

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

LVCIANI SA-
MOSATENI OPERVM
Tomus III.

Cum GILBERTI COGNATI & IOAN-
NIS SAMBVCI Annotationibus: quas
*ad finem uniuscuiusque Dialogi
adiectas reperies.*

B A S I L E A E.

45. X. 31

3

DE ORVM DIA- LOGI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ

ΔΙΟ

IVNONIS ET

ΙΟΥ

Iacobo Micyllo interprete.

I V N O.

TΟΝ Ιξίονα τῶτον ὄρεε,
ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα τὸν
ῥόπον ἔγῃ; Ζ. αὐθιγὰ
πορ εἶναι κρατὸν, ὦ Ηρα, καὶ
συμπόλην. ἔγὰρ αὖ σωῦν
ἡμῖν, ἀνάξιος τὴ συμποσίῃ
ἔμ. Ηρα. ἀλλ' ἀνάξιος ἔστι, ὅ-
θεν οὐκ ἐστὶν, ὥς τε μάλιστα
σωθήσῃ. Ζ. τί ἡ ὕβρις; καὶ
γὰρ οἶμαι, ἡ ἐμὲ δόλῃται.
Ηρα. τί δ' ἄλλο καὶ γὰρ αἰ-
σχύνομαι ἀπὸ τῶν τοιούτων
ἔστι δ' ἐτόλμησι. Ζ. καὶ μὴ
διὰ τούτο καὶ μάλλον ἀποῖ
αὖ, ἴσον καὶ αἰσχροῖς ἐπιχέ-
ουσι, μῶν δ' ἐν ἰσάρετινὰ; σο-
φίῃ καὶ ἐπιδόρῃ τὸ αἰσχρὸν,
qui ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quantum
ille turpia quoque conatus est. Num igitur sollicitus ali-
quam ad stuprum? intelligo enim cuiusmodi turpe sit,

IXionem hunc uides Iu-
piter? quibusnam mori-
bus affectum putas? IV.
Hominem esse utilem Iuno,
et combibonem: non enim
conuersaretur nobiscum, si
indignus conuiuio foret.
IVNO. At indignus est,
contumeliosus certe existens.
quapropter nō amplius con-
uersetur nobiscum. IVP.
Quid autem contumeliæ in-
tulit? oportet enim (ut puto)
et me scire. IVN. Quid
uerò aliud? Etenim erube-
sco dicere ipsum: tale est
quod sibi sumpsit. IVP. At
quod
a a a 2 quod

ἐπὶ αὐτὴν ἐνέσσωσας ἀπᾶν. Ἡρ.
 αὐτὸν ἰμί, ἐκ ἄλλω τινα, ὃ
 Ζεὺς, πολὺν ἔδω χρόνον. καὶ
 τὸ μὲν πρῶτον ὕψους τὸ πρῶ-
 γμα, διότι αὐτὴς ἀφώρα ἰς
 ἑμέ. ὅδε καὶ ἴσται ἐπιδάκρυι,
 καὶ ᾗ ποτε πῶσα παρὰ τοῖσι
 τῷ Γανυμήδεϊ τὸ ἵπωμα, ὃ ᾗ
 ἦτα ἐν αὐτῷ ἰκάνω πῶν. καὶ
 λαβὼν ἰφίλω μεταξὺ, καὶ
 πρὸς τὰς ἐψάλας προσῆ-
 γι, καὶ αὐτὴς ἀφώρα ἰς ἑμέ.
 πᾶντα. Ἀν σιωπῶν ἱερτικὰ
 ὄντα, καὶ ἐπιπλὺν μὲν ἡδύμην
 λίσσιν πρὸς σὲ, καὶ ὥμην πᾶντα
 θαυτᾷ μανίας τᾷ αὐθρύπων.
 Ἐπὶ ᾗ καὶ λόγος ἐτέλμασθε μοι
 προσεργικῶν, ἵνα μὲν ἀφῶσα
 αὐτᾷ ἴτι δακρύουσα, προσκλιν
 δάκρυον, ἐπιφραξαμένη τὰ
 ὦτα ὥς μὴ ᾗ κῆσσαι αὐτᾷ ὃ
 βραχὺν ἐνὶ σούτῃ, ἀπᾷλθον
 σοι φράσσομαι. καὶ δὲ αὐτὸς ὅρα
 ὅπως μίτη τᾷ αὐθρύων. Ζ. σὺ γὰρ ὃ
 κατάρτης ἐπὶ ἑμέ αὐτᾷ, καὶ μέ-
 γρι τᾷ Ἡρῆς γάμῳ; τοῦτον

ἑμέ

quod reformidaueris dice-
 re. I V N. Ipsam me, non
 aliam quampiam iupiter,
 longo iam tempore. Ac pri-
 mum quidem ignorabam
 quid rei esset cur attentē as-
 d: ὃ in me aspiceret: ille au-
 tem etiam ingemiscbat, et
 sublacrymabatur: & si
 quando bibens tradidissē
 Ganymedi poculum, hic pe-
 tebat ex eo iam ipso bibere,
 & capiens esculabatur ino-
 tera, & ad oculos admo-
 uebat, & rursus prospectū
 in me intendebat: hac intel-
 ligebam amatoria esse: &
 multo quid: in tempore uo-
 recundabar dicere ad te, pu-
 tabamq; cessaturum à furo-
 re hominem. Postquam ueo-
 rō & sermones ausus es mē
 bi adhibere, ego dimito-
 tens illum adhuc lachry-
 mantem, & ad genua
 prouolutum, obturatis au-
 ribus, ut ne contumeliis sup-
 plicantis illius audirem, abῆ ut tibi dicerem. Tu uerō
 ipse uide quomodo explores uirum. I V P. Euge, sceleratus
 ille, in me ipsum, & usq; ad Iunonis nuptias etiam? adeo
 inebria-

ἡμισυ δὲ τῆς ψυχῆς; ἀλλ' ἡ
 μᾶς τίς τιν' αἰτεῖ; καὶ πόσα
 πῶς μίσης φιλαλόφρωνοι, ἵνα
 καὶ συμπέσας αὐτοὺς ἱποικεύ
 μιν. συγγνωτοὶ ἔν, ὃ πείν-
 τας ὁμοῖα ἡμῖν, καὶ ἰσότης
 ὁράναι κάλλει, καὶ εἰς ἕσπετι
 αἶδον ὑπὸ γῆς, ἐπιθυμῶμεν ἅ-
 πολῶσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἀλό-
 γου. ὃ ὅς ἔως, βιάσθ' ἵνα
 καὶ ἐν ἀνθρώπων μόνον ἀφ-
 ῃ, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν
 ἐνίστη. Ἡ. οὐ μὲν καὶ πᾶ-
 συ ἕτερος γὰρ δισπότης ὅστις, καὶ
 ἄγασσι, καὶ φέρει τὸ πένος, πα-
 σιν, ἑλκασιν. καὶ ἐπὶ αὐτῶ, ἐν-
 δα αὐτὸ ὑγυῖται σοι, καὶ ἀλλάτ-
 τηρᾶ δὲ ἵνα ὃ, τι αὐτὸ ἐλκῶ-
 σι. καὶ ὅπως ἐλκῶμα καὶ πα-
 δία τῷ ἔρωτι ὃ σὺ γὰρ, καὶ νῦν
 τῷ Ἰφίονι οἶδ' ἀκαθάρτη συγ-
 γνῶμιν ἀποτίμης, ἅτι καὶ
 αὐτοὺς μοιχάσας περὶ αὐτῶ
 πλὴν γυναικῶν, ἢ σοι τὸν παρὶ-
 τεν ἔτιος. Ζ. ἔτι γὰρ οὐ μί-
 νυσαι ἰκάνων, ἢ ἐγὼ ἰπαι-

ξκ

inebriatus est nectare. Cae-
 terum nos auctores ho-
 rum sumus, & ultra mos-
 dum amatores homi-
 num, qui quidem & cono-
 uiuatores nostros ipsos feci-
 cimus. Digni igitur ue-
 nia sunt, si bibentes simio-
 lia, atque eadem nobis-
 cum: deinde & afficiens
 tes cœlestes istas formas, &
 qualis nunquam uiderunt
 in terra, concupiuerunt frui
 illis, amore capti uidelicet.
 Est autem amor uiolentum
 quiddam, & non homini-
 bus solum imperat, sed &
 nobis ipsis interdum. VN.
 Tuus quidem & ualde hic
 dominus est, 2 & ducit te,
 & fert naso (ut aiunt) tra-
 hens, et sequeris ipsum quod-
 cunq; duxerit te, & immu-
 tatis facile in quodcunque
 iusserit, & prorsus posses-
 sio & ludus Amoris est tu.

Et nunc Ixioni scio quod us

niam tribuis, ut qui & ipse adulterio cognoueris ali-
 quando illius uxorem quæ tibi Pirithoum peperit. IV-
 PIT. Adhuc enim tu meministi illorum, si quid ego lu-

βῆ ἐν γῆν καταλθὼν· ἀτὰρ
 οἶδ' αἰ, ὅ μοι Διοκῆ πρὸς τῷ ἱξίῳ
 ἔσθ'· καλέσσει μὲν μηδ' αὖτε
 αὐτοῦ, μὲν ἄ' ἀπὸ λῶν τῶν αὐτῶν
 ποσσίν· σκαλὺν γάρ, ὡδὲ δ' ἱ-
 ξίῳ, καὶ αἰετὸν, διακρύβει, καὶ
 ἀφ' οὐρανῶν πάσχει. Ἡρ. τί τῷ
 Ζεῦ; Διότι γὰρ μὴ τι ὕβρις
 τινὲς καὶ σὺ εἴης. Ζ. ὕβρι-
 μῶς. αἰετὸν ἰδὼλον ἐν τριτάτῃ
 πλασάμεν· αὐτῇ σὺ ὁμοίον,
 ἐπειδὴν αὐτῇ τὸ συμπόσιον,
 καὶ αὖτε ἄγρυπνῶ, ὥς τὸ αἰ-
 κλῶς, καὶ τῷ ἱξίῳ, πρὸς κα-
 ταλίνωσιν αὐτῶν φέρονται. ὅ-
 τι γὰρ πάσαις αὐτῶν μέγας,
 οἷσθ' αἰ τῷ συκκίνῳ ὅτι ὡδὲν
 μίας. Ἡρ. ὡπαγῆ, καὶ ὡραίο-
 σιν ἰκασί, τῶν ἱξίῳ αὐτῶν ἰο-
 πιδυμῶν. Ζ. ὁμοίον ἰππῶν.
 ναρ, ὡ Ἡρ. τί γὰρ αὖ καὶ πᾶ-
 σαις Διοκῆ ἀπὸ τῷ πλάσματος
 τῷ, αἰ τριτάτῃ ὅτι ἱξίῳ σὺν-
 ται; Ἡρ. ἀλλὰ ὅτι τριτάτῃ ἰο-
 γῶν εἶναι Διότι, καὶ τὸ αἰ-
 σχροῦν ἰππῶν παῖδες διὰ τῶν
 ὁμοιότητων. Ζ. ὡ Ἡρ. τῷ
 αὐτῷ grave tibi accidet ex hoc figmēto, si cū nube Ixion cō-
 gredietur? IVN. Sed nubes ego esse apparebo, et turpitudi-
 nē istā in me cōmittet propter similitudinē. IVP. Nihil istud

si in terram descendens. Sed
 nosti quid mibi videatur de
 Ixione? multandum quidem
 ipsum nequaquam, neque a
 convivio extrudendum es-
 se. rusticum enim foris est. Sed
 quia amat, et, ut ais, la-
 chrymatur, et intolerabilis
 patitur. IVN. Quid nā
 ὁ Iupiter imetuo enim ne et
 tu contumeliosum aliquid
 dicas. IVP. Nequaquam
 sed simulachrum ex nube
 fingentes tibi simile, postea
 quam solutum fuerit convi-
 vium. et ille uigilat (ut pax
 est) pro amore, ad conu-
 bitum adhibeamus ipsi affe-
 rentes. sic enim ab angelo
 do animo fortassis desisset,
 putans se consecutum esse
 desiderium. IVN. Apage,
 ut nunquam quicquam tem-
 pestivum illi cōtingat, quan-
 do ea ita quae supra ipsam
 sunt cōcupiscit. IVP. Atte-
 men pater. ὁ Iuno. Quid nā
 dicis.

DE ORVM DIALOGI.

φῆς. ἔτι γὰρ ὁ νεφέλη ποτὶ Ἡρα
 γίνεσθαι αὖ, ἔτι σὺ νεφέλη, ὅλ'
 ἔξιν μόνον ἀπαπαύσῃσαι. Η.
 ἀλλὰ οἷον πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις
 ἀπειρόκαλοι εἶσιν, αὐχέσας
 κατελθόντες, καὶ διγύσας
 ταῖς ἀπείροις, λίγους συγγενεῖς.
 οἷον τῇ Ἡρᾷ, καὶ οὐλλικτρὶ
 αἶσαι τῇ Διὶ, καὶ πᾶσι τὰ χαί-
 ρον με φέουσιν αὐτῷ, εἰ δὲ πῶς
 φέουσιν, ἐκ ἀλλήτων ὡς νεφε-
 λῶν οὐλῶ. Ζ. ὅκον μὲν τὸ τοῦ-
 τον ἔστι, ἐκ τῶν ὁλῶν ἡμῶν
 πῶς, τρεῖς ἡμέρας πρὸς
 σελῶς, συμπεριγενήσῃσαι
 μετ' αὐτῶν καὶ, καὶ πῶς αὖ-
 πλουτοῖς ἐκ, ἀπὸ τοῦ διὰ τῶ
 ἔρωτος. Ἡρα. ὅ γὰρ ἀπὸ τοῦ
 ἔτι γὰρ ἀπὸ τοῦ μῆ-
 γαλαυχίας.

dicis. neq; enim nubes hæc
 unquam Iuno erit, neque tu
 nubes: Ixion autem solum
 decipietur. IVN. Sed (ut
 omnes homines arrogantes
 sunt) gloriabitur descendēs
 forsitan, & narrabit omni-
 bus, dicens coisse cum Iuno
 ne, & Iouis riualem esse.
 forsitan etiam dixerit me
 ipsum amare: illi uerò cre-
 detur, quando non uiderunt
 quomodo cum nube coierit.
 IVP. Igitur si quid tale di-
 xerit, in infernum præcipi-
 tabitur, & acrota miser alli-
 gatæ, cū ipsa perpetuò cir-
 cumuoluetur, & laborem
 nunquam cessaturum susti-
 nebit: pænas uidelicet hæc
 pro amore dependēs. IVN.

Non enim graue hoc quidem ob iactantiam.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Ducit te & fert naso, ut aiunt, trahens.) Erasmus no-
 ster sic transtulit: Iste! quidem modis omnibus tibi domina-
 tur, ducitque te, & circumagit ipsa, quod dici solet, nare tra-
 hens. Hoc rursus Lucianus usus est in Hermotimo, siue de So-
 cis, ubi plura ex eodem Erasmo annotauimus.

b Acrotæ) Ixion cū Iunonem ad adulterium sollicitauerat, pœnas dat apud inferos. Nam perpetua rotæ uertigine circumtorquetur, de quo sic Tibullus:

Illic Iunonem tentare Ixionis ausi,

Verfantur sceleri noxia membra rota.

Quæ fufius explanantur in 10. Metam. Ouid. in 6. Aeneid.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ

VENERIS ET

Σελήνῃ.

Lunæ.

Iacobo Micyllo interprete.

V E N V S.

ΤΙ ταῦτα, ὦ Σελήνῃ, φασὶ ποιεῖν σε, ὅπότ' αὖ κατὰ πῶν καρία γίνῃ, ἰσάναι μὲν σε τὸ Ζεῦγος, ἀφορῶσαν ἰς τὸν Ενδυμίωνα κατὰ δὲ δῖα ὑπάρχοντα, ἀτὶ λυωκίπῳ ὄντα, ἵνισι ἤ γε κατὰ βάνειν ἰπ' αὐτὸν ἰκμήσῃς Ὀδυσῆ. Σὲ, ἰσάτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν ὕδωρ, ὅς μοι τέτων ἀτίθῃ. Ἀφρῆ, ἰαίνῃ νῦν ὕδρωις ὄσιν, ἰμὶ γὰρ αὖ πῶ πῶν μήτερά εἰς Διδρακτῶ, ἄρτι μὲν ἰς πῶν Ἰδῶν κατὰ γῶν, Ἀρχίσε ἵνικα τῷ Ἰλίου, ἄρτι δ' ἰς τὸν Λίδανον, ὡδὲ τὸ ἀπύρῳ ἰκῶν μερῶν, ὅ γε τῷ Περσέφαιτῃ ἰπῖρα σεν

Q Vid hæc, ὦ Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariæ peruenis, ut currum sistis, ac desuper aspectes. a Eudymionem dormientem sub dio tanquam uenatorem aliquem: interdum autem etiam descendis ad ipsum ex media uia? L V N. Interroga, ὦ Venus, filiū tuū, qui mihi harum rerum auctor est. V E N V S. Sine contumeliosus ille est. Me quippe matrē ipsius quibus modis affecit? nūc quidem in Idam adigens Anchisæ causa Troiani: nunc aut in Libanum ad b Assyrium illum adolescentem, quem c Proserpinæ desiderabi-

lens

φερν ποιήσας, ὅς ἑμίσησας
 ἀφείλιτό μιν τὸν ὀρώμενον.
 ὅτι πολλὰ κίς ἠπάλησα, αἱ
 μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν,
 ἐλάσσει μὲν αὐτὸ τὰ τέξαι,
 καὶ πῶ φάρित्रα, ποδωρὸν
 σαρ δὲ καὶ τὰ πῆρά. ἢ ἂν δὲ
 καὶ πλαγὰς αὐτῷ ἐνίτανα εἰς
 τὰς πυγὰς τῷ σαρδάλῳ. ὃ ἵ
 ἐκ οἷα ὅπως τὸ περσενίνα
 διδῶς, καὶ ἐκιστόν, μὲν ὁ-
 λῖγον ἐπιλέλυσαι ἀπάντων.
 ἀτὰρ ἐπὶ μοι, καλὸς ὁ Εὐδύ-
 μιον ἔστιν; ὁ παρὰ μύθετον
 γὰρ ὅτω τὸ δαυόν. Σ. ἰμὶ
 μὲν καὶ πάντι καλὸς, ὃ Ἀ-
 φροδίτη, Διοκῆ, καὶ μάλα
 ὅταν ἐπιβαλλόμενος ἰδῇ ὅ
 πῆτρας πῶ χλαμύδα καθύ-
 δη, τῇ λαῖᾳ μὲν ἔχει τὰ ἀνέ-
 ρτια, ἢ δὲ ἐκ τῇ χειρὶς ὑπερ-
 ρῖστα. ὃ διεία ἵ, ποδὶ πῶ λε-
 φαλλῶ ἰς τὸ αὐτὸ ἐπιπικλα-
 σμένη ἐπιπρίπει, τῷ προσώ-
 πῳ πορικαμένη. ὃ δὲ ἐκ τῷ
 ὕπνῳ λυγμένη, ἀναπνί-
 τὸ ἀμβρόσιον ἐκὼν ἄδμα.
 σὸτε τοίνυν ἐγὼ ἀφορτῇ

κατιῶ-

belat ambrosiū illū balitū. Tūc igitur tacite equidē, et sine

lem fecit, & me ex di-
 midia parte amoribus meis
 priuauit. Quare iam sa-
 pe illi interminata sum: ni
 desinat talia facere, fractu-
 ram esse me ipsius & arcus
 & pharethrā: amputatu-
 ram autem etiam alas.
 Iampridem uerò & plagas
 ipsi in nates incussi sanda-
 lio: sed ille, nescio quo pa-
 cto, tum quidem statim me
 tuens ac supplicans, paulò
 pòst omnium obliuiscitur.
 Verūm dic mihi, formosus
 ne Eudymion iste est? Nam
 hoc quidem solatio fuerit
 malo huic. LVN. Mihi
 quidem etiam admodum
 formosus, ὁ Venus, uidetur,
 & maximè quando in-
 strata super rupem chla-
 myde dormit, leua tencns
 sagittas paulatim ē manu
 prolabentes. Dextra autem
 circa caput sursum uersus
 reflexa, decorem affert fa-
 ciei, cui circumfunditur. Ip-
 se uerò solutus somno, an-

aaa s ullo strepi-

κλιθεῖσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δια-
κτύλων βιβηκίᾳ, ὥς αὖ μὴ ἀ-
νιγρόμενος ἐκτραχέειν. εἶδα
τί αὖ ἔρσει λίγισι τὰ μετὰ
ταῦτα, πλὴν ἀπολλυμαι γὰρ
ἐπὶ τῷ ἔρωτι.

ullo strepitu descendens, ad
summi digitis insistens, ut ne
experget factus ille pertur-
bari possit. Scilicet igitur quid
ubi post hæc dictura fue-
rim, sed pereo equidem a-
more.

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

a Endymionem dormientē) Endymionem in monte Carię
Ætæo. d. uturno somno facientem, Luna ita adamasse fertur,
ut sæpe ad ipsum de coelo descenderit. Occasio fabulę inde
sumpta videtur, quod Endymion motum Lunę primus ob-
servasse, atque alijs ostendisse dicitur teste Plin. lib. 2. cap. 9.

b Assyrium illum adolescentem) Assyrię enim præ ceteris
studiosi & periti rerum magicarum fuerunt, & uenefici orũ.

IOANNIS SAMBVCI AN-

notationes.

μυθία ἔσ' quod Luna deperiat Endymionem, & ἐδούρικος.

Cynthia perpulchri capitur forma Endymionia,

Quem solita ē media misere sæpe uia est.

Post etiam queritur Cythereia mater Amoris.

De gnati facti, nequitiaq; graui.

Quid hæc ὁ Luna.) τὸ ἰγκλημα κατ' ἀφ' ἑκστὴν θαυμασιώρ.

Interroga, ὁ Venus, (Ilium.) μετὰ ποίᾳ ἀφ' ἑρμηνείας.

Sine contumeliosus ille est.) παρεμολογία ἐδούρικὴ ἀπὸ τῶν

ἀκρίτων κατ' ἀπαριθμήσειν τὰ κωλύτικα.

Sene illi interminata) αἰ. πω. αἰ. Fracturam esse me.)

καὶ π. κ. γ. Verum dic mihi.) ἰσχυρότερος κατ' ἰσχυρίσειν.

Mihi quidem admodum) π. κ. γ. καὶ ἀφ' ἑρμηνείας.

Quandō

Quando in strata super) ἡ ἀφοσίω & causa.
 tur tacite.) ab euentu. Scis igitur.) præcisio.

Tunc igitur

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ Α-

πολλωνος.

MERCVRII ET

Apollinis.

Eodem interprete.

M E R C V R I V S.

Τὸ ὃ καὶ χαλὸν αὐτὸν
 ὄντα, ἠφαίσθη, καὶ τί
 χαλὸν ἔχοντα βάνω.
 σην, ὦ Ἀπολλων, τὰς καλλί-
 στας γεγαμηκίνας, τίς τε Ἀ-
 φροδίτῳ, καὶ τίς Χάρι;
 Ἀπ. Δύπνομίᾳ τις, ὦ Ερ-
 μῆ. πλὴν ἐκείνῳ γιγνώσκου-
 μάς, τὸ αὐχιδῶς σω-
 σας αὐτῷ, καὶ μάστιγα ἵταρ
 ὀρεῖσιν ἰδρῶσι ρέοντιν ἐς τίς
 κάρμινον ἱπτικυρότα, πέλ-
 λῳ αἰβάλλῳ ὑπὲρ τῷ πρὸς ὅπῳ
 ἔχοντα. καὶ ὅμως τειρόμεν ὄντα
 αὐτὸν περιβάλλοις τε, καὶ φι-
 λῶσι, καὶ συγκαθίσδουσι. Ερ.
 πῶς καὶ αὐτὸς ἀγαπᾷ, καὶ
 τῷ ἠφαίσθη φθονῷ, σὺ δὲ κέ-
 μα, ὦ Ἀπολλων, καὶ ἐκείνῳ,
 καὶ μίγα ἰδὲ τῷ κάλλει φρό-
 νω. At tu comam nutri Apollō, ac cibaram persona,

ITan autem Vulcanum,
 cum & claudus ipse sit,
 & artē adeò fabrilem
 & contemptam exerceat,
 Apollo. pul-herrimas dux
 uxores duxisse, Venerē atq;
 Gratiam? APOL. Felicio-
 tas quædam hæc, Mercuri.
 Veruntamen illud equidem
 miror, quòd cū illo rem ha-
 bere sustinent, & maximè
 quando uident sudore fluen-
 tem, in fornacem demittere
 atque incuruare sese, multa
 adeò fuligine facie illius op-
 pleta. Et tamen talis ipse cū
 sit, amplectuntur ipsum &
 osculantur, & unā dormi-
 unt. M E R C. Hoc & ipse
 indignor, & Vulcano in-
 uideo. At tu comam nutri Apollō, ac cibaram persona,

rens

να, ὡς γὰρ ὡς τῇ ἀνέξῃ, καὶ
 τῇ λυγρῇ. ἄτα ἵππεσιν καὶ καμῶ
 δου αἰνῇ, μόνον καὶ θύοισιν.
 μὲν. ΑΠ. ἰγὼ δὲ καὶ ἔλ-
 λωσι ἀνέξῃ, ὅτις ἐμὲ αἰς τὰ
 ἑρμηνεύει, καὶ δύνῃ, ὅτις με-
 λιστα ὑπὸ βρυχίπτεσσι, τὴν Δα-
 φνίην, καὶ τὴν Ὑψιπύρην, ἢ μὲν
 ἀπὸ διὰ δρόμον, ἢ μὲν
 ὅτι ἀλλοτρίῳ γένει μὲν
 λυγρῇ ἐμὲ σὺν ἔχουσι. ὅτι δὲ
 τῷ δίσκῳ ἀπώλειτο, καὶ τῷ
 αἰσῇ ἐκείνῳ τρεῖς ἔχουσι.
 ΕΡ. ἰγὼ δὲ ὅδε ποτὶ τὴν Α-
 φροδίτῃν. ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτῇ.
 ΑΠ. οἶδ' αὖ, καὶ τὴν Ερμαρρό-
 διον ἐκ σὺ λήγεται τι τοιοῦ-
 ναί. πλὴν ἐκείνῳ μοι ἀπὲρ, ὅτι
 οἶδ' αὖ, πῶς ὁ γυναικὺν ἢ Α-
 φροδίτη τὴν Χάριν, ἢ ἢ Χα-
 ριν ταύτην. ΕΡ. ὅτι, ὡς ἀπο-
 λην, ἐκείνῳ μὲν αὐτῇ ἐν τῇ Δα-
 μνῷ σὺν ἔχουσι, ἢ δὲ Αφροδίτη
 ἐν τῷ ἑρμηνεύει. ἄλλως τι περὶ τῇ
 Αρῇ ἔχουσι τὰ πολλὰ, ὡς ἐκείνῳ
 ἔχουσι, ὅτι δὲ ἴσον αὐτῇ τῷ χαλ-
 κῷ Venus Gratiam, aut contra illa Venerem? MERC.

rens: ego autem etiam ob
 habitudinem corporis, ὡς
 lyram: ceterum ubi cū-
 bitum eundem fuerit, soli
 dormiemus. APOLL. Ego uero alias quoque ha-
 beo Venerem minus pro-
 pitiam ad res amatorias:
 quippe etiam quos duos
 maxime praeter ceteros a-
 mavi, ἢ Diphnem ὡς
 Hyacinthum, illa quidem
 aufugit atque odit me, adeo
 ut in lignum conuertere ma-
 luerit, quam mecum rem
 habere: hic autem a disco
 interfectus est, ὡς nunc
 pro illis coronas habeo.

MERC. At ego iam ali-
 quando Venerem, sed non
 oportet gloriari. APOLL. Noui,
 atque etiam Her-
 maphroditum istum ex te
 aiunt peperiss': ipsam. Ve-
 runtamen illud mihi dic, si
 nosti quomodo non amula-
 tur Venus Gratiam, aut contra illa Venerem? MERC. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem
 habet. Venus autem in caelo: praesertim autem haec cum Marte
 plerumque uersatur, atque illum amat: quapropter non ita multum fa-
 brum

ἔως τούτου μέλει. ΑΠ. καὶ ταῦ
τα οἷα τὸν Ἥφαιστον εἰδέναι.
ΕΡ. εἶδον. ἀλλὰ τί αὖθις αἰ
διώατο, γυναικὶν ἐξῆν νύκ-
τας, καὶ στρατιὰ τῶν αὐτῶν;
ὅτι τῶν νόσφιον ἀγῆ, πλὴν
ἀπὸ τῆς διανοίας τινος ἐπιμυ-
χανήσασι αὐτοῖς, καὶ οὐλο-
μένης, ΑΠ. οὐκ εἶδα. διξάμενος
δ' αὖ αὐτοῖς ἐξυλλαφθεσίμην
οὐκ εἶπα.

brum istum curat. APOL.
Atq; hæc putas ipsum Vulo-
canum scire. MERC. Scit,
sed quid agat, cum generoso-
sum adeo adolescentem, &
præterea militarem ipsum
esse uideat? Quare silentiū
agit, nisi quod minatur qui-
dem uincula quædam excogitasse contra illos sese, ipsos
ipsum comprehendendum esse,
se, circumdato ueluti retibus
quibusdam lecto. APOL.

Nescio sanè: optarim uero ipse, ille qui sic comprehendere
tur esse.

GILBERTI COGNATI ANO

notæiones.

a Daphnem.) Daphne cum ardentius amaretur à Phæbo,
quæ uirginitatem perpetuam uouerat, implorato patris sui
Penei fluminis auxilio, in laurum arborem est commutata,
quam mediam amplexus Phæbus sibi dicauit. Hanc fabulam
uide latius apud Ouid. lib. 1. Metamorph.

b Cum Marte.) Hic Deus inter alias multas Venerem
damauit, & Cupidinem genuit De quibus uide lepi-
dissimam fabulam apud Homerum Odyss.

ii. Quid um quoque libro quarto
Metamorphoticos.

Χ Αἶρε, ὦ πάτερ Ερμῆ. Ερ. νῦν ἔγὼ οὔτι.

ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; ΠΑ. ἔχ' ὁ Κυλλένιος Ερμῆς ὡν τυγχάνεις; Ερ. ἢ μάλα. πῶς ἔρ' ἔγὼς ἱμὸς αἰ; ΠΑΝ. μοιχίδης εἰμι, ὃς ἔρωτος σσι γυνὴ μῆδ'. Ερ. νῦν Διὶ, τράγυϊσιν τινὲς μοιχσοῦσιν αἶγα, ἱμὸς γὰρ πῶς βίρατα ἔχον ῥίνα τοιχότῳ, καὶ πώγωνά λάσιον, καὶ σκέλη διχολὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἔρ' ὅσον ἰσοῦ τὰς πυγὰς. ΠΑΝ. ὅσα αὖ ἀποσκύψης αἰς ἐμὴ, τὸν σικυτὸν ἔρ', ὦ πάτερ, ἰσχυρόν, ἀποφαίνει, μᾶλλον δὲ σικυτὸν, ὃς τοιχότα γυνῆς, καὶ παιδοποιῆς, ἐγὼ δ' αὖν αἶτις. Ερ. τίνα δὲ καὶ φῆ; σου μητρί; ἔπουν ἰαθὲν αἶγα μοιχσοῦσας ἐγὼ γινώσκω. ΠΑΝ.

qui eiusmodi generas, et tales liberos procreas: ego uerò extra culpam sum. MER

S Alue pater Mercuri. MERC. Salue utiq; tu. Sed quomo-

do ego pater tuus sum?

PAN. An non Cyllenius ille Mercurius es tu? MER.

Atq; admodum. Quo pacto

igitur filius meus es? PAN.

Adulterinus sum, ex amore

tibi natus. MER C. Per Io

uē hirci fortasse cuiusdam,

qui capram per adulteriū cognouit. Nam meus quo-

modo fieris, qui cornua

habes, et nasum talem, et

barbam hirtam, et pedes

bifidos, hircinosq; præte-

rea et caudam super nati-

bis? PAN. Quæcunq; in

me conuiciando dicis, his

tuum ipsius filium, pater,

probrosam ac tarpem de-

claras: imò potius te ipsum,

Πάν. ὦν αἶψα ἐμῖχουσας,
 ἀλλ' αὐάμνησιν σιαντὸν, ὥς
 ποτὶ ἱν' Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἴδω
 δίδωρ ἰδίασιν. τί δακνὼν τὸν
 δάκτυλον ἴστας, ἢ ἐπιπολὺ
 ἠπορίας; τί μιν ἱκαρίη λέγουσιν
 νηλοπῶν. Ερ. αἶψα τὴν παῖδ' ὅσα
 ἔκτανε αὐτ' ἐμὲ τράψοντο ὅ
 μιον ἱτρίων. αὐτὸς ἰκνύς
 λέγουσιν σοι ἱκν. ὅτι γὰρ μὴ
 ἔπιμπερ' ἰδὼν τὴν Ἀρκαδίᾳ
 αὐτὴν, ὡς παῖ, μέτερ' μέλινον,
 ἴδω, ἰγὼ αἶμα βελώνην ὡ
 σπυρτιάτας. τὸν πατὴρ' αὖ
 γίνουσκιδὼν ἴδωρ, Ερμῶν
 Μαιᾶς καὶ Διὸς. ὡς δὲ ἑώρα
 σφόδρ' καὶ τραγοσκιδὼν αὖ,
 μὴ λυπάτωσι. ὅποτι γὰρ
 μοι σωλὼν ὁ πατὴρ ὁ σοῖς,
 φάσκει αὐτὸν ἀπάκασθαι, ὥς
 λάβοι, καὶ διὰ τῶν ὁμοίων ἀπὶ
 βουε τῶν τράψων. Ερ. νῦν Δία μοι
 μνημαὶ ποιεῖσαι τι τοιούτων.
 ἰγὼ ἔρ' ὅτι καλλὰ μίγας
 φρονῶν, ἵτι ἀγίνωσκ' αὐτὸς
 ὦν, σοῖς πατρὶς ἐκλύσομαι,
 κίλιν lateret et ob id similis birco tu quoq; euasisti. ME R.
 Per Iouē, memini me tale quiddā facere. Ego igitur formo
 sus ille, qui ob formam ac pulchritudinē anin.ū elatum prae
 me fero, qui adhuc inberbis ipse sum, pater tuus uocabor?

PAN. Non cum capra,
 sed tibi ipse in memoriam
 reuoca, num in Arcadia
 quandoque puellam libe-
 rā per uim stupraris. Quid
 mordendo digitum, quae-
 rit, ac diu dubitas? Icarij
 filiam, dico Penelopen.

MERC. Quid igitur illi
 accidit; quod pro me, bir-
 co similem te peperit.

PAN. Dicam tibi, quae ex
 illa ipsa audiui. Quando
 enim me in Arcadiam abo-
 legabat, O puer, inquit,
 mater quidem tua ego sum,

2 Penelope ex Sparta na-
 ta: ceterum patrem noris
 habere te Deum, Mercu-
 rium illum Maiæ ac Iouis
 filiū. Quod si igitur cornu-
 tus ipse es, ac pedes hircinos
 habes, ne id agrē feras.

Quando enim mecum rē ha-
 bebat pater tuus, birco scio
 ipsum assimilauerat, quod fa-
 cilis lateret et ob id similis birco tu quoq; euasisti. ME R.
 Per Iouē, memini me tale quiddā facere. Ego igitur formo
 sus ille, qui ob formam ac pulchritudinē anin.ū elatum prae
 me fero, qui adhuc inberbis ipse sum, pater tuus uocabor?

καὶ γίλνται ἐφλέσσω παρὰ πᾶ-
 σιν ὑδὲ τῇ οὐρανῷ. Πάν. καὶ
 μὴν ἐκατασχυνῶ σι, ὦ Πάν-
 τερ, μουσικός τι γάρ εἰμι, καὶ
 συρίζω πᾶν καπυρόν. καὶ ὁ
 Διόνυσος ἐδὴν ἰμῶ αὖθις ποιεῖ
 ὡς δυνάται, ἀλλὰ ἱταῖρον
 καὶ δικασώτω πεισίνῃ με,
 καὶ ὕψιμαι αὐτῷ τῷ χορῷ. καὶ
 πᾶσι κίμνια δὲ αἰ δίασάω με,
 ὅποσα πορὶ Τίγισιν καὶ αὐτὰ
 τὸ Παρθένιον ἔχω, πᾶν ὑδὲ
 σι, ἄρχω δὲ καὶ ὅτι Ἀρκαδίας
 ἀπάσας. πρῶτον δὲ καὶ Ἀθη-
 ναίσις συμμαχάσας. ὅπως ἴ-
 ρισθῶσι ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ
 ἀριστῶν ἡρῶν μοι, τὸ ὑπὸ τῇ
 ἀκροπόλει στήλαιον. ὡς γὰρ
 ἐς Ἀθῆνας ἔλθης, εἴσῃ ὅσον ἴ-
 κα τὸ Πανὸς ὄνομα. Ερ. εἰπὲ
 δὲ μοι, γιγάμπας, ὦ Πάν,
 ὅδῃ; τῷ το γὰρ εἶμαι καλῶσί σοι.
 Πάν. ἐδασμῶς, ὦ πάτερ, ἔρ-
 τινὸς γάρ εἰμι, καὶ ἐν αὐτῇ
 γαπήσομαι σιωπῇ μισῶ. Ερ.
 ταῦς αἰεὶ δαλαδὲν ἐπιβαίνεις.
 Πάν. οὐ γὰρ σκώπτεις. ἐγὼ δὲ
 ΠΑΝ. Nequaquam, pater, amator enim sum: neque
 cum una aliqua rem habere contentus forem. MER. Ca-
 pras uidelicet cōscendis. ΠΑΝ. Tu quidē irrides me, at ego

et ab omnibus risu acci-
 piar ob præclaram libero-
 rum procreationem. ΠΑΝ.
 At uerò dedecori tibi pater
 non sum. Nam et musicus
 sum, et fistula cano, admo-
 dum pleno spiritu: et Bas-
 chus ille nihil absq; me face-
 re quicquā potest: sed et so-
 ciū et cōsultatorē fecit me,
 et ducor ipsi chorum. Iam et
 ouilia mea si uideas, quot et
 per Tegeam et per Parthe-
 nium habeo, admodū dele-
 ctaret te. Impero autē et
 Arcad. æ toti. Nuper uerò
 etiam Atheniensib. auxiliū
 ferēs, ita præclare rem ges-
 si in Marathone, ut ceu do-
 num militare quoddam re-
 tulerim, antrum illud quod
 est sub arce. Quod si igitur
 Athenas ueneris, cognosces
 quantum ibi sit nomen Pa-
 nos. ΜΕΡC. Ac dic mihi,
 duxisti ne uxorē iam? Hoc
 enim opinor, distitant te.
 tamen

ἢ τι ἤχει, καὶ τῇ Πυθεί σέωει
 μι, καὶ ἀπάσας τὰς τῷ Διὶ
 ὄντας Μαινάδας, καὶ πάντας
 δάσσομαι πρὸς αὐτῶν. Ερ.
 οἶδά σου, ὅτι χαρίσῃ, ὃ τί-
 κουσ, τα πρῶτα αὐτῶντί μοι;
 Πάν. πρέσβητι, ὃ πάτερ, ὃ-
 μῆς ἵδωμεν τὰῦτα. Ερ. καὶ
 πρὶσίβι μοι, καὶ φιλοφρονέου.
 Πάτερ, ἀνέστα μὲ καλὸς
 καὶ ἀκούσιος γένειός.

tamen & cum ^a Echo et
 cum Pythi rem habeo, præ-
 terea & cum omnibus Bac-
 chi Menadibus, atq; admo-
 dum Studioſè ab illis obser-
 uor. MER C. Scis igitur
 quid te gratificari mihi, fi-
 li, primum omnium uelim?
 PAN. Impera pater, nos
 autem uidebimus hæc uti fi-
 ant. MER. Et accedis ad

me, & prehensus licet; patrem autem uide ne me appella-
 ris quoquam audiente.

GILBERTI COGNATI AN.

notationes.

ARGVMENTVM.

Penelope cum apud patrem Icarium adhuc in patria Iæ-
 cedæ monte uiueret, & in montem Taygetam ad inspicienda
 patris pecora egressa esset, conspecta à Mercurio, & adama-
 ta atque appetita dicitur. Cùm autem ea alio modo potiri
 non posset, in hircum seipsum transformauit, atque ita sub
 specie hirci cum ea ludens, & admissus, ex ea genuit Pana, ca-
 pite cornuto, barba & pedibus hircinis. Quem illa furtim na-
 tum in uicinam Arcadiam ablegauit, ubi deinde & præcipuo
 honore cultus est. Alij ipsum ex promiscuo prætorum con-
 cubitu, absente Vlyſſe, conceptum ferunt, & inde Pana dic-
 tum: unde & sine patre natum ipsum Theocritus in Syrge ait.
 Porro Pan Baccho socius expeditionis in Indiam fuisse dici-
 tur, & Atheniensibus ope sua peperisse uictoriam contra Per-
 sas in campo Marathonio, ubi quum Miltiades cū hoste con-
 gressurus esset, Pan exercitui Græcorum maiore quàm hu-
 mana statura præiſſe dicitur, & nouo atque horribili sono
 inflatz conchæ hostibus terrorem incussisse, unde subiti ter-

bbb rores &

rorts & tumultus, quorum neque causa, neque autores appere-
rent Postea prouerbiali figura Panici motus dicti sunt. In
Philoprideus aliquid addidimus.

a Et cum Echo.) laetatur Pan amorem suum, cum erga alias
Nymphas, tum praecipue erga Echo. Et conuenit hoc. Cum
enim in solis scopulis & syluis degat, non habet cui loquatur,
cui accinat, aut *ἐπικωμῶσι*, praeter solam Echo. Nemo enim alius
audit, aut illi respondere potest. Ouid. lib. 3 Met. de Echo:

*Inde latet syluis, nulloq; in monte uidetur,
Omnibus auditor, sonus est qui uiuit in illa.*

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΙΝΙΣ ΕΤ
Διόνυσος. Bacchi.

Iacobo Nicollo interprete.

ΑΠΟΛΛΟ.

Τὶ αὖ λόγι μὲν ὁμομη-
τρεις, ὡ Διόνυσαι, ἀδελ-
φός ἄναι Ἐρωτά, καὶ Ἐρ-
μαφρόδιτον, καὶ Πριαπτον, αὐτο-
μοίς ὄντας τὰς μορφάς, καὶ
τὰ ἐπιτηδασμάλα; ὅ μιν γὰρ πα-
γκάλῃ, καὶ τοξότῃς, καὶ δυνάμο-
μιν ὃ μικρὰν πορνεύειν μι-
νῃ, ἀπ' αὐτῶν ἀφ' ἑαυτῶν. ὃ δὲ,
θεῖλος, καὶ ἡμίανδρος, καὶ
ἀμφίβολῃ τίω ὄψιν, ὅτι αὐ-
διακρίναι, ἢ τ' ἱφίβος ἔσθιν,
ἢ τι καὶ παρθένῃ. ὃ δὲ, καὶ
πῶρα τῷ ἀνδρὶ πῶς ἀνδρὶκὸς ὃ
πριαπῷ. Διό. μηδὲν δαυ-
σαῖα supra modum uiriliter est. Priapus uidelicet. B A C. Ne mi-

Quid igitur dicen-
dum ne est Bac-
che, fratres esse
Cupidinem, Hermaphrodis-
tum et Priapum, adeo dissi-
miles forma & studijs cum
sint? Nam hic quidem for-
mosus omnino et iaculator
est, & potestate non parua
cōparata sibi, omnibus im-
perat. Ille autē mulierosus
ac semiuir, ambiguā quoq;
faciem pra se ferens, ut non
facile dignoscas adolescensne
sit, an uirgo. Tertius uero
terris

ἡμῶν ὁ Ἀπολλων. ὃ γὰρ ὁ Ἀπολλων
 φροδίτη αὐτίκα τότε, ἀλλὰ οἱ
 πατέρες, διάφοροι γειννημένοι
 οἱ ὅτι καὶ ἰσοπατέριοι πολ-
 λάντες ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν
 ἄρσεν, ὁ δὲ θῆλυα, ὡς πόρ' ὁ
 μᾶς, γίνονται. ΑΠΟ. ναί. ἀλλ'
 ὅμοιοι ἴσ' ἔχ' οὐκ αὐτὰ
 ἐπιτηδούμεν, τοξόται γὰρ
 ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου,
 καὶ αὐτὰ, ὁ Ἀπολλων. ἐκείνη
 δὲ ὁμοίωσι, ὅτι ὁ μὲν Ἀρτι-
 μις ξυριγνῆν ἐν Σκύθαις, σὺ
 δὲ μωστού. καὶ ἴσ' τὰς ἑτέρας
 μινύτας. ΑΠΟ. οἷον γὰρ τὴν
 ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύ-
 θαις, ὅτι καὶ παρισκιάσται.
 ἔν τις ἑλλὼν ἀφίκεται ποτι-
 ῖς τὴν ταυρικὴν, σιωπηλοῦ
 σαι, μὲν αὐτῇ, μυσταγομία
 οὐ τὰς σφαγὰς; ΔΙΟ. αὐγὴ ἰο-
 κάνη ποιῶσα. ὁ μὲν γὰρ τοὶ Πρία-
 πος (γαλῶν γὰρ τι σοι διγγύ-
 σομαι) πρῶτον ἐν Λαμψάκῃ
 γυνόμενος, ἵσ' ὅτι παρῆεν τὴν
 πόλιν ὁ δὲ ὑποδέξαμενός με
 ἔσται, ut cū eo inde enauiget, iam olim perosa maturationes il-
 las. BAC. Recte sanè illa. Sed hic Priapus? Ridiculum enim
 quiddā narrabo tibi, quod cū Lampsaci nuper essem, mihi
 accidit. Ego quidem ad urbē accesserā, ille autē me recepit,

reris Apollo. non enim in
 ipsa Venus in causa est, sed
 patres, qui diuersi fueret
 quandoquidem & ij qui eo-
 dem patre eademq; matre
 nascuntur, sex numero al-
 ius uir, alius femina, quem
 admodum & uos, nascun-
 tur. APOL. Ita sanè est
 ut dicis: sed nos tamen si-
 miles sumus, & circa ea-
 dem studia uersamur: sa-
 gittarij enim ambo sumus.
 BACC. Quantum quid-
 dem ad arcum & sagittas
 attinet, eadem ambo exer-
 cetis, Apollo: illa uero si-
 milia nequaquā sunt, quod
 Diana quidem hospites ma-
 erat apud Scythas, tu autē
 uaticinarius, et medicaris a-
 grotantibus. APOL. An tu
 putas sororē delectari Scy-
 this? quæ quidē etiam ador-
 nauit, si quis Græcus alio
 quando in Tauricā aduene-
 rit, ut cū eo inde enauiget, iam olim perosa maturationes il-
 las. BAC. Recte sanè illa. Sed hic Priapus? Ridiculum enim
 quiddā narrabo tibi, quod cū Lampsaci nuper essem, mihi
 accidit. Ego quidem ad urbē accesserā, ille autē me recepit,

ἡ ξενίης παρ' αὐτῷ, ἱππ-
 λὺ ἀνιπαυσάμενθα ἰν τῷ συμ-
 ποσίῳ ἱκανῶς ὑπεβίβρυμί-
 νει, κατ' αὐτάς πε μίσας νύ-
 κτας ἱπαναστάς ὁ γρηναῖος,
 αἰδιδόμεναι δὲ λίγην. ΑΠ. ἱ-
 πείρασιν; ΔΙΟ. τοιῦτέρ' ἐστὶ.
 ΑΠ. οὐ ᾗ τί πρὸς ταῦτα;
 ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ὃ ἰγίλασαι;
 ΑΠ. ἔνι τὸ μὴ χαλιπῶς, μὴ
 ᾗ ἀγρίως. συγγνωστὸς γάρ, αἰ-
 μαλὸν οἱ ὅπως ὄντα ἱπείρα.
 ΔΙΟ. τέττα μὲν ἔνι νῆα, καὶ
 ἰὺδ' οἱ αὖ, ὃ ἀπολλοῦ, ἀγά-
 γοι πλὴν πᾶσαν. καλὸς γὰρ
 σὺ, καὶ κομῆτης, ὡς καὶ νό-
 φοντα αὖ σοι τὸν πρίαπον ἱ-
 πιχαρῆσαι. ΑΠ. ἀλλ' ἐκ' ἐπι-
 πιχαρῆσαι γι, ὃ Διόνυσος; ἰγὼ
 γὰρ μετὰ τῆς νέμης
 καὶ τίξω.

hospitio apud se præbito.
 Posteaquam igitur quietis
 nos dedimus, in conuiuio af-
 fatim madefacti, circa me-
 diam prope noctem exur-
 gens generosus ille: sed pu-
 det dicere. A P O L. So-
 licitauit ne te? B A C. Hu-
 iusmodi quippiam est.
 A P O L. Quid tu autē por-
 rò ad hæc? B A C. Quid
 enim aliud, quàm risi?
 A P O L. Rectē sanē, quòd
 neque acerbē, neque rusti-
 cē quicquam. Venia enim
 dignus est, si te formosum
 adeò sollicitauit. B A C.
 Huius igitur gratia etiam te
 Apollo sollicitatū meritò ue-
 nerit. Formosus enim es
 tu, et præterea comatus,
 ut uel sobrius Priapus ille

aggredi te queat. A P O L. Sed non aggredietur Bac-
 che, me facile: nam præter comam e-
 tiam arcum gero.

A P O L.

ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ

APOLLINIS ET

Ερμης.

Mercurij.

Iacobo Micyllo interprete.

APOLLO.

ΕΧεῖς μὲν ἀπᾶν ὦ Ερ-
μῆ, πότρε ὁ Κέτωρ
ὅτι τῶν, ἢ πότι-
ρε ὁ πολυδύκνης; ἰγὼ γὰρ
ἂν αὖ διακρίναμι αὐτὸς. Ερ.
ὁ μὲν γὰρ ἡμῖν ἐγγυμέν-
ος, ἰκάνει Κέτωρ ἡμῶν, ὅτε
δὲ πολυδύκνης. ΑΠ. πῶς
διακρίσεις; ὁμοιοὶ γὰρ.
Ερ. ὅτι ὅτρε ἢ, ὦ ἀπολλών,
ἔχει ὑπὸ τῷ πρόσωπῳ τὰ ἰχνη
τῶν τραυμάτων, ἃ ἰλαβίπα-
ρά τῶν ἀνταγωνιστῶν πυ-
κτώων, καὶ μάστιγα, ὅπως
ὑπὸ τῷ βίβρυνος Ἀμύνου ἰ-
τρύβει, τῷ ἰάσινι συμπλίου.
ἄτρε ὅτρε ἢ ἰδὲν τοῖστον ἰμ-
φαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἔσθι,
καὶ ἀπαθὲς τὸ πρόσωπον.
ΑΠ. ὤνους, διδάξας τὰ
γνωρίσματα, ὑπὸ τῶν ἄλλων
πάντα ἴσα, τῷ ὡς τὸ ὑμῖν
precium fecisti, qui discrimina quib. internosci queat docue-
ris me. Nā cetera certē omnia equalia sunt, oui pars di-

ΡΟτ᾽ ἴνε mibi dicere
Mercuri, uter isto-
rum Castor est, aut
uter Pollux? Nam ego qui
dem non facile discreuero
ipso. MER. ille qui heri
conuersatus nobis est, Ca-
stor erat: hic autem Pol-
lux est. APOL. Quomo-
do dignoscis? Similes enim
sunt. MER. Quod hic qui
dem, Apollo, habet in facie
uestigia uulnerum quæ alii
quando ab his accepit qui-
buscum pugillatu certauit,
et maxime quibus à Be-
bryce Amici filio uulnera-
tus fuit, quando cum Iaso-
ne in Colchum nauigabat.
Alter aut nihil tale præse-
fert, sed purus est atq; inte-
ger facie totus. AP. Opera
precium fecisti, qui discrimina quib. internosci queat docue-
ris me. Nā cetera certē omnia equalia sunt, oui pars di-
bbbb 3 midia,

μου, καὶ ἀγύρῃ ὑπὸ δράκοντι, καὶ
 ἀκύντιον ἰν τῇ χειρὶ. καὶ ἰπ-
 πῳ ἱκατόρῳ ἡλκυόκοις. ὥς τι
 πολλάκις ἰγὼ τὸν μὲν προ-
 σῆπτον Κίχωνα, Πηλυδῶ-
 αλῳ ὄντα, τὸν δὲ τῷ τῷ Πο-
 λυδῶντι ἐνέματι. ἀτὰρ ἐ-
 πί μοι καὶ τόδε τί δὴ πῶς ἐκ-
 ἔμην ξύσεσθαι ἑμῶν, ἀλλ'
 ὃς ὁμισάσθαι ἄρτι μὲν νικῶντι,
 ἄρτι δὲ θύοις ὅστιν ἀτὰρ αὐ-
 τῶν; Εἰ. ὑπὸ φιλαδελφίας
 πῶς ποῦσθαι, ἰπὰ γὰρ ἰδὲ ἴ-
 να μὲν τιθῆναι τῶν Λέδαε
 υἱῶν, ἵνα δὲ ἀθάνατον εἶ-
 ναι, ἵνά μιν αὖτις αὐτοὶ
 πῶς ἀθανασίαν. ΑΠ. ἔφυ-
 νίτω, ὦ Εὐμῆ, πῶς νομῶ εἶ-
 γαι ὅδε ὀφύονται ὅπως ἀλλέ-
 λου, ἐπὶ ὁρὶ ἐπὶ θυρῶ, οἶμαι, μάλο-
 στα. πῶς γὰρ ὅ μιν παρὰ θύοις ὁ
 ἢ παρὰ τοῖς φθίτοισι ὦν; πῶς
 ἀλλὰ. ὅς παρ' ἰγὼ μιν αὖτις
 μαι, ὃς ἂν Ἀσκληπιοῦς ἰάται, οὐ
 ἢ παλαίην διδάσκει, παῖδο
 τρέφει ἄριστος ὦν, ὃ δὲ Ἀρ-
 τιμῆς μαιεύεται, καὶ τῶν

midia, & stella superneminens,
 & iaculum in ma-
 nu, & equus utrique cano-
 didus. Quare saepe equi-
 dem appellaui hunc Casto-
 rem, qui Pollux erat: &
 rursus Castorem Pollucis
 nomine. Sed & illud mihi
 dic, cur non ambo pariter
 nobiscum uersantur, sed ex
 diuiso nunc quidem mor-
 tuus, nunc autem Deus est
 alteruter ipsorum? M B R.
 Fraternali amore hoc faci-
 unt. Nam cum oporteret
 alterum ex Leda filijs mor-
 tem obire, alterum autem
 immortalem esse, diuise-
 runt ita inter se ipsi immor-
 talitatem. A P O L. Non
 sane prudenti, Mercuri,
 diuisione. Siquidem nec
 aspiciunt sese mutuò hoc pa-
 ἔτο, quod uel maxime opi-
 nor desiderabant. Aut
 quomodo enim, cum alter
 apud Deos, alter apud ma-
 nes existat? Veruntamen,
 quemadmodum ego uaticio
 nor, Aesculapius medetur, tu palastricam doces, puerorum
 exercitator optimus, Diana autem obstetricatur, atq; aliorum
 suana

ἄλλων ἱκανῶς ἔχει τίνα
τίχην, ἢ τοῖς ἄνθρωποις
χρησίμην, ἢ τοῖς τί ποῦ.
σοῖς ἡμῖν, ἢ ἀργὸν δύνα-
σονται, τελικῶς οὐκ ἔστι; Ερ.
ἔδαμῶς, ἀλλὰ πρὸς τὰ
κατὰ αὐτοῖν ὑπερίαν τῶν πε-
λαγῶν, καὶ καθιππύουσι δὲ
τὸ πᾶν, καὶ αὐτὸν καὶ αὐ-
τὰς χαμαίφρονες ἰδωσιν,
ἡδὲ καθύσαντας, ἡδὲ τὸ
πᾶν, οὐκ ἔστι τὸς ἱμπλίου-
ται. Απ. ἀγαθὸν, ὦ Ερμῆ,
καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος τίς τι-
χὴν.

APOL. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

suam quisque artem habet,
uel dijs uel hominibus uti-
lem: hi uerò quid agent no-
bis? an inertes atque ocio-
si cōuiuabuntur nobiscum,
tam grandes cū fini?

MBRE. Haudquaquam,
sed iniunctum illis est, Ne-
ptuno, ut ministrent, &
subseruiant, & obequita-
re ipsos oportet pelagus
& sicubi nautas tempesta-
te periclitantes aspexerint,
insidentes nauigio præsta-
re incolumes nauigantes.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Bebryce.) Hæc aliter ab alijs referuntur: nam Castor à
Iynceo occisus dicitur. Theocritus Eidyllio 27. de laudi-
bus Castoris & Pollucis Dioscurorum, id est geminorum,
Iouis Ledaëque filiorum, commemorat certamen inter Pollu-
cem & Amycum, Neptuni & Melies Nymphæ filium Be-
bryciorum principem, athletam crudelem, atque hospitem
interfectorem. Is enim cum robore corporis & arte pug-
ilum superaret omnes. crudelem tulit legem, ne quis hospes
aut peregrinus qui ea loca adiisset, inde discederet, quin
prius secum cæstu decertaret. Atque cū ita multos hospites
interfecisset, tandem & Pollucem qui cum Iasone & Argo-
nautis eò uenerat, secum decertare cogit, à quo uictus & oc-
cisus est. Hæc pugna etiam describitur ab Apollonio lib. 2.

Argonaut. Sunt autem Bebrycces Bithyniae populi, quos olim Thraces fuisse Strabo testatur, à Bebryce rege suo nomen sortiti. Ex hac gente & Buhen athletam producit Virg. in 5 Aeneid. cuius uictorem Darentem facit his uersibus Idemq; ad tumulum quo maximus occupat Hector Victorem luten immani corpore, qui se Bebrycia ueniens. Anyci de gente ferebat. Perculit, & fulua moribundum extendit arena.

b Alterum ex Lede filijs mortem obire.) Castoris mortis occasio fuit huc. Castor & Pollux rapuerunt filias Leucippi, Phœben & Talayran, Lynceo atque idē fratribus, filijs Apharei desponsatas Sponsicias bello repetiuerunt. In eo bello Castor à Lynceo interfectus est, & Pollux Lyncea interemit fuisseque & ab ipso Ida interfectus, nisi Iupiter id fulmine prohibuisset, à quo Ida interfectus est. Hęc ab Ouidio referuntur in fine lib. 5. Fastorum, & à Propertio. Theocritus etiam hoc certamen describit in Dioscuribus.

IOANNIS SAMBVCI

Annotationes.

De Castore & Polluce colloquuntur.

Potē sine mihi dicere.) *κατ' ἐρώτησιν.* Non ego quidem.) Ratio. Ille qui heri conuersatus.) Responsio. Quomodo dignoscis.) Rogatio de modo. Quod hic quidem habet.) *αἰτιολογία κατὰ προσάποδσιν.* Operepretium fecisti.) *ωχαρσία*, & post discrimina similitudinem indicat. Quare sepe equidem.) Ratio. Appellauit hunc Castorem.) Conclusio. Cur non ambo.) Secunda interrogatio. Fraternali more hoc faciunt.) Expositio causę. Nam cum oporteret.) *καὶ οὕτως* Non sanē prudenti.) Improbatio. Aut quomodo enim.) Tertia interrogatio per comparisonem.

Haudquaquam.) Responsio ab officio illorum. Bonam, Mercuri.) *ἐπὶ κριτικῶς.*

MARINORVM DIA- LOGI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩ ΤΡΙΤΟΝΙΣ, ΑΜΥ-
 νος καὶ Ποσειδῶν &. mones, & Neptuni.

Iacobo Micyllo interprete.

TRITON.

Επὶ τίνι Λέρνῃ, ὃ πό-
 σειδον, παραγίγνεται
 ἡ αὐτὴ ἐκείτῳ ἡμέραν
 ὑδροσομελὴν παρδιν &, παρ
 κλόν τι χρῆμα, ἐκ εἰδὰς ἑ-
 γωγε καλλίῳ πᾶσι δὲ δῶν. Πο.
 ἰλσθίαν τινὰ, ὃ Τρίτων, λέ-
 γεις, ἢ θιράπαινας ὑδρο-
 φόρ & ἔστιν; Τρί. ὁ μόνον, ἀλλ'
 λὰ τῷ Δαναῷ ἐκάνει θυγάτηρ,
 μία τῶν πενήκοντα καὶ αὐ-
 τῷ, Αμυμώνῃ τῆν μα. ἰπυδὸ
 μῶν γὰρ, ὅτις καλῶτο, καὶ
 τὸ γίνεσθαι. ὃ Δαναὸς δὲ σκλη-
 ραγωγῇ τὰς θυγατέρας, καὶ
 αὐτεργῇ διδάσκει, καὶ πῶς
 πᾶσι δὲ τι ἀρσομελίας, καὶ
 πρὸς

AD Lernam, Ne-
 ptune, quotidie ue-
 nit aquatum uirgo,
 pulchra omnino species.
 Haud equidem scio formo-
 siorē ullam puellam uidisse
 me. NEP. Liberāne dicis,
 Triton, an uerò serua quæ
 piam est, quæ aquam ferre
 solet? TRI. Minimè ue-
 rò. sed Danaï illius filia,
 una ex quinquaginta istis
 etiam ipsa est, Amymone
 nomine. Interrogauī e-
 nim & quæ uocaretur, &
 genus ipsius. Danaus au-
 tem duriter admodum e-
 ducat filias, & opus ma-
 nu facere ipsas docet, & ad aquam bauriendam mittit, et
 bbb 5 ad

πρὸς τὰ ἄλλα, παιδούα ἀό-
 κους εἶναι αὐτὰς. Πο. μόνη
 δὲ παραγίνεται μακρὰν ὅτω
 πλὴν ὁδὸν ὃς Ἀργεῖς Λέρ-
 ναν; Τρί. μόνη, πολυδίψιον
 ὃ τὴν Ἀργεῖ, ὡς εἶδα, ὥτι ἀ-
 νάγκη αὐτὴν ἀποφορεῖν. Πο. ὦ
 Τρίτων, ὃ μίτριος μιδιτάρα
 ξας, εἰπὼν τὰ πόρι τ' αὐδεις,
 ὥτι ἰωμεν ἰπ' αὐτόν. Τρί.
 ἰωμεν. ἥδη γὰρ ἱερὸς τ' ὕδρο-
 φορίας, καὶ σχεδὸν πεκατὰ
 μολὼν πλὴν ὁδὸν ὄσιν, ἰῶσα ἰς
 πλὴν Λέρνας. Πο. ἔα μὲν βού-
 ξην τὸ ἄρμα, ὃ τῷτο μὲν πολε-
 λὸν ἔχει πλὴν διατρεῖν, ὑπάρ-
 γαν τὸς ἱπποὺς τῇ βούλῃ, καὶ
 τὸ ἄρμα ὑποκινεῖν; σὺ ὃ
 ἀλλὰ διελθὶνά μοι τινα, τ' ὡς
 κίον παράστειν. ἱφιππάρ-
 μα γὰρ ἰπ' αὐτὴν τάχιστα. Τρί.
 ἰδέσσι ἵπποις ἡ διελθόντων ἀ-
 νύτατ'. Πο. σὺ γὰρ ἀπὸ λαόνου
 μὲν, σὺ δὲ παραστέχου, ὦ
 Τρίτων, ἡσπασθὲν παρὶς μὲν
 ἰς πλὴν Λέρνας, ἰγὼ μὲν λο-
 λὴ quamcelerrime prouebar.

ad alias res agendas instituit, impigre ipsæ ut sint.
 NEP. Solane autem ueni-
 re solet longam adeo uiam
 ex Argis ad Lernam usq;?
 TRI. Sola nam siticulo-
 sum ipsum Argos est, ut no-
 sti: quare necesse est sem-
 per aequatum uenire illam.
 NEPT. Non mediocri-
 ter affecisti me animo, ὦ
 Triton, qui mihi hæc de pu-
 ella narrari. Quare eam
 ad ipsam. TRIT. Eamus.
 iam enim tempus quoque
 est cum aequatum ire solet.
 Ac propè mediam circa uia
 alicubi est petendo Ler-
 nam. NEP. Proinde currū
 iunge, uel, an hoc longiorē
 rebus moram injiciet, sub-
 mittere equos iugo, et cur-
 rum apparare. Tu uerò po-
 tius delphinem mihi ali-
 quem ex uelocibus illis buc-
 siste: inequitando enim ilo-
 TRIT. Ecce tibi hunc delo-
 pbium omnium uelocissimum. NEP. Probè sanè. proue-
 bamur igitur. Tu uerò iuxta natando consequere me, Tri-
 ton. Ac posteaquam ad Lernā iam aduenimus, ego quidem
 hic in

ἔχου ἰσταῦδά πε, οὐ δ' ἀπε
σκήπει, ἐπὶ τ' αὖ αἰῶδι προσιῶ
σας αὐτέρ. Τρ. αὐτὴ σοι πλε
σίον. Πο. καλὸν, ὦ Τρίτῳ, καὶ
ὠραία τ' ἀρθίον, ἀλλὰ συλλυ
πία ἡμῖν ὄσιν. Αμν. αὐθρῶ
πι, ποῖ μὲ ξυαρπάσας αἴγες;
αὐθρῶπις τὸς ἴ, καὶ τοῖμας ἡ
μῖν ἀπ' αἰγῶν τ' ἔδαν' ἔπε
πιμφύλωαι, ὥτε βούσομαι ἢ
πατόρ. Τρί. σιῶπην σοι, ὦ Α
μυμῶνη, ποσειδῶν ὄσιν. Αμν.
τί ποσειδῶν λίγας; τί βιάζη
μι, ὦ αὐθρῶπι, καὶ ἵς τίνος δά
λατῶν καθίλκας; ἰγὼ δ' ἀ
ποπνιγθῆσομαι ἢ ἀβύλῃ κατα
δύσας. Πο. δάρρει, ὦ δέμ' Δανὸν
πάθεις, ἀλλὰ καὶ πηγῶν ἰσὶ
θυμὸν σοι ἀνὰ δολῶν ἰάσῃ
ἰσταῦδα, πατάξας τῇ βιάσει
τῶν πείραν, πλεσίον ἔλκε
σμάτις. καὶ σὺ δὲ δαίμων ἴσῃ,
καὶ μὴ τῶν ἀλλοτῶν ὑχῶ
δριφιδόσεις ἀποθανῶσα.

nare hic finam, percusso tridente saxo hoc iuxta æ-

stuarium, & tu ipsa felix atque beata eris,

ac sola sororum obita morte a-

quam non gestabis.

hic in insidijs ero: tu autem
speculando observa quando
illam accedentem sentias.

TRIT. Ecce tibi, propè
est. NEP. Formosa, Tri-
ton, & in ipso ætatis flore
puella hæc: sed comprehen-
denda nobis est. AMY.

Hæc homo, quò me hinc
corruptam abducis? plagia-
rim quispiam es, ac uideris
ab Aegypto patruo nostro
allegatus esse: quare claman-

do patrem uocabo. TRI.
Tace Amymon, Neptunus
hic est. AMY. Quid Ne-

ptunum tibi narras? Cur
mibi ò homo uim facis, atq;
hinc in mare abstrahis? Bo-
go uerò suffocabor misera,
submersa aquis. NEP. Bo-

no animo sis: nihil graue pa-
tiaris, faciam: sed & a fon-
tem cognominem tibi emae-

L V C I A N I
GILBERTI COGNATI ANO
notationes.

ARGVMENTVM.

Danaus Beli filius, in Aegypto regnavit, & quinquaginta filias habuit, quarum una dicta Amymone, cuius amore obretitus, Neptunus fontes aperuit Lernæos. Vnde aquis abundare contigit Argiuis, atque factum est ut Amymoniæ aquæ dicantur Argiuz. a Fontem cognominem) Est Amymone fons iuxta Lernam, ab Amymone Danaï filia nomen habens, cuius meminerunt Plinius libro quatto capite quintes & Strabo libro octavo.

NOTOY KAI ZE-
φυρι.

NOTI ET ZE-
phyri.

Iacobo Micillo interprete.

N O T V S.

TΑύτῳ, ὃ Ζήφυρι, τῷ
δάματι, ἢ διὰ τῆ
πιδάγῃς ἐς Αἴγυπτον
ἔβρμῃς ἄγει, ὃ Ζεὺς διὰ πόρε
σιν αὐτὸς ἔρωτι; Ζε. ναί, ὃ Νόσ
τι ὃ δάματις διὰ τίτι, ἀλλὰ
πῶς ἢ τῷ ποταμῷ Ἰνάχῃ.
νῦν δὲ ὃ Ἡρα τοιαύτῳ ἰπσίῃ
σιν, αὐτῷ φιλοτυπήσασα,
ὅτι καὶ πάντῃ ἰώρα ἔχοντα
ne amoris commota, propterea quod uidebat Iouem illam

NVM hanc, Zephy
re, iuuenecam, quam
per mare in Aegyp
tum Mercurius ducit, Iupi
ter amore captus uilitauit?
ZEPH. Hanc ipsam, No
te, sed iuuentatam nō erat,
sed puella, Inachi fluminis fi
lia. Nunc autē Iuno talem
ipsam effigiauit, emulatio
ne amoris commota, propterea quod uidebat Iouem illam
proprus

ὦ Δία, Νό. νῦν ἔρ' ἐτι ἐρεῖ ὃ
 βοός; Ζεῦ. καὶ μάλα, καὶ διὰ
 τὸς ἐς αἰγυπῖον αὐτῷ ἐπιμ
 ψι, καὶ ἑμῖν προσέταξι, μὴ
 λυμῶναι τῷ βάλασσαν, ἔσ'
 αὖ διανέψῃαι, ὡς ἀποτιμῶσα
 ἐκῆ. λυεῖ δὲ ἕδω, τοῖς γίνοιτο
 καὶ αὐτῷ, καὶ τὸ τεχ' ἴν. Νό.
 ὦ Δάμαρις Διός; Ζεῦ. καὶ μά-
 λα ὦ Νότι. ἀρξαι τί, ὁ Ερμῆς
 ἔφθ, τῶν πλείοντων, καὶ ἑμῶν
 ἔσται δίσπεινα, ἔρ' τινα αὖ ἑ-
 μῶν ἰδίην ἐκπίμψαι, ὃ λυμῶ-
 σαι ἐπιπνέει. Νό. βόραποντία
 τοιγαρῶν, ὦ Ζεφύρι, ἰδὲ δί-
 σπεινά γίγῃ, καὶ Δία· σύννο-
 σίγα γὰρ ἔτω γίνοιτο. Ζεῦ. ἀλλ'
 ἕδω γὰρ διεπίρασι, καὶ θῖνον
 σον ἐς τῷ γῆν. ἐρεῖς, ἔπως
 ἐκίτι μὲν τετραπιδισί βα-
 λίσαι, ἀνορθώσας δ' αὐτῷ ὁ
 Ερμῆς, γυνῶνα παγκάλλω
 αὐθις ἐποίησι; Νό. παράδοξα
 γὰρ ταῦτα, ὦ Ζεφύρι. ἐκίτι
 τα λήρατα, ὃ δὲ ἐρᾷ, καὶ διχῶ.
 λὰ τὰ σκίλα, ἀλλ' ἐπὶ ῥας
 λήρη.

Mercurius denuò mulierem formosam prorsus reddidit.
 NOT. Mira nimirū hæc Zephyrei: nusquā amplius neq;
 cornua illius, neque cauda, neq; tibie bifide, sed amabilis
 puella est.

prorsus deperire. NOT.
 Proinde etiā nunc bouē illā
 amat? ZEPH. Atq; admo-
 dum: & propterea in Aeo-
 ggyptum ipsam misit, nobisq;
 edixit ne cōturbaremus ma-
 re, donec illa transnataffet,
 ut quæ illic paritura sit: fert
 autē uterum modò, Deusq;
 fiet cū ipsa, tum quod ex
 ea partum erit. NOT. An
 iuuenca Deus? ZEPH. At
 que admodum, Note, impe-
 rabitq; (inquit Mercurius)
 nauiganibus, ac nostra erit
 domina, ut quemcunq; no-
 strū uolet, emittat, uel proo-
 bibeat spirare. NOT. Co-
 lenda igitur obseruandaq;
 nobis erit, Zephyre, iam do-
 mina certè cū sit. nam per
 Iouem, beneuolentior eo
 pacto nobis erit. ZEPH.
 Sedenim iam traiecit, &
 in terram enatauit. Vides
 ut non amplius quadrupes
 incedat, sed erectam ipsam

λίαν, ὃ μὲν τοι Ἑρμῆς τι πά-
 θων, μεταβιβάλλειν ἱστέον, καὶ
 αὐτὸν νικῶν, λιωσι πρὸς πο-
 γηγύναι; Ζή. μὴ πολυπρα-
 μονῶμεν, ὅτι ἀμεινὸν ἱκάν-
 αἶδεν τὰ πρακτικά.

*sunt persequamur ista, quandoquidem melius ille quæ faci-
 cienda sunt nouit.*

*puella est. Cæterum Mercurio quidnā accidit, qui se ipsum mutauit, & ex adole-
 scente factus est quispiam
 caninam faciem præ se fe-
 rens? ZEPH. Ne curios-*

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

ARGUMENTVM EIVSDEM.

Fabulam quidem uulgatam apud poetas de Io, minus hñe
 ascribo, eam cū ex Græcis tum Latinis leges, sed in primis
 apud Ouid. in Metamor. & Luciani nostri dialogum Iouis &
 Mercurij, ubi eam descripsimus.

a Cum ipsa.) Io coniugis loco habita fertur ab Osyride
 Aegyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine I-
 sid's, quam singulari superstitione coluit & Germania, ante
 receptam Christianam religionem.

ΔΟΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕ- DORIDIS ET THE-
 τιδος. tidis.

Iacobo Micyllo interprete.

DORIS.

ΤΙ δακρύεις, ὦ Θέτι;
 Θεί. καλλίστην, ὦ Δωρί,
 λίβω ἄδον ἰς λιβυτὸν
 ἦν δ' ἔ πατρὸς ἐμβλεψάσαο αὐ-
 τῇ

Q Vid lachrymaris
 Theti? THET.
 Pulcherrimam
 Dori. puellam uidi in arcā
 à patre coniectam, tum i-
 psam,

ἔθρ τι, καὶ βρέφ' αὐτῇ ἀρτι
 γέννησιν. ἐκλήθην δ' ὁ πατήρ
 τὸς ναύτας, ἀπαλαβόντας τὸ
 λιθάριον, ἐπειδὴ πάλιν ἀπὸ
 τῆς γῆς ἀποσπάσσοισιν, ἀφάναι
 ἐς τὴν θάλασσαν, ὥς ἀπέλοι-
 τε ὁ ἀθλία καὶ αὐτὸ, καὶ τὸ
 βρέφ'. Δω. τί ν' εἴπῃς ὁ
 ἀδελφεῖ, ἐπεί ἐμαυτὸς ἀπεβίω
 ἀπαντα; Οἶ. Ἀκρίσιος ὁ πα-
 τὴρ αὐτῇ, καλλύειν ἔσσαν ἐν
 παρδίοντι, εἰς χαλκῷ τινὰ
 θάλαμον ἐμβαλὼν : ἅτα τὸ
 μὲν ἀλκίως ἐκ ἔχου ἀπ' αὐ. φα-
 σὶ δ' ἔρ τὴν Δία, χρυσὸν γί-
 νησιν ἐνύσαι διὰ τῷ ἱέρειον
 ἰσ' αὐτῶν, δι' ἐκ μὲν δ' ἐν
 πάντῃ ἐς τὴν ἑσπέραν καταβο-
 ρόντα τὸν διὸν, ἐκνύμενα γι-
 νῶσαι. τὸ αὐτὸ μὲν ὁ πα-
 τὴρ, ἄγχιός τις, καὶ ζῶντος
 π' ἡρώων ὁ γυνάκτιστος, καὶ
 ἔκ' ὁ τινος μιμηχθῆναι εἰπε-
 θῆς αὐτῶν, ἐμβάλλει ἐς τὴν λι-
 θῶν ἀρτι τιτοκῆσαν. Δω. ὁ δὲ
 τί ἐπράττει, ὃ οἶτι, ἐπεί τι
 κακίαντο; Οἶ. ἔκ' αὐτῶς
 ab aliquo stupratam fuisse illam arbitratus est, conijcit
 in arcam hanc cum paulò antè peperisset. DO. Caterùm
 illa quid agebat, Theti, quando abripiebatur. TH. Pro se
 quidem

ipsam, tū a infantem ab ea
 paulò antè genitū. Iussit autè
 pater nautas, arcè illam ac-
 ceptam, postquam in altum
 à terra prouecti essent, in
 mare abijcere, ut ita periret
 et misera illa, et infans unà
 cum ea. DO R. Quamob-
 rem aut, ὁ soror, hoc quan-
 do quidem comperta babes
 exactè omnia. THE. Pater
 illius Acrisius, quia pulcher
 rima erat, in cretum quen-
 dam thalamū inclusam, per-
 petuæ uirginitati destina-
 rat. Deinde, uerum quidem
 dicere non possum, Iouem
 autem aiunt, conuersum in
 aurum, delapsū per implu-
 uium ad ipsam esse. Acci-
 piente autem illa in sinu de-
 manantem Deum, grauidā
 ex eo factam fuisse. Quod
 cum pater animaduertif-
 set, utpote durus quidam
 et zelotypus senex, graui-
 ter indignatus est. Et quia

μὴ ῥιείγα, ὦ Δωρί, καὶ ἰφρι-
 τῶ καταδίικτω, τὸ βρίσθ' ὃ
 παρητῆτο μὴ ἀποθανῶν δα-
 κρύουσα, καὶ τῷ πάππῳ δαο-
 κνύουσα αὐτὸ, ἡλλιστον ἐμ' τὸ
 δὲ ὦπ' ἀγνοίας τῶν λακῶν,
 καὶ ἱμαδία πρὸς τῶν δαίκα-
 σαρ. Ἰποκίμπλαμαι αὖθις
 πὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνη-
 μονόουσα αὐτῶν. Δω. ἡμῶν
 δακρύουσι ποίουςας, ἀλλ' ἤδη
 τιθυᾶσιν; Θί. ὀδᾶμῶς. νύ-
 χιται γὰρ ἴτι ὃ λιβυτὸς ἀμφὶ
 τῶν Σίριφων, ζῶντας αὐτὸς
 φιλάτῃουσα. Δω. τί ὅμ' ὀχί σὺ
 ζῆμην αὐτῶν, τοῖς ἀλιδοῦσι τῶ
 τοῖς ἐμβαλῆσαι ἐς τὰ δίκτυα
 τοῖς Σιριφίοις; εἰ δὲ ἀνα-
 σπᾶσαντες σῶσαισι δακνόν-
 τι. Θί. οὐ λίγαις, ὅτω ποιῶ-
 μην. μὴ γὰρ ἀπολιῶν μῦτι
 αὐτὸν, μῦτι τὸ παιδίον, οὐ-
 τως ὅν λαλόν.

ita faciamus. Non enim perire decet, neq; ipsam, neq; in-
 fantem, adeò cùm sit formosus.

quidem nihil dicebat, Do-
 ri, sed tacite ferebat damna-
 tionem: pro infante autem
 deprecabatur, ne morti tra-
 deretur, lachrymando, at-
 que illum auo ostentando
 pulcherrimum sanè pue-
 rum, Dori. Ille autem præ
 ignorantia malorum, etiam
 arridebat matri. Oppleor
 rursum lachrymis, cùm in-
 mentem illius uenit. D O.
 Et me flere fecisti. Sed num
 quid iam mortui sunt? T H.
 Haudquaquam, natat enim
 adhuc arca circa Seriphū,
 uiuis illis custoditis. D O.
 Cur igitur non conferva-
 mus ipsam, piscatoribus i-
 stis Seriphijis in retia immit-
 tendo, qui extractos illos,
 incolumes præstabunt scili-
 cet? T H E. Rectè dicis, atq;

MARINORVM DIALOGI
GILBERTI COGNATI

11

Annotationes.

AR O V M E N T V M

Danae Acrisij Argiuorum regis filia, à patre in quadam turri conclusa fuit, ob id quodd in responsis habuit, se manu eius qui ex filia nasceretur, moriturum ac hanc Iupiter (cùm alia uia non pateret) in aureum imbrem ex tegulis per impluuium in gremium eius se demisit, quæ ex eo congressit Perseum genuit, qui ob crudelitatem erga se, & matrem Danaen Acrisium Argiuorum regem, auum maternum interfecit. Ea fabula in fine quarti, & in initio 5. lib. Metamorphoseon commemoratur, cuius etiam in alio, quodam Dialogo meminit Lucianus noster.

IOANNIS SAMBVCI

Annotationes.

Διηγνησ de unica filia Acrisij Danae, à Ioue in aurum
cc & ierso decepta, & à patre in mare exposita.

Notum est quod Danaen clausam deluserit imber

Aureus: ut ponto post dederitq; pater.

Hec nil tam firmum quicquam sancteq; pudicum,

Quinetiam maculet perniciosus amor.

Quid lachrymaris.) Interrogatio. Pulcherrimam Do-
ri.) Narratio generalis Iussit autem pater.) περιλη-
γως, quæ copiosius exponit superiora. Vt ita periret.)

λογισμος τελικος. Quamobrem autem.) Rogatio causæ.

Pater illius.) περιληγως διηγησ, & fabulæ expositio ιδιολο-
γησ. In thalamum inclusam.) Factum & causa. Deinde

uictum quidem.) περιληγως & præmunio. Accipiente au-
tem illa.) το πρωτον. Stupratam fuisse illam arbitratus.) το

μισα Horat. libro 3. Carmin oda. 16. Ferebat damnatio-
nem.) τα επιμυνα. Oppleo rursus oculos.) παθος muliebree.

Sed nunquid iam.) Alia interrogatio. Cur igitur non.)

ccc Effecta

Effectus commiserationis, hortantis interrogatio. Redd
dicis.) Assensus ad illam.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ

Ενιπίου.

NEPTVNI ET

Enipei.

Iacobo Micyllo interprete.

ENIPVVS.

ΟΥ χαλὰ ταῦτα, ὦ Πό
σειδον, ἐρύσεται γὰρ
τάληθις. ὑπερώων
μὲν τὴν ἱραμύδιον, ἀκαθάρτους
ἡμεῖς, διεικρίνας τὴν παῖδα,
ὃ δὲ ὦντο ὑπὸ ἡμῶν ταῦτα πι-
πνυδίναι, καὶ διὰ τῆτο παρ᾽-
ἡμεῶν ἰαυτὴν. Πο. οὐ γὰρ, ὦ Ε-
νιπιδί, ὑπερωϊκὸς ἡδὲ καὶ
βραχὺς, ἐς ἡέρος ἔτα χαλῶς
φειτῶσαι ἐς ἡμέρας παρὰ σί,
ἀπολυμένους ὑπὸ τῷ ἔρωτι.
ὑπερώων, καὶ ἰχθυὶς λυ-
πῶν αὐτὴν. ὃ δὲ παρὰ τὰς
ἔχθρας ἀλόνου καὶ ἀπιμβαί-
νου, καὶ λυμμένους ἐνίοτε σὺ-
χιστοῖσι ἐντυχῆν. οὐδ' ἔστι
πρὸς αὐτὴν. Ενι. τί δ' ἐν,
διὰ τῆτο ἰχθυὶς σὺ παρ᾽ ἡμῶν
σαι τὸν ἱρατᾶ, καὶ ἡδὲ πο-
ludebis illam. BNIP. Quid igitur? an propterea o-
portebat te praeipere amorem mihi, & velut bistrio-

MInimè uerò præ-
clara hæc, Neptu-
ne (dicitur enim
uerum) qui circumuenta a-
mica mea, assimilatus in for-
mam meā, uitiasti puellam.
Putabat enim illa mecum re
esse sibi, & ob id exhibe-
bat sese. NEP. Tu enim E-
nipeu fastuosus es & tar-
dus, qui puella adeò formo-
sa quotidie ad te nante, ac
præ amore pereunte, despe-
xeris illam, & gauisus sis si
posses illi agrè facere. Illa
uerò iuxta ripas mœrore af-
fecta, atq; ibi inambulans,
sefeseq; lauans, nō semel opta-
bat in conspectum sibi ue-
nire te, at tu fastuosus deo-
nena

κρίσιδας Ενίπιδος αὐτὶ προσ-
 ῥάει· ἄναι, καὶ λυγρὰ σφί-
 σασαι τὴν Τυρὸν, ἀφ' ἧς ἡ-
 γυρῶσαι; ΠΟ. ὁφί' ἵσταν-
 ται, ἃ Ἐνίπιδος, ὑπερβόλῃς
 πρῶτον ὦν· ὃ Τυρὸν δὲ δόλιον
 δεινὸν πίπτοντες, ἐν μὲν ἡμῶν
 οὐ διακινεῖσθαι. ΕΝΙ. ἄμ-
 ουν; ἔφη γὰρ ἀπὸν, ὅτι Πρ-
 οσειλὸν ἦδ' αὖ, ὃ καὶ μάστιγι-
 λυπῶν αὐτῶν, καὶ ἐγὼ τῷ
 ἡδίστῳ, ὅτι τὰ ἱμάτια οὐδὲ
 φράνῃς τότε, καὶ παρῆσας
 πορφυροῖόν τι λῦμα, ὅπως
 μᾶς σωῖνται, ἅμα σωῖ-
 νται τῇ παύσει αὐτῶν· ἡμῶν. ΠΟ. οὐ
 γὰρ ἔστιν ἡλῶν, ὃ Ἐνίπιδος.

percepisti tu, & præterea compositio circa uos fluctu pura
 pureo, sub quo absconditi iacuistis, cum puella pro me tutē
 rem habuisti. NEP. Tu enim non uolebas Enipeu.

nem aliquem pro Neptuno
 Enipeum te gerere, atq; ita
 decipere a Tyro istam, puel-
 lam adeo simplicem? NEP.
 Sed uerò nunc zelotypus
 es b Enipeu, cum prius su-
 perbum & contemptorem
 te gesseris. Ipsa autem Tyro
 nihil greue passa est, quādo
 se putauit a te uiltatam esse.
 ENIP. Nihil autem? Dixi
 sti enim abiens Neptunum
 esse te, quod uel maxime do-
 lore affecit ipsam: atq; ipse
 ed abs te iniuria affectus
 sum, quod & qua mea esse
 debuerat, eam uoluptatem

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

- a Tyro.) Virguncula fuit Thessala, Saimonei filia, & Eni-
 pei amica, ex qua Neptunus Neleum & Peliam suscepit:
 de qua inferius in Philopatre, & lib. 2. Histo-
 riarum uerarum. b Enipeu.) Thes-
 salix fluuius est.

MORTVORVM DIA-
LOGI.ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ALEXANDRI ET
ΦΙΛΙΠΠΟΥ. Philippi.

Ottomaro Luscinio interprete.

PHILIPPVS.

NΥΝ μὲν ὃ Αλίφαν-
δρι, ἐκ αὐτοῦ ἔξαρ-
γίσις, μὲν ἐν ἡμέ-
ρῃς αἰνῶσι: ὃ γὰρ αὐτὸν ἐκείνη,
Αμμου⁹ γέννησεν. ΑΛ. ἔδ' αὖ-
τις ἐγγίνου, ὃ πάτερ, ὡς φη-
σίπιππου τῷ Αμύντῃ ἡς ἄμει-
νῶν ἰδιόματι τὸ μάντιον, ὡς
χρῆσιμον ἐς τὰ πράγματα
τα οἰόμεθα⁹ αἶναι. Φί. πῶς
λίγῃ; χρῆσιμον ἰδέσθαι σοι,
τὸ παρὲς σιαντὸν ὁρᾶν
ἡθυσόμενον ἐκ τῶν προφη-
τῶν: ΑΛ. ἔγωγε, ἀλλ' οἱ Βάρ-
βαροι καταπλάγνυσάν με, καὶ
ἐλπίς ἐστὶ ἀνδίστατο, οἰόμενοι
πονήσεις! ΑΛΒΧ. Non isthuc, sed barbaros in mei ad-
miracionem tractos, facilius hoc prætecto nostro subdi-
dimus imperio: quum nemo unus uiribus nostris hactenus
resisterit, quippe hac sola opinione ducti, quod aduersus

NON igitur inficias
beris: Alexander
ex me prognatum
te esse filium. nam ad Iouā
Hammonem genus pater-
num referens, mortem non
obisset. ΑΛΒΧ. Neque ne-
rō nesciam eram, pater, Phi-
lippi Amyntæ me esse fio-
lium: sed quia ad res geren-
das sic mihi uisum erat con-
ducere, commento hoc u-
sus sum uaticinij. PHIL.
Quid ais? Conducibile id tibi
uisum, ut uatibus im-
postoribus fallendum te exo-
poneres? ΑΛΒΧ. Non isthuc, sed barbaros in mei ad-
miracionem tractos, facilius hoc prætecto nostro subdi-
dimus imperio: quum nemo unus uiribus nostris hactenus
resisterit, quippe hac sola opinione ducti, quod aduersus
Datus

θεῶν μέχθεται, ὅστις ῥῆσιν ἐνέρε-
 ουσι αὐτῶν. φίλτινον ἐνέ-
 σπας σὺ γὰρ ἀξιομάχων ἀν-
 δρῶν, ὅς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σπον-
 χῆς, τοξόων καὶ πηλτάων,
 οὐ γάρ βλασφημία προβέβηκε
 τοῖς; Ἑλλήνων ἑκατῶν ἔργον
 ἔμ. Βοιωτῶν καὶ Φωκίων, καὶ
 Ἀθηναίων. καὶ τὸ ἀρκέσιον
 ὁπλιτικῶν, καὶ τὸν Θιντῶν
 ἴσπερ, καὶ τὸν Ἠλείων ἀντο-
 πείρας, καὶ τὸ Μαντινίων πη-
 λτικῶν, ὃ Θράκας, ὃ Ἰλλυ-
 ρίους, ὃ καὶ Παιώνας χαρυσσο-
 δας, ταῦτα μεγάλα. Μύθων
 δὲ καὶ Περσῶν καὶ Καλδαι-
 ων, καὶ χερσифίων ἐνθρῶ-
 πων, καὶ ἀβρῶν, ὅς οἱ δὲ καὶ
 πρὸ σὺ μέγας, μὲν κλαρ-
 χὶ ἀνελόντες, ἐνέρεταις,
 ὅς αἱ χεῖρες ὑπομανάντων
 ἑλδῶν ἐκάνων, ἀλλὰ πρὶν ὃ
 τίξουμα θῖνκῶσαι, φυχόν-
 τες; Ἄ. ἄλλοι οἱ Σκυθῶν γι, ὃ
 πᾶσι, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἑλέρ-
 τες, ὅς ἀνκαταφρόντην τι
 ἔργον

ad manus uentum fuisset.

ALBX. At uero Scythæ pa-
 ter, et Indici elephantes, res sunt non usq; adeo abiecta &
 ecce 3 contem-

Deum sibi esset praliandū.

PHIL. Quos tu igitur tam
 to conatu dignos usquam uĩ-
 cisti, qui cū timidis illis arcu-
 lis, peltarijs ac gerris uimĩ-
 neis pugnare solitis, semper
 congressus es? Atqui Græ-
 cos armis domare, Bæotios,
 Phocenses, Athenienses, &
 id genus alios, operis fueras
 strenui atque magnifici.
 Arcadium insuper sustinere
 armaturam, equitatum
 Thessalum Eleorum iacula-
 tores, Mantineos peltis in-
 structos, aut cum Thraciis
 Illyricis, Pæonibus ue-
 manum conferere, opero-
 sum profecto atq; arduum
 id fuisset in primis. Cete-
 rum Medos, Persas et Chal-
 daeos delicatos, ac plurimo
 auro conspicuos, non satis
 compertum habeo quonam
 modo ante te c duce Cle-
 archo mille uiri bello a-
 dorti expugnarint. fœdē
 in fugam actos antequam

ἄδωρ, καὶ ἔμμε δὲ διακρίσεις
 αὐτὰς, ἵνα περδοίαις ὧν μιν.
 ὦ τὰς νύκτας, ἱερὰ τιν αὐ-
 τῶν. ἂ ἂ ἂ διὰ κρησσοῦ πόσι
 ὃ ὑποσχέμεν ὃ ὑποσάμεν,
 ὃ ἄπ. ο. ἱπράξαι τὴ νύκτι
 ἔσθια καὶ τὰς ἑλλήνας ἢ, τὰς
 ἢ ἀναιμὸν παρελαβὼν, ὅτι
 βούλεις δὲ, ἵσως αὐτοὺς ἵππο μιν
 τῶν δόξ. Φί. οὐλα ταῦτα πάν-
 τα, Κλέτ. γὰρ ἀπὸ γῆ ἡλί-
 μιν, ὅρ σὺ τῶ δόξατιν διλά-
 σαι, μεταξὺ λαπνύντα ἱφίο-
 πους, ὅτι μιν πρὸς τὰς σῶς
 πρᾶξαι ἱπαινέσαι ἰτέμνοιν.
 σὺ ἢ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλα-
 μύδα κατὰ βάλων, καὶ δύνω, ὡς
 φασί, μετὰ νύκτος, καὶ τὰς αὐτῶν
 θλὺν ἱππῶν, καὶ προσκυνοῦνται
 ἐπὶ Μακεδόνων, ὡς ἱλσὸν δὲ-
 γμιν αὐτῶν ἡξίους. καὶ τὸ
 πάντων γιγνόμενον, ἱμῖνον
 τὰ τῶν νεφελῶν. ἰὼ γὰρ
 λίγην ἴσα ἄλλα ἱπράξαι,
 αἰοῦσι συγκατακλῆναι πρὸς
 παιδουμένους αὐτῶν, καὶ
 ἵνι δεβερε te in animum duxeris, ὃ
 qui quod maximè o-
 mnium erat ridiculum, hominum abs te uictorum mores
 imitatus es. Tempero nūbi ne memorem alia quæ tu-
 piter admisersis, uiris doctis in leonum claustra inclusis,

contemptibiles: et tamē ne-
 que concitatis inter ipsos in-
 testinis odijs, neq; per proditi-
 tionem mihi uenundari pas-
 sus sum uictoriam. Sed neq;
 peieravi unquā, aut per nu-
 gas à pollicito recepi, fidem
 que solui uictoria gratia.
 Adde quòd et Græcos alios
 sine sanguine in deditionem
 accipi: Tibejanos aut for-
 tassί ipse audisti quomoda
 aggressus fuerim. PHIL.
 Noui hæc omnia ex Clito,
 quæ tu inter epulis, eò quòd
 nomen meū celebraret, ὃ
 meus res gestas cū tuis con-
 ferre auderet, traiecto per
 corpus telo ium iugularis.
 Tu uerò ὃ Macedonicam
 chlamydē abijciens, candym
 Persicum amyctum recepi-
 sti (ut aiunt) ὃ tiam rec-
 etam. Ut ne interim comme-
 morem, quòd à Macædoni-
 bus uiris utiq; liberis, adora-

τῶν γάμων τοῖς γάμοις, καὶ
 ἀφαισίουσα ὑπεραγαπῶν. ἢ
 ἐπὶ τὴν αἰσιν ἀνέσας, ὅτι ἀ-
 πείχετο τῆς Δαρίας γυναικός,
 ἡλικίᾳ ἕως, καὶ τῆς μητρὸς αὐτῆς,
 καὶ τῆς θυγατρὸς ἐπιμιλάσας,
 βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. Ἀλλὰ, τὸ φε-
 λησίονον ὅ, ὃ πᾶσι, ἐκ τοῦ
 παλαιῆς, καὶ τὸ ἐν οὐδράκῳ
 πρῶτον ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς τὸ ἐν
 οὐδράκῳ, καὶ τὸ οὐδράκῳ λα-
 βῶν φράγματι; φησὶ, ἐκ τοῦ παλαιῆς
 οὐδράκῳ, ὃ Ἀλξάνδρῳ, ὃ ἔστι καὶ
 ἡλικίᾳ αὐτῆς εἶμαι καὶ τὸ οὐδράκῳ
 σκεδῶν καὶ τῆς βασιλῆας, καὶ
 πρῶτον οὐδράκῳ τῆς φράγῃ, ἀλλὰ
 ὅτι οὐ τῆς φράγῃ σκεδῶν
 φησὶ, διὸς γὰρ αὐτῶν δοκῶν, ὃ πᾶσι
 σκεδῶν, καὶ βλεπῶν σκεδῶν
 φράγῃ τῆς φράγῃ ἡλικίᾳ αὐτῆς
 σκεδῶν, αἰματὶ φράγῃ, αἰματὶ
 σκεδῶν τῆς φράγῃ, ταῦτα
 γίνονται ἐν τοῖς φράγῃ, καὶ ὃ ἡ-
 μῶν, γόστῃ καὶ ψυλῶμα-
 τῇ

& nuptijs talibus peractis:
 quodq; Hephæstionem plus
 quam esset satis, amaris. V-
 num est quod solum lauda-
 abs te gestum, in Darij uxa-
 te uidelicet, formā præsitan-
 te, quia ab illius complexu
 abstinuērīs: & genetricis il-
 lius, atq; filiarum, ne uim pa-
 terentur, curam suscep-
 ris. Regium certe id opus
 exiit, quod tum factitaf-
 se te accepimus. ALEX.
 Quomodo autem tibi non
 probatur, pater, quod in
 Oxydracis, gente indica-
 lubens me in periculum con-
 iecerim, atque acceptis
 plurimis uulneribus, muros
 primus omnium transilier-
 rim? PHIL. Non probo,
 Alexander: neque id quia
 pulchrum esse negem uulne-
 rari quandoque Imperato-
 rem, & in subeundis pericu-

lis prætentare uiam: sed quia ex re tua isthuc erat minimè.
 Siquidem pro Deo habitus, quos, oro, risus præbebas spe-
 ctatoribus, quando post acceptum uulnus, ab exercitu ma-
 gno tumultu direptus, moerens ac eiulans sanguine fluita-
 bas? Adde quod Iupiter Hannōnem tanquam præstigia-

τις ἀλλήλῃ, καὶ οἱ προσφύται,
 Κόλακδοι, ἢ τίς ἐκ αὐτῶν ἰγλα-
 σαρ, ὁρῶν τὸν τῷ Διὶ υἱὸν λα-
 πυνυχῶντα, δέμελον τῶν ἰα-
 τρῶν βοῦθῆναι; νῦν μὲν γὰρ ὁ
 πόσις ἦδ' ἐκ τίνων καὶ ἐκ εἰς πελ-
 λους ἄντα τὰς τῶν προσφύται-
 σιν ἰκάνῳ ἐπιμαρτυροῦνται,
 ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τῷ Διὶ
 ἠκτάδῳ ἐάμενον, μυδῶντα
 ἦδ' ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν κατὰ τὸ
 μορ σωματικῶν ἀπάντων; ἄλ-
 λ' οὐκ ἐπὶ τὸ χεῖρσιν, ὅτε
 φησὶ, ἀλὶ ξανθοῖ, τὸ διὰ τὸ
 κρατῶν παλιν, πολλοὶ δὲ
 ἀλὶ ξανθοῖ τῶν κατὰ τὸ
 μορ. πάντες γὰρ ἰδοῦναι το-
 λῶν, καὶ διὰ γινώσκοντες.
 Ἄλλ' ἐπὶ ταῦτα φρονέουσιν οἱ αὐτοὶ
 ἔργον ποιεῖν ὅτι ἐμὸν, ἀλλ' Ἡρακλῆ
 καὶ Διονίσειον ἐν ἀμύλλῃ τιθε-
 σί με, καὶ τοῖς τῶν ἀορνῶν ἰκάν-
 ῳ, ὅτε ἐπὶ τῶν ἰκάνων λα-
 βόντες, ἰγὼ μόνον ἰχυρῶς ἐ-
 ριπύει. Nam quanquā insigniter multa, tamen dñs longē
 inferiora agere uisus, uacillare ob hoc iudicatus es, et tota
 ratione deficere. A L. Haudquaquam de me isthuc sentiunt
 mortales: sed cū Hercule me & Baccho conferunt, ueluti

tor quissiam & uacum pro-
 pheta, reus mendacij palam
 tum arguebatur. Non enim
 uideo qualiter risum contio-
 neat, qui Iouis filium uide-
 rit animum deijcere, & in
 desperatione rerum efflagi-
 tare medicorū auxilia. De-
 nique quum iam tandē mor-
 tem obieris, quē credas obse-
 cro esse, qui cōfiscet illam
 adoptionē qua Iouis dictus
 es filius, non carpat maleo-
 dictis? Potissimum ubi Dei
 istius cadauer porrectum ia-
 cere, turgidum sanē, & iux-
 ta aliorū corporum morē
 contactu suo omnia labefa-
 ctans aspexerit. Caterum
 quod ais Alexāder, tibi fuisse
 se conducibile, quod facilius
 rerum potireris: id profe-
 ctō multū tibi gloriæ ex be-
 nē etiam ac strenuē gestis
 pi. PHIL.

MORTVORVM DIALOGI. 41

πρω. φί. ὁ γὰρ ἐν τῷ Ἰσῶτα ὡς ὕος
 Ἀμμωνῆ λίγας, ἐς Ἡρακλῆ
 καὶ Διόνυσον παραβάλλει σιω-
 πῇ, καὶ ἐν αὐτοῖς αὐτῶν, ὃ Ἀλέξαν-
 δρος, ὃ δὲ τὸ τυφλὸν ἀπομαθῆ-
 σαι, καὶ γυνῶσι σιωπῶν, καὶ
 σιωπῇ ὅδῃ νικῶς αὐτοῦ:
 dein noscere, uel iam tandem sapere, etiamsi serius, ubi fa-
 to occubueris?

pi. PH. Etiam dñ uideris
 ista ut Hammonis filius di-
 cere, quando nec Baccho
 quidem cedis, aut Herculi.
 Sed nec erubescere nosti,
 Alexander, solitámue deda-
 scere arrogantiam, te ipsum

GILBERTI COGNATI ANO

notationes.

a Amyntæ me esse filium.) Amyntas Alexandri Magni pa-
 ter, Macedonum rex, rei militaris peritissimus, rebusque ge-
 stis clariss. de quo Diodorus & Trogus lib. 7. 8. & 9. b Va-
 tibus.) Scilicet Hammonis. De Hammone uerò & eius uati-
 bus in Dialogo Diogenis & Pollucis latè annotauimus.

c Duce Clearcho.) Darius nothus Persarum rex moriens
 duos reliquit filios, Artaxerxem, qui uocatur Mnemon, &
 Cyrus iuniorem inter hos fratres tum excitatum esset bel-
 lum, Clearchus unus fuit de ducibus exercitus belli, qui dein
 de interfecto iam Cyro ab Artaxerxe captus, necatus est, de
 quo Plutarchus in Artaxerxe.

IOANNIS SAMBVCI AN-

notationes.

Culpatur Alexandri arrogantia & commentum
 quo Deum se haberi uoluit.

*Factus Alexander successibus ipse superbus:
 Innumeris uoluit cultibus esse Deus.
 Vituperat cacosensus, mentemq; Philippus
 In quibus & fuerit strenuus enumerat.*

ecc 5 Non

Non igitur.) Propositio. Nam.) ratio à repugnantibus.
 Neque uero nescius.) ἢ κρίσις ἀντισταγῶν. Quid ais?)
 ἀπ' ὀνόματος. Non isthuc.) ἰκίβητα ὡς ἀπὸ τοῦ ἰκίβητος ἡμοίμα.
 Hac opinione ducti.) ἰκίβηται τῆς ἰκίβητος. Atqui Græcos.)
 Comparatio. Arcadum insuper.) ἢ χαλιπώτερά αἰρωτότερα.
 Cæterum Medos.) ἀπ' Ἀσσις facilia non tam præclara. Az
 uero Scythæ.) ἢ Ἰκίβηται: opponit ea quæ difficulter uinci po-
 terant. Adde quod &.) ἢ ὕψις κατ' ἐπαρῶν. Affert quod
 antè de Græcis ille affirmauerat. Noui hæc.) Obijert illi Cli-
 cum ἢ Λισμῶ. Tu uero.) ἢ ἀλλὰ τίκατα πρᾶχθινά. Tempera
 mihi.) παραλιτίς. Vnum est.) Correctio κατ' ἰσχυρίσιν. Re-
 gium certè id.) ἰκίβητα ἡρωμασιν. Quomodo autem ti-
 bi non probatur.) Compescat ἰκίβητα Ἀσσις oppositione auda-
 cissimi facti. Non probo.) ἢ κρίσις οὐκ ἰκίβηται. Neque id
 quæ pulchrum.) ἢ ἰκίβητα κατ' ἀσιν ὁ ἰκίβηται. Adde quod.)
 Iatior probatio κατὰ τίκατα. Non enim uideo.) A repu-
 gnantibus Denique.) Expolitio. Cæterum quod ais.) Oc-
 cupatio. Id profectò.) ἀφαιρίσις. Nam quanquam.) Ratio.
 Haudquaquam.) Inficiatio. Sed cum Hercule.) Collatio.
 Nam &.) A suo præclare facto. Sed nec erubescere.) Arguit
 eum arrogantiz, & concludit.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ Η-
 ρακλῆος.

DIOGENIS ET
 Hercules.

P. Virunio interprete.

DIOGENES.

ΟΥΧ ΗΡΑΚΛΗΣ ἑστὶς
 ἕτερος; ἢ μέντοι ἄλλος
 μὲν ἢ ΗΡΑΚΛΗΣ. τὸ
 τόξον, τὸ ῥοπαλόν, ὁ λιγὴρ, τὸ
 μέγεθος, ἡ δὲ ΗΡΑΚΛΗΣ ἰ-
 στίς. ἅτα τίς γε Διὸς υἱὸς
 ὅς;

NUnquid à Hercules
 hic est? Haud quise-
 quam mehercule
 alius. arcus, claua, pellis leo-
 nina, magnitudo ipsa, totus
 deniq; Hercules est. Igitur c-
 uita decessit, qui Iouis erat fi-
 lius

ὅς ἐστι μοι, ὃ καλλίστη, πικρὸς ἔστι· ἐγὼ γὰρ σοὶ ἔθνην ὑποδὸν γῆς, ὡς διψῶ. ΗΡ. καὶ ὁρθὸς ἔθνης. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ηρακλῆς ἐν ἑραυνῇ τοῖς θεοῖς σκῶνται, καὶ ἔχει καλλίσφρον ἡβλῶ· ἐγὼ δὲ ἰδωλὸν αἰμὴ αὐτῷ. ΔΙ. πῶς λίγεις ἡβλῶν τῷ θεῷ, καὶ δωατὸν ὃς ἡμεσίας μελέτινα διὸν εἶναι, τιθάναι τῷ ὑμῖσι; ΗΡ. ναὶ· ὃ γὰρ ἐκείνος τίθειν καὶ, ἀλλ' ἐγὼ ἡ ἀκὴρ αὐτῷ. ΔΙ. μανθάνου, αὐτὰν δὲ ἐν σοὶ τῷ Πλάτῳ παρίδωκεν αὐτῷ· ἐαυτῷ, καὶ σὺ σὺ αὐτῷ ἐκείνῳ πικρὸς εἶ. ΗΡ. ποῖόν τι. ΔΙ. πῶς ὅν ἀκριβὲς, ὅν ὁ Αἰάντης, ὅν ἐγὼ οὐ μὴ ὄντα ἐκείνον, ἀλλὰ παρὰ δέξαστο ὑποβολιμαῖον Ηρακλῆα παρόντα; ΗΡ. ὅτι ἰώκειν ἀκριβὲς. ΔΙ. ἀλλ' ὅς λίγεις· ἀκριβὲς γὰρ, ὅτι αὐτὸς ἐκείνος εἶναι, ὅρα γούν μὴ τὸ ἐναυτίον ἔσθι. σὺ μὲν εἰ ὁ Ηρακλῆς,

luis? Dic quæso, ὁ νικτωρ ὁ mortuus ne es? Ego enim quidam terræ superessem, tibi haud secus quam deo sacrificavi. ΗΒΡ. Recte quippe sacrificasti: Hercules enim ipse in cælo unā cū dijs immortalib. cōsistit, Heben apud se habēs cruribus formosissimā. Ego uerò qui te alloquor, sua sum ὕβρα. ΔΙ. Quidnam dicis amabo? ὕβρα ipsius dei? fieri enim potest, altera eundem ex parte deum esse, altera uita decessisse? ΗΒΡ. Vtiq. Ille enim nequaquā mortuus est, sed ego duntaxat imago ipsius sum. ΔΙΟ. Intelligo rem. Te uirum pro uiro Plutoni pro se dedit, & tu nūc pro illo mortuus es. ΗΕΡC. Sic res se habet. ΔΙΟC. Quo pacto igitur callidissimus cū sit Aæacus, te ne quaquam illum esse non

nouit, sed admisit tanquam supposititium Herculem? ΗΕΡCUL. Quoniam ille ipse esse uideor. ΔΙΟC. Vera autumās: nam ita persimilis es, ut si ille ipse sis. Cæceas igitur ne contra sit; ut tu quidem Hercules existas, imago

τί δὲ ἄδουλὸν γαθήμεναι τίω
 κέλευ παρὰ τοῖς θείοις. ΗΡ. θρῆ-
 σὺς δ' ἔχει λάλῃ, καὶ ἀπὸ
 παύσεσ' ἐκώπηναι ἐς ἐμὴν, ὥστ'
 ἀντίκ' αἰὲν οἶον διὸς ἄδουλὸν αἶμι.
 ΔΙ. τὸ μὲν τέξιν γυναικὸς καὶ
 πρὸς ἄλλους, ἐγὼ δὲ τί αὖτε πο-
 θείμην σι, ἀπαξ τιθιμῆς; ἀο-
 παρ' ἀπὸ μὲι πρὸς τὸ σὺ Ηρα-
 κλῆους, ἐπίτι καὶ νῦν ἔστι, σὺ
 νῦν αὐτῷ, καὶ τότ' ἄδουλὸν
 ἦν; ὃ ἔτι μὲν ἔτι παρὰ τὸν
 βίον, ἐπὶ δ' ἀπιδάσκει, διαρι-
 δόσῃς, ὃ μὲν ἐς διὸς ἀπὶ πᾶσι
 τοῖς, σὺ δὲ τὸ ἄδουλὸν, ὥσπερ
 αἰνὸς ἦν, ἐς Ἀδὲ παρὰ; ΗΡ.
 ἔχρην μὲν, ἀπὸ πρὶν ἀδῶν
 πρὸς αὐτὰ ἐπὶ τὸν δόλον ὅστις
 λῦτα· ἴμους δ' ἦν καὶ τῷ
 ἄκοντον, ἐπὶ σὺ μὲν Ἀμφιο-
 τρέων ἔν τῷ Ηρακλῇ ἦν, ἔ-
 τι τίδναμι, καὶ αἶμι ἐγὼ ἐπὶ
 νε παῦ, ὃ δὲ ἦν τῷ Διὶ, ἐν ὃ-
 ρανῷ εἰσὶν τοῖς θείοις. ΔΙ.
 σαρῶς νῦν μανθάνω. Αἰὲ γὰρ,
 φης, ἐτιμῶν ἢ Ἀλκμήνῃ κατὰ
 Amphitrionis in Hercule erat, id ipsum morte affectum
 est, quod nempe ego sum (ut dixi) totum: quod autem ex
 Ioue erat, cū Dijs immortalibus conuersatur. D I O. Perspi-
 cue nunc intelligo. autumnas enim eadē nūc Alcmēā duos

imago uero apud Deos im-
 mortales Heben in uxorem
 duxerit. H E R. Audax ni-
 mium es atq; loquax: et nisi
 à scommatibusquæ in me ia-
 cis, abstineris, senties quā-
 primum qualis Dei imago
 sis. D I O G. Arcus enim
 nudus est atq; paratus. Cur
 autē de cætero te timeam,
 quū semel mortuus sis? Sed
 per tuū Herculem dic quæ-
 so, dum ille uiuebat, eras ne
 unā cum ipso, & tunc ima-
 go existens, aut unus quidē
 eratis in uita, posteaquam
 autē ē uita decessistis, separa-
 ti: ille quidem ad deos im-
 mortales auolauit, tu uero
 umbra, ut dignum uidetur,
 ad inferos aduenisti? H E R.
 Bisi fas equidem foret ne-
 quaquam respondere uiro
 sophisticè percunctanti: at-
 tamen aures quoque ad hoc
 porrigas. Quicquid enim
 peperisse

ὅδ' αὐτὸ Ἡρακλῆας, τὸν μὲν ἔκ
 Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τῷ
 Διὶ, ὅτι ἐκλήθητι δίδυμοι
 οὗτος ἰμομέτρει. **ΗΡ.** ἔκ, ὅ
 λέγεται, ὃ γὰρ αὐτοῖς ἕμην ὀ-
 μείν. **ΔΙ.** ἐκ γὰρ μαθὼν τὸ το
 ῥαῖδιον, σπουδῆς δὲ ὄντας
 Ἡρακλῆας, ἵκτες αἰμὴ ὄσπιν
 ἱπποκένταυρος τις ἦτις ἐν
 συμπεφυκότῳ, αὐθροπῶ,
 καὶ δίδυ. **ΗΡ.** ὃ γὰρ καὶ πάν-
 τος ἔτω σὺ δακτύλοι συγκαῖο
 δαι ἐκ δυῶν ψυχῶν, καὶ συ-
 ματις: ὅτι τί τὸ ἐκλυθὲν ὄζει,
 τίω μὲν ψυχῶν ἐν ἑραυῶ ἴ-
 ναι, ὅπερ ἔν ἐν Διὶ, τὸ δὲ
 δυντὴν ἐμὶ, παρὰ τοῖς νε-
 κροῖς; **ΔΙ.** ἀλλ' ὃ βίλτισι ἀμ-
 φιτρύωνι ἰάδην, καλῶς αὖ ταύτ'
 ἔλγεις, αἰ σῶμα ἔδδα. νῦν δὲ
 αἰσώματος ἀδωλον εἶ, ὅτι
 ἐκλυθὼν ἔστιν ἑραυῶν πει-
 ῖσαι τὸν Ἡρακλῆα. **ΗΡ.** πῶς
 τετραπλῆ; **ΔΙ.** ὃ δὲ πῶς, αἰ γὰρ
 ὃ μὲν τις ἐν ἑραυῶ, ὃ δὲ παρ'
 ἑμὶν σὺ τὸ ἀδωλον, τὸ δὲ σῶ.

corpus hac tempestate esses: sed incorporea es imago: itaque
 periculum est, te triplicem iam fecisse Herculem. **HERC.**
 Quonam modo triplicem? **DIOG.** Hoc quidem modo:
 nam si unus in cælo existit, tu uero apud nos imago, corpus
 autem

repperisse Hercules: unū qui
 dem ex Amphitryone, alio
 rum uero ex summo Ioue:
 ex quo factum est, ut gemi-
 ni unius matris uero latere
 itis. **HER.** Nequaquam ὁ
 insane: idē profecto ipsi era-
 mus ambo. **DIOG.** Neque
 adhuc ad intelligendum id
 facile est, duos Hercules in
 unum esse compositos, nisi
 quis diceret uos tanquam
 Hippocentaurum in unum
 fuisse copulatos: hominem
 uidelicet & Deum. **HER.**
 An non & homines eodem
 pacto ex duobus componi
 tibi uidentur, animo uideli-
 cet & corpore? Vnde
 quid prohibet animum qui-
 dem ipsum ex summo Ioue
 natum adesse cælo, me ue-
 rò mortalem ad inferos uo-
 nisse? **DIOG.** Vtique eo-
 legenter hæc differuisses, ὁ
 optimè Amphitryoniade, si

μαρ ὅτι ἡὐτοῦ ἔστι γένος
 τὸν, διὰ δὲ ταῦτα γίνετ'. καὶ
 σκόπευ' ἵνα δὲ πατὴρ ᾖ
 τὸν ἐκτρέφοντα τῷ σώματι.
 Ηρ. ὁ γὰρ τις εἶ, καὶ σοφί-
 τής τις ἢ καὶ ὡς τυγχάνεις;
 Δι. Διογένης ἔστι Σινοπέως ἑὶδε
 λον. αὐτὸς ἢ, ἔμμε δὲ μετ'
 ἀθανάτοις διώσιν, ἀλλὰ τοῖς
 βελτίστοις νεκρῶν σώσεις, ο-
 μέρη, καὶ τ' τοσαύτης ψυχῆς
 λογίας καταγλιγνῶν.

autem in Oeta iam in pulu-
 rem uersum, hæc tria iam
 sunt. animaduertas igitur
 uelim, quem tertium corpo-
 ri esse intelligas patrē. H. E.
 Audax es, atq; sophista: sed
 quod nomen tibi est? D. I. O.
 Diogenis Sinopei imago: i-
 pse autem per Iouem, mini-
 me cum dys immortalibus,
 sed cum mortuorum opti-
 mis conuersor, Homerū atq;

huiusmodi fabulis deridens.

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

ARGUMENTVM.

An idola siue formę defunctorum alia sint ab animalibus;
 uidendum hęc & in Platonis Phædone.

IOANNIS SAMBVCI

Annotationes.

Ridetur diuinitas Herculis.

Diogenes ridet celebrem præstantibus ausis

Amphitryoniadem, quod Ioue natus erat.

Ridet: nilominus diuinos esse putamus.

Dotibus herois quid ualuere boni.

Nūquid Hercules) κεραιὶς ἰννοματικῇ. Igitur ē uita dis-
 scelsit, θαυμασιῶς. Dic quæso.) ἰσότητις. Ego enim.) Α. repu-
 gnanti. Rectè.) Collaudatio. Hercules enim.) ἀπορητικῶς ad-
 rogationem. Quidnam dicis.) ἀνασκειν. Vtiq;.) κατασκευῇ.
 Quo pacto igitur.) ἰσχυρῶς in eadem re. Cauetas igitur.) σκώμα

gna. Audax nimium.) ἀπειλή. Cur autem.) Contemptio.
Sed per.) Sophistica percunctatio. Etsi fas quidem.) Occu-
patio. Nequaquam respondere.) ἐξίωσις. Quicquid enim.)
ἀπὸ πρὸς Λιακριτικῇ. Perspicue nunc.) πρὸς ῥισμα. Nequaquam.)
Consecutionis illusio. Neque adhuc.) Confirmat eam ab ab-
surdo. An non &.) Ἄ simili distinctio probatur. Vnde quid
prohibet.) Conclusio. Vtiq; eleganter.) σκῶδισμα. Nam si-
nus.) σκῶδισμα τος ridicula ratio. Audax es.) Epilogus. Minimè
cum dijs.) Epicurea de animorum immortalitate sententia.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

MENIPPI ET

Tantali.

Brafmo Roterodamo interprete.

MENIPPVS.

Tι λέγεις ὦ Τάνταλε, ὅ
τι σιωτῶν ὁ δούρῃ, ἰδὼν
τῇ λίμνῃ ἰστάς. Τάν.
ὅτι, ὦ Μενίππε, ἀπόλωλα
ὑπὸ τοῦ Διὸς. Μὲ. ἔτι
ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἔτι λυψῶ
ποῖόν, ὃ ἡγὼ νῦν Διὶ ἀρυσάμι-
ναι κοίλῃ τῇ χειρὶ; Τάν. ἔτι δὲ
ὑφίλει, εἰ ἐπιπύλαιμι· φόν-
ος γὰρ τὸ ὕδωρ, ἰσχυρὰν προ-
σώπῃ αἰδνεται μί; ἔν δὲ Διὶ
οὐκ ἀρύσεται, καὶ προσεγίνωτο
σεμνῶς, εἰ φθάνει βρῖξαι ἄκρον
πὸ χάλης, καὶ διὰ τὴν λακτύκων
διαρρῖνι, οὐκ οἶδ' ἵππε
αὐτὸς

Quid eiulas ὁ Τάν-
tale, aut quid tuū
deploras fortunā
stagnō imminens? TANT.
Quoniā siti enecor Menip-
pe. MEN. Vsq̄ue ad: ὅ πῃ
ger es atq; iners, uti non uel
pronus incubens bibere no-
ris, uel caua uola hauriens.
TAN. Nihil profecero si
procumbā: refugit. n. aqua
simul atq; me propius admo-
ueri senserit, quod si quādo
hausero, oriq; coner applic-
care, prius effluit, quā sum-
ma rigem labia: atq; inter

digitos effluens aqua, haud scio quomodo rursus manum
meam

αὐτὸς ἀπειλάπα ξυρὰν τίνω χεῖ-
 ρά μιν. Μί. τῶς ἔστιν τι πά-
 σκας, ὦ Τάνταλι. ἀτὰρ ἐπεὶ
 μοι, τί γὰρ ἡγὲρ δὴ τῷ πινῶν;
 ὃ γὰρ σῶμα ἔχεις, ἀλλ' ἐνθά-
 πο μὲν ἐν Λυδίας πινεῖς τίθας-
 πιναι, ἐπεὶ ἡγὲρ πάντων ἡγὲρ δι-
 ψῆν ἰδιώσας. οὐ δὲ ὃ ψυχῶν,
 πῶς αὖ ἐστι ὃ δειψῶνς, ὃ πί-
 νεις; Τάν. τὸτ' αὐτὸ ὃ λώλα-
 σίς ὄσσι, τὸ δειψῆν μου τίνω ψυ-
 χῶν, ὥς σῶμα ὄσας. Μί. ἀλ-
 λά τῷτο μὲν ὅτι πινεῖς σῶσι-
 μόν ἐκὰς φῆς τῷ διψηκοτάτῳ.
 ὦσαι. τί δ' ἔμ σοι τὸ δειπνῆν ἔ-
 γας; ὃ δίδας, μὴ ἐνθάδε τοῦ
 ποτὸς ἀποθάνης; ὅχ' ὅρῳ γὰρ
 ἄλλοις κατὰ τῷτον ἄλλω, ὃ δά-
 νατον ἐν τοῦτον ὥς ἔτονον τέ-
 πον. Τάν. ὁρθῶς μὲν λήγεις.
 ἡγὲρ τῷτο δ' ἔμ μὲν ὃ δὲ λω-
 ταλίνης, τὸ ὀπιθυμῶν πιεῖν,
 μελὶν δόμοισιν. Μί. λυγρῆς, ὦ
 Τάνταλι, ἡγὲρ ὥς ἀληθῶς πο-
 τῷ δάδαι δονῆς, ἀπράντης γὰρ
 ἐλλυβόρου, οὐ δία, ὅστις τὸν αν-
 τίον.

ipsū supplicij genus est, sitire, quum nihil sit opus. MEN.
 Desipis Tantale, ὥς uti uerū tibi fatear, non alio potu uide-
 ris egere, quā ueratro mero, c nam diuersum quiddā pa-
 teris ἵς

meam aridam relinquit. MEN. Prodigiosum quid-
 dam de te narras Tantales
 uerūm dic mihi, isthuc i-
 psū quorsū opus est bi-
 bere, quū corpore careas?
 nam illud quod esurire po-
 terat, aut sitire, in ^b Lydia
 sepultum est: ceterūm tu
 quum sis animus, qui nams
 posthac aut sitire queas, aut
 bibere? TANT. Atqui
 hoc ipsum supplicij genus
 est, ut anima perinde quāsi
 corpus sit, ita sitiāt. ME-
 NIP. Age, hoc ita habe-
 re credamus, quandoqui-
 dem affirmas te siti punitis
 at quid hinc acerbi tibi po-
 terit accidere? Num metuo-
 is ne potus inopia moriaret?
 At equidem haud uideo ala-
 teros inferos, si quis hos rea-
 linquat, neque locum alium
 in quem morte demigret
 quispiam. TAN. Recte
 tu quidem dicis: uerūm hoc

πῶς τοῖς καὶ τῶν αὐτῶν.
 τῶν κυνῶν δὲ δαγμύσει πεί-
 πονθας, ἐτὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τί-
 λίσαν περιεμύλει. Τάν. ὦ
 Δι τὸν ἱλλέειον, ὦ Μένιππε,
 ἀναίνόμενα πῶρ, γίνετό μοι
 μόνον. Μί. δάρις ὦ Τάντα-
 λε, ὡς ἔτι σὺ, ἔτι ἄλλῃ πῶ-
 ραι τῶν κυνῶν. ἀδύνατον
 γάρ. καίτοι ἐπ' αὐτῷ, ὥσπερ
 σὺ, ἐκ κατακίνας διψῶσι, ἔ-
 ὕδατο αὐτὸς ἐχέμενον
 τῷ.

modum tibi, poena adiudicata est, ut sitiant aqua illos non
 expectante.

teris ijs quos canes ^d rabiosi
 momorderint, ut qui non
 aquam quemadmodum illi,
 sed suum horrens. TAN.
 Ne ueratrum quidem recu-
 sarim bibere, Menippe, si li-
 ceat modò. MEN. Bono
 es animo Tantale, certum
 habens, nunquam fore ut
 uel tu uel reliquorum ma-
 nium quispiam bibat. nec
 enim fieri potest: quanquā
 non omnibus quemadmo-

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Tantale.) Poetz tradunt Tantalum Iouis ex Plotz Nym-
 pha filium, ac Phrygię regem, amicum dijs fuisse, qui cum eos
 frequenter hospitio susciperet, & quodā tempore desissent
 epulę, filium suum Pelopem occidit, ac dijs coctum epulan-
 dum apposuit, ut eorū diuinitatem experiretur. Sola au-
 tem Ceres, reliquis abstinentibus, humerum exedit. Vitę de-
 mum restitutus Pelops, pro humero comeso à dijs eburneum
 recepit: ut testantur Seneca in Thyeste, & Virgilius tertio
 Georgicōn:

- Humeroq; Pelops insignis eburno.

Tantalum uerò propterea apud inferos fingunt damna-
 tum, atque assistere Eridano flumini sitientē, quod si quan-
 do admouerit, se potaturus repente aquam à labris contactā
 refugere. Tum capite imminere arborem pomis onustam,

ddd sed eam

Sed eam subito porrigenti manum aliò subducere sese, atque ita miserum præsentē copia, inopia discruciarī. Bologninus ex 4. Metamorph. Ouid.

Tantalus hic etiam sitiens potare uetatur,

Corpora quod Pelops dīs epulanda dedit.

Meminit etiam Virgilius sexto Aeneidos. Ouidius scribit hoc illi tormentum inditum esse, quod decorum secreta mortalibus reuelauerit:

Querit aquas in aquis, & poma fugacia captat

Tantalus: hoc illi garrula lingua dedit.

Idem lib. 3 Elegiarum:

Proditor in medio Tantalus amne sitit.

b In Lydia.) Minoris Asiæ regio est, Cræso rege & Pæolo aurifero flumine notissima, Phrygiæ ab exortu solis uicina. c Veratro.) Elleboro potō tibi opus est, eoquē sanè meraco. Qui autem parum animo constant, & insaniunt, ellebro opus habere dicuntur, & elleboro sese purgare iubentur. Rhadamanthus in secundo Verarum narrationum libro, ita pronunciat, ut Ajax traditum ab Hippocrate elleborum bibat, priusquam in heroum consortium recipiatur: alludens ad eius insaniam. Ibidem scribitur, non licuisse Chryssippo in beatorum insulam immigrare, nisi quartum iam sumpto elleboro. Nimirum illuc alluditur, quod ter in uita bibisse memoratur, ut testatur etiam Petronius in carmine quodam. d Canes rabiosi.) Canes rabie perciti, quæcunque momorderint, rabiescunt, aquam horrent, & tandem intereunt.

IOANNIS SAMBVCI AN- notationes.

Αἰνυτήριος de Tantalo fabule Ouid.

Querit aquas in aquis, & poma fugacia captat

Tantalus, hoc illi garrula lingua dedit.

ARGVMENTVM.

Tantalus ob factum fugentia flumina captat:

Quo dīs uix alius gratior antea erat.

Adfms

MORTVORVM DIALOGI.

51

*Ausus consilium tandem est aperire Deorum,
Cogitur idcirco nunc tolerare sitim.*

Quid eiulas.) ἰρώτησις τοῦ αἰτίου. Quoniam sitis.) Cause redditio querula. Usque aded.) ἰρωνία ἢ ἰπιτιμωσις. Nihil profecero.) Narratio.

*Tantalus à labris sitiens fugientia captat
Flumina.*

Hor. lib. i. Satyra i. Prodigiousum quiddam.) θαύμασις. Dic mihi isthuc.) ἀνασκυῖν ἀπὸ τοῦ ἀδυνήτου. Ceterum tu cum sis.) Sublata re, eius quoq; actio desinit. Atqui hoc ipsum.) ἐπισυναγωγή. Age hoc ita habere.) ὁμολογία ἐκ περιουσίας. Num metuis.) Extenuatio. At equidem haud.) Investigatio cause sitis. Verum hoc ipsum.) περιφρασις. Desipis Tantalale.) Reprehensio. Bono es animo.) Conclusio.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΙΣ ΕΤ

Μαυσώλης.

Mausoli.

Erasmio Roterodamo interprete.

DIOGENES.

Ω Καρ', ἰδὲ τί νι μίγα
φρονῆς, καὶ πάντων
ἐμῶν προτιμάδων

ἔξισις; Μαύ. καὶ ὅτι τῇ βα-
σιλεύᾳ μὴ, ὃ Σινιπῶν, ὃς
ἰθακίλουσα καρίας μὴ αὖ
πάσης, ὅρξα ἢ καὶ Ἀνδῶν ἰ-
τίων, καὶ νῦν τε ἢ τινὰς ἐπὶ
γαγύλῳ, καὶ ἄχρι Μιλήτου
ἰπύλλω,

aliquot: tum aut et insulas nonnullas subegerim: d Miletum

O He tu * Car,
quare tandem in-
solens es, tibi que

places, ac dignum te credis
qui unus nobis omnibus an-
teponare? MAVS. Primū
regni nomine ὁ tu b Sino-
pensistquippe qui Caria im-
perauerim uniuersæ, præ te
rea c Lydia quoq; gentibus

ddd a usque

ἐπίβην, τὰ πολλὰ δὲ ἰονίας
 καταστρέψουσιν, καὶ ἑλλὰς
 οὐ καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέ-
 μῳις ἡγετιμὸς, τὸ δὲ μέγιστον,
 ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῷ μνημα
 παμμίγυνος ἔχον ὑπαικνύοντα,
 φλίκον ἐν ἄλλῳ νεκρὸς, ἀλλ'
 ὅδ' ὅπως ἐς ἑλλάδας θύσσου-
 μένῳ, ἵππῳ καὶ αὐτῶν ἐς
 τὸ ἀποβιβάσαι αἰκασμέ-
 νον, λήθου τῆς ἑλλάδος οἶον ὅ-
 δ' ἐνὶ οὐρῇ τις αὐτῶν βελόνῃ, ὅ-
 δ' οὐκ οἶσιν δικάσιαι ὡδὲ τέτοις
 μέγα φρονεῖν; Δι. ὡδὲ τῇ βα-
 σιλεύῃ φῆς, καὶ τῷ ἑλλάδι, καὶ
 τῷ βάρῃ τῷ τάφῳ; Μαύ. νῦν
 Δι' ὅτι τέτοις. Δι. ἀλλ' ὅδε ἑλλὰς
 αἰ Μαύσῳ, ὅτι ὁ ἴσχυς ἐστὶ
 σοὶ ἰκάνη, ὅτι ὁ μορφὴ πάρε-
 σται, εἰ γὰρ τίνα ἑλπίδα δι-
 καστέω δυνάμει πάρε-
 ἔχω ἀπ' αὐτῶν, τίν' ἐνέκα τὸ σὸν
 ἑλάνιον προτιμῆσαι αὐτῷ τῷ ἰο-
 μῷ; φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ
 γυμνὰ, καὶ τὸς ἐλάντας ὁμοί-
 ος

usque peruenerim, plerisque
 e Ionia partibus uastatis.
 Ad hæc formosus eram ac
 procerus, ac bellicis in re-
 bus prauallidus. Postremo
 quod est omnium maxi-
 mum, in Halicarnasso monu-
 mentum erectum habeo sin-
 gulari magnitudine, quan-
 tum uidelicet defunctorum
 alium nemo possidet, neque
 pari etiam pulchritudine
 conditum, uiris scilicet atque
 equis pulcherrimo est saxo
 ad uiuam formam absolu-
 tissimo artificio expressis,
 adeo ut uel pbanum aliquod
 simile haud facile quis inue-
 niat. Nū iniuria tibi uideor
 hæc ob res mihi placere atque
 efferrī? DIOG. Num ob
 imperium ais, ob formam,
 atque ob sepulchri molem?
 MAV. Per Iouem ob hæc
 inquam. DIO. Atqui ὁ for-
 mose Mausole, neque uires iam

illæ, neque forma tibi iam adest, adeo ut si quem arbitrum de
 formæ præcellentia delegerimus, haudquaquam dicere po-
 tis sit, quamobrem tua caluaria mea sit anteferenda: si qui-
 dem utraq; pariter tum calua, tum nuda; utrique dentes pario-
 ter

ως προφαίνουμαι καὶ τὰς ὀφθαλ-
 μὰς ἀφ' ἑρμούμεθα, καὶ τὰς ῥίνας
 ἀπιστοισι μώμεθα, ὃ ἢ τάφῳ,
 καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκάνοι λίθ-
 οῖσι, Ἀλικαρνασσούσι μὴ ἴσως
 ἄν' ἐπαυδάμεν, καὶ φιλο-
 τιμῶμεθα πρὸς τοὺς ξένους, ὥς
 δότι μίγα οἰκισδόμημα αὐ-
 τοῖς ὄψι. σὺ δ' ὃ βέλτιστε, ἔχ-
 ὃρ' ὅ, τι ἀπαιτήσεις αὐτῷ, πλὴν
 αὐτῷ τὸ το φῆς, ἵτι μᾶλλον ὁ-
 μῶν ἀχθοφορῆς, ὥσθ' ἐκ τῆς
 τοῖς λίθοις περὶ μὲν ὁ. Μαύ.
 αὐτὸντα ὅρ' μὲν ἐκάνοι πάν-
 τα, καὶ ἰσότημ' ἵστα Μαύ-
 σωλ, καὶ Διογένης; Δι. ὅκ
 ἰσότημ', ὃ γὰρ αὐτῷ, ὃ
 γὰρ. Μαύσωλ, μὲν γὰρ οἰ-
 μῶνται, μνησκύμ' τῶν
 ὑπὸ γῆς, ἐν οἷς ἀνδραμονίῃ
 ἔστι· Διογένης δὲ καταγυλά-
 σεται αὐτῷ. καὶ τάφον ὃ μὴ
 ἐν Ἀλικαρνασσῷ ἱστῶ ἑαυτῷ,
 καὶ Ἀρτεμισίας τ' ἡγωνικῆς,
 καὶ ἀδελφῆς κατασκευασμέ-
 νου· ὃ Διογένης δὲ, τῷ μὴ σῶ-
 ματι

debit. Atque ille quidem de suo illo monumēto quod est in
 Halicarnasso, memorabit, ab uxore Artemisia atque foro-
 re parato: contra Diogenes ne id quidem suo de corpore no-

ter ostendimus: pariter oculis orbatifumus: pariter naribus simis ac sursum hiantibus deformati. Caterum sepulchrum ac saxa illa preciosa Halicarnassicis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquam qui magnificam quandam apud se structurā habeant: uerum quid hinc commoditatis ad te redeat, uir egregie, nequaquam uideo, nisi forsitan illud cōmodum uocas, quod plus oneris atque nos sustines, sub tam ingentibus saxis pressus ac laborans M A V. Itane nihil illa mihi conducunt omnia? planeq; pares erunt Mausolus ac Diogenes? DI. Imò haud pares, inquā, uir clarissime: nā Mausolus discutiabitur quoties earum rerum in mentē ueniet, quibus in uita florere cōsueuit: at Diogenes interim eum ri-

ματῶ, ἡ καὶ τινὰ ἰαφορὴν ἔχῃ,
 ἢ οἷον. ἃ δὲ γὰρ ἱμελὲς αὐτῷ
 τῷ τέττι. λόγον δὲ τοῖς ἀρί-
 τοῖς πρὸ αὐτοῦ κατακλιθε-
 ῶν, ἀνδρὸς βίον βιβλικῶς ὡς
 φιλόσοφον, ὃν Καρῶν ἀνδρὶ
 ποδωλίσσати, τὸ οὖν μνήμα-
 τῶ, καὶ ἐν βιβλιοτορῶν χωρίῳ
 κατασκευασμένην.

uit, nunquid habeat sepul-
 chrum. Neque enim illi res
 ea cura est, verum apud
 viros excellentissimos sui
 memoriam famamq; reli-
 quit, ut qui vitam perege-
 rit uiro dignam, tuo mo-
 numento, Carum abiectis-
 sime, celsiorem, ac tutiorem
 loco substructam.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Tu Car.) Mausolum Cariz regem intelligit, qui fuit ma-
 ritus Artemisiz, quæ illum tam ingenti amore profecuta
 est, ut eius fato perfuncti cineres uino permistos tradatur e-
 bibisse. Adhæc sepulchrum eidem sumptuosissimum extru-
 xit, quod à nomine eius Mauscolum est appellatū, ob operis
 magnificentiam inter septem orbis miracula numeratum: ut
 Plinius scripsit lib. 36. cap. 5. Opere nondum absoluto periit
 Artemisia. Caria autem, regio est minoris Asiz inter Lyciam
 & Ioniam sita, à quo Car caros, aliquis de Caria. Hinc Aristo-
 phanes in Auibus: αἱ Λαῶνες ἰσι καὶ Καρ. Quid si seruus est,
 & Car. Carum mores quoque prouerbij aliquot locum fe-
 cere, de quibus Erasmus noster. b Sinopensis.) Sinope urbs
 Ponti, frequenti gymnasio clarissima, & patria Diogenis.
 Hinc Ouid. lib. 1. de Ponto:

Non doluit patria Cynicus procul esse Sinopeus.

c Lydiz.) Lydia quoque Asiz minoris regio est, Cræso
 rege & Pactolo aurifero flumine notissima. d Miletum.)
 Miletum Cariz oppidum, præstantissimæ lanæ prouentu no-
 bilitatum: hinc Milesij populi, & Milesiæ uestes. e Ionia re-
 gio est in extremitate minoris Asiz, media inter Cariam &
 Aeolidem, tum cæli bonitate, tum situs commoditate nulli
 regio.

MORTVORVM DIALOGI. 33

regionum possidenda. Huius incolę dicti sunt Iones, & metropolis Miletus, ut Carię Halicarnassus, in qua nobile Mausoleum extat.

IOANNIS SAMBVCI AN-

notationes.

Contentio de sepultura, alterius quidem magnificētissima, alterius uerō neglectissima.

*Vult alijs se Mausolus præferre sepultis,
Forma quod multos uicerit, atq; manu.*

*Diogenes ridet formam monumentaq; clara,
Illo & felicem se magis esse probat.*

Ohetu Car.) Propositio ὑποθητικὴ, καὶ ἰλιγγητικὴ κατ' ἐπιμνησιν. Primum regni nomine.) ἀπεκρίσεις αἰτιώδους κατ' ἀπαρίθμησην. Postremo quod est omnium.) Amplificatio postremi membri per καταγραφὴν. Aded ut uel phanum.) Conclusio. Num ob imperium ais.) Negatio. Per Iouem.) Affeueratio. Atqui δ formose.) ἀνασκυνὴ, fuisse & habuisse miserum est. Siquidem.) Ratio ab æqualitate. Cæterum.) Responsio ad quartum membrum. Verum quid huic.) Remotio. Vir egregie.) ἐφαίρεισις ὑπερβολικὴ. Illud commodum uocas.) Epilogus comparationis. Itane nihil.) Propositio. Nam Mausolus.) Ratio. antefert autem Diogenes se Mausolo. Neque enim illi.) Approbatio. Apud uiros.) καύχησις, quæ animi bona reliquis anteponit.

ΝΙΠΕΟΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΝΙΡΕΙ, ΤΗΡΣΙ-
καὶ Μένιππυ. ta, & Menippi.

Braſmo Roterodamo interprete.

NIREVS.

I Δὲ δὲ Μένιππ' οὐτοσί
Διάναι, πότ' & δύμορ
φώτορ

E Cce denique uel Men-
nippus hic iudex e-
rit, uter nostrum sit
ddd 4 for-

πρώτος ὄντων. ἀπὶ ὧ Μένιπ-
πε, ἢ λαίωρ σοι δοκῇ. Μί-
πινος δὲ καὶ ἐστὶ πρῶτος,
οἶμαι; καὶ γὰρ τὸτο εἶδέναι.
Νί. Νίρεος, καὶ Θρῳίτης. Μί.
πρῶτος ὁ Νίρεος, καὶ πρῶ-
τος ὁ Θρῳίτης; ἐλέπω γὰρ
τὸτο εἶδέναι. Θρ. ἔν μιν ἡ δὴ
ἔστι ἔχον, ὅτι ἴμοις ἡμῖν σοι.
καὶ ἐλὼν τιλικότερον διαφεί-
ρεις, ὅλκωρ σε ὀμνεις ἰκί. σε
ἀ τυφλὸς ἰππύσερ, ἀπάντων
δυμορφώτατον προσεπάρ.
ἀλλ' ὁ φ. εἰς ἰσὶ, καὶ ψιδὸς, ὅ-
ζω χάριν ἰφάτω τῷ δικατῇ
ὦρα δὲ σοι ὧ Μένιππε ἢ τινά
δυμορφώτατον ἔγῃ. Νί. ἰμὶ γι-
γ. Ἀγλαίας καὶ Χάριπος, ὅς
λαίωρ ὁ ἀνὴρ ὑπὸ ἱμοῦ ὄλ-
θεν. Μί. ἀλλ' ὅχι καὶ ὑπὸ ἑλῶ, ὅς
οἶμαι, λαίωρ ὁ ἀνὴρ, ἀλλὰ
τὰ μὲν ὅσα ὁμοία, τὸ ἵερανόρ
παύτη μόνον ἀφ' ἀνδρῶν,
ἀπὸ τῶ Θρῳίτη ἱερανόρ, ὅτι δὴ
ἑρπύλλον τὸ σὸν ἀλαπαδνὸν γὰρ

Omnibus è Graijs Priameia ad Pergama ueni.

MEN. Atqui nō itē sub terrā opinor pulcherrimus uenisti,
quippe qui reliquis quidem oſibus alijs appareas aſimilis:
porrò caluaria hoc uno inſigni à Therſita caluaria digno-
ſci poſſit, quòd tua delicata eſt ac mollicula: quandoquidem

formoſior. Dic Menippe, an
non tibi uideor forma præ-
ſtantior? MEN. Imò qui-
nam ſilis, prius anitror in-
dicandum: nam ὁ copinor
ſcito eſt opus. NIR. Nireus
ac Therſites. MEN. Vter
Nireus, uter Therſites? con-
dam enim uel hoc ſatis li-
quet. THER. Iam uauum
hoc uinco, quòd tibi, ſim ſi-
milis, neque tan. opere me
præcellis, quāto περὶ τοῦ
cauſille Homeri exαλῶ, u-
num omnium formoſiſſον
appellans: quin ego ſοφί-
giato uertice, rareſque
impexis capillis ille, nihil te
inferior uiſus ſum arbitro.
Iam uerò tempus eſt uti pro-
nuncies Menippe, utrum al-
tero formoſiorem exiſtumes.

NIR. Mirum ni me, Agalia
Charopeq; prognatum.

-Qui uir pulcherrimus unus.

iſthuc

αὐτὸ, καὶ ἐν αὐτῷ ἄλλο ἔχεις.

Νί. καὶ μὴν ὅρῳ Ὀμηροῦ, ὅς
πῖτος ἔμ, ὅτι σιωπῶντά του
τοῖς Ἀχαιοῖς. Μί. ὀνείρατ' ἔ

μοι λήγεις, ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ
νῦν ἔχεις, ἐκείνα δὲ οἱ τότε ἰ-

σασιν. Νί. ἔκιν' ἐγὼ ἰνταῦ-

θα σύμφορ' ὅτις ἄμει, ὦ Μί-

νιππῖ; Μί. ὅτι σὺ, ὅτι ἄλλ' ὅ

σύμφορ' ὅ. ἰστομῖα γὰρ ἐν
ἄλλο, καὶ ἰμῶν ἀπαντῶν.

Θρ. ἰμῶν μὴ καὶ τῷ ἰνα-

νίμ.

isthuc habes effeminatū, ac
neutiq̃ uiro decorū. N I R.

Attamen Homerum percō-

tare, qua specie tum fue-

rim, quum inter Græcorū

copias militarem. M E N.

Tu quidem c' somnia mibi

narras : at ego ea specto

qua uideo, quæq̃ tibi ad-

sunt in presentia; caterūm

ista norunt qui id temporis

uiuebant. N I R. Quid igitur

tandem? an nō ego for-

mosior Menippe? M E N. Neq̃ tu, neque quisquam alius

formosus hoc loco: siquidem apud inferos æqualitas est, pæ-

resq̃ sunt omnes. T H E R. Mibi quidem uel hoc sat est.

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

ARGUMENTVM.

Thersites cum Nireo de forma contendit apud inferos
ubi pares sunt omnes.

a Nireus ac Thersites.) Nireus Charopi & Aglaïæ filius,
Græcorum omnium formosissimus, quemadmodum Thersites
omnium maximè deformis: Quid. lib. 4. de Ponto;

Tam mala Thersiten prohibebat forma latere,

Quàm pulchra Nireus conspiciendus erat.

Homerus Iliad. 2. Thersiten totum à capite, quod aiunt,
usque ad pedes ita graphicè depingit, ut corporis uitia & a-

nimi morbos, ut dicas pessimum ingenium in domicilio se di-

gno habitasse. Itidem fecit Lucianus noster aduersus indo-

ctum librorum copia tumentem. Hinc cū hominem uenie-

menter scđum significare uelimus, *Θερσίτιος βλάμμα*: id est, Therſite faciem habere dicamus. Iuuenal. Satyra 8.

Malo pater tibi ſit Therſites, dummodo tu ſis

Acacida ſimilis-

b Cucus ille Homerus.) Quum prius Meleſigenes diceretur, quodd ad Meletem fluuium natus eſſet, ob id tamen cucus eſſet, Homeri nomen ſortitus eſt. Cumxinanq; & Iones captos oculis *ὀμνός* appellant, quodd *ὁμνός*, id eſt itineris ducibus egeant. Hinc cecutiens Mæonius nuncupatur à Martiano lib. 1. de Nuptijs Philolog. c Somnia.) Lucianus hſc & in Harmonide, *ὀνείρα* prouerbio dicit rem futilem, inanem & nihili.

IOANNIS SAMBVCI

Annotationes.

Contentio de pulchritudine, quæ apud inferos nulla eſt.

Lis eſt egregia de forma: pulchrior alter

Vult eſſe, Aglaja de genetrice ſatus.

Cedere Therſites non uult, turpiſſimus olim:

Omnia mors æquat: gratia nulla ualet.

Ecce denique.) Propoſitio. Dic Menippe.) Iuſſio, cum rogatione. Imò quinquam ſitis.) *ἰπώθησις*. Nirus ac.) Reſponſio. Vter Nireus.) Alia rogatio. Nondum enim.) Ratio. Iam unum hoc uinco.) Concluſio. Neque tantopere.) Homeri reprehenſio. Quin ego.) *αὐξήσις*. Iam uerò tempus.) *ἀποſτροφή*. Mirum ni me.) Aſſeueratio à parentibus, & Homeri teſtimonio. Atqui non item.) Refutatio, cum Menippi comparatione. Attamen Homerum.) Iuſſio, & confirmatio *ἀντιχως*. Tu quidem ſomnia.) Contemnit teſtimonium comparatione. Quid igitur.) Rogatio. Neque tu.) Epilogus cum generali ſententia.

DIOGE.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙ-

DI OGENIS, ANTI.

Θίνος, Κράτιστ' ἔτι καὶ

sthenis & Cratetis.

ॐ नमः शिवाय.

Iacobo Micyllo interprete.

DIOGENES.

A Ντίδιγες, καὶ Κρά
της, σχολῶν ἄγμεν.
ἦτοι τί ἐκ ἡμετέρων

οὐδὲν ἢ καθ' ἡδὴ περιπατοῦσιν
 τις, ὁφθαλμοὶ τὸς κατιόντας,
 οἷοί τινες εἶσι, καὶ τί ἕκαστος
 αὐτῶν ποιεῖ; Αὐ. ἀπίμην,
 ὦ Διόγνηδον· καὶ γὰρ αὖ τὸ θέα-
 μα ὅδ' οὐ γίνεται, τὸς μὲν λα-
 κρύνοντας αὐτῶν ὄρεσιν, τὸς δὲ
 ἱκισθύνοντας ἀφ' ἑλῶν, ἵν' οὖς
 ἴδῃ μάλιστα κατιόντας, καὶ ὡδὶ
 τράχηλον ὠθεῖντος ἢ Εὐμοῦ,
 ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὅς
 πῃ τις αὐτοράδοντας ἰδὲν
 δύνῃ. Κρά. ἰγὼ γὰρ καὶ διου-
 γήσομαι ὑμῖν, ἅ ἄδον, ὅποτε
 κατέειν κατὰ πλὴν ἰδὲν. Δι.
 διόγνησας ὦ Κράτες. ἵσικας
 γὰρ τινα παγγύλοια ἰδῶν.
 do suo. CR. Ego uero etiā ex
 quando huc descendebam. I.
 tes, uideris enim quaedam on

O Cium nūc agimus,
Antisthenes, & tu
Crates: quare cur
non, obsecro, imus deambu-
latum rectā ad ingressum
& fauces orci, ut ibi specte-
mus eos qui descendunt, qui
nā sint, & quid quisq; eorū
agat? ANT. Eamus Dio-
genes. Etenim spectacu-
lum hoc iucundum fuerit,
uideri alios quidem ipso-
rum lachrymari, alios au-
tem ut dimittantur suppli-
care: quosdam autem aegrē
descendere, & quanquam
cervicem urgente ac impel-
lente Mercurio, reluctari
tamen, et resupinos obniti,
nulla necessitate aut cōmo-
nā uobis quā ipse uidi in uia.
O G. Exponas licet, Cra-
tino risu digna dicturus esse.
CRA.

Κρά. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ
 συγκατέβαινον ἡμῖν, ἡ αὖτε
 τοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμενόδω-
 ρίς τε ὁ Πάσις, ὁ ἡμίτιρος,
 καὶ Ἀρσάκης, ὁ Μυδίας δ'.
 Πάρις, καὶ Οροίτης ὁ Ἀρμί-
 νιος. ὁ μὲν Ἰσμενόδωρος (ὁ
 πεφθότος γὰρ ὑπὸ ληστῶν πα-
 ρὰ τὸν Κιθαῖρωνα, ὅτε Ελευ-
 σίνα οἰμα βασιλεῖον ἔσθιεν τε,
 καὶ τὸ τραῦμα ἦν τῶν χειρῶν
 εἴχετο, καὶ τὰ πάλιν τὰ νύχθ' αἰ-
 ῶν καταλιποῖται, αὐτοκλήτο,
 καὶ ἑαυτῷ ἐπιμήμετο ὅτι τόλ-
 μης. ὁ δὲ Κιθαῖρωνα ὑπερβάλ-
 λων, καὶ τὰ πρὸ τὰς Ελευθε-
 ρὰς χεῖρας, πάντημα ὄντα
 ὑπὸ τῶν πολέμων, διδούων,
 δύο μόνους οἰκίτας ἠέγειτο, καὶ
 ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς,
 καὶ λυμβία τίτλα καὶ μὶδ' ἰων-
 τῶν ἔχων. ὁ δ' Ἀρσάκης (γυρεῖται
 ὁ γὰρ ἔστιν, καὶ τὸ Δι' ἔν ἄσι-
 μος) τῶν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρι-
 κὸν ἔχοντο, καὶ ὕψινα κταί,
 πρὸς βασιλεῖον, καὶ ἔστιν τὸν
 ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι,
 καὶ

CR. Cum alij multi nobiscū
 descendebant, tum uerò in-
 ter ipsos maximè nobiles,
 Ismenodorus ille diues ex
 nostris, et Arsaces Medorū
 præfectus, et Armenius
 Orates. Ismenodorus igitur
 (occisus enim fuerat à la-
 tronibus circa Cithæronē,
 quando Eleusinem, ut arbi-
 tror, proficiscebatur) et
 gemebat, et uulnus in ma-
 nibus præ se ferebat, libe-
 ros suos paruos, quos relis-
 querat, identidem uocādo,
 sibiq; ipsi ob audaciam suc-
 censendo, qui cum Cithæ-
 ronem transisset, ac loca il-
 la circa Eleutheræ deserta
 ac bellis uastata peragra-
 set, non amplius quàm duos
 seruos secum aduxisset, idq;
 etiam cum pibialas quinque
 aureas et cymbia quatuor
 secum haberet. Arsaces aut
 (senior. n. iam erat, et per
 Iouem, pro Barbarico illo
 ritu, facie non adeò inhone-

sta aut contemnenda) grauitè ferebat atque indignaba-
 tur quòd pedib. incederet, uolebatq; sibi equum suū adduci.

Nam

πῶς δ' ἴπποις αὐτῶ συνιτιθέν
 πα μὲ πλεῖν ἀμφοτέρω δια
 παρίνδον· ὑπὸ Θρακίος τινος
 πειλασθῆ, ἐν τῇ ὑπὸ τῷ Ἀρσά-
 ξῃ, πρὸς τὸν Καππαδόκιον
 συμπλοκῇ, ὃ μὲν γὰρ Ἀρσά-
 ας ἐπύλαυνον, ὡς διηγᾷτο,
 πολλὸν τῶν ἄλλων προὔπιξεν
 μέσας. ὑπὸ δὲ ὁ Θραξ, τῇ
 πύλῃ μὲν ὑποδύε, ἀπιστίας
 τὰ τὸν Ἀρσάα ἐν τὸν ἔτι
 δὲ ὑποδύε τὴν σάβαναν, αὐ-
 τὸν τι διαπέρα, καὶ τὸν ἵπ-
 πον. Ἀν. πῶς εἶπεν, ὃ Κρά-
 ας, μὲ πλεῖν ἔτο γινώσκω·
 Κρά. ῥᾶτα, ὃ Ἀντίδοτος· ὃ
 μὲν γὰρ ἐπύλαυνον, ἀπιστίας
 χυὸν τινὰ ἐν τὸν προδιδυμῶ-
 νος· ὁ Θραξ δ' ἀπειλὴν τῇ πύ-
 λῃ ἀπικρύσσατο τὴν προσθε-
 λῶν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ὁ Ἀ-
 ρσάξ, ἐς γόνυ δουλάσας, δέχε-
 ται τῇ σαρίσῃ τὴν ἐκίλασιν,
 καὶ τιτρίσκει τὸν ἵππον ὑπὸ
 τὸ σόρνον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφο-
 δρῇ τῇ αὐτὸν διαπέρα

τα,

excussisset, et iā cuspis ipsum præteruecta esset, in genu pro-
 cūbens excipit sarissa uenientis impetū, ac equū sub pectus
 uulnerat: quo mox præ furore ac uehemētia cursus seipsum
 transadigen-

Nā et equus unā cū eo mor-
 tuus fuerat, una plaga am-
 bobus transfossis à Thracē
 si quodā scutato in eo præo-
 lio quod cū rege Cappado-
 cium ad Araxem fluxuum
 cōmissum fuerat. Nā 2 Ar-
 saces quidem infesto cursu
 in hostem ferebatur, longē
 ut quidem ipse narrabat,
 ante alios euectus. Thrax
 autem expectato illo subso-
 stens, ac scutum præ se te-
 ncns, uenientem Arsaces ha-
 stam excutiendo diuertit:
 ipse autē submissa parum-
 per sarissa sua, & equum
 & infidentem illum trans-
 uerberat. ANT. Sed quo
 pacto fieri potuit, Crates,
 ut uno ictu ambos transfuer-
 beret? CRA. Facillimē,
 Antisthenes: nam ille quidē
 cursu ferebatur, contum-
 quendam uiginticubitalem
 prætentum habens: Thrax
 aut ubi pelta obiecta plagā

σώμι. παρὰ τ' πηδῶν ἢ εἰ μὴ ἐν
 δάκρυόν τι, καὶ ἰναυτίον, ἐγὼ ἢ
 μάλα ἰσθρπόμενον ἐν αὐτοῖς.
 Δι. οὐ μὴ ὦ Κράτης, καὶ Ἀντί
 δινος, ταῦτων ἐτύχετε ξυνο
 δειπῶν. ἐμοὶ ἢ Βλεψίας τι δ
 δαυενήης, δ' ἐκ Πιραεῶς, καὶ
 Λάμπης δ' Ἀκαρναν, ξυπαγόν
 ὦν, καὶ Δάμις δ' πλάσιος ἐκ Κο
 ρίνθου, συγκατήσαν. δ' μὴ Δά
 μις, ὑπὸ τ' παιδὸς ἐκ φαρμά
 κων ἀποθανόν. δ' ἢ Λάμπης
 δὲ ὄρῳα Μυρτίς τ' ἰταίρας, αἱ
 ποσφάξαις ἰαυτ' δ' ἢ Βλεψίας,
 λιμῶ ἄβλιος ἐλήγιστο ἀπισκλε
 κίνας. καὶ ἰδὼς ὠχρὸς ἐς ὑπο
 βολῶν καὶ λιπῆς ἐς τὸ ἀκρεβίσα
 τον φαυνίμενος. ἐγὼ ἢ, καὶ παρ
 ὅδως, αὐτοκτενον ἐν ῥόπον ἀ
 ποθάνοι. ἄτα τῷ μὲν Δάμιδι
 αὐτιμολόγῃ τὸν ὕδρ, ἐκ ἀδι
 κα μελῶν ἐπαθεῖς, ἰφλω, ὑπ'
 αὐτοῦ, ὡς τάλασται ἐχὼν ὀμῶ
 χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτοῖς, ἰ
 ννηκονταέτης ὢν, ἐκ τῶ κα
 λικαίτες νικαίσιον τίτλα
 ρας ὀβολὸς παρᾶχες. οὐ δὲ ὦ
 ρὸ, ἰνῶα, πασῶν ἐς ἀβίλλο, καὶ τάλαντα κῦ ἡβερὲς κοααα
 τα μίλλε, ἀκίψε ἐν δελίκοις κίυερὲς ἀννοὺς ἀνῶατα ἀνῶα
 ἀδολέσcenti ἰλλί κῦαυορ ὀβολοὺς σκίλλετ σῦππεδύabas. Τῦ

uigarē. Inter nauigandū ue
 rō alij quidē lachrymaban
 tur, alij aūt nauseabant: ego
 uerō inter ipsos sedēs admo
 dum oblectabar. D I O. Tu
 quidem Crates, & tu Anti
 sthenes, huiusmodi sortiti e
 stis itineris comites. mecum
 aūt Blepsias ille fœnerator
 ex Piræo, et Lampis Acar
 nā, qui mercenarios milites
 ductauerat, et Damis, diues
 ille Corinthius, simul descen
 debāt. Quorū Damis quidē
 à puero ueneno interēptus
 fuerat, Lampis aūt ob amo
 rem Myrtij meretricis se i
 psū iugularat: Blepsias ue
 rō fame miser perijisse dice
 batur. & apparebat sanē
 adhuc pallidus supra mo
 dum, ac tenuis maxime. E
 go uerō quanquā antea no
 ram, interrogabam tamen
 quo pacto quisq; mortuus es
 set. Ac Damidi quidem accu
 santi filium: Non iniusta ue
 rō, ἰνῶα, πασῶν ἐς ἀβίλλο, καὶ τάλαντα κῦ ἡβερὲς κοααα
 τα μίλλε, ἀκίψε ἐν δελίκοις κίυερὲς ἀννοὺς ἀνῶατα ἀνῶα
 ἀδολέσcenti ἰλλί κῦαυορ ὀβολοὺς σκίλλετ σῦππεδύabas. Τῦ
 uerō

Ακαρνᾶν (ἔσθαι γὰρ ὑμῶν
 ὃν καὶ ἡμῶν τῇ Μυρτιά)
 τί αὐτῷ τὸν ἔρωτα, σαυτὸν ὃ
 εἰς τὰς μὲν πολέμους ἀλλ'
 πάντως ἔτρεσσε, ἀλλὰ φιλο-
 κινδύνους ὕγωνίς, πρὸ τ' ἄλα-
 λαυ, ὑπὸ δὲ τῷ τυχεύει πα-
 λισσάμενος, καὶ διακινδυνεύει
 πλάσσει καὶ τραγῶν, ἰσχυ-
 ρῶς ἐγερνῶν, ὃ δὲ γὰρ βλι-
 ψίας, αὐτὸς ἑαυτὸν καταγέ-
 ραι, φθάσας πολλῶν πλὴν ἑ-
 νοίων, ὅτι χρέματα ἐφύλατ-
 τε τοῖς μηδὲν προσέμενοι
 λευκονόμοις, ὅς αὖ βιάσιν δα-
 ῖς μέγιστα νομίζου. πλὴν ἰ-
 μίγῃς ὃ πλὴν τυχεύσαν τ' ἔρω-
 τῶν παρίσχετο εἴνεστις.
 ἀλλ' ἔστι μὲν ὑπὸ τῷ σομῶν
 ἰσχυρὸν ἀποβλέπειν χρόν, καὶ
 ἀποσκευάζειν πρὸς τὸν ἀ-
 φικνεύμενος. βαβαί, πολλοί
 γιν, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες
 διακινδυνεύουσι, πλὴν τῶν νο-
 γῶν τέτων, καὶ νεπίων. ἀλλὰ
 καὶ εἰ πάντες ἐκπραχέτις ὀδύρου-
 νται. τί τῷτο; ἄρα τὸ φίλτρον
 αὐτὸς

uerò Acarnan, (gemebat
 enim ὃ ille, ac deuouebat
 Myrtium) quid amorem ac-
 cusas, inquam, ὃ non po-
 tius te ipsum? qui hostes qui-
 dem haud unquam perhor-
 rueris, sed te ulro periculis
 offerendo, ante alios in prae-
 liū descēderis, à puella uerò
 uulgari illa quidē, ac fortè
 oblata, ὃ à lachrymis atq;
 singulibus fictitijs, genero-
 sus ipse tu captus fueris. Nā
 Blepsias quidem ipse sese ac-
 cusat ob nimiam stulticiā,
 quòd pecuniam uidelicet cu-
 stodierit haeredibus nulla
 necessitudine sibi cōiunctis,
 dum uanus ipse in perpetuū
 uicturū esse se putat. Verū
 mihi quidem non uulgarem
 uoluptatem praeberūt tūc
 lamentātes isti. Sed iam cir-
 ca fauces sumus. Aspicere
 nos illuc oportet, atque à
 longè contemplari adueni-
 entes. Papae multi certe, et
 uarij, omnesq; lacriman-

tes, prater pullos istos et infantes. Quin ὃ etate ni-
 mia confecti illi lugent. Sed quid hoc? num philtro a-
 liquo

αὐτὸς ἔχει τῷ βίῳ : τῷ τῶν ὅντων ὑποφύεσθαι ὁρίσασθαι βύλομα. τί δαμνῶναι τῶν ἀποθανόντων ; τί ἀναγκάσθαι, ὅ βλάττει, καὶ τὰ αὐτὰ, γόρων ἀφίγμελός : ἵππυ βασιλὺς ὅδ' α. Πτω. ἰδ' αμῶς. Δι. ἀλλὰ σκετράπαι ; Πτω. ἰδ' αὖ τῷτο. Δι. ἄρα ὅν ἰπλάτεις, ἡ τὰ αὐτῶν οἱ τὸ πολλῶν τρυφῶν ἀπολιπόντων τιθέναι ; Πτω. ἰδ' αὖ τοῦτο. ἀλλ' ἔτι μὴ ἰγγίνανται ἀμφὶ τὰ ἐννεύοντα, βίον ἢ ἀπορον ἀπὸ λαλῶμα καὶ ὁμιλίας ἀχρον, ἰε ὑπὸ βολῶν πῶς καὶ ὅν, ἀτιμῶν τι, καὶ προσέτι χαλῶς, καὶ ἀμυνοδρόν βλίσπων. Δι. ἄτα τοῦτο ὅν, ἴσῃ ὕβριδος ; Πτω. ναί. Ἡ δὲ γὰρ ὅν τὸ φῶς. καὶ τὸ τὸ θανάτω, δεινὸν καὶ φονεῖον. Δι. παραπάσαις, ὅ γίγνεται, καὶ μαρμαρίσθαι πρὸς τὸ χρεῖον, καὶ τὰ αὐτὰ, ἐλασιώτας ὅν τῷ πορθμῶς. τί ὅν αὐτῶν ἔτι ἀγοῖ πρὸς τῶν νῦν, ὅτι οἱ ταλιδεμ. dulcis enim erat lux : mortui autem graue & horrendum. D I O. Deliras, ὅ senex, & iuueniliter te geris erga necessitatem : & hoc, cum sis coequalis portitori huic. Proinde quid iam de adolescentibus dicamus, quando etiam decre-

liquo uitae tenentur ? Istum igitur decrepitum interrogare lubet : Quid ploras, beus tu, tam prouecta aetate mortuus ? Quid indignaris bone uir, praesertim cum senex hic adueneris ? Ecceubi rex fuisti ? MEND. Haudquaquam. D I O G. Verum satrapa. MEND. Neque hoc. D I O G. Num igitur diues fuisti, ideoque male te habet, quod relictis multis delicijs ac uoluptatibus mori coactus fueris ? MEN. Nihil tale : sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, uitam autem difficilem egi, arundine & linea uictum quaritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & praeterea elaudus quoque, & parum oculis uidens. D I O. Et uiuere cupiebas, cum talis esses ? MEN. Certè quidem
 eee piti

ῥῦλβις. Αἰ. ἀνέτας, ὦ Ἀγά-
 μμνον, αὐτίς γάρ μοι τῆς μα-
 νίας αἵτις κατίσθ, μόνος
 ἀντιξίλαδάς ἰδὼς τοῖς ὀπλῖσι.
 Αἰ. ἔξιους δὲ αὐτοαυγώνι-
 σθαι, καὶ ἀνομιτὶ κρα-
 τῶν ἀπαύτων; Αἰ. ναί, τά γε
 τοιαῦτα· οἰκῶν γάρ μοι ἴσθι ὅ
 πανοπλία, τοῦ ἀντιξίγι ὄσα.
 καὶ ὅμως οἱ ἄλλοι, πλεὺς ἅμα
 υἱοὶ ὄντες, ἀπάπαδι τὴν ἐγώ-
 να, καὶ παρὶχωρῶσά τι μοι τῶν
 ἄθλων. ὁ δὲ Λαίρτης, ὅν ἐγὼ
 πολλὰ κίς ἴσους, κινδυνεύον
 τα κατακινδύφθαι ὑπὸ τῶν
 Φρυγῶν, ἡμάνων ἔξιον εἶναι,
 καὶ ἐπιτυλοῖσθαι ἔχων τὰ
 ὀπλα.. Αἰ. αὐτῶν τοιγαρῶν,
 ὦ γυνῶν, τὴν θίτιν, ἣ δὲ κίον
 σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ἐο-
 κλην παραδιδόναι, συγγινῶ-
 γινόντι φίρυσσα, ἐς τὸ κοινὸν
 κατίθιτο αὐτά. Αἰ. ἔκ, ἀλ-
 λά τὴν Ὀδυσσεύς, ὅς ἐστι ποιεῖ
 θη μένεις. Αἰ. συγγινῶμα, ὦ

Αἰαν

su prateristi. A I A X.
 Merito Agamemnon. Ille
 enim mihi furoris huius au-
 ctor extitit, ut qui solus me
 cum pro armis iudicio con-
 tendere ausus fuerit. A G A.
 An uero dignum censebas
 te, qui absque aduersario,
 atq; absq; puluere, ut dici-
 tur, superares omnes?
 A I A X. Quid ni in tali utiq;
 causa? Nam armatura ea
 cognitionis quodam iure ad
 me pertinebat, cum fratris
 mei patruelis certè fuerit.
 Deinde uos ceteri, qui mul-
 to quàm ille praestantiores eo-
 ratis, detrectastis certamen,
 et cessistis mihi arma: iste
 autem b Laertæ filius, què
 ego nō semel in summo peri-
 culo cū seruauī iam à Troia
 nis propè cōcideretur, meli-
 ro esse me uoluit, ac dignior
 qui armis illis potiretur.

A G A. Accusa igitur, ὁ γε-

nero se, c Thetim, quæ cum tibi debuisset armorum succes-
 sionem ac hæreditatem, utpote cognato, tradere, in me-
 lidium allata illa posuit. A I A X. Haudquaquam, sed Vo-
 lyssem, ut qui solus sese mihi opposuerit. A G A. Ignoscendū

Aiax

Αἶαν, ὁ αὐθρῆπος ὅν ὠρίχθη
 δόξας, ἡ δὲ πρῶτα πράγματι,
 ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἵκατο
 λινδωδύειν ὑπομένει, ἡ καὶ
 καὶ ἡνῶταίς ὅς, καὶ ταῦτα
 παρὰ Τρῶσι διπασαῖς. Αἶ.
 οἶδα ἡγὼ ἢ τις μὲν ἡνῶταίς
 σὺν ἅλλ' ἢ δὲ μὲν λῖγαν τι π
 ρὶ τῶν θῶν, τὸν γὰρ Ὀδυσσεὺς
 μὴ οὐχὲ μισῶν ὅν αὐτὸν διωκέ
 ῃ, ὁ Ἀγάμεινον, ἡ δὲ αὐτὸν
 πῶς μοι Ἀθηναῖοις ἐπατάτοι.

Aiax est, si homo cū esset, ap
 petiuit d gloriā, rē dulcissi
 mā, cuius gratia etiā nostrū
 quilibet obire pericula susti
 net; præcipue quando & ui
 cit te postea, & hoc Troia
 nis ipsis iudicibus. A I A X.
 Noui ego quæ me dānarit,
 sed fas nō est de dīs aliquid
 dicere. Vlyssē igitur aliud
 quān odisse non possum,
 Agamemnon, non si mihi
 ipsa Minerva hoc imperet.

GILBERTI COGNATI

Annotations.

a Aiax.) Duo fuere Aiaces furiosi, alter amore, alter ira:
 de quibus Plutarchus in uita Sertorij. Hic aded grauius tu
 lisse legitur, Vlyssē sibi prælatum in capeſſenda ſucceſſio
 ne armorum Achillis, ut præ dolore in infaniam uerſus ſit. i
 taque gladio diſtricto in gregem pecorū inſiliit, exiſtimans
 ſeſe Græcorum copias cædere. Tum duos quosdam maxi
 mos ſues à trabe ſuſpenſos, flagris cæcidit, arbitrans hos eſ
 ſe Agamemnonem & Vlyſſem, quorum alteri ut iudici, alteri
 ut uictori potiſſimū erat iratus. Deinde poſtquam reſpuiſ
 ſet, partim pudore, partim metu ſibi mortem conſciuit.

b Laerteſ filius.) Vlyſſes, qui ab eo Laertiades dicitur.

c Thetin.) Achillis matrem, ex Peleo Aeaci filio. d Glo
 riam.) Inſignis enim gloria non niſi magnis periculis contin
 git. Neque triumphum egit quiſquam, qui non ſit auſus Mar
 tis euentum experiri. Omnes enim qui maximo ingenio præ
 diſiti ſunt, ſtimulis gloriæ concitati, res præclaras aggrediun
 tur. Gloria nihil eſt in rebus humanis pulchrius, nihil dolci
 us & amabilius, nihil cum uirtutis altitudine copulatiuſ.

LUCIANI
IOANNIS SAMBVCI

Annotationes.

Κατηγορητικός, Ὁ ἀπολογητικός.

Auisus quòd pro armis Asiæ congredi Vlysses,

Iudicio captus ille furore fuit:

Idcirco semper contemnens odit Vlysses,

Nec Thetidos culpam caruleæ esse putat.

Situ dum furore.) Κατηγορία ἀντικατηγορητική. Meritò.)
ἀντίγκλημα. An uerò dignum.) Obiectio. Quid ni.)
Responsio. Nam armatura.) Ratio à iusto, & ἀφαιρησις.
Accusà igitur.) Regestio. Haudquaquam.) Inficiatio. I-
gnoscendum est.) παραίνεσις θητική. Sed fas non est.) Præci-
sio. Vlysses igitur.) Conclusio.

— ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΟ-
στράτη.

MINOIS ET SO-
strati.

Iacobo Micyllo interprete.

MINOS.

Ο Μιν μὲν οὐτὸς οὐτὸς
Σώστρατος, ὃς τὴν
πυριφλεγόντα ἐν
βιβλάδι. ἐλ' ἰσρόσνη, καὶ
ἐλ' Χιμαίρας διασπαδύτω.
ὃ δὲ Τύραννος, ὃς Ἐρμῆ, παρὰ
τὴν Τίτυν ἀποταθείς, καὶ
τῶν γυνῶν καρίδιον καὶ αὐ-
τὸς τὸ ἔπαρ, ὑμῶν ἀλλοτρίων
θεῶν, ἀπὸ κατὰ τάχ' ἰς τὸ
ἡλύσιον

Pædo hic quidem So-
stratus in Pyriphle-
gethontem præcipi-
tetur, sacrilegus autem ille
à Chimæra discerpatur: ty-
rannus uerò iste, Mercuri,
iuxta Tityum in longū ex-
tentus, arrodendum & ipse
hepar præbeat uulturibus.
Vos aut boni ac probi, abi-
te quam celeriter in campū
Hlysiū,

MORTVORVM DIALOGI. 71

Πλάσιον πάλιν, καὶ τὰς Μα-
 κάρων νόους καίριον αὐτῷ.
 ὦν δίκαια ποιεῖται παρὰ τὸν
 βίον. ΣΩ. ἀκούει, ὦ Μίνως,
 εἰ σοὶ δίκαια δέξω λίγαν.
 Μί. νῦν ἀκούω αὐτίς; ὃ γὰρ ἔξω
 ἀφελγῆσαι ὦ Σώστρατι, πονη-
 ρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπικτι-
 νύς; ΣΩ. ἐλάλιγμαί μὲν,
 ἀλλ' ἔρα εἰ δικάως κολαδὴ-
 σομαι. Μί. καὶ πᾶν, ἄγχι ἀ-
 ποτίσας τὴν ἀξίαν δίκαιον.
 ΣΩ. ἴμεις ἀπικρινάμεν, ὦ
 Μίνως, βραχὺ γὰρ τὴν ἰρῆσομαί
 σι. Μί. λίγαν, μὴ μακρὰ μὲν
 σιν, ὅπως καὶ τὰς ἄλλας δια-
 κρίνομεν ὅδιν. ΣΩ. ὁπίσσω
 ἐπιδόξω ἢ τῷ βίῳ, πότῃ
 ἐκὼν ἐπιδόξω, ὃ ἐπικρίνω
 μὲν ὅτι Μοῖρας; Μί. ὑπὸ
 τῆς Μοῖρας δελαδὴ. ΣΩ. ὃ
 καὶ καὶ οἱ χρεστοὶ πάντες, καὶ
 αἱ πονηροὶ δολοῦντες ὑμᾶς, ἐν
 πάσῃ ὑπεριβύτῃ, ταῦτα ὁρῶ
 μεν. Μί. ναί, τῇ Κλωβί, ὃ ἵο
 πάσῃ ἐπίταξι γινναίνοντι τὰ
 παρ-

Elysium, insulasq; beatorū
 habitate, pro ijs quæ recte
 ac iuste in uita fecistis. S O.
 Audi ô Minos, num tibi iu-
 sta dicere uidear. MIN.
 An ego denuò nunc audia?
 An nò conuictus es Softra-
 te, quòd & malus fueris, et
 tam multos occideris?
 S O S T R. Conuictus qui-
 dem fui, sed uide num iuste
 ob id supplicio afficiar.
 MIN. Atque admodum, si
 modò id iustū est, pro meri-
 to quemq; suo poenā depen-
 dere. S O S. Attamē respon-
 de mihi ô Minos. breue e-
 nim quiddam interrogabo
 te. MIN. Dic, sed ne pro-
 lixè modò: quò deinceps &
 ceteros dyjudicare possi-
 mus. S O S T R A. Qua-
 cunque in uita egi, utrum
 uolens ea feci, an ita à Par-
 ca agglomeratū mihi fuit?
 MIN. A' Parca scilicet.

S O S. Proinde & boni pa-
 riter omnes, et nos qui mali uidemur,
 eadē agimus, dū illi
 obsecūdamus. MIN. Ita profectò,
 Cloibo uidelicet, illi pa-
 tentes: quæ unicuique inuungit,
 cum primum natus est: quæ

πραγμία. Σώ. ἀ εὐν τις ἀ-
ναγκασθὲς ὑπ' ἄλλω φουσ-
σάμ τινα, ὃ δυνάμει αὐ-
τιλίγαν ἐκάνω, βιασίουτο
οἶον δέμει ὃ δαρυφεί, ὃ
μὴ δυνάμει πεισθὲς, ὃ δὲ τυ-
ράννη, ἵνα αὐτιάσῃ τὰ φόνε;
Μί. δούλον ὡς τὸν δυνάμει,
ὃ τὸν τυράννην, ἐπὶ δὲ τὸ ξί-
φος αὐτό· ὑπεριτά γὰρ τῷτο,
ἔργων ὅν πρὸς τὸν θυμὸν,
τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν
αἰτίαν. Σώ. οὐγί, ὃ Μί-
νος, ὅτι καὶ ἐπιδραφίλῳ τῷ
παραδείγματι. ὡς δὲ τις ἀ-
ποτάλαυτο τῷ δυνάμει, ὃ
πυ αὐτὸς, χρυσὸν ὃ ἀργυρὸν
κομίζων, τίνι τῷ χάρις ἴσ-
την, ὃ τίνι ἀνιγίτῳ ἀναγ-
πτῶν; Μί. τὸν πῶψαντα,
ὃ Σώστρατι· δυνάμει γὰρ ὃ νο-
μίσας ἦν. Σώ. ἐκὼν ὁρᾷς πῶς
ἀδικα ποιῶν, καλῶν ὁμᾶς
ὑπ' ἐρίτας ἐνομένους ὃ ἔκλω-
θ' ἀντιτάτῃ, καὶ τέτυς τῷ
utri beneficium hoc acceptum referendum est? MIN.

Hi qui misit, Sostrate: nam ille qui attulit, minister tan-
tūm fuit. SOSTR. Vides ne igitur quā in iusta fa-
cis, dum supplicio afficis nos, qui ministri tantūm fui-
mus eorum quae Cloitho nobis imperavit: & rursum,
dum

agenda ipsi sunt. 808. Si
quis igitur vi compulsus ab
alio, occiderit aliquem, cum
non possit illi contradicere
a quo compellitur, ut verbi
gratia, si carnifex aut satel-
les quispiam alter iudici pa-
redo, alter tyrāno, quem nā
caedis istius reū ages? MIN.
Quem alium, nisi iudicem
aut tyrannum? quoniam
neque ipsum gladium aco-
cusare possumus: subseruit
enim hic tanquam instru-
mentum quoddam, animis
atque furori accommodatus
illius qui primò causam
banc praeiuit. 808. R.
Recte sanè o Minos. laudo
quod hac etiam exemplo
quasi quodam auctario lo-
cupletus. Si quis aut mittens
te hero ueniat ipse, aurū uel
argentū offerens, utri nam
ea gratia haberi debet, aut
dum

μὴν τὸς διαπνευσάμενους ἀλ-
 λήλοισι ἀγαθοῖς; ἢ γὰρ δὴ ἰ-
 πάνι ἐπ' αὐτῶν ἔχει τις αὐτῶν, ὥς αὐ-
 τήν γε αὐτῶν ὡς τοῖς με-
 τὰ πάσης αὐτῶν γενομένης
 γυμνῶν. Μί. ὦ Σώκρατες,
 πᾶσι τοῖς αὐτῶν καὶ ἄλλοις οὐ
 κατὰ λόγον γινώσκουσιν, ἃ ἀκρι-
 βῶς ἐξετάσεις· πλὴν ἄλλα σὺ
 τῶτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπιρρω-
 σιως, διότι ἢ ληθὲς μένουν, ἀλ-
 λά καὶ σοφῆς τις εἶναι δε-
 κῆς, ἀπέλυσον αὐτὸν, ὦ Ερ-
 μῆ, καὶ μηκέτι καλῶς ἴδω. ὅρα
 δὲ μὴ καὶ τὸς ἄλλους νεκρὸς ἰ-
 ρντῶν τὰ ἴμια διδάξῃς.

do solum, uerum etiam Sophista quidam esse uideris: Sol-
 ue ipsum Mercuri, neue deinceps amplius puniatur. Cete-
 rum illud uide, ne & ceteros manes similia interrogare
 doceas.

dū bonore prosequeris eos
 qui in alienis bonis ueluti di-
 spensatores quosdam sese ges-
 serunt? Non enim illud di-
 cere quisquā poterit, quod
 contradicere, aut imperata
 detrectare, licitum fuerit in
 ijs quæ cum omni prorsum
 ui ac necessitate imperata
 fuere. MIN. Multa, ὦ So-
 strate, & alia uideas, licet
 minimè secundum rationē
 fieri, si diligēter expendas.
 ueruntamen tu ex hac quæ-
 stione hoc boni consequē-
 ris, quandoquidem non præ-

IOANNIS SAMBVCI AN-
 notationes.

Disputatorius, Num iure puniantur fontes. locus com-
 munis de Stoico fato: Si fatali necessitate o-
 mnia peraguntur, immeritò pu-
 niuntur fontes.

Iudicium expectant Minoi, qui perire,
 Quorum de uita iudicat atq; statu.
 Sostratus excusat facinus, fatoq; coactum
 Se dicit, quicquid fecerit usq; mali.

Παρομολογία. Vos autem boni.) ἱπποφρονη ad bonos & probos, quos beatos esse uult. Audi ὁ Μίνος.) Αἰτιολογία ad defensionem. An ego denuō.) Recusatio. An non conuictus es.) Κατηγορία, ὅτι τοῖς ἡγλήμα. Conuictus quidem fui.) Παρομολογία, confessio facti. Sed uide num iussit.) Assueueratio ex defensione. Attamen responde mihi.) ἀπαίτησις τῆς ἀποκρίσεως. Dic, sed ne prolixè.) Permissio conditionalis. Quæcunque in uita egi.) πρῶτασις διακρίτη κατὰ διλημμα. A Parca scilicet.) ἀποκρίσις μετασχηματιστικῆς ex causis. Rectè sanè ὁ Μίνος.) ἰπικρισίς. Si quis autem mittente hero.) Aliud simile τῆς σωκρατικῆς ἱπαγωγῆς. Ei qui misit.) Responsio Minois ad ἱπικρωσίτην. Nam ille qui attulit.) Conclusio. Vidēsne igitur μετασχηματιστικῆς τῶν μοίρων. Et rursum.) Altera pars. Non enim illud.) αἰτιολογία. Multa ὁ Σοφράτης.) ἰπικρωσίτης. Veruntamen tu.) ταῖς ἐκβάταις. Solue ipsum.) πρῶτασις.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ.

DE SACRIFICIIS.

Erasmo Roterodamo interprete.

Aμὴν γὰρ ἰν ταῖς θυ-
σίαις οἱ μάταιοι
πράττειν, καὶ ταῖς
ἑορταῖς καὶ προσόδοις τῶν θε-
ῶν, καὶ ἀ αἰτήσι, καὶ ἀ δόχου
ται, καὶ ἀ γιγνώσκουσι περὶ αὐ-
τῶν, ἐν οἷς αἱ τίς ἐστὶν κατὰ
φῆς ἔστι, καὶ λυπημένους, ὅς
τις ἐγὼ λέγεται, τῶν ἀβελτη-
γίων ὑπερβύσας τῶν ἀρμύ-
νων, καὶ πολλὰ γινώσκουσι, πρὸ-
τέρων

E Nimvero ^a si quis re-
cēdere uelit quæ stul-
tissimi mortales factio-
tant in sacris, in festis die-
bus, in adeundis salutādisq;
dijs, tum quas res ab illis pe-
tant, quæ uota faciant, quo-
iusmodi sint quæ de illis sen-
tiunt, statuuntq;: equidem
haud scio, sit ne quisquā a-
nimo curis ita cōfecto, usq;
adeò mōsto, quin risurus

fit, ubi perpenderit negocij tū absurditatem, tum amen-
tiam. ^b At multò antè quàm ridere incipiat, opinor secum
illud

πυρρ τοῦ γιγῶν πρὸς ἑαυτὸν
 ἐξιτάσει, πότινον δύσειβας αὐ
 πὸς χρὴ καλῶν, ἢ τὸν αὐτίον
 θωὸς ἰχθῦος, καὶ κακοδαίμο
 νας, οἷγι ὅτω ταπεινὸν, καὶ ἀ
 τινὲς τὸ θῆον ὑπειλόφασιν,
 ὥς εἶναι ἀνθρώπων ἐνδία,
 καὶ κολακούμενον ὁδοῖαι,
 καὶ ἀγανακτῶν ἀμιγόμενον.
 πὰ γὰρ Αἰτωλικὰ πάθη, καὶ
 τὰς τῶν Καλυδονίων συμ
 φορὰς, καὶ τὸς τοσούτους φόνους,
 καὶ πῶν Μιλιάγρου διάλυσιν,
 πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶ
 ναι Ἀλκίτιμίδου, μιμήσοι
 γάρ κεν ἵτι μὴ παρὶλύθῃ πρὸς
 πῶν δυσίαν ὑπὸ τῷ Οἰνίῳ.
 οὕτως ἄρα βαδίζας καθίκετο
 αὐτῆς ἢ τῶν ἱερέων Δισμαρ
 τίῃ· καὶ μοι δοκῇ ὁρᾶν αὐτῶν
 ἐν τῷ ἔρασι τέτι μόνῳ, τῶν
 ἄλλων θῆων ἐν Οἰνίῳ πιπο
 ρουμένων, Ἀινὰ ποιῶσαν, καὶ
 σχιτλιάζουσαν, οἷας ἰορτῆς
 ἀπολειφθῆσθαι. τὸς δ' αὖ Αἰ
 θίπας, καὶ μακαρίους καὶ τρι
 erat id temporis, in caelo solitariam, reliquis dijs ad Oeo
 nei conuiuium profectis foras, miseris modis geren
 tem sese, ac miserabiliter eiulātem, quod ab eiusmodi festo
 esset abjutura. Contra Aethiopes illos fortunatos, ac mul

illud expendet, utrum pios
 istos appellari conueniat,
 an contra dijs inimicos, at
 que infelices, ac Genios
 malos, qui quidem numen
 ipsum, rem usque adeo bumi
 lem atq; abiectam existi
 mant esse, ut humanis ege
 at obsequijs, utiq; adulatione
 ne capiatur ac gaudeat: rur
 sum ut stomachetur, atque
 iracundē ferat si negligatur.
 c Nam Actolica illa mala,
 simulq; Calydoniorum cala
 mitates, totque hominum
 caedes, ad hanc & Meleagri
 interitū, hac omnia à Dia
 na authore profecta esse
 prædicāt, quæ uidelicet gra
 uiter ferret quod ab Oeneo
 nō esset ad sacrificium adho
 bita. Vsq; adeo nimirum
 altē dolor hic animo illius
 infederat, quod sacris opulis
 esset frustrata. Quin illam
 iam mihi uidere uideor, ut
 tis mo-

ἀδελφίμους ἄπει τις αὖ, δὲ
 γὰρ ἀπομνημονεύει τίνω χάριν
 αὐτοῖς ὁ Ζῶς, ὡς ἡ ἀρχὴ τοῦ
 Ομήρου ποιήσας πρὸς αὐτὸν
 ἐπιδόξαστο, δῶκεν αὖ ἐξ ἑ-
 μέρας ἱστάσασθαι, καὶ ταῦτα,
 ἐπαγόμενον καὶ τὸς ἄλλους θε-
 οῖς. οὕτως ἰδὲν, ὡς ἰοικν, ἀ-
 μιδι ποιεῖν, ὡς ποιεῖν, ἀλ-
 λὰ πωλεῖν τοῖς ἀνθρώποις τὰ
 γὰρ αὖ. καὶ ἵναι πρίασθαι παρ
 αὐτῶν, τὸν μὲν ὑγιάνων, ἀ-
 τύχει, βοῶν δὲ τὸν δὲ πλεονῶν,
 βοῶν τιτάρων τὸν δὲ βασι-
 λεύων, ἐκπέμπει τὸν δὲ σῶ-
 ον ἐπαγόμενον ἐξ ἰλίου ἐς πό-
 λιν, ταύρων ἑνὶα καὶ τὸ ἐκ τοῦ
 Αὐλίδος ἐς Τροίαν διαπελ-
 σαι, παρβὺν βασιλῆως. ὁ μὲν
 γὰρ ἐκπέμπει, τὸ μὲν αἰῶνας
 πότε τίνω πόνον ἐπρίατο πα-
 ρὰ τοῖς Ἀθωῶν, βοῶν δὲ Ἀθ-
 ναῖα, καὶ πῖπλον ἀνάσσει ἢ χρὲ
 πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεπτρόνους,
 καὶ τιφάνους, καὶ λιβανωτῶ μόνον
 παρ αὐτοῖς εἶναι. ταῦτα δὲ,
 εἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμι-

ν,

quae uel gallo, uel corolla, uel solo ibure ab illis redimi
 queat. c Hæc igitur quum nō ignoraret, opinor, Chryses il-
 le, ut-

tis modis felices quis dis
 xerit, si modò Iupiter illis
 gratiam referret pro huma-
 nitate quam in initio poe-
 matis Homericæ in ipsum
 exhibuerant, duodecim per
 petuos dies epulis acceptis,
 idq; quū reliquis etiam dijs
 comitatus ad conuiuium ue-
 niret. d Vsq; adeo nihil,
 ut apparet, quicquid faciūt
 illi, gratis faciunt: uerū
 sua bona uendunt mortali-
 bus: atq; emere quidem ab
 illis licet omnia, puta bonā
 ualeitudinem bucula, diui-
 tias bobus quatuor, tum rea-
 gnū bobus centum: præ-
 terea sospitem ab Troia in
 Pylum reditum tauris no-
 uem, iam ex Aulide ad Ili-
 um transmittendi faculta-
 tem regia puella. Nā alius
 quidam, ne id tēporis urbs
 caperetur, à Minerva mer-
 catus est bobus duodecim,
 ac peplo. Verisimile est au-
 tem esse præterea quædam,

ὅς, ἀτιμὸς καὶ γήρως, καὶ
 τὰ θάνατος, ἰσχυρὸν ἀπὸ
 πρὸς ἀπὸς παρὰ τῷ Ἀγαμέ-
 μνονι, ὡς αὖ καὶ προδανέ-
 σαι τῷ Ἀπείλλῳ τὴν χάριν,
 διχαστοῦται, καὶ ἀπαιτῶ
 τὴν ἀμειβὴν, καὶ μόνον ἐκ δ-
 οσεύειν λίγων, ὃ βίλτις Ἀ-
 πείλλῳ, ἰγὼ μὲν σὺ τὸν νῆον,
 τίς ἀσφαλέστερον ὄντα, περ-
 λάμψαι ἱερὰν, καὶ τοσαύ-
 τὰ σοὶ μετὰ ταύρων τι καὶ αὖ
 τῶν ἱερῶν αὐτῶν βωμῶν,
 σὺ δ' ἀμειβῇ με τοιαῦτα πε-
 πονήσῃ, καὶ παρ' ἰδὼν τί-
 θωαι τὸν ἀντιγόνῳ. τοιγα-
 ρὺν οὕτω κατεδυσώπησιν αὖ
 τὸν ἐκ τῶν λίγων, ὥς ἀπὸ
 σάμῃ τὰ τέξαι, καὶ πᾶσι
 τῷ νότῳ ἀθμὸς καθίσαι ἰσχυρῶς,
 καὶ τὸ ξύλον τῷ νομῷ τῷ Ἀ-
 χαΐς, αὐτοῖς ὁμοῖοις καὶ ἐν
 σίμῳ. ἰπὰ δ' ἀπαξ ἔ' Ἀπείλλῳ
 ὅς ἱμνέδῳ, βέλομαι καὶ τὰ
 λα ἀπὸν, ὃ παρ' αὐτῷ οἱ σι-
 φὸι τῶν ἀσφαλέων λίγων.

ἔχ

eorum copias iacularetur, ne mulis quidem & cani-
 bus intactis. Sed quoniam de Apolline incidit mentio, re-
 feram de eodem & alia quæ de illo sapientes isti tradunt:

non

le, utpote tum sacerdos,
 tum senex, diuinarumque
 rerum egregie peritus, postea
 quam re infecta redisset ab
 Agamemnone, tanquam
 qui pridem Apollini mutu-
 um dedisset beneficium, ita
 nunc imputat ac reposcit ui-
 cem, quin cōiuciat̃ur etiam
 propemodū, nempe quum
 sic ait: Equidem Apollo e-
 gregie, templum tuum, quū
 id temporis adhuc esset in-
 coronatū, septenumero co-
 ronæ ornaui, deinde tam
 multas tibi in aris adoleui
 coxas taurorum pariter at-
 que caprarum: at tu contrā
 me negligis, quum huiusmo-
 di patiar iniurias, proq̃; ni-
 hilo ducis hominem bene-
 de te meritum. Quæ qui-
 dem oratione in tantum il-
 le pudefactus est, ut pro-
 tinus arrepto arcu, ac su-
 pra nauium stationem sese
 collocans, pestem in Græ-

ἔχισα περὶ τὰς ἱερὰς ἰδὺς.
 τύχησιν, ἢ τῷ Υακίνθῳ τὸν
 πόρον, ἢ δὲ τῆς Δάφνης πλῆ-
 νος ῥοφίᾳ, ἀλλ' ὅτι καὶ ἡσά-
 δικαδὲς ἐπὶ τῷ τῶν Κυκλω-
 πων βασιλῇ, ἡξέσθρακιδῆς
 διὰ τὸ ἐκ τῷ ἔργῳ κατεπύ-
 φθῆς γλῶ, ἀνέρκεν χρυσὸν
 μέγαν τῇ τύχῃ, ὅτι δὲ καὶ ἐν
 τούτῳ ἐν Οἰτῶνι παρ' Ἀδ-
 μέτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρ' Λαο-
 μέδοντι, παρὰ τῷ μέγαν
 μέγαν, ἀλλὰ μετὰ τῷ Προσείδῳ
 ἔσθ, ἀμφότεροι πλινθίσουσι
 καὶ ἀπερίαις, καὶ ἐργασίμῳ
 ἐς τὸ τάχ'· καὶ οὐδὲ ἐν τῇ
 τῶν Μιδῶν ἐκμίσαντο παρὰ
 τῷ Φρυγίᾳ, ἀλλὰ προσέφλην
 αὐτοῖς πλῆθος, ἢ τριάκοντά,
 φασί, δραχμὰς Τρωϊκάς. ἢ
 γὰρ ὅτι ταῦτα σιμολογοῦσιν οἱ
 ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πο-
 λὺν τούτων ἡρώτορα περὶ τῆς
 ἡφαιστῆ καὶ Προμηθεύς, καὶ
 Κρόνου καὶ Ρίαις, καὶ σχιδῶν
 ἑλῆς καὶ τῷ Διὸς οἰκίας, καὶ
 triginta drachmas Troiani nomismatis. Quid enim? An
 non hæc in Decrum honorem fabulantur poeta? atque his
 etiam multo diuiniora de Neptuno, de Prometheo, de Sa-
 turno, de Rheæ, deniq; de uniuerſa fermè Iouis familia, idq;

non illa quidem, quoties,
 quàm infelicitèr amarit: nō
 Hyacintbi cadem, neq; Da-
 phnes superbiam: uerùm,
 quemadmodū damnatū e-
 tiam fuerit, et ob Cyclopes
 interfectos in exilium exa-
 ctus. Vnde factum ut, ex cae-
 lo in terram demittere-
 tur, humana iam sorte usu-
 rus, nostrisq; malis factus
 obnoxius. Præterea autem,
 quemadmodum in Theſſa-
 lia mercenariam operā suā
 locarit apud Admetum, itē
 item in Phrygia apud Lao-
 medontem: atque apud hūc
 quidem haud solū, uerū
 cum Neptuno, quum ambō
 propter egestatem lateres
 componerent, inq; constru-
 endis mœnibus operā præ-
 starēt. Ac ne mercedē qdem
 solidam à Phryge illo tuler-
 rūt, uerūm debebat illis ad-
 buc de summa, ut ferūt, plus

inuocatio

πῶτα, παρακαλίσαντες τὰς
 Μῦσας σωφιδες ἐν ἀρχῇ τῶν
 ἱπῶν, ὅφ' ὧν δὴ ἐνθίοι γενέ-
 σθαι, ὡς τὸ εἶκος, ἔδυσιν, ὡς
 ὁ μὲν Κρόνῳ, ἵπαι δὲ τάχιστα
 ἐβίτημι τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν,
 καὶ ἐκασίλουσ' ἐν αὐτῷ, καὶ
 τὰ τέκνα κατέβδιον, ὥσπερ ὁ
 Ἀργεῖος Θυέστης· ὑπεριον δὲ ὁ
 Ζεὺς, λαλαῖς ὑπὸ Φρίας,
 ὑποβαλλόμενος τὸν λίθον, ἐς
 τὴν Κρήτην ἱκτινέας, ὑπ' Αἰ-
 γὸς ἀντιράφει· καθάπερ ὁ Τη-
 λειος ὑπ' ἱλάφει, καὶ ὁ Πέρσης
 (Κῦρος ὁ πρότερος) ὑπὸ τῆς
 κυνός, αἵτα ἐβλάσας τὸν πα-
 τέρα, καὶ ἐς τὸ Δισμοτέριον
 καταβαλὼν, αὐτὸς ἴσχε τὴν
 ἀρχὴν. ἴγμαι δὲ πολλὰς μὲν
 ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἡρα-
 τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τὰς Εὐρ-
 σῶν τῆτο καὶ Λαυριῶν νόμους.
 ἰσχυτικὸς δὲ ὧν, καὶ ἔς Αφροδι-
 σίαν κίχυν μὲν, ῥαδίως ἐνί-
 πλοισι παύδων ἢ ἔρανόν, τὰς
 μὲν δὲ ὁμοτίμων πεισάμηναι
 sed postremo loco i Iunonem germanam, idq; iuxta Persa-
 rum Ὁ Αἰθιοπικῶν ἱνstitutum. Τῷ αὐτὸν quod esset in amo-
 res propensus, atque in Venerem effusus, facile cælum li-
 beris expleuerit. Quorum alios ex sua sortis deabus crea-

inuocatis ut adsint canenti-
 bus, in exordio poematum,
 Musis: à quibus tandem ue-
 lut afflati numine, id quod
 apparet, huiusmodi quædā
 cantant, quæadmodum Sa-
 turnus ut primum Cælum
 patrem suū exocuiisset, ipse
 in eo regnauerit, deinde gli-
 beros suos deuorarit, sicuti
 ferunt fecisse Ὁ Argium
 illum Thyestem. Deinde
 quemadmodum Iupiter fur-
 tim occultatus à Rhea, sa-
 xū pueri loco subijsciente, in
 Cretam sit ablegatus, atque
 h inibi à capella nutrice sit
 alitus: itidem uidelicet ut Te-
 lephus à cerua, Cyrus Persæ
 (is qui prior regnauit) à
 cane narratur enutritus. Po-
 stea, quemadmodum expul-
 so patre, atque in uincula
 coniecto, ipse potius sit im-
 perio. Duxerat autem uxo-
 res cōplureis quidem alias,
 rit:

καὶ ἄγε μὲν οὐ Λέμνιν, καλῶς
 παύσιντες, ἵτι φερόμενον αὖ-
 τὸν ἐπιδίξασθαι, ἵτι θύειν αὖ-
 ὅμῳ δ' ἠφάστε, ὥσπερ δ' Ἀ-
 φροδίτη ἀπὸ τῆ πύργου κατα-
 πιστῶν. καὶ τοῖς μὲν ἠφάστε μὲν
 σφρα, τὸν δὲ Προμηθεῖα τίς ἐκ
 οἴδων οἶα ἐπαθεῖ, διότι καὶ
 ἐπιβροχῶν φιλάσθρων ὡς;
 καὶ γὰρ αὖ καὶ τῶτον, ἵς τῶν Στυ-
 βίαν ἀγαγὼν δ' Ζεὺς, αἰνιστὰ
 ροισιν ἡδὲ τῷ Κρονῶσι, καὶ τὸν
 αἰτῶν αὐτῷ παρακαλεσθῆσθαι,
 τὸ ὅσον ἐσθμῆραι κολλήσθαι.
 αὐτὸς μὲν δ' ἐν ὕψι τοῖσι τῶν
 καταδίνων, ὃ Ρίαν δὲ (χρὺς γὰρ
 ἵσως καὶ ταῦτα ἐπ' αὐτῷ) πῶς
 ἐκ ἀσχυμονῆ, καὶ δαίνα ποιεῖ;
 γῆρας μὲν ὅδον, καὶ ἱέρως δ'
 σκα, καὶ τισὶ τῶν μέτρων θῶν;
 παλαιαγεῖα δ' ἵτι, καὶ ἵν
 λυτοπῶσα, καὶ τὸν Ἀτλῆν ἡδὲ
 τῶν λόντων φέρεσθαι, καὶ ταῦ-
 τὰ, κακίτι χρῆσιμον εἶναι δι-
 νάμενον; ὥς πῶς αὖ ἵτι μίμ-
 φοῖτό τις ὃ τῇ Ἀφροδίτῃ, ἵτι
 vum mater deorum; dum pueros adhuc adamat, eosq;
 zelotypia prosequitur, dumq; Atin ipsum leonibus secum
 circumuehat, praesertim quoniam iam utilis esse non queat?
 Itaq; qui nam posthac uitio uertat aliquis uel Veneri quod

Quod ni Lemnij pro sua
 bonitate eum, dum adhuc
 ferretur in acre, suscepis-
 sent, perierat nobis Vulca-
 nus, non aliter quam Astya
 nax e turri deiectus. Quam
 quam quae de Vulcano nar-
 rant, toleranda uideantur
 ceterum de Prometheo cui
 non cognitum est quam as-
 trocia sit passus, propterea
 quod supra modum huma-
 nae gentis amans fuerit? Sis
 quidem hunc iupiter in Scy-
 thiam deportatum, super
 Caucasum montē cruci sus-
 fixit, adhibita illi aquila,
 quae iecur illius assidue cir-
 cumroderet. Hic itaque pœ-
 nis pendit. Porro n Rhea
 (nam sunt hæc quoque sis-
 mul referenda) an non in-
 decorē atque indignē facit
 Iam anis quum sit, et ætate
 exacta, ipsq; rebus intemo-
 pestiua, deinde tam multo-
 fff adultero

μισχύνεται, ὃ τῇ Σελῳ, πρὶς
 τὸν Ενδυμίωνα κατίσθαι πο-
 λλάκις, ἐκ μίσεσσι δὲ ἰδίῃ; φέρε
 δι' ἧδε τούτων ἀφ' ἑμῶν τοῦ
 λόγου, ἐς αὐτὸν αὐτὸν ἀνελθόντων
 ἔρανον, ποιητικῶς ἀναπτά-
 σθαι κατὰ τὴν αὐτῶν ὁμι-
 λην καὶ Ἡοιδῶν ἰδίῃ, καὶ βίαιῶς
 μὴτα ἔπος ἑκαστον διακρί-
 σματα τῶν αὐτῶν καὶ ὅτι μὴ
 χαλκῶς ἔστι τὰ ἔξω, καὶ πρὶ ὁ-
 μῶν τῷ ὁμῶν λίγνυται ὅτι
 σαρκεν. καὶ βούτι δὲ, καὶ ἀ-
 σκαυόψασι μικρὴν ἰσ' τὸ αὐτῶν,
 καὶ ἀτιχῶς ἔστι τὸ νότον γυνί-
 σαι, ὅς τε λαμπρότερον φαί-
 νεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος,
 καὶ ἄστρα διαγίνεσθαι, καὶ τὸ
 πᾶν, ὁμῶν, καὶ χερσὶν τὸ δά-
 πιδον. ἰσώσιν δὲ πρῶτον μὴ
 εἰκῶσιν αἱ ὧραι, πωλυροῦσι
 γὰρ. ἔπειτα δὲ ὁ Ἴρις, καὶ ὁ Ερ-
 μῆς, ὅντις ὑπερίται, καὶ ἀγ-
 γελαφόροι τῷ Διός. ἔξῃ δὲ τῷ
 Ἡφαίστῳ τὸ χαλκῶν, ἀνάμι-
 στον ἀπάσιν τέχναι. μετὰ δὲ
 αἱ τῶν θῶν οἰκίαι, καὶ τῷ Δι-

adulteretur, uel Diana q̄
 ad Endymionem frequēter
 medio ē cursu diuertens deo
 scēdat! Sed age missus facia-
 mus has fabulis: atq; ipsum
 cœlū cōscendantus, poetico
 illo more subuolantes: ea ni-
 mirum uia, quam unam pa-
 riter cum Homero Hesiodus
 commonstrat, contemplati-
 ri quem in modum singula
 apud illos sint ordinata. Ac
 primū quidem q̄ forinsecus
 sit ferreū, uel ab Homero, q̄
 id anteq̄ nostrā atate dixit,
 audiuius. o Quod si supe-
 ras, ac sublato paulū capite
 sursum aspexeris, ac planē
 in ipsum quasi dorsū perue-
 neris, ibi simul & lunē ap-
 paret candidius, & sereni-
 or sol, et astra fulgentiora,
 nihil' que usquam oculis oc-
 currit nisi clarus dies, ac so-
 lum undique aureum. Cæ-
 terū interrogredienti, pri-
 mo loco mansitant Horæ

p quippe portas seruāt. Post eas Iris, ac Mercurius: utpote
 ministri, ac Iouis interūncij. Deinde Vulcani fabrilis officii
 na, omnigeno referta artificio. Postea decorum ædes, ac Io-

παι σιωπῇ τῶν τούτων, καὶ ἀνέ-
 λαβα πρὸς τὰς θρησκείας ἐπι-
 τηδόνουσι. καὶ πρῶτον μὲν
 ὕλας ἀπιτίμουντο, καὶ ὅρη αὐ-
 θισαν, καὶ ὄρη καθεύρυσαν,
 καὶ τὰ φυτὰ ἐπιφύμισαν ὑπὸ
 τοῦ διῶ, μετὰ δὲ ναμάμηναι
 κατὰ ἴδην σίδουσι, καὶ πολί-
 τας αὐτῶν ἀποφάντισιν, ὃ δὲ
 Διὰ φέει τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Διῶ
 Διῶ, ὃ δὲ Ἀθῶναι· τὴν Ἀθ-
 ῶναι. μαρτυρεῖται γὰρ τὴν
 εὐκαίεττα τῷ δυνάμει, καὶ
 τὴν Ἡραὶ ὁ Ἀργῶ, καὶ ὁ Μυ-
 γδονί· τὴν Ρίαν, καὶ τὴν
 Ἀφροδίτῃ ὁ Πάριος. οἱ δὲ αὖ
 Κρήτης, ὃ γυνῖδαι παρ' αὐ-
 τοῖς, ὃ δὲ ταφῶναι μένουν τὴν
 Δία λίγχοι, ἀλλὰ καὶ τὰ φον-
 κῶν δεικνύουσι. καὶ ὁ μῦθος δὲ
 ἡ τοῦτο ἡ πατρίδα χρέ-
 νον, οἰόμενοι τὸν Δία βρον-
 τῶν τι καὶ ὕσαν, καὶ τὰ ἅλλα
 πάντα ἐπιτιλῶν· ὃ δὲ ἱλαί-
 θει πάσαις τιθῆναι, παρὰ Κρη-
 σὶ τιθαμμελί· ἐπειτα ἡ να-
 ῖς ἰγάρωντες, ἴν' αὐτοῖς μὲν
 αἰοικε,

et, cum iam olim fuisse defunctū, et apud Cretenses sepultū.
 Deinde uerō pbanis in honorem illorum erectis, ne rectius
 uidelicet

les ipsi in colēdis illis cōsumi-
 lia quaedā, atq; istis consenta-
 nea moluntur. Nam primū
 lucos illis attribuerunt, tunc
 montes dicarunt, prae-
 tera aues consecrarunt, dein-
 de suam cuique arborē as-
 gnarūt. His factis, per regio-
 nes illos distributos colunt,
 eosq; uelut in ciuitatem suā
 receptant, nempe Apolli-
 nem Delphi Delijq; Miner-
 uam Atheniensēs, quae qui-
 dem Graecis Athena dicta,
 uel ipso uocabulo se ei Reip.
 familiarem esse testatur. Ar-
 giui Iunonem: Mygdonij
 Rheam: Venerem Paphij.
 Rursum autē Cretenses Io-
 uem affirmant non modō
 uixisse apud sese, nutritūq;
 fuisse: uerū etiam sepul-
 chrum illius ostendunt. At
 nos scilicet interim tam mul-
 tis iam saeculis fallimur, qui
 quidē opinemur Iouē tona-
 re, pluere, reliquaq; omnia
 peragere. Et illud nos latu-

Ζεῦσι, μὴ δὲ ἀνίστηι Διὶ θεοῖς
 ὧσι, ἀνίστας αὐτῶν ἀπεικά-
 ζουσι, παρακαλίσαντες ὃ Πρα-
 ξιτέλλω, ὃ Πολύκλετον, ὃ Φει-
 δίαμ· οἱ δὲ, ἐκ οἷοι ὅπως ἰδόν-
 τες, ἀναπλάττουσιν ἐνέτιμω
 μὲν τὸν Δία, παῖδα δ' ἐς αἶ-
 πόν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Εὐμήν
 ὑπὸ νύκτι, καὶ Πισσάδων
 Ἰωνοφάειν, καὶ γλαυκῶπι-
 τίν Ἀθηνᾶν, ὅμως δ' ἔρ οἱ
 παρίεντες ἐς τὸν νύκτα, ἔτι τ'
 ὃ Ἰνδῶν ἰλίφακτα ἐπὶ οἶον-
 ται ὄρεσιν, ἔτι τὸ ἐκ τ' Ὀρέκας
 μεταλλοδὸν χρυσοῖον, ἀλλὰ
 τὸν Κρόνον καὶ Πας ἐς τὴν
 γῆν καὶ Φειδίαν μετακισμέ-
 νον, καὶ τὴν Πισσάων ἱερμίαν
 ἐπισκοπῆν λικιλοσμελύν, καὶ
 ἀγαπῶντα δὲ διὰ πέντε ἴλην ἰ-
 τ' ὄψει τις αὐτῶν παρόργον
 Ὀλυμπίου, διμῆναι ἢ βυμῆναι
 καὶ περιρρέουσι καὶ περιρρέον-
 τες, προσάγουσι τὰς θυσίας,
 βῆρ μὲν ἀρετῆρα ὃ γυργίς,
 ἀργα δὲ ὃ ποιμήν, καὶ αἶγα ὃ
 si intra quinque perpetuos annos, dū Olympia celebrantur,
 interim obiter illi sacrificet aliquis. Tum autē cōstitutis aris,
 designatis sacrorū septis, puris uasis collocatis, uictimas of-
 ferunt, bouem aratorem agricola, agnum opilio, capram

uidelicet aut penatibus ca-
 reant, formas illorum ex-
 primunt, adhibito ad id uel
 Praxitele, uel Polycleto, uel
 Phidia. At hi quidem artifi-
 ces haud scio ubinam uisane
 eorū effigiem representant.
 Ac Iouem quidem barbatiū
 fingunt, Apollinē uerò sem-
 per puerum. r Mercurium
 iam pubescētem, primamq;
 ducentē lanuginem. s Nep-
 tunum nigro capillitio, caesis
 oculis Minervam. Attamen
 qui templa ingrediuntur,
 non iam arbitrantur sese ui-
 dere uel ebur ab Indis adue-
 ctum, uel ē Tbracum uenis
 effossum aurum: uerū ip-
 sum Saturni Rheaq; filium
 a Phidia in terram hospi-
 tem adductum, iussu Pis-
 norum in solitudine custo-
 dem ac speculatorem assiste-
 re: idque hoc contentum
 præmio, boniq; consulente,
 fff 3 capra

αἰπόλος, ὃ δὲ τις λαβων τὸν ὄ-
 ποπαν· ὃ δὲ πῦνις ἰλάσα-
 πο τὸν σὺν, φιλήσας μόνον
 πῶ αὐτὸ διεξιά· ἀλλ' οἷγε
 ἀνύνητο (ἐπ' ἐκείνους γὰρ ἐπ' ἀ-
 νήμι) τρανὴν αὐτοῦ τὸ ζῶ-
 σιν, καὶ πολὺ γὰρ πρότερον ὄζε
 πᾶσαντες ἡ ἐνταῖς ἀν, ἵνα μὴ
 ἢ τ' ἀχρεῦτων τι λατρίᾳ τῇ
 σε, προσάγῃσι τῷ βωμῷ, καὶ
 φινεύσιν ἐν ἀφθαλμοῖς τοῦ
 ἀν, γόρδον τι μυκόμενον, καὶ
 ἡς τὸ ἀνὸς ἐφ' ἡμῶν καὶ ἡμῶν
 φινον ὅδε τῇ θυσιᾷ ἐπαυ-
 λῶν. τίς ἐκ αὐτῶν ἀπάσθησιν ὅδε
 δαυταῦθ' ἐφ' ὧντας τὰς θυάς;
 καὶ τὸ μὲν πρόσγραμμα φασὶ μὴ
 παρίνασι ἕως παρ' ἑαυτοῦ
 ὦν, ὅτις μὴ καθαρός ὄζει τὰς
 χεῖρας. ὃ δ' ἰσχυρὸς αὐτὸς ἔκκο-
 κῃ ἡμας μένος, καὶ ὅσπερ ὁ κύ-
 κλωψ' ἐκείνας, ἀνατίμωσιν, καὶ
 τῇ ἐγκάτῃ ἐξαίῳ, καὶ καρδίᾳ
 καὶν, καὶ τὸ αἶμα τῷ βωμῷ πι-
 ούμενον, καὶ τί γὰρ ἐκ θυσιῶν
 ἰδιότῶν; ἰδίᾳ πᾶσι δὲ πῦρ
 guine fœdatus, neq; aliter q̃ Cyclops ille pecudē incidit, in-
 testina educit, cor euellit, cruorē aræ circumfundit, et quid
 tandem non obiens peragensq; quod ad pietatem, sacro
 quum; ritum pertineat? Post omnia diuini incenso igni,
 capram

caprarius. Est qui thm, esse
 qui placentulā offerat. At si
 quis pauper, is ita deo litat,
 ut dexterā duntaxat suam
 ipsius exosculetur. Iam uerò
 quum immolant (nam ad il-
 los redeo) primum fertis co-
 ronant pecudem, multòque
 antè explorant num legiti-
 ma sit, & sacris idonea, ne
 quid fortè mactent ex his
 quæ religio repudiat; dein-
 de ad aram applicant, ac
 sub oculis dei iugulant, fle-
 bile quiddam emugientem,
 beneq; (sicuti licet conycee-
 re) ominatam, denique uo-
 ce iā leuiore ad sacri tibiae
 respondentem. Quis uerò
 non facile coniectet gaude-
 re deos, quum ista spe etēt?
 Quin & in fronuspicio
 posita scriptura denunciat,
 ne quis intra pura uasa con-
 sistat, qui manibus sit impu-
 ris. Atqui sacrificus ipse san-
 guine fœdatus, neq; aliter q̃
 Cyclops ille pecudē incidit, in-
 testina educit, cor euellit, cruorē aræ circumfundit, et quid
 tandem non obiens peragensq; quod ad pietatem, sacro
 quum; ritum pertineat? Post omnia diuini incenso igni,
 capram

ἀνταναστάς, ἐπιβάντι φέρων
 αὐτῇ δὲ ῥῶ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς
 ὀρίσας τὸ πρῶτον. καὶ ἡ λυσία
 διαπίπτει. καὶ ἡ ἰσοπρηνὴς χω
 ρῇ αὖτε, καὶ ἰς αὐτὸν τὸ ἕρπεν
 διασπιδναται ἡ ῥίμα. ὁ μὲν γὰρ
 Σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυσ
 σίας ἀφῆκε, καὶ ἡ ἡγεμόνη
 Ταρκυνάς, αὐτὸς ἀνθρώπος τῇ
 Ἀρτέμιδι παρέστη, καὶ οὐκ
 ἐκ ποτὶν ἄρσενος τῇ βίῃ. ταῦτα
 γὰρ ἡ ἰσὺς μέγιστος, καὶ γὰρ ἡ Ἀσ
 συρίων γενέμενος, καὶ ἡ δὲ φρυ
 γῶν καὶ Λυκῶν. καὶ οὗτος ἐκ τῶν
 Λίγυπτον ἔλθων, τότε δὲ τότε
 ὅψα πολλὰ τὰ σιμένα, καὶ ὡς ἡ
 λυθὼς ἔξῃα τὸ ἔρπον, ἡμετέρο
 σπορον μὲν τὸν Δία, ἡμετέρο
 πρόσωπον δὲ τὸν Βελτίστον Ἑρμ
 μῆν, καὶ τὸν Πάνα ἑλόν ῥάγον,
 καὶ ἰβὲν τενὰ καὶ ἡμετέροισιν ἑ
 πόροιν καὶ ἡμετέροισιν. καὶ δὲ ἡμετέροισιν
 καὶ ταῦτα δαήμενοι, ἡμετέροισιν
 αἶμα, αἶμα πολλῶν σοφιστῶν
 καὶ γραμματέων καὶ ποιητῶν
 ἡμετέροισιν, διημετέροισιν. πρό
 τισιν δὲ φησὶν ὁ λόγος. (δύ
 ρας

capram ipsam pariter cum
 pelle deportatam imponit
 ipsam item cū lanis ouem.
 Nidor interim ille sacer ato
 que diuinus sursum fertur,
 atq; in ipsum usque cœlum
 subuectus paulatim diffu
 ditur. Iam uerò Scythæ reli
 quis omnibus hostijs omis
 sis, ut quis uiles atque hu
 miles existiment, ipsos ho
 mines mactent Dianæ, atq;
 eo ritu deâ placant. Verùm
 hæc fortassis modesta uide
 antur, cumq; his ea quæ fa
 ctitant Assyrij, quæ Phrya
 ges, quæ Lydi: uerùm si in
 Aegyptum profisciscaris, ibi
 demum, ibi uidebis permul
 ta religiosa, planeq; cœlo di
 gna: puta Iouem arietino
 uultu, Mercuriū illum op
 timum, facie canina, Panē
 uerò totum hircum. Ad hæc
 alium ibin, alium crocodi
 lam, alium etiam simiam.
 Quod si his quoque de re
 bus, Quò plane pernosse
 queas, didicisse libebit, complureis sophistas audies, tum
 scribas ac prophetas mento raso, qui tibi narrent (sed
 fff 4 prim.

ρας δ' ἐπὶ τῇδε βίβλοι) ὡς
 ἀρχὴ τῶν πολέμων, καὶ
 τῶν Γηγάντων πλὴν ἰσχυρὰ
 σιμὶ δὲ τοῖς φοβηθέντις, ὅταν
 ἐς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὲ ἐν-
 ταῦθα λευκίμῃσι τὸς πολιο-
 μίαις. αὐτὸ δὲ μὲν αὐτῶν ὑπὸ
 τράγῳ, ὁ δὲ ἑρῶν, τῶν τῷ
 δαίμονι, ὁ δὲ θυρῶν ὁ ὄρνις,
 ἀλλὰ δὲ αἰεὶ καὶ τῶν φυλάτ-
 τιδαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς
 θείοις. ταῦτα γὰρ ἀμύλας ἐν
 τοῖς ἀδύτοις ἀπὸ καὶ γρά-
 φεται, πρὶν ἢ πρὸς τῶν μυ-
 ρίων. αἱ δὲ δυοῖαι καὶ παρ
 ἐκείναις αἱ αὐταί, πλὴν ὅτι
 πυνθῶσι τὸ ἱερῶν, καὶ νό-
 πησινται πρὸς αὐτὰς ὅσα πρὸ
 φανδύμελῶν. οἱ δὲ καὶ δάκτυ-
 λῳ, μόνον ἀποσφάξαντες. ὁ
 μὲν γὰρ Ἀπὶς, ὁ μέγιστος
 δὲ αὐτοῖς, αὐτὸ ἀποθάνει, τίς
 ὅτι πρὸ πολλῶν ποιεῖται πλὴν
 ἐκείνῳ, ὅστις ἐν ἀπὸ τῶν, καὶ
 ψιλὸν ὑπὸ τῷ ἐκφάλλει τὸ πρὸ
 θ' ἐπὶ δέξαστο, καὶ ἔτι Νίσου
 Nam γ' Ἀπὶς ille, qui quidem deus apud illos est maxi-
 mus, si quando moriatur, quis usque adeo magni facio
 at caesariem suam, qui non eam detondeat, ac nudo ca-
 pite luctum praeseferat, etiam si uel purpuream Nisi

prius, ut dici solet, fores oc-
 clude propbane) quemad-
 modum uidelicet quondam
 ea seditione territi, quam
 mouerant hostes atque gi-
 gantes, in Aegyptum deue-
 nerint, ut illic in posterū tu-
 ti ab hostibus latitarent: et
 ob eam causam alius bircū
 inducrit, alius arietē, nimirū
 praeformidine, alius ferā,
 alium auē. Atque hinc esse, ut
 di nunc etiam eas obtine-
 ant formas, quas id tempo-
 ris assumpserāt. Nam haec
 diligenter mandata literis,
 idē ante annos plus decies
 mille, in adytis illorum re-
 posita seruantur. Porro sa-
 crorum peragendorum idē
 ferme apud illos ritus, nisi
 quod hostiam luctu proseo-
 quuntur, iamque macerata cir-
 cumfusi membra laniant.
 Sunt qui sepeliant duntaxat,
 posteaquā occiderint.

ἔχει πλάκαμαρ τὸν πορφυ-
 ρόν· ἴσθι δὲ ἰαπὶς ὃς ἀγλαῆς
 βύς, ὡδὲ τῷ προτέρῳ χαρι-
 τούμενος, πολὺν ἑκαλίων καὶ
 σμενιτόν· ἔῃ δὲ τῶν βοῶν.
 ταῦτα ὅτε γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ
 τῶν πολλῶν πιστούμενα δὲ
 δαί μοι δοκῶ τὸ μὴ ὡδὲ τι-
 μέοντι· ὁ δὲ τὸς, Ἡρακλέ-
 ας δὲ τινος, ὃ Δαμναίτης, ἔ
 μὴ γυλασμένους τὴν αἰσιν
 αὐτῶν, τὸ ἵ τὴν ἀγνοίαν ὁ-
 λυμένους.

Democritum : quorum hic amentiam eorum rideat, ille
 deploret inscitiam.

comam habuerit? Est et au-
 tem hic Apis deus, ex armē
 to iam antea suffragijs de-
 signatus, utpote multo fore
 mosior ac uenerabilior rea-
 liquis illis priuatis & gre-
 garijs bubus. Hæc igitur
 quum sic habeant, & tao-
 men à uulgo uet̃a seriāq̃
 credantur, mihi quidem po-
 stulare uidentur, non qui re-
 prehendant, sed uel Hera-
 clitum potius aliquem, uel

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Enimuerò.) Propositio. b At multò ante.) Amplifi-
 catio propositionis à finitione nominis. c Nam Aetolica.)
 Confirmatio per expositionem, quæ & causam tantæ supersti-
 tionis continet. d. Vsq; aded nihil.) Epiphonema. e Hæc
 igitur.) Amplificatio à consequentibus. f Sed quoniam.)
 Redit ad expositionem, & propositæ rei confirmationem.

: g Liberos suos deuorarit.) Cùm Saturnus liberos mox na-
 tos deuoraret, Rhea pro Ioue ei saxum deuorandum obie-
 cit. Iupiter illum regno expulisse dicitur. Virg. 8. Aeneid.

Primus ab aethereo uenit Saturnus olympo,

Arma Iouis fugiens, & regnis exul ademptis.

Suos liberos denique ideo deuorasse dicitur, quòd sit do-
 minus temporis, & tempus omnia deuoret. h A' capella nutri-
 ce.) De Iouis origine, successione & rebus gestis, & quòd à ea
 pra fuerit enutritus, ut Romulus à lupa. i Iunonem ger-

fff 5 manam.)

nianam.) Iunonē quo pacto duxerit Iupiter, olim Theocriti Scholiastes in Syracufanas ostendit: Iupiter, inquit, insidians sororis pudicitiae, quum fortē uidisset illam semotam ab reliquis dijs (nam ne dijs quidem uirginibus tutum est obambulare solas) seipsum uertit in cuculum, confeditque in monte qui prius dictus erat Thronax, nunc Coccyx dicitur. Eo uerō die Iupiter excitauit ingentem tempestatem. Iuno itaque sola peruenit in montem, confeditque eo loci ubi nunc est Iunonis Telix, hoc est perfectæ, templum. cuculus autem ob tempestatem horridus ac tremens deuolauit, confeditque in Iunonis genibus. Eum Iuno miserta, texit ueste sua. Hic rex eorum repente ē cuculo factus Iupiter, Iunonem complexus est. Quumque illa metu matris recusaret coitum, Iupiter promisit se ducturum illam in uxorem. Virgilius libro primo Aeneidos:

*Ast ego quæ diuū incedo regina, Iouisq;
Et soror & coniunx.* -

Lucianus in Tragopodagra, uocat Iunonem coniugem & sororem Tonantis. Sed cur ita dicatur, refert Macrobius in Somnium Scipionis lib. i. cap. 17. *k* Quam uel Proteus ipse.) Iouem ποικιλωτερον αὐτου πρωτως appellat, quod se sub inde in alias atque alias formas transfigureret. I Citra uirilem.) Vulcanum ex sola Iunone natum Hesiodus ait, quem multi sequuti sunt, inter quos Apollonius Rhodius ait, quem quod eius planius ostendunt interpretes. Idem Lucianus noster, & Ouidius. *m* Præcep̄s datus.) Vulcanus simulatque natus fuit, à Ioue præcipitatus fingitur ē cœlo in Lemnum insulam. Causa autem deiectionis huius fuit, summa infantis deformitas. Vnde quidam de Vulcano intelligunt uersus istos apud Virgilium:

-Cui non risere parentes,

Nec Deus hunc mensū, dea nec dignata cubili est.

Ab hac autem præcipitatione dicitur Homero Iliad. v. *λυα λοπολιων*, id est claudicans. *n* Porro Rhea.) Rhea, quæ & Cybele, Berecynthia & Ops dicitur, filia fuit Cœli & Vestæ, & Saturni fratris coniunx. Hanc poetæ Iouis & aliorum plurium deorum matrem dixerunt, ei que quadrigam à quatuor leonibus tractam assignauerunt, & capiti eius turritam cor-

nam, & ſceptrum manibus addiderunt. Et cū incederet, ſacerdotes dicti Galli, tympana tangentes & ęra, præcedebant, & corybantes armati illam ambibant. Atys puer Phrygius, à Rheia adamatus, cū ei caſtitem promiſſiſſet, quam non ſeruauit, in furorem uerſus, ſeipſum excaſtrauit. Vide Dialogum Veneris & Cupidinis, in quo etiam de Endymione paſtore ex Caria, quem cū Diana ſiue Luna ob formę præſtantiam adamaret, in Latmo monte ſopiuuit, ut cum dormientem exoſcularetur. Ouid. 1. Amorum:

Latmius Endymion non eſt tibi Luna rubori.

p Horę portas ſeruunt.) Horas Homerus Iliad. 6. ait cęli portis præſeſſe, curamque habere ut modò ſerenum, modò nubilum ſit. Ouid lib. Metamorph. 2. Horas ſolis aſſecclat cum alijs temporis partibus facit. ita enim ait:

A dextra lenaq; dies & menſis & annus,

ſeculaq; & poſita ſpacijs aqualibus Hora.

De his idem Lucianus in Tragędo. q Ac Tantalus.) Pęna, qua Tantalus apud inferos torquetur, notiſſima eſt. Is enim, licet in medijs aquis aduſque humeros conſtitutus ſit, ſiti tamen enecatur. Ouid. quoque ſcribit hoc illi, tormentum inditum eſſe, quòd deorum ſecreta mortalibus reuclauerit.

Querit aquas in aquis, & poma fugacia captat

Tantalus, hoc illi garrula lingua dedit.

r Mercurium pubeſcentem.) Iuuenis effingebatur Mercurius. Hinc Galenus in Suaſoria: Mercurium, inquit, ut orationis parentem & artium omnium autorem, in aliam effigiem quàm Fortunę, effinxerunt tum pictores tum plaſtę. effingunt enim iuuenem formoſum, non tamen fucati aut comptum, ſed natiua quadam uirtutis ſpecie, uultu hilari, acribus oculis: in baſi quadrata, quę ſtabilitatis & firmitatis figura eſt: tum cętera quę in eius dei commendationem & aſſecclaram comitumque ſubiungit. Hic à Luciano *valwıns*, labro malisq; barbatus nominatur. Neptunum nigro capillitio.) Neptunus uarijs modis effingebatur, nūc pacatus & tranquillus, nunc commotus, ut in Homero & Virgilio uidemus. nunc nudus etiam, cum tridente & concha: nunc in ueste cyanea, ut Phurnutus ait. Lucianus hic nigris capillis effingit.

1 Quis uerò.) Amplificatio uanitatis à repugnantibus.

u Verum

¶ Verùm si in Aegyptum.) Aegyptiorum superstitio.
 x Nam Apis ille.) Apud Aegyptios, gentem præ cæteris nationibus superstitioni altissimè immerfam, à mortuo Api bove, nemo non comam radebat, si uel puniceos Nisi cincinnos (ut Luciani uerbis utar) illa superasset: itaque alium quæsituri qui in extincti loci sufficeretur, uelut publico luctu præpediti capita radebant, testante Plinio lib. 8. Natur. hist. Idem faciebant & Byblii in sacris Adonidis, autoritate Luciani de dea Syria. y Est autem hic Apis Deus.) Apis rex Argiuorum & Sicyoniorum, filius Iouis & Niobes filia Phoronei, à quo Græcia Apis & Apia dicta est: uixisse dicitur tempore Abraham. Hic quum Aegialeum fratrem regno Argiuorum præfecisset, ipse in Aegyptum traiecit: & ibi ducta Iside uxore, regnavit. Cumque homines ibi multis beneficijs affectisset, & uini usum illis ostendisset, post mortem pro maximo Deo sub specie bouis uiui, cultus est ab Aegyptijs, & dictus Apis atque Serapis: de quo Eusebij historiam Ecclesiasticam uide. Beneficium inundationis Nili & fertilitatis terræ illi ac septum referebant. z Hæc igitur.) Epilogus.

VITARVM AVCTIO,

Martino Bolero interprete.

ARGVMENTVM.

Argumentum huius Dialogi planum est uel ex ipsa inscriptione. Deridet enim Philosophos, enumerando omnes prope illorum sectas, & exagitando ea quæ in unaquaque earum ridiculè maximè docentur. Fingit autem uenales illas proponi hominibus à Ioue, mercatorum exemplo: ut quemadmodum illi, cum mancipia, iumenta, aut etiam alias res uendunt, usum ac precium cuiusque indicant, ita ipse quoque occasione hac mores, doctrinam, ac totam denique uitæ omnium rationem, maiore licentia exponere atque irridere posset.

INTER.

ΔΙΟΣ, ΕΡΜΟΥ, ΑΓΟ-
 ρέτε, Πυθαγόρη, Δημοκρίτην,
 Ηρακλέατε, Σωκράτες, Διο-
 γένε, Χρυσίππην, καὶ
 Φυλισίφον, ὃ

INTERLOCVTO-
 res, Iupiter, Mercurius,
 Mercator, Pythagoras, Dio-
 genes, Democritus, Heracli-
 tus, Socrates, Chrysi-
 pus, Philosopher.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΞΙΣ.

IUPITER.

ΣΥ μὲν διατίθει τὰ
 βάρη, καὶ παρα-
 σκεύαζε τὸν τόπον
 τοῖς ἀφικνουμένοις. οὐ γὰρ τῶ-
 σιν ἔξῃς, παραγαγὼν τοὺς
 βίους· ἀλλὰ ὑπομέσας πρότι-
 γον, ὡς ὑπέρσῃσι φανῶνται,
 καὶ ἴτι πλάττει ἐκείνους. οὐ
 δὲ, ὡς Ἐρμῆ, κέρυτρε, καὶ συγ-
 μάλα αγαθῇ τύχῃ τὰς ὠνη-
 τὰς ἔσθῃ παραῖναι πρὸς τὸ
 πωλεῖσθαι. ἀποκρυφόμενοι
 δὲ βίους, φιλοσφύσε παντὶς
 αἰδέε, καὶ περιείσιναι πω-
 λείων. ὃ δὲ τις ἐκίχη τὸ πα-
 ρωτὶκα τέργυρον καταπα-
 αῖδαι, ὡς νῦντα ἰκτίσαι, κα-
 ταστῆσαι ἐγγυαλίῳ. Εἰ. πωλ-
 λῷ

TV quidam compone
 scamna, & locum
 adorna his qui adue-
 niunt: tu uero uitas (id est
 philosophorum sectas) ad-
 ducito, eaque ordine sistite: ue-
 ritatem exornatas prius,
 ut formosae appareant, &
 quamplurimos emptores al-
 liciant. Tu autem Mercuri,
 quod felix faustique sit, pro-
 clama, & aduoca empto-
 res, ut iam adsint ad forū.
 Proclamabimus autem om-
 nis generis Philosophicas
 uitas, & uariarum sectas
 rū. Quod si quis in presen-
 tia pecuniā numerare nequit,
 is saltem constituto aliquo qui
 pro se sponsor sit, in futurū annum soluat. M E R C. Mul-
 ti accen-

λοι θωιάσιν, ὥστε χρὴ μὴ δια-
 ρίβειν, καὶ ἡ λατρία αὐτῶν.
 Ζεύς. πωλῶμεν ἔν. Εἰ. τίνα
 βίβας πρῶτον προαγάμεν;
 Ζεύς. τῶντι ἢ κομέτῳ, τὸν
 Ἰωνικόν, ἢ πᾶσι σιμνός τις ἄ-
 νας φαίνεται. Εἰ. ἔτι δὲ πῶς
 γεραίος καταβῆι, καὶ πᾶ-
 ριχὶ σιαντὸν ἀναβιβάσῃ τοῖς
 σινωαλιγμύοις. Ζεύς. ἡθ-
 ρυτῆς δέ. Εἰ. τὸν ἄριστον
 βίον πωλῶ, τὸν σιμνότερον,
 τίς ἀνέσται; τίς ἔκδ' αὖ-
 θροπον ἔσται βέλτερος, τίς ἀ-
 δίδωαι τίῳ τῷ πατρὶς ἀρμα-
 νίᾳ, καὶ ἀναβῆναι πάλιν;
 Αἰ. τὸ μὲν εἶδος ἐκ ἀγνο-
 νῆς. τί δὲ μάλιστα εἶδος; Εἰ.
 ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν,
 τρωατάμην, γυμνασίαν, μου-
 σικὴν, γοπτίαν· μάλιστα ἄκρον
 βλίσπει. Αἰ. ἔστιν αὐτὸ ἀνα-
 κρίναν; Εἰ. ἀνὰ κρινὶ ἀγαθὴ
 τύχη. Αἰ. ποδαπὸς εἶσι; Πν.
 Σάμιος. Αἰ. πῶς δὲ ἰππῶ
 δούδας; Πν. ἐν Αἰγύπτῳ,

ti accidunt. itaque non o-
 portet differre, neque diu
 detinere eos. IVP. Vendas
 mus igitur. MERCVR.
 Quem vis ut primum pro-
 ducamus? IVPIT. Ioni-
 cum illum comatum: graui-
 tatem enim quandam præ-
 se fert. MERCVR. Hec u-
 tu Pythagorice, descende,
 teq; conspiciendum præbe-
 bis qui cōgregati sunt. IVP.
 Proclama. MERCVR. O-
 ptimā uitam maximēq; ue-
 nerandam uendo. quis e-
 met? quis maior homine esse
 uult? quis cupit uniuersitas
 tis, adeoq; omnium rerum
 harmoniā cognoscere? quis
 uult reuiuiscere? MERCA.
 Forma certē est non illibe-
 rali: uerū quid potissi-
 mum scit? MERCVR. Ari-
 thmeticā, Astronomiam,
 prodigiorum sciētiā, Geo-
 metriam, Musicam, præsti-
 giorum artem: uatem uides summum. MERCA. Licetne
 eum interrogare? MERCVR. Quod faustum sit, inter-
 roga. MERCA. Cuius es tu? PYTHAG. Samius.
 MERCA. Vbi uerò institutus es? PYTH. a In Aegypto

apud

πρὸς τοὺς ἐκὰς σεφοῖς. Αγο. φέρει δὴ ἢ πρῶταί σε, τί με διδάξεις; Πυ. διδάξω μὲν ὁδόν, ἀναμύσω δέ. Αγο. πῶς ἀναμύσεις; Πυ. καθάραν πρότερον τὴν ψυχὴν ὀργασάμεθα, καὶ τὸν ἢ αὐτὴ ῥύπον ἐκκλύσας. Αγο. καὶ δὴ νόμισον ἢ δὴ καθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμύσεως; Πυ. τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίαν μακρὴν, καὶ ἀφροσύνην, καὶ πίνεσθαι ἰσχυρὰ λαλίαν μηδὲν. Αγο. ὦρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κροῖον σου παῖδα παιδεύειν ἰγὺ γὰρ λάλῃ, ἐν αὐδραῖς εἰς παύλαμαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιμπλὴν ὁμῶς, καὶ τὴν πρῶταιαν; Πυ. αὖ. μυστηρίῳ καὶ γυμνασίῳ ἱνασκόμεναι. Αγο. Χαρίεσσά γε, ὦ πρότερον καθάρων γενόμενον, ὡς ταῦτα εἶναι σιγὴν χρῆ. Πυ. ὦτ' ἴδῃ τουτίσι μιν ἀρεταῖαν. Αγο. οἶδα καὶ νῦν ἀρετῶν. Πυ. πῶς ἀρεταῖς; Αγο.

me esse oportet. PYT. Post hæc numerandi artem addisces. MER. Nunc etiam numerare scio. PY. Quomodo numeras?

MERC.

apud sapientes qui illic sunt. MER. Age q̄ si te emam, quid me docebis? PYTH. Nihil equidem docebo te, uerum commune faciam.

MERCA. Quomodo? PYTHA. Primum quidem animam tuam puram faciam, repurgans eam a sordibus quib. nunc immersa est.

MERCA. Equidem finge me iam purum esse, quis modus est commune facien- di? PYTHA. Principium quidem est longa quies,

& taciturnitas, & totis quinque annis nihil loqui. MERCAT. Ergo, bone uir, b Cræsi te filium erudire conuenit; ego enim lo-

quax, non statuta esse uolo. uerum quid post illud silentium & quinquenium fiet? PYT. In Musica & Geometria exercere.

MERCA. Rem sane gratam narras: si prius quam

Αγο. ἴρ, δύο, τρία, τέτταρα.
 Πυ. ὀρεῖ, ἃ σὺ δεικνύεις τέττα-
 ρα, ταῦτα δεικνύεις αἰσὶ, καὶ ῥί-
 γωνον ἐν ταῖς; καὶ ἑμίτηρον
 ὀρκισθὲν τὰ τέτταρα, ὅσοι θας
 τόρως λόγους ἔκαστα, ἢ δὲ μάλ-
 λον ἰσθῆς. Πυ. μετὰ δὲ, ὡς ἔα-
 σι, αἰσίου γῆς τι πῶρι, καὶ ἑ-
 ρ & καὶ ὕδατος & καὶ πυρὸς;
 ἥ τις αὐτίσωσιρ ἢ φερῆ, καὶ ὁ-
 κληκόντα μορφῶν καὶ ὅπως
 λυνύσται. Αγο. μορφῶν γὰρ ἑ-
 χα τὸ πῦρ, ἢ αἶρ, ἢ ὕδωρ; Πυ.
 καὶ μάλα ἱμμερῶν, ἢ γὰρ οἶα
 τι ἀμορφῆς καὶ ἀσχετισμῶν
 ἰσθῆσαι. καὶ ἡδὲ ταῦτοι αἰ-
 γνώσονται τὸν διὸν ἀριθμὸν ἰ-
 όντα, καὶ ἀρμονίῳ. Αγο. δαυ-
 μάσια λίγας. Πυ. πρὸς δὲ
 τοῖσδε τοῖσιρ ἀρμελῶσι;
 καὶ οἰωνὸν ἵνα δεικνύται; καὶ
 ἄλλον ὀρῶμεθρον, καὶ ἄλλον
 ἰόντα εἶσαι. Αγο. τί φῆς; ἄλ-
 λ & αἰμὶ, καὶ ὅχ & τ & ὅσος
 νῦν πρὸς σὶ διαλέγεται; Πυ.
 νῦν ᾧ & τ & ὅσος, πάλαι δὲ ἴρ ἄλ-
 λ &

uideri scies, neque pro eo qui es, conspici. MERCAT.
 Quid narras? alius sum, & non is qui nunc tecum collo-
 quor? PYT. Nunc quidem ille es, quondam uero in a-

MERCAT. c Vñ, duos;
 tria, quatuor. PYTH.
 Vides decem esse ea, quae tibi
 uidentur quatuor, &
 a perfectum trigonum,
 c nostrumq; iusiurandum?
 MERC. Per maximum
 igitur iuramentū quatuor,
 nunquam neque diuiniore
 neque sanctiores sermones
 audiui. PYTH. Post haec
 uero hospes, de terra, ae-
 re, deq; aqua et igne scies,
 cuiusmodi sit illis impetus,
 quam habeant formam, &
 quomodo moueantur.

MERCAT. Formam ne
 habent ignis, aer, et aquae?
 PYTHAG. Certè minime
 obscuram. neque enim
 sine specie & forma moue-
 ri possent. Praeterea ipsum
 etiam Deum numerum esse
 & harmoniam cognosces.
 MERCATOR. Mira
 narras. PYTHAG. Ad
 haec te ipsum quoque unum

Nullum quidē animal edo,
reliqua uerò omnia præter
fabas. MERCA. Quā-
obrē odisti fabas? PYT.
Nullo quidem odio illas pro-
sequor: uerū, quia sacrae
sunt, & mirabilē quandā
naturā obtinent, ab illis
abstineo. Primū quidem
planē genitales sunt: & si
fabam adhuc uiridem exu-
as, uidebis eam omnino uiri-
libus membris similem na-
turam habere: elixam au-
tem si deponas, certis nocti-
bus sanguinem feceris: &
quod maius est, Athenien-

abru' sum lex est fabis magistra
tus eligere. M E R. Præclatè & religioſè omnia dicis. uerū
exus te uſtib: nā nudū te uidere cupio. O' Hercules, aureſſi

αὐτῷ ὁ μὲν ἐστὶν. βίος, ἔβρου
 τὸς τις εἶναι φαίνεται ὡς ἐν
 νόσσημαί πάντως αὐτῷ. πρὸς
 τῷ τῷ ἀπικηρῷ. ἴας. Ερ. δὲ καὶ
 μὲν. Αγο. ἔχω, τοσούτοις ἄ-
 βωμ. Ζεὺς. γράφει τῷ ὠνησα-
 μὲν τῷ: ομα, καὶ ὅθι ἐστὶν. Ερ.
 ἀταλιώτης, ὃ Ζεὺς, δὲ καὶ τις
 εἶναι, τῷ ἀμφὶ Κρότωνα καὶ.
 Τάραντα, καὶ τῷ τῷ τῷ Ελ-
 λαδα, καὶ τοι ὅχρ' ἴς, ἀλλὰ
 φριακόσιοι σχήλον ἰώνυται,
 κατὰ ποιὸν αὐτῶν. Ζεὺς. ἄ-
 παχίτωσαν. ἄλλοι παραγά-
 γωμην. Ερ. βύλοι τ' αὐχμῶντα
 ἰκάνειν τ' εὐντικόν; Ζεὺς. πᾶ-
 συ γὰρ ἐμ. Ερ. ἐτ' ὃ τῷ πᾶ-
 ραν ὀρτυκμῶν, ὃ ὀρτυκίας;
 ἐλδι, καὶ πρὸς ἴβι ἐν λύνκω τὸ
 σὺνδριον. βίον αὐδρινόν. πῶ-
 λῶ, βίον ἀφισον καὶ γρυνικόν,
 βίον ἰλσύθρον. τίς ὠνέσσει;
 Αγο. ὁ λῆρυξ πῶς ἴφης; πᾶσι.
 ὃ ἰλσύθρον. Ερ. ἔγωγε. Αγο. ὦ-
 ἴα ὃ Ἀιδίας, μή σοι δινάσσει;
 αὐδραποδισμόν, ἃ καὶ γρυνά-
 σσει σι ἰς ἀρειον πᾶγον; Ερ.

ὁ δὲ μὲν

me. MERCAT. An non times ne te accuset tanquam
 plagiarium, aut in Arcopago lucem intendas? MERC V.

Non

illi femur est. deus aliquis est
 nō mortalis esse uidetur. ita
 que omnino illū emā. Quas
 u illū asstimus? MERC V.
 Decem dra bmis. MER.
 Habeo tanti acceptū. IVP.
 Scribe nomen emptoris, et
 unde sit. MERC V. Ex ea
 parte Italiae esse uidetur,
 quia circa Crotonem et Ta-
 rentum, atque eius loci Gra-
 eiam sita est. Atqui nō unus
 tantum, sed propò trecentis
 communiter ipsum emerūt.
 IVP. Abducant, alium ad-
 ducamus. MERC V. Vis
 squalidum illum ex Ponto?
 IVP. Omnino quidem.
 MERC V. Heus tu peram
 dependentiē habens ex bu-
 meris, accede, et totū hunc
 confessum circumeas. Vitā
 uendo planē uirilem, uitā o-
 ptimā et generosam, uitam
 liberā: quis emet? MERC.
 Quomodo inquis praeo?
 an liberum tu uendes homi-
 nem? MERC V. Maxi-

ἔστιν αὐτῷ μίλει τῆς πράσεως, αἵται γὰρ ἔναι πάντ' ἀπασιν ἰσούσθ' ὅ. Α. γ. τί δ' αὖτις αὐτῷ χρεῖσταιτο ἑυπῶντι, καὶ οὕτω παροδιδόντος διακαμῶν; πλὴν αὖν σκαπαῖα γινῆναι ὅδε φ' ὅσον αὐτὸν ἀποδεικνύει. Ε. ὁ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ θυρωρᾶν αὐτὸν ὅστις σε, πολλὸ πιστοῦ ὄντος χρεῖσταιτο ἡμῶν, ἀμείλει δυνάμει αὐτῷ καὶ τῷτομα. Α. γ. πῶς ἀπὸς δὲ ὅστις, καὶ τίνα τῶν κοκκοισιν ἰπαγγέλλεται; Ε. αὐτὸν ὄρε; κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιῶν. Α. γ. διὰ τὸ σκυβεσπῶν αὐτῷ, καὶ κατὰ τὴν, μὴ μὴ ὑλακτῶσιν προσελθόντα. ἢ καὶ ἐν δία δάμνη γινῆναι. ὅδε ὄρε ὡς διῆρμι τὸ ξύλον, καὶ συνόσπασιν τὰς ὀφρὺς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χαλῶδες ὑποβλεπει; Ε. μὴ διδόντι, ἵεθ' αὐτὸς γινῆναι. Α. γ. τὸ πρῶτον, ὅδε βίλτισι, πῶς δ' ἀπὸς αἱ; Δ. πᾶν τοῦ δ' ἀπὸς. Α. πῶς λέγεις; Δ. ἢ νόμος πολὺ τῶν ὀφρὺς. Α. ἴσθ' αἱ; ἢ τίνα; Δ.

ἢ

unde es? DIO. Vnde uis? MERCA. Quomodo dicis? D I. Mundi ciuem uides. MERCA. Quē uero imitari? D I.

Non est illi cura quod uenturum omnino enim se liberum esse putat. MERCA. Quis autem illius tam sordidi et misere affecti usus esse potest? nisi fossorē fortē aut lixā aliq̄s ex ipso facere uoluit. MERC V. Non hoc tantū, imō si ipsum quoq̄ custodem domūs constitueris, multo fidelior erit quā uilli canes. siquidem & ille canis & appellatur. MERCA. Cuius autē est? aut quā artē proficitur? MERC V. Ipsum interroga: istud enim praestiterit. MERCA. Tū meo uultum ipsius, seu eruiū admodū, & tristēm, & ne me accedētem allatret, aut per Iovem mordeat. Nō ne uides quomodo lignum sustulerit, & contractis superpetiljs minaciter fremēti & irato similis apparēat? MERC V. Netime, ciuem enim est. MERCA. Primum quidem, ὁ bone, dic

τὸν Ηρακλῆα. Αγο. τί ἄντα,
 ὅχι καὶ λιοντῶ ἀμπίχη. τὸ μὲν
 γὰρ βῦλον ἵουκας αὐτῷ. Δι.
 τυτὶ μοι λιοντῇ τὸ φιδόνιον·
 πρᾶτ' οὐμας δέ, ὡσπερ ἱκῶ-
 σθ', ὡδὶ τὰς ὁδόντας, ὃ λυ-
 λουτῆς, ἀλλ' ἱκῶσθ', ἱκνα-
 θάραι τὸν βίον προαφρῶμι-
 νθ'. Αγο. ἰὺ γι τῆς προαι-
 γίσου· ἀλλὰ τί μάλιστα ἀ-
 δίναι σε φῶμι; ὃ τίνα τίω
 τέχνην ἔχει; Δι. ἱλασθῆναι
 τῆς ἀμει τῶν αἰθρώπων, καὶ ἰα-
 τρεῖ τῶν παθῶν. τὸ δ' ἴδον,
 ἀλαθείας καὶ παρρησίας προ-
 φήτας εἶναι βύλαμα. Αγο. ἄγε
 ὃ προφῆτα, ὅν δὲ περιμαί-
 σι, τίνα μὲ τὸν τρίτον δια-
 σκήσεις; Δι. πρῶτον μὲ παρα-
 λαβὼν σι, καὶ ἀποδόντας τίω
 βρυχῶν, καὶ ἀπορία συγκατακλί-
 σαι, φιδόνιον πριβικλῶ. μετὰ
 ἧ πινῶν καὶ λιάνων κατανασ-
 κᾶσιν, χαμῶ καλοῦδοντα, καὶ
 ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὅν ἔτυχι πιμ-
 πλέμενον. τὰ δὲ χρήματα, ὅν
 ἔχεις, ἱμὶ παρόμενθ', ἵε τίω
 δάλαττον φῆρυν ἱμβάλεις·
 que his rebus quæ casu offeruntur, uesci faciam. Quod si
 pecuniam habes, hanc meo consilio in mare abicies.

Herculem. MER. Cur igitur
 tu & leoninam non induis?
 is. nam baculo illum quidē
 refers. DIOG. Hoc quidē
 paliolum leoninae pellis ui-
 ce mihi est: pugno autē non
 secus atque ille aduersus uo-
 luptates: idq; nemine impe-
 rante, sed mea sponte facio.
 sic enim uitam meā repur-
 gare cōstitui. MERCA.
 Euge quā praeclarum in-
 stitutum: uerūm quid maxi-
 mē te scire dicamus, aut qua-
 lem artē nouisti? DIOG.
 Homines liberos facio, prae-
 terea medeor illorum affe-
 ctibus. In summa, ueritatis
 & audacia in loquēdo pro-
 pbeta esse uolo. MERC.
 Age ὃ propbeta, si te emā,
 qua re me exercebis?
 DIOG. Primum cum ac-
 cepero, exutum delictis, pal-
 liolo amictum, in egestatem
 concludā. postea ad labores
 compellam: tum buri dor-
 mire, aquam bibere, atque
 Neque

γάμος δ' ἀμειλύνει, καὶ πα-
 τρις, καὶ πατρίδ' ὅ, καὶ πα-
 τρι σοὶ λῆξ' ὅ, ἴσται. καὶ τίς
 πατρίδ' αὖ οἰκίαν ἀπελιπὼν,
 ὃ τὰς τῶν οἰκίας, ὃ πυργίον
 ἔρμον, ἢ καὶ πύλον. ὃ πύλα
 δὲ σοὶ ὁρμῶν ἴσται μέγ', καὶ
 ὁπιοδωγῶν διελίω. καὶ ὁ-
 τως ἔχω, οὐδ' αὖ μόνος ἔσ-
 ται φάσας τὸ μέγα βασιλῆ-
 ως. ὃρ ματιγὸς δὲ τις, ὃ σπ-
 βαι, τὰς τῶν δὲ αὐτῶν ἡ-
 γῆς. Ἀγ, πῶς τὸ το φῆς, τὸ
 μὴ ἀλγεῖν ματιγῶν μόνον; ἢ γὰρ
 χαλῶντος ἢ λυγρῶς τὸ δόγμα
 περιβιβλῆναι. ΔΙ. τὸ Εὐριπί-
 δου ἐκὼν ἡρώδης, μικρὸν
 ἰναλλάξας. Ἀγ, τὸ ποῖν; ΔΙ.
 ἢ φημι σοὶ ἀλγῆσαι, ἢ γὰρ ἡλῶ-
 σαι ἴσται; αἰ ἀλγῆται. ἢ γὰρ μά-
 λιστα δὲ προσήκει, τὰ ὅτι ἐ-
 τιν. ἴτα μὲν χρὴ εἶναι, καὶ ὁρ-
 μῶν, καὶ λυγρῶν δὲ πᾶσιν
 ἴσται καὶ βασιλεῦσι καὶ ἰδιώ-
 ταις. ὅτι γὰρ ἀπὸ βίβης τῆς
 σι, καὶ αὐτῶν ἰσχυρῶν.

Neque tibi uxor, liberi, aut
 patria cura esse debent:
 quin ista omnia tanquam
 delramēta existimare opor-
 tet, & relicta patria do-
 mo, specum, aut desertam
 turriculam, aut dolium in-
 habitabis. & peram præte-
 rea lupulo et libris opistho-
 graphis refertam habebis.
 Hoc modo instructus, uel
 magno aliquo rege felicior
 eris. Quod si uapulabis, aut
 ab aliquo torquebere, nihil
 borum molestum esse puta-
 bis. M B R. Quid narra-
 num cæsus non dolebo; neq;
 .n. testudinis aut h carabi-
 cutem circumfero. D I O.
 illud i. Euripidis imitari te
 oportet, paucis tantum im-
 mutatis uerbis. M B R C.
 Quale hoc est? D I O G.

Dolente mente, lingua sit
 dolens mibi. -

Hæc uerò ante omnia ti-
 bi adesse necesse est, Impu-

dentem te esse oportet, & audacem, & omnibus sine de-
 ltu tam regibus quàm priuatis maledicere. ita enim fiet ut
 omnes in te oculos conijciant, teq; fortem esse existiment.

ται, βαρβαρὸν δὲ ὁ φωνὴ ἰο-
 ται, καὶ ἀπὸ τῆς τῆς φωνῆς,
 καὶ ἀπὸ τῆς ὁμοιοῦς ἡμῶν, καὶ
 πρὸς τὴν δὲ ἰνταταγμένην,
 καὶ βάδισμα τοῦτον πρὸς ὁ-
 πον πρὸς τὴν. καὶ ἴσως, δε-
 σμῶν δὲ τὰ πάντα, καὶ ἄγρια.
 αἰδώς δὲ καὶ ὑποτακτική, καὶ
 ματριότης ἀπὸ τῆς. καὶ τὸ ὅρ-
 τον ἀπὸ τῆς τῆς πρὸς τὴν
 πάντων. Διὸν δὲ τὰ πάλιν
 συνδυάσματα τῶν χειρῶν,
 καὶ ἡ αὐτοῖς τέτοις μόνον καὶ
 ἀκρινόμεντες ἀνὰ διὰ, μὴ φί-
 λον, μὴ ξένον προσέμενον.
 ἡ ἀτάλινος γὰρ τὰ τοιαῦτα ἔ-
 ἀρχῃ, ἡ ὕψι δὲ πάντων, ἡ
 μὴ δὲ ἰδίᾳ ποιήσας αὐτῆς,
 παρὰ τὴν πρὸς τὴν Ἀφροδι-
 σίῳ αἰρὲ τὰ γυναικεία. καὶ
 τίλῃ, ὅν σι δοκῇ, πολὺ ποδῶν
 ὁμῶν, ὃ σιπῶν φαγῶν, ἀπὸ
 βασι. ταῦτ' ἔστι τὴν δὲ δαίμων
 οἶον πρὸς τὴν. Ἀγ. ἀπαγ-
 μαρὰ γὰρ, καὶ ὅν ἀνθρώπι-
 ναί τις. Δ. ἀλλὰ ῥᾶστα γι, ὡ-
 ἔστι, καὶ πᾶσι δὲ χερσὶ μι-
 δο morere. Hæc illa felicitas. Quæ, tibi procuramus. M E R
 G A. Apage, scelestæ. n. et inhumana sunt ista quæ narras.
 P I O G. Sed bene tu, nemo non ista facillimè assequi po-
 test.

Barbara quoque vox, et ab-
 sonus sonitus tibi sit, qui quæ
 canino planè similis existat.
 Vultus sit intentus, tum in-
 gressus sit qui talè vultu de-
 ceat. In summa, belluini et
 agrestes planè sint tibi mo-
 res, pudor autem et mansuetudo et modestia procul
 absint. Ruborem quoque om-
 nem de facie abstergeas: loca
 autem quæque celeberrima, et in quibus maxima
 est hominum frequentia, ac-
 cedito, et in his ipsis solus
 sine ullo commercio esse vo-
 lis, neque amicum neque ho-
 spitem accedendo. his enim
 rebus hoc regnum soluetur.
 In conspectu uerò omnium
 ea facias, quæ ne priuatim
 quisquā alius faceret: et aude-
 ret in re uenerea exercèda,
 ea quæ sunt maximè ridi-
 cula eliguo. Postremò, si tibi
 uidetur, crudū aliquem po-
 lypum uel sepiam deuoran-
 te.

τοῦτον. ὃ γὰρ σοι οὐδὲν πα-
 ράει, καὶ λόγῳ, καὶ λόγῳ,
 ἀλλ' ἐπιτομὴ καὶ σοι πρὸς
 διάνοιαν ὁ δόξας. καὶ ἰδιώτης
 γὰρ πῶς ἔστι, ὅτοι σκυτοδείψας,
 ὃ ταρχιπώλης, ὃ τίκτωρ, ὃ
 τραπίτευς, ὃ δὲν σε ἠμύσας
 δαυμάτιον εἶναι, ὃν μόχον ὃ
 ἀσπίδα καὶ τὸ δρᾶσθαι πα-
 ρῆ, καὶ λοιδορεῖσθαι ἡμῶς ἐν
 μάχῃ. Ἀγ. πρὸς ταῦτα μὲν
 ὃ δὲμαί σε. καὶ τὸς δ' αὖ το-
 σὺς ὃ ἡπικρὸς ἐν ἡμεῶν γί-
 νου. καὶ ταῦτα, ἢ ἢ ἰδίῳ σε
 ἀπαλῖσαι ἵστοι, τὸ μίγιστον
 δὲ ἡλιθίῳ. Ἐρ. ἔχῃ λαβῶν. καὶ
 γὰρ ἀσπίδα ἀπαλαξόμεθα,
 ἐνελκόμεθα αὐτῇ, καὶ βούνο-
 τῇ, καὶ ἀπαυτῆς ἀπαξ-
 κλῆς ὑφίστανται, καὶ ἀγνο-
 ρόντι καὶ ἡμῶς. Ἐπεὶ ἄλ-
 λων ἡμῶς τὸν κυρτωδῶν, τὸν
 ἐν τῇ περιφρίδι, ὃ ἰσχυρῶς
 μένῃ. Ἐρ. ὅτι δὲ, πρὸς ἡ-
 πᾶς. πολυτάκεις τὸ χρῆμα, καὶ
 πλεονεξίαν δὲ μὲν. βίῃ ὅτος
 ὁ δὲ, βίῃ τρισμακάρις.

tie

CV. Agite, animū aduortite omnes. Res sumptuosa est, que
 que diuitibus indiget. Vita est hac iucunda, uita ter beata.

est. Neq. n. ad gloriam con-
 sequendā opus erit erudi-
 ne, orationibus, atque his
 nugis: uerū compendia-
 ria ad illam uia est. Euiam s̄
 ex uulgo aliquis fueris idio-
 ta, coriarius uidelicet, aut
 salsamentarium, aut faber,
 aut numularius, tamen ni-
 hil uetat quo minus te mi-
 rentur, si modō insigniter
 impudens et audax fueris,
 atque omnibus egregiē con-
 uiciari didiceris. MERC.
 Ad has artes tui minimē in-
 digeo. Nauta uerō, aut bor-
 tulanus fortasse per occasio-
 nem fieri posses, præsertim
 si te ille ad maximum duo-
 bus obolis uendere uelit.

MERC V. Recipe cū, et eo
 nim libetē liberamur ab il-
 lo, qui clamoribus sic nos ob-
 tudit, prorsusq; omnes ino-
 iuria et cōtumelijs afficit.
 IVP. Alium accersere, Cy-
 renæum illum purpura ami-
 lum, et coronatū. MER-

ποῖς τυράννοις, καὶ σφοδρὰ ἔνθα
δοκίμα παρ' αὐτοῖς. τὸ ἵλα-
φάλοισι δὲ προκαίσιωσι, ἀπὸ
πάντων καταφρονῶν, ἀπασί
χρηῖναι, πανταρχόθεν ἑρπύλλῃ
διδω τὴν ἑδονήν. Αἴ. ὦρα σοι
ἄλλοι παρ' ἐλπίδας τ' πλάσιον
τέτοις καὶ πολυχρημάται, ἵνα
ἢ ἐκ' ἐπιτήδεων ἱλαρόν ὦναι
διδω βίον. Ερ. ἄπρακτος τοῖς
καρπῶ Ζεὺς, οὗτος ἔμιν μέλει.
Ζεὺς. μετὰ τούτοις, ἄλλοι πα-
ράγει, μᾶλλον ἢ τὸ δύστυ-
χον, τὸν γιγνώσκει τὸν Ἀβδερ-
ίδην, καὶ τὸν λαλοῦντα τὸν δὲ
Ερῆς. ἅμα γὰρ αὐτὸν πιπρᾶ
διδω βούλιον. Ερ. κατὰ
ἔατον ἰς τὸ μέισον. τὸ ἀρί-
στον βίον πολλῷ, τὸ σοφιστάτῳ
πάντων ἀποκαρῆτομαι. Αἴ.
ὦ Ζεὺς, τῆς ἰσχυριότητος. ὁ
μὲν δὲ διαλέπεται γιγνώ, ὁ δὲ
τινὰ τοῖσι πρὸς αὐτὸν, διακρίνει
γὰρ τὸ παράπαν. τί ταῦτ' ὦ
ἔστι; τί γιγνώσκει; Δ. ὁρωτῆς;
ὅτι μοι γιγνώσκει πάντα δοκίμα
τὰ πρὸς ἡμέραν, καὶ αὐ-
αλίαν ἡμετέραν ἰδεται; omnino enim plorat. Heus tu,
quid hoc sibi uult, cur rides? DEMOC. Interrogas? quia
mibi omnia quae uos facitis, ridicula uidentur, adeoque uos i

tyrannis seruiuit, apud quos
in magno precio fuit. Sum-
ma uero propositi sui, seu
doctrina est, omnia conte-
mnere, et omnib. rebus uti,
undique uoluptatem con-
quirere. MERCAT. em-
pus est ut alium emptorem,
nempe diuitem, et multas
habentem pecunias, qua-
ras: ego, n. minime idoneus
sum, qui tam bilarem uitā
emam. MERCV. Ille, ὁ Iu-
piter, quantum apparet, ino-
emptus nobis manebit.
IVP. Traducito, atque ali-
um adduc, uel potius duos
istos, quorum aliter, Abderi-
des scilicet, ridet; alter uero
Ephesus, plorat. simul. n.
uendi uolūt. MERCV. Deo
scendite in medium. Optio-
mas uitas uendo, omnium
sapientissimos proclamo.
MERCV. O Iupiter, quā-
ta dissimilitudo; alter. n. nō
desinit ridere, alter autem

ποὶ ὑμῶν. Αγο. πῶς λήγεις;
διατεγγιλας ὑμῶν ἀπάντων,
καὶ παρ' ἐδὲ τίθισαι τὰ ἐν
μείζονα πρῶγματα; Δν. ὦ Δι
ἔχασπε δαῖον γὰρ ἐν αὐταῖσι
σιν ἐδὲν, ἵνα δὲ τὰ πάντα,
καὶ ἀτέμνω φεῖν, καὶ ἀπαρῖν.
Αγο. ὑμῶν. ἀλλὰ οὐκ ἔστι
ὡς ἀλλῶς, καὶ ἀπαρῖν. ὦ φ
ὑδρως, καὶ πᾶσι γὰρ: οὐ γ
τί λήγεις, ὦ βέλτισσι; πολὺ γὰρ,
σῆμα, ἡλίου οὐ προσλαο
λῶν. Ηρ. ὁ γίνομαι γὰρ, ὦ ξένε,
τὰ ἀνθρώπινα πρῶγματα δι
ζυγὰ καὶ δακρυώδεια, καὶ ἐν ἡ
αὐτῶν ἐ, τι μὴ ἐπαύρομαι, τῷ
δὲ οἰκτέρῳ τὸ σφίαι καὶ ὀδύρο
μαι. καὶ τὰ μὲν παρὶν ἵα δὲ δακίω
ματάλα, τὰ δὲ ὑπὸ τῷ ἰσόμενα
πάμπαν αὐτῶν, λέγω ἡ τὰς
ἀκρυώσεως, καὶ τῶν ἑ ἴα συμ
φορῶν, τὰ αὐτ' ὀδύρομαι, καὶ ἵτι
ἐμπιδὼν ἐν ἡ, ἀλλὰ ὡς ἂν ἐν
κίοντα πάντα σωζέμενται, καὶ
ὅτι τῶν τὸ τέρψεις, ἀτερψίς,

γνώσει,

arumnosa fore: conflagrationes dico, & totius mun-
di calamitatem. Ista sunt quæ ego deploro, quodq; ni-
hil solidum est, sed quodammodo omnia in cyceonem
conuoluuntur, tum quod eadem res delectat & offendit,

estq;

psi etiam. MERCAT. Quid narr. ut nos omnes tu-
derides? atq; omnia nostra
opera nibili facis? DE M. Sic sane est. Nam in illis ni-
hil est præclarum, aut stu-
dio dignum. inania enim
sunt omnia, & atomorum
cumulus, & infinitum quip-
piam. MERCAT. Ne-
quaquam: imò tu uanum es
reuerà, & experientia cas-
res. O' contumeliam, non-
dum desinis ridere? Tu uerò
ò bone quid ploras? mul-
tò enim melius erit, ut exi-
stimo, tecum quàm cum
Democrito loqui. HERA. O' hospes, ego omnes huma-
nas res calamitosas & de-
flendas esse existimo, atque
in illis nihil non esse fato ob-
noxium: ideoq; miscret me
ipsarum, & deploro eas.
Neque magnificatio præsen-
tia, futura uerò puto planè
estq;

γηθοισι, ἀγνωσίᾳ, μίᾳ, μι-
 πτόν, αὐτῷ, ἡμέτῳ, ποριχομένου
 οὐτα, καὶ ἀμερόμενα ἐν τῇ
 πῶ αὐτῷ παύειν. Αγοράτι γὰρ
 ὁ αὐτὸν ἔστι; Ἡρ. πῶς παύειν,
 πεισθῶν, διαφρόνουν.
 Αγο. τί δαίει ἀνθρώποι; Ἡρ.
 οἱ θνητοί. Αγο. τί δαίει
 δαίει; Ἡρ. αὐτῶν ἀνάντων.
 Αγο. αἰνίγματα λίγας, ὅτι
 τῷ, ὃ γρίφους συνίστησι. ἀ-
 πέχων γὰρ, ὡς παρὰ Λεξίας,
 ὁ δὲ ἀπσαφὴς. Ἡρ. ὁ δὲ
 γὰρ μοι μίλει ὁμίων. Αγο. τοι
 γὰρ ὁ δὲ ἀνέσται σε τίς,
 ὡς φρενῶν. Ἡρ. ἐν δὲ λίγας
 πῶσιν ὁ δὲ οὐ μὴ σφίρει, τοι.
 σιν ἀνέμελναισι, καὶ τοῖσιν
 ἐν ἀνέμελναισι. Αγο. ταῖς τὸ
 ἡμέτῳ ὁ πόρῳ μεταγχελί-
 ας ὅσιν, ὁ δὲ ἑτορὸν ἑτορὸν αὐ-
 τῶν ἐνέσται. Ερ. ἀπραντοί
 καὶ οὗτοι μέλνουν. Ζεύς. ἄλ-
 λον ἀποκέρνυται. Ερ. βάλαι τὸν
 ἀθλοῦν ἐν αὐτῷ, τὸν σωμα-
 λον; Ζεύς. πάντων μὲν οὖν.
 Ερ.

Et illi quoque apud nos manebunt, cum non sint uen-
 dibles. IVPIT. Alium accerfe. MERCVR. Vis ne
 Atheniensem illum facundum? IVPITER. Maximè.
 MERCVR.

estq; cognitio ignorantia,
 magnum paruum; atque
 sursum & deorsumq; ferunt
 tur omnia, & per uices mu-
 tantur in ludo huius seculi.
 MERCVR. Quid est selū?
 HER. Puer ludēs, ludens ta-
 lis, cōtendens. MERCAT.
 Quid uerò homines sunt?
 HERACL. Dñ mortales.
 MERCAT. Quid uerò
 dñ? HERA. Homines im-
 mortales. MERCAT.
 Heus, tu ænigmata loque-
 ris, an griphos componis?
 planè enim tanquam Apol-
 lo, nihil explicas. HERAC.
 Nihil uos curo. MERCA.
 Igitur neq; quisquam mē-
 tis compos te empturus est.
 HERAC. Ego uerò à pue-
 ris iubeo plorare omnes,
 tam eos qui me emūt, quàm
 qui non emunt. MERCA.
 Hoc ceriè malum parum
 differt ab insania: neutrum
 horum emam. MERCVR.

Ερ. Δούρ' ἰλθ' σὺ. βίον ἀγα-
 θόν καὶ σωτηρὸν ἀποκαλύτ-
 τε μὲν. τίς ὠνᾷται τὸν ἰδρώ-
 πατον; Αγο. ἀπὶ μοι, τί μάλι-
 στα ἄδως τυγχάνεις; Σω. πᾶσι
 δραστές εἰμι, καὶ σεφὸς τὰ ἐ-
 ρωτικά. Αγο. πῶς ἔρ' ἰγὼ πρὶ
 σμικρῇ σι; παιδαγωγὸς γὰρ ἰδιό-
 μῳ τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι.
 Σω. τίς δ' αὖ ἐπιτελείεις;
 Ερ. ἰμὲς γίνονται σωῆναι κα-
 λῶ; καὶ γὰρ ὁ τῶν σωματικῶν
 δραστές εἰμι, πλὴν ψυχῶν ἧ ὁ-
 γῶμαι καλῶν. ἀμείλις ἔσθ' ἰπὸ
 ταυτ' ἐμάτιόν μοι κατακίον-
 ται, ἀκρόασι αὐτῶν λεγόντων μὴ
 εἶναι τῶν ἰμῶν δεινὸν παθεῖν.
 Αγ. ἀπίστα λίγεις, τὸ παιδρα-
 στῶν ὄντα, μὴ πόρρα δὲ ψυχῶν
 τι πολυπραγμονεῖν, καὶ ταῦτα,
 ὡς ὀχυσίας ἐν τῷ χυτῷ ἰμα-
 τίῳ κατακλόμενον. Σω. καὶ
 μὴν ὁμνύω γί σοι τὸν Κύβηκα, καὶ
 πλὴν πλατάνου, ὅτι ταῦτ' ἐ-
 χειν. Αγο. Ἡράκλειος, δὲ ἀτο-
 πίας τῆ βιῶν. Σω. τί σὺ λίγεις;
 ὁ δό.

copia fiat ut sub eadem ueste iaceatis. S O C R A. Atqui
 per canem & per platanum iuro, rem sic habere. M E R-
 C A T. Hercle, quanta absurditas decorū. S O C. Quid ais?

Αἰ' non

MERC V. Hec tu, huc
 ueni. Vitam bonam & prae-
 deniem proclamamus. quis
 emet sanctissimum homi-
 nem? M E R C A T. Dic
 mihi, quam potissimum no-
 sti artem? S O C R. Prae-
 rastes sum, et in rebus quae
 ad amorem spectant pru-
 dens. M E R C A. Quamti-
 gitur emā te? καὶ praedago-
 go indigeo. est enim mihi
 puer egregius. S O C. Quis
 magis idoneus me esse que-
 at, qui cum formoso puero
 uersetur? Neque enim cor-
 porum amator sum. animā
 enim formosam esse existio
 mo: & quanquam sub eo-
 dem palliolo mecum recum-
 bant, audies illos, uel ipsis te-
 stibus, nihil graue à me per-
 peti. M E R C A T. Incredi-
 bilia sunt quae dicis, praede-
 rastes cum sis: tamen nulla
 de re te esse sollicitum, quā-
 de anima, praesertim cum

ὃ δὸνὰ σοὶ ἐνύπνιον ἔναι δις;
 ὁ χρεῖς τὸν Ἀντίου ἐν Αἰγύ-
 πτῳ, ἔσθ' ἢ τὸ ἐν ὕδασι σά-
 ριον, ἢ τὸ παρὰ τοῦ Λάτῳ Κερ-
 βερου; Αἰσ. ὡ λήγεις, ἰγὼ δὲ
 διημάρτανον· ἀλλὰ τίνα βί-
 οῖς τὸν τρέπον; Σω. οἶκόν μιν,
 ἡμετέρῳ τίνα πόλιν ἀνὰ πλά-
 σαι· χρῆμαί δὲ πλεονέκτα ἔ-
 σθ' ἢ νόμους νομίζοντες ἑμῶς.
 Αἰσ. ἐν Ἰδολίῳ ἀνδρῶν τῶν
 δογμάτων, Σω. ἀκούειν τὸ μί-
 γιστον, ὃ πρὸς τῶν γυναικῶν
 μοι δοκῇ. δὴ καὶ μηδὲμίαν αὐ-
 τῶν μηδὲν εἶναι μόνον, παρ-
 τί δὲ μεταναῖαι τῷ βασιλεὺς
 τῷ γάμῳ; Αἰσ. τί τῷτο φης,
 αὐτῶν δὲ τὸ πρὸς μοιχίας
 νόμους; Σω. νῦν Δίᾳ, καὶ ἀπλῶς
 ἐκ πάσων τῶν περὶ τὰ τοιαύ-
 τα μυθολογίαν. Αἰσ. τί δὲ
 πρὸς τῶν ἐν ὕδασι σάδων σοὶ
 δοκῇ; Σω. καὶ ἔτσι ὡς οὐκ
 οὐκ ἀρίστους ἀνδρῶν φιλεῖσαι,
 λαμπρὸν τι καὶ νικητικὸν ἔργον
 σαρμῶνις

Per Iouem non illas solum, uerum omnes reliquas nugas
 ea de re constitutas. MERCA. Quid uerò tibi de pueris
 iam maturis uidetur? SOC. Et illi quidem optimatibus
 qui aliquid praeclari gesserunt, premium erunt, ut eos a-
 ment sci.

An non uidetur tibi canis
 esse deus? Nonne uides quā
 tus sit in in Aegypto. Ann
 bis, atque ille in caelo Siri-
 us, necnon apud inferos Cer-
 berm? MERCA. Recte
 dicis: ego uerò peccaui. Ve-
 rum quale babes genus ui-
 ta? SOCRA. Mibi ip-
 si ciuitatem quandam ex-
 truo: peregrina autem u-
 tor politia, measq; praescri-
 bo leges. MERCAT. Vo-
 num aliquod ex tuis dogma-
 tibus audire cupio. SOC.
 Audi ergo maximum qui-
 dem illud, in quo mea de
 uxoribus sententia compre-
 hensa est. uidetur mibinula-
 lam debere cuiquam esse
 propriam, uerum unam
 quamque passim debere ac-
 cedere ad eum qui eam ap-
 petat. MERCA. Quid
 ais? Num abrogandas esse
 leges de adulterio? SOC.

σαμύνης. Αγο. βαβαί τῆς
φιλολογίας. τῆς δὲ σοφίας
τί σοι τὸ λιπάλαον; Σω. αἰ.
διδαι, καὶ τὰ τῶν ἑνταῶν πα-
ραδείγματα. ὅποσα γὰρ ἀν-
θρώποις, πῶν γλῶττι, καὶ πῶν
ἀρχόντων, πῶν δαλατῶν, ἀπ᾽ αὐ-
τῶν τῶν αἰώνων ἀφ᾽ ἑαυ-
τῶν, ἔξω τῶν ὅλων. Αγο.
πῶ δὲ ἰσᾶσιν; Σω. ὁ δαμνὸς
γὰρ πῶ ἔστι, ἐν αὐτῷ ἔστι. Αγο.
ὁ γὰρ αὐτὸς ἀπὸρ λήγει τὰ
παραδείγματα. Σω. αἰ-
τίας, τυφλὸς γὰρ ἂν τῆς ψυ-
χῆς τὸν ὀφθαλμὸν, ἰγὼ δὲ
πάντων ὁ γὰρ αἰτίας, καὶ οἱ αἰ-
φάντες, ἡμῶν ἄλλοι, καὶ ὅλοι
ἀπὸ πάντων. Αγο. τοι γὰρ
ὠνείῃ, σοφὸς καὶ ὀφθαλμὸς
καὶ τίς ἄν. φῖς ἰδῶ τί καὶ πρᾶ-
ξαις μετὰ αὐτῷ; Ερ. δὲ
ἀνὸς τὰ πάντα. Αγο. ὠνεί-
μι ὅσον φῖς. τὰ γὰρ ὅλοι με-
τοις αὐτοῖς καταβαλῶ. Ερ.
τί δὲ σοι τὸ νόμα; Αγο. Δίον
Σύρακος. Ερ. ἀγαθὸν
ἐν προίπῳ. ΜΕΡC V. Da duo talenta. ΜΕΡC A.
Eui ita ut dixisti, pecuniam uerò in posterum nume-
rabo. ΜΕΡC V R. Quod igitur tibi nomen est?
ΜΕΡC A. Dion Syracusius. ΜΕΡC V. Age, quòd felix
faustumq;

mei scilicet. ΜΕΡC. Papae
quanta libertas, quae sapien-
tia. Verum quae est tuae do-
ctrinae summa? S O C.
Idea, & eorum quae exis-
tunt paradigmata. Quae-
cunque enim uides, terram
ipsam, quae super terram
sunt, celum, mare, horum
omnium imagines obscurae
existunt extra totius uniuers-
sitatem. ΜΕΡC A. Vbi
autem existunt? S O C. Nus-
quam. Nam si alicubi es-
sent, non essent. ΜΕΡC A.
Non uideo ista quae tu dicis
paradigmata. S O C. Me-
rito: cæcus est enim tibi ani-
mae oculus. ego uerò om-
nium uideo imagines, &
te latentem, & me alium.
in summa, duplicia uideo
omnia. ΜΕΡC A. Ergo
emendus es, sapiens cum-
sis, & acutè cernas. Age
scire uolo quid tu à me exi-
stis.

VITARVM AVCTIO.

AUCTIO.

ἀγαθὴ τύχη. τὸν Ἐπικύρετον
οἱ ἄλλοι ἱαλῶν. τίς ὠνέσκει τῷ-
τον; ἴσθι μὲν τὴν γιγνόντων ἐκ
τοῦ μαθητῆς, καὶ τὴν μετῴν-
τοις, οὗτοι μικρῶν πρὸς ἄλλους ἀπικ-
νύσονται. ἢ δὲ πάλιν οἱ ἄλλοι
αὐτῶν, παρ' ἴσον ἀσπίδας
τυγχάνουσι, τὰ δ' ἄλλα ἑαυτοῖς,
ὡς λιχνηία φίλοι. Ἀγ. τίς ὁ
τιμὴ; Εἰς δὲ μὲν αὐτῶν. Ἀγ. λάμβαν-
ει. τὸν δὲ αὐτῶν ὅπως ἴδω, τίσι
χαίρει τὴν δόξαν αὐτῶν; Εἰς. τὰ
γλυκιά σιτῶνται, καὶ μιλιώ-
νται, καὶ μάστιγι τὰς ἰσχάδας.
Ἀγ. χαλιπὸν μὲν ὁ δὲ αὐτῶν ὠνέ-
σκει. γὰρ αὐτῶν παλάνας
τοῦ ἱατρικῶν. Ζῶντες. ἄλλοι καὶ
αἱ τὸν ἰν χρεὼν ἱατρίας ἐκείνων,
τὸν σκυβερνῶν, τὸ ἀπὸ τοῦ
αὐτοῦ. Εἰς. ὡς λέγεις. ἰσχυροὶ δὲ
ὅσοι πολλοὶ τὴν πάλιν αὐτῶν π-
οικεῖν, τὴν πάλιν αὐτῶν ἰσχυροὶ
ἐκείνων. αὐτῶν πάλιν αὐτῶν
πάλιν πάλιν, τὴν βίον, τὸν τλειό-
πατον, τίς πάντα μόνος ὁ δὲ
ἐκείνων βίον; Ἀγ. πῶς ἐπὶ τῆς
Εἰς. ὅτι μὲν οὐτὶς οὐτὶς οὐ
quæ ad forum accurrat, expe-
do, uitam perfectissimam.
MERCATOR. Quid tu dicis? N

*faustumq; sit, recipe eum.
Te iam uoco Epicure.*

Quis emet hunc? Est enim illius risoris discipulus, nec non illius qui ebrius est, quos haud multò antè proclamauimus: unius autem cuiusdam rei cognitione illos uincit, multo magis. n. impius est, quàm illi. Quod uerò ad cætera attinet suas uis & gula amans est.

MERC. Quo precio uen-
ditur? MERC V. Duabus
minis. MERCA. Acci-
pe: uerum ut hoc quoque
sciam, quibus delectatur
edulij? MERC V. Dulcia
edit, & mellita, maxime ue-
ro ficus. MERCA. Bene
se res habet. emam enim il-
li totas massas carycarum.

I V P. Alium accerſe, illum corpore hirsuto, uultu ſe- uero, ex ^a Stoa. MERC V. Recte' dicis. uidetur enim magna ipſum multitudo,

quis cupit omnia scire solus?
B R C V. Quia solus ille sapiens

φίς, μέν⁹ καλός, μέν⁹ Δία
 παύ⁹, αὐδρῦ⁹, βασιλὺς,
 φήτωρ, πλῆσι⁹, τομοβίτης,
 καὶ τὰλλα, ἰπδοα ἔστην. Αγο.
 ἐπὶρ ᾧ γὰρδὶ, καὶ μάγισ⁹
 μέν⁹; Ερ. καὶ νῦν Δία γινεσκυτο
 δειψύς, καὶ τίκτωρ, καὶ τὰ τσιαῦ
 τα. Αγ. λοίπῳ. ἰλθὶ ᾧ γὰρδὶ, καὶ
 λίγι πρὸς τὸν ἄνεγλῶ ἱμὶ,
 ποίός τις ἂν καὶ πρῶτορ, αἰ
 ἐν ἄχθῃ πιπρασκέμελ⁹, καὶ
 δῶλ⁹ ὦρ; Χρῦ. ἔδαμῶς, ὃ γὰρ
 ἰφ' ἑμὶρ ταῦτά ὄστην. ὅσα δὲ
 ἐν ἰφ' ἑμὶρ, ἀδιάρκορα εἶναι
 συμβέβηκεν. Αγο. ὃ μαθάνῃ
 λίγας. Χρῦ. τί φής; ὃ μαθάν-
 ναι, ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μέλ⁹
 ἔστι προηγμένα, τὰ δὲ ἱμπασ-
 μεν ἀποπροηγμένα; Αγο. ὃ δὲ
 νῦν μαθάνῃ. Χρῦ. ἀνάτως, ὃ
 γὰρ ἂν συνῆθε τοῖς ἑμιτόφοις
 ἐνὸμασιμ, ὃ δὲ ἡκταληπῆ-
 κλῶ φαντασίαν ἔχεις. ὃ δὲ
 σπελά⁹, ὃ τὴν λογικὴν θεω-
 ρίαν ἱκμαθῶν, ὃ μόνον ταῦτ'
 οἶδον, ἄλλα καὶ σύμβαναι,
 καὶ παρασύμβαναι ὁποίῳ, καὶ
 βίς; neq; imaginationem habes quæ facile apprehendat: ue-
 rùm studiosus Dialecticæ contemplationis, non hæc tan-
 tùm nouit, uerùm etiam qualiter & quantum accidens, &

pi's est, solus bonus, solus in-
 stus, fortis, rex, rbetor, di-
 ues, legislator, et quæcunq;
 alia sunt his similia. MER-
 C A. Num, ô bone, & co-
 quis solus est, & per Iouē
 coriarius, & faber, & bis
 similia? M E R C V. Sic uī-
 detur. M E R C A. Accede
 ô bone, & dic mihi tuo em-
 ptori, qualis 'nam sis i ante
 omnia autem, num tibi do-
 leat quòd uenderis & ser-
 uis. C H R Y S. Nequaquã,
 neque enim in nobis hæc
 sunt: quæcunq; uerò in no-
 bis non sunt, ista indifferen-
 tia esse solēt. M E R C A.
 Non intelligo quid dicas.
 C H R Y. Quid ais? non
 intelligis quòd horum quæ-
 dam o sunt prælata, quæ-
 dam uerò rursus non præla-
 ta? M E R C A T. Ne nunc
 quidem intelligo. C H R.
 Meritò quidem. neq; enim
 assueui es nostris nomini-
 bus, præter

ἐπὶ ὧν ἀλλήλων διαφίρει.
 Αγο. πρὸς ᾧ φιλοσοφίας;
 μὴ φρονήσης καὶ τὸ τοιοῦτον;
 ὅ, τι σύμβημα, καὶ τί παρα-
 σύμβημα; καὶ γὰρ ἐκ οὗτοῦ ἐπὶ
 ἐπλήγῃ καὶ τῷ ῥυθμῷ τῶν νο-
 μάτων. Χρ. ἀλλ' ἐδὲς φρονεῖς;
 ἂν γάρ τις χαλὸς ὦν, αὐτῷ ἐ-
 κίψῃ τῷ χαλῷ ποδὶ προσπί-
 σαι λίθῳ, τραῦμα δὲ ἀφανὲς
 λάβῃ, ὁ τοιοῦτος ἔχει μὴ δὲ
 πρὸ σύμβημα τῷ χαλῷ, τὸ
 τραῦμα ἢ παρασύμβημα προ-
 σίλασθαι. Αγο. ὦ ᾧ ἀγχινίαις.
 τί δ' ἄλλο μάστιγα φῆς εἰδ-
 ναι; Χρ. τῶν λόγων περικτά-
 ναι, αἷς συμπαλίσσω τὸς προ-
 σομιλῶντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ
 σιωπᾶν ποίω, φημὶν ἀτιχῶς
 αὐτοῖς ποριτιβᾶς. ὄνομα δὲ
 τῷ δωάματι ταύτῃ, ὁ αἰδίδιμος
 συλλογισμός. Αγο. Ἡράκλεις,
 ἀμαχόν τινα καὶ βίαιον λί-
 γας. Χρ. σέπει γάρ. ἔτι
 σοι παιδίον; Αγο. τί μάλιν;
 Χρ. τὸ τοιοῦτον πρὸς προνόμιον
 λατρεῖν, πλεονέκτημα.

MERCAT. Hercle fortem quendam & inexpugnabi-
 lem syllogismum refers, CHR. Vide ergo, est ne tibi puer?
 MERC. Quid nū? CHR. Quid si hunc ad flumen forte

præter accidens inter se dif-
 ferant. MERCA. Per
 Philosophiam quæso, ne
 inuidens explicare, quid -
 nam accidens sit, & præ-
 ter accidens: nescio enim
 quomodo percussus sim præ
 numero uocum istarum.

CHRY S. Citra inuidiam
 dixero. Si quis claudus exi-
 stat, illi soq; pede quo clau-
 dicat, ad lapidem, ex inopi-
 nato uulnus acceperit, is cer-
 te accidens habet claudicatio-
 nē, uulnus aut præter acci-
 dens accepit. MERCA.

O' argutiam: præterea
 uerò, quid nam scire te
 potissimum profiteris?

CHRY S. Retia sermo-
 num, quibus capio & ob-
 stringo, denique tacere co-
 go eos qui contra me dispu-
 tāt, planè frenū quoddā il-
 lis imponens. isti uerò tan-
 ta orationis uī nomen est,
 Syllogismus celeberrimus.

οὐ πλαξίμενον ἀνδρῶν, καὶ τὰ
σοι ἀποδάσσειν ὑποσχόμε-
νόν τὸ, ἢ μὴ ἔπαιε τὰ λεγόμενα, ὅ, τι
διδόκεται πρὸς τῆς ἀποδό-
σεως τῶ βρῖφτι, τί φέρεται αὐ-
τῷ ἰσχυρῶς. Αἰ. δυσὸν ἔστι
περὶ ὁμοῦ τῆς ἀποδοῦ γὰρ, ὅτι
πορὶ ἂν ἀπολάβοιμι, ἀλλὰ
σὺ πρὸς Διὸς ἀποκρινάμε-
νος, ἀνάσσει μὲν τὸ πά-
σιον, μὴ καὶ φέρεται αὐτὸ λατ-
ρεῖν. Χρῦ. δῆρ' οὐ, καὶ ἄλλα
γὰρ σὺ διδάσκεις θαυμασιώ-
τερα. Αἰ. τὰ ποῖα; Χρῦ. τὸν
δοξιστὴν, καὶ τὸν λυσιπύστην,
καὶ ὡς πᾶσι τῶν ἡλίτρων, καὶ
τῶν ἱγκυκαλυμμένων. Αἰ.
τίνα τῶν τῶν ἱγκυκαλυμ-
μένων, ἢ τίνα τῶν ἡλίτρων
λέγεις; Χρῦ. ἡλίτρων μὲν
ἐκείνῳ τῶ πᾶν, τῶ ἀγα-
θῷ μὲν, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδ' ἡ
ἀμα, καὶ ὅτι οἶδ' ὡς ἴσως
αὐτῇ τῶ ὀρίστ' ἔτι ἀγνῶτ' οἶδ'

ambulātē q̄ crocodilus rap-
at, postea uerò se redditurū
polliceatur hac lege, ut illi
uerum dicas quid' nam de
puero reddendo apud se de-
creuerit: quid tu dicis ip-
sum in animo constituisse?

MERCAT. Quæstionē
rogas ad quam difficile ad-
modum est respondere. dis-
bito enim utrum dicere deo-
beam, quò puerum recipi-
am. Sed per Iouem quæso
te, responde tu, & puerum
mibi serua incolumem, ne
præuortat, ipsumq̄ deuor-
ret. CHR. Bono es animo.
etenim & alia quædam do-
cebo te, quæ plus admira-
tionis habent. MERCAT.
Quæ nam sunt ista? CHR.
Istum inquam colligentem
sermones, tum quoq; illum
dominantem, præterea il-
lam quæ supra omnes est.

τ Bleētram, tandem opertum illum sermonē. MERCAT.
Quis ille opertus sermo, aut quæ illa tandem Bleētra est,
de quibus dicis? CHR. Bleētram illam dico Agamēnonis,
ualde celebrem, quæ quidem eandem rem simul norat,
& non norat. Astante enim illi Oreste adhuc incognito,
nouit

πῶς αὐτὸν ὀρίστω, εἰ ἀδελφὸς
αὐτοῦ. εἰ δὲ οὐτ' ὀρίστω,
ἀγνοῶ. τὸν δ' αὖ ἱκεκαλυμ-
μένον, καὶ πάντων δαυματῶν
ἀκρότη λέγον. ἀπάνειναι γὰρ
μοι, τὸν πατέρα εἶδα τὸν
συναυτῆ; Ἀγ. ναί. Χρῦ. τί ἔμ,
ὡς σοι παρατήσας τινὰ ἱκε-
καλυμμένον, ἔρωμαι, τὸτον
εἶδα; τί φήσεις; Ἀγ. διὰ δὲ
ἀγνοῶν. Χρ. ἀλλὰ μὴ αὐτὸς
εἶτ' ἔρ' ὁ πατὴρ ὁ σὸς ἄντι αὐ-
τῷτον ἀγνοῶς, ἀλλ' ἔμ τὸν
πατέρα τ' οἶν ἀγνοῶν. Ἀγ.
ἔμμεν. ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐ-
τὸν, ἔωμαι πῶς ἀλῆθειαν. ἔ-
μμεν δ' ἔμ τί σοι εἰ σοφίας τὸ
τίλθ; ἢ τί πράξεις, πρὸς τὸ
ἀκρίτατον εἰ ἀρίστ' ἀφικό-
μεθ; Χρῦ. πρὸς τὰ πρῶτα
κατὰ φύσιν ἡταγνύσομαι,
ἀίγων ἢ πλεον, ὑγίαν, ἢ τὰ
ποιῶντα. πρὸς ὅσον ἢ ἀνάγο-
κε πολλὰ περποιῶσαι, λιπὸ
σθένους βιβλίους παραβήσονται
πῶς ὕψιν, ἢ σχέλια θωαγά-
ροντα, ἢ σοφισμῶν ἱμμι-
πλάμμεν

novit quidem, & Orestem
suum esse fratrem: quod uē
rō ille Orestes est, ignorat.
Rursum uerō opertum illū,
adeoq; omnino mirabilem
audies sermonem. Respon-
de mihi: nostin' tuum pa-
trem? MERCAT. Maxī
mē. CHR. Quid igitur, si
prope te statuerem aliquē
coopertum, atq; interroga-
rem, Nostin' hunc? quid di-
ceres? MERCAT. Scilicet
me non nosse dicere. CHR.
Sed ille ipse pater erat tua-
m. Itaq; si istum non nosti,
palām est te patrem tuum
non novisse. MERCAT.
Nequaquam. uerūm ego de
tracto uelo, num uerum sit
explorabo. Sed quis nā tuā
sapientiā finis est? aut quid
tādem facturum es, si ad uir-
tutis summum peruenieris?
CHR. In his quae in natū-
ra prima sunt, uersabor.
Dico autem diuitias, sani-
tatem, et his similia. Primū

uitē oportet multos labores impendere, libris enim exiguis
litteris descriptis incubere oportet, & interpretationes con-
bbb 2 gerere,

πλάμφορ, καὶ ἀτόπων ῥημάτων, καὶ τὸ κεφάλαιον, ὃ θίμω γινώσκει σοφῶν, ὃν μὴ τρεῖς ἰσχυρεῖς τῷ ἱλλυβόρῳ πείσῃ. Αγο. γινώσκῃς οὖν ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρική· τὸ δὲ γινώσκοντα εἶναι, καὶ τακογλυφον (καὶ γὰρ τὰ δειρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἢ ἀλὴ πιπνοῦς τὸν ἱλλυβόρῳ, καὶ τιλῆς πρὸς ἀρετῇ; Χρὺ. ναί, μόνον ὃν τὸ δαύσιζεν πρίποι αὐτῷ σοφῶ. ἐπεὶ γὰρ ἴδον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δαύσιζεν ἢ καὶ λογίζεσθαι τὸς τόκους, πλεονίστον αὖ ναι δεκά τ' συλλογίζεσθαι, μόνον αὖ ἢ σπεύδαι, καθάπερ ἡμῖν, καὶ τῷτο. καὶ ὃ μόνον γινώσκῃς, ὡς περ οἱ ἄλλοι, τὸς τόκους, ἀλλὰ καὶ τῷτο ἰσχυρῶς τόκους λαμβάνειν. ὃ γὰρ ἀγνοεῖς, ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοι τινες, οἱ δὲ δεύτεροι καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι; ὁ γὰρ δὲ δὴ καὶ τὸ συλλογισμὸν, ἰσοῖα

gerere, & solæcismis & absurdis uocibus impleri. Ut summa, nequaquam decet sapientem fieri prius, quam ter ex ordine belleborū bibas. MERC. Egregia sunt ista tua, & forti uir digna. Verum avarū fœneratorem esse (ista enim tibi inesse uideo) num illa dicemus esse uiri qui belleborum biberit, & iam ad uirtutem idoneus sit? CHR. Certè: solum enim sapientem fœnus exercere decet. Quandoquidem enim illius proprium est, syllogismis concludere: usuras autem colligere, & fœnus computare, atque syllogismis colligere, parum differre uidentur: quemadmodum hoc soli studioso competit, ita quoque illud: nec decet illum fœnus simpliciter, quemadmodum alij lent, accipere, uerum etiam

etiam alterius quoque fœneris fœnus. Nisi forte ignoras, fœnus aliud esse primum, aliud secundum, uelut quandam illius progeniem. Vides autem & syllogismum quendam

ἐποῖά φησιν, ἀ τ' πρῶτον τό-
 κον λήψεται, καὶ τὸν δούτερον·
 ἀλλὰ μὲν καὶ τὸν πρῶτον λή-
 ψεται, ἄρα καὶ τὸν δούτερον.
 ΑΓΘ. ἔκον καὶ μισθῶν πόρι τὰ
 αὐτὰ φῶμεν, ἔς σὺ λαμβάνεις
 ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, παρὰ τ' νέων· καὶ
 δῶλον, ὅτι μὲν ὁ σπευδῶν
 μισθὸν ἰδὲ τῇ ἀρετῇ λήψεται.
 Χρ. μαυθάνεις, ὃ γὰρ ἑμαυτῇ
 εἵναι λαμβάνω, ἔ δὲ δίδονα
 τῷ αὐτ' χάριν. ἵπαι γὰρ ἰο-
 σιμὲς ὁ μάλιστα ἐκχύτης, ὃ ἢ πε-
 ρικτικὸς ἑμαυτῶν μὲν ἀσκή-
 ῃναι πορικτικόν, τὸν δὲ μα-
 θητὴν ἐκχύτῃ. ΑΓ. καὶ μὲν
 πέναντιον ἴφαι, τὸν νέον μὲν
 εἵναι πορικτικόν, σὲ δὲ τὸν
 μένον πλάσιον ἐκχύτῃ. Χρ.
 ἐκόνειαι, ὃ ἔτ' ἄλλ' ὅρα μὴ
 σε ἀποτοξύνῃ ἀναποδείκτω
 συλλογισμῷ. ΑΓΘ. καὶ τί δὲ
 κόν ἀπὸ τ' βίλλαι; Χρὺ. ἀπο-
 γία καὶ σιωπῇ, καὶ διαπρα-
 φῶσαι τῷ διάνοιαν. ὃ δὲ
 μέγιστον, ὃν ἰδὲω, τάχιστα
 de tu, ne te petam syllogismo inevitabili. MBRCAT.
 Quid uerò mali ex hoc telo accidet? CHRYS. Dubi-
 tatio & silentium, praterca mentis & intellectus subuer-
 sio: & quod omnium est maximum, si uoluerò, in la-

quendam uulgo iactari: Si
 primum fœnus acceperit, ac-
 cipiat etiam secundum. Ve-
 rum accepit primum, igitur
 & secundum accipiet.
 MBRC A. Num ergo &
 de mercede, quam tu à iuue-
 nibus quos instituis, capere
 soles, similia dicenda sunt
 quippe cum manifestum sit,
 solos studiosos mercedem à
 uirtute accepturos esse?

CHR. Discis: certè non
 mea causa accipio, uerùm
 illius gratia qui dat. Nam
 cum alius sit effusor, alius
 uerò comprehensor, me
 quidem ipsum comprehen-
 sor ut sim præparo, disci-
 pulum uerò ut fiat effusor.
 MBRC A. Atqui contrao-
 rium dicis, iuuenem esse
 comprehensorem: te uerò,
 qui solus diues es, effusorem.

CHRY S. Hæc tu, seom-
 mate me perstringis? sed ui-

de tu, ne te petam syllogismo inevitabili. MBRCAT.

Quid uerò mali ex hoc telo accidet? CHRYS. Dubi-
 tatio & silentium, praterca mentis & intellectus subuer-
 sio: & quod omnium est maximum, si uoluerò, in la-

σε ἀποδείξω λίθον. Αγο.
 πῶς λίθον; ἔγωγ' ἰδοῦνός, ὅ
 βίλῃ τι, ἐνθά μαι δ. καί. Χρῦ.
 ἦ δὲ πως. ἡ λίθ' σῶμα ἐστὶ;
 Αγο. ναί. Χρῦ. τί δὲ, τὸ ζῶον
 ἢ σῶμα; Αγο. ναί. Χρῦ. σὺ ἢ
 ζῶον; Αγο. ἴσμεν γάρ. Χρῦ.
 λίθ' ἄρα εἰ, σῶμα ὦν. Αγο.
 μὴδαμῶς, ἀλλ' ἀνάλυσόν με
 πρὸς τὴ Διός, καὶ ὅς ἔπαρ-
 χῆς πείσσω αὐθροπον. Χρῦ.
 ἔχαιπὲρ, ἀλλ' ἱμπάλλω ἰδίῃ
 αὐθροπῷ. ἀπὶ γὰρ μοι, παῦ
 σῶμα ζῶον; Αγο. ὦ. Χρῦ. τί
 δὲ, λίθ' ἢ, ζῶον; Αγο. ὦ. Χρῦ.
 σὺ δὲ σῶμα εἶ; Αγο. ναί.
 Χρῦ. σῶμα δὲ ὦν, ζῶον εἰ.
 Αγο. ναί. Χρῦ. ἐν ἄρα λίθ' εἰ,
 ζῶον γι' ὦν. Αγο. νῦν ἰσχύ-
 ας, ὡς ἔδωκ' ἐμὸν τὰ σέλινα,
 καθάπερ τῆς Νιόβης, ἀπὶ ψύ-
 χι τοῦ, καὶ πάγια ἔμ'. ἀλλὰ ἀ-
 νήσομαι γι' εἰ. πείσσω ἔκδ' ὅ
 αὐτὴ καταβῆλῃ; Ερ. μὲν εἰ δὴ
 δῖνα. Αγο. λάμβαναι. Ερμῆς.

μόν' ὅ

εἰς σῖς, animal' ne es. MERC A. Euge effecisti, ut iam mea
 crura nō aliter atq; Niobes refrigerata et saxea facta sint.
 merum coemate. Quantum pro ipso numerabo? MER
 C Y. Duodecim minas, MERC A. Accipe. MERC V.

Selum

pidem te conuertam.

MERCAT. Quomodo la-
 pidem feceris? neque enim
 Persens, o bone, mibi esse ui-

deris. CHR Y. Hoc modo.

Lapis est corpus. MERC.

Certe. CHR. Quid uero?

Non'ne ὅ animal corpus

est? MERC A. Imo maxi-

me. CHR Y. Tu uero ani-

males. MERC. Sic ui-

detur. CHR. Lapis igitur,

es, cum corpus sis. MER-

CAT. Nequaquam. sed

per Iouem solue me, ὅ de

nodo hominem me fac.

CHR Y. Non est difficile

factu. igitur rursus sis bo-

mo. Dic uero mibi, nonne

omne corpus animal est?

MERC A. Nō. CHR Y.

An uero lapis animal est?

MERC A. Nō. CHR Y.

Tu uero corpus'ne es?

MERCAT. Maxime.

CHRYS. Corpus autem

ἔδωκεν αὐτὸν ἰάνησθαι· Α-
 γο. μὰ Δι', ἀλλ' ὅτι πᾶν
 πᾶν, ὅς ἐστις. Ερ. πολλοί γε,
 καὶ τὸς ὅμως καρτέρει, καὶ
 πᾶν δόριζοντ' ἄλγος ἄξιον.
 Ζεύς. μὴ διάτρεθι, ἄλλου κα-
 θα, Ερ. τὸν περιπατεῖν
 περιπατῶν, τὸν ἰατρὸν, τὸν πᾶν
 σιων. ἄγχι δὲ, ὡς ἀκούει τὸν
 σιωπῶντα, τὸν πᾶντα ἰ-
 ατρὸν ὑπερβαίνειν. Αγο. οὐκ
 εἰς τίς ἐστι; Ερ. μίτρι, ἔτι
 πᾶν, ἀρμόδι' τῷ βίῳ. τὸ δὲ
 μίτριον, διπλῶς. Αγ. πῶς λί-
 γης; Ερ. ἄλλ' ἢ μὴ ὁ ἰατρ-
 ος φανόμεν, ἄλλ' ὁ δὲ ὁ
 ἰατρὸς ἐνταῦθα. ὅτι ὁ
 πᾶν αὐτὸν, μίτριον ἢ μὴ ἰα-
 τρὸν, ἢ δὲ ἰατρὸν ἰατρ-
 ος. Αγο. τί δὲ γινώσκει μά-
 λιστα; Ερ. τρία ἐνταῦθα ἰ-
 ατρὸν, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι,
 ἐν τοῖς ἰατρῶν. Αγο. αὐτῶς
 πᾶν φρὶν. πᾶν δὲ ἰατρῶν;
 Ερ. ἔποσι μὲν. Αγο. πᾶν ἰ-
 ατρῶν. Ερ. δὲ, ὡς μακάριον καὶ
 uir? MERC V. Nouit tr
 cet, corporis, & rerum exte
 sapit. quanti uero uenditur?
 CAT. Pluris certe. MER

Solus'ne ipsum emisti?

MERCA. Non per louē,
uerū illi omnes quos ui-
des. MERCV. Certē mul-
ti sunt, & fortes habentes
humeros, & digni sermo-
ne colligante. IVP. Quid
moraris? alium aduoca.
MERCV. Peripateticum
accerſo, te inquam hone-
ſtum & diuitem. Age,
te quidem aptiſſimum quē
uendaris, quippe qui om-
nia ſolus noris. MERCA.
Qualiſnam ille eſt? MER-
CV. Modestus, æquus, uita
bene compoſita: &, quod
maximū eſt, duplex exiſtit.
MERCAT. Quomodo
dictis? MERCV. Alius
quidē foris apparet, quā
intus eſſe uidetur. Itaq; ſi ip-
ſum emes, memento ut hūc
internum, illum uerō exter-
num apelles. MERCA.
Quid uerō potiſſimum no-
licia eſſe bona: anima ſcili-
arum. MERCA. Humana
MERCV. Viginti minis. MER-
V. Nequaquam equidem: &
bbb 4 ipſe

γὰρ αὐτὸς ἔχει τὴν ἀργύρεον δο-
 κῆν, ὥστ' ἐν αὐτῷ φάειν ὡνέμε-
 νον. ἔτι δὲ ἴσῃ αὐτὴν μάλα
 παρ' αὐτῷ, πῶς μὲν ὁ ἑὸς
 σὺν βίῃ τὴν χεῖρα, ἐφ' ὅσον
 δὲ βιάσθ' ὁ δάλασσα ὑπὸ μὲν
 ὅλῳ καταλάμπεται, καὶ ὅ-
 ποῖα τις ὄρεν ὁ ψυχὴ τῶν ὁ-
 πρίων. Αἰο. Ἡράκλεις, οὐ
 ἀνεβολογίας. Εἰ. τί δὲ, ὅτι
 κίσις ἄλλα πολλὰ τέτων ὁ-
 βυδρύνεσθαι, γονεὺς τι πόρι,
 καὶ γένεσις, καὶ τ' ἐν ταῖς μέ-
 τραις τῶν ἐμβρύων πλασι-
 κῆς; καὶ ὡς αὐδρῶν μὲν γί-
 λασιν, ὄντος ὁ γλαστίνου,
 ὅς τ' ἐκταναύμενον, ὅς τ' πλεῖ-
 σθον; Αἰ. πάνσι μιν φῆς, καὶ
 ὀνεσιφόρα, καὶ τὰ μαθήματα,
 ὥστ' ὡνέμα αὐτ' ἔκκοι. Εἰ.
 αἰσ' τίς λοιπὸς ὁμῖν καταλέ-
 λειπται; ὁ σκηπτικὸς ὅτι. οὐ
 ὁ πυρρίας πρῶσι, καὶ ἀποκα-
 ρύτῃς κατὰ τάχ' ὅς ὁ μὲν ὁ-
 πορρίσσει οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὁ-
 λίγοις ὁ πρῶσις ἔσται. ὁμῶς
 δὲ τίς καὶ τέτον ὡνέται;

Αἰο.

ipse pecuniam habere uide-
 tur. Itaque non est quod in
 illo emendo possis esse cele-
 rior quam deceat: prae-
 rea non ita multo post dis-
 ces ab eo quamdiu uiuat cu-
 lex, & quam profundè sol
 radios immittat in mare:
 denique qualem animam
 babeant ostrea. MERCA.
 O' Hercules, quanta argu-
 tia! MERCVR. Quid si
 audis alia multa bis acutio-
 ra, de semine uidelicet &
 generatione, deq; embryo-
 nis formatione in utero,
 & quomodo homo risibi-
 lis sit: asinus uerò animal
 quod neque ridere, neq; ædi-
 ficare neque nauigare pos-
 sit? MERCAT. Planè
 admiranda sunt ea quæ nar-
 ras, & ualde utilia dogma-
 ta. Itaque etiam ipsum uis-
 ginti minis, MERCVR.
 Quis adhuc reliquus est?
 Scepticus ille. Hæus tu Pyr-
 rhia, accede, illic procla-
 mandus es: iam enim multi abeunt & diffliunt, atq; in
 paucis erit uenditio. Veruntamen quis emet illum?

MERCA.

Αγο. ἔγωγε· ἀλλ' ἔν περὶ
 τὸν ἐπὶ μοι, οὐ τί ἐπίστασαι;
 Φι. ἔδωκε. Αγο. πῶς τὸτ' ἐφ
 ὅδε; Φι. ὅτι ἔδωκε ἰσως ἀνά
 μοι δακτύλῳ. Αγο. ἔδωκε ἑμῶς ἄ
 ρα ἰσμελὲς τινός; Φι. ἔδωκε τὸτο
 οἷον. Αγο. ἔδωκε ὅτι σὺ τις ἄν
 τυγχάνεις; Φι. πολλὸν μᾶλλον
 ἔτι τὸτ' ἄγνωστος. Αγο. ὦ τῆς ἀ
 πορίας· τί δαί σοι τὰ γάθμια
 ταυτί βέλονται; Φι. συγχαίτω
 ἔν αὐτοῖς τὸς λόγους, καὶ
 πρὸς τὸ ἴσον ἀποσυνθύνῃ, καὶ
 ἐπειδὴ ἀνθρώπος ὁμοίως τι
 καὶ ἰσοβαρῆς ἴδω, τότε δὲ ἀ
 γνοῦ τὸν ἀληθεύσαντα. Αγο.
 τῶν ἄλλων δὲ τί αὖ πρᾶτ' οἷς
 ἐμμελῶς; Φι. τὰ πάντα,
 πλὴν δραπέτην μεταδιώκοντα.
 Αγο. τί δαὶ τὸτ' σοι ἀδύνα
 τος; Φι. ὅτι, ὦ γὰρ, ἔλαττος
 λαμβάνω. Αγο. εἰκότως· βρα
 χύς γάρ, καὶ νωτὸς τις εἴ
 ναι δοκεῖ. ἀλλὰ τί σοι τὸ τίς
 λος τῆς ὀπισθίας; Φι. ἔδωκε
 δία, καὶ τὸ μῦτι ἀκέραιον, μέ
 quor. MERCAT. Quid? An'ne hoc tibi impossibile
 est? PHILO. Quia ὁ bone non comprehendendo. MER
 CA. Iure, tardus enim et piger esse uideris. Verum quis
 tua sapientia finis est? PHILO. Ignorantia, & nihil neque

MERCA. Ego, Sed pri
 mum dic mihi, quid nostrum
 PHILOSOPHVS.
 Nihil. MERCA. Quid
 ita? PHIL. Quia omnino
 nihil uidetur existere.
 MERCAT. Igitur neque
 nos aliqui sumus. PHIL.
 Nec hoc quidem scio. MER
 CA. Neque tu aliquis exi
 stis. PHIL. Hoc ego mul
 to magis ignoro. MER
 CA. O' ignorantiam:
 uerum quid sibi uolunt be
 flatera? PHIL. Sermo
 nes in illis trutino, & ad
 equalitatem redigo: post
 quam autem illos plane si
 miles, & aequale pondus
 habere cognouero, tunc i
 gnoro quis horum uerior sit.
 MERCA. In alijs autem
 rebus quid potissimum fa
 cere soles? PHILO. O
 mnia facio, praeterquam
 quod fugitivos non perse
 bbb s audio

τι αὐτὸν, μὴτι ὁρᾷ. ΑΓΟ. ὅ-
 πῃ καὶ ἡσφὲς ἄμα καὶ τυφλὸς
 εἶναι λίγεις; ΦΙ. καὶ ἀκροῦ-
 γι προσίτι, καὶ αὐαῖδι· καὶ
 ὅλως τ' σκώληξ· καὶ ὅμ' διαφί-
 γου. ΑΓ. ὠνκί· καὶ διὰ ταύ-
 τα, πόσον πῶτον ἄξιον χρὸν φέ-
 ναι; ΕΡ. μὲν Ἀττικῆς. ΑΓΟ.
 λάμβαναι, τί φῆς ὡς οὗτο· ἵππε
 ἄμω σοι; ΦΙ. ἄδελον. ΑΓΟ. με-
 δαμῶς· ἰώνημαι γάρ, καὶ ταρῦ-
 ρον λατῖβαλον. ΦΙ. ἱπῖχον πε-
 ρὶ τέτυ, καὶ διασκήπτωμαι. ΑΓ.
 καὶ μὲν ἀπολύθαι μοι, λαθά-
 πορ χρὸν ἱμῖν οἰκίτλω. ΦΙ. τίς
 εἶδον, ὡς ἀληθῆ ταῦτα φῆς; Α-
 ΓΟ. ὁ ἡῦρυξ, καὶ ὁ μνα, καὶ
 οἱ παρόντες. ΦΙ. πάρεσι γὰρ
 ὅμῃρ τινός; ΑΓΟ. ἀλλ' ἰγὼ γί-
 νοι ὅδ' ἐμβαλῶν ἰς τ' μύλωνα,
 πάσῃ εἶναι διασπέντε κατὰ τ'
 χάριν λόγον. ΦΙ. ἱπῖχον περὶ
 τέτυ. ΑΓΟ. μὰ Δι' ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ γι-
 ἀπιφηνάμω. Ε. σὺ μὲν πᾶνσαι
 ἀρτετάνω, καὶ ἀπολύθαι τῷ
 χειμαλῶ

peiores causam, me tuum esse herum. PHILOS. Ea
 de re nunc mecum delibero. MERCAT. Sed per Io-
 uem iam pronunciaui, et sententiam tuli. MERCVR.
 Tu quidem desine te huic opponere, atque sequere cum,
 quando-

audire, neque uidere. MERCA-
 T. Nū ergo et surdus
 simul et cæcus es? PHIL.
 Imò sensu etiam et iudicio
 careo. breuiter nihil à uer-
 me differo. MERCAT.
 Propterea emēdus es. Quāo
 tillum aestimas? MERCVR.
 Attica mina. MERCA.
 Accipe. Hæus tu qd aīs? ego
 te emi. PHIL. Non est cer-
 tum. MERCAT. Nequa
 quam. emi enim, et pecu-
 niam numeraui. PHIL.
 De eo nunc cogito, atque
 istud cōsidero. MERCA.
 Atqui sequere me quemad-
 modū seruū decet. PHIL.
 Quis nouit nū uera sint quæ
 dicis? MERCA. Præco,
 et Attica mina, et illi qui
 adfuerunt. PHIL. An ali-
 qui etiam nobiscum sunt?
 MERCAT. At ego te
 iam cōjiciens in pistrinum,
 persuadebo tibi secundum

πραμὲν ὅμως δ' ἐς αὐτοὺς
 παρακαλῶμεν. ἀποκαρῶμεν
 γὰρ τὰς ἰδιότητας, καὶ βαναύ-
 ούς, καὶ ἀγορεύουσιν βίαις μέ-
 λους.

quandoquidē te emit. Vos
 autem cras aduocabimus,
 proclamaturi idiotas & fa-
 briles atque uiles uitas.

. GILBERTI COGNATI

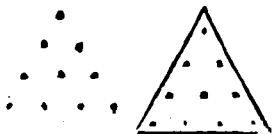
Annotationes.

ARGVMENTVM EIVSDEM.

Non est dubium quia sapientissimi quique semper homi-
 nes, male de philosophia senserint. id enim testantur non so-
 lum comœdiæ, in quibus exagitantur philosophi, sed noster
 etiam Lucianus. Nec immerito id factum esse iudico à pru-
 dentissimi viris. Quid enim ineptius, quid magis unquam ri-
 diculum fuit, quàm iste stultissimæ philosophorum opinio-
 nes, quas commenti sunt de Deo, de infinito, de rerum princi-
 pijs, de bonorum fine, dum alius Deum uult esse nullum, a-
 lius infinitos, hic per cauem, ille per numeros iurat, alius ato-
 mos rerum principia, alius ideas statuit, & si qua similia sunt
 deliramenta? Cùm itaque Lucianus miro quodam artificio
 illorum stulticiam irriferit aliàs sæpè, elegantissimè quoq;
 hoc Dialogo, dum omnis generis philosophicas uitas uendi
 fingit: ut clarius cerni posset, quàm absurda & à communi
 sensu aliena phanatici homines docuerint. Neque uerò existi-
 mandum est, totum philosophiæ studium abijciendum esse.
 Nam qui de moribus, de rebus naturalibus ita scripserunt, ut
 non omnino à communi sensu discesserint, optimè de rebus
 humanis meriti sunt. Sed Lucianus noster commodissimè ar-
 repta ex falsa Pythagoræ opinione, ansa, in eo Dialogo qui
 ἐν τῷ ἡ ἀλλὰ πρῶτον inscribitur, & in hac Vitarum auctione,
 miris modis eum derisit, cùm in illo, Pythagoræ animam gal-
 lo inesse iocose fingat: hic uerò primum ei in philosopho-
 rum auctione locum tribuerit, credo quodd Græcorum phi-
 losophorum uetustissimus extiterit.

Τὴν quidem componετ scamna.) Exordium ab ipsa au-
 ctione

atione & more uendentium. a In Aegypto.) Plerique philosophorum discendi & uidendi uaria, causa eo profecti sunt: Pythagoras, Plato, Euripides. quod ibi & studia florerent, & multi sapientes uiri reperirentur, de quo Laertius & Philostratus de Apollonio Tyaneo. b Cræsi te filium.) De quo ex Herodoto, Gellio, atque Cælio Rhodigino prolixè multa habes alibi. c Vnum, duo, tria, quatuor.) Hic sanè numeri simul compositi decem efficiunt. d Perfectum trigonum.) *ἡ τριγώνου ἰντελὲς* Si eos ita colloques:

ἰντελὲς τριγώνου uocat', cui quin sit perfectus triangulus, nihil deest: neq; enim rectangulo aut obtusangulo triangulo absolutior est. e Nostrumque iusiurandum.) Per quater

narium numerum iurare consueuerunt. Pythagorei, decem scilicet, ut admonui, ualentem, quo quidem omnia contineri putabant. De hoc iureiurando & triangulo perfecto, idem Lucianus pro eo quod inter salutandum uerbo lapsus fuerat.

f Canis appellatur.) Cùm assisteret Alexander Diogeni, ac diceret, Ego sum Alexander Magnus rex: Ego sum, ait, Diogenes canis. Rogatus quid nam faciens canis uocaretur? Quod, inquit, eis blandior qui dant: in eos uerò qui nō dant oblatro: malos autem mordeo. g Peram.) Bacculus & peracra erat *ἡ ἑλληνικὴ πανοπλία* h Carabi.) locustæ marinæ.

i Euripidis.) in Hippolyto. k Sursum ac deorsum.) Metaphora, qua nullum ordinem, nullumque rerum discrimen significamus. Ea utitur Plato in Theæteto, & in Parmenide: Aristides rhetor cū alijs aliquot locis, tum in Cimone. item Lucianus. l Quaquam sub eodem pallio.) Hic Alcibiadem digito ostendit Socrates qua de re Plato in Symposio, non potuit à fine. m Anubis.) Mercurius in forma canis ab Aegyptijs ueneratus. Alij filium Osyridis, quod canem insigne gestaret, sub canis imagine cultum dicunt. n Ex Stoa) Quum sectarum omnium philosophos sugillet Lucianus, tum Stoicos maximè tangit. o Quedam sunt prælata, quedam rursus non.) *προηγμένα & ἀποπροηγμένα* Cicero producta & præcipua uertit. Vide 3. de Finibus bonorum, ubi hæc

hæc Chrysippi ænigmata explanat. Itidem facit Laertius in Zenone. p Quidnam accidens sit.) Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones quæ per nominatum absoluuntur, Stoici ἀφωμάτα & συμβαμάτα, id est dignitates uel congruitates uocabant. Vt: Ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illa uero quibus transitiones ab alia ad aliam sunt personam, in quibus necesse est cum nominatio etiam obliquum aliquem casum proferri, παρασυμβαμάτα dicebant, hoc est, minus quam congruitates: ut, Cicero patriam seruat. q Crocodilus rapiat.) Ex hac fabula Crocodilus sophisma nomen habet. Hanc fabulam fufius tractauimus in libro i. mearum Narrationum. Cuius Lucianus iterum meminit infra in Hermotimo. r Electram.) Electram sophisma etiam proponunt Stoici. s Opertus sermo.) Qui sit ἱγικαλυμμένον & λόγος, ipse Lucianus docet atque aperit, & quo dissentit Laertius in Zenone: quem, si hæc tibi curæ sunt, consule. t Nouit Orestem.) Sophocles in Oreste. u Triplicia bona.) Bona animi nostra sunt, quæ nec uiuentibus nobis, nec etiam uita defunctis auferri possunt, imò per illa uiuimus in perpetuum. In his absque dubio primas tenet eruditio, quæ hoc nobis præstat, ut ea re cæteris hominibus superiores habeamur. Bona quæ corporis appellantur, cuilibet iniuriz sunt obnoxia. Quæ uero rerum externarum, hoc est fortunæ dicuntur, in ipsius sunt potestate. Vide quæ adscriptimus dialogo Diogenis & Alexandri.

PISCATOR, SEU REVIVI-

scentes.

Bilibaldo Birkheimero interprete.

ARGUMENTVM.

Hic Dialogus quasi quædam apologia superioris est, quantum ad Luciani personam attinet. Exponit enim ille causam hanc, cur toties in philosophos inuehatur: nempe quod plerique simulato nomine pro ueris falsos se gerant, quæsumque magis quam uirtutem sectentur. Series argumenti
ita se

ita se habet Finguntur philosophi illi uetustiores, Pythagoras, Socrates, Plato, Aristoteles, Chrysippus, Diogenes, atque alij ad ulciscendum Lucianum, cum propter alia conuicia, tum quod proximo Dialogo uenales eos proposuerat, idque etiam uilissimo precio, ab inferis redire, ac reuiuiscere, commeatu in unum diem impetrato. Qui cum illum faxis persecuti, in fugam conuersum cepissent, occidere primum statuerunt. Ille uero prouocando ad ipsam philosophiam, eoque obtento, ut causam sibi dicere liceret, postquam a Diogene, utpote Cynico & ceteris liberiore, communi omnium nomine accusatus esset, tanquam qui contumeliosissime omnes Philosophiae cultores, uiros de tota uirtute & rebus mortalium optime meritos, proscidisset, ita sese defendit, ut diceret se minime negare obiecta: sed consilio & ratione adductum, & haec, & plura etiam his fecisse: non quidem in ueros philosophos, sed in eos qui nomine tantum illo sese iactarent, cum interim non modo philosophiam ueram ignorarent, sed plane diuersa etiam a praeceptis & regulis illius facerent. Proinde se non modo supplicio nullo dignum esse, sed contra etiam praemij tanquam uerae philosophiae amatorem atque assertorem donari debere. Hoc iudicio peracto, cum ille non solum ab accusatione liberatus, uerum etiam in societatem eorum a quibus ante accusabatur, ascitus fuisset, a Philosophia deinceps & falsi illi philosophiae simulatores citantur, ut suae professionis causam redderent. Qui cum iudicium hoc omnes ferme declinassent, mittitur Lucianus una cum Elencho, ut illos inquirant, ac bonos quidem honoribus afficiant, malos autem adempto habitu stigmate inurant. Sed prius quam id fieret, Lucianus, seu Parrhiades (ita enim se apud Philosophiam appellat) puta quod iam re ipsa comprobaret, quod uerbis antea dixerat, accepto hamo, coque auro, carycis & placentis abscondito, quasi piscator aliquis allecchos & attractos simulatores istos capit, captos autem de communi reliquorum consensu de saxo praecipites mittit. Habet autem Dialogus hic duos titulos, quorum alter ab ijs quae a principio geruntur, nomen accepit, alter ab exitu seu catastrophe sumptus est: similisque, quod ad argumentum & eius tractationem attinet, alicui ueteris comediae fabulae est.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑ
βίωτης.

PISCATOR, SEV
Reviviscentes.

SOCRATES.

ΒΑΛΛΙ ΒΑΛΛΙ ΤΩΝ ΙΑ-
τάρατον τοῖς ἀφθόνοις
λίθοις, ἐπιβάλλι τῶν
βόλων, προσπιβάλλι κὶ τῶν
στράτων. πᾶσι τοῖς ξύλοις τ'
ἀλιτέοιμι. ἴσα μὴ διαφύγη.
κὶ σὺ ὦ Πλάτων βάλλι, κὶ σὺ
ὦ Χρύσιππε, κὶ σὺ. πάντες
ἅμα ξυκακισομεθ' ἐπ' αὐ-
τὸν, ὡς πῦρ πύρριον ἀφύ-
γη, βάκτρα δὲ βάκτροις. κοι-
νὸς γὰρ πελάμις, κὶ ἐν ὅσῳ
ὅρ τινα ἑμῶν ὀχύβησι. σὺ δὲ
ὦ Διογινίδε', ἔπειτι ἄλλοι,
χρὺ τῷ φύλῳ, μὴ τ' αὐτὸς διδύ-
τω πῶ ἀξίαν, βλάσφημῶ
ἔμ. τί τῷτο; λευμύναται ὦ Α-
ρίστιππε; κὶ μὴ ἐν ἰχνῶ. Ε-
πὶ σοφοῖ, μύσασι δὲ τ' ὀφείδῃ
ὀργῇ. Αἰρητότατος, ἐπισκῶ
Ἀκτορ ἴτι δᾶσαι. ἡλαῶς ἱ-
χα, ἰάλασι τὸ θερμόν. εἰλῶ
φαμλόσι, ὦ μαρὶ. εἰσε γῶν
αὐτίκα, οὗς τινας ἔνται
proprius accede. Bene habet, capta est fera. deprehensum ne es scelerate? Porro confestim intelliges, quosnam

INijce injice lapides cre-
bros excreandū in būct
projice glebas, adijce te
stis, percutite fastibus calum-
niatorē: uide sis ne effugiat.
et tu Plato iacta, et tu Chry-
sippe, tu quoq; agite omnes
pariter in illū obarmemur,
a Peraut reddat opem
peræ, baculusq; bacillo.

Siquidem communis est
hostis: nec quispiam ē nobis
existit quem non iniuria af-
fecerit. Tu uerò ὦ Dioge-
nes, si uiquam aliàs, præci-
puè nunc baculo utere. non
desinas. dignas conuiciator
pœnas luat. Quid hoc rei
est? nunquid, Aristippe, de-
fessi estis? atqui minime
oportebat.

b Este cati, atque acris
nemo nunc immemor iræ.
Aristoteles, accelera, quin
nires

ἡμᾶς ἱκακυγέρας. τῷ τρόπῳ
 αἶ τις αὐτὸν καὶ μετίλθοι;
 ποικίλον γὰρ τινα ὑδινωμένον
 θάνατον κατ' αὐτῆ, πᾶσιν ἡ-
 μῖν ἐβαρύνει. Διωάμενον,
 κατ' ἱκαστον ἐπ' ἅπας γῆρ Δί-
 καὶός ὅστιν ἡμῖν ἀπολαύειναι.
 Πλά. ἡμεῖς μὲν ἀνισκολοπί-
 δαι δεκῶ αὐτὸν, ἐν Δία, μα-
 τιγωδῆτα γι πρότῳ, τὸς
 ὀφθαλμοὺς ἐκκινώθω, τί-
 γλῶττι αὐτῷ ἐπιπολὺ πρό-
 τῳ ἀποτιτμήσω. σοὶ ἢ τί
 ἐμπιλόκλεις δοκῶ; Ἐμ. ἵς τὸς
 ἡρετῶρας ἐμπιστῶν αὐτὸν,
 ὡς μάθοι μὴ λοιδορεῖναι τοῖς
 ἡρώεσσι. Πλά. καὶ μὴν ἀρι-
 στον ἦν. καθάπερ τινα Περ-
 θια, ὃ Ὀρφία, λακιστὸν ἐν πί-
 τρασιμ δυνάει μόνον, ἵνα
 αὐ καὶ τὸ μόνον αὐτῷ ἱκα-
 σθ' ἐχῶν ἀπαλλάττοιτο. Λυ.
 μπάμῳς, ἀλλὰ πρὸς ἰκισίς
 φέσκαδι μιν. Σω. ἄρα μιν ἐν αὐ-
 τῷ φέσκαδι ἐτι. ὁρᾷς ἢ δὴ καὶ τ'
 Ὀμπερον, ὃ λέγει, ὡς ἐν ἱστὶ λίν-
 σι καὶ ἀνδράσιμ ὀρνια πιστά;
 Arcius adstringe. Amplius non dimittēris. num, quid Ho-
 merus dicat, uides:

Non est tuta fides hominum generi, atque leonum.

LVCIA.

uiros maledictis tuis lace-
 fieris. Verum qualenam fa-
 tum ipsum manebit? siqui-
 dem uarium quoddam mor-
 tis excogitabimus genus,
 crudelitate cuius omnes exa-
 tiari ualeamus. etenim æ-
 quum est septies cum singu-
 lis nobis morte pœnas ex-
 pendere. PLATO. Mibi
 quidē per Iouem, erutis o-
 culis, abscisaq; lingua, cruci su-
 ffigendus uidetur, prius ta-
 men flagris casus. Tibi uerò
 Empedocles quid? B M P.
 In Aetnae^c crateras præ-
 cipitandus, ut melores con-
 uicijs incessendos baud esse
 addiscat. PLAT. Quini-
 mo optimum esset, si Pen-
 thei uel Orphei instar inter
 petras dilaniatus inuenire-
 tur, ita ut particulā unus-
 quisque digrediens secū au-
 ferre posset. LVCIANVS.
 Minime, uerum mihi par-
 cati obsecro. SOCRATES.

Αν. καὶ μὴ λιπὸν ὄμνηρον ὕ-
μῳς καὶ αὐτὸς ἐκινεῖσθαι. αἰὲς
ἀποδοῖ γὰρ ἰσως τὰ ἴππῃ, καὶ
ἐ παρὸψιδι βαλὼν δέσσαντα
μὲ. τωγρῆτ' ἐ λιανὴν αὐδρα,
πρὸς ἄξια δόχθι ἀποινα, χαλ-
κὴν τι χρυσόν σι, τὰ δὲ φίλῃ
σι σοφοὶ πόρ. πλά. ἀλλ' ἐγὼ
μῶς ἀπορρομὴν πρὸς σὶ ὀ-
μνηρὸς ἀντιλογίας. ἀκούθῃ;
Μὴ δέ μοι φύξιν γὰρ λιανὴν γόρ-
βάλλω θυμῷ, χρυσόν πόρ λι-
ξας, ἵππῃ ἴκω χάρας ἐς αἶμας.
Αν. οἶμοι τ' λιανῶν, ὁ μὲν ὄμνη-
ρον ὅμῃν ἀπρακτος, ὁ μὲν ἴππῃ
ἐλπίς· ἰδὲ τ' Εὐριπίδῳ δέ μοι
καταφρονέον· τήχῃ γὰρ αὐ-
τὸν ἐκινεῖσθαι. Μὴ κτείναν
τὸν ἐκινεῖσθαι· ἐ γὰρ θεοὶ ἐτα-
σθῆν. πλά. τί δὲ ἐκὶν ἐκινεῖσθαι
εὐριπίδου ὄμνην, οὐ θεὸν
πάσχειν, θεὸν τὸν ἐργα-
σμενός; Αν. νῦν ὅρ ἴνατι ῥη-
μάτων ἐκινεῖσθαι μοι; πλά. ἐν
Δία, φασὶ γὰρ ἐκινεῖσθαι αὐτὸς,
Αχαλί-

L V C. Atqui & ego quo-
que per Homerum uos oro:
forsitan. n. illius reueremini
carmina, meq; uersus conne-
ctentem haud spernetis.

Me uiuum capite, haud
hominem prauum. hac quo
que dona

Suscipite, as, aurū, quæ
curant & sapientes.

P L A T. Verū neq; no-
bis aduersum te Homericæ
decret respōsio. audi igitur:

Nec mihi mente fugam
tu persuadere ualebis,

Postquam te teneo, licet
aurea uerba loquaris .

L V C I A. Hei malorum.
siquidem spes maxima Ho-
merus nos frustratur. ad Eu-
ripidem igitur mihi confu-
gendum erit. siquidem ille
me forsitan saluabit,

Ne supplicem interficia-
te, haud fis occidere est.

P L A T O. Atqui nunquid
& hac sunt Euripidis:

Scelestæ qui patrarunt, mala decet pati?

L V C. Igitur iuxta uerba hæc me interficietis? P L A T.

Rectè per Iouem. inquit enim ille idem:

Αχαλίνων τιμάτων, ἀνόμεν
 ἀφροσύνας, τὸ τέλος δυστυχίας.
 Λε. ἄνθρωποι ἐκείνη δὴ δεικνύει πᾶν
 τὴν ἀποκρίνωμαι, καὶ ὁ δὲ μίμ
 μηχανὴ ἰδὲ αὖτε ἐν μοι, φέρει
 πᾶσι γὰρ, εἰπάτε μοι, εἴ τι νοῦν
 ὄντος, ἢ τί τιποὺς ὄντος ἀνέκα
 τὸν πρὸς ἡμῶν, ἀνέκα τὰ ἐργα
 ζῆσθαι, καὶ ἐπὶ δαπάνῃ σωματικῇ
 φράττει; Πλ. ἢ τίνα μὲν ἔργα
 σκεῖσθαι ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σκεῖσθαι ἡρώ
 τεα, ὡς λέγουσι, καὶ τὸς λέγουσι ἰο
 πάντες σκεῖσθαι, ἢ ἢ φιλοσο
 φῶντες αὐτῶν λιανῶς ἡγήσου
 με, καὶ ἵνα ἡμᾶς ὕβρις, ὡς περὶ
 ἀγῶνας ἀποκαρτεῖται σοφὸς
 αἰσθάνεται, καὶ τὸ μέγιστον ἰσχυ
 ρος, ἢ οἷς ἀγαθὴν ἡσυχίαν ὄντος,
 ἀνελκύνθαι μὲν ἡδὲ σκεῖσθαι, πρᾶκ
 τιστάμενοι πρὸς ὁλίγον τὸ Λι
 δυνία, Χρύσιππος ὅσοι, καὶ Επ
 πίκουρος, καὶ Πλάτων ἰσχυρὸς καὶ Α
 ριστοτέλης ἰσχυρὸς, καὶ ὁ σιωπῶν
 ἄνθρωπος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης,
 καὶ ἄπαντες ὁποῦντες δέουσαν
 ἢ τοῖς λόγοις. Λε. ἀνέκταν
 σα, ὅ γὰρ ἀποκτενῆσθαι με, ἢ μὲν
 Ἀριστοτέλης ἡσυχῆς, καὶ Πυθαγόρου, necnon Dioge
 nes, omnes denique quos sermonibus tuis infamasti.

L V C I A. Respiravi. siquidem nō me interficietis, si in
 tellexeritis

Effrenioris & ex legē
 dementiae extremum infatig
 citas occupat.

L V C I A. Proinde quoni
 am omnino me interficere
 decreuistis, nullumq; mibi
 restat effugium, agite salte
 hoc mibi indicate, qui nam
 estis, quae tã intolerãda à
 nobis perpeffi sitis, ut tã in
 tolerãter irascamini, ac me
 mortis causa ceperitis. P L.
 Quibus nos affeceris contu
 melijs, à teipso sceleratissi
 me perquire, bellisq; illis
 tuis sermonibus, in quibus
 Philosophiã ipsã conuicijs
 laceffiuiisti, ergaq; nos inue
 rius fuisti, cū tanquã ex con
 ciliabulis uiros sapiētes præ
 conio diuulgares, & quod
 maximum est, liberos: qua
 propter indignatione moti,
 propter te emersimus, ac tã
 tisper inferos dereliqui
 mus, Cbrysippus iste ac Epi
 curus, ego quoq; Plato, &

ἔτι ποῖ ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς ἰ-
γρημένω, ὥστε ἀπορρίψατε τὰς
αἰσας, μᾶλλον ἢ φυλάττειν χερ-
σίδι γὰρ αὐτοῖς κατὰ τὸ ἄξιον.
ΠΛ. λυρᾶς. σὶ δὲ χερὶ τὴν ἄσπετον
ἀπολωλέναί, καὶ ὅτι γὰρ Ἀδύνοτον
ἑαυτοῦ χιτῶνα διακῶν ἐν χερσὶ, ὅσα
ἔοργας. Δε, καὶ μὴν ὡς ἄριστοι, ἐν
ἐχθρῶ μέσῃ δὲ ἀπὸ πάντων ἰππῶν
ἔσθην, οἰκῶν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ
ἄνθρωποι καὶ ἐμὲ γινώσκοντες, καὶ ἐμὲ
φορτικὸν ἀπᾶν, ἡνδεμένον τὸ
ἐπὶ ἡδοναμάτων, εὖ ἰσὺς ἀποκτε-
νῶντες, ὑμῖν ἐμὲ ἀποκτείνετε, το-
σαῦτα ὅτι ἐν ὑμῶν πειπονηκό-
πα ὄρατε γὰρ μὴ τὸ τὸ νῦν φρο-
νέοντων αὐτὸ ποιεῖτε, ἀχαρι-
στοὶ καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες
φανερῶν πρὸς αὐτοὺς οὐδὲ
γέτω. ΠΛ. ὡς τὸ ἀναισχυρτίας,
καὶ χάρις σοὶ ὅτι ἡ ἀναισχυρτίας
προσοφείλομεν; ὅπως αὐτοῖς.
πόδοις ἀναθῶς εἰς διὰ χί-
λιν; ὅ καὶ ἐν ὀργισίαν κατὰ
γὰρ πρὸς ὑμᾶς ὡς τὴν τοσαύ-
την ὕβριν, καὶ παρὶνίαν τῶν λό-
γων; Δε. πῶς γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς,
ὅτι πῶ

tellegeritis qualis nam ego
ergo vos extiterim: quia
propter lapides abyeite:
quin potius reseruate: nam
contra meritos usui erunt.
PLA. Nugaris. te etenim
hodie perire necesse est: itaque
adeo, ob perpetrata scele-
ra, lapide induas amictum.
LVCI. Atqui uiri optimi,
quæ solum ex omnibus lau-
dare oportebat. familiarem
uestrum, beneuolum et conue-
nientem, quin (si prolo qui mo-
lestum non est) studiosum uestro-
rum procuratorem, ut intel-
ligatis, interficietis, si me oc-
cideritis, quæ tot propter uos
labores exaltavi. Videte igitur
ne instar philosophorum
quæ nunc sunt, agatis, ut ingra-
ti, iracundi, ac perfidi erga
uirum beneficum uideamini.
PLATO. Proh impuden-
tiam: nunquid tibi ob con-
uicia gratias debemus? Ve-
re hic cum macipys sibi
rem esse existimat, quando

quidem ob tantis iniurias, uerborumque debacchationem,
beneficia nobis enumerare conatur. LVCI. Vbi nã ego,

ἢ πότε ὕβριμα; ἔς ἀπὸ φιλοσοφίαν τι θαυμάζωμ διατιτίλικα, ἡγεὶ ὑμῶν αὐτὸς ὑπὸ πρῶτων, ἢ τοῖς λόγοις, ἔς ἡμετέραν λαλεῖται, ὁμιλῶν. αὐτὰ ἡμεῖς ἀφίμεν, ταῦτα πῶθεν ἄλλοθεν, ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, ἡγεὶ κατὰ τὸ μάλιστα ἀπαυθισάμενος, ἐπιδέκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; εἰ δὲ ἵπαι πῶς, ἢ γνωρίζουσιν ἡμέτερον τὸ αὐθις, ὅθεν, ἡγεὶ παρ' ὅτι, ἡγεὶ ἴσως ἀνελιξάμενος ἢ λόγῳ ἢ ἡμῖν ἴησιν τῆς αὐθιγίας, τὸ δὲ ἀληθὲς, ὑμῶν καὶ τὸν λαμῶνα τὸν ὑμῶν τοῦ εἰ τοῦ αὐτὰ ὁμιλῶνται πικίλια, ἡγεὶ πολυαῖν τὰς βαρὰς, εἰ τις ἀναμύξαται γὰρ αὐτὰ ἐπὶ παρὸν, ἡγεὶ ἀναμύξαται, ἡγεὶ ἀρμόσεται, ὡς μὴ ἀπάθειμ δάτορον δατόρον, ἔδ' ἴς τις ἔρ ταῦτα οὐ πικινῶς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἀν' ἀπὸν ἐπὶ χειρῶν; οὐδ' ἡμέτερος αὐθιγίας, ἀφ' ὧν ἐν αὐτῇ ἔδοξεν; ἡγεὶ αὐτὸν κατὰ τὸν Θάμυρον, ἢ τὸν

uel quando uos iniuria affecti, qui semper philosophiam sum admiratus, ac uos ipsos summis extuli laudibus sermonibus quoque à uobis derelictis assidue conuersatus? Quin & hæc ipsæ quæ proloquor, unde quàm à uobis accepi, ac instar aspiciulæ decerpens, hominibus ostendo? at illi laudant, ac uniuscuiusque florem, unde, à quo, & quemadmodum collegerim, cognoscunt, me quæ oratione quidem obforigeram hanc messeri commendat: sed uerius uos ipsos, ac prata uestra amœnissima, qui tam uaria & uersicoloria produxistis, extollunt: quæ si quis rectè discernere, connectere, ac concinnare nouerit, ita ut minime alterum ab altero discrepet, nunquid cum tam egregiè quis à uobis affectus fuerit, obloquæ conabitur uiris benefactoribus, quorum gratia existimationis alicuius esse

reputatur? ni eiusdem sit naturæ, cuius & Thamyris, uel Burytis,

ὅδ' Εὐρυτὴν εἴη τῶν φύσιν,
 ὡς τῆς Μόσχοις αὐτάδ' αἶμα,
 παρ' ὧν ἄλλοι τῶν ὠδῶν· ἢ
 τῷ Ἀπόλλωνι ἱερὰ δαΐναι, ἱ-
 ναυτία τοξόων, καὶ ταῦτα,
 διττῶν οὐτε τῆς τοξικῆς. ΠΛ.
 τῶτε μὲν, ὦ γυνὴ, κατὰ
 τὸς ῥήτορας ἔρηται σοι ἵνα-
 λίστατον γῆρ' ἔτι τῷ πρῶτῳ
 τι, καὶ χαλιπρωτόν σου ἐπι-
 δάκνουνσι τῶν τόλμων, ἃ γὰρ τῇ
 ἀδικίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόστα-
 σιν. ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξό-
 ματα, ὡς φῆς, λαβὼν ἑαδ'
 ἡμῶν, ἐτόξοντο ἕνα τῶτον ὑ-
 ποβίμεν· τὸν σκοπὸν, ἅπαν-
 τας ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς.
 τοιαῦτα παρὰ σὺ ἀπειλήφα-
 μεν, αἰδ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα
 ἐκᾶνον ἀναπιδάσαντο, ἐκ
 ἐκωλόμεν δρεπιδαι, καὶ τὸ
 προνόπιον ἐμπλοσάμενον
 ἀπειλῶν, ὥστε διὰ γὰρ τῶτο μέ-
 λιστα δίναι· αὐτὸς ἄνθρωπος ἀπο-
 δανῶν. ΛΥ. ἐγὼτε; πρὸς
 ἑργὸν αἰετέι, καὶ ἐλὼν τῶν
 δινάων προσέειπεν, καὶ τοὶ ἐκ
 αὐτῶν ὡς πλάττει, ὡς ἑργὸν πλά-
 ττει, ἢ Χρυσίππῃ, ἢ Ἀρι-
 στοτέλει· ἐγὼ μεν οὐκ ἐν Πλάττει,

Eurytus, eita ut uel Musas,
 à quibus canendi normam
 acceperit, canendo, uel A-
 pollinem iaculationis præ-
 ceptorem iaculando provo-
 care audeat. P L A T. Ve-
 rum generose, hæc omnia
 Rhetorum more, ac maxi-
 me rebus contraria protu-
 listi: siquidem proteruiorē
 tuam ostendunt audaciam,
 manifestamq; præseferunt
 iniusticiam ac ingratitudi-
 nem, si cum à nobis (ut ipse
 fateris) iacula acceperis,
 ea contra nos iaculatus es,
 hunc unum scopum obser-
 uans, ut nos omnes conui-
 cijs laceffas. talem siqui-
 dem à te consequimur gra-
 tiam, quoniam prata illa
 florida tibi reserauimus,
 nec ut ne decerperes, sinis-
 que repleto discederes, in-
 bibuimus. idēò maxime ob
 hanc noxā mori dignus es.
 L V C. Videte, iræ aures
 præbetis: et quæ iussa sunt,
 minime consideratis. ego

uero me nunquam in Platonis, uel Chysippi, seu Aristo-

ποίηται, ὃ τ' ἄλλων ὑμῶν ἡσ-
 βικαίτο αὖ· ἀλλὰ μεῖνιδονῆτι
 μοῖσι δὴ πέρβω εἶναι τὸ τοῖο
 τῶ. κλῶν ἀλλὰ μὴ ἀκρετόν γι-
 ῶ θωμάσει, μὴ δὲ πρὸ δι-
 κης ἀποντήνῃ με. ὑμῖν τε
 γὰρ καὶ τὸ τοῦ ὑμῶν βίχ, με δὲ
 ἡσὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτοῦ
 εἶδαι. Αἰνῶ ἢ τὰς διαφορὰς δια-
 λύνειν, διδόντας λόγους ἢ δι-
 χμελύνει ἐν τῷ κρίσει. ὅτι δικα-
 σίῳ ἰδόμενοι, καταγορεύσασθαι
 μὲν ὑμῶν, ὃ ἅμα πάντων, ὃ
 ὅν τινα αὐτοὶ χειροτονήσῃσι ὑπὲρ
 ἀπάντων. ἐγὼ ἢ ἀπολογέσο-
 μαι πρὸς τὰ ἰγκλήματα. ἡσ-
 τῶ δὲ μὲν τι ἀδικῶν φαίνωμαι,
 οὐ τὸ τοῦ πρὸ ἱμῶν γὰρ τὸ δικα-
 σίῳ, ὑπὲρ δὲ δικῶν πῶν ἀ-
 ξίαν, ὑμῶν ἢ βίαν ὅτιν τελο-
 μένῃ. ἢ ἢ τὰς δυνάμεις ὑ-
 ποσχῶν, καὶ ἐπὶ ὑμῶν ἢ αὐ-
 πλῆτις ὁ δύνανται, ἀφῆσθαι
 με, οἱ δικαστῶν. ὑμῶν δὲ αἱ
 τὸς θάπατῃσαντας ὑμῶν, καὶ
 παροξύνοντες καὶ ὑμῶν, πῶν
 ὁρῶν διψῇ. Πλά. τὸ τοῦ ἡ-
 νο, ἢς πῶν τὸν ἱππορ, ὅς
 πῶν κερσάμεν ὃ τὸς δικα-

PLAT. Hoc illud est, equū

telis aut reliquorū uestri or-
 dinis irā incidere posse exi-
 stumesset; sed longē ab illis
 mihi distare uideāni. Verūm
 ὁ admirādī, ne indemnaiū
 causāq; nō cognita me in-
 terficiatis, quāvis & id uos
 deceat, ne uehementia ac
 manifesta uiolentia grassa-
 ri uideamini, iure scilicet cō-
 troue-sis dissoluere, ratio-
 nes dantes: pariter & ac-
 cipientes, iudicem eligere:
 meq; uel unā omnes accu-
 sare, aut qui omnium uice
 id agat, eligere. Ego uerō
 obiectis respondere sum pa-
 ratus: et si aliqua in re iniu-
 rius esse conuictus fuero, ac
 ita de me statuerit iudiciū,
 merita expendā supplicia,
 uosq; uiolentum nil perpe-
 trabitis. Si uerō crimina di-
 luere uidebor, ac insons &
 ab omni culpa alienus esse
 inueniar, me iudices dimit-
 tēt: uos uerō in eos qui uos
 deceperunt, ac cōtra nos ino-
 stigant, iram cōuertetis.

in campū, ut iudices eludera

πᾶς, ἀπίλθοις. φασὶ γάρ ῥητε
 ρᾶσι, καὶ δικαιοκέρτεσσιν ἄ-
 παι, καὶ παρῶγγον ἐν τοῖς λό-
 γοις. τίνα ἢ καὶ δικαστὴν ἐθέ-
 λεις γυρίδαι, ἢν τίνα μὲ σὺ
 δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποι-
 ᾷτε ἄδικα, πάσης ὑπὲρ σὺ
 ψυφισαοῦσαι; Λκ. θάρρειτε τῶ-
 σι γένετα, ὅτινα τοῖς τε δι-
 καίτεσι ὑποπτεῖν, ἢ ἀμφίβολον
 ἀξιῶσαι μὲν γυρίδαι, καὶ ὅ-
 τις ἀποδίδονται μοι τίς ψυ-
 φον. ἔρᾳτι γάρ τίς φιλοσοφί-
 ας αὐτῶν κατ' ὅμων πεισμοῖς
 δικάσσειαν ἔσται. Πλ. καὶ τίς αὖ
 παγκυρόσσει, ἢ γὰρ ὅμως δικά-
 σμεθ; Λκ. οἱ αὐτοὶ καταγορεύ-
 τε, καὶ δικάζετε, ὅς ἢ τέτο δι-
 κά. τοῦτον ὑπερφόβου τοῖς δι-
 καίοις, καὶ ἐκ παριστάς ἀπολο-
 γήσασθαι ὑπελαμβάνω. Πλ. τί
 ποιεῖς, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σω-
 κράτης; ἵσται γὰρ αὐτῶν ἐκ ἄ-
 λογα προκαλεῖσθαι, δικάζε-
 σθαι ἀξιῶν. Σω. τί δὲ ἄλλο,
 ἢ βαλίσσμεθ ὑπὲρ τὸ δικαστῆ-
 ρον.

Quid faciemus o Pythagora et So-
 crates? nā vir iste quoniā
 iudicio experiri dignum ducit, haud
 absurdē provocare videtur. SO C.

quædas, educere conari. si-
 quidem te Rhetorem &
 causidicum uehementem, in
 orationibusq; admodū calli-
 dum esse dicunt. Proinde
 quemnam iudicem fieri cu-
 pis? quē muneribus, ut pro-
 te sententiam ferat (qualia
 iniusta multa perpetrare
 cōsueuistis) corrūpere baud
 ualeas. LVC. Confidite.
 huius enim rei gratia nul-
 lum arbitrum suspectum,
 uel ancipitem, seu qui pro-
 me iniuste calculum ferat,
 mihi enenire desidero. et ut
 certius id cognoscere possi-
 tis, ego Philosophiā ipsam
 unā uobiscum iudicē eligo.
 PLAT. At quisnam accu-
 sabit, si nos iudicauerimus?
 LVCIA. Vosmetipsi accu-
 sate, & iudicate: neque
 enim illud timeo, quoniam
 tam iusta antecello causa,
 tamq; luculenter et abundē
 me: respoſurū cōfido. PLAT.

ρου. καὶ τὴν φιλοσοφίαν πα-
 ραλαβόντες, ἀκέραιον; ὅ, τι
 καὶ ἀπολογίσεται; τὸ πρὸ δίκ-
 ης γὰρ ἔχουσιν ὅσον, ἀλλὰ δε-
 νῶς ιδιωτικόν, ἐργίλων τιτῶν
 αὐθρόων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν
 τῇ χειρὶ τιμεινῶν. παρίξ-
 μιν γὰρ ἀφορμὰς τοῖς ἑαυ-
 τοῦ ἐκείνοι, καταλόντων.
 τις αὐδρ, μὴ ἂπολογισάμε-
 νον ὑποβῇ ἰαυτῷ. καὶ ταῦτα, δι-
 καιοσύνη χαίρειν αὐτοῖς λίγον
 τις. ἢ τί αὖ ἐποιμεν. Αὐτοὶ καὶ
 Μελίτης ὁρῶν ἡμῶς καταγο-
 σάων, ὅ, τὸ τότε δικαστῶν,
 αἱ δὲ τὸν δικάζειται, μὴ δὲ το πα-
 ράπαν ὕδατ' ἐμεταλαβόν;
 πλά. ἄριστα παρανοῶν, ὅ, ὅ, το
 κρατὶς, ὅ, τι ἀπίωμεν ὑπὸ τῶν
 φιλοσοφίαν. ἢ ἡ δικαστῶν, καὶ
 ἡμῶς ἀγαπήσομεν οἷς αὐτῶν
 πείνη διαγνῶ. Δι. ὡγ, ὅ, σο-
 φώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ
 νομιμότατα. τὸς μέντοι λίθους
 φυλάττετε, ὡς ἴφλω. Δι. ὡγ, γὰρ
 αὐτῶν μικρὸν ὕψος ἐν τῷ
 δικαστηρίῳ. πῶς δὲ τῶν φιλο-
 σοφίαν ὁρῶν τις αὐτῶν; ἔ, γὰρ
 τὸ, ut dicebam, servate, siquidē

nus, assumptaque philoso-
 phia, quid nam responsu-
 rus sit audiamus. nam abso-
 que cognitione quid cona-
 ri, non ad nos, sed potius ad
 viros quosdam iracundos,
 & qui iusticiam in manib-
 us sitam continēt, specta-
 re videtur. praebeimus e-
 nim occasionem obloqui vo-
 lentibus, si uirum lapidabi-
 mus, nec pro se respondere
 permittemus, & haec nos-
 metipsi iusticiae ualedicen-
 tes. Proinde quid Anyto
 & Melito accusatoribus
 meis, uel qui me tum da-
 mnarunt iudicibus, respon-
 debo, si hic inauditus occu-
 buerit, & aqua omnino
 compos non fuerit? PLAT.
 Recte ὁ Socrates admones,
 ad Philosophiam igitur per-
 gamus: & illa quidem di-
 iudicet: nos uero, quicquid sta-
 tuerit, amplectemur. LVC.
 Euge uiri sapientiss. meliora
 haec & iustiora: lapides ue-
 ro paulo post in iudicio indige-
 bitis, Verum ubi nam philosophia quis inueniet? ubi enim
 habuit,

ἡ δὲ ἰθά οἰκᾷ· καὶ τοι πάντων
 πολλὰ ἐπλανήσω χρόνον, ἀ-
 ραστῶν τῶν οἰκίαν, ὡς ξυγγι-
 νοῦμαι αὐτῇ. ἔτα ἐν ἴσχυράντων
 ἄνθρωποις· βιβλῶν ἡ πρὸς βιβλῶν
 μέντοι, παρ' αὐτῶν ἐκείνων ἡ
 παρ' ἄλλων, οἷόν μοι ἔδει-
 ναι αὐτὸς, ἀνθρώπων, οἷον ἡ πα-
 λὺ μάλλον ἐμὲ ἀγνοῦντος, ἢ
 ἔτ' ὅπως ἀπικρίνοντό μοι,
 ὡς μὴ ἐλπίσιντο ἐν ἐδότῃ,
 ἢ ἄλλῃ εὐραν ἂν ἄλλῃ
 ἀπιδέκνυσιν. οὐδέ ποτε γοῦν
 καὶ τῷ πατρὶ ἐξ ὅρων διεύω-
 νημαι τῶν οἰκίαν. πολλὰ
 καὶ δὲ αὐτὸς ἐκείνων, ἢ ἐξ-
 παγίσαντες τινος, ἢ παρ'
 ἄνθρωποις τινος εὐρας, βιβλῶν
 ἐλπίσιν τότε γοῦν ἐν ἐκείνῃ.
 τιμαρτίαν μοι τῷ πατρὶ
 ἐκείνων τε καὶ ἐξ ὅρων ἀ-
 πάντων ἐκείνων, καὶ τὰ
 σχήματα ἐκείνων, καὶ φρον-
 τισι καὶ τῶν πατρῶν. μετὰ
 τούτων ἢ ἐκείνων, καὶ
 αὐτὸς ἐκείνων ἀρ' ἔτα ἐκείνων
 γυναικί τε ἐκείνῃ, ἢ καὶ
 ὅτι

ibi uiraginem comspexi quandam, non incuriosè, sordi-

habitet, non noui, quamuis
 longo circūerrauerim tem-
 pore, donum, ut eam conue-
 nire possem, quærens: inde
 in quosdam uilibus amictos
 uestibus, barbasq; promiso-
 sas gestantes incidi. qui cum
 ad eandem se pergere asse-
 rerent, eos scire existimans,
 interrogavi. at illi, quoniam
 me lōgè plus ignari essent,
 ne de ignorantia redargui
 possent, uel omnino nil re-
 spondebat, uel ianuam alia-
 am pro alia ostendebāt: ego
 uerò in hunc usque diem do-
 num reperire haud quiniui.
 Sapius uerò ipse suspicans,
 uel ductore quopiam, ad
 quasdam ianuas perueni,
 certissimè tum inuenisse spe-
 rans, à multitudine ingredi-
 entium et egredientium con-
 iecturam fumens, qui om-
 nes seueritatem quandam
 præ se ferebant: forma crāt
 decora, uultu uerò medita-
 bundi. hosce insecutus, &
 ipse quoque sum ingressus.

ὅτι μάλιστα τὸ ἀσφαλὲς καὶ
ἀκρόμυτον ἰκνῶν τὴν ἐπιρροὴν
ἴσσοι, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίς
καὶ ὅτι τὸ ἄφικτον δοκῶν ὅτι κό-
μης ἀπαλλύπτου ἰῶσα, ὅδ' ἔ-
στι μάλιστα τὴν ἀναβολὴν ἀνέπι-
πυδούσης περιτέλλουσα. πρὸ
δὲ δὴ ἔμ κοσμημένην αὐ-
τοῖς καὶ πρὸς εὐπρίπασιν τῶν
ἁθρομένων δοκῶν τι περι-
σχημένην. ἐπιφάνιντο δὲ τι
καὶ ψιμύδιον, καὶ φύκον, καὶ τὰ
ῥέματα πάντων ἰταρινά. καὶ
ἐπαινεμένην ἐκ τῶν ἱερῶν
ἐς τὸ κάλλος, ἰχαιρί. καὶ ἂ δειν-
οῖς, προχάρως ἰδύχιστο. καὶ τὰς
πλεσιτοδύνας αὐτὴν παρακατι-
σάμεν πλεσίον, τὰς πίνυ-
τας τῶν ὀρεῶν ὅδ' ἐπὶ προσίο-
βιτι. πολλὰ καὶ ὅ καὶ γυμνω-
θείας αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκρόσι-
ον, ἰώρων περιδρόμα χρυσῶν,
τὴν ἑγχείλιον παχύτερα. ταῦτα
ταῖς ἰδύων, ἐπὶ πόδας αὐτῆς
ἀνίστριφον, οἱ τῶρας ἀνελκῶν
τὰς κακοδύμονας ἐκάνους,
ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, ὅ τῆς
ρίνης, ἀλλὰ τὴν πώγωνον,
καὶ κατὰ τὴν ἱερίαν, ἀδύ-
ον κατὰ τῆς ἡμέρας ἐκινῶνται.

de uel incōcinnē exultā: uo-
rū quamprimū deprehendi
eā depēdulos cicinnos mi-
nime ornando negligere, ua-
stiusq; cultum studiose af-
fectare: et quamuis tam ex-
quisitis mundicijs ornata
esset, cultum tamen decoris
gratia dissimulare niteba-
tur. apparebat et fucus qui-
dam, lenociniumq; ue: et
uerba perquam meretricia.
ab amatoribus uerò lauda-
ta, admodum gaudebat, et
si quis aliquid dedisset, aui-
de suscipiebat: opulentiores
quoque iuxta se locabat, a-
matores autem inopes nec
aspicere dignabatur. Sapi-
us quoq; cū se casu denudas-
set, torques aurcas anguillis
crassiores conspiciebā. Hæc
cū uidissem, cōfestim ad pe-
des sum conuersus, oppido-
quam miseratione cōmotus
ob infelices illos non nari-
bus, sed barbīs ad illā pertra-
ctos, ac Ixionis instar pro
Iumone idolo cōgredientes.

PLATO,

¶ 4. τότε μὲν ἐρῶς ἐλθας. ὁ
 γὰρ πρίσθης, ὃς πᾶσι γινώ-
 ριμος ὁ θύρα. πλὴν ἀλλ' ὁ-
 δὸν δώσει βαλίσσαν ἐπὶ τὴν
 οἰκίαν. ἐνταῦθα γὰρ ἵκνῃται
 μετὰ τὸν μὲν αὐτὸν. ὁ
 δὲ ἔδωκεν ἀρτίστῃ, ἵππῳ
 ὃς Ἀκαδημίας, ὡς περιπατῶ-
 σαι καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ· τότε
 γὰρ ἐκμύθαι ἐθ' ἡμεῖς αὐ-
 τῇ. μᾶλλον δὲ ἡλκίσαι-
 σιν, ὅρας τὴν κόσμου τὴν ἀ-
 πὸ τῶ σκέματος, τὴν προσ-
 οὐ τὸ βέβαιον, τὴν ἐπὶ συν-
 οίᾳ ἔρμα βαλίσσαν; Ἄς.
 πολλὰς ὁμοίας ἐγὼ τὸ γινώσκω
 μα, καὶ τὸ βέβαιον, καὶ τὴν
 ἀναβολὴν, καὶ τοι μίαν πάν-
 των ἡγεῖται φιλοσοφία καὶ
 ἐν αὐταῖς. πλ. ἢ λίγας, ἀλλὰ
 δηλώσει ἥτις ὅςτις φθιγγαμεν
 μόνον. Φι. παπαί, τί Πλάτων
 καὶ Χρύσιππος. αὖν, καὶ
 Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ Ἀ-
 πωντῶν, αὐτὰ δὲ τὰ κο-
 φάλαί μιν τῶν μαθημάτων;
 σι αὖθις ἰσάου βίον; ἄρα τίς
 ὑμᾶς ἐλύπη τῶν κάτω; ἐρ-
 γισμένους γοῦν ἰοίκαται.

PLATO. Hæc quidem re-
 ctè dixisti. non enim ma-
 nifestum, nec cunctis no-
 tum est ostium. atque haud
 necesse erit ad illius accede-
 re domū. hic enim in h. Co-
 ramico ipsam opperiemur.
 illa iam uerò adierit, ex Aca-
 demia reuertēs, ut etiam in
 Pœcilo obambulet: id enim
 quotidie facere cōsuevit. qu-
 potius iam est præstō. Vi-
 des ne ex effigie decorem,
 māsuetudinem ex aspectu:
 ipsam uerò cogitabundam
 placidè incedere? L. V. C.
 Multas effigie, incessu
 uestitu similes uideo: atque
 inter has omnes solū u-
 na uera est Philosophia.

PLAT. Rectè loqueris. ue-
 rum quæ nam sit, cum so-
 lū loqui cœperit, ostēdet.
 PHILOSOPHIA. Πα-
 πα: cur Plato, Chrysippus
 quoque, et Aristoteles, nec-
 non reliqui omnes, ipsa mea
 disciplinarum capita, apud
 superos? Cur rursus in ui-
 tam? Ecquis uos ex inferis læsit? Iracūdis similes estis. Quis-

καὶ τίνα τῶν συλλαβόντων
 ἄγει; ὃ περ λυπεύεται τις,
 ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ἱερὸνυλός ἢ
 τις; Πλά. νὺ Δίε, ὦ φιλοσοφία,
 πάντων γε ἱερουσίων ἀσι-
 βησάτω, ὅς τίς ἱερωτά τινι
 σι κακῶς ἀγορεύειν ἐπιχείρη-
 σι, καὶ ὑμᾶς ἀπαντας, ὁπότεοι
 τι παρὰ σὺ μαθόντες, τοῖς
 μὴ ὑμᾶς καταλειδοίπαμεν.
 Φι. εἴτα ὕψι κακῶς αὖτις τοῖς
 προσμύθευσεν, καὶ ταῦτα ἡ
 Δότω ἡμῖν, οἷα πρὸς τὴν κομῶ-
 δίαν ἀκούσασιν ἐν νουνοῖς, ὅ-
 μως φίλῳ τι αὐτῷ ἤγηται,
 καὶ ὅτι ἰδιώσας μὲν, ὅτι ἡ-
 τισι κακῶς προσελθῶσα, ἰφίσι-
 μι δὲ πᾶσι τὰ ἀκότα, καὶ
 τὰ ξυμῶν τῇ ἰορτῇ; οἷα γὰρ,
 ὡς ἐκ αὐτοῦ τοῦ σκώμματος
 χάρις γίνεται, ἀλλὰ τὸ γαν-
 τίον, ἵππερ αὖτὴ καλὸν, ὅσπερ
 τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς
 ἰδύμασι, λαμπρότερον ἀ-
 πιστίβει καὶ φανερώτερον
 γίνεται. ὑμῖς δὲ ἐκ οἷα ὅ-
 πως ἐργάζοι καὶ ἀγχακτι-
 κοὶ γυγνᾶσι. τί δ' ἔρ' αὐτὸν
 ἄγχι

admodū iracūdia ac indignatione accēssē estis. proinde cur-
 eunt

nam hic existit, quem como-
 prehensum ducitis: nunquid
 fur est, seu homicida, uel sa-
 crilegus? PLATO. Ita
 per Iouem ὁ Philoſophia,
 & omnium sacrilegorum
 inquinatissimus, qui te san-
 ctissimam maledictis inceſ-
 sere conatus est, pariter o-
 que nos omnes, quotquot
 abs te quippiam didici-
 mus, ac posteris utendum
 dereliquimus. PHILO.
 Itaque maledicente quopi-
 am indignamini, cum scias-
 tis quānam ego à Com-
 dia in Dionysiis audire so-
 leo: attamen ipsam amicam
 esse duco, neque in ius uo-
 co, seu accedens incuso, ue-
 rum conuenientia & fe-
 dō congruentia ludere per-
 mitto. Noui enim quod nil
 ob scommata redditur de-
 terius, sed e contra quodcun-
 que bonum existit, tan-
 quam aurum cum erutū in-
 ciditur, clarius relucet, fitq;
 splēdidius. At uos nescio quē

ἄρχηται· πλ. μίαν ἡμέραν τῷ
 τῷ παραίτησάμενοι, ἡκομην
 ἐπ' αὐτόν, ὡς ἐπὶ ὅσῃ τῷ ἀρί-
 στῷ ὦν διδρακί. φῦμαι γὰρ ἡ-
 μῖν δι' ἡμετέραν, εἰα ἡμετέραν ἐπι-
 στήν ἐς τὰ πλῆθος λαοῦ ἡμῶν.
 φι. ἅτα πρὸ δίκης, δὲ ἀπολογί-
 σάμεν ἀποκρινάμεν; διὰ δὲ
 γὰρ ἔστιν εἰπὴν τὴν δίκην. πλ.
 ἐν, ἀλλ' ἡδὲ σὶ τὸ πᾶν κινῶν
 ἀμύθῃ, καὶ σοὶ ἴ, τι αὖ δὲ κῆ,
 τὸτο ποίσει τίς φησὶ δίκης.
 φι. τί φῆς σύ; Δς. τὸτο αὐτὸ, ὡ
 δὲ σπείνα φιλοσοφία, ἐπεὶ καὶ
 μόνον ἡλληνδὲς διδρακί δύναιτο.
 μέλλεις γὰρ δύναιτο, πολλὰ ἰνι
 τούσας, τὸ σὶ φυλαχθῆναι ἡμῶν
 δίκην. πλ. νῦν ὡ κατὰ τὴν δὲ
 σπείναν αὐτῷ λαοῦ, πρῶτον
 ἢ τὸ ἀτιμώτατον φιλοσοφίαν
 ἀπὸ φαίνε, ἢ τὸ σὶ τὸ ἀποκρί-
 νύ τῃν διὰ τὴν κατὰ μόρον δὲ
 δολῶν ἡμετέραν εἰδος αὐτῆς τ.
 λόγῳ; φι. ὁρᾷτε, καὶ ἡ φιλοσο-
 φία ἔσθ' ἡ, ἀλλὰ γόνις αὐ-
 δρας ὅτι τῷ ἡμετέρῳ δύναιτο
 κατὰ πολλὰ καὶ μικρὰ πρᾶτ
 quemq; singulatim uenale proponeres. meministi ne sermo
 num? PHIL. Atqui uidete ne non philosophiam iste, uerū
 praestigiatores uiros sub uestri nominis obiectu multa ac fce

eū strangulatis? PL. Vñ
 hunc postulantes diem, con-
 tra illum emerſimus, ut ob
 commissā malefacta dig-
 nas persoluat pœnas. Fama
 etenim cognouimus, qualia
 contra nos in uulgus sparo-
 serit. PHIL. Igitur cum
 indemnatum ac inauditum
 interficietis? Atqui dicere
 quid uelle uidetur. PL. AT.
 Minimè: uerū negocium
 omne tibi commitemus, ut
 cognita caussa, quicquid
 uisum fuerit, statuas. PHI.
 Quid tu ais? LVCIA.
 Hoc idem, ὃ hera Philoso-
 phia, quandoquidem sola
 sola ueritatem inuenire po-
 test: uix enim multis obtinui
 precibus, ut tibi caussa de-
 legaretur. PL. AT. Nunc
 ὃ execrande ipsam appel-
 las, paulo ante uerò rem ef-
 ſe turpiſſimam philosophiā
 afferebas, cū in tāto theatro
 etiā pro duobus obolis unū
 da

ταντας, ὑγέρουσι λακῶς. ΛΥ.
 εἴση αὐτίκα, ἢ μὴ βίλης ἀπο-
 λογμὸς ἀπέσθ. μένον ἀπὶ
 μὴν ἰπ' Ἀρεῖον πάγον, μάλ-
 λον δὲ εἰς τὴν Ἀκρόπολιν αὐ-
 τῶν, ὥς αὖτε ποσειπῆς ἄμα
 καταφανείη πάντα τὰ ἐν τῇ
 πόλει. ΦΙ. ὅμως δὲ ὦ φίλοι,
 ἐν τῇ Παικίλῃ τίως ποσειπα-
 σέσθαι ἤξω γὰρ ὑμῖν, ἰκδικά-
 σασθαι τὴν δίκην. ΛΥ. τίς βε-
 δὲ ἄσθ, ὦ φιλοσοφία; πάν-
 γαρ ἰδομένη καὶ αὐτὰς δεκ-
 σθαι. ΦΙ. Αἰετὸς μὲν ἢ αὐδρῶς
 δεῖ αὐτὰς, Σωφροσύνη δὲ ἰκέ-
 νη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐ-
 τῶν. ὃ προεγμὸν ἔχον, Παιδεία.
 ἢ ἀμυνδρὰ δὲ αὐτὰς, καὶ ἀσα-
 φής τὸ χρῶμα, ἢ Ἀλήθεια ἰ-
 σθαι. ΛΥ. ὅχι ὅρῳ ἢν τινα καὶ
 λίγας. ΦΙ. τὴν ἀκαλλώπιστον
 ἐκένω ὅχι ὅρῳ, τὴν γυμνῶν,
 πλὴν ὑποφύσσων ἐκείνῃ διὰ
 δαίνυσθαι; ΛΥ. ὅρῳ οὐκ ἔ-
 λει. ἀλλὰ τί ὅχι καὶ ταύτας ἄ-
 γεις, ὥς πλεῖστοι γένοιτο καὶ ἰ-
 ταις τὸ σωτήριο; τὴν Ἀλ-
 δαμ ἰνquam, subterfugientem semper, ac subterlaben-
 tem? LVCIA. Vix nunc tandem cerno: uerum cur non
 & has ducis, ut penitus repleatur confessus? siquidem Ver-

dacōmittentes, maledictus
 infectatus sit. LVCIA.
 Quamprimum cognosces,
 si saltem respondentem au-
 dire uelis. tantummodo ad
 i Arium abeamus pagum,
 seu potius in arcem ipsam,
 ut tanquam ex specula, cum
 Eta pariter quæ in urbe
 sunt, manifeste pateant.

PHIL O. At uos, ὦ ami-
 ca, in Pœcilo tantisper de-
 ambuletis porticu: adero
 etenim quum primum dju-
 dicatum fuerit. LVC.
 Quæ nam ὦ Philosophia
 hæ sunt? nam & ipse ad-
 modum ornata esse uiden-
 tur. PHIL O. Virilis hæc
 Virtus ipsa, illa uerò Modeo-
 stia. penes quā Iusticia: at an-
 tesignana Disciplina: dubio
 uerò colore, et uix apparēs
 illa, Veritas est. LVCIA.
 Non uideo. quam nam di-
 cis? PHIL. Nonne inoro-
 natam illam cernis, nu-
 datam
 ritatem

ἴσως διὰ γὰρ καὶ ξυλόγουσιν ἀ-
ναβήσκουσαι πρὸς τὴν δίκην
βίβλου. ΦΙ. νὴ Διὰ, ἀπολεθί-
σασιν καὶ ὑμεῖς. ὁ βαρὺ γὰρ,
μίασ διάσαι δίκην καὶ ταύ-
τα, περὶ τῶν ἡμιτόρων ἰσο-
μίστω. ΑΛ. ἀπίτι ὑμεῖς· ἐγὼ
γὰρ ὁδὸν δίκης ἀκούω, ἢ
πάσαις οἰδα ὅτι οἱ ὄντι. ΔΥ.
ἀλλ' ἡμῖν, ὦ Αλφειά, ἐν δέ-
σσει ξυδικάζοις αὐτὸν, ὡς καὶ
καταμνήσεις ἱκανά. ΦΙ. ὁ-
κῆρπάγωμαι καὶ τὴν θρα-
καιδίῳ τέτῳ, δύνοικατάτω
μεῖντι; ΔΥ. καὶ μάλα ὀπό-
σας αὐτὸν ἰδύης. ΦΙ. ἐπιθεῖν
ὦ Ελευθερία καὶ Παρρησία
μὲν ἡμῶν, ὡς τὴν δάλαυρ ἴ-
τον ἀνθραπίσκον, ὅρασις ἡ-
μίτορον ὄντα, καὶ λινδωσύνο-
τα ἰδὲ μηδὲ μιᾷ προφάσει δι-
καίᾳ, σῶσαι δυνήσῃ. σὺ
δ' Ελευχὲ αὐτὸν πρίμεινον.
ΔΥ. μελαμῆς, ὦ δίκαινα. ἡ-
κίτη δὲ καὶ εὐτό, καὶ ἡ-
νὴς ἄλλῃ· ὁ γὰρ τοῖς τυχε-
σι θέρσις προσπολιμῶσαι
δύσει μοι, ἀλλ' ἀλαβόσω αὐ-
τίαν. haud enim cū fortuitis
fētibus, cū arrogātibus difficilimāq;

ritatem & Patrocinium ad
iudicium pariter ascendere
uolo. PHIL. Recte per Ios-
uem. sequimini igitur &
uos: non enim difficile erit
unicum iudicare iudicium,
præcipue cum de nostris
agetur. VERITAS. Abi-
te uos. nil enim mea refert
ea audire, quæ quidem qua-
lia sint noui. LVC. Ve-
rum ô Veritas, ut iudicio ad-
sis, ac singula diligenter ex-
quiras, maximè nostra in-
terest. PHIL. Nunquid
famulitium hoc mihi admo-
dum beneuolum deducam?
LVC. Valde quidem, &
quæcumq; uolueris. PHIL.
Sequimini ô Ingenuitas, Lo-
quendiq; libertas, ut mise-
rum hunc homuncionem,
amatorem nostrum, ac nul-
lo pretextu iusto periclitan-
tem, saluare possimus. at tu
Blenche illic remane. LVC.
CIA. Minimè ô bera: quin
ille quoq; ueniat, & si quis
mibus,

θρόποις, καὶ λυσισίγκτοις, ἀ-
 εἰς τινὰς ἀποφυγὰς δύσκολα
 μύθοις, ὥστε ἀναγκᾷ ὁ Ε-
 ληνξ. ΦΙ. ἀναγκᾷ ὅτι καὶ
 μὲν ἔρ. ἀμείνων ἦ, καὶ καὶ πῶς
 ἀπόδειξιν παραλάβεις. ΑΛ.
 ἐπιδιπάζω, ἐπὶ τῷ αἰσχυ-
 ρῶσι δονᾷτε πρὸς πῶς δίνω.
 ΑΡΙΣΤΟΤ. ὁρᾷς, προσεταίρι-
 ται καθ' ἑμῶν, ὡς φιλοσοφία,
 πῶς ΑΛΕΞΕΙΩΝ. ΦΙ. ἔτα δὲ δία
 σι, ὡς Πλάτων, καὶ Χρύσιππος,
 καὶ Αριστοτέλης, μή τι ψεύσ-
 ται ὡς ὅτι αὐτὴ ΑΛΕΞΕΙΑ ἔσα;
 ΠΛΑ. ὅτι τὸτο, ἀλλὰ λανθάνει πα-
 ρεργός ἐστι, καὶ κολακικός, ὡ-
 στε παραπείσει αὐτὸν. ΑΛΕΞ.
 θαρρᾷ, ὅτι ἐν μὴ γίνονται
 ἄδικον, Δικαιοσύνης ταύτης
 συμπράξεως. ἀπὸ μὲν ἔρ.
 ἀλλ' ἀπὸ μοι σὺ, τί σοι τὸ νο-
 μα; ΑΛ. ἡμοὶ Παρρησιαστικῆς,
 ΑΛΕΞΕΙΩΝ ὁ τὸ Ελεγκτικῆς.
 ΦΙ. πατρίς δέ; ΑΛ. Σύρ. ὁ,
 ὡς φιλοσοφία, τῶν ἐν Εὐφρα-
 τι δίνω. ἀλλὰ τί τὸτο; καὶ
 γὰρ τούτων τινὰς εἶδα τῶν
 ἀντιδίνων μου, ὅχι ἔτι ἰσχυρὸν ἐμὲ
 Syria, ὁ φιλοσοφία, iuxta Euphratem. Sed quid hoc est?
 noui .n. quosdā ex his meis aduersarijs, nō minus quā ego
 sum,

nibus, & qui semper effu-
 gia quaedam inueniant, ita
 ut necessarius sit Elenchus.
 PHIL. Igitur admodum
 necessarius. melius uerò si
 & Demonstrationem te-
 cum assumas. VER. Sequi
 mini omnes, quandoquidem
 ad iudicium necessarij uide-
 mini. ARIST. Cernisne ὁ
 Philosophia, quemadmo-
 dum propter nos Veritati
 subblanditur? PHILO.
 Numquid ὁ Plato, Chrysip-
 pe, & Aristoteles, ueremio-
 ni, ne sui causa, cum Veri-
 tas sit, mentiatur? PLA.
 Non hoc: sed admodum cal-
 lidus est, et blandiculus, ita
 ut illi persuadere posset.
 PHIL. Confidite. nil ini-
 qui, cum Iusticia hæc adsit,
 fieri poterit. Abeamus i-
 gitur. Verum dic mihi tu,
 quod tibi nomē est? LVCI.
 Mih? Parrhisiades Ale-
 thionis Elenxiclei. PHIL.
 Patria uerò quān? LVC.
 sum,

βαρβάρους· τὸ γινῶ· ὁ βάρ-
 ως δὲ καὶ ἡ παιδεία, ὁ βαρ-
 τὰς Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ βαρ-
 βυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καί-
 τοι πρόσγει σὲ δόλιν αὖ γίνου-
 το ἱλατρίον, ὅς τοι εἰ τινὲς φωνῶν
 βαρβαρῶν εἴη τις, ἔπειτα ἢ
 γνώμην ἔρβη καὶ δικαίαν φά-
 νοιτο αὖσα. ΦΙΛ. ὦ λέγεις. ἀλλο-
 πως γὰρ τὸτο ἡρόμην, ἢ τίχην
 δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστα-
 δαι τὸτό γε. ΛΟΥ. μισαλα-
 γῶν εἰμι, καὶ μισογόνος, καὶ
 μισοψευδῆς, καὶ μισότυφός,
 καὶ μισῶ πάντ' τὸ τοιοῦτό μοι
 εἶναι τῶν μισῶν ἀνθρώ-
 πων, πάντων δὲ πολλοὶ εἰσιν,
 ὡς οἶδα. ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολλοὶ
 μισοῦ τίνα μᾶλλον τινὲς τινῶν.
 ΛΟΥ. ὦ λέγεις. ὁρᾷς γὰρ ἐπὶ
 σοις ἀπιχθάνομαι, καὶ ὡς κιν-
 διωδύω δὲ αὐτῶν; ὁ μὲν ἀλ-
 λά καὶ τινὲς ἐξαυτίαν αὐτῶν
 πάντων ἀπειθῶς οἶδα. λέγω
 δὲ τινὲς ἐπὶ τοῦ φιλοῦ τινὲς ἀρ-
 χῶν ἔχουσιν. φιλαλήδους γὰρ,
 καὶ φιλόκαλός, καὶ φιλα-
 πλοικός, καὶ ὅσα τῶ φιλοῦ εἶδαι

συγε

sum, barbaros genere, mo-
 ribus uero & disciplina nō
 Solenses uel Cyprios, seu Ba-
 bylonios, aut Stagiritas. Sic
 quidem quantum ad te per-
 tinet, nil refert si quis uoce
 sit barbarus, dummodo iustē
 ac rectē sentire uideatur.
 PHIL O. Bene dicis: uerū
 et hoc quero, quāmnā
 artem nosti? quoniam &
 id scire decet. LVCIA.
 Arrogantiā sum ofor, &
 uersutiā ofor, & mendaci-
 ofor, & insolentiā ofor: om-
 nesq; eiusmodi coinquinato-
 rum hominum odi species
 sunt enim, ut nosti, per-
 quān multā. PHIL O.
 Hercules, odij plenam exer-
 ces artem. LVCIA. Rectē
 dicis. cernis etenim quibus-
 nam odio sim, & quē admo-
 dum propter eā periclitor.
 Verū & contrariam ad-
 modum probē noui artem,
 eam inquam, quē ab amare
 exordium sumit. sum enim
 ueritatis amator, & honesti
 amator, & synceritatis amator, ac omnium quē ad amare
 kkk spectare

συγγρη. πλὴν ἀλλ' ἑλίγοι πά-
 συ τούτους ἄξιοι εἶ τίχυνται. οἱ
 δὲ ὑπὸ τῇ ἰναιστίχ ταττόμε-
 νοι, καὶ τῷ μίσει οἰσιέσθη-
 ροι, πρῶτα κτισμένοι. λινδύ-
 πον τοιγαροῦν πλὴν μὲν ὑπὸ
 ἀργίας ἀπομαθῆναι ἔδωκε, πλὴν
 δὲ πάντων ἐκβεβηκέναι. φι. καὶ
 μὲν ἐκ ἐχρήλῳ. τοῦ γὰρ αὐτοῦ
 καὶ τὰς φασί, καὶ τὰς. ὡ-
 στε μὴ διαίρει τὸ τίχυναι. μία
 γὰρ ἐστὶν αὐτῷ εἶναι δοκοῦσαι.
 Λου. ἀμνησθὲν σὺ οἶδα ταῦτα,
 ὦ φιλοσοφία. τὸ μὲν τοι ἐ-
 μόνου τοιούτου ἐστὶν, εἶον τὸς μὲν
 πονηρὸς μισῶν, ἱκανῶν δὲ
 τὸς χρητῶν, καὶ φιλῶν. φι.
 ἄγε δὲ, πάρισμεν γὰρ ἰνδα
 ἐχρήλῳ. ἰνταῦθά ποῦ ἐν τῷ
 προνάῳ τῆς πολιείας Δικαί-
 στω μὲν. ὡς ἴσθης διὰ τοῦτο ἡμῶν
 τὰ βάδρα, ὅμῃς δὲ ἐν τοσού-
 τῳ προσκυνήσωμεν πλὴν θιόν.
 Λου. ὦ πολιὰς, ἰλθὲ μοι κα-
 τὰ τῶν ἀλλοτρίων σύμμαχον,
 ἀνταμνησθῆσαι ἐπίστα ἑπὶ
 πάντων ἐκμετρεῖς ἀνέεις αὐ-
 τῶν. καὶ ἂν πράττῃσι δὲ μέ-
 νῃ ἄρῃς, ἅτι δὲ ἐπίσκοπον
 iniuria quotidie audis f. sola enim tanquam speculatrix

speculare videtur. Verū pau-
 ci admodū hac arte sunt di-
 gni : qui uerò ex aduerso
 sunt constituti, ac odio mas-
 gis familiares, infiniti. Pe-
 riclitator igitur illam quidem
 ob segnitiam iam dedisce-
 re, hanc uerò etiam nimium
 callere. PHILOS. At-
 qui haud oportebat : eius-
 dem enim ferunt esse et il-
 la et ista, ita ut induisibi-
 lis sit ars. unica etenim est,
 quauis binæ esse uideatur.
 LVCIA. Melius tu hac, o
 Philosophia, nosti : meū ue-
 rò ita se habet, ut prauos o-
 dio habere, bonos autem lau-
 dare et amare consueue-
 rim. PHILOS. Age, quò
 oportebat, iam deuenimus.
 hic in Mineruæ iudicabi-
 mus uestibulo. Hec sacer-
 dos dispone sedilia : nos in-
 terim deam adorabimus.
 LVCIA. Obsecro Pal-
 lus, contra arrogantes mi-
 hi auxilium ferto, ac recor-
 dare quanta ipsorum per-
 iuria

quæ

ἴσα, νῦν ἡμεῖς ἐκμύνασθαι
 αὐτοὺς ἡμεῖς δὲ τῷ πονηρατέρῳ.
 μὲν ἰδὲν, καὶ πλείους ὡς
 σιν αἱ μέλαινας, σὺ προῶσα
 σα τῷ σικωτῆς, σὺ δὲ. φι. ἐ-
 γο. ἡμᾶς μὲν ὑμῖν καὶ δὴ ἡ κα-
 θέμεθα, ἴτιμοι ἀκούειν τῶν
 λόγων. ὑμᾶς δὲ προσέειπε.
 νῦν τίνα ἐξ ἀπάντων, ὅστις ἀρε-
 τὰ καταγορεύσας αὐτὸν δεικνῇ, ἐν
 νήρτι τῷ καταγερῶν, καὶ
 διώχεται. ὃ γὰρ εἶδον τι πᾶν
 τὰς ἡμᾶς λίγαν. σὺ δὲ, ὦ Παρ-
 ρισιάδην, ἀπολογέσθαι μετὰ
 τούτῳ. Ἀνατίς ἔμ' ἵσχυο
 δείκται. ὃ δὲ ὑμῶν αὖ γίνου-
 ναι πρὸς τῷ δεικνῶν, σὺ δὲ πλά-
 τυν, ἥτις μεγαλόνοια θαυμά-
 σθαι, καὶ καλλιφρονία δεινῶς Ἀπο-
 τικῇ, καὶ τὸ καχαραίειον,
 καὶ παθεῖς μετὲν, ὃ ἰσχύο
 σις, καὶ τὸ ἀκρίβης, καὶ τὸ
 ἡπαγωγὸν ἢ καὶ τῶν ἀπο-
 δόξων. πάντα ταῦτά σοι
 ἀβρία πρίσσις, ὅτι τῷ προ-
 γορεύῳ δεικνῶν, καὶ ἐκ τῶν ἀπάν-
 των ἀπὸ τῶν ἀνότα. νῦν ἀνα-
 μέλειτι πᾶσι τῶν ἰκάνων, καὶ
 συμφορῇ

sunt, eloquere: ac omnium illorum nunc reminiscaris; &

quæ perpetrant uides. nunc
 tempus illos ulciscēdi adest:
 si uerò me uictum cernes, ni
 grosq̃ superare, tuum ad-
 ijce calculum, meque salua-
 to. PHILOS. Agite iam
 confedimus, uestras paratū
 audire querelas: uos uerò
 ex omnibus quempiam eliga-
 tis, qui egregiè accusare ac
 redarguere nouerit, quan-
 doquidē impossibile est uos
 omnes pariter loqui. Tu au-
 tem Parrisiades debinc re-
 spondebis. REVIVIS-
 CENTES. Quis igitur ē
 nobis, ut potissimū hāc agat
 causam, idoneus erit? Tuas,
 ὦ Plato, excellens prudentia
 est admiranda, eloquentia
 uerò redundans, & Attico
 lepore referta, flexanima et
 uenusta: cognitio autem ac
 diligentia, necnon tempe-
 stiua demonstrationum in-
 ductio, hęc omnia copio-
 se tibi adjunct: quapro-
 pter accusationem suscipe,
 & pro cunctis, quæ digna

συμφέροι αἰ τὸ αὐτὸ, εἴ τι σοι
πρὸς Γοργίαν, ἢ Πώλον, ἢ Πρό
δικον, ἢ Ἰππίαν ἔρεται. Διὰ
τούτων οὗτος ὅστις ἐπὶ Πίπασ
πῶτε ἔρ καὶ τὰς ἑρωνάας, καὶ
τὰ Λομφὰ ἱκάνει, καὶ συνισ
χῶ ὁρώται. καὶ σοι Διὸς καὶ
καὶ πῶτε παρὰ βύσσον, ὡς μέ
γας Ζεὺς πῶτε ἀρμα ἱλίου
συν, ἀγαπητικῶς αὐτὸν, εἰ μὴ
ἔστι ἡ πόσις τῶν Διόνων.

Πλά. μηδὲ μὲν, ἀλλὰ τινὰ
τῶν σφοδρῶν προχειρο
σώμεθα, Διὸς τῶν τῶν, ἢ
Ἀντιδίνω, ἢ Κράτῃ, ἢ καὶ
οἱ ὅτι Χρυσίππῳ, ὃ γὰρ δὴ καὶ
λας, ἐν τῷ παρόντι, καὶ δε
νότητι ὁ συγγραφεὺς ὁ κα
ρὸς, ἀλλὰ τινὲς ἱλικτικῶς
καὶ δικανικῶς παρασκευῶν.
ῥῥῥῥ δὲ ὁ παρρησιάζων ἐ
στίν. Δι. ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸν κα
τηγρήσω, καὶ γὰρ ὁ δὲ πᾶν
μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων διὰ
σιν, καὶ ἄλλως δὲ, ὡς ὁ α
πασίας ὑβρίσμαι δὲ ὁ δὲ
πρῶτον ἀποκικρυμμένον.

Πλά.

precio duorum obolorū præconis voce uenalis expositus.

PLAT.

in hoc unum confer siquid
aduersus Gorgiam, aut
Polum, seu Prodicū, uel Hip
pīam à te dictum est. Vebe
mentior hic existit: expedi
igitur ironias & sales, co
piofusq; illas & iucundas
comitates: quin, si uidebitur,
nōnquā exuperes, ut in ma
gnus Iupiter alatū impellat
currum, ac indignatione
moueatur, ni ille debitas ex
pendat pœnas. PLAT. Mi
nimè, sed uehementiorem
quendam eligamus. Dioge
nem hūc, uel Antisthenem,
aut Cratetē, seu te Chrysipo
pe. non enim elegantiae per
politæ in præsentī, nec con
scribendi acrimoniæ est tē
pus, sed redargutionis cuius
dam, ac iudicialis exercita
tionis. Rhetor enim est Par
rhisiades. DIOG. Proinde
ego ipse accusabo. nō enim
sermonibus nimium longis
opus est, arbitror. Accedit,
q; præ cunctis reliquis iniu
ria sim. affectus, paulò antè

τλά. ὁ Διογένης, ὁ φιλοσοφία, ὅρῃ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ πάντων. μέμνησο δὲ, ὡ γυνυαί, μὴ τὰ σιαυτοῦ μόνον περισβάνειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ λοιπὰ ἢ ὅρῃ. εἰ γὰρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφορὰ μὴ βα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τῷ πρὸς μὴ ἐξίταξαι, καὶ ὡς οἱ ὅτι ὁ ἀληθὺς φῶς, νῦν λέγει ὅπως δὲ, ὑπὲρ φιλοσοφίας αὐτῆς. ἀγανάκτει πορνισμοῦ μέλει, καὶ ἡλικίᾳ ἀκρόασις ἐν τοῖς Παρρησιαῶδες λόγοις. καὶ τὰς προαίρεσις ἀφ᾽ αἷς, ἐν αἷς διαλλαττομένη, ὁ λοιπὸν ἀπαντῶν ἔχομεν, τῷ τοῦ πορνισμοῦ. ὁ γὰρ σὶ μόνον προσησάμεντα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν λινδωσύνται, ὡ σιμνότητα δέξαι, ἢ τοιαῦτα πιστὸς θλῶαι, οἷα οὐτὶ ἀπὲρ ἡνι. Δι. Θάρρει. ὁ δὲ ἐν ἡλλάσσει μὴν. ὑπὲρ πάντων ἔρῃ. λέγει ὁ φιλοσοφία δὲ πρὸς τὰς λόγους ἐπικλαδῶσαι (φύσει γὰρ ἡμῶν καὶ πρᾶος ἔστιν) ἀφ᾽ αἷς διαβουλεύεται αὐτὸν, Proinde etsi Philosophia sermonibus commota, (natura enim mansueta ac mitis est) ipsum absolvere statuerit,

PLAT. Diogenes, ὁ Philosophia, pro cunctis loquens di provinciam subibit. Verum, ὁ generose, memineras te accusatione ista non solum rem tuam, sed communem agere. si enim inuicem in quibusdam discrepamus, tu id nunc minime scrutaris: nec quis rectius sentiat, inquirere curabis: sed ob hoc solum, quoniam philosophia ipsa iniuria sit affecta, ac male in Parrhisia dis audierit sermonibus, indigneris. Opiniones uero in quibus dissidere uidemur, omite: pro ea re quae omnibus communis est, digladiare uidesis. Te solum praeposui, ac nunc in te cuncta nostra periclitatur, ut uel maxime sincera uideantur: uel talia, qualia ille designauit, esse credantur. DIOG. Confidite. nihil praetermitteremus: pro omnibus uerba faciam.

ἀλλ' ἢ τὰ ἱμά' ἰνδύσει. Δίει-
 ξὼ γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάττω ξυ-
 λοφορῶμεν. Φι. τὸτο μὲν μη-
 θαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μάλ-
 λον ἄριστον γὰρ, ἢ πρὶ τῷ ξύ-
 λῳ. μὴ μίλλαι δ' ἔν, ὅδ' ἔν γὰρ
 ἐκείνῃ χυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὶς
 αὐτὸ τὸ δικαστήριον ἀποβλήσκει.
 Δι. εἰ λοιποὶ καθίσθουσιν, ὃ
 φιλοσοφία, καὶ ψευδοφρο-
 νήσιν μὲν ὁμῶς. Διωγνύει
 δὲ κατηγεσθῆναι μὲν. Φι.
 ἢ δὲ λίσσας ἔν, μὴ σε καταψα-
 ρίσονται; Δι. ἔθαμῶς,
 πλῆθος γὰρ κρατῆσαι βύλα-
 μαί. Φι. γυνναῖά σου ταύ-
 πα. καθίσταται δ' ἔν σου δ' ὃ
 Διόγρηδον λέγει. Δι. εἶοι μὲν
 ἡμᾶς αὐτῶν ἐγινόμεθα πρὶ-
 γὲ τὸν βίον, ὃ φιλοσοφία, πᾶ-
 συ ἀκριβῶς οἶδα, καὶ ἔδην
 δὲ λόγῳ. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἰ-
 ρμὴν σιωπῆσω, ἀλλὰ πυνθαγό-
 ραν τῶτον καὶ Πλάτωνα, καὶ
 Αἰσχυρίαν, καὶ Χρύσιππον,
 καὶ τὸς ἄλλους τίς ἐκ οἶδεν,
 ἥσα ἐς τὸν βίον κατὰ ἰσχυ-
 ρίσαστο; ἃ δὲ τοῖς τοῖς ὄντας
 ἡμᾶς

serint? Verum quibus nam contumelijs, quamvis tales
 extiteris

non tamen mea decrunt. illi
 enim, quod baculos baud
 frustra geramus, ostendam.
 PHIL. Minime hoc: ue-
 rum potius sermone. satius
 enim lingua quam ligno rem
 agere. ne igitur cunctis:
 iam enim effusa est aqua,
 conciliumq; in te oculos con-
 iecit. LVC. At reliqui quo-
 que, o Philosophia, confide-
 ant, ac uobiscum dijudicent:
 Diogenes uero solus accuset.
 PHIL. Verum nunquid ue-
 reris ne contra te calculum fe-
 rant? LVC. Minime: plu-
 res enim superare uolo.
 PHIL. Generosa haec tuae:
 desidete igitur tu uero Dio-
 genes loquere. DIOG. Qua-
 les nam circa uitā, o Philo-
 sophia, uiri extiterimus, tute
 optimē nosti, uerbisq; mini-
 mē indiget: nā ut de me fileo-
 am, quis nam ignorat quan-
 ta bona Pythagoras iste, &
 Plato, & Aristoteles, &
 Chrysippus, reliqui deniq;
 in uitae humanae usum contu-

ἡμᾶς ἰ τρισκατάρατ' ὅτ' οἱ
 Παρρησιάδης ὕβριν, ἢ
 Δι' ὄρω. ῥήτωρ γὰρ τις, ὥς φα-
 σιν, ὅν, ἀπολιπὼν τὰ δικασ-
 τήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις συ-
 δουκίσεις, ὁπόσον ἢ δεινό-
 τατ', ἢ ἀκμῆς ἐπιπέριτο
 ἐν τοῖς λόγοις, τὸς πάν' ἐφ' ἡ-
 μᾶς συσκοτάσάμενος, καὶ πάλι
 ταὶ μὲν ἀγροσύνη κακῶς,
 γούτας καὶ ἀπατιῶνας ἀπό-
 καλῶν, τὰ πλεῖστα ἢ ἀναπεί-
 θων καταγίλας ἡμῶν, καὶ
 καταφρονῶν ὡς τὸ μηδὲν ὄν οἰ-
 τῶν, μᾶλλον δὲ καὶ μισῆσαι
 πρὸς τ' πολλῶν ἤδη ποιή-
 κην αὐτὸς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ πλὴν
 φιλοσοφίαν, φιλομάχει καὶ λή-
 ρος ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ
 σπουδαίτατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαί-
 δουσας, ἐπὶ χλευασμῷ δι-
 ξιών, ὥς ἰαυτὸν μὲν κροτῆ-
 σαι καὶ ἐπαυθεῖν πρὸς τ' βί-
 τῶν, ἡμᾶς ἢ ὑβρίζεσθαι. φύσει
 γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολλὸς λι-
 πὸς, χάρισι τοῖς ἀποσκη-
 πῆσιν καὶ λοιδορημένοις, καὶ
 μάλα δ' ὅταν τὰ σιμνότα-
 τα ἔ-

extiterimus, sceleratissimū hie
 Parrhiades nos laceſierit,
 iam dicere pergā . Cum
 enim Rhetor, ut aiunt, fui-
 ſet, dereliſto foro, ac illius
 exiſtimatione, quicquid ue-
 hementiæ ac oratoriæ uigoris
 conſecutus eſt, uniuerſo illo
 contra nos ſe inſtruens, non
 deſinit maledictis inſectari,
 præſtigiatōres ac deceptō-
 res ſubinde uocans: multitu-
 diniq; ut nos derideat et con-
 temnat, tanquam nullius ſi-
 mus momenti, perſuadet:
 quinimo multorum iam odi-
 um non in nos ſolū, ſed
 contra te quoque, ὁ Philo-
 ſophia, ſuſcitauit, potiſſima
 etiam tua mendacia ac nu-
 gas appellans, & quæ nos
 edocuiſti, ſubſannatione ino-
 ceſſens, ita ut à ſpectatori-
 bus laudetur, ac non uulga-
 riter etlii applaudatur, nos
 uerò intolerādīs afficiamur
 iniurijs. Vulgus ſiquidē eiuf-
 ce ut plurimū eſt naturæ, ut
 cū res cauillatione ac ma'e-

dicentia agatur, gaudeat: præcipuè cū ea quæ abſolutiſſi-

τα εἶναι δοκούντα διασώρ-
 ται. ὥσπερ ἀμίλην καὶ πά-
 λαι ἔχαιρον ἀριστοφάνει καὶ
 εὐπόλιδι, σωμακρίτῳ τουτονὶ
 ἰδιόχλουσιν παρὰ γυναικὶ
 πρὶ τῶν σκηνῶν, καὶ ἑωμῶδ-
 σιν ἄλλοις τε τινὰς πρὸς αὐ-
 τῶν ἑωμῶδίας. καὶ τοὶ ἐκείνοι
 μὲν καὶ ἐνὸς ἀνδρὸς ἐτόλ-
 μαρ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διο-
 νυσίοις ἱφειμένῳ αὐτὸ δρᾶν,
 καὶ τὸ σκῶμμα, μὲν τι ἐ-
 δόκει τῆς ἰορτῆς. καὶ ὁ θεὸς
 ἴσως χεῖρας, φιλόγελος τις ὤν.
 ὁ δὲ τὰς ἀρίστους ξυγκαλῶν
 ἐκ πολλῶν φροντίσας καὶ πα-
 ρασκευασάμεν, ἢ βλασ-
 σφὴ μίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλί-
 ον ἱγγράψας, μεγάλην τῇ φω-
 νῇ διαγορεύει κακῶς πλάτω-
 να, Πυθαγόρα, Ἀριστοτέλει
 πῶτον, χρυσίππῳ ἑκείνῳ, ἱ-
 μί, καὶ ὅλοις ἀπανταί, ὅτι
 ἰορτῆς ἱφίσταται, ὅτι ἰδίᾳ τι
 πρὸς ἑμῶν παθῶν· εἴχῃ γὰρ
 αὐτὴν συγγνώμῃ αὐτῷ τὸ
 πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμεν, ἄλ-
 λὰ μὴ ἀρχῶν αὐτὸς ἰδρᾶσι.
 καὶ τὸ πάντων δεινότετον,
 ῥίαν ῥεπellenδο non inferendo ageret. Et quod omnium

ma esse videntur, mordicis
 arripiuntur: quemadmo-
 dum olim gaudebat, cum A-
 ristophanes et Eupolis irri-
 sionis gratia Socratem hūc
 in scenam introducerent,
 Comœdiasq; absurdas quas-
 dam de illo commentarentur.
 Et illi quidem contra
 uirum unum talia sunt ausi:
 ac in Dionysiis, cum id face-
 re concessum esset, scom-
 mataq; pars quædam festi-
 uitatis uideretur, forsitanq;
 deus, cum lepidus quispiam
 esset, delectaretur. at iste
 deliberatè, ac multo studio
 instructus, in optimos quos-
 que inuectus est: librum eo-
 nim ingentem blasphemijs
 quibusdam refertū conscrip-
 sit, magnaq; uoce Platoni,
 Pythagoræ, Aristoteli huic,
 Chrysippo illi, mibi, omni-
 bus deniq; maledicit, cum id
 nec festiuitas permittat, nec
 priuatim aliqua in re à no-
 bis læsus fuerit. Parcendū
 enim illi foret, si talia iniu-
 ageretur

ὅτι ταῦτα ποιεῖ, καὶ ὑπὸ τὸ σὺν
 ὄνομα, ὃ φιλοσοφία, ἐπιδεί-
 νεται· καὶ ἐπειθὲν τὸν διάλο-
 γον, ὑμῖν δὲ οὐκ ἐκείνῳ ὄντα,
 τοῦτο ξυλλαβονιστὴ καὶ ὑπο-
 κριτὴ χρεῖται καθ' ὑμῶν, ἵτι
 καὶ Μένιππον ἀναπέσας, ἐ-
 τάρῳ ὑμῶν ἀνδρᾷ, ξυγκω-
 μωλεῖν αὐτῷ τὰ πολλὰ. ἔ-
 μόνῳ δ' ἀπάρσις, ἐπεὶ κατὰ
 γὰρ καὶ ὑμῶν, πρὸς τὸ
 κοινόν, ἀνθ' ὧν ἀπάντων ἁ-
 ξίον ὅσιν, αὐτὸν ὑποσχῶν
 τὴν δίκην, ἢ τί γὰρ αὐτῶν
 ἔχῃ, τὰ σιμνέτατα δικού-
 νων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων·
 χρῆσιμον γὰρ καὶ πρὸς ἐκεί-
 νους τὸ τοιαῦτον, εἰ βιάσαιντο
 αὐτὸν καταδύντα, ὥς μὴ ὃ
 ἀλλ' οὐκ ἔστι κατὰ φρονί-
 φι-
 λσοφίας, ἐπεὶ τόγχι τὴν ὁσυχί-
 αν ἄγει, καὶ ὑβρίσμενον ἀνέχε-
 σθαι, ἐμεινότες, ἀλλ' ἀνα-
 δρίας καὶ οὐκ ἐκείνης ἀνδρείας
 αὐτὸν ἐμείβοιο. τὰ μὲν γὰρ τι-
 λούτατα τινὶ φορητά· ἐς ἡμέ-
 ραν ἀνδραγαθία, παρὰ
 γὰρ

grauissimū existit, sub tui no-
 minis prætextu talia, ὁ Phi-
 losophia, facere audent: nec
 non eodem conatu, dialo-
 go familiari nostro auxilia
 tore & mimo, contra nos
 utitur. Quinetiam n Me-
 nippo, uiro nobis amico per-
 suasit, ut quamplurimum in
 comicis illis cauillis sibi as-
 sistat: qui solus non adest,
 neque nobiscum, prodita so-
 cietate, accusat. pro qui-
 bus omnibus pœnas luere
 est dignus. Quid enim con-
 tra hæc dicere posset, cum
 exactissima quoque coram
 tot testibus carpere ausus fu-
 erit? In quorum utilitatem
 hoc quoque redundabit, si
 ipsum pœna affectum spe-
 ctauerint: nemo enim de-
 binc philosophiā tam facile
 contemnere audebit. Pro-
 inde in hac re quietem age-
 re, et iniuriantem tolerare,
 non modestiæ, sed extremæ
 ignauiæ & amicitiae indicium
 censendum esset. Ceterū po-

strema cuinam ferēda sunt? Siquidem nos tanquam man-

γαγών ἡμᾶς ὑπὸ τὸ πολυτή-
 ρον, καὶ ἐν ῥυκά ἐπιτήσας,
 ἀπὸ κηρύκατον, ὡς φασί, τὸς
 μὲν ὑπὸ πολλῶν, ἱνὺς δὲ
 μὲν ἄττικῆς, ἡμῖν δὲ ὁ πονη-
 ρότατος ὅτι δὲ δὴ ὁ δὲ λῶν. εἰ
 παρὲν τοῦ δὲ ἐγὼ, αὐτὸς ὅμ-
 γι αὐτοὶ τε αὐτὸς ἡ ἀνδραμὴν ἀ-
 γασσάμενος αὐτὸς ἡν σὶ ἀξιοῦ-
 μεν τιμωρῆσαι ἡμῖν, τὰ δὲ
 σχίστα ὑβρισμῶν. Φι. ὦ
 γι, ὃ Διόγενες, ἔκδο ἀπάν-
 των ἡμεῶν, ὅπως ἡμεῶν, ἡ-
 παντα εἰρηκας. παύσασθαι ἡ-
 παντὸν τοῦ ἐγχει τῷ ἀπολογ-
 μῶν. εὖ δὲ, ὃ Παρρησίαδης,
 λίγι ἡδὲ ἡν τὸ μόρε. σοὶ γὰρ
 τὸ ὕδωρ βῆ νῦν, μὴ μέλλῃς ὅμ-
 παρ. ὃ παύτα με, ὃ φιλοσο-
 φία, κατηγήρησαι Διογένης, ἀλ-
 λὰ τὰ πλείω, ὡς ἡν χαλεπὴ
 ἰδρα, ὅτι οἷός ἐστι παθῶν, παρὲν
 ληπτο. ἐγὼ ἡ τοσούτῃ δὴ ἔξαρ-
 τος ἐνέδωαι, ὡς ὅτι ἡ πορ αὐτῶν,
 ἡ ἀπολογίαν ἵνα μεμύνηται
 ἀφίχθαι, ὡς ἡν ἡ ἵνα ἡ αὐτῶν
 ὅτι ἀπεισώπησης, ὃ ἐγὼ μὴ

πρότις

cipia in uenaliū deducēs,
 præconi, ut aiunt, uoce di-
 uendidit, nonnullos precio
 ingenti, quosdam mina Ato-
 tica, me uerò sceleratissi-
 mus ille obolis duobus, ita
 ut circumstantibus risum mo-
 ueret. Eam ob causam ino-
 dignatione perciti, in illum
 manus inieciimus, teq; ro-
 gamus, ut nos turpissimis af-
 fectos iniurijs ulciscaris.

REVIVISC. Buge, ὃ
 Diogenes, pro cunctis, ut
 decebat, egregiè perora-
 sti. PHILOS. Define re-
 sponsuros: tu uerò Parrhisia
 des dicere pergas: nūc enim
 tibi aqua defluit. ne igitur
 cuncteris. PARR. Non
 omnia mea, ὃ Philosophia,
 in accusatione sua Dioge-
 nes recensuit: uerū magna
 ex parte, quæ difficiliora
 erant, nescio qua ratione
 ductus, prætermisit. tan-
 tum uerò aberit ut me illa
 minus dixisse negem, uel præmeditatam excusationē quan-
 dam prætendam, ut si qua ille idem reticuit, uel ego antea
 baud

πρὸ τὸν ἰφθίμω ἔρηκτος, νῦν
 προδίδωμι μοι δοκῶ. ὅτω γὰρ
 αὐτὸν μάθεις οὐδὲ τινὰς ἀπεικόνι-
 σον, καὶ λακῶς ὑπόβλεπον, ἀλα-
 ζόνας καὶ γόητας ἀπακαλῶν.
 καὶ μοι μόνον τότε παραφυ-
 λάτῃσι, ἐὰν αὐτῷ, πρὸ πάν-
 των ὄρω. ἐὰν δὲ τι βλάβη μου,
 ὃ ῥα καὶ φαίνεται ἔχω, ὁ λό-
 γος, ἐπὶ τὸν διελύχοντα ἐμὴν,
 ἀλλὰ ἐκείνους αὐτοὶ οἶμαι διηγεῖ-
 σθαι αἰτιαθῆναι, τὰ τοιαῦτα
 ποιεῖντας. ἰγὼ γὰρ, ἰσχυρὰ τὰ
 χρίστα φωτίζον ὁπόσοι τοῖς ῥη-
 τορῶσι τὰ δυσχερῆ ἀναγ-
 κασίον προσεῖναι, ἀπάτῃ καὶ
 ψεύδει, καὶ δρασυτήτι καὶ
 βολῇ, καὶ ὠθισμῶς καὶ μυρία
 ἄλλα, ταῦτα μὲν, ὡς πρὸς ἐ-
 κείνους, ἀπὸφυγε. ἐπὶ δὲ τὰ
 σὰ, ὡς φιλοσοφία, καλὰ ὠρ-
 μήσεως ὑφίστανται, ὁπόσοι ἐμὴν
 λοιπὸν τῷ βίῳ, καθάπερ ἐν
 ζῶντι καὶ κλύδων, ἐν δὲ
 αἰῶνι τινὰ λιμένα ἰσχυρῶ-
 σαι, καὶ σοὶ σικιρίμην καὶ
 ταβιδῶναι. καὶ περὶ μόνον
 παρίκνυσα ἐν τὰ ὑμῖν,

baud protulerim, nunc uel
 precipue expedire uidear.
 ita enim intelliges quosnam
 arrogantes & prestigiato-
 res appellās diuulgauerim,
 aut maledictis meis laceſie-
 rim. Proinde hoc solum mi-
 hi confiderate, nunquid in-
 cunctis ueritatem dixerō.
 Quod si blasphemī uel aspe-
 ri quid in se oratio habere
 uidebitur, non me redargu-
 endum, sed rectius (ut arbi-
 tror) illos qui talia commit-
 tunt, a cufandos esse puto.
 Ego siquidem confestim ac-
 percepiſſem, quantis incom-
 modis Rhetores degrauari
 neceſſum eſſet, deceptioni-
 bus ſcilicet, mendacys, te-
 meritate, clamore, preſbio-
 nibus, infinitis deniq; alijs:
 hæc quidem, ut decebat, cum
 Etā declinaui, ad tuāque, ὁ
 Philoſophia, bona aſpirās,
 quantū mihi uitæ adhuc reli-
 qui eſſet, tanquā ex fluctua-
 tione ac tēpeſtate in tranqui-
 lo

σι μὲν, ὅσπορ ἀναγκάων ὦν,
 καὶ τὰς δὲ ἅπας ἰθαύμα-
 ζον, ἀρίστῃ βίᾳ νομοφύτας ὄν-
 τας, καὶ τοῖς ἰσὺ αὐτῶν ἰπείγου
 μέλλουσιν χάρα ὀρίγοντας, τὰ
 ἐλάλιστα καὶ ξυμφυρότατα πα-
 ραινόντας, εἰ τις μὴ παραβί-
 νοι αὐτὰ, μὴ δὲ διαλιπῶναι,
 ἀλλ' αἰνίς ἀποδίπορ ἐς
 τὰς λαύνας, ὅς προτιθέμε-
 τι, πρὸς τέτους ῥυθμίσοι καὶ
 ἀπυθῶναι τὴν ἑαυτοῦ βίον,
 ὅσορ τὴν Δία καὶ τῶν λαῶν ὅ-
 μῃς αὐτὸς ὀλίγοι περὶ σιν, ὁ-
 ρῶν δὲ πολλοὺς, ἐκ ἔρωτι φι-
 λосоφίας ἰχομελῆς, ἀλλὰ δό-
 ξας μόνον τῆς ἀπὸ τῶν πρά-
 γματι, τὰ μὲν προχαρα-
 ταῦτα, καὶ θυμῶσι, καὶ ἐ-
 πὶ πᾶσι παντὶ μιμῶσαι ῥέει-
 σιν, οὐ μάλ' αἰοκότες ἀγαθοῖς
 αὐδράσι, τό γίνοιτο λίγω, καὶ
 τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναθυ-
 λῶν, ἰδὲ δὲ τοῦ βίου, καὶ τῶν
 πραγμάτων ἀντιφύγειν-
 νους τῷ σχήματι, ταύαντία
 ἡμῖν ἐπιτυδόντας, καὶ δια-
 φθέροντας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑ-
 ποσχέσις, ὑγανάνκτουρ, καὶ
 re, ac professionis dignitatem corrumpere: indignabar,

te quidem, prout conueniens
 erat, ac reliquos omnes qui
 uitæ optimæ institutores fu-
 issent, admirabar, tanquam
 qui manus ad eos festinantio-
 bus porrigeret, ad optimāq;
 & utilissimā adhortarena-
 tur, si quis solum ea trans-
 gressus non esset, seu neglea-
 xisset, uerum firmiter regu-
 las quas tulisset inspexis-
 set, ad illasq; uitam suam di-
 rexisset ac instruxisset: quod
 quidem per Iouem inter nos
 pauci facere consueuerunt.
 Cum uero quam plurimos
 cernerem philosophiæ amo-
 re minimè teneri, uerum
 ob huius rei gloriolam so-
 lam, prompta hæc ac uulga-
 ria, & quæcunque omnino
 faciliter imitantur, admo-
 dum rectè bonorum instar
 uirorum assimilare, bar-
 bam inquam, ac incessum,
 necnon induuium, ceterum
 uitam ac eorum actus for-
 mæ contradicere, uobisq;
 penitus contraria exerceo-
 re, ac professionis dignitatem corrumpere: indignabar,

uideba-

τὸ πρῶμα ὁμοίον ἰδόναι μοι,
 καδ' ἀπορ' αὖ εἰ τις ὑποκρυ-
 τὸς τραγῳδίας, μαλθακὸς
 αὐτὸς ὦρ, καὶ γυναικίας, Α-
 χιλλῖα ἢ Θηοσία, ἢ καὶ τὸν
 Ηρακλῖα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν,
 μήτε βασιλῶν, μήτε φθιγ-
 γόμην, ἢ ἑρῳϊκόν, ἀλλὰ δρυ-
 πῆλμην, ὡς τὸν περικύτῳ προ-
 σπαῖω, ὃν δ' αὖ ἢ Ελένη πο-
 τί ἢ πολυξένου αὐάσχοιτο, πῆ-
 ρατὲ μετρίῃ αὐτῆς προσοίω-
 κίτα, ὅχ' ὅπως ὁ Ηρακλῆς ὁ
 καλλίνικος, ἀλλὰ μοι δεκά,
 τῆχ' αὖ ὡδ' ἰδὲ τῶν ῥοπά-
 λω παίων ἢ τοῖστον, αὐτὸν τε
 καὶ τὸ προσωπαῖον, ὅπως ἀτί-
 μως κατατιθεῖσθαι μὲνός τις
 αὐτῶ. τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς
 πάσχοιτε, ὡς ἐκείνων ὁρῶν,
 ὅτε ὑγιῖνα τίμω αἰσχύνου ἢ ὑ-
 ποκρίσιως. εἰ πῶς οὖν οὐκ ἐ-
 τόλμησαν ἑρῳῶν προσωπαῖα
 πρὸς ἑαυτοῖς, ἢ ἢ ἐν Κύμῃ δού-
 μι μῆσαοι, ὅς τις λιοντίῳ πρὸς
 βαλλόμενος, ἢ ξίφι λίων αὐτὸς ὁ
 παρὰ ἀγροῦντας τῶν Κυμαί-
 ος, ὅτε κῶ μὲνός τις μάλα τραχὺ καὶ
 καταπο

uidebaturq; mihi res admo-
 dum similis esse Tragico mi-
 mo, qui mollis esset ac mu-
 liebris, Achillem uero seu
 Thesum uel Herculem age-
 ret ipsum: cum tamen neq;
 heroicè incederet, neque lo-
 queretur, uerum ita sub tali
 lasciuiret persona, ut nec
 Helena uel Polyxena, cum
 id earum modestiæ minus
 conueniret, tolerare possent.
 taceo Hercule Callinicum,
 qui, ut mihi uidetur, quam-
 primum conuersus claua ta-
 lem uerberasset, ipsum in-
 quam, ac personam illam
 quæ tam effœminatè eum re-
 præsentando contaminas-
 set. Talia igitur cum uosip-
 sos quoque ab illis perpeti ui-
 derem, non tuli hypocrisæ-
 os impudent iam, si cum si-
 miæ essent, heroum perso-
 nas assumere, uel Cumas
 nū illū asinū imitari aude-
 rēt, qui leonina indutus pelo-
 le, leo quoq; ipse uideri uole-
 bat, cū aduersus Cumenfes i-
 gnaros admodū horredè
 asperè

καταπληκτικὸν, ἄχρι δὲ τῶν
αὐτὸν ξινῶ, καὶ λίοντα ἰ-
διῶν καὶ ὄνον, πολλὰ κίνας ἔ-
λκετο, καὶ ἀπιδίωξε πᾶσι τοῖς
ξύλοις. ὁ δὲ μάλιστα μοι δει-
νὸν, ὡ φιλοσοφία, κατεργά-
νυτο, τὸτο ἦν. οἱ γὰρ αὐθρο-
ποι, εἴ τινα τῶτον ἰώρων πο-
νερὸν, ἢ ἄσχυρον ἢ ἀσιγίς
τι ἐπιτηδεύοντα, ἐκ ἑστῆς
τις ἐφιλοσοφίαν αὐτῶν ἤτι-
ατο, καὶ τὸν χρύσιον περ σὺν ἑ-
σὶ Πλάτωνα ἢ εὐθαγόραν, ἢ ὅτε
αὐτὸν ἐπὶ νουμορ ὁ διαμαρτά-
νων ἐκᾶν ἐπιείη, καὶ τὸς λό-
γους ἐποιείτο, καὶ ἐπὶ τῶν ἡμεῶς
βιδντῶ πονηρὰ πρὸς ὑμῶν ἔ-
καζον, τῶν πρὸ πολλῶν τοῦ κα-
τῶν· ἐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς ὑμᾶς
ὁ δέξιας αὐτῶ ἐγίνετο, ἀλλ'
ὑμᾶς μὴν ἐκ ποδῶν ἐκᾶνον
ἀπὸ ἰώρων σαφῶς ἀπαντῶν δει-
νὰ καὶ ἀσιμένα ἀπιδίωσκοντα,
ὡς τι ὀρέμεται ἐλίσκειναι μετ'
αὐτῶ, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίαν δια-
βολῶν συγκατεσπᾶναι. τῶν
τα οὐκ ἦν ἡμεῶς ὁρῶν ἐγωγι,
ἀλλ' ἤλεγχον αὐτὸς καὶ διέ-
κρυον· *indicta causa conden-*
rabant. Ego uerò cū hæc ce

asperè ragiret, donec hō-
spes quidam ipsum non leo-
nem, sed asinum esse depre-
bendisset, uerbis redarguis-
set, fustibusq; insecutus uer-
berasset. Proinde quod mā-
ximè intolerandum mihi uī-
debatur, id erat: nemo non
hominum, si quēpiam ex
illis flagitiosum, seu turpe,
aut impudicum aliquid com-
mittere uidisset, confestim
Philosophiam ipsam, siue
Chrysippum, aut Platonē,
seu Pythagoram, uel cuius-
cunq; cognomen uel doctri-
nam delinquens ille assum-
pserat, accusabat & quo-
niam ille coinquinatē uiue-
bat, homines malē quoq; de
uobis multis antea seculis de-
functis, coniectabantur.
(non enim de uiuentibus uo-
bis inquisitio fiebat, sed iam
ex pedibus sublatis) omnes
uērō cum manifestē cerne-
rent quā molestia et impu-
dica ille committeret, nos
uocabant, ac pari calōnia dilace-
rērē, ferre non potui: uerū eos
redar-

πεινον ἀφ' ὑμῶν· ὑμεῖς δέ,
 τιμᾶτε ἰπὶ τέτοις δέου, αἵ
 δικαστῆρες ἀγίται· ἐκὼν γὰρ
 τίνα καὶ τῶν μινυμελῶν ἰ-
 δὼν, διαγορεύοντα ταῦν θε-
 αίνετα ἀπόρητα, καὶ ὁμο-
 χύμηνον ἀγανακτῶσα, καὶ δι-
 λυξῶ, ἡμεῖς τὸν ἀσθενῆτα ὑ-
 γυσιδαί εἶναι; ἀλλ' ὁ δίκαι-
 ον, ἰπὶ καὶ οἱ ἀβελόβηται μα-
 σιγῇ ἀώθεσιν, γὰρ τις ὑπο-
 κεινὸς Ἀθλουσῆ, Ποσειδῶνα, ὃ
 τὸν Δία ὑποδιδυκῶς, μὴ κα-
 λῶς ὑποκρίνεται, μὴ δὲ κατ'
 ἀξίαν τῶν δῶν· καὶ ὁ δὲ
 παρ' ὀργίζονται αὐτοῖς ἰκάνει,
 ὅτι τὸν ποσειδάμενον αὐτὸν
 τὰ προσωπῆα, καὶ τὸ σχῆμα
 μακρὸν ἀνδρότα, ἰπὶ τριψαν-
 παίαν τοῖς μασιγοφόροις, ἀλ-
 λὰ καὶ ὁδοῖντο αὐν, οἶμαι, μα-
 σιγουμελῶν· οἰκίτω μὲν γὰρ,
 ὃ ἄγγελον μὴ δεισιῶς ὑποκρί-
 ναδαί, μικρὸν τὸ πλῆθος·
 ὃ Δία δέ, ὃ τὸν Ἡρακλῆα μὴ
 κατ' ἀξίαν ὑποδιδυκῶς τοῖς
 θιαταῖς, ἀποτρίπτου ὡς, καὶ
 αἰσ, ρόν.

errori at Iouem ipsum, seu Herculem, haud pro dignita-
 te spectatoribus ostendere, turpe, ac piaculo simile esse
 uidetur.

redarguebam, à uobisque
 fecernebam: uos uerò ho-
 nore propter hæc me di-
 gnum, in iudicium rapitis.
 Nunquid igitur si initiatum
 quempiam uiderem occul-
 ta deorum prodentem, ac
 in publicum efferentem my-
 steria, ideoque indignarer
 reprehenderem, me im-
 pium esse existimaretis? At
 qui minus iuste, quandoqui-
 dem certaminum quoque
 præfecti, mimos qui uel Pal-
 ladis, uel Neptuni, seu Iouis
 assumpserunt personam, non
 tamen commodè nec ex deo-
 rum egere dignitate, fla-
 gellare consueuerunt: at ἢ
 minimè irascitur illis, si fla-
 gelliferos quempiam per-
 sona ornatum, seu forma
 decoratum uerberare ius-
 serunt, uerum (ut arbitror)
 uapulantes potius laudare
 consueuerunt. Seruum e-
 nim, uel nuncium minus ap-
 ptè representare, paruum

αἰσχροῦ· καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τὸ
 πάντων ἀποστάτης ἔστιν,
 ὅτι τὸς μὲν λόγους ὁμῶς πάν-
 ἀκρεβέσις οἱ πολλοὶ αὐτῶ· καὶ
 δάπερ ἢ ὡς τὸ πρῶτον μόνον αἰὶα
 γινώσκοντες αὐτὸς καὶ με-
 λιτῶντες, ὡς τὰν κατὰ ἐπι-
 τηδόνους, οὕτω βίῃσι. πάν-
 τα μὲν γὰρ, ὅσα φασί, οἷον
 χρημάτων καταφρονεῖν, καὶ δό-
 ξης, καὶ μόνον τὸ ἡλικίον εἶναι
 ἀγαθόν, καὶ ἀργύρεον εἶναι, καὶ
 τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπόθε-
 σιν, καὶ ἐξ ἰστορίας αὐτοῖς
 διαλέγεσθαι, καὶ ἀπὸ τοῦ καὶ
 σοφῆ καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀ-
 ληθῆς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα
 ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσιν, καὶ τὰς
 πλοσίας τεύχουσιν, καὶ πρὸς
 τὸ ἀργύρεον λιχίνασιν, ἐργι-
 λώτοροι μὲν τῶν λιλιθίων
 ὄντες, θειλότοροι δὲ τῶν λα-
 γνῶν κολακαστικώτοροι δὲ
 τῶν πειθήνων, ἀσεργιστοὶ ἢ
 τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτοροι ἢ
 τῶν γαλῶν, φιλοθηκότοροι
 δὲ τῶν ἀλιπυρόνων. τοιγα-
 ρὺν γέλωτα ἐφλοκαύουσιν,
 ὡς ἰδόμενοι ὡς ταῦτα, καὶ πρὸς
 τῶν πλοσίων θύρας ἀλλήλους

uidetur. Quinimo & hoc
 omnium est absurdissimū, &
 cū multi dogmata ex eis ue-
 stra exacte calleāt, ita tamē
 uiuunt, ac si ideo tantū il-
 la legerint, ac meditando
 operam impenderint, ut con-
 traria exercere possint. Cun-
 cta enim quæ dicunt, ueluti
 pecuniæ ac gloriæ contemp-
 tum, solumq; honestum bo-
 num esse arbitrari, ita ua-
 cuum esse, & splendida quo
 que despici debere, bonis æ-
 qualiter perfruentum esse,
 honesta per deum admiran-
 da: sapientiæ & ueritatīs
 sunt plena. at ij qui hæc ip-
 sa sub mercede docēt, & di-
 uites admirantur, & argen-
 to inbiant, caniculis iracun-
 diores, leporibus timidio-
 res, simijs blandiores, asinis
 petulantiores, felibus rapa-
 ciores, gallis cōtentiosiores.
 ita igitur affecti, quid aliud
 quàm risum mouent, inui-
 cē circa diuitū ianuas se con-
 culcantes, cœn. καὶ diuersas
 appeten-

παραιθέμενοι, καὶ δάπανα πο-
 λυάνθρωπα δαπανήντες, καὶ
 ἐν αὐτοῖς τέτοις ἱπαννέντες
 φερτικῶς, καὶ πόρρα τῷ κα-
 λῶς ἔχοντες ἱμφορέμενοι, καὶ
 μιμψίμοιροι φανόμενοι, καὶ
 ἐπὶ τῆς λυλῆς ἀτορπῆ καὶ
 ἀπωδῶ φιλοσοφῶντες, καὶ τὸν
 ἀνθρώπου ἐφθνήντες, οἱ ἰδιώ-
 ται δὲ, ἐπὶ οὐ ξυμπίνουσι, γυ-
 λῶσι δαλαδίη, καὶ λαταπύρροι
 φιλοσοφίαις, ἃ τοιαῦτα καὶ ἄρ-
 ματα ἱκρίθη. τὸ ἵ πάντων
 αἰσχρὸν, ὅτι μὴ ἔσθαι δαῖτα
 λέγων ἱκρίθη αὐτῶν, ἀλλὰ
 μόνον πλάσιον εἶναι τὴν το-
 φὸν κικραγῶς, μινδὸν ὅτι
 ρομ αὐτῇ προσελθόν, καὶ ἀγα-
 ναστῇ μὴ λαβὼν, ὁμοίον ὡς δὲ
 τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὄρ-
 θῶν τιάζων ἔχων, καὶ διάδωμα
 καὶ τᾶλλα, ὅσα βασιλείας γυν-
 ρίσματα προσαιτεῖν, τῶν ὅ-
 ποδὲς ὄρων δαῖμα. ὅταν
 μὴ ἔν αὐτοῖς τι δὲ λαμβά-
 νων, πολλὸς ὁ πόρ τῷ κοινῷ
 νικόν εἶναι δαῖμα λόγῳ, καὶ ὡς
 ἀδιάφορον ὁ πλῆθος, καὶ τι γὰρ
 τό χρυσίον, ὁ ἀργύριον, ὁ ἵ-
 ὁ ἐν τοῖς ἀγαλλίαις ψυφίδων

appetētes, et in illis ipsis mo-
 lestè laudantes, ac ultra bo-
 nestatē se ingurgitantes, cū-
 ēta reprehendētes, & inter
 calices illepida & absona
 philosophantes, merū deni-
 que minimè ferētes. Idiotas
 uerò, quos conuiuio interes-
 se contingit, rident scilicet,
 ac Philosophiæ, quoniā pia-
 cula talia producat, insult-
 tant. Est & illud omnium ab-
 surdissimū, q. cū unusquisq;
 nullius se rei indigere affir-
 mat, sed solum sapientē diui-
 tem esse uociferatur, paulò
 tamē post accedēs postulat:
 et si nō accipit, indignatur.
 pariter ac si quis regie orna-
 tas arduam gestet tiarā, nec
 non diadema, & reliqua si-
 gna regia, friuolarum ta-
 men rerum indignus mendia-
 cet. Proinde cū ipsi quid
 accipere debent, melius
 quod omnia communia es-
 se cōueniat, sermo, & quod
 indifferentes diuitiæ, et au-
 rum uel argentum nil à lit-
 toralibus differat lapillis.

διαφθόρου· ἴσταν δὲ τις ἄδικος
 καὶ δόλιχος ἰταῖρος ἐν παλαιῷ
 καὶ φίλῳ ἀπὸ πολλῶν, ὁλί-
 γη αὐτῷ προσελθὼν, σιωπῇ καὶ
 ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ πα-
 λινολογία τῶν λόγων, πρὶς τὸ
 ἔναστίον· οἱ δὲ πολλοὶ πορὶ
 φιλίας ἱπᾶνοι λόγοι, καὶ ὁ ἄ-
 ριτὴ καὶ τὸ καλὸν, ἐν οἷσ' ὅ-
 πα περὶ οἷχεται πάντα ταῦ-
 τα ἀποπτάμματα, πῶς δόξεντα
 ὡς ἀλευθῶς ἔπει, μάττω ἑπι-
 μέραι πρὶς αὐτῶν ἐν ταῖς
 διαφθίαις σκιαμαχόμενα· μί-
 χρι γὰρ τούτου φίλῳ ἕκα-
 πῶ αὐτῶν, ἐς ὅσον αὐτὸν μὴ
 ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ προκά-
 μνησιν ἐν τῷ μίσῳ, ἐν δὲ τις
 ὀβολὸν ἐπιδείξεται μένον, λί-
 λυται μὲν ὁ αἰρῶν, ἀσπονδοὶ δὲ
 καὶ ἀκέρυκτα πάντα, καὶ τὰ βί-
 βλια δὴ ληπταί, καὶ ὁ ἀριτὴ πῶ
 φθουγῇ, οἷόν τι καὶ εἰ λευκὸς πά-
 σχουσιν· ἐπιδάου τις ὅσον ἐς μί-
 σος αὐτὸς ἐμβάλη ἀναπληθύ-
 σασθ' ὅς δ' ἀκυσσιν ἀλλήλους, καὶ
 ἢ προσηπιάσασθ' ὅσον ἑλα-
 πτύσει· λίγιστ' ἢ καὶ βασιλεὺς τις
 Αἰγυπτίος, πιδύκας ποτὶ πύρ-
 ρα χύσας διδάξαι, καὶ τὰ θηρία

At cūctus quispiā amicus et
 familiaris auxilij indigēs ac-
 cedit, et paucula quaedā ex
 multis postulat, taciturnitas
 et indigentia, et ruditas, et
 dictorū in contrariū palino-
 dia, uariq; de amicitia ser-
 mones illi, nec nō uirtus ac
 honestū quonā abeant, igno-
 ro. Sunt .n. uerba hac uerē
 o pennata, et penitus euane-
 scentia, quae illi frustra in
 quotidiana cōuersatiōe, um-
 bratili inter sese iactitāt pu-
 gna. Eousq; .n. unusquisq; eo-
 rum amicus existit, quousq;
 nec de argēto neq; de auro,
 seu de commodo agitur. q. si
 qs obolū tantūmodo ostende-
 rit, cōfestim pax soluitur, ac
 omnia turbantur, implaca-
 taq; reddūtur: libri excidūt,
 et uirtus aufugit: quēadmo-
 dū et canibus euenit, inter
 quos si quispiāos proiecerit,
 cōfestim exiliūt, ac inuicem
 mordent, et illi qui prior os
 rapuit, allatrant. Fertur Ae-
 gyptius rex quidā simias ut
 tripudiarent instituisse, ani-
 maliaq;

τὸς δ' ἀλαζύναις ἰκέαντες, καὶ
 θύοις ἰχθύσι, ἄξιον εἶμαι μοι
 εἶναι. ὃ σὺ γὰρ ὦ Πυθαγόρα καὶ
 Πλάτων, καὶ Χρύσιππος καὶ Ἀ-
 ριστέλλος, τί φασὶ προσέ-
 κειν ὑμῖν τὰς τοιαύτας, ὃ οἷο
 καὶ οὐκ ἐγγύς ἐστι τοῦ
 πνεύματος τῷ βίῳ; οὐδὲ Δία ἤρα-
 κλῆς, φασί, καὶ Πίθηκος. ὃ
 δίδωμι πῶς γινώσκω, καὶ οἷο
 μοι εἶναι ἀκούειν, καὶ σκεπτο-
 μέναι, διὰ τῶτο χρὴ ὑμῖν
 ἀκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ὡς γινώ-
 σκω, αἱ πιθανοὶ γὰρ ὅσων, καὶ
 ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῶν.
 οὐκ ἂν δὲ δᾶταρ αὐτῶν γινώσκω.
 οὐκ ἀμείνωσιν, ὃ ἔστι φιλο-
 σοφία. ἔρηναι τὰ ὑπὲρ ἡμῶν
 τῶν, ὅπως ἄχον· οὐδὲ, ὢ Ἀ-
 λέθια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς,
 αἱ ἀληθεῖς ἐστὶ. φι. μεταστῆθι, ὢ
 Παρρησιάδης, πορρωτέρω ἔτι.
 τί ποῦ μὲν ἡμῖς; πῶς ὑμῖν
 εἶρηναίαι αὐτῶν ἑλπίδες; Ἀρι.
 ἰγὼ μὲν, ὢ φιλοσοφία, μετα-
 ξὺν λέγοντες αὐτῶν, κατὰ
 τῆς γῆς διώκω ἡνυχόμενος, οὐ-
 τως ἀλλοτρίως πάντας ἄνωγαν. ἰ-
 γνώσκω

oraret, terram subire optabā. adeo uera omnia protulit. Si
 quidem

At uerò ut gloriosi illi ac
 deo inimici odio habebantur,
 admodum dignū existimo.
 Proinde tu Pythagora et
 Plato, et Chrysippe, et Ari-
 stoteles, nunquid tales uobis
 cōgruere, uel in humana uī-
 ta usum familiare seu cōue-
 niens quid ostendisse dicitis?
 Ita per Iouē, inquit, Hercu-
 les et simia. An quia barbari
 nutriunt, et seueritatē prae-
 se ferre, philosophiam quo-
 que exercere uidentur, ideo
 uobis similes erūt? Quinimò
 pertulissēm, si ad simulatio-
 nem ipsam quoq; apti fuissē-
 sent: nunc uerò citius uultur
 lusciniam imitabitur, quā
 illi Philosophos. Proinde
 quae pro me ipso dicenda eo-
 rant, exposui: at tu Veritas,
 nunquid uera sint testifi-
 care. PHIL. Nunc longius
 ô Parrhisiade, absiste. quid
 uobis agendum erit? quomo-
 do uobis uir dixisse uidetur,
 VIR T. Ego quidem, ô Phi-
 losophia, interim cū iste per-

αὐτοῖς γὰρ, ἀκούσας ἱκανοὶ
 ἦ πῶς ἔστιν αὐτὰ, καὶ πόση
 ἡ μεταξὺ τοῖς λαγομέλῃσι;
 τὸτο ᾧ ἐστὶ τὸ ἵ, τὸτο ἵ ἐστὶ δὲ
 πῶς. καὶ ἵκνῃς ἰδαί, τοὺς αὐ-
 τοὺς ἰσαρῶν. καὶ ἀπὸ ἱ-
 πὶ τινος γραφῆς, τὰ πάντα
 προσκυκλῶν, οὐ τὰ σώμα-
 τα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυ-
 χὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον
 ἀπεικάζει. Χε. καὶ γὰρ πᾶ-
 ν ἐν θρησκείᾳ, ὦ Αἰνότη. ὑμῶν
 δὲ τί φασί; Αἰν. τί δὲ ἄλλο
 λέγει ἀφ' αὐτῶν αὐτὸν τῷ ἱγνῶ-
 ματι, καὶ φίλον ὑμῖν, καὶ
 ἀδελφὸν αὐτοῖς ἀγαπᾶσθαι; τὰ
 γὰρ τῶν ἱλίων ἀτιχῶς πι-
 πύδα μὲν, φασὶ δὲ μὲν τινὰ τῶ-
 νον ἐφ' ὑμᾶς λυμηνέκα μὲν,
 ἀσόμενον τὰς φρυγῶν ξυμο-
 φοράς. ἀδελφὸν γὰρ, καὶ τὸς θι-
 οὺς ἱχθῆρας ἐκβαλόντων. Δε.
 καὶ αὐτοὺς, ὦ φιλοσοφία, πᾶ-
 ν ἱκανῶς τὸν αὐτὸν, καὶ αὐ-
 τοῖς ἐκ τῶν τῶν κατηγορεύμα-
 να, καὶ φίλον ποιῶμαι αὐ-
 τὸν, γυναικῶν ὄντα. Φυ. σὺ-
 γη, ὦ παρρησιαστικῇ, ἀφίμε-
 τῷ λαοῦ, καὶ cuncta quae illi obiecti execrori. Quia genero-
 sus est, amicū eū facio. PHI. Buga, ὦ Parrhisiades, quoniam

quidem audiens unumquem-
 que qui talia faceret, agnos-
 scebam, interimq; dicta ali-
 qua in hunc, alia uero in eū
 qui grauia perpetraret, re-
 ferebam. etenim perquam
 manifeste uiros tanquam pi-
 ctura quadam cuncta con-
 ferens, expressit: ac non so-
 lum corpora, sed et animas
 ipsas admodum exacte dea-
 signauit. PHIL. Et ego
 quoque, ὦ Virtus, admodum
 erubui: uos uero quid dici-
 tis? REVIVISC. Quid
 aliud, quam à crimine eum
 absolui, inter amicosq; et
 benefactores nostros ascri-
 bi debere? Planè etenim no-
 bis idem quod Iliensibus eue-
 nit, qui hunc tanquam Tra-
 gœdum quempiam aduersus
 nos excitauimus, qui Phry-
 gum decantaret calamita-
 tes. Canat igitur, et dei
 inimicos tragicè exagitet.
 DIOG. Et ego quoque, ὦ
 Philosophia, admodum ui-
 ri laudo, ac cuncta quae illi obiecti execrori. Quia genero-
 sus est, amicū eū facio. PHI. Buga, ὦ Parrhisiades, quoniam

πρὸ αἰτίας, καὶ ἀπὸ κακίας ἡρα-
 τῆς, καὶ τὸ λοιπὸν ἰδίᾳ ἡμῶν.
 20 ὅν. Πάρ. προσκυύουσα
 πῶ γι πρώτῳ, μᾶλλον δὲ
 βραγυπότῳ αὐτὸ ποιήσῃ
 μοι δοκῶ· σιμνέτορ γὰρ, ὃ
 μέγα σιμνὴ νίκη, τὸν ἡμῶν βί-
 ον κατέχῃς, καὶ μὴ λόγῳ
 τιφασῶσα. Αἰ. ἐκὼν δού-
 πορ ἡρατῆρ 21 ἔδωκα καταρ-
 χήμιθα, προσκαλῶμεν ἡμῶν
 πάντας, ὡς δίκῃ ὑπόσχου-
 σιν, αὐτὸ ὅν ἐστι ἡμῶν ὑβρίσου-
 σι. καταγορήσει δὲ Πάρρ-
 σιάδης ἡμέτερον. Πάρ. ὁρθῶς, ὃ
 Αἰτιῶν, ἡλίφαι, ὥς οὐ πᾶσι
 συλλογισμῶν, κατακλύφας ἐς
 τὸ ἄστυ, προσκέρυτ'· τοὺς φι-
 λσόφους, συλ. ἄνσι, οἷγα·
 τοὺς φιλοσόφους ἡμῶν ἐς Αἰφί-
 πον, ἀπολογισμῶν ἡμῶν
 τῆς Αἰτιῆς, καὶ φιλοσοφίας,
 καὶ Δίκης. Πάρ. ὁρᾷ: ἐλί-
 γει σωδρόχουτας, γνωρίσαν-
 τὸν τὸν ἡμέτερον. ἄλλως γὰρ
 ἀνίσταται πῶ δίκῃ. οἱ πολλοὶ
 καὶ ὅ αὐτὸν ἐδὲ σχολῶν ἄγουν,
 ἀμφὶ τῆς πλάσεως ἔχοντες.
 pauci citationi obediētes conueniunt: partim uerò iudiciū
 timent, ac plurimi ociosi nō sunt, circa diuites. n. uersantur,

in omnibus superior euasisti, ab accusatione te absol-
 uimus. debinc uerò noster
 eris. PARRH. Hanc pri-
 mam adorauī: uerū aliud
 magis Tragicum opus mihi
 superesse puto: siquidem, ὃ
 ualde ueneranda Victoria,
 quotidie uitam meam uene-
 rabilem reddis, nec corona-
 re desinis. VIRTUS.
 Nunquid igitur et illos ci-
 temus, ac à secundo iam or-
 diamur q̄ cratere? ut pœ-
 nas ob ea propter quæ in
 nos iniuriæ fuere, expendat:
 Parrhisiades autem unum-
 quemq; accusabit. PARR.
 Recte, ὃ Virtus, elocuta es.
 quapropter hec tu mini-
 ster Syllogisme, ocyus in ur-
 bē defletere, Philosophos-
 q; ut præstò sint, citare per-
 gas. SYLL. Audi, tace: phi-
 losophos ut in arcem ascen-
 dant, ac de uirtute, philoso-
 phia, ac iusticia rationē red-
 dant, cito. PARR. Vidēsne?
 si uerò

ὁ δὲ βέλει πάντας ὕμειν, καὶ
τὰ τάδε, ὡς συλλογισμὸς, λέγει
ρυτῇ. Φι. μηδαμῶς, ἀλλὰ
οὐ, ὡς Παρρησιάδην, προσκί-
λαι καθότι σοι δοκῇ. Παρρ. ὅ-
τιν' τόδε χαλιπὸν. ἀκούει-
ται ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι,
ἢ ὅσοι προσέκειν αὐτοῖς οἶον
τῷ ἢ ἐνόμῳ, ὅτιν' ἐς Ἀκρό-
πολιν ὑπὸ πῶν διανομῶν. δύο
μυῖα ἑκάστῳ δόδοσεν, ἢ συ-
σάμῃος πλάκῃς ἕως δ' αὖ πῶ
γωνία βαθύν ἐπιδείξεν, ἢ πα-
λάτῳ ἰσχάδαρ, οὗτός γ' ἐπὶ προσ-
επιλάτῃ. λιμίσειν δ' ἑκα-
στον σωφροσύλῳ ἢ ἢ διηγε-
οσύλῳ, ἢ ἑκατάλῳ μηδαμῶς.
ἐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτα γὰρ, ὅτι
μὴ παρῇ, πέντε ἢ συλλογισμῶς
ὅτι ἀπαύτος ὅτιν' ἔστιν αὐτῷ ἢ
ταρ εἶναι σοφόν. καὶ ταῦτα δ' ἐν
μύσεισι δύο χρυσεῖο τάλαντα.
Τῷ δέ μιν, ὅτι μετὰ πᾶσι ἐ-
κείνῳ ἑξοχῇ εἶναι. βαβαί, ὡς
πλήρης μὲν ἢ αὐτῷ ὅτιν' ὅτιν'
μὲν

pientem esse. Duo deniq; r auri talenta in medio exponen-
tur, quibus illum donabimus,
Qui verbis omnes possit contendere contra.
Papæ: quàm refertus est impellentium multitudine ascensu
III 4 sus.

si uerò cunctos aduenire cu-
pis, de ijs præconium, &
Syllogisme, pronuncia.

PHILOSOP. Minimè
uerum tu Parrhisiade ex ar-
bitrio tuo illos conuoca.

PARRH. Atqui minimè
hoc difficile erit. Audi, ta-
ce: quicunque se philoso-
phos esse dicunt, & quo-
cunque nomen hoc ad se sp-
etare arbitrantur, ad di-
tributionem in arcem ue-
niant. singulis enim minæ
dabuntur duæ, sesaminaq;
placenta. Quicunque ue-
rò barbam profundam o-
stenderit, ille et carycarum
massam accipiet. Nemo ue-
rò seu modestiam, uel iustit-
ciam, aut continentiam af-
ferat: siquidem hæc si non
aderint, necessaria sunt mi-
nimè. Quinque præterea syl-
logismos unusquisq; appor-
tet: non enim fuis absq; his se

μείων, ἐπεὶ τὰς δύο μῆτας ὡς
 ἕκαστα μόνον. παρὰ ἣ τὸ Πιο
 λαογιγόν ἄλλοι, καὶ ἡ κατὰ τὸ
 Ασκληπιδεὺς ἱστορίαι, καὶ περὶ τῆς
 Ἀρείου πάγου ἐστὶ πλείους. ἴναι
 ἣ καὶ ἡ κατὰ τὸν τῷ Τάλλω τά-
 φον. οἶδεν καὶ περὶ τὸ Ἀνακῶρον
 πρεσβύτεροι ἐλπίμακας, αὐτο-
 πύτοι βομβιδόν, τὴν δία, καὶ βο-
 ρυδόν, ἰσμεν δὲ κω, ἵνα καὶ
 ἡ κατὰ Ὀμηρον ἔπω, Ἀλλὰ ἡ
 κατὰ τὸν μάλα πολλοὶ καὶ τῶ
 θῶν Μυρίοι, ὅσα τε φύλλα καὶ
 ἀνθία γίνονται ἔει. μετὰ δὲ ἡ
 Ἀπρόπολις ἐν βραχὺ, ἡ λαγγυ-
 δόν πρεσβύτεροι. καὶ πω-
 σαχὲ πῶρα, πῶρον, καλαμῖα,
 αὐτοσχωτία, βακτηρία, λε-
 χυρία, συλλογισμὸς, φιλαργυ-
 ρία. οἱ δὲ λόγοι ἣ, ἐπὶ ποσὶ περὶ
 τὸ πρῶτον ἐκρύψμα ἡ καὶ τοῦ α-
 νήσαν, ἀφανῆς καὶ ἀσπμοι, ἀ-
 παμειχθέντες τῶν πλείους τῶν
 ἄλλων, καὶ λαλῶν ἐν τῇ ὁ-
 μοιότητι τῶν ἄλλων σχημα-
 τῶν. τὸτο γὰρ τὸ φανότατον
 ὅσον, ὡς φιλοσοφία, καὶ ὁ τις αὐ-
 τὴν μάλιστα οὐ μάλιστα, τὸ μὴ ἣ
 ne delitescunt. Est & hoc, ὁ Philosophia, molestissimum,
 & in quo te maxime quis reprehendere queat, q. minime

sum, quemadmodum ob duas
 tantum accelerant minas,
 apud Pelasgicum quidam,
 & iuxta Aesculapj tem-
 plum alij, circa Arion pa-
 gum quoque multi, nonnulli
 & penes Tali sepulchrum.
 quin reliqui admotis scalis
 per 2 Geminorum adens
 turmatim, ut pœnas dent, ir-
 rumpunt: & per Iouem a-
 pum instar racematim, ut
 Homeri uerbis utar. sed &
 hinc quamplures, illinc quo-
 que innumeri,

2 Quot folia & flores na-
 scuntur tempore uerno.

Atqui breuiter, confiden-
 tia clangore repleta est arx,
 ac undiq; pera, barba, assen-
 tatio, impudentia, baculi,
 gulositas, syllogismus, auari-
 tia. ac pauci illi quicunq; ad
 primum illud conuenerant
 præconium, latentes & i-
 gnotti reliquorum multitu-
 dini inter mixti, sub alia-
 rum formarum similitudi-

ἐπιβάλλειν γυνώσκειν καὶ σκο-
 μῶν αὐτοῖς· πιδανώτοροι γὰρ
 οἱ γένεσθαι ἔτοι πολλὰς τῶν
 ἀληθῶς φιλοσοφούντων. Φι. ἔ-
 σται τὸ τοῦ μετ' ἐλπίον, ἀλλὰ δι-
 χῶμιθα ἤδη. Πλατωνικός. αὐ-
 τὸς ἡμᾶς πρώτος χρηστὸς πλά-
 τωνικός λαβὴν. Πυθαγόρ. ἔν,
 ἀλλὰ τὸς Πυθαγορικὸς ἡμᾶς·
 πρότερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.
 Στωικός. λαβῆτι, ἀμείνους ἡ-
 μᾶς, οἱ ἀπὸ τῆς Στωῆς. Περι-
 πατητικός. ὁ μὲν ἦν, ἀλλ' ἐν-
 γι τοῖς χρέμασι πρῶτοι αὖν ἡ-
 μᾶς ἐλημην, οἱ ἐκ τῆς Περὶ πλά-
 τος. Επικυρεῖται. ὁ μὲν τοῖς Επi-
 κυρεῖσιν τὸς πλατωνίτας ἀδ-
 τι, καὶ τὰς παλάτας. Περὶ ἧ
 τῶν μὲν Περὶ μελέων, ἡ δὲ
 ὑστάτος δὲ λαμβάνειν. Ακα-
 δ. πρὸ τὰ δύο τέλαυτα; δέξομεν
 γὰρ οἱ Ακαδημαϊκοί, ὅσον ἢ
 ἄλλων ἰσχυρὸν ἔστιν ὁπότεροι.
 Στω. ὁ χ. ἡμῶν γι τῶν Στωϊ-
 κῶν παρόντων. Φι. πᾶσα
 δι φιλονεικούντων. ἡμᾶς δὲ οἱ
 Κωϊκοί, μήτι ὠθέατι ἀλλήλους,
 μήτι τοῖς ξύλοις παύατι ἐπ'

notas & signa illis inuisti.
 siquidem praestigiatōres isti
 sapius ad persuadendum ue-
 re philosophantibus sunt as-
 ptiores. PHIL. Paulo post
 hoc fiet, uerum iam animū
 aduertamus. PLATO.
 Primos nos Platonicos ipsos
 accipere decet. PYTHA-
 GORICVS. Minimè,
 sed nos Pythagoricos: prior
 enim erat Pythagoras.
 STOICVS. Desipitis
 praestantiores nos, qui a por-
 ticu. PERIPATETI-
 CVS. Minimè quidem, ue-
 rum nos de Peripato in re
 bus sumus priores. EPI-
 CVREVS. Nobis Epicu-
 reis placentas, date et cary-
 carum massas: de minis ue-
 rò expectabimus, donec ulti-
 mi accipere debeant. ACADEMICVS.
 Vbi duo
 sunt talenta? siquidem nos
 Academici ostendemus, quā-
 tū simus alijs cōtēuosiōres.
 STOI. Non, nobis Stoicis
 praesentibus. PHIL. A contentionibus desistatis: uos uerò
 Cynici ne inuicem impellatis, necue baculis uerberetis. nam

ἀλλὰ γὰρ ἴσι λιπλυμενοί, καὶ
 νῦν ἔγωγε, ὃ φιλοσοφία, καὶ ὃ
 ἀρετὴ αὐτὴ, καὶ ὃ ἀλήθεια, δι-
 κάσιον μὲν, τίθεντο εἰ ὁρθῶς φιλο-
 σοφούντες εἰσιν, εἶτα, ἴσοι μὲν
 αὐτοῖς ἐρεῖν κατὰ τὰ ὑμῖν δο-
 κῶντα βιούντων, οὐδ' αἰμονήσου-
 σιν, ἀρετῇ κεκρυμμένοι· τὸς
 γόντας δ', καὶ ἑορὴν ἡμῖν προ-
 σήκοντας, κακὸς κακῶς ἐπι-
 φέρομεν, ὥς μὴ αὐτίπιθύντο
 τ' ὑποδ' αὐτὰς, ἀλλὰ ζήνδω ἔν-
 περ. τί τὸτο; φεύγετε; μὴ Δία,
 κατὰ τ' γὰρ ἡρημῶν εἰ πολλοὶ
 ἀλλοτρίοι; μὲν δ' ἔνθ' ὁ Ἀγρό-
 πολις, πολλὸν ὀλίγων τέτων ὀ-
 πείσοι μεμνημένους, ὃ φέρε-
 θήσεται τῶν κρίσιν, οἱ ὑπερέ-
 ται ἀνέλεσθαι τῶν πύραν ἢ ὁ
 Κωϊσκὸς ἀπὲρ ῥίψῃ ἐν τῇ ῥο-
 πῇ, φέρε' ἴδω τί καὶ ἔχει, ἢ πᾶν θορό-
 μες, ἢ βιβλίον, ἢ ἀρετὰς τῶν
 αὐτοπνευμάτων; Πάρ. ἔκ, ἀλο-
 τὰ χρυσίον τοῦτ' καὶ μύρον,
 καὶ μαχαίριδιον δυτικόν, καὶ
 διάτοπρον, καὶ κύβεα. Φι. εὐ-
 γι ὦ γυναιεῖ. τοιαῦτά σοι ἔμ-
 πα ἰφόδια ἐλ' ἀσπείσεις, καὶ
 μὲν

propter alia uocati estis. Ego enim Philosophia nunc una cum Virtute & Veritate ad iudicabimus, qui nā sint qui uerē philosophentur. inde qui nostris institutis uiuere inuenientur, felices erunt, & optimi esse iudicabuntur. At subdolos illos, nilq; ad nos spectantes, malos malè perdemus, ne dum sibi ipsis contraria committunt, arrogantia tamen effretur. Verum quid hoc est? fugitisne? Ita per Iouem. multi per confragosa defiliunt, adeo ut penitus euacuata sit arx, præter paucos illos qui iudicium baud formidantes remanere. Vos uerò ministri peram quam Cyniculus fugiendo abiecit, tollatis. Sed quid in illa latet? num quid lupini, seu libri, uel panes to sit? PARR. Minimè, sed aurum hoc, & unguentum ac culter sacrificulus, speculum quoq; & tali. PHIL.

Euge, ὁ generose, hæc tibi exercitiū erant uatica? cum

illisq;

μὴ τῶν τῶν ὄξινος λαιδερῶν
 ὡς ἀπασι, καὶ τὰς ἄλλας
 παιδαγωγῶν. Πάρ. τοῦ-
 τοι μὴ ὅμιν οὕτοι. καὶ
 δὲ ὅμιν σκοπῶν, ἢ τινὰ
 τρέπον ἀγνοῦμεθα ταῦτα
 πικρύνονται, καὶ διαγνώ-
 σονται οἱ ἐντυγχάνοντες. οἱ
 τινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ
 τινες αὖ πάλιν οἱ τῷ ἱσθμοῦ
 βίον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλθέειν, ὁ-
 σέοισι· ὑπὸ οὗ γὰρ τοῦτο
 γίνεται αὖ, ὥς μὴ ἐπικρατῇ
 σὺ τὸ ψῦδιον, μὴ δὲ ὑπὸ τῇ
 ἀγνοίᾳ λαυθάνωσι οἱ φῶλοι
 τῶν αὐτῶν, ἢ τὰς χρηστὺς
 μιμνήσκουσι. Ἀλλ' ὦ αὖ-
 τῷ, ὦ δικῶ, Πάρρησιάδην ποιη-
 σάμεθα τὸ τοῦτον, ἢ καὶ χρη-
 στὸς ὅπῃ καὶ ὄντος ὅμιν, καὶ
 σὶ, ὦ φιλοσοφία, μάστιγα βαν-
 μάσιν, παραλαβόντα μὴ αὖ
 τὸ ἔλληγχεν, ἀπασιν τοῖς φά-
 σκισι φιλοσοφῶν ἰσχυγάνειν.
 αὖ ἢ μὴ αὖ ἔνθ' ἔστιν ὡς
 ἀλκῶς φιλοσοφίας, τιφασυ-
 σάτω δαλῶ τιφάσιν, καὶ ἢ τὸ
 πρὸς τὸν καλίστην. ἢ
 δὲ τινι (οἷα πολλοὶ αἰσι) κα-
 τὰ τῶν αὐτῶν ὑποκρίτη φι-

illisq; omnibus conuiciari,
 ac alios docere audebas?
 PARRH. Nobis itaque
 illi tales. Ceterum uos con-
 siderare decet quo pacto er-
 ror hic tollatur, ac homi-
 nes agnosci queant, qui-
 nam ex illis boni, & qui
 rursus alterius uitæ existant.
 Tu uerò, ô Veritas, inqui-
 re: tua enim interest, ne ti-
 bi mendacium praeualeat,
 neue propter errorem uiri
 mali bonis intermixti deli-
 teant. VERITAS. Hac
 in re ex Parrhisiadis arbi-
 trio, quoniam probus ac no-
 bis beneuolus esse uidetur,
 teque Philosophia præcio-
 re admiratur, ita age-
 mus. secum Elenchum as-
 sumat, & omnes qui se
 philosophari profitentur,
 conueniat, ac quemcun-
 que inuenerit legitimum
 & uerae Philosophiae alum-
 num, illum corona coronet
 oleagina, & in Prytaneum
 conuocet. Si uerò alicui
 (quemadmodum multi sunt)
 uiro

λοσιφίας ἐν τῷ χυτὸν φιδώνιον
 ποριπιάσας, ἀποκαράτω τὸ
 πώγωνα ἐν χυτὸν πᾶν φαγο-
 κρινῶ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τῷ μι-
 τῶν σίγματι ἐπιβάλλω, καὶ
 ὑγκουσάτω κατὰ τὸ μισό-
 φρουρον. ἐξ ἧς τύπῃ τῷ καυτῷ-
 ρῷ ἔσω, ἀλώπηξ, καὶ πύθκος.
 ΦΙ. ἰὺ γι, ὦ Αἰθέρεια, ὅσῃ Εὐρυ-
 χῷ, ὦ Παρρησιαῖδῃ, τοῖός σε
 ἔσω, εἴθῃ ὁ τῶν ἀντῶν πρὸς τὸ
 ἥλιον ἔναι λιγύται, καὶ μὴ Δία,
 ὅστις κακάνους ἀντιβλέπων τῷ
 φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκείνον δοκιμά-
 ζει. ἀλλὰ προβάς χρυσίον,
 καὶ δέξαι, καὶ ὑδενῶ, ἐν μὲν αὖ
 αὐτῶν ἔδῃς ὑποβιβνῶντα, καὶ
 μελέμῳς ἐλκόμενον πρὸς
 τὴν ὄψιν, καὶ τῷ ἔσω ὁ τῷ δα-
 λῶ πειθόμενον. ἐν δὲ αὖ ἀτι-
 νὶς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χυ-
 γὰ ἐρίγοντα ὡς τὸ χρυσίον,
 ἀπάγειν ἡμῶν τὸ καυτέρημα τὸ
 τὸν, ἀποκάραντα πρὸ τοῦ
 τῶν πώγωνα. ΠΑΡ. ὡς ἔδῃς,
 ἔσαι ταῦτα, ὦ φιλοσοφία. καὶ
 ὅψιν αὐτίκα μάλα τῶν πολ-
 λῶν αὐτῶν ἀλμπικίας, καὶ πι-
 θνοφύρας

quam multos eorum simia uel uulpecula notatos uide-
 bis.

uero execrando ac Philosopho-
 phia hypocrita, obuiam fa-
 ctus fuerit, attritam dilace-
 ret uestem, barbamq; y Tra-
 gica abrasat nouacula, fron-
 tiq; sitigmata imprimat, uel
 intermedia et inurat superci-
 lia: sit uero deusionis figu-
 ra, uulpes, uel simia. PHI-
 LOS. Buge Veritas, si qui-
 dem Elenchus, o Parrhesia-
 de, talis erit, quales et aqui-
 larum pulli contra solem ef-
 se feruntur, non per louem,
 tamen ut ij quoque luminis
 splendore probentur, ac eo
 stimulentur: uerum coram
 illis aurum, gloriam ac uo-
 luptatem exponas: et que-
 cunq; uideris ea negligere,
 ac minimè eorū aspectu mo-
 ueri, is erit qui oleagina co-
 ronetur. quem uero fixè in-
 tuentem, manumq; ad aurū
 protendentem uidebis, hūc
 ut inuratur abducas, abrasa
 tamen prius barba. PARR.
 Hæc, o Philosophia, ut cen-
 ses erunt, ac confestim pers-

ὀλιγοί, ὀλίγους ἵστησαν
 μέγας. ὦ βέλεια μέγας
 πάντα αὐτὰ αὐάξω τινὰς ὑμῖν,
 οὐ Δί, αὐτῶν. Φι. πῶς λίγους;
 αὐάξεις τὸς φυγόντας; Πάρ.
 καὶ μάλα, ὅν ὁ ἱερεὶά μοι ἰδὲ
 λη πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρ
 μιὰν ἐκείνην, καὶ τὸ ἄγκιστρον,
 ὅπως ὁ Αἰλίδης ἀνέβηκεν, ὅτι
 Περραιῶς. ἴ. ἰδὲ δὴ λάβει καὶ
 ἡ ἰαλαμὴν γὰρ ἄμα, ὡς πάντ'
 ἔχεις. Πάρ. ἔκῃ ὦ ἱερεῖα, καὶ
 ἰσχύδης μοι τινὰς δὸς αὐτοῖς
 σασα, καὶ ὀλίγον τὸ χρυσοῖον.
 ἴ. λαμβάνει. Φι. τί πρᾶτται
 αὐτῇ διανοῖται; ἴ. διελύσας
 τὸ ἄγκιστρον ἰσχύδι καὶ χρυ-
 σοῖω, λαβεῖσθαι καὶ ἰδὲ τὸ ἄ-
 κιστρον τὸ τέχιν, λαβεῖσθαι καὶ τὴν
 πόλιν. Φι. τί ταῦτα, ὦ Πάρ-
 ρυσιάδῃ, ποιοῖς; ἢ πῶς τὸς λί-
 θους ἀλιδόουσι δίδυνουκας ἐκ τῆ
 Πιλασγικῆς; Πάρ. σιωπῶσαν,
 ὦ φιλοσοφία. καὶ τὴν ἄγαν
 πρὸς μέγαν. οὐ ἢ πόσειδον ἀ-
 γρὸς, καὶ ἀμφίβριτε φίλη
 πολλὰς ὑμῖν αὐάπιμπι τῶν
 ἰχθύων. ἀλλ' ἔγωγε τινα λάβρα-
 κα σύμειθαι, μᾶλλον ἢ χρύ-
 Verum lupum quendam maximum cerno, quin potius au-
 ratam.

debi, paucos uero corona-
 tos. quinimo, si placuerit, nō
 nullos per Iouem uobis huc
 reduxero. PHIL. Quid autē
 nunquid fugientes reduces?
 PARR. Et maxime, si sa-
 cerdos parumper A funicu-
 lum hunc & hamum, quos
 ex Piræo piscator sacrauit,
 mihi commodare uoluerit.
 SACER. En accipe, pario-
 ter et calamū, ut cuncta ha-
 beas. PARR. Nunquid ὁ sa-
 cerdos & carycas aliquas
 mihi suppeditabis, ac auri
 pauxillum? SACER. Acci-
 pe. PHIL. Quid nā uir hic
 facere intēdit? PARR. Ha-
 mum placenta & auro ine-
 scare, in summitateq; muri
 confidens, in urbem demitto-
 re. PHIL. O. Quid agis, ὁ
 Parrhisiade? nūquid ex Pe-
 lagisco B lapides piscari de-
 creuisti? PARR. Tace, ὁ
 Philosophia, ac prædā expe-
 cta. Tu uero Neptune uena-
 tor, ac optima Amphibrite,
 uarios nobis mittito pisces.

σοφρων. Ελ. ὅκ. ἀλλὰ γαλίος
 ὄψι, προσδύχεται δὲ τῷ ἀγ-
 κίστρῳ λιχνῶς. ὁσφράται τῷ
 χρυσοῦν, πλεσίον ἢ δουρίον.
 ἔψαυσεν. ἔλκεται. ἀνὰ σπά-
 σμυδν. π. ἀρ. καὶ οὐ, ὃ ἐλιγχι-
 νῶν ξυνοπιλαθεῖ τῆς ὀρμῆς.
 αὐτὸ ἐστὶ. φέρ' ἴδω τίς ἐῖ, ὃ ἐλ-
 τισι ἰχθύων αὐτῶν οὐτός γι.
 Ἡράκλειος τῶν ἰδόντων. τί τῷ
 τοῦ, ὃ γυναικάτατι, ἄλλο φαι, λι-
 χνούων περὶ τὰς πίτρας, ἵνα
 θαλάσσης ἡλπίσας ὑποδιδυ-
 κῶς; ἀλλὰ νῦν ἴσα φανερὸς
 ἔπασι, ἐκ τῶν βραγχίων ἀ-
 πρημενύθη. ἐξέλωμεν τὸ δι-
 λιαρ, καὶ τὸ ἀγκίστριον τιυτί.
 λινόν σοι τὸ ἀγκίστριον, ἡ δ' ἰο-
 σχὰς ἡδὲ προσίχεται καὶ
 χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ; Διο. μὰ
 Δία θζιμισάτω, ὡς δὴ καὶ ἰπ'
 ἄλλους διελιάσομεν. Πάρ. ἔν-
 ἔχει, τί φης ὃ Διογένης; οἶ-
 δα τὸτομ, ὅς τίς ἐστὶν ἢ προ-
 σήκει σοι τί αὐτῆς; Διο. ἔδα-
 μως. Πάρ. τί ἔν; πόσος ἄξιον
 αὐτὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ
 δὴ ὀβολῶν πρῶτον αὐτὸν ἵτιο

Minimé. P A R. Proinde quo precio dignum hunc asserere
 oportet? ego etenim paulo ante duobus ὀβολis eum appre-

ratam. LIBERTAS?
 Minimé, sed felix est. hians
 enim ad hamum natare ui-
 detur. aurum subolet. propé-
 iam adest. tetigit. captus est.
 attrahamus. P A R R H.
 Et tu, ὁ Blenche, pariter
 nunc funiculum apprehen-
 de. attractus est. Age, ὁ opti-
 me, inspiciamus quis nā pi-
 scis existat. hiat iste. Her-
 cules, qualés nam dentes:
 quid hoc rei est? Nunquid, ὁ
 generose, circa petras ligu-
 riendo discurre's, captus es?
 Vbi prædari sperabas, ibi
 tu præda facta es: at nūc o-
 mnibus à branchijs appen-
 sus manifestus eris. Extraha-
 mus illecebras huic, & ha-
 mū. uacuum en hamus. placē-
 ta iam cū auro in uentre dé-
 scendit. D I O G. At per Iō-
 uem euomuit: quapropter et
 alios inescemus. P A R. Bene
 habet. quid ais, ὁ Diogenes?
 tu hunc quis nā fiet nostin-
 num ad te attinet? D I O G.

ciaueram;

πισκῆλῳ. ΔΙΟ. πολὺ λίγας,
 ἔθροισι γὰρ ὅστις, καὶ ἀδελ-
 φῶς καὶ συγγενεὺς καὶ ἄλλοι.
 ἄρσεν αὐτὸν κατὰ κρητὶν
 ἀπὸ τοῦ πύθου. σὺ δ' ἄλλοι ἀ-
 νάσπασιν, καθὰς τὸ ἀγκι-
 στρον. ἐκείνο μὲν τοῖς ὄρεσιν, ὡς
 παρρησιάζου, μὴ καμπύλῳ
 σι δὲ κάλαμῳ ἀπικυλῶν.
 ΠΑΡ. θάρρει, ὦ Διόγενες, καὶ
 φοίῃσι, καὶ τῷ ἀφύων ἐλαφρό-
 τῳ. ΔΙΟ. νῦν Διὶ ἀφύστατοι
 γὰρ ἀνάσπασιν ὅμως. ΠΑΡ. ἰδὲ
 τίς ἄλλος οὗτος δὲ πλατὺς,
 ὡς πορὶ ἑμὶ τοῦ ἰχθὺς προ-
 σέρχεται; ψῆτ' ἂν τις κίχης
 εἰς τὸ ἀγκιστρον. κατ' ἵππον
 ἰχθυῖται. ἀνάσπασιν. τίς ἔστιν;
 δὲ πλατωνικὸς εἶναι λίγωρ. ΠΛ.
 καὶ σὺ ὡς καταράτῃ ἤκεις ἐπὶ τὸ
 χυσιόν. ΠΑΡ. τί γὰρ ὡς Πλά-
 τῳ; τί ποῶμεν αὐτόν;
 ΠΛ. ἀπὸ τῆς αὐτῆς πίστεως
 καὶ οὗτος. ΔΙΟ. ἐπ' ἄλλοι κα-
 θάδου. ΠΑΡ. καὶ μὲν ὅρῳ τινα
 πάγκαλον προσέδωκε, ὡς αὖ
 ἐν βυθῷ λῶξαι ποικίλον πλῆ-
 ρος, ταινίαν τινὰς ἐπὶ
 τῇ

ciauctam. DIO G. Ni-
 mium dicit: mollis enim est,
 et turpis, et morosus, et
 iners. uerso capite hunc tu a
 petra precipitato, et aliū
 demisso hamo attrabe. At
 qui uidesis, ὁ Parrhisiade,
 ne tibi calamus inflexus ab-
 rumpatur. PARRH. Con-
 fide, ὁ Diogenes. tenues
 sunt, et C. Aphyis leuior-
 es. DIO G. Et per Ioa-
 nem leuissimi quoque. subin-
 de tamen extrabe. PARR.
 En, quis nam alius hic latus
 tāquā semifectus piscis acce-
 dit? Psetta quaedam in ha-
 mum impegit. deglutiuit. ca-
 pta est. DIO G. Attra-
 hatur. quis nam est? PARR.
 Platonicū se asserit. P L A.
 Et tu execrande ad aurū ac-
 cedis? PARR. Quid ais, ὁ Plā-
 to? quid cum illo agamus?
 P L A T. Ab hac eadem pe-
 tra et ille. DIO G. Ad a-
 lium capiendum consideat.
 PARR. Proinde perquam
 bellulum quendam accedero

uideo (ueluti in profundo apparet colore uario, ac uittas
 quasdam

τῶ νότου ἐπαχρύσουσι ἔχοντα.
 ὄρᾳς, ὦ Βλινχεῖ; ὁ τὸν Αἰσ-
 τοτίλλω προσποιέμεθ', ἔ-
 πός ἐστιν. ἤλθον, ἔτα πάλιν
 ἀπρὸ φίλου, περισκόπει ἀνελ-
 βῶς, αὐτίς ἐπαυῆλθον, ἔχων.
 ἄλκιπ' αὖ ἀνιμῶδι. Αἰεὶ μὲν
 αὐτοῖς περὶ αὐτῶ, ὦ Πάρ-
 ρισιάδῃ· ἀγνώ γὰρ ὅς τις ἐο-
 τίμ. Πάρ. ἐκέρηχ' οὐτ'
 Αἰστούλῳ κατὰ τῶν πει-
 ρῶν; Διο, ἀλλ' ἰδὲ πολλὰς
 πετὰς ἔχθους ὄρῳ, κατὰ ταυ-
 τὴν ὁμόχειας, ἀκωνθώδεις, καὶ
 τίω ὑδιφάνειαν ἐκτετραχυσ-
 μένους, ἔχων δουλοπλοῦς.
 ἤπερ σαγῶν ἐπ' αὐτὸς δύν-
 σι; ἀλλ' ἐπ' αὐτὸν ἰκνύει, αἰ-
 λῶν ἵνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης
 ἀνασπάσαι μιν. ἤξει ἢ ὑδιτὸ
 αἰγιστρον δηλαδὴ, ὃς αὐτὸν θρα-
 σύνεται; ἤ. Ελ. λιάδῳ, αἰδο-
 μένῳ, σιδερώσας γὰρ πρότερον
 ὑδιπολὺν Ἀλφειῶς, ὡς μὴ ἀπο-
 πρίσῃ τοῖς ὀδύσει, κατὰ πῶν
 τὸ χρυσίου. Πάρ. λαβῆνα· οὐ
 δέ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτίλει τίω ἀ-
 γράν. βαβαῖ, μάχονται περὶ
 tibibus abrodant, & aurum deglutiant. PARRH. Desce-
 di. at tu Neptune capturam secunda. Papæ: pro illecebris
 depuo

quasdam aureas in bume-
 ris habentem. cernis ne ὁ
 Blenche? Aristotelem hic
 refert. accessit. Atqui rur-
 sus abiit. diligenter arbitra-
 tur. iterum redit. degusta-
 vit. captus est. extrahatur.
 num hic tibi Aristoteles co-
 gnitus est? ARISTOT.
 Ne me, ὁ Parrhisiade, de i-
 pso interroga. nam quis sit
 ignoro. PARRH. Nun-
 quid igitur & hunc, ὁ Ari-
 stoteles, per petras? ARI-
 STO. Et maxime. DIOG.
 Sed ecce multos hic conspi-
 cio pisces paricolores, spino-
 sos, in superficie asperio-
 res, echinis magis aculea-
 tos. uerriculo aliquo opus
 esset, uerum non adest. sa-
 tis erit, si unum ex grege tam-
 tum extrahamus. atqui ad-
 hamum accessit, qui ipso-
 rum est ferocissimus. BLEN-
 CHVS. Conside, si uide-
 tur, ac prius funiculum lon-
 ge ferro circunda, ne den-
 tibus abrodant, & aurum deglutiant. PARRH. Desce-
 di. at tu Neptune capturam secunda. Papæ: pro illecebris
 depuo

σκέσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγ-
μιστρον, ἅτῃ σι ἀποτίσαι τῇ ἱ-
ερίᾳ Διόσει. ὥστε ὑμᾶς μὲν ἀ-
πίωμεν ποριπατήσασαι· καὶ
εὖς ἢ καὶ ὑμᾶς ἀπίναι, εἴθε
ᾤκητι, μὴ καὶ ὑποδύμοι γι-
νέσθαι τῆς προνομίας. σὺ
ἢ καὶ ὁ Εὐαγγέλιος, ὁ Παρρησία-
δος, Λύκῳ ἰδίᾳ πάντας αὐ-
τὸς ἰόντος ἢ τιφάντι, ἢ ἰγο-
κατακίετι, ὡς ἐφ' ἑω. Παρρ. ἰο-
σαι ταῦτα, ὡς φιλοσοφία. χαί-
ρειτε ὡς βέλτεροι ἀνδρῶν. ὑμᾶς
ἢ κατ' ἰωμεν, ὡς Εὐαγγέλιος, καὶ τε-
λῶμεν τὰ παραγγελλόμενα.
ποὶ ἢ καὶ πρῶτον ἀπίναι δι-
οί; μῶν ἰς τὴν Ἀκαδημίαν,
ἢ ἰς τὴν Στοάν; ἀπὸ τῆς Λυ-
κῆς ποικιλωμένης τὴν ἀρχὴν,
ἐδὲν διοίσει τὸτο. πολλὴν οἶδα
ἐγὼ, ὡς ὅποι πόντ' αὐτὸ ἀπ' ἁλῶ-
μεν, ὀλίγων ἢ τ' τιφάντων,
πολλῶν δὲ τῶν καυτηρίων
διοίμεθα.

pto auro et banno aufugiat;
indeq; sacerdoti abs te repe-
tere sit necesse. Proinde nos
ad deambulationem per-
gamus. Tempus quoque inas-
tat ut & uos eò unde ueni-
stis, reuertatis, ne ultra præ-
scriptiū tempus moram duce-
re uideamini. Tu uerò Par-
rhisiade, & Elenche per-
gyrum ad cunctos acceda-
tis, & quemadmodum ius-
si, illos aut coronate, aut inu-
rile. P A R R H. Fient hæc,
ὁ Pbilosofia. Valete uiro-
rum optimi: nos uerò, ὁ E-
lenche, proficiscamur, ac
iussa exequamur. Verum
quò primum pergere neces-
sum erit? nunquid in Aca-
demiam, uel Stoam? Ab Ly-
ceo exordium faciamus: nil
hoc refert. Attamen hoc no-
ui, quocunque gentium per-

ueniemus, paucis equidem coronis, mul-
tis uerò indigebimus cau-
terijs.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Pera ut reddat opem.) Alludit ad hunc Homericum uersum, Iliad. β.

ὡς φρήτι φρήτισιν ἀρήτη, φύλα καὶ φύλοις.

Ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed in primis Cynici. b Este cati.) Homerus Iliad. γ. θ.

— μνήσκαδε δὲ τοῦριδ' ἄλκιῃς.

c Aetnae Crateras.) In quos præcipitem se dedisse memoratur Empedocles. d Me uiuum.) Homerus Iliad. ζ.

ὡς γὰρ Ἀτρίδ' ἦν, σὺ δ' ἄξια λίσσασθαι, &c.

Lucianus de suo μὴ ληφιλεῖσι σοφοῖσι per addidit. e Eurytus.) Eurytus artem iaculandi sagittis, ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. f Hoc illud est.) Scilicet, quod dici solet. g Equum in campum.) Hic παρακαλεῖται, aut quid simile eleganter subauditur. In campum id est, planiciem uidelicet hominem rhetoricum significans & in agendis causis exercitatum. Hac usi sunt Plato in Theæteto, & Synesius in epistola quadam. h In Ceramico.) Ceramicus locus Athenis ubi qui in bello ceciderant, sepeliebantur, autore Suida. Auarietate uero picturarum Pæcilus porticus dictus est: nam ibi bella, quæ Athenienses aduersus hostes gesserant, depicta erant: meminit Pausanias & Lucianus in Scythia: item in Meretricio Melissæ & Bachilis. i Ad Arium abeamus pagum.) Arium pagum pro Arcopagum unico uerbo locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, & ubi quæ ad Rempub. spectabant, seuerissime administrabantur. Sic dictus, teste Pausania in Atticis, quod eo primo uocatus sit Mars (quem Græci Arem uocat) in ius, eo quod Alirhothoum interfecerat. Αρμὴ propterea quod cædes ibi iudicarentur, ut ait Suidas: παρ' ὅτι ἐν τῷ πάγῳ ἐστὶ. k Parrhesiades.) παρρησιασὴς dicitur qui libere loquitur. unde Demochares ob nimiam & procacem linguam Parrhesiastes dictus est. Is Demosthenis ex sorore nepos, missus ab Atheniensibus: cum alijs ad Philippum regem legatus, expositis mandatis, petenti regi, quid gratum Atheniensibus facere posset: respondit procaciter, Suspende te: indignantibus ob eam rem cæteris, rex dimisit incolumem,

uos (inquiens) rogate ab Atheniensibus, quos censeant superiores, qui talia dicunt, an qui audiunt patienter. Seneca lib. 3. de Ira. I Tuum adijce calculus.) Hæc ad fabulam de iudicio Orestis spectant, in quo ei Minerva auxilium tulit, ac suo illum suffragio liberauit. m Vt magnus Iupiter.) Lucianus Platonem subfannat, cuius in Phædro uerba hæc sunt ὁ μὲν δὲ μίτρας ἡγμῶν ἐν οὐρανῷ ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων.

n Menippe.) Consule in eius uita Laetium. o Verba penata.) Imitatur Homerum qui dicit: πῖα πῖρόντα προσκύδα.

p Veneranda Victoria.) ὦ μίτρα σμηνή νίκη. Hoc in fine quarundam tragædiarum uidere licet. q Secundo cratere.) Aut id à cūpotitoribus translaturum, aut ad clepsydram reijciendum. r Duo denique auri talenta.) Homerus Iliad. σ.

Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μίτροισι δύο χρυσοῖο τάλαντα.

Τῷ Διὶ μίτρα τοῖσι Διὶ κλυτὰ τεύχεα ἱστῶ.

s Geminorum ædem.) Pollucis & Castoris templum intelligit. t Quot folia.) Vide Homerum Iliad. β. u In rebus.)

χρημασι quæ inter bona annumerant Peripatetici. x Culter sacrificulus.) μάχχαρίδιον πυθικόν, Delphicum gladium.

y Tragica nonacula radebat.) ἐν χρω, ἐν χρωτί ad uinum, ad cutem. z Inurat supercilia.) Alludit ad ueterum morem,

qui fugitiuorum frontibus stigmata inurebant. A Funiculum & hamum.) Instrumenta piscatoria. ἑρμυια funiculus piscatorius ex setis equihis contextus Theocritus in piscatoribus usus est. B Pelasgico.) Pelasgicum fuit locus Athenis.

C Aphyis leuiiores.) Aphyæ pisciculi quos parit limus, uermiculorum instar scaturientes, me-

minit Aelianus. Plinius uerò aquas à

Latinis appellari dicit, quòd

ex aqua & pluua pro-

creantur.

PRO EO QVOD INTER SALV-
tandum uerbo lapsus fuerat.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΞΑΓΟ-
γούσα πλάσματι.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

Respondet hac apologia pro errato quod inter salutan-
dum ipsi exciderat, cum mane & in prima salutatione quan-
do χαίρει, hoc est aue seu salue dicendum fuerat, ipse υγιαίνει,
hoc est uale dixisset. Orationis status est iuridicialis assump-
pticus. Fatetur enim & ipse peccasse se, quia ordinem inue-
terit, & quod postremum dici conueniebat, à principio usur-
parit: sed tamen culpam hanc mitigat atque eleuat, primum
usu ac potestate ipsorum uerborum, ostendens τὸ χαίρειν non
in principijs tantum à ueteribus, sed etiam sine atque disces-
su usurpatum fuisse, υγιαίνειν autem utroque loco frequen-
ter à multis, à quibusdam etiam in principio semper positum
fuisse: deinde & efficaciorē atque auspiciorem uim ac si-
gnificationem habere: idque probat multis & poetarum &
aliorum testimonijs, adductis item historiarum exemplis, ubi
uel eodem errore υγιαίνειν pro χαίρειν positum fuisset, uel al-
liis usurpatum, commodum aliquod utentibus attulisset. Post
hæc ordinis inuersioni opponit euentum erroris, quod tale
uerbum pro alio dixerit, cuius uis seu potestas, hoc est ualere
seu sanum esse, cuius tempori non matutino tantum conue-
niat, & quod hæc salutatio ceteris potior atque efficacior sit.
Denique & principes hoc idem primum atque præcipuum
suis mandant, ut salutis seu ualitudinis curam gerant: & pri-
uati quoque in resalutando saluos esse iubeant. Hinc & cau-
sam erroris siue euentus huius in deum aliquem transfert.
Animi autem consternationem, quæ causam errori dederit,
à consuetō & obiecto seu casu defendit. Deinde & uolunta-
tem principis pro se interpretatur, ficta conformatione, id-

que argumento à consequentibus & exemplo ducto. Ad finem sicilia alia ac noua obiectione, orationem in uotū seu precationem definit. Exordium à loco communi sumitur.

Verbum *χαίρει* ubique saluere exposuimus. propter commodum uersionis: quanquam non ignorem à Martiale atque alijs frequentius per Auere reddi, quando salutantis est. Nam alioqui & gaudere significat, interdum & ualere, ut infra, cū discedentium mutuo est: ut & *τοὺς αὖτις*, quod nos ubique palcere uertimus, & saluum siue sanum esse interim significat,

ad quas significationes infra in Græcis testimonijs

quæ citantur, crebræ allusiones sunt,

præsertim cū à princi-

prio ponitur.

ΧΑΙΡΙΝ ΜΕΝ, ΑΥΤΑΡ
ΠΟΡ ΟΥΤΑ ΔΑΙΜΟΝΙΣ
ΤΙΝΩ ΙΠΗΓΕΙΑΝ ΔΙΑ
ΦΥΓῆΝ· ΠΟΛὺ ὅΧΑΛΙΠΩΤΕΡΟΝ,
ΑΠΟΛΟΓΙΑΝ ΔΥΝΑΜΙΝ ΠΑΡΑΛΟΓΟΥ
ΚΑΙ ΔΑΙΜΟΝΙΣ ΠΛΑΙΣΜΑΤΩ. Α-
ΠΟΡ ΑΜΦΟΤΕΡΑ ΝΑΟΙ ΕΜΟΙ ΣΥΜ-
ΒΗΚΑΣ, ΕΣ ΑΦΙΚΟΜΕΝΩ ΠΑΡΑ
ΣΕ, ΩΣ ΠΡΟΣΕΠΙΕΜΙ Τὸ ΙΑΘΙΝΟΝ
ΔΙΟΥ ΤΙΝ ΣΩΘΕΝ ΤΑΥΤΩ ΦΩ-
ΣΙΩ, ΚΑΦΑΙΝΑΙ ΚΑΙ ΧΑΙΡΕΙΝ ΚΙΛΟΥ-
ΑΝ, ΕΓΩ ΔΕ ὁ ΧΡΥΣΟΣ ΙΔΙΛΑΘΟ-
ΜΕΝΩ, ὅΥΓΙΝΕΙΝ ΣΕ ἤΞΙΟΝ, ΣΥ
ΦΥΜΩΝ ΜΗ ΚΑΙ ΤΕΤΟ, ΔΕ ΚΑΙ ΕΝ ΚΑΙΡΩ
ὅ, ΩΣ ΕΠΑΤΑ ΤΙΝ ΕΩ, ΕΓΩ ΜΕΝ
ἤΜ ΙΔΩ ΤΕΤΩ ΣΥΘΥΣ ΙΔΙΩΝ ΤΙ
ΥΑΛΕΡΕ ΤΕ ΙΥΣΣΙ, ΥΕΡΒΟ Ω ΙΠΣΟ ΝΟΝ ΜΑΛΟ ΑΥΤ ΟΜΙΝΟΣΟ, ΣΕΔ
ΙΝΤΕΠΕΣΤΙΥΟ ΤΑΜΕΝ, ΥΤ QUOD ΥΕΣΠΕΡΙ ΝΟ ΑΥΡΟΡΑ CΟΝΥΕΝΙΑΤ.
ΙΠΣΕ ΙΓΙΤΥΡ CΟΦΕΣΣΙΜ ΣΥΔΑΥΙ ΑΤQ: ΕΥΒΥΙ, ΥΑΡΙΕΩ, ΜΕΙΠΣΥΜ

Difficile a sanè est,
homo cū sis, ali-
cuius Dei impul-
sionem ac uim euitare. Mul-
to autem difficilius, defen-
sionem inuenire errati eius,
quo quis præter rationem,
& cū numine quodam im-
pellente lapsus est. quod u-
trunque mihi nunc accidit,
qui cū ad te uenissem, quod
te ex more primo mane sa-
lutarem, deberemque con-
suetā ista uoce uti, ac te sal-
uere iubere: ego aureus il-
le, nescio quo pacto oblitus,
gesti,

ἐν ἑνὶ βίῳ καὶ παντοῖος ἤν
 ἂν ἀπορίας εἰ. παρόντις δ', οἱ
 ᾧ παραπαίειν, ὡς τὸ αἰὲς, οἷον
 λυγρὸν ὑφ' ἡλικίας, οἷον χρεῖσι
 νῆς ἡραπάλης αὐτοῖς μεταστοιχεί
 ῃοντό μοι εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλο
 ῖσα σὺ ἐπεικνῶς ἔνι γὰρ τὸ γν
 ῶνός. ὁ δ' ἴσον ἀνθρώπῳ μαρ
 διάματι ἐπιστημὴν ἀμην. ὁ δ'
 γλώττης τίνω διαμαρτίαν. ἴδο
 ξον δ' μοι καλῶς ἔχειν παρὰ
 μυθίαν τινὰ ἐμπαυτῶ συγγρά
 ψαι, ὡς μὴ πάντων ἀνθρώπων ἰδί
 τῷ πλάσματι, μὴ δ' ἀφ' ἑξῆς
 ἡγοίμην εἰ προθύτης αἰὲρ το
 σῶν ἀπὸ σφάλματος καλῶς ἔ
 χοντι. ἰδί τεσσάρων μαρτύ
 ρων. ἀπολογίαις μὲν γὰρ ὁ δὲ
 ἴδοι, οἶμαι, ὑπὸ γλώττης, εἰς ὅ
 πως σύμφημον οὐχὶν ἀλλοδύ
 σης. ἀρχόμεν. ᾧ δ' ἐν τῇ γρά
 φῃ, πάντων ἀπὸ τῶν τοῖς ἐξ
 ὁδοῖς ἰδί τῷ προβλήματι.
 παρόντι δὲ πολλὰ πρόσθεν

gesti, cum quid agerem, non
 haberem. At caeteri qui tum
 aderāt, alij quidem lapsura
 me esse lingua, ita ut confere
 taneum erat, alij prae atata
 delirare, alij uero ex hester
 na crapula repletum atq; co
 brium adhuc esse existima
 bant: tametsi tu ipse animo
 maximè a quo accipiebas, id
 quod tum acciderat, ne risu
 quidem modico notando lin
 gua erratum. b Visus igit
 tur mihi sum opera quoddā
 precium facturus esset, si cō
 solationem aliquam mihi in
 psi componerem, ne nimis
 agre ob lapsum hūc animo
 afficerer: neue intolerabile
 putare, si senex aliquis prae
 sentibus tot testibus nonni
 hil ab eo quod decorum fue
 rat, aberrando deflexissem.

Nam quantum quidem ad
 ipsam linguam attinet, defensione aliqua opus puto non es
 rat, praesertim quando in tam bonā & auspiciatam preca
 tionē errando prolapsa fuerit. Incipienti uaq; mihi ab ini
 tio statim uidebar in difficilē quæstionē incursum esse: at
 uero ubi iā progressus aliquatūli fuisset, offerrebāt se multa
 quæ cōmodè dici posse uidebātur. Quæ tamē nō antea dicā

τὰ λικίῃα, ἢ μὲν πρὸτ' ὅρου ἰ-
 ρῶ αὐτὰ, ἢ μὴ πρὶ χαίρειν
 αὐτῷ, καὶ τῷ ὑπ' ἑρμῆϊ, καὶ
 τῷ ὑγιαίνειν πρὸς τὰ ἀνέ-
 πα· τὸ μὲν δὲ χαίρειν ἀρχαία
 μὲν ἢ προσαγορεύσεις ἢ μὲν
 ἑσθ' ἢ μόνον, ἢ δ' ἅπ' ὅ τινος πρὸ
 τινος ἑνὸς εἶναι, ἀλλὰ καὶ πρὸ
 τοῦ μὲν ἰδόντες ἀλλήλους, ἰ-
 λιγοῦ αὐτῷ, ὡς τὸ, Χαῖρ' ὦ δυο-
 σάτα τῆς ἡγῆς Τιρυνθίας.
 καὶ μετὰ τὸ δῆπνον ἰς λόγους
 ἔδει παροινίους φησὶ μέντοι, ὡς
 τὸ, Χαῖρ' Ἀχιλλεῦ, δαιτὸς μὲν
 εἶσθ' ἐν ἰδιδυβῆς. Ὀδυσσεὺς
 ὁπότε τινος ἰπτακαμύλλῳ πρὶ
 σβείων αὐτῷ ἱρρύτόρου. καὶ
 δὲ ἀπὸντες πρὸ ἀλλήλων, ὡς
 τὸ, Χαῖρ' ἴ', ἐγὼ δ' ὑμῖν θύο
 ἄμβροτ', ἐν ἵτι θυντὶς. ἰο-
 δι' ἡ καὶ ὁ δαίς ἀπερὶ
 μετὰ τῇ προσφύσσει ἡ ὡς νῦν
 μὲν ἢ ἰωθινὸς, ἰπυγὶ καὶ
 ἐπὶ τὸν ἀπαισίω καὶ ἀπαι-
 τῶρι modo mandata illi exponebat. Præterea & cum à
 se mutuò iam discedere uellent, eadem utebantur, quale est
 illud: Saluete, atque deum me agnoscite, morte carentem.
 Certum autem tempus nullum præfinitum fuit salutatio-
 ni huic, neque ut nunc, matutino solùm tempore usurpa-
 batur, quandoquidem & in infauis & abominabilie

quàm de ipso uerbo Salue-
 re, de uerbo Bene agere, &
 de uerbo Valere, quæ con-
 sentaneum atque æquum e-
 rit, exposuero. Verbum igitur
 χαίρειν (quod saluere
 nos dicimus) antiqua uox
 est, et in salutationibus iam
 olim usurpata, ueruntamen
 non manet tantum, neque
 in primo solùm congressu,
 sed etiam cum qui antea se
 mutuò nunquam uiderant,
 alius in alium incideret, salu-
 tatione hac uti solebant,
 quale illud est: Salue, ὁ σο-
 li rex istius Tirynthij. Deo
 inde & à cena, cum iam
 ad mutuas confabulationes
 uentum esset, ut apud Home-
 rum: Salue Pelide, nil cœ-
 næ aequalis egessis nunc. quo-
 tum Vlysses usus est, quan-
 do in legatione missus, ora-
 torio modo mandata illi exponebat. Præterea & cum à
 se mutuò iam discedere uellent, eadem utebantur, quale est
 illud: Saluete, atque deum me agnoscite, morte carentem.
 Certum autem tempus nullum præfinitum fuit salutatio-
 ni huic, neque ut nunc, matutino solùm tempore usurpa-
 batur, quandoquidem & in infauis & abominabilie
 bus

ἤσαν τῶν ὁμῶς ἰχρῶντο αὐτῇ,
 ῥεῖ ἐ τῷ Εὐριπίδῃ Πολυνείκης,
 ἔδῃ τλαυτῶν τὸν βίον· καὶ
 χαίρει· ἔσθ' γὰρ μὴ πορίσασθαι
 ἀσπένδον· καὶ ἐ μόνον φι-
 λασσοῦντες αὐτοῖς, ὅν τῷ
 σὺμβῳ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ χεῖ-
 ρος, καὶ τοῦ μὲν χρεῖσθαι
 ἀλλήλοις, τὸ τοῦ μακρὰν χαί-
 ρειν φράσαι, τὸ μὲν φρον-
 τιᾶν διελθῶν. πρῶτ' δ' αὖ
 τὸ Φιλιππίδης, ὁ ὑμνοῦντος
 μέσας, λήγεται ἀπὸ Μαραθῶ-
 νος ἀγγέλλων τὴν νίκην, ἡ-
 πῶν πρὸς τῆς ἀρχοντας ἡμέ-
 ρας, καὶ πρὸς τῆς ἀρχας, καὶ
 ῥεῖ, νικῶμεν· καὶ τῷ αὖ
 πῶν σωαποθανῶν τῷ ἀγγέ-
 λῃ, καὶ τῷ χαίρειν σωικπνδῶ
 σαι, ἢ ἡδίστου ἢ ἀρχῇ, Κλέ-
 ων ὁ Αθηναίων δὲ μακρῶς, ὁ
 πρὸ Σφακτινῆς πρῶτον χαί-
 ρειν πρὸς τὴν, δύναμις ὁμο-

ῥεῖ

euentu pugna cogitabant, dixisse i; Saluete, uincimus.
 eoque dicto statim concidisse mortuus, peracto iam nun-
 cio, unā cum ipso illo uerbo expirans. In epistolae autem
 initio Cleon ille Atheniensium tribunus, cum ex Sphaeteo-
 ria scriberet, primus omnium hoc uerbum praeposuit grata-

bus rebus eadem aliquando
 usi quidam reperiuntur. ut
 apud Euripidem Polynices
 iam moriturus: Saluete
 (inquit) nam totus tenebris
 iam tegor. Neque etiam a-
 micorum inter se nota tan-
 tum siue indicium erat, sed
 et ad eos quibus infensi e-
 rant, adhibebatur, cum si-
 gnificare uellent nihil rei si-
 bi mutuo cum illis posthac
 fore, nam hoc, cum c μα-
 κρὰν χαίρειν, hoc est, lon-
 gum saluere dicunt, intelli-
 gunt, nempe nullam ampli-
 us curam alterius alteri suo-
 turam esse. Primus autem
 hoc uerbo usus fertur Philip-
 pides, is qui uno eodemque
 die narratur ex Marathone
 cursu itinere peracto Athe-
 nas uictoriam annunciasse,
 et ad magistratus quo loco
 confederant, atque anxij de

τὸ τὴν ἐν ἑκείνῳ τὴν ἐκείνῳ, καὶ
 τὴν τὴν Σπάρτην ἀλυσίαν, καὶ ὁ
 λως γι, μετ' ἐκείνῳ ὁ Νικίας,
 ἀπὸ Σικελίας ἐπιστάλῃ, ἐν
 τῷ ἀρχαίῳ τὸ ἐπιστολῶν δέμας
 ἔστι, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενον τὸ
 πραγμάτων. ἀλλ' ὁ βασιλεὺς
 τοῖς πλάτων, αὐτὸν ἀξιόπισ-
 τος, νομοθέτης τῶν τοιούτων,
 τὸ μὴ χαίρειν ἡλιδόνα, καὶ πᾶ-
 ν ἀποδοκιμάζειν, ὡς μοχθη-
 ρὸν, καὶ δὲν σποδαῖον ἰμα-
 φαῖνον· τὸ δ' αὖ πρᾶτ' ἐν
 αὐτῷ αὐτοῦ ἀσάγει, ὡς κοινὸν
 σώματος τι καὶ ψυχῆς αὐτοῦ δια-
 κειμένων σύμβολον· καὶ ἐπιστά-
 λῃ γι τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται
 αὐτὸν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλ-
 λω, χαίρειν τὸ θεῶν προσεῖπεν,
 ὡς ἀνάξιον τὸ πύθιο, καὶ δὲ ὁ-
 ππότε βίῳ, ἀλλ' ὁ δ' αὖθ' ὥπως
 διεξίειν πρέπει. ὁ μὲν γὰρ βίῳ
 οὐκ ἐνθαγόρας, ἀλλ' ἐν μετὰ
 αὐτὸς ἡμῖν ἰδίῳ καταλιπὼν
 ac missis ad Dionysium literis, reprehendit ipsum, quod cū
 ad Apollinem uersus quosdam composuisset, deum ipsum
 saluere iussisset, quippe qd hoc ipso Pythio indignū foret, et
 non modò dīs, uerum etiā ne hominibus quidē paulo dexte-
 rioribus decorum. Diuinus quidem Pythagoras ille, tamen
 si ipse nihil proprium suorum scriptorum nobis relinquere

lari uide icet illis uolens ὁ
 uictoriam eo loco partam,
 & quod Spartanos ca-
 ptos in potestatem redegis-
 set. Ac prorsus certē post il-
 lum Nicias dux cū ex Sis-
 cilia scriberet, antiquam e-
 pistolarum formam reti-
 nuit, statim ab ipsis rebus
 exordiendo. Quin & ado-
 mirabilis ille Plato, uir fide
 dignus, ac legislator huius-
 cemodi rerum, uerbum hoc
 saluere, planē ualere iubet,
 atque omnino improbat uer-
 luti malum ac prauum, &
 quod nihil serium aut di-
 gnum præseferat: contrā
 autem τὸ αὐτῷ πρᾶτ' ἐν, hoc
 est bene agendi uerbum,
 pro eo introducit, tanquam
 cōmune tam corporis quā
 animi bene redit' que affe-
 Et symbolum siue indicium
 ποδῇ

καὶ τὸ ἔξιπσον, ἔσον οἰκίλω,
καὶ Λοκαυῶ, καὶ Αρχύτα, καὶ
ποῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτῶν τὰ
μεμνημένα, ὅτι τὸ ὑπὸ πρῶ-
τον πρῶτα γράφον, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ
ὕγιαιναν ἀρχιδαι ἐκίλων.
ἀπαιτῶν γὰρ οἱ ἀπ' αὐτῶν ἀλ-
λῶσις ὑπὸ τῶν αὐτῶν, ὅπου
σπουδαῖον τι γράφον, ὑγιαί-
ναν οὐδὲν ἐν ἀρχῇ παρὶ κα-
λῶντο, ὥς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τι
καὶ σώματι ἀρμυδιώτατον, καὶ
σωδῶν ἀπαντα πορταῖα
πρὸς ταὐτῶν ἀγαθὰ. καὶ τὸ
γὰρ ἱππῶν αὐτοῖς τρίγωνον,
τὸ διαλλῶν, τὸ πιντά-
γραμμιν, ὃ συμβόλῳ πρὸς
τοῦτο ὁμοδιόρους ἔχοντο, ὑ-
γία πρὸς αὐτὸν ὡς ἐμάζετο.
καὶ ἴλως ὑγύντο τὸ μὲν ὑγιο-
αίναν εἶναι, οὐτι δὲ τὸ ὑ-
πὸ πρῶτον, ὅτι τὸ χαίρειν πάν-
τως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. εἰς ὃ, οἱ
καὶ τὸ τῶν τριαντῶν, τὸν μί-
quelinearem figuram constituit: quo symbolo ac ueluti no-
ta quadā idē ad eos qui eiusdē professionis erāt, eandemq;
doctrinā sectabantur, uti solebant, ualetudo, siue salus ab
ipsis appellatur. Et in summa ipsum quidē ualere putabāt
esse: uerū neque bene agere, neque saluere, omnino idē
quod ualere. Sunt autē et qui s quaternionem maximū ipso-

post se uoluerit, quantum ta-
men ex Oecello, Lucano, et
Archyta, & cateris ipsius
discipulis coniecturam face-
re licet, nec uerbū bene age-
re, ab initio literis suis prae-
misit, sed ab e ὑγιαίνειν quod
est ualere seu sanum esse.
exordiri iubebat. Cūcti ita-
que illi qui professionē atq;
doctrinam ipsius secuti fue-
re, quoties missis inter se mu-
tuō literis graue aut serium
aliquid scriberent, ualere si-
ue sanos esse sese, statim ab
exordio iubebant, tanquam
& hoc ipsum uerbum tam
anima quam corpori accō-
modatū maximē foret, sum-
matimq; comprehenderet
uniuersa hominis bona.
Præterea & triplex ipso-
rū triangulus ille, qui altero
natim inter se iunctus, quin

rum iustu-

γίτορ ἄρκον αὐτῶν, ὃ τὸν ἰ-
 σιλῶ, αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀπει-
 λῶν οἰδὲ καὶ ὑγίαις ἀρχῶν
 ἐκάλισσεν, ὧν καὶ Φυλολαὸς
 ὄρεται. καὶ τί σοι τοὺς παλαιούς
 λίσσῃ, ὅπως καὶ Ἐπίκουρος, ἁ-
 νὴρ πάντων χαίρων τῷ χαίρειν,
 καὶ τῶν ἰδ. νῶν πρὸς ἑαυτῶν
 αἰρέμελιν, ἐν ταῖς σπουδαί-
 οῖς ἐπιστολαῖς (οἱ σὶ δ' αὐτῷ
 ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τὸς
 φιλικῶς μάλιστα, ὑγιαίνειν
 οὐδὲ ἐν τῇ ἀρχῇ προτάττει·
 πολλὸν δ' αὖ καὶ ἐν τραγυδίᾳ,
 καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ λυμυδίᾳ ὑ-
 ποίκοι τὸ ὑγιαίνειν πρῶτον οὐ-
 θὺς λιγέμελιν. τὸ μὲν γὰρ οὐδὲ
 λί τι καὶ μίγα χαίρει, σοφῶς
 πρὸς ταχυμέλιν τῷ χαίρειν τὸ
 ὑγιαίνειν ἔχει. ἰδ. Ἀλκις, ὁ
 δὲ σποδ' ὑγιαίνει, ὥς χρένι· ἰ
 λῶνδαι. ἰδ. Ἀχαιοῖς, ἡ-
 κω πειρωγῶς δεινὰ, οὐδ' αὖ
 ὑγιαίνει μοι. καὶ ἰ Φιλέμων,

Vale & multum mihi saluet doctē prudenterq;
 ualendi uerbum, auere, siue saluere, illi praepositum ha-
 bet. Alexis autem: O' here, uale (inquit) ut tardē
 admodum adueniēs? Et Achæus:

Venio peracta re graui, at tu mihi uale.

Philemon quoque:

rum iusiurandum, aut perso-
 Etissimum ipsis numerum
 perficere dicant: alij uerò
 etiam salutis seu ualitudinis
 principium uocarunt, inter
 quos & Philolaus est. Et
 quid attinet uetustiores com-
 memorare, quando & Epi-
 curus, qui alioqui τῷ χαίρειν
 hoc est gaudendi uerbo, ad-
 modum gaudebat, uolupta-
 temq; ceteris rebus omni-
 bus anteponebat, in episto-
 lis quas de rebus paulo gra-
 uioribus scribebat (sunt au-
 tem earum perquam pau-
 ca, & non nisi ad præci-
 puos amicorum data) sta-
 tim à principio ualere iube-
 bat. Frequens autem & in
 Tragœdia & Comœdia, ue-
 tert illa quidem, reperis i-
 dem hoc uerbum à princi-
 pio ferme positum. nā illud:

αὐτὸ δ' ὑγάων πρῶτον, αὐτὸ
 δεύτερον, τρίτον ἢ χαίρειν,
 αὐτὸ ὁφθαλμοῦ μινδύ. ὁ μὲν γὰρ τὸ
 σκοπεῖν γράφας, ἢ καὶ Πλάτων
 μίμνηται, τῆς αὖ οὗτος φησιν:
 Υγιαίνειν μὲν ἀρίστην, τὸ δὲ
 πόρον, καλὴν γυνάδα, τρίτον
 ἢ πλεον. Ἐχάριεν ἢ τὸ πα
 ράκων ἐκ ἐμνήδου, ἵνα σοι τὸ
 γνωριμώτατον ἐκάνω, καὶ πᾶσι
 διὰ τόματος λίγω, Υγία πρι
 στίσιν ἀμακύν, μίτᾳ οὐ νίσι
 με τὸ λοιπὸν μέλλον βιοτᾶς. ὥστε
 αὐτοῖσι περὶ ὅσων ὑγία καὶ τὸ ὄρ
 γον αὐτῶν τὸ ὑγιαίνειν, πρι
 σταντίον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.
 μυσία δὲ καὶ ἄλλα ἐκτι ποικι
 λῶν καὶ συγγραφῶν, καὶ φι
 λασόφων καταδύξαι σοι ἔχω
 προτιμώντων τὸ ὑγιαίνειν.
 πῶς μὲν παρὰ τὸ εἶναι, ὡς
 μὴ ὡς ἀπαρὸς ἀλίου τινὰ
 μερᾶν ὡς ἐκ πῶς μοι τὸ
 σύγγραμμά, καὶ λιτῶν δὲ
 πᾶν ἄλλω ἡλικίᾳ καὶ τῶν
 ex historicis καὶ philosophis commemorare tibi possum;
 ubi idem hoc uerbum ualere, antepositum reliquis atque
 praelatum reperitur. Quae tamen omnia in praesentia omitto
 tam, ne mihi scriptum hoc in loquacitatem quandam ine
 ptā ac puerilē adeo prolatur, uidearq; ipse clauo alio a
 lium

Primum (inquit) ualere
 cupio, dein agere bene:

Saluere tertio, ultimo des
 bere nil. Nam qui con
 uiuiale illud carmen compo
 suit, cuius et Plato meminit,
 an non et ille ait, Equidem
 hoc iudico primum, Va
 lere, deinde pulchrum uide
 ri, Post esse ditem? Verbi
 autem saluere, siue auere, o
 mnino ne meminit quidem.
 Et ut notissimum quoq; il
 lud, et quod omnibus in o
 re est, tibi dicam, Supe
 rum antiquissima diua salus,
 Tecum mihi liceat Viuere
 quod superest.

Quare si antiquissima salus
 seu ualetudo est, merito etiā
 ipsius opus, hoc est ualere,
 saluumq; ac sanum esse, reli
 quis omnibus anteponendū
 est. Infinita autem et alia
 exempla tum ex poetis, tum

ὅλον. ὀλίγα δέ σοι τῆς ἀρχαί-
 ας ἱστορίας, ὅποσα μνήμῃ μου
 οἰκῶν τῷ παρόντι, περιγρά-
 ψαι, καλῶς ἔχειν ὑπὸ λαβῆν. ὁ
 πρὶ Ἀλέξανδρος τῶν ἐν Ἰασῷ μά-
 χῃν ἀγωνισθῆναι ἐμίλλην, ὥς
 Εὐμενὺς ὁ Σαρδιανὸς ἐν τῇ
 πρὸς Ἀντίπατρον Ἐπιστολῇ λέ-
 γει, ἰωθῆς εἰσελθὼν εἰς τὴν σπη-
 λῶν αὐτῶ ὁ Ηφαιστίων, ἔτ' Ἐπι-
 λαθόμενος, ἔτ' ἐκτραχέας,
 ὡς περὶ γὰρ, ἔτι καὶ θύει τινὲς τῷ
 το κατὰ νῆας αὐτῶ, ταῦτ'
 ἐμοὶ ἴφθι, Ὑγίαν βασιλεῦς, λα-
 ρὸς ἦδ' ἐν παρατάττειν δαί, ταρα-
 χδέντων ἢ τῷ παρόντων πρὸς
 τὸ παράδῃον τῆς προσαγο-
 ρούσης, καὶ τῷ Ηφαιστίων ὀλί-
 γα δὲν ἔω· αἰδῶς ἰκθάνον-
 τῶ, Ἀλέξανδρος· δέχομαι, εἰ-
 πι, τὴν ἡλικιών. τὸ γὰρ σῶς
 ἐπαυξέην ἀπὸ τῷ μάχῃς ἦδ' ἐ-
 μοι ὑπὸ στυγῶνται. Ἀντίοχος
 δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλά-
 ταις συνάπτεται ἐμίλλην, ἰδο-
 δι formam, ac ipso Hephaestione propemodum prae metu
 emoriente, Alexander respondens: Recipio, inquit, omen:
 nam nos saluos atq; integros ἐ pugna reuersuros esse, hoc
 uerbum mihi nunc pollicetur. Antiochus autem cognomē-
 to Soter, quando cum Gallis conferturus praelium esset, per-

lium trudere uelle. Paucā uē-
 rō ueteris historiae, quan-
 tum adhuc memoria teneo,
 quantumq; ad hanc praesen-
 tem causam pertinere pro-
 prie uidetur, non incommo-
 dum huc ascribi posse existi-
 maui. Nam cum Alexander
 Magnus pugnam illam ad
 Issum initurus esset, quem-
 admodum Eumenes Sardie-
 nus in epistola ad Antipa-
 trum refert, manē in taber-
 naculum eius ingressus He-
 phæstio, siue tum ita oblitus
 sui fuerat, siue cōsternatus,
 quemadmodum & ego, si-
 ue etiam numine aliquo im-
 pellente, idem tum quod e-
 go dixit, ὕγιαν βασιλεῦς, hoc
 est, Vale rex: tempus iam est
 in aciem educi exercitum.
 Conturbatis autem cæteris
 qui tum aderant, ob inopi-
 natam ac nouam salutem

Ἦν ἄνθρωποι ἐπιστάται οἱ τὸν Α-
 λέξανδρον, ἐλθεῖν σὺν θυ-
 μα πρὸ τῆς μάχης παραδίδο-
 ναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν, καὶ
 ὑπὸ τῆς σωθῆναι τῶν θαν-
 οντων ἐκείνων νίκῃ νικῆσαι.
 καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου,
 Σελεύκῃ ἐπιστάλῃ, σαφῶς
 αὐτῇρεψε τῶν τάξεων, ἐν ἀρχῇ
 μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐ-
 τὸν προσεπῆν· ἐπὶ τίλει δὲ
 αὐτῇ τὸ ἡρῶναι ὑπογράψας
 τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσίου δὲ-
 ρος, ὁ τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ
 παραγγέλλων φησιν. Ἄξιον δὲ
 καὶ Πύρρον τῷ Ἡπειρώτῃ μνη-
 σθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Αλέξανδ-
 ρον, τὰ δυνάμει ἐν στρατι-
 ᾷ ἐνιγκαμένον, καὶ μυρίας
 ῥοπὰς τ' τύχης ἐνιγμένον.
 ἔτι τοίνυν αἰεὶ τοῖς σὺν χρόνῳ
 τοῖς, καὶ θυμῷ, καὶ ἀνατι-
 θῆς ἐλεπώποτε ὃ νίκῃ, ὃ βα-
 ρύτης ἀξίωμα μέγιστον, ὃ δύ-
 κλειον, ὃ πλούτου ὑπερβο-
 λῶν ἤτοι παρ' αὐτῶν, ἀλλ'
 ἐν τούτῳ ὕψιστον, ὑγιαίνειν, ὡς

quietem uidit adstare sibi
 Alexandrum, & iubere ut
 tesseram hanc ante pu-
 gnam militibus daret, ὑγια-
 νει uidelicet, ac sub hac tesa-
 sera seu nota militari prae-
 claram illam uictoriā mox
 consecutus est. Præterea &
 Ptolemæus Lagi missis ad
 Seleucum literis planè ordi-
 nem inuertit, principio qui
 dem epistolæ ualere illum
 iubēs, pro eo autem ubi alij
 uale scribunt, in fine τὸ χαί-
 ρειν, hoc est auere subscri-
 bens: quemadmodum Dio-
 nysodorus tradit, is qui epi-
 stolas illius collegit. Non mi-
 quum autem fuerit & Pyr-
 rhi Epirotæ illius mentionē
 facere, qui post Magnum
 Alexandrum secundas in re
 militari tenuit, uariasq; for-
 tunæ mutationes ac uices
 pertulit. Hic igitur cū deos
 precando, sacrificando, do-
 nariisq; consecrando quoti-
 dianè abundantiā postulauit, sed unū hoc ὑγιαίνειν, hoc est
 uale-

ἔσ' αὖ τὸτ' ἔχει ῥαδίως αὐτῷ
 τῶν ἄλλων προστηνόμενον.
 καὶ ἄριστα, οἷμαι, ἰφρόνεις, λό-
 γισόμελιν· ὅτι ἐδὲν ὄφελον
 τῶν ἀπαύτων ἡγεσθῶν, ἔσ' αὖ
 τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπὸν, ἀλλὰ
 νῦν ἰκάσθαι καὶ ρὸς ἰδίῃ· ὅφ' ὃ
 μῶν ἀποδίδεσθαι, τάχα αὖ
 ἄποι τις, εὐὲν δὲ τοῦτον ἰν κλ-
 λάξας, ἢ καὶ μηδὲν ἄλλο ἰο-
 φιδεῖν, ἰμ' τῷ δικάῳ λό-
 γῳ ἔκ αὖ ἔξω ἕως τῆ ἡμερτης
 κίνας, ὅσπορ αὖ ἢ τις πόρῃ
 τῇ λυγρῇ τὸ ἡράνῃ, ὃ πόρῃ
 τῇ κρηαλῇ τὰς κρυμίδας ἰ-
 πιδέσασθαι. ἀλλ' ὃ βίλτις.
 φάσω αὖ καὶ γὰρ πρὸς αὐτὸν,
 ἀνότῳ αὖ ταῦτ' ἔλγας, ἢ τις
 ὅλως καὶ ρὸς ἦν ὑγίαιεν μὴ δόσ-
 μεν· νῦν δὲ καὶ ἰωθῶν, καὶ
 μισέσθαι ἡμέρας, καὶ πύκτωρ,
 ἀὰ τὸ ὑγιαίνειν ἀδελφάων,
 καὶ μάλιστα τοῖς ἀρχαῖοι, καὶ
 πολλὰ

uolare ac sanum esse, precā-
 ri solebat : ut qui putaret,
 quādiu hoc uno frueretur,
 & cetera facillimè euentu-
 ra sibi esse. Ac rectissime,
 opinor, sentiebat, illud ni-
 mirum secū reputans, quod
 ceterorum bonorum om-
 nium nullus fructus foret,
 quamdiu unū τὸ ὑγιαίνειν,
 hoc est sanitas ista corporis
 atq; animi sola abesset. Sed
 iam satis de eo, quo quicque
 horum uerborum tempore
 propriè dici solitum fuerit,
 à nobis expositum est. For-
 tassis autē dixerit quispiā,
 Tu uerò i immutato ordine
 illo, etiam si nihil aliud di-
 xisses, tamen iure optimo
 accusandus ac reprehenden-
 dus fores, perinde ac si quis
 galeam tibie, aut rursus
 ocreas capiti allegatas im-

ponat. Verūm, ὦ optime (responderem & ego illi) me-
 ritò sanè hæc diceret, si quod in uniuersum tempus fo-
 ret, quod sanitate siue salute opus non haberet. Nunc au-
 tem & mane, & meridie, & noctu quòq; salute ac sani-
 tate semper opus est, & maxime principibus uobis qui mul-
 tis occupati negocijs estis, eoq; ad plura corpore integro ac
 sano

πολλὰ πρᾶτ' ἔχοιμι ὑμῖν, ἴσον κὺ
πρὶς πολλὰ δᾶδαι τὸ σῶμα·
τῷ ἰστί, ὃ μὲν χαῖρει ἀπὸν,
μὲν δὲ φῶν τῇ ἀρχῇ ἰχθῆ-
σας, κὺ ἴσιν δὲ τὸ πρᾶγ-
μα· ὃ ὑγιαίνειν παρακλῶ
μὲν, κὺ χρεαίμην τι δρᾶ, κὺ
ἐπιμεμεύσκει τῶν πρὶς τὸ
ὑγιαίνειν σωτηριῶντων, καὶ ἔ-
σωσθ' ἵκετ' ὡς μόνον, ἀλλὰ κὺ πα-
ραγγέλλαι. τίδ' ἔχῃ κὺ ἐν τῇ ἐν-
τολῇ βιβλίῳ, ὃ ἀνὰ καὶ παρὰ
βασιλεὺς λαμβάνεται, τὸτο
πρῶτον ὑμῖν ὅτι παράγγε-
λλαι, ὅτι ὑγίαιε ὅτι ὑμῶν ὅτι
τῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα
ἀπὸς· ὅτι γὰρ ὅτι ἐν ὅτι
αὐτῶν πρὶς τὰλλα μὲν ὅ-
τι διακεμελῶν. ἀλλὰ καὶ ὑ-
μῶς αὐτοῖς, ὅτι καὶ ὅτι Ρω-
μαίων φωνῆς ἰστί, τὸς προ-
σαγορεύοντας αὐτὶς ἐξίμ-
ναι, τῷ ὅτι ὑγίαιε ἐν ὅτι πολ-
λίαις ἀμάρτιαις. καὶ τῶντα
πάντα ὅτι, ὅτι ὅτι ἐν προ-
νοίας ἀφ' ὅτι μὲν τὸ χαῖρειν,
ἐπι-

sano, necesse habetis. Præte-
rea aut ille q̄ χαῖρει, hoc est
aue seu gaude dicit, auspica-
to tantum principio utitur,
ipsaq; res non aliud quàm
precatio siue optatio quæ-
dam est. at qui ualere iubet,
ille & utile quiddam facit,
& omnium eorum admo-
net simul, quæ ad sanitatem
siue salutem aliquid conse-
runt; neq; solum comprecas-
tur, uerum etiam denunciab
atq; imperat. Quid autem?
an non & in libello manda-
torum seu negociorū, quod
semper & à rege quoq; ac-
cipitis, hoc primum esse soe-
let, quod uobis præcipitur,
quo sanitatis atq; salutis ue-
stræ curam habeatis? Ac mo-
ritò sanè. Neq; enim ulla ue-
stri utilitas ad res ceteras
obediendas foret: nisi integri
ac salui essetis. Sed & ipsi
uos (si modò Romanum ser-
monem ego quoq; nonnihil

intelligo) cum salutantes uicissim uerbis accipitis, salutis
nomine plerunque respondere illis soletis. Atque hæc o-
mnia dixi, non quòd de industria omisso uerbo χαῖρειν,

ἐπιτυδύσκει δ' αὐτ' αὐτ' ἀ-
 πῶρ τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τῷ-
 το ῥ' ἄκων παθὼν ἢ γὰρ
 αὐτὸν ξείνον, καὶ τὸς ἑα-
 γὼς τῶν περισυγχεύσεων ἰ-
 παλλάτῃ, χάριν ἢ ὁμολογῶ
 ποῖς θύει, ὅτι μοι τὸ σφάλμα
 ὅς ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον πε-
 ριέραπτε, καὶ ὡς τὸ ἀμνημον-
 ούμενον. καὶ τάχα δ' ὅ-
 γῳαι ἢ Ἀσκληπιῷ αὐτὸ ἰδι-
 οῖα τὸτ' ἰπράχθη, δι' ἡμῶς οἱ
 τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχεσμεν, ἰ-
 πῶ ἔγωγε πῶς αὐτὸς ἰπαθὼν
 ἀνδρὶ θῷ, μολίπῃ πρότερον
 ἐν τῷ μακρῷ βίῳ τεραχθὼς
 ὁμοιον· αἱ ἢ δὲ καὶ αὐθροπί-
 ῳ τινι ὑπὸ τῷ γιγνέσθῃ
 ἀπελογίαν ἀπῶν ἐλὶν ξένον,
 ἀπῶν ἰσχυράως ἐπὶ τοῖς ἀ-
 ρέστοις ὑπὸ σὺ γνωρίζωμαι, ἰ-
 καὶ ἄγαν ἐπιθυμῶ ὡς τὸν αὐ-
 τὸν διατεραχθὼς ἰνέπειον.
 τάχα δ' αὐτὸς τινι ἰκπλῦσαι
 ἴσους fuerim? Quod si uero

pro eo ὑγιαίνειν dicere studeo
 quodam affectarim, sed
 quia hoc ipsum inuito mihi
 accidit. Aut quomodo enim
 non ridiculus forem, si
 aliena lingua loquerer, et
 tempora salutationum im-
 mutarem? Gratiam autē
 dijs ago, quod mihi erratio
 hoc in aliud longē auspica-
 tim uerbum cōuersum fuit,
 atq; ipse in melius, errando
 prolapsus sum. Et quid si
 hoc Salutis, aut etiam Ac-
 sculapij ipsius providentia
 quadam factum est, qui tibi
 per me salutem ac sanitatē
 promittere ita uoluerit? Nā
 quo pacto ipse equidem, nisi
 a Deo aliquo in impulsus,
 quicquam eiusmodi cōmit-
 terem, qui antea per omnē
 aetatem nullo simili pacto
 turbatus atq; animo percul-
 tus humanam quandam de-
 fensionem pro eo quod accidit,
 afferre conuenit: nihil no-
 uum aut peregrinum hoc est,
 si cūm admodum in eo elab-
 orauerim, ut ex optimo atque
 potissimo tibi notus fie-
 rem, deinde ex nimia cupiditate
 ac festinantia in diuersum
 animi consternatione quadam
 incido? Iam ὅτι ἀ recta
 cogita-

ὅτι καὶ ὁρῶν λογισμὸν καὶ
πρακτικὸν πλῆθος, ὅν οἱ μὴ
προϋπάρχοντες, οἱ ὅτι τῇ τάξει
τῆς προσαγορεύσεως μὴ μί-
σους τοῦ αὐτοῦ οἱ δὲ ὅτι καὶ
οἱ ἄλλοι οἱ αὐτοῦ ὅτι ἀπαρ-
σίου, ὅτι παραφροσύνη παρ-
αφροσύνη τὸ πρῶτον, αἰσθάν-
σας τὸ σύμβολον καὶ ἀφελείας ἰσχυ-
σας, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἄλλο
ἄλλο καὶ ἰσχυρὸν ἰσχυρῶς, ὡς
τῆς πᾶσι διαφάνει ἐν τοῖς
ποῖσιν, ὅτι πᾶσι θρασυτα-
τα καὶ ἀδυσχεστίας ἐστὶ.
καὶ ἰμοιγία ἐν μηδὲν μὴ τοῖς
τοῖς ἀλλοῖς, ὅτι ἀδυσ-
χέως πρὸς σύμφωνον αὐτὸ τρι-
πλάσι, ὡς γὰρ τοῦ πρώτου δι-
πλασίου καὶ τοῖς ἀδυσ-
χέως, ὅτι μὴ ἰσχυρὸν ἀδυσ-
χέως ἀδυσχέως ὁρῶν, καὶ ἀπολύ-
σας ἰσχυρῶς καὶ μὴ ἰσχυ-
ρῶς συνεκασίμηνον αὐτῶν
πρὸς,

quidem optarim, ut ne unquam contingat mihi in hunc
modum errare: q̄ si uerò aliquando contingat, ut id in fau-
stam & auspiciatam comprecationem aliquam semper e-
uadat. Temporibus igitur primi Augusti etiam tale quiddā
accidisse dicitur. r Nam cū ipse sorte quadā iudicio cui-
dam praesedisset, atq; causa recte ac legitime iudicata, bo-

cogitatione atq; animi con-
ceptu facile etiam deturbat
uerit aliquem militum mul-
tudo atq; frequentia, quo-
rum alij quidem aduersos
protrudant & impellunt,
alij autem ordinem salutem
tium impediunt & distur-
bant. Tu uerò, scis scio,
p quantumuis alij demen-
tiam, aut inscitiam, aut co-
tiam delirationem quae-
dam, factum hoc interpre-
tantur, pro uerecundia &
simplicitatis quodam sym-
bolo atque indicio ipse ac-
cepisti, animi que nihil fo-
rense aut uasfrum, nihil ar-
tis aut calliditatis habentis
signum esse existimasti:
quando certe nimia in his
rebus audacitas, non mul-
tum à temeritate atque im-
pudentia distat. q At ipse

πορ, ὃ ᾧ χάριν ἐμελεῖν, μι-
 γάλη τῇ φωνῇ χάριν οἶδα σοι,
 ἔφρα' ὡ αὐτοκράτωρ, ὅτι λαμπρῶς
 καὶ ἀδίκως ἰδικάσας, καὶ τῶν
 παρὶ Σιβατὺν ἀγαυοῦντων
 τῶν, καὶ διασπένσας τὸν αὐ-
 θρωπον ἰδιόκτωρ, πᾶν σά-
 δαι χαλπαίνοντός, ἐκέν-
 ῃσθ'· ὃ γὰρ τίω γὰρ τῶν αὐτοῦ,
 ἀλλὰ τίω γνώμῃν ἱξιάσαι
 ἀξίον. ἐκέν-
 ῃσθ' μὴ οὕτω, σὺ
 δ' αἰτε τίω γνώμῃν σκίψαι,
 πᾶν οὐνοῦ δύρεσις, ἔ-
 σι τίω γὰρ τῶν, σὺ φημι καὶ
 αὐτῇ, ὡς καὶ ἐν ταῦτα ἔστι γὰρ
 σὺ μέν-
 ῃσθ'· ἐκέν-
 ῃσθ' ἄλλο τι φο-
 βητοῖσθαι. καὶ τίσι δέξῃ ἔ-
 πίτῃσθαι ἡμαρτήκιναι, ὡς τίω
 ἀπολογίαν ταύτῃ συγγρά-
 ψαμι. καὶ ἡγε, ὡ φίλτατε Λα-
 σκλῆπῃ, τοῦτο φασὶν εἶναι τὸν
 λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ'
 ἐπιδείξιον ἀφορμὴν εἶ-
 ναι λαμπρῶν.

quiddam uereri debere, uidelicet ne qui me putent ex
 composito errasse hoc pacto, quò hanc apologia scribe-
 da causam haberem, atq; utinam quidem, ὦ optime Aescu-
 lapi, eiusmodi hæc appareat oratio, ut non apolo-
 gia speciem, sed ostentationis alicuius capta
 tam occasionem præferat.

minem quandam iniuste ca-
 lamitoseq; delatum, à maxi-
 mo quodam crimine absol-
 uisset, ille gratiam agere uo-
 lens, alia uoce proclamauit
 Gratiam tibi, inquit, Im-
 perator, habeo, quòd malè
 atq; iniuste iudicasti. Ibi cū
 ceteri qui circa Augustum
 erant, grauitèr indignarentur,
 hominemq; discerpere
 ac lacerare uellent: Desiste,
 inquit ille, ab indignatione.
 Neq; enim linguam ipsius,
 sed animum examinare at-
 que inspicere æquum est. Ita
 tum ille. At tu siue animum
 inspicere, & contemplari
 uoles, beneuolum reperiess
 siue linguam, neq; ipsa inau-
 spicatum aut ominosum ali-
 quid dixit. q. Ceterum ui-
 deor hoc loci iam constitu-
 tus non immeritò & aliud

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

ARGUMENTVM EIVSDEM.

Lucianus in hac apologia usum uerborum τὸ χαίρειν καὶ ὑγιαίνει ostendit, & cui tempori, à quibusque accommodata fuerint: atque exempla eorum recenset, qui uel simili errore aliquando lapsi fuere, uel meditatio, eodem quo ipse, uerbo usi, magnum ex eo commodum consecuti sunt, Hephæstionis & Alexandri, Antiochi, Ptolemæi, Lagi, Pyrrhi. Hoc ego unum addam ex Dione in Adriano: Cornelius inquit, Fronto peruerseri quandoque ab cœna domum repetens, officium cuidam præstiturus, ἐν πολλῇ ἀσπνίτιδι est iudicium ingressus: iudices ita salutauit, ut non matutino uteretur uerbo χαίρει, id est aue: sed uespertino ὑγιαίνει, quod salue interpretantur. Cæterum, ὑγιαίνειν ambiguum uerbū ferè in malum sonat, quum ambiguum significamus abesse sanitatem mentis. Eo uerbo quidam Cæsari exprobrauit insaniam, Philippus Menecrati. Semper uerò χαίρειν dicunt Græci, quibus bene precantur. Erasmus noster in opere de Conscribendis epistolis: Græci, inquit, fermè in hunc modū salutant, Πλάτων τῷ Δίῳ καὶ πρῶτῳ Ἰππῷ. Quæ uerba non hoc sonant Græcis, quod quidam existimant, quasi iubeamus illos quos ita salutamus, bene uiuere, sed quod felicitatem precemur. Nam quibus res sunt secundæ, ij Græcis ἐν πρῶτῳ dicuntur. Quidam pro ἐν πρῶτῳ dicunt χαίρειν, quod apud nos sonat gaudere. Vtrunque uno uerbo expressit Flaccus:

Celso gaudere, & bene rem gerere. Albinonano.

Pythagoras quoque in Epistolis non alia usus est consalutatione, quàm ut iuberet ὑγιαίνειν. Inter Mazas porro dijs sacra erat & ὑγίεια: quo nomine propriè significatur sanitas. Compertum id quoque nobis, eum qui tuendæ sanitatis artem profiteatur omnifariam, ὑγιεινὸν à Græcis nuncupari. χαίρειν primus scripsit in Epistolis Cleon, cùm iam Atheniensis imperij habenas gubernare cœpisset, quem Aristophanes in Pluto comico sale perstringit, dicens: Verbum esse uetus iam & obsoletum. Pro quo subiungit aliud, nempe ἀσπασμοῦ

NON 6 χαίρειν

χαίρει μὲν· μὰς ἰσὶ ὁ ἄνθρωπος ἀκμῶτα
 ὁρᾷ· ἢ ἢ ἢ πρὸς ἀγαθὸν ἔστι· σὰ πρὸς
 ἀσπ. μα: hoc est,

Gaudere nos iubeo populares, o viri:

More alloquendi iam obsoleto atque ueteri,

Saluto uos.

a D. F. cile sanè est) Exordium à loco communi. B Vi-
 sus igitur.) Propositio c μακάρι χαίρει.) Erasmus meus
 hunc locum ita uertit in Chiliad. Hoc dictum longum uale-
 re, declarat nobis nō amplius curæ futurum. Metaphora est,
 inquit, sumpta ab ijs qui discedunt diutius absituri, seu nun-
 quam redituri. Est sc̃piculè apud nostrum Lucianum, ut in
 Ioue Tragædo, item in Gallo, dialogo de Humanorum sta-
 tutum uanitate pulcherrimo, μακάρι χαίρει φράσας: id est, lon-
 gum ualere iussisset. Cicero ad Atticum lib. octauo: Attilio
 πολλὰ χαίρει τῷ ἡελῶ dicens, contulit se Brundisium. Item
 Hippolipus apud Euripidem: τίς ἐστὶ δὲ λυπρὴ πολλ' ἔγω χαί-
 ρει λίγω, Veneri tuæ multum ualere renuncio. Cicero lib. 15.
 Epist. famil. pro μακάρι χαίρει, dixit nuncium remittere: Vir-
 tuti, inquit, nuncium remisisti, delinquit illecebris uolupta-
 tis. Vergilius,

Et longum formose, uale, uale, inquit, Iole.

d τὸ ὑπέραιρει.) Socrates apud Platonem in Euthydemo do-
 cet, τὸ ὑπέραιρει, id est commoditatem prosperitatemque a-
 gendi, non ex ijs, quæ materiæ & organi rationem subierint
 potius, quàm ex usus cognitione, quam securitatem esse uult,
 pendere. In hac enim illud est stabile, de quo Cebes loqui-
 tur, firmum & immutabile. e ὑγιαίνει.) Inter innumeras &
 eximias cū corporis tum animi dotes, quas diuina hominī
 largita est benignitas, non est sanitas uel utilior alia, uel iu-
 cundior: id quod (quisque ille tandem fuerit) breui testatus
 est senariolo, οὐκ ἔστι ὑγιαίνειν ὑγιᾶν ἢ βίῃ. Siquidem ea
 est, cuius, uel uulgo teste, nunquam obrepit homini satietas.
 Fastidiuntur ones, libido, luxus omnis, atq; ut semel dicam,
 omnia, non raro & ipsa uita: hæc sola, siue animum spectes, si-
 ue corpus, non fastiditur unquam. Pyrrhus Epyrotharum
 bellicosissimus rex, solam salutem precatus est, ratus facilè
 adfutura reliqua, ubi illa adesset: optimeque putans, nihil de-
 esse hominī, si illa adsit. Id contemplati olim ueteres illi Græ-
 corum

eorum philosophi, hanc unam precabantur ijs, cū quibus de rebus essent arduis collaturi, arbitrati, (id quod res erat) ὡς αὐτὸ ψυχῇ καὶ σώματι ἀρμόδιώτατον, ὅτι σωλὺς ἀπαντὰ παρὰ μέλλουσιν ἀνθρώπων ἀγαθὰ. Tantumq; fuit illis cordi sanitas, ut contracta illius Græca uoce, quæ ὑγίεια est, in hanc figuram

expresserint, quam Lucianus hic triplicē quinque linearē triangulū uocat. Hæc est militaris illa tessera, cui Antiogonus Soter, ut testatur idem Lucianus hic, insignē illam & admirabilē de Galatis uictoriam acceptam retulit. Hoc est nobile, illud insigne, quo nobilitari cupiebat Asclepiadēs

mauem Hippocrates, cuius in epist. quadā ad Damagetū amicum meminit. Hoc deniq; illud est numen, quod nō puduit in sacro sancto illo iureiurando eundem iurare Hippocratem. Huic tam eximie doti diuinitūs addita est cōseruatrix ac custos Medicina, quæ hoc præstare potest, ut salua nobis sit sanitas, aut sicuti uel nostra uel naturæ iniuria labefactata fuerit, sibi ipsi postlimino restituantur. (Quaternionem.) De perfecto triangulo, deq; Pythagoreorum iureiurando, quædam annotauimus in Vitarum auidione. g χαίρειν.) χαίρειν ad secundam uarietudinem in epistolis atq; salutationibus locum inuenit cōmuni loquēdi usu. tamen si Plato mauult ὑπράττειν. Est enim læticia affectio animi in corpore sano. Hinc Horat. lib. 1. Epistol. 8

Celso gaudere, & bene rem gerere Albinouano.

h Pyrrhi Epirotæ.) De Pyrrho Epirotarū rege, uide lib. 18. Iustini. i Tu uerō.) Obiectio mutati ordinis, cui respondet primò à ui & potestate uerbi, q̃ ea omni tempore conueniat. k Præterea A collatione salutationum. l Quid aut.) A proprio exemplo & usu eorū, à quibus reprehenditur. m Nisi à deo.) Translatio erroris in Deum aliquem. n Quid si uerō.) Alia defensio qua & pro errore & animi perturbatione respondet. o Tu uerō.) A consueto. p Quantumuis alij.) A remotione causæ. q At ipse quidem.) Confirmatio qua uoluntatem principis pro se interpretatur, à consequentibus. r Nam cū ipse.) Ab exemplis. s Cæterum) Alia obiectio, hæc ὑπὸ τῷ, cui respondendo orationē cōcludit κατ' ὑχέειν.

νῆας αὐτῶν, ἣ τῷ οἰκῶν τῇ
 ἰονίᾳ καὶ προσφύει, ἣ δὲ γυνώ-
 μεις τὴν πόλιν, ἣ ἴσα μυρία
 δαλὰ κἄν, ἣ ἀμα συλλαβῶν
 ἔχει, πόρᾳ δὲ αἰς μίμησιν ἰλ-
 πίδ. ἣ ἡ ἰσοίσοις ὑπὸ τοῖς
 συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλο-
 παχῶς τοῖς Ἕλλησι ἐν βραχὺ
 διατίθηται, ἢ καὶ οὐ καὶ ἄλλ.
 ἣ μίμησιν αἰνῶν. πολλὰς
 γὰρ οἰκοῦσιν, ἐκ τῆς Κερύρας,
 οὐδὲ τῆς Ἑλλάδος, ἰσοποιεῖται
 πρὸς αὐτὸν, ὅπως ἂν τάχι-
 στα καὶ ἀπραγμνέστατα ἰπὶο
 σιμ. καὶ πόριβοντ. γίνου-
 το, καὶ αὐτοὶ, καὶ τὰ συγγράμ-
 ματία. τὸ μὲν ὅν ποιοῦσιν
 τα, νῦν μὲν Ἀθωαῖσις, νῦν ἡ
 Κερύρας αὐτογινώσκουσιν,
 ἡ Ἀργαῖσις, ἡ Λακεδαιμονίσις
 ἐν τῷ πόρᾳ, ὅρᾳ δὲ καὶ μα-
 πρὸν ὑγῆται εἶναι, καὶ ἴδῃ
 μικρὰν ἐν τῷ ταύτῃ ἰσίδαι.

ὅκῃμ

miserabilis fieret cum ipse, tum eius quoque elucubratae
 uigiliae. Atenim obambulantiem, nunc quidem Atheni-
 ensibus, nunc autem Corinthijs recitare historiarum mo-
 numenta à se condita, mox Argiuis aut Lacedaemonijs, par-
 tim laboriosum esse existimabat & longum: partim cun-
 stationē & morā nō mediocrem in illo fore prospiciebat.

tem, aut propriam & natu-
 ralem linguae Ionicae dictio-
 nem, aut sententiarum grae-
 uitatem & praestantiam,
 aut quaecunq; alia (quae &
 infinita sunt & elegantia)
 ille uno quasi fasciculo com-
 prehensa possidet, omnem
 imitationis speciem excedētia.

Caterum quae cum libris à
 se elucubratis fecerit, tum
 quemadmodum passim in
 breui temporis spacio apud
 Graecos in noticiā uenerit,
 mihi & tibi & alteri cui-
 cunq; tandem imitari haud
 quaquam fuerit difficile.

Cum enim relicta patria
 soluisset ex Caria, recto cur-
 su in Graciam delatus est,
 ubi de seipso eam cogitatio-
 nem suscepit, quo pacto quā
 celerrime & minimo cum
 negotio inclaresceret, ac fa-

ἐκινῶν ἡξίον διασπᾶν τὸ πρῶ-
 γμα, ἔδ' ἐκαστὰ διαίρεισιν ὕτω
 ἕκαστ' ὀλίγον ἀγῶνι καὶ συλ-
 λῶν τὴν γυνῶσιν, ἐπιθεύσαντι
 δὲ, ἃ δυνάμεν ἄν, ἀθρόους πυ-
 λαδῶν τῆς ἑλλήων ἀπανο-
 τας ἐνίσταται ἔν Οὐλύμπια τὰ
 μεγάλα καὶ ὁ Ἡρόδοτος τοῦτ'
 ἐκῆναι, ἥκειν οἱ νομίσεις τὸν
 αἰῶνα, οὗ μάλιστα ἐκλήχτε,
 πλάτυσαν τυφῶσαι τὴν παρ-
 ούμεν, ἀπανταχέθεν ἥδη
 πῶν ἀρίστων συσσελιγμένων,
 παριδῶν ἐς τὴν Οπισθόδο-
 μον, ἢ διατῶν, ἑλκ' ἀγωνί-
 στων Ολυμπίων παρᾶχρον ἰαν-
 τερ, ἥδη τὰς ἰσθρίας, καὶ ἑλ-
 λῶν τὰς παρίοντας, ἄχρι τῆς καὶ
 μέσας ἑλκεῖναι τὰς βίβλους
 αὐτῶ, ἐννία καὶ αὐτὰς ὕσας. ὅ-
 σθ' ἔν' ἀπαντὶ αὐτὸν ἥδιστον
 πολὺν μᾶλλον, ἢ τὸς Ολυμ-
 πιονίκας αὐτοὺς. καὶ οὐκ ἐ-
 στίμῃσι αὐτοῖσι ἔν τῷ Ἡρώ-
 δωτου ἐνέμας. οἱ μὲν αὖ-

τι

ius libri nobilitari & uocari coepti sint, & illis nouem exi-
 stentibus. Proinde iam omnes illū nouerāt, multo profectō
 magis q̄ Olympicorum certaminū uictores: nec quisquam
 erat, cui Herodoti nomen inauditū fuerat, quē nonnulli i-

Voluit ergo negotium om-
 nne in compendium cōtra-
 bere, neque ita particula-
 tim innotescere, noticiam
 modicē & pedetentim con-
 gregans & colligens. Calli-
 dē uerō obseruabat, si quispiā
 locorum Græcos unā cono-
 gregatos omnes deprehen-
 deret. Commodum ita-
 que instabant magna O-
 lympia. Herodotus autem
 banc solam sibi uenisse oc-
 casionem arbitratus, cuius
 maximē erat cupidus, fre-
 quentissimis ludis obserua-
 tis: iamq̄ ex omnibus locis
 collectis Græcorum optima-
 tibus, progressus in Opistho-
 domum, non spectatorē, sed
 certatorem se ipse exhibe-
 bat, cantillans historiarum me-
 moriæ à se proditis, ac
 præsentium aures orationis
 suauitate demulcens, donec

& Musarum nominibus e-

τῇ ἀκρόασι τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ,
οἱ δὲ ἐκ τῶν τῆς πανηγύρεως
ἐκείτης πωλομένων. καὶ
ἀπὸ τοῦ φαεινῆς μόνον, ἰδέσθαι
πυτο αὐτῷ τῷ διακτύλῳ, ἔτι
ἐκ αὐτοῦ Ἡρόδοτος ὅτι, ὁ τὰς
μάχας τὰς πόροιντας ἐκεί-
της συγγιγραφῶς, ὁ τὰς νίκας ἐ-
κείνης ἐμνήσας. τοιαῦτα ἐκεί-
νου ἀπὸ λαοῦ τῶν ἰσοπέτων,
ἐν ταῖς συνόδῳ παροδῶν τι-
να κοινῶς ψῆφον ἐκ Ἑλλάδος
λαβόν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς ἐκ
ἐκείνης ἐνὸς μὲν διὰ τὴν νίκην,
ἀλλ' ἐν ἀπείρῳ πέλει, ὅθεν ἔ-
καστος ἐκ τῶν πανηγυριῶν.
ἐπὶ ὅσῳ δὲ ἡμετέροις αὐτοῖς,
ἐπίτομον τινα τρύττω ἰδὼν
ἐκ γυναικῶν, ἰππίας τι ὅτι ἐπὶ
χώρῳ αὐτῶν σοφιστῆς, καὶ
Πρόδικος ὁ Κῆς, καὶ Ἀνα-
ξίμενης ὁ Χίος, καὶ Πῶλος ὁ
Ἀκραγαντίνος, καὶ ἄλλοι σο-
φιστοί, λόγους ἱλίκον αἰετὶ καὶ αὐ-
τοῖς πρὸς τὴν παιδείαν, ἀφ' ὧν
γνώριμοι ἐν βραχέϊ γίγνεν-
το. καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς
καὶ Ἀναξίμενης ὁ Χίος, καὶ Πῶλος Ἀκραγαντίνος, αἱ δὲ ἄλλαι
καὶ ἄλλοι σοφιστοί, λόγους ἱλίκον αἰετὶ καὶ αὐτοῖς πρὸς τὴν παιδείαν, ἀφ' ὧν
γνώριμοι ἐν βραχέϊ γίγνεντο. καὶ τί σοι τὰς παλαιὰς

psi audiuerant in Olympiā:
alii uerò ex his qui ex ludis
regressi fuerant, audita
ipsi perceperant. Tum uerò
ubicunq; in publico saltem
apparuiisset, certatim com-
monstrabatur digitis: Hic il-
le est Herodotus qui pugnas
Persicas lingua Ionica con-
didit atq; conscripsit, qui
uictorias nostras uenustissi-
mè concelebrauit. Talem ip-
se laudem historiarum no-
mine consecutus est, in uno
conuentu ab omni populo
totius Græciæ commune na-
ctus suffragium, non ab uno
per Iouem præcone ebucci-
natus, sed in omnibus qua-
quaversum ciuitatibus, un-
de quisque erat eorum qui
ad ludos publicos confluxe-
rant. Hoc cū animaduertis-
sent postea ad parādā cog-
nitionē uia esse cōpendiosissi-
mā, et Hippias illius gentis
Sophista, d Prodi us Cius,
et Polus Acragantinus, aliq; cōplu-
res, orationes semper habuerunt, & in ludis publicis, un-
de breui sui noticiā parauerunt. Quorsum uerò tibi priscos

ἐκάνει λίγη σφριτάς, καὶ
 συγγράφας καὶ λογογράφας;
 ὅπερ καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα,
 καὶ Αἰτίωνα φασὶ τὸν Ἰωγράφου,
 συγγράψαντα τὸν Ρω-
 ξάνου καὶ Αλεξάνδρου γάμον,
 ὃς Ολυμπίαν, καὶ αὐτὸ ἀγαθόν
 τα, τίω ἀνόντα ἐπιδείξασθαι,
 ὥστε Προξένιδαν, Ἑλλανοδίο-
 κῶν τότε ὄντα, ὑδίσταται τὸ τί
 χρεῖ, γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν
 Αἰτίωνα. καὶ τί τὸ θαῦμα ἐ-
 νὼν τῇ γραφῇ αὐτῇ, ὅριτόν τις,
 ὥς τὸ Ἑλλανοδίον δι' αὐτό,
 ἢ ἐπὶ χυρὴν τῷ Αἰτίωνι συ-
 ναψάσθαι τὸν γάμον; ἴστω ὃ ἀπὸν ἐν Ἰταλίᾳ,
 ἡγὰρ ἂν ἴδω, ὥστε καὶ σὺ αὐτὸν
 πᾶν ἔχοιμι. θάλαμος ἐστὶν
 ἐκαστὸς καὶ ἑλὶν συμφορῆς.
 καὶ ὃ Ρωξάνη λέβηται, πάγ-
 καλὸν τι χρῆμα παρθεῖν, ὃς
 γὰρ ὁρῶσα, αἰδομένη ἰσῆτα
 τὸν Αλεξάνδρου. ὅπως δὲ τι
 σὺ μεδιώσθης, ὃ μὲν κα-
 τὰ πινυρίων, ἀπᾶνα τῆς
 ἐστὺς νuptialis uestimentis in-
 stratum. Hunc iuxta locata est
 Rhoxane uirgo, corpore et facie uenustissima, terram mo-
 deste intuēs, Alexandri assistentis praesentiam honorifice re-
 uerens. Caeteri Cupidines quidam ridentes, aliter quidem a

illos percensens sophistas, et
 historicos, et oratores, cum
 hac inter uetera como-
 de locum habere possint. E-
 tenim perhibent Aetionem
 quoque pictorem, Rhoxanes et
 Alexandri depictas in tabu-
 la nuptias, in Olympiā per-
 tulisse, ac imaginem spectā-
 dam ostentasse, adeo ut Pro-
 xenides, quem tunc certami-
 num iudicem Graeci consti-
 tuerāt, artis praestantia de-
 lectatus, Aetionem generum
 sibi asciuerit. Sed quaeret a-
 liquis, quodnam tantum af-
 fuerit picturae miraculum,
 per quod adductus Proxeni-
 des Aetioni peregrino filiam
 suam nuptam tradiderit.
 Est enim quidem imago
 in Italia, quam egomet ui-
 di, adeo ut tibi quoque de ea
 compertam ueritatem dice-
 re possim. Thalamus est suo
 pra modum elegans, et le-
 tus

θῶν, ὑπὲρ ἡμίμου, λη-
χῶντι ἰσικρῷ, ὡς φοβήσασθαι αὐ-
τὸς, ὅπου καὶ αὐτὸν γένου-
το σύροντός. ἡ παιδία δὲ ἄλο-
λως ταῦτά ὄσιν, οὐδὲ παρὰ
ἀργαταίῳ αὐτοῖς ὁ Αἰτίων,
ἀλλὰ Αἰλοῖ τοῦ Αλεξάνδρου,
καὶ τὸν ἐν τὰ πολυμυλὰ ἔρω-
τα, καὶ ὅτι ἂν καὶ Ρωξάνης
ἦεν, καὶ τῶν ἑπ' αὐτῇ ἐν ἱππικῇ
πο· πλὴν ἀλλ' ὅτι αὐτῶν αὐ-
τῇ καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ
τῇ ἀλυσίᾳ διεφάνη ἔχουσα,
πρὸς μνηστέρων ἐκείνῃ τῷ Αἰ-
τίωνι, πλὴν τῶν Περσέων ἐν
γαμῶσι, καὶ ἀπ' αὐτῆς γῆρας,
καὶ αὐτὸς, παρ' ὅσον τῶν Α-
λεξάνδρου γάμων, πρὸ νυμφῆ
γαγῶ τῷ βασιλεῖ, μὲν δὲ ἰκα-
σμένον γάμον, πρὸς λαβὴν
ἀληθὲ γάμον. Ἡρόδοτος ὁ μὲν
ἔρ (ἰσχυρὸν γὰρ ἐπ' ἰσχυ-
ρον) ἰσχυρὸν τῶν Ὀλυμπίων
πλὴν παύσειν ὁ γὰρ, καὶ συγ-
γραφῇ βασιλεὺς δάξει τοῖς
Ἕλλησι, τὰς Ἑλληνικὰς δι.

ξίοντα

dior enim ad illum) satis superq; sufficere Olympiorum luo-
dos existimavit ad faciendam fidem, Græcis eum scripto-
rem esse admiratione non indignum, qui Græcorum ge-

nè iacentem ingressus infi-
dias tendenti similis esse vi-
detur, ut illos ex improviso
perterrefaciat, ubi trahen-
do ad se peruenissent. Neq;
uero hæc ludicra sunt aut
puerilia, & in quibus ex-
primendis temere elabora-
set Action, sed quibus Ale-
xandri ad res bellicas amo-
rem adumbrare uoluit, &
quod eadem opera & Rho-
xanes amore flagarit, &
armorum curam per obli-
uionem nō abiecerit. Quan-
quā uero & aliàs ipsa ima-
gine nuptiale quiddam re-
uera ostensum est, nempe
Proxenida natam antè Aes-
tioni fuisse desponsam, illāq;
in matrimoniū ducta abijt,
lusis successiua opera Alexā-
dri nuptijs, sub rege sponso
ductore pro nuptijs colore
& penecillo expressis, utris
nuptias præmiū reportans.

Proinde f Herodotus (regre-
sta illis

εἰδυτα, ὡς ἐκάνθη διεξήλθον.
 ἐγὼ δὲ (καὶ πρὸς φίλιν μὴ
 με κοινευοντιᾶν ὑπολαβὴν,
 μὴ δὲ τὰ μὰ ἀκάρην τοῖς ἐκ
 οὐ, ἵλως ὁ αὐτῶν.) ἀλλὰ τότε
 γε ἡμῶν παρὰ φημι αὐτῶ.
 ὅτι γὰρ τὸ πρῶτον ἐπιδή-
 μῃσα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς
 ἡμαυτὸν ἐκκοπύμην ὁ, τι,
 μοι χρῆσιν τῷ πράγματι.
 καὶ ὁ μὲν ὅπως ἐτῶν, ἡ-
 πασι γυναικῶν, καὶ ὅτι
 πλάττει Μακεδόνων ἀν-
 ξας τὰ μὰ, τὸ δ' αὐτὸν πω-
 ρῖντα πτωκῶντα τοῦ ἵτους
 εὐγγίνεσθαι πῶς ἐκάρην, ἐκ
 σύμπερς ἐφαίντο. ἢ δὲ τῶν
 σαιμι πῶν ἡ ὑμῶν πῶν οὐνο
 δον, ἅτα παρὰ τῶν ἐς μῖσον,
 ἀνέξαιμι τὸν λόγον, ἐς δὲ
 ἔτις ἀποβῆσθαι μοι τὰ τῶν
 οὐλῶν. αὐτοῖσι ἔρ ἡδὲ σω-
 ληδύδατι, ὅτι πρὸς φίλῶν
 ἐκάρην πῶλως, αὐτὸ δὲ τὸ
 ἀνταλασιν Μακεδόνων ἡ-
 παστων,

nem propalam habuisssem, sperabam omnibus ex sententia
 succedentibus uoti me compotem futurum. g Vos itaq; con-
 uenistis, ex singulis equidem ciuitatibus quicq; praestantissio-
 mi, neque non ipsa summa uniuersorum Macedonum de-
 lectissima.

sta illis recitaret, quemad-
 modum ipse facit solus
 tm est. Ego uero, ac per lo-
 uem Philum uos precor, ne
 insanire me suspicemini, ne
 que mea me cū illius cōferre
 uelle. Propitius sit mihi uir
 ille. Verūm hoc mihi cū illo
 non dissimile accidisse arbi-
 tror. Etenim quo tempore
 primū in Macedoniam sus-
 cepta peregrē profectio-
 ueni, apud me ipse cogita-
 bam, strenuē mihi aduigi-
 landum esse, caq; iam tene-
 bar cupiditate omnibus ino-
 notescendi, ac quā plurimis
 Macedonum uigiliis meas
 ostendendi. Porro autem
 singulas aduentē ciuitates,
 interea ingrauescente eta-
 te consenescere, haudqua-
 quam facile factu appare-
 bat. Sedenim si conuentu uo-
 stro obseruato, deinde pro-
 gressus in medium oratio-

πάλω, καὶ ὑπερδύστη πόλις
 ὅ κρισεν ἑσέα, ὅ κατὰ Πίσαν,
 μὲ Δί', ὅ ἢ πλὴν ἰσθμῶ σφαιρο-
 γίαν, καὶ σπλῆνους καὶ καλῶδας
 καὶ πνίγῃ, οἷτι αὐτὸ παυκηνό-
 πω, ὅ σφριγῶδες ὄχλος, ἀ-
 θλητῶν ἢ μᾶλλον φιλοθιάμο-
 νος, ἐν παρδῶσι οἱ πολλοὶ τ'
 κρείσσοι τιθῆμενοι, ἀλλὰ ῥη-
 τῶν τι καὶ συγγραφέων καὶ
 σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι, ὅσοι
 ὅ μικρὸν ἤδην, μὴ τὸ μὲν πα-
 ραπολὺ ἐνδείκτορον φαίνεσθαι
 τῶν οὐλυμπίων. ἀλλ' ἢ καὶ μὴ
 ὅ μᾶς πολυδάμασσι ὅ Γλαῦ-
 κῷ ὅ Μίλωνι παραθωρήτῃ με,
 ὡς μὲν ὅ μιν δόξω δεῖσθαι αὐ-
 θρωπῶ ἄντα. ὅ ἢ πολὺ ἐκεί-
 νων ἀπαγαγόντες πλὴν μνέ-
 μῳ, ἰφ' αὐτῷ μόνον ἀπιδύ-
 σασθαι ἰδεῖν, τάχ' αὐτὸ πᾶν
 μαστιγώσι μὲν ὅ μιν δόξω με,
 ὅς ἐν γὰρ τυλικῇ τῇ σπλῆνι ἰκα-
 νὸν ἔμοι γ' ἢ καὶ τῷτο.

Sin uero ab illis memoria longè lateq; auocata, in hunc so-
 lum intenti fueritis, fortasse non admodum uobis fla-
 gellandus esse uidebor, ita ut in tanto
 stadio & hoc mihi
 sufficiat.

lectissima. Excepit uero uo-
 strum conuentum ciuitas o-
 mnium optima, qua cū nul-
 la ex parte Pisa conferenda
 est, neq; ea quæ illic est loci
 angustia, neq; tabernacula
 aut tuguria & suffocatio.
 Iam h neq; conuentum cele-
 brantes, uulgaris sex & tur-
 ba est, magis cupida spectā-
 di æthletas, nempe uulgus
 Herodoti negligēs, sed pro-
 fectò cū rhetorū tum scri-
 ptorum atq; sophistarū o-
 mnium celeberrimi, adeò
 ut parum mihi deesse uidea-
 tur quò minus et mea aditio
 perinde ut Olympiorū pio-
 rum celebris habenda sit.
 i Ceterum si me cum Poly-
 damante, aut Glaucō, aut
 Milone compositum cono-
 templamini, ualde audax
 homo uobis esse uidebor.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

ARGUMENTVM EIVSDEM.

Hic nihil aliud agit Lucianus quàm q̄ felicissimè, sed obscurius indicat, quibusnam modis solida nominis existimatio; atque adeò minimè personata gloria comparanda sit: deniq; quorum iudicio cum primis fidere conueniat. Eiusdem argumenti ferè est Harmonides.

b Vtinam.) Exordium à uoto. b Cum enim.) Narratio.
c Nouè.) Herodoti libri inscripti Musarum nominibus. Sũs aut nouè Musæ, & totidè libri, uidelicet Clio, Euterpe, Thalia, Melpomene, Therpsichore, Erato, Polymnia, Vrania & Calliope. id quod Suidas eiusdè poetæ uitam succinctè suoque more perstringens, testatur: & idem Lucianus. Quomodo historia scribenda sit. d Prodicus Cius.) Prodicus Celsi Sophistæ Socrates in Protagora se discipulum fatetur, eiusque doctrinam & sapientiam diuinam ad Simonidem refert. Quintilianus etiam hunc Protagoræ σύγγραμμά τινα facit. Plato in Laechete hunc mirificum in explicandis nominibus artificem fuisse testatur: & in Axiocho, neminem eum grãtis docuisse, quod & Laertius in Protagora fatetur. Et in Hippia maiore ex priuata doctrina, magnam pecuniæ uim lucratum fuisse legitur. Xenophon lib. 3. ἀπομνημονευμάτων de amico comparando cū Aristippo disputans, ex Prodicō σύγγραμμα περὶ τῆς ἡρακλῆος εἶται. ὅπου huic operi, si Suidæ credimus, titulus fuit. e Est e quidè.) Tabula & pictura Actionis. f Proinde.) Adaptatio sui instituti ad exempla superiora. g Vos itaq;.)

Collatio præsentis conuentus, & Olympiaci ueteris. h Iam neq;.) A con
dizione hominum. i Certe
rhm.) Petitio.

PHALARIS PRIMVS.

♦ A Λ A Π Ι Σ A. \

Vincentio Obſopæo interprete.

A R G V M E N T V M.

Phalaris Agrigentinarum tyrannus fuit, cui faber quidam Perillus, ſive Perilaus taurum æreum obtulit, ita factum, ut iam homines damnati coniecſti ſuccenſo igne torrerentur, atque inter cruciandum dum uociferarentur, mugitus bouum ederent. Hunc taurum fingitur hic Delphos mittere, ut ibi in templo inter cætera donaria Deo conſecraretur. Et quia apud omnes pro crudeliſſimo atque immaniſſimo idem habebatur, & ob id metuebat ne donum hoc Delphi, ut ab impio & nefario proſectum, reiſcerent, oratione hac contra famam hanc de ſe ſparſam, per legatos ſeſe defendit. Oratio generis iudicialis eſt, ſtatus qualitatis. Nam & tyannidem occupaffe, & nocentes quosdam puniſſe ſe fatetur, ſed id iure ac neceſſitate quadam factum oſtendit. Exordium à uoto incipit. Narratione conſilia & cauſas ſuſceptæ tyannidis, & quomodo eandem geſſerit, poſtremo etiam qua neceſſitate ad ſupplicia ſumenda, & cuſtodiam corporis comparandam compulſus fuerit, exponit, quæ & ipſa confirmandi uicem habent. Poſthæc autem confirmatio ſequitur, qua ſe à crimine crudelitatis defendit, argumentis à ſimili, à legibus, & cauſa, à ſignis & comparatione ſumptum, eleuando interim etiam tyrannei nomen, & inuidiam ab exemplis, & exaggerando neceſſitatem puniendi, ob multitudinem periculorum indies in hoc genere ſuccreſcentium. Peraſta cauſa ad commendationem muneris tranſit, quam à cauſis & honeſtate dedicationis trahit. Peroratio ex perſona legatorum fit, quæ aſſeueratione dictorum, & ipſorum obſtinatione perſicitur.

Επιμύθεον ὑμᾶς, ὦ Δελφοί, ὁ ὑμῖν τόπος & δωάσθης Φάλαρις ἄξινταί τῷ θεῷ τὴν ταύρεν τοῦτον, καὶ ὑμῖν διακλιθεμένους τὰ ἀκότα ὑπὲρ τὴν αὐτοῦ ἰκάνειν, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναιδήματος. ὦν μὲν οὖν ἱνικὰ ἔνεμεν, ταῦτά ἐστιν. ἅ δὲ γὰρ πρὸς ὑμᾶς ἰπταίην· Εγώ, φησιν, ὦ Δελφοί, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοῖς τε ὑπελαμβάνεσθαι, ὁποῖός ἐμι, ἀλλὰ μὴ ὑπὸ τὸν ἡ παρὰ τῶν μισοῦντων καὶ φθονούων φέμεται τῶν ἀγνοούων ἀνοαῖς παραδίδωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλαξάμεναι αὐτὸν, μάστιγας δὲ παρ' ὑμῖν, ὅσας ἱπποὶ τι ἔστι, καὶ παρ' ἱπποὶ τῷ Πυθίῳ, καὶ μονοῦ σούουσι, καὶ δὲ μαρβόροι τῷ θεῷ. ὑγούμαι γὰρ, ἃ ὑμῖν ἀπολογησάμεν, καὶ πείσωμι, μάλιστα ὡμὸς ἵππος λαμβάνει, καὶ τοῖς ἄλλοις ἄπασιν, δι' ὑμῶν, ἀπολογησάμενος ἵσας fores estis, ac tantum non Dei familiares atque domestici. Etenim persuasissimum habeo, si me uobis purga- uero, atque ostendero frustra crudelitatis suspicionem da- tae incidisse, etiam alijs omnibus me per uos purgatum fo-

Μisit nos huc legda-
tos, ὁ Delphi, prin-
ceps noster Pbalā-
ris, taurum hunc Apollinī adducturos, ac uobis pauca quaedam auditu nō idonea, cum super duce nostro, tum super oblato munere uerba facturos. Itaq; quorum gra-
tia huc profectioni uenimus, haec sunt. Caterum haec uobis exponēda nobis in man-
datis dedit. Ego, inq̃t, ὁ Del-
phi, talē de me apud omnes Græcos esse existimationē, qualis sum, at non qualē me odio prosequētum, aut in-
uidorum mendax fama a-
pud ignotos traduxit: praec
omnibus rebus permutatio-
ne facta amplecti uelim. Maxime uero omnium a-
pud uos talem de me opinio-
nem esse optarim, qui &
ceteros uita sanctimonia antecellit, & Pythij affes-

Δαι. καλῶ ἢ ὦρ δῆν τὸν θύμ
 αὐτὸν μάρτυρα, ὅρ ἐκ τῆς δῆ-
 που παραλογισαομαι, καὶ ψε-
 δῆ λόγῳ παραγαγῶν. αὐ-
 δρώπους μὲ γὰρ ἴσως θάπατῃ
 σαι ῥέδιον, διὸν ἢ, καὶ μέλιτα
 πῶτον, διαλαθῶν, ἀδυνάτορ
 ἔγω γὰρ ἢ τῷ ἀφαιῶν ἢ Ἀκρά-
 γαντι ὦρ, ἀλλ' αὖ καὶ τις ἄλλος
 οὐ γιγνώσκω, καὶ βαφὰς ἰλυσθε-
 γίως, καὶ παιδάριον περιστοχικῶς,
 αὐτὸς διττῶν, τῇ μὲν πόλει δὲ
 μετιπὸν ἱκανῶς παρέχων, τοῖς
 ἢ συμπολιτοῖς μὲν ἔπει-
 πῶ καὶ μέγιστον βίαιον ἢ ὅσκιον
 ὅρ, ὃ ὕβριτικόν, ὃ αὐθιγαστον
 ὁδὸς ὁδὸν ἐπικαλέει μου, τῷ
 περὶ τῶν ἱκανῶν βίῳ. ἱκανῶν
 ἑωρῶν τοὺς ταῦτα τίς μοι πο-
 λυτοῖς μὲν, ἔπειθεν δὲ
 τας, καὶ ὃ ἀπαυτῶ τῶ
 που αὐτῶν μινυτῶντας (δι-
 γρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις)
 aut contumelia, aut præcipitati iudicij, nemo me unquam
 sub prioribus uitæ annis insimulauit. Verum cum argumen-
 tis non dubijs perspicierem eos qui diuersam à me in admi-
 nistranda Repub. rationem sequebantur, uitæ meæ moli-
 ri insidias, ac omnibus modis mei è medio tollendi occasio-
 nem captare ac quærere, nostra uerò ciuitas seditionibus fa-
 ctiosis dissecta ferueret: unicum illud effugium in tantis re-

re. Porro autem ipsum deū
 eorum quæ dicturus sum, te-
 stem inuoco, quem nullo mo-
 do possum decipere, aut fal-
 so & ficto sermone circun-
 ducere. Fortasse enim homi-
 nibus imponere haud opero-
 sum est: at Deo uerba dare,
 maxime uerò huic, id uerò
 nullo modo fieri potest. Ce-
 terum ego inter Acragan-
 tinos non ex obscuris sum
 maioribus: uerum si quis-
 quam alius, ex illustri loco
 natus, ac liberaliter educa-
 tus, tum ingenuis disciplinis
 & artibus imbutus, urbi
 memet popularem exhibere
 non destiti: is uerò qui me-
 cum in eadem uersabantur
 Repub. æquum & modo-
 stum me præstiti. Violentiæ
 autem, aut illatæ iniuriæ,
 aut illatæ iniuriæ,

μίαρ τούτων ἀποφυγῶν καὶ
ἀσφάλειαν εἴρησιν, τίω αὖ-
τίω ἡμεῖς καὶ τῇ πόλει σωτη-
ρίαν, εἰ ὑδὲ μὲν τῇ ἀρχῇ
ἐκένους μὲν ἀνατάλλοιμι, καὶ
παύσαιμι ἐπιβουλεύοντας,
τίω πόλιν δι' εὐφροσύνην κα-
ταναγκάσοιμι. καὶ ἦσαν γὰρ
οὐκ ὀλίγοι ταῦτ' ἐπαινεῖντες,
αὐτοὶ δὲ μέτριοι, καὶ φιλοπό-
δοι, οἱ καὶ τίω γνώμην ἡ-
δισσαν τίω ἑμῷ, καὶ τῆς ἐ-
πιχειρήσεως τίω ἀνάγκῃ τῶ
τοῖς συναγωνισαῖς χρησάμε-
νος· ῥηδὶως ἐκράτισα τ' ἐπι-
χειρήσας. τὸν τὸν δὲ οἱ ῥῆ-
μα ἰταράντην, ἀλλ' ἔπειτα
ἐγὼ δὲ ἤρχομαι, ὃ πόλις δὲ ἀ-
παρρησίατος ἦν. σφαγὰς ὃ καὶ
ἐλάσεις, καὶ ἀκμύσεις, ὃ καὶ
τὰ τῶν ὑδὲ βουλομένων ἡρ-
γασίμῳ, καὶ τοῖς ἀδανκῶν
τὰ τοιαῦτα τοιμῶν, ἐν ἀρχῇ
τ' ὁμοκράτειας μάστιγα. Φίλων
ἰούσις obtemperabant: ego uero imperium obtinebam: i-
pse autem ciuitas sua libertate carebat. Ceterum cades
aut infestationes, aut proscriptiones, ne in eos quidem a
quibus saepenumero insidiosè petitus eram, usurpauī, aut
exercui. Qui operæ precium audere eiusmodi, in tuo
endo principatus imperio potissimum. Etenim humanio

rum difficultatibus, securi-
tatemq; reperi, pariter et ci-
uitati tuendæ salutē, si occu-
pato per uim principatu, illo-
rum ferociā refrēnare eosq;
a struendarū infidiarum stu-
dio sedatos trahere, eadēq;
opera ciuitatē popularium
factionibus flagrantem, ad
modestum et tranquillū sta-
tum adigerē. Et erant sanē
nō parū multi hoc meū insti-
tutum collaudantes uiri et
modesti, et amātes Reipub.
quibus et mea sententia et
institutū iam conatus neces-
sarius nō fuit obscura. Horum
itaq; usus et opera et confa-
lio, baud difficulter uoti cō-
pos reddebar. Ex illo itaq; il-
li quidem nō amplius rebus
nouandis, aut turbis conci-
tandis studentes, inter se di-
scordanter dissidebant, sed

θρωπία γὰρ καὶ πρᾶξι, καὶ
 τὸ ὑμῶν, καὶ ἰσοτιμίας, θαν
 μασιως ἰγὼ ἡλπισα ἵς τὸ πᾶ
 θινὰ προσάξειδά τόνους. αὐ
 θὺς γὰρ τοῖς μὲν ἰχθῶσις ἰς
 σπείσμεν, καὶ διελλάγμεν,
 καὶ συμβ. ὑλοῖς καὶ σιωτῆσις
 ἰχθῶσις τὸς πλείστοις αὐτῶν.
 τῶν δὲ πάλιν αὐτῶν ἰχθῶν ἐν
 γὰρ τῶν πρῶτων διελ
 λᾶμεν, τῶν πολλῶν
 διελλόντων, μᾶλλον ἢ ἀρπα
 ζόντων τὰ λεινὰ, ὑδάτων τε
 ὑδάτῶσις ἀνακτοράμεν, καὶ
 οἰκιστομάτων ἀνακτορά
 σιν ἰκόςμενα, καὶ τειχῶν
 πορτολῆ ἰκράταις, καὶ τὰς
 προσόδους, ὅσαι ἦσαν ἰοὶ αἱ,
 τῇ τῶν ἰχθῶν ἐπιμελῆς,
 ἰκόςμενα ἰκόςμενα, καὶ τῶν
 λαίης ἰκόςμενα, καὶ τῶν
 γρόντων πρῶτων καὶ τῶν
 διελλόντων ἰκόςμενα, καὶ διελ
 λᾶμεν, καὶ πανηγύρισι, καὶ
 διελλόντων διελλόντων. ὅφρως

tate, comitate, & mansue-
 tudine, praterea ex honoris
 & dignitatis æqualitate mi-
 rificam in spem ueniebam,
 fore ut ad obediendum om-
 nnes pertraherentur. Sta-
 tim igitur omni simultate
 d' posita, cum inimicis in pri-
 stinam & gratiam & con-
 cordiam redij, ac illorum
 plurimis & in dandis mecum
 disq; consilijs, & in conuer-
 satione domesticâ utebar fa-
 miliarissimè. Porro cùm i-
 psam urbem aduaduerte
 rem magistratuū negligenti-
 tia atque incuria incorru-
 ptam, multa furantium, aut
 potius communes ciuitatis
 opes rapientium, & aque
 ductus reparaui, & ædifi-
 ciorum sumptuosis exiru-
 ctionibus exornaui, ac mu-
 ro circumducto firmaui: pro-
 uentusque, quotquot magi-

ἀνὰ πᾶν δυνάμει, ἢ ἐφ' ἑβόρ δια-
φθερεῖν, ἢ γυναικῶν ἀπα-
γυγαί, ἢ ἀδελφότητων ἐπιπύμα-
τας, ἢ ἀποποτικῆς ἀπει-
λῆς, ἀποτρόπαιά μοι καὶ πο-
κῦσαι ἔμ. ἢ ἂν δὲ καὶ πρὸς
τοῦ ἀφέναι τιμὴν ἀρχῇ, καὶ
καταβῆναι τιμὴν δυναστῆαν ἰ-
στοποιούμην, ὅπως μόνον ἀ-
σφαλῶς παύσαιοτο αὐτὸς τις ἰσ-
τοῦν. ἰπὲρ τὸ γὰρ ἀρχεῖν αὐτὸ,
καὶ πάντα πράττειν, ἰπα-
χθῆς ἢ ἂν καὶ σὺν φόβῳ λα-
ματηρὸν ἰδέσθαι μοι εἶναι, τὸ
δὲ ὅπως μικρὴν τεινύτως τι-
νὸς θραπείας διδύσεται ἢ πὸ
αἰς, τὸτ' ἐστίνω ἴτι. καὶ γὰρ
μὲν δὲ ἀρχαῖς πρὸς ταῦτα ἔ-
χον, οἱ ὅτι ἢ ἡδὲ τι σωίσαντο
ἐπ' ἐμὲ. καὶ πρὸς τὸ τρίτον
τῆς ἐπιβουλῆς καὶ ἀποστάσεως
ἰστοποιούτω. καὶ σωτηριοί-
ας σωτηριότοιον, καὶ ἑπὶ
ἔθροισιν, καὶ χρημάτων ἰστο-
μοι cogitabundo quærebam. Porro autem ciues mei concio-
tata seditione iam aduersus me insurrexerant, de que stru-
endarum insidiarum ratione, faciendâq; defectione delibe-
rabant. Quin etiam clandestinis conspirationibus iam
coniurauerant, armâque collegerant, pecunias priuatis
impensis comportauerant, ciuitates finitimas ad feren-

contumeliosas corruptio-
nes, aut ephëborum stupra
abominanda & nefaria,
aut iniurias satellitum im-
missiones, aut comminationes
tyrannicas ita aduersas
bar, ut ne audire quidem
fas putarẽ. Iã uerò de dimis-
tendo quoq; imperio, princẽ
patuq; deponendo mecum
inito consilio deliberabam,
si quo modo tranquille atq;
securẽ à curarum fluctibus
liberatus quiescerem. Etea-
nim principẽ agere, ac res
omnes ut rectẽ fierent admi-
nistrare, prouinciam grauẽ
ac odiosam esse existima-
bam, & rem non sine inui-
dia laboriosam. Sedenim ne
posthac tali administratio-
ne egeret ciuitas, in ea cogi-
tatione suscepta adhuc uer-
sabar, ac iam olim ea ani-

ζουτο, καὶ τὰς ἀτυχαίνας
 ἐπικαλούμετο, καὶ ἐν τῷ Ἑλλὰς
 δὲ, πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ
 Ἀθηναίους ἐπιδυσθόντο. ὁ
 μὲν γὰρ πρὸς ἑμεῖς αὐτῶν, ὁ
 λαφύλλω, ἐλθὼν οὐκ ἔδωκεν
 τοῖς, καὶ ἔπειτα με αὐτοχρηστῶς
 διχοπλάσσειν ἐπέταξε, καὶ
 ἄς ἐλλείψεις ἐπαύετο, ἀμμο-
 ρία πρὸς ἀμμορῶν, ὅθεν τῷ
 μὲν δὴ μάλιν παθῶν τοιοῦ-
 των εἰ βούλῃται, φηράσασθαι
 τῷ Ἑπιδυσθόντι, καὶ μάλιστα
 γὰρ οὐδὲν, ἐνέρι καὶ τὴν προ-
 δόξας, καὶ τοὺς μὴ νόστον
 ἔκαστα ὑδριπύκτων. ἰγὼ ἵν-
 ταῦτα ἔδωκεν ὑμῶν, ὁ Διόφει,
 ὑδὲ τὸ αὐτὸ δίκους νῦν τῷ λο-
 γισμῷ γενομένους, ἀξίῳ πρὸς
 ἐν τῶν τότε πραγμάτων. με-
 συμβουλεύσαι, ὅτι ἀφελά-
 πτως ἐλίου δὲν λαφύλλω, ἰσά-
 τω τινὰ συμπίπτει πρὸς τῶν
 παρόντων. πρὸς ἐλίου ἐμῶν,
 ἱεῖς μισθί, quorū indicio singula cognoui, atq; sagaciter de-
 prehendi. Ego uero hoc loco uos, ὁ Delphi, in hoc ipso me-
 tu, quem nunc ipsa oratione quā acerbus fuerit, facile
 sentitis, uolo super his quae tunc acta sunt, consiliū mibi de-
 tis, quo tempore nulla munus custodia ferme captus, re-
 bus difficilissimis urgentibus salutem querebam. Proinde

dum missis copijs auxilium
 accersuerāt, iamq; in Gra-
 ciam ad Lacedaemonios at-
 que Athenienses legatos pe-
 titum subsidium miserant.
 Quorum autem criminum
 reum me facturi essent, iam
 illis deliberatum erat, tum
 quemadmodum ad mortem
 memet ipsum mibi consciscē-
 dam addacturi foret, atro-
 citer cōminabantur. Prae-
 tererea quae supplicia exco-
 gitabant his qui publice pu-
 niendi forent, occulte nō tu-
 lerūt. Atenim quod nihil ta-
 le, prater illorum spem atq;
 sententiam perpeffus sim,
 dijs immortalibus acceptū
 refero, quorum opera mibi
 detectae sunt insidiae: o-
 mnium uero, maxime Py-
 thio, cuius beneficio ex in-
 somnia mibi ostensa sunt, il-

paulisper

τῇ γνώμῃ ἡ Ακράγαντα πᾶρ
 μι ἀποδυμένον ἐστίν, καὶ ἰσ
 ρόντον τὰς παρασκευὰς αὐ
 τῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκινύσαν
 τόν, ἀπατι, τι δὲ ποιῶν; φι
 λαυθροπία χρῆσθαι πρὸς αὐ
 τὸς ἴτι, καὶ φέβειν, καὶ αὐχέ
 νειναι, ἵσον αὐτίκα μιλίσσοντα
 πείσιναι τὰ ὑπὸ ἡμῶν μάλλον ὅ
 γυνυναι ἢ δὲ ὑπὸ χερσὶ τῶν σφα
 γῶν, καὶ τὰ φίλτατα ὡς δ
 οφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμεναι;
 ὅ τὰ μὲν τοιαῦτα πᾶν ἄλλο
 θίου τινὸς εἶναι, γυνῶναι δὲ
 καὶ αὐτοδρόμῳ διανοουμένῳ, καὶ
 χολῶν ἔμφρον, καὶ ὅτι κιν
 μέντοι αὐτὸς ἀναλαβόντα,
 μεταλθῶν ἐκείνους, ἑαυτῷ
 δ' ἐκ τῶν ἐνόντων, τῶν ἰς τὴν
 ἰδιὸν ἀσφάλειαν παρασχῶν;
 ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνειδυλῶσα
 τι αὐτῷ, τί ἔργον μετὰ τοῦτ' ἰ
 ποίησα; μεταστράμψας
 τοὺς αἰτίους, καὶ λόγον με
 cogitatione animo concepta, hominisq; prudentis & injuria
 affecti, iracundia suscepta illos prosequi: mibi uero ipse ē
 praesentibus periculis emerso in posterum securitatem prae
 pararem? Hæc sat scio mibi facienda suasisse. Quid
 ergo ego post hæc feci, qui accersitis reis atque noxijs, &
 concessa illis fandi atq; respondendi copia, & adductis ar-

paulisper animo saltem susce
 pta Acragantem uersus pere
 grinatione ad me, uisis que
 illorum apparatibus, ac mi
 nis auditis, dicite quidnam
 faciendum sit. Humanitatē
 ne erga illos amplius uten
 dum est, concessaque impu
 nitate, perditorum ciuium
 malignitati & nefarijs co
 natibus parcendum, & dis
 simulanter ferendum sce
 lus illorum est, tametsi mibi
 actutum extrema perpetien
 da forent. Magis autem cono
 ueniebat, ut nudus à cruen
 tis ciuibz miseram eadem
 sustinerem, eosque qui mibi
 fuerunt charissimi, coram
 crudeliter peremptos perire
 cernerem? An uerò talia ho
 minis fuissent nimium insen
 sati, sed consentaneum erat
 generosiori, uiroq; digniore
 gumentis,

τοῖς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐ-
 λύχους παραγῶν, καὶ σα-
 φῶς θιλιέξας ἵκασα, ἰκέ-
 μέν' αὐτοῖς ἐτι ἱερανοὶ ὄσαν,
 ἡμῶν μὲν ἀγαθοκτῶν τὸ πλῆ-
 ον, ἡ δὲ ἐτι ἐπιβιβασμῶν,
 ἀλλ' ἐτι μὴ εἰδὼν ὅτι αὐτῶν
 ἐν ἱεράνῃ τῇ προαρίσει μέ-
 νου, ἡ δὲ ἀρχὴς ἐν ἐνδομῶν.
 καὶ τὸ ἀπ' ἱεράνου, φυλάττω
 μὲν ἱερατὸν διατελῶ, ἱερά-
 νων δὲ τὸς ἀν' ἐπιβιβασμῶν
 μοι ἱεράνῃ, αὐτ' οἱ αὐθροποι
 ἐμὲ τῆς ὁμότητος αὐτῶν
 ται, οὐκ ἐτι λογιζόμενοι, πα-
 ρὰ ποτόρου ἡμῶν ἡν ὁ πρῶ-
 τος τούτων ἀρχή. σωμαλόντος
 δὲ τῶν μίσῃ, καὶ ἐφ' οἷς ἱ-
 πολάζοντο, τὰς τιμωρίας αὐ-
 τὰς ἡτῶντο, καὶ τὰς δικού-
 σαι ἐν αὐταῖς ὁμότητας. ἱ-
 μῶν ὡς ἂν τις παρ' ὁμῶν ἱ-
 ρισμῶν τινὰ ἰδὼν ἀπὸ τῆς
 ὁμότητος ῥιπτιύμενον, ἡ μὲν
 in medio euenere, καὶ quam ob rem de ciuibz nefarijs
 sumptum sit supplicium, negligenter complectentes: pœo-
 nas tamen sceleratis ciuibz irrogatas, in crimen uocant,
 easq; quæ sibi in illis excruciantiis committi uisæ sunt cru-
 delitates. Non dissimile factum, si quis apud uos sacrilegū
 quendam præcipitio mulctatum uidisset, ceterū quæ

gumentis, singulisque dili-
 genier & accurate explo-
 ratis atque conuictis, postea
 quam nihil amplius inficia-
 ri poterant, meritum de il-
 lis sumpsi supplicium, uerbo
 menter excalescens, non
 quod mihi perniciem ma-
 chinati fuerant, sed quod in
 illo proposito me permane-
 re non sinissent, quod ab in-
 initio prosequendum mihi
 constitueram. Et iam ab
 illo tempore me ipse comi-
 tatu satellitum stipatum cu-
 stodire non desino, atque
 ex illis quodquot ex occulo
 to insidiosè me petiuerint,
 supplicio afficere pergo.
 Deinde homines crudelita-
 tis me accusant, non ualde
 reputantes ab utro nostrūm
 primum huius mali initium
 subintroductum sit: ea quæ
 nefarij

ἐτόλμει, μη λογίσειτο, ὡς
 οὐκ ἔστιν ἐν τῷ ἴσθμῳ παρῆλθι,
 καὶ κατίσπασιν τὰ ἀναθήμα
 τα, καὶ τοῦ ξυάνου ἤψατο,
 κατωγοροῖν δὲ ὑμῶν πολλῶν
 τῶν ἀγριότητα, οἷε Ελλώϊς
 τα, καὶ ἰδρὶ εἶναι λήγοντόν,
 ἀπομέναντι ἀνθρώπων Ελλή
 να, πλείον τοῦ ἰδρὸς (καὶ
 γὰρ οὐ πάντων πόρρω τῆς πό
 λεως εἶναι λήγεται ὁ πῖρρα)
 λοιάσει τοιαύτη πόριθαλήν.
 ἀλλ' οἶμαι, αὐτί τε γιγνώσ
 σθαι, ὅρ ταῦτα λίγη τις καθ'
 ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες
 ἐπαινίσονται ὑμῶν τῶν κα
 τὰ τῶν ἀσιδαιούτων ὠμότη
 τα. τὸ δ' ἔλεον, οἱ δὲ μοι οὐκ
 ἐξιστάσονται, ὅποιός τις ὅστις
 πρᾶγμασιρ ἐφιστῶς ἔστιν, ἢ
 περὶ δίκαιον, ἢ τ' ἀδίκον αὐ
 τὸ ἀπλῶς τὸ δὲ τυραννίδος
 ὄνομα μισῶσι, καὶ τ' ὑπερνοῦν.
 καὶ Ἀϊακὸς ἢ Μίνως ἢ Ραδά
 μαδους ἢ, ὁμοίως δὲ ἅπαντες
 ἀνδρῶν σπουδαῖοι, τὸς μὲν
 στυς, σὺε iniustus, simpliciter ipsum nomē tyrānnidis profe
 quūtur odio, ipsiq; tyrāno extremē infensi sunt, & tametsi
 Aeacus aut Minos aut Rhadamātus principatū gesserit, o
 mnes tñ ex aequo ē medio tollere appropērāt, malos illarū

nefarie designasset, nō repu
 taret, quemadmodū noctu
 in templum ingressus, subla
 tis furtim preciosissimis qui
 busq; donarijs, fanū religio
 sissimum impie depeculatus
 esset, ac etiam statuis manus
 sceleratas admouisset, ma
 gna tandē crudelitatis uos
 accusaret, quod cū & Græ
 ci & sancti esse perbibea
 mini, supplicio affecissetis
 hominem Græcū prope tē
 plum. Etenim nō ita procul
 ab urbe fertur esse petra
 huic destinata supplicio. At
 uos, ut opinor, eiusmodi ho
 minis stoliditatem risu pro
 sequuturi essetis, si quis hæc
 aduersus uos dicere aude
 ret: alij aut omnes uestra ad
 uersus impios maleficos cru
 delitatem collaudabunt. In
 summa populi nō perpendē
 tes qualisnam ille sit qui re
 bus imperio præest, siue ius

πονηροὺς αὐτῶν, πρὸ ὀφθαλμοῦ
 μῶν τιθέντες, τὸς δὲ χρηστὸς
 τῇ κοινῇ τῆς προσηγορί-
 ας, τῷ ὁμοίῳ μίση συμπερι-
 λαμβάνοντες. ὅγῳ οὖν ἀπὸ
 καὶ παρ' ὑμῶν τοῖς Ἕλλησι πολ-
 τοὺς γυναικας τυράννους σε-
 φοὺς, καὶ φαῦλῳ δόγματι δι-
 κοῦντι, χρηστὸν καὶ ἄμωρον ἔ-
 ρει ἐπιδιδάσκοντες, ὥρι-
 σίων καὶ λόγων ἀναβραχῆς,
 ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκαμύνας,
 ἀγάλματα καὶ αὐαθήματα τῷ
 Πυθίῳ, ὅραται δὲ καὶ τὸς τοιοῦ-
 τας, τῷ κολατικῷ ἔδει τὸ πλεί-
 ον ἔμμεντας, ὡς τῶν γὰρ ἄλλων
 οὐδὲν ὀφίλει, ἀ μὴ φίλον προ-
 σέειν, καὶ ἱλπίς τῆς κολάσεως.
 ἡμῶν δὲ τοῦτο πολλῶν ἀναγκασ-
 τὸν τοῖς τυράννοις, ὅσην πρὸς
 ἀνάγκῃν ὀφθαλμοῖς, καὶ μι-
 σούσι τι ἅμα καὶ ἐπιβουλεύ-
 ουσιν ἀνθρώποις οὐκ ὀφείλει, ὅ-
 που

ante oculos sibi proponen-
 tes, bonos uero communit
 accusationi innocenter ob-
 noxios eodem odio comple-
 ctentes. Caterum audio
 apud nos quoque in Grae-
 cia multos fuisse tyrannos
 sapientes, qui sub hoc ui-
 tioso (ut uidetur) nomine
 commodos et mansuetos
 omnibus sese utendos prae-
 buerint: e quorum numero
 nonnullorum orationes quo-
 que breues et succinctae in
 delubro uestro una cum sta-
 tutis ac muneribus Pythio
 repositae continentur. Re-
 spicite autem ad legum scri-
 ptiores etiam irroganda-
 rum poenarum rationi et
 consuetudini plurimum tri-
 buentes, quasi ceterarum
 rerum nulla expectanda sit
 utilitas, nisi metus malefa-
 ctoribus esset propositus, ac
 certa spes constituta luendi pro flagitijs supplicij. Cete-
 rum nobis tyrannis in hoc longe maior imposita est neces-
 sitas, qui ceteris necessario praesumimus, qui que communem
 cum nobis odiosè inuidentibus, tum necem machinantibus
 consuetudinem agimus, ubi ne personati quidem ullam se-
 curitatis

πον μὲν τῶν μορμολυκῶν
 ὄφεις τε ἑμὶν γίνονται, ἀλ-
 λά τῷ πόρῃ ἢ ὕδρας μίθῃ τὸ
 πρᾶγμα ἴσμεν· ὅσῳ γὰρ αὐτὸ
 πόσιμον, τοσῶδ' ἐπλάσσει ἑ-
 μὶν ἀναφύονται τοῦ κολλάειν
 ἀφορμαί. φάρμακ' ἀνάγκη,
 καὶ τὸ ἀναφύοντι ἐκκρίνειν
 αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν ἐν Δία,
 κατὰ τὸν ἰόλιον, ὡς μέλλου-
 μεν ὑδινερατῆσαι· τὸν γὰρ ἄ-
 παξ ἔς τὰ τοιαῦτα ἱμνωῦν
 ἀναγκασμένον, ὁμοίον χρὴ
 τῇ ὑποβίσει καὶ αὐτὸν εἶναι,
 ὃ φειδόμενον τῶν πλεόντων,
 ἀποκτείνου. ὁδὸς ἥ, τίνα οἴ-
 ναι εὐτὺς αἰγρίον, ὃ ἀνέμι-
 γρον ἀνθρώπων εἶναι, ὡς ὕδα-
 δι ματίγουῦτα καὶ οἰμωγῶν
 αἰκίζοντα, καὶ σφαττομένους ἐο-
 ρῶντα, εἰ μὴ ἔχει τινὰ μέγα-
 λον τῷ κολλάειν αἰτίαν; πο-
 σάνεις γοῶν ἰδύκρυσα ματι-
 γομενῶν ἄλλων; ποσάνεις
 ἢ ἐρλουῶν, καὶ ἰδύκρυσα τῶν
 ἑμαυτῶ

aut cædes et carnificinas spectare, nisi uehementem in-
 fligendarum poenarum causam haberet? Quoties igitur
 dum alij flagris caderentur, lachrymatum sum? Quoties
 autem meam ipsius fortunam lugere ac deplorare cogor,
 grauius

curitatis utilitatem sen-
 timus, sed omnis nostra res
 perinde ut fabula qua de
 Hydra fertur, se habet. Quā-
 to enim plures præcideri-
 mus, tanto plures nobis pu-
 niendi occasiones suppulluo-
 lant. Est autem operæ preo-
 cium, ut ista feramus, ac cao-
 pita subinde recrefcentia
 semper recidamus, et per
 Iouem iuxta Iolai instituo-
 tum, igne quoque absumā-
 mus, si salui rerū potiri cu-
 pimus. Etenim cum quā
 necessitate coactus semel in
 hac inciderit, et ipsum ma-
 teriæ non dissimilem esse ne-
 cesse est, aut sceleratis ciui-
 bus parcentem, perire fun-
 ditus. In summa, quem puta-
 tis usque adeo mentis esse a-
 gressū, efferatæq; immanis-
 tatis hominē, cui uoluptati
 sit alios flagellis cadere, aut
 cruciatorū audire gemitus,

ἑμαυτῷ τυχῶν ἀπαγκάζομαι,
 μάζω λείλασιν αὐτὸς, καὶ
 χρονωτῶν ἰσομελῶν· αὐ-
 ρὴ γὰρ φύσει μὲν ἀγαθῷ,
 διὰ δὲ ἀνάγκῃς πιεζῶ, πε-
 ρὺν τῷ ἡλίῳ· διὰ τὸ ἡολάζειν
 χαλιπώτορον. εἰ δὲ δῶκεν
 παρρησίας ἅπῃ, ἐγὼ ὡς
 εἰς αἰτίαις μοι प्रतिτάω πό-
 τος βούλομαι, ἡολάζειν τι-
 νὰς ἀδίκους, ἢ αὐτὸς ἀποθα-
 νῆν, οὐκ ἴσθι, ὥς ἴδῃς μελλέ-
 σας, ἡολοίμην αὐτὸν θανάτῳ μά-
 λον, ἢ μηδὲν ἀδικουῦντος ἡο-
 λάζειν. εἰ δὲ τις φαίη, βού-
 λαι, ὃ Φάλαρι, αὐτὸς τιθῆναι
 ἀδίκους, ἢ δικαίους ἡολά-
 ζειν τὰς ἐπιβόλους, τὸ το βολοί-
 μην αὐτὸν. αὐτοὶ γὰρ ὑμεῖς, ὃ
 Διῶφοι, συμβόλους καλῶ, πότι-
 γον ἄμενον εἶναι, ἀδίκους ἀ-
 ποθανῆν, ἢ ἀδίκους σώζειν τὸ
 ἐπιβόλον κατὰ δόξαν ἥτις, οἱ
 μοι, αὐτὸς ὅτις ἴσθι, ὅς ἐκ αὐ-
 προτιμήσει ζῆν μάλλον, ἢ σώ-
 ζειν τὰς ἐχθρὰς, ἀπολωλῆναι.

Stabilius esse putatis, iniusta morte oppetere, an iniuste
 seruare cum qui exitium machinatus sit? Nemo, ut opi-
 nor, adeo uecors est, & egens animi, qui non uiue-
 re potius praeligat, quàm seruatis hostibus interire.

ἡμεῖς τοι πόσας ἰγὼ καὶ τῶν ἰ-
 πικαρυσσάντων μοι, καὶ φα-
 κρῶς ἰαυλεγμονῶν, ὅμως ἴ-
 σως; οἷον Ἀκανθοῦ τοτονί,
 καὶ Τιμοκράτῳ, καὶ Λεωγό-
 ρῳ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ
 λαῖας συνουσίας τῆς πρὸς αὐ-
 τοὺς μνημονεύσας. ἵστα δὲ ἢ βυ-
 ληθῇ τὸ μὲν εἰδέναι, τὸς ἀ-
 σφειτῶντας ὡς Ἀκράγαντα
 εἶναι ὀρωτῆσκει, ὅποιον ἰγὼ
 πρὸς αὐτὸς εἶμι, καὶ εἰ φιλονο-
 θρώπως προσφίρομαι τοῖς ἡ-
 ταίροις; ἵς γι καὶ σκοπὸς ἐπὶ
 τῶν ἡμετέρων ἔχω, καὶ πρὸς ὅ-
 σας, τίνας, καὶ ὅθεν ἡ κατα-
 πηλούκασιρ, ὡς κατ' ἀξίαν
 τιμῶν, ἀποτιμῶμαι αὐτοὺς.
 εἶναι δὲ καὶ ἐξήκοντα φοι-
 τῶσι παρ' ἡμῖν, οἱ σοφώτατοι
 τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ φεύγου-
 σι τὴν συνουσίαν τὴν ἡμετέραν.
 ὅσοις ἀμύλα καὶ πρῶτον ἴσο-
 φὸς Πυθαγόρας ἦν καὶ ἡμεῖς,
 ἀλλὰ μὴ ὑπὲρ ἡμῶν ἀκκοῶς,
 ἵνα δ' ἐπιμάρηται, ἀπὸ ἡ-
 ρων quidem sapientissimi, neque nostram conuersatio-
 nem respuunt, aut subterfugiant: quemadmodum nu-
 per sapiens ille Pythagoras ad me uenit, cum longē a-
 lia de fama mea inaudisset. Postea uerò quàm omnia se-

Et quòtnam ego ex his quib
 manus mihi admouere co-
 nati sunt, seruauī, (quorum
 de numero est Acanthus ita
 le cum Timocrate & Leo-
 gora) ueteris quæ mihi cum
 illis fuit cōsuetudinis & a-
 micitiæ recordatus? Cete-
 rum si ita uester fert ani-
 mus, atque adeò uobis cordi
 est meos mores nosse pro-
 prius, eos qui in Acraganta
 frequenter commeant hospē-
 tes interrogate, cuiusmodi
 ego me erga illos gerere so-
 leam, aut ostendere, & nū
 humanum et liberalem me
 præbeam accedentibus, qui
 exploratores etiam in por-
 tis constitutos habeo, neque
 nō auditores, quinam et un-
 de nauigarint, ut certior fa-
 ctus, pro dignitate honorē
 habēs dimittam illos. Non-
 nulli quoq; studiosē & sua
 sponte me uisunt, Græco-
 rum quidem sapientissimi, neque nostram conuersatio-
 nem respuunt, aut subterfugiant: quemadmodum nu-
 per sapiens ille Pythagoras ad me uenit, cum longē a-
 lia de fama mea inaudisset. Postea uerò quàm omnia se-

θῆν ἱππῶν ἡμῶν τῆς δίκης.
 αὐτὸς καὶ ἱλιῶν τῆς ἀναγ-
 γάτης ἐμίτυτο, ὅτα εἰ-
 δῶν, τὴν πρὶς τὰς ἰδούσας φι-
 λάνθρωπον οὕτως, ἀδίκως
 τοῖς εἰκόσις προσφορῶναι, ἃ
 μή τι διαφορὸντως ἠδίκηται·
 πάντα μὲν ἔμ' ὑποβρίμασθ' ἀπο-
 λιλύμεσθ' ὑμῶν, ἀλλ' οὐ καὶ δὲ
 πρὶς, καὶ ἱππῶν μᾶλλον, ὥς
 ἔμμενεν πᾶσι, ἢ μίσους ἄ-
 ξι. ὑποβρί δὲ τὸ αἰσθύνμα-
 τος, καὶ τοῖς ὑμῶν ἀκούσαι, ὅ-
 θῃ, καὶ ὅπως τὴν ταύρων τῶ-
 τον ἰκνησάμεν, ἐν ἱδούσας
 αὐτὸς τῷ αὐδριστοποιῶν· μὴ
 γὰρ οὐδὲν μαυρίναι, ὥς τοῖς
 τῶν ἐπιθυμῶσαι ἑταίμαται.
 ἀλλὰ περίλατ' ἔμ' τις ἑμὶς
 πρὶς, χαλαρὸς μὲν ἀγαθὸς, πρὶς
 τοῖς δὲ αὐθροπός· οὕτως
 πᾶσι τοῖς τῆς ἑμῆς γνώμης
 δειμαρτυκῶς, ὥς το χαρίων
 δῶν μοι, ἃ καὶ τῶν τινὰ κῶ-
 λασιν ἐπινύσσειν, ὥς δ' ἃ

cum se habere comperit, dis-
 scessit collaudans me in scio-
 tia: ob crudelitatem uerò
 necessario mihi exercendā
 mei miseresceus. Postremo
 putatis ne eum qui erga pe-
 regrinos tam humano affe-
 ctus est animo, aduersus do-
 mesticos tantam exercere
 iniusticiam, nisi præter mo-
 dum iniuria afficeretur?
 Hæc ferè sunt quibus me uo-
 bis abundè purgatum esse
 opinor, uera profectò et iu-
 sta, ac multo magis laude,
 ut ego mihi persuadeo, quā
 odio digna. Sedenim de mis-
 so donario iam tempus est,
 ut audiat unde nam et qua
 ratione taurum hunc posse-
 derim, statuarij opera non
 locata. Neq; enim tam de-
 mentis sum animi, ut tales
 possessiones mihi desideran-
 das esse putem. Sed erat qui
 ingeniosus artifex, cæterū naturā malus & improbus. Ille
 tota uia cū à sententia mea aberrasset, putauit se mihi rem
 admodum gratā facturū, si nouū quoddam supplicij genus
 excogitasset, quasi præ omnibus rebus precipuam in su-
 mendū

πάντ' ἡλάσαι ἐπιθυμῶν·
 ἢ δὲ κατασκευάσας τὸν βῆρ
 ἐκί μοι ἡομίζω, ἡάλλιστον
 ἰδοῦν, ἢ πρὶς τὸ ἀκριβέστα-
 τον ἀπασμῶδον. λινῆσι γὰρ
 αὐτῷ, ἢ μυκηθμοῦ ἰδεῖ μόνον
 πρὸς τὸ ἢ ἐμφύχον εἶναι δο-
 κῆν. ἰδοῦν ὅ, αὐτὸν αὖτε
 ὄν· ἄξιον τὸ ἡτῆμα τῆ πυ-
 θίαι, περιπλῖν δὲ ταῦτ' ἐπὶ
 διῶ. ὁ δὲ περίλατ' παρι-
 σῶς, τί δ' ἐμάθοις, ἴφρ, τίω
 σοφίας, τίω ἢ αὐτῷ, ἢ τίω
 χρείαν ἢ παρέχεται; ἢ αὖτε
 ξας ἅμα τὸν ταῦρον, κατὰ
 τὰ νῶτα, ὡς τινα, ἴφρ, καλὰ
 ζῆν ἰδίῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ
 μηχανήμα τῆτο, καὶ κατα-
 κλίσας, προσθίνας μὲν τὸς
 αὐλὰς τῶδε πρὸς τοὺς μυκή-
 ρας τῶ βοῖς, πῦρ ὅ, ὑποκαίειν
 κελεύειν, ἢ δὲ εἰμώξεται, ἢ
 βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ἐδύ-
 σαις ἰχόμεν' ὅ, βὴν ὅ, διὰ τῶ
 αὐλῶν μέγα σοι ἀποτελίσσῃ
 εἰς λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλύ-
 σαι θρῆνῶδες, καὶ μυκήσεται
 uociferabiturq; inusitatis et inessugibilibus detentus do-
 loribus, cæterum uociferatio per tibias tantum tibi abo-
 soluet nimum stridulū, & lugubre quiddam modulabitur:

mendis supplicijs uolupta-
 tem cupientissime caperem
 Iam uero boue fabricato ad
 me uenit ferens illum, aspe-
 ctu sane pulcherrimum, at-
 que accuratissime ad ueri
 bouis imaginē expressum.
 Tantum illi motus & mu-
 gitus deerant, quod minus
 uiuus esse putaretur. Viso
 autem illo, statim exclama-
 bam: Dignum munus Pye-
 thio, mittendus est hic tau-
 rus Apollini. Porro Peri-
 laus assistens, Quid si, in-
 quit, sapientiam quæ in illo
 est, perdisceres, ac usum cui
 præbendo formatus est? Et
 cum dicto taurum per dor-
 sum aperuit. Si quæ, inquit,
 cruciatibus torquere uolue-
 ris, cōiecto illo in machinā,
 ac dorso iterum concluso,
 hæce tibias naribus bouis
 admotas accommoda: ignē
 aut succendere iubeas: ac il-
 le quidem inclusus plorabit

γοιρώτατον, ὡς τ' ἄλλοι λυγροὶ
 οἱ ἢ τορπιδαί, μεταξὺ κατὰ
 λυμῆρον. ἐγὼ ἢ ὡς τῶν ἕκαστα
 ἑμυσσάχθω τίνω κακομηχανίᾳ
 αὐτῶν ἀνδρῶν, ἢ τίνω ἰππονοίᾳ
 ὁμίσησάτ' ἀλαστοκώσματος,
 ἢ οἰκίσαν αὐτῶν τιμωρίαν ἐπὶ
 θανάτῳ, ἢ ἄγχι δὲ, ἰφλῶ, ὧ Περί-
 λαι, ἀ μὲν ἑστὶ ἄλλως ὑπόσχε-
 σις ταῦτά σ' ἐστὶ, δάξου ὅμῃ, καὶ
 τὸς ἀσινθῶν, τίνω ἀλόθειαν ἢ
 πᾶν, ἢ μίμῃσαι τὰς βεῶνα-
 τας, ἢ μὲν ἑστὶ, ἀ μὲν, ἀ μὲν, ἀ μὲν,
 μέγα δὲ τ' αὐτῶν φεγγαίη.
 πᾶσι δὲ, ἢ τῶν τοις ὁ Περίλαος·
 ἐγὼ δὲ, ἢ πᾶν ἔνδορ ἔμ, κατὰ
 πλείους αὐτῶν, πῶρ ὑφ' ἡμῶν
 ἐκείνου· ἀπολάμβαναι, ἀπὸν,
 τὸν ἄξιον μισθόν ἢ θαυμά-
 σθαι σε τέχνης, ἢ ὁ διδάσκων
 ἢ ἢ μυσικῆς πρῶτον αὐτῶν
 αὐτῶν, ἢ ὁ μὲν δίδωμι ἢ πα-
 σχον, ἀπολαύων τ' αὐτῶν ὁ μὲν
 χανίας· ἐγὼ δὲ ἴδοντα, ἢ ἢ ἢ
 ἢ μὲν νομῶ ἔντα τὸν αὐτῶν, ἢ
 αἰρεθῶναι ἢ ἢ ἢ ἢ ἢ, ὡς μὲν
 μισθῶναι

mus omnium canas. Ac ille enim uero iustissima passus est,
 sua ipsius excellenti fruens industria. Porro autem ego ui-
 gentem, et adhuc semiuiuum spirantem iussi eximere, ne si

quinetiam insuper mugitas
 ciebit tristissimos, ita ut ille
 inter modulandū tormentis
 crucietur: tu uerò singulari
 uoluptate afficiaris. Porro
 ego his auditis crudelē ma-
 chinam extremē auersatus
 sum, et immanē illā instru-
 mētī indolē prorsus respui,
 conueniensq; & debitū illi
 supplicium imposui. Et age,
 inquam, ὁ Perilae, ne uana
 uideatur esse tua promissio,
 ipse nobis in taurū ingreso
 sus, uerā artīs tuæ industriā
 cōprobato, ac uociferantes
 imitare, ut certò cognoscam
 nū ea quæ iactas carmina
 per tibias cantata exaudis-
 antur. Perilaeus nihil cuncta-
 tus his dictis promptē obtē-
 perat. Ego autē postquā in-
 gressus est, cōcluso tauro, i-
 gnem iussi succendere. Reci-
 pe, dixi, debitum artīs tuæ tā
 admirandæ præmium, ut
 magister musices ipse pri-
 immo-

κρίαντι τὸ ὄρεον ἵνα ποθὲν
 ἐκάνειν ᾗ ἄταφον κατὰ κρη-
 μῶν ῥίπτειν ἐκίλουσα· κα-
 θάρσας δὲ τὴν βοῶν, ἀπεί-
 κειψα ὑμῖν, αἰατιθεσόμε-
 νοι τῷ Διῷ, καὶ ἐπιγράψαι γέ-
 λει· αὐτῷ ἐκίλουσα τίω πα-
 τερὸν δόγμασι, τοῦ ἀνατιβί-
 ναι ἐμοῦ τένεμα, τὸν τεχνί-
 τιν τὸν Περίλαον, τίω ἐπί-
 χειρο τίω ἐκάνου, τίω διηγε-
 σιῶν τίω ἐμῶν, τίω πρίπ-
 τας τιμωρίαν, τὰ τοῦ σοφοῦ
 χαλκίως μέλη, τίω πρώτῳ
 πᾶσαν τῆς μουσικῆς· ὑμᾶς
 δὲ, ὦ Δελφοί, διηγεῖσθαι ποιή-
 σιτι· βύσαντο μὲν ὑπὲρ ἐ-
 μὲ μὲν τῶν πρόσβιων, ἀνα-
 βιντο δὲ τὸν ταῦρον ἵν' ἐκί-
 λῳ τοῦ ἱεροῦ, ὡς πάντοτε ἐ-
 δέξομαι, εἰ γὰρ πρὸς τὰς πο-
 θυρὰς εἰμι, καὶ ἐπὶ αἰμύνο-
 μαι τὰς πρὸς τὰς ἐς κακίαν
 ἰδιθυμίας αὐτῶν· ἐκάνειν γὰρ καὶ
 ἔτο μόνον, δηλώσαι μὲν τὸν ἱε-
 ρόν, Περίλαον καὶ αἰετῶν, καὶ ὁ
 ταῦρον ἀνατιβίς, καὶ μὲν τε

φυλα-

tis superq; quibus moribus præditus sim, manifestatum est;
 Perilaum supplicij affecto, ac tauro dedicato, neq; amplius

immoreretur, nece sua o-
 pus contaminatum impia-
 ret: illum inhumatum per
 scopulos præcipitari impe-
 ravi. Taurum uero piacuo-
 lis mundatum, deo dedican-
 dum legavi, omnemq; de il-
 lo historiam iussi adscribe-
 re, dedicantis mei nomen,
 Perilaum artificē illius, ima-
 manem sententiam, meanz
 in puniendis maleficiis æque
 tatem, cōueniens suppliciū,
 primos artificis concentus
 & modulationes, præterea
 primam musices experien-
 tiam. Vos autem, Delphi, iu-
 ste facietis si pro me unā cū
 legatis sacra feceritis, tau-
 rumq; deo in eleganti delu-
 bro dedicaueritis, ut omni-
 bus perspicuum fiat, quo
 ego aduersus criminosos
 sim animo, tum qua acerbi-
 tate ulcisci soleam superua-
 cuit illorum ad perpetrā-
 dam maliciam cupiditates.

Itaq; hoc ipso solo facto sa-

φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων ῥυθμῶν
 ῥυθμῶν ἀνέμωτα, μηδὲ μι-
 ληθῆσας ἄλλο ἔτι, πάλιν μόνον
 τὰ τῷ τεχνίτῳ μυκήματα. καὶ
 ὅτι ἰμὸν αὐτῷ καὶ πᾶσαν
 ἑλπεῖν τῆς τέχνης, καὶ κατέ-
 παυσεν τὴν ἄμυστον ἐκάντην
 καὶ ἀπαύρωτο ὅλῳ. καὶ
 τὰ μὲν παρὲντα ταῦτα περὶ
 ἑμοῦ τῷ Διῷ, ἀνέβησεν δὲ καὶ
 ἄλλα πολλὰ, ἐπειδὴ μοι
 παρέσχε μνήμη δαΐδα ῥυ-
 θμῶν. ταῦτα μὲν, ὃ δὲ
 φοῖ, τὰ παρὰ τοῦ Φαλαρίδου,
 ἀλλὰ πάντα, καὶ οἷα ἐπρά-
 χθη ἔκαστα. καὶ δίνωσι αὖ
 ἐκ μὲν πιστεύειν ὅτι ὅμως,
 μακρυρότερον, ὡς αὖ καὶ ἡ-
 δέτερον, καὶ μηδὲ μίαν τὴν ψεύδι-
 δαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. αἱ δὲ
 δὲ καὶ διηλύοντο ὑπὲρ αἰδρὸς
 εἰάτω πονηρῇ δοκῶντι, καὶ
 ἀκούοντι ῥυθμῶν ἡγεμονίαν
 σμερῶν, ἐκιστύνοντες ὅμως ὅ-
 μως οἱ Ἀκράγαντινοι, Ἕλλη-
 νες οὐκ ἀπρόφρονες, nullam nunc
 mentiendi occasionē
 aut causam habeamus. Quod si quoque
 necesse est pro viro
 nos esse supplices, quem falsò multi
 suspicantur esse im-
 probum, quippe qui inuitus et coactus
 in malos animad-
 uertit: supplicamus vobis nos Acragantini,
 qui et Græci
 su-

ad aliorum torquendorum
 musicam reservato, quem
 nihil aliud modulatum esse
 pro certo affirmo, præter-
 quam solos mugitus artifi-
 cis: quod que in solo ipso ar-
 tis periculum fecerim, ac
 statim barbaram illam et
 inhumanam musicam com-
 pescuerim. Atque hæc quidē
 in præsens Deo offerre li-
 buit. Dedicabo uerò illi
 et alia sæpenumero, ubi
 tantum illius munificentia
 consecutus fuero, ut amplius
 pœnarum acerbitate erga
 noxios non egeam. Hæc e-
 quidem, ὦ Delphi, quemad-
 modum à Phalaride facta
 sunt, singula quam uerissi-
 me percensuimus. Iusti uerò
 utique habendi simus, si fi-
 dem uobis facientes, uerita-
 tis testimonium illi præstite-
 rimus: quippe qui harum
 rerum non imprudentes, nullam
 nunc mentiendi occasionē
 aut causam habeamus. Quod si quoque
 necesse est pro uiro
 nos esse supplices, quem falsò
 multi suspicantur esse im-
 probum, quippe qui inuitus et
 coactus in malos animad-
 uertit: supplicamus vobis nos
 Acragantini, qui et Græci
 su-

ἄν τινος, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δω-
μας, προσήσθαι τ' αὐτῶν,
φίλων αὐτῶν ἰδόντες, καὶ πολ-
λὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἱκα-
σεν ὑμῶν ὡς ποιῆσαι ὄφρ' ἡμῶν
πορ. λάβῃτε δ' αὐτοὶ τὸν ταύ-
ρον, καὶ ἀνάβητε, καὶ δέξασθε
ἅπασιν τῆς ἀκράγας, καὶ
ὑπὲρ αὐτῶν φαλάριδ', καὶ μύ-
τι ὑμῶν ἀπράγας ἀποπύμο-
ψατε, μὲν ἱκανῶν ὑβρίσῃτε,
μὲν τὸν βίον ἀπιστίζουσι
καλλίστην τιμὴν καὶ δῖον
καίτοι αὐτῶν ἀνα-
δύμαλ'.

ci sumus, & ex antiquo Do-
res, complectamini humani-
tate uestra uirū amicitiam
uobiscum iungere cupien-
tem, ac eum qui multum &
publice et priuatim unicui-
que uestrum benefacere &
prodesse studeat. Assumite
igitur uos ipsi taurum, deo-
que dedicatum offerre, ac
pro Acragante ipsiusq; Pha-
laradis salute precātes, uota
facite. Et nolite nos infecta
legatione dimittere, ne &
illum contumelia afficiatis,

eademq; opera Deum elegantissimo iuxta ac iustissimo mu-
nere priuetis.

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

ARGVMENTVM EIVSDEM.

Phalaris Astyalensis tyrannus Siculus fuit, cui Perillus tau-
rum æneum conflauit, quo nouum haberet miser os torquen-
di genus. In quem tamen ipse autor inclusus, subiecto igni
primus (ut decuit) artificij sui uerum experimentum præbu-
it, mugitumq; pro humana uoce moriens dedit. Phalaris po-
stea taurum Delphos misisse legitur, ut Phœbo dicatus, in e-
ius templo reponeretur, monumentum simul futurum & ar-
tis exquisitissimæ, & inuenti crudelissimi, & poenæ meritò in
autorem retortæ. Verùm Delphi munus ut à tyranno missum
repudiarunt. Hisce uerò duabus Luciani orationibus Phala-

ridis legati taurum Delphis principibus commendare satagunt. Historiam scribunt Orofius lib. 1. cap. 20. Sabell. lib. 4. Ennead. 2. Huius taurus nobilitatus est ab omni auctorum genere. Facit quoque huius mentionem Augustin. ad Maced. de Vera felicitate. Cicero Tusculanarum quæstionum 2. Seneca de Ira & clementia libro 2. capite 4. Pindarus Ode. 1. Pyth. Perñus Satyra. 3. Ouid lib. 1. de Arte amandi:

Et Phalaris tauro violenti membra Perilla

Torruit. --

idem lib. 3. Tristium:

Quisq; bouem Siculo fertur donasse tyranno.

item lib. 5. ibidem:

Viq; dedit iustus tauri fabricator alieni.

Postremo meminit quoque eius Pontanus, uidelicet:

-- Clausus bone mugit alieno

Infelix faber. --

Φ Α Λ Α Ρ Ι Σ Β.

PHALARIS SECVNDVS.

Vincentio Obfopæo interprete.

ARGVMENTVM.

Declamatio brevis, sed arguta est, quæ ex Delphicis sacerdotibus quidam suadere fingitur, quod donum Phalaridis de quo in superiore oratione agitur, in templum recipiatur, ac Deo consecretur. Genus causæ deliberatiuum est, status negocialis. Exordium habet densum, ut in quo una ferè periodo & suspensiones eas quibus fauore aliquo adductus aut aliàs corruptus ad suadendum accessisse uideri poterat, à se remouet, & sola beneuolentia studioque communis utilitatis ad dicendum se progressum esse docet: deinde & dociles & attentos eadem breuitate facit. Post exordium Propositio sequitur. Hanc confirmat primùm ex locis honestatis, ostendens impium, ac propè sacrilegum fore, si donum hoc à templo excludatur: neque enim quenquam posthac quicquam oblaturum esse, & deum suis sacris ac debito cultu priuatum

ὕψος αὐτῶν δυνάτω δόσι
 βύτα, μὴτ' αὐτὰρ κμαῖ δὴ τῶ
 δὴν λαβωμολογῶν κλέον ἀπαλ
 λοφίον, καὶ ταῦτα, ῥίον τ'
 μεγίστου ἐς αἰὲν ὑπόμενμα γιν
 ουσόμενον, τῆχους καλίστης,
 καὶ ὑδινείας κακίστης, καὶ δι
 καίας λολάσιως· ἰγὼ μὲν ἔν
 καὶ τὸ ἐνδοῖσσαι ὑμῖς ὅπως
 πρὸς τὰτα, καὶ δημιουργὸς ἑ
 μῖν προβῆναι τῶν διάσκηψιν,
 εἰ χρὴ δειχθῆναι τὸ αὐτὸν κμα,
 ὁρπίσω αὐτὸς ἀποτίμην, ἀ
 σόσιον ἦ δὲ εἶναι νομίζω μάλ
 λον ἢ, ὅ δ' ὑπερβολῶν ἀσθενά
 ως ἀπολείπειναι· ὁ δὲ γὰρ
 ἀλλ' ἢ ἰσροσυλία τὸ πρᾶγμα
 ἔστι, μακρῶ τῶν ἄλλων χαλε
 πατέρων, καὶ ὅσον τ' τὰ ἦ δὲ αὐτῶ
 τιθέντα συλᾶν, τὸ μὲν τῶν ἀρ
 χῶν τοῖς ἀντιβῆναι βυλομή
 νοις ὑπὸ ῥέπειν, ἀσθενέστερον.
 δίσμασι δὲ ὑμῶν Διὸς καὶ
 αὐτὸς ὄν, καὶ τὸ ἴσον μ
 τίχων

uos cohortatur, ne & ui
 rum principem, et pie agen
 tem, contumelia temere af
 ficeretis: neq; munus ipsum
 quod Deo iam destinatum
 est, à uobis alienaretis: præ
 sertim trium maximarum
 rerum perpetuò monimen
 tum futurum, artis præ
 stantissimæ, cogitationis
 crudelissimæ, & iusti sup
 plicij. Itaque ego, quòd &
 in incerto habetis quid hac
 de re statuendum sit, quòd
 que magistratus deliberan
 dum uobis proposuerint, nū
 munus suscipiendum, an i
 terum retro ablegandum
 sit, parum religiosum esse
 arbitror. Multo autem po
 tius impietati nullum mo
 dum relinquetis: neque e
 nim aliud hæc res erit, quā
 nefariū sacrilegiū, & turpitu
 dine sua omnia longè lateq;

excedit flagitia. Nec minus impiū erit factu, Deo donaria
 dedicare uolentibus, ne facultatem quidem offerendorum
 munerum concedere, quàm ea quæ Deus iam oblata pos
 sidet, depeculari. Precor autem uos, cū & ego unus
 sim ἐ Delphorum numero, ac ex æquo publicæ glo
 riæ par.

τίχην τῆς τιμῆς αὐτῆς
 αἱ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐλευ-
 τίας ἀξίως, ἀλλὰ τῶν παρόν-
 των προσγίνοιτο, μήτ' ἀπο-
 κλάσειν τὸ ἱερὸν τοῖς ἀναιδέ-
 σι, μήτε τίῳ πόλλω πρὸς ἄ-
 πάντας ἀνθρώπους διαβέ-
 λαι, ὡς τὰ πικρὰ τῶν
 θῶν συνεφαντίσαν, καὶ ψῆφον καὶ
 δικαστηρίῳ δοκιμάσειαν τῆς
 ἀναιδεύουσας· ἵδως γὰρ ἵτι
 ἀναιδέως τὰ μέγιστα αὐτῶν, ἀδῶς
 ἐπὶ προσκομιζόμενον τὴν διὰ τὸ
 τι αὐτῶν πρότερον Δελφῶν δὲ
 καὶ ἑμὲν ἔν τῷ βίῳ τῶν δι-
 καίων ἦν πρὸς τὰ ἀναιδέα-
 τῶν ψῆφον ἰσχυρῶς. αἱ γὰρ ἐν
 μίσει τὸν Φάλαριν, καὶ τὸ δῶρον
 αὐτὸ ἐμυσάτῃ, ῥά τινος ἢ ἐν
 τῷ ἰωνίῳ μίση καταδύσαι αὐ-
 τὸ, μετὰ τῇ ἀγέλης ἐλκεῖται.
 ὁ γὰρ πρὸς τὸν αὐτίκον ἐν ἀδελφῶ
 τι διαπραγματεύεται, ὡς φα-
 σι, παρὶσχεῖν αὐτοῖς, καὶ

riæ particeps, si conseruata
 fuerit: tum diuersæ opinio-
 ni obnoxius, si quid in præ-
 sens aduersus existimationē
 nostram perperam admis-
 sum fuerit, ne templum ob-
 seretis pijs & religiosis ho-
 minibus, neq; ciuitatem nos-
 tram omnium mortalium
 contumeliæ atq; calumnijs
 traducendam obijciatis, quæ
 si ea quæ Deo offerenda mit-
 tuntur, sycophantijs illuden-
 tem, calculis quæ & iudicio
 donaria dedicantes rectifi-
 cantem. Siquidē nemo quic-
 quā posthac muneris offer-
 re audebit, certior factus,
 Deum nulla beneuolentia
 suscepturū, quod prius Delo-
 phis non uisum sit probabi-
 le. Proinde Pythius iam an-
 tē non iniquam de missō do-
 nario tulit sententiam. Si e-
 nim aut Phalarim odio haberet, aut eius munus contem-
 ptim auersaretur, facile ac promptum illi fuerat illud un-
 cum naui oneraria, qua allatum est, in medijs Ionij maris
 fluctibus submergere. Iam uerò ille à uestra sententia lon-
 ge lateq; dissentit, cum & sereno cælo illis Ionium traj-
 cere præstitit (quemadmodum ipsi testificantur) ac
 ppp 5 saluos

οὗς ἐς τὴν Κίρραν λατῆραι,
 ὃ καὶ δὴλον ὅτι προσέειπεν τὴν
 τῷ μοιάρχῃ εὐσεβείαν. καὶ δὲ
 καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνου ψιφί-
 σαμένους, προδιδόντες καὶ τὸν
 παῖδον τότεν τῷ ἄλλῳ νόσῳ
 πειρῶν. ἐπεὶ πάντων αὖ ἐν
 τῷ ἀποπύλατον, πρὸ πάντων
 τινὰ μεγαλειότητις οὕτω δα-
 ρεῖν εἶναι, τὴν λαταδικάζσαν
 ἐκ τῶν εἰρησίων λατῆραν, καὶ
 μὴδὲν νομίσασθαι τῆς εὐσε-
 βείας, τὸ ἐκείνου μὴδὲ τῷ
 ἀντιθέσθαι ἄξιον. ὁ μὲν δὲ
 παιδαγωγὸς καὶ ἱγνῶντος, λα-
 τῆραν ἐκ τῆς ἀκράγαντος ἀφ-
 ἑρῆς λατακαπλουκῆς, σφαγῆς
 τινος, καὶ βίης, καὶ ἀρπαγῆς,
 καὶ ἱπαγωγῆς ἱραγῶντος τοῦ
 τυράννου, μένοντος αὐτὸς
 πρὸς γιγνῶντος λίγων, ὁ μὲν
 σμῆν οὐδὲ ἀχρὶ τῆς πλοίου ἀ-
 ποδιδυμηνότα. καὶ δὲ τὰ
 πρὸς τοιαῦτα μὴ τοῖς πρὸς τοῖς
 βασιλέουσιν πάντοτε οὐκ

διγγο

saluos in Cirram usq; pero-
 tulit: quo factosatis mani-
 festum est monarcha pie-
 tatem sibi non improbari.
 Oportet autem et uos diui-
 nae sententiae adiectis calcu-
 lis, et hunc taurum reli-
 quis templi ornamentis ad-
 iungere: quandoquidem
 haud dubie res foret omniū
 absurdissima, si quis adeo
 magnifico et excellenti mu-
 nere huc misso, uestris cal-
 culis ab ingressu templi ar-
 ceretur, ac praemium impie-
 tatis auferret, uidelicet indi-
 gnus iudicatus qui donum
 offerret Apollini. Caterum
 ille cuius diuersa est à me
 sententia, quemadmodum
 ex Acragante huc delatus
 nauigio, caedes quaspiam
 et iniurias, et rapinas, et
 deprædationes à tyranno
 factas sustinuit, nimium tra-
 gica uociferatione extulit,

dicens propemodum omnia sibi coram uisa esse oculis: quæ
 non ignoramus, ne ad portum quidem usque peregrè pro-
 fectum esse. Non autem dissentaneum est, talia ne ipsi
 quidem omnino credere, qui ista se perpeffos esse com-

memorant.

διγαμέλεις· ἄδελφον γὰρ εἰ
ἀληθὲς λέγουσιν,· χόπως αὖτε
τὸς, ἃ μὲν ἐπιτάμειν, κατηγο-
ρεῖται, εἰ δ' ἔρ τι καὶ πεπρακτὸς
τοῦτο ἐν Σικελίᾳ, τὸτ' οὐ
Δελφοῖς ἀναγκάσειν πολυπρα-
γμονῶν, εἰ μὴ αὐτὶ ἰσχυρὸν ἔ-
σθαι, δικάσαι εἶναι ἀξιοῦμεν. καὶ
διορθεύειν, καὶ ἄλλα δεῖν α-
ποδοῦν τὸν διόν, καὶ σωκο-
πασθῆναι, εἰ πῶς φαί τις, σφο-
δρῶς τοῦτο κατὰ νόμον, ἃ τινὲς
τῶν ὑποβόλων ἰόντων δικάσειν,
ὃ ἀδίκως τυραννῶνται, καὶ τὰ
μὴ τῶν ἄλλων ἰσχύει ὅτι καὶ
βλάπται· ὅμῳ δ' ἀναγκάσειν
οἶμαι τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ἀδύ-
νατον, ὅπως τε πάσαι δύναιτο,
καὶ ὅπως οὐκ ἔχει, καὶ τί ποιεῖ-
σι λόγον ἔχει. ὅτι μὴ δὴ ἐν
ἡγεμονίᾳ τι οἰκονομεῖν αὐ-
τοῖς, καὶ πότερος γενομένου-
μεν, οὐκ Ὀμήρου χρησόμεθα
μέλειν ἀλλήλους οὐκ ἡμῶν, ἀλλ'
ὅπως παρὲς ταῦτα καὶ ἴσον
qui olim rerū nostrarū status fuerit, & quomodo nunc in
præsens eadē se habeant, et quid magis ex usu nostro sit fa-
cere. Nam q. in præcipitijs & arduis cautibus habitemus,
ac steriles petras colere soleamus, Homerus mon. or nobis
non est expectandus, qui nobis hæc palam faciat, sed ista

memorāt. Etenim nobis ob-
scurū est nūc uera prædicēt,
ne quo modo eos de quibus
nihil certi nobis cōperitū est
iniuste sceleris accusemus.
Quod si tale quippiam in Si-
cilia quoq; peractū est, quid
hac de re Delphos sollicitē
curiosos esse attinet, nisi pro
sacerdotū officio, iudicium
partes nobis præposterē uē-
dicemus? Et tam nobis sacri-
ficandū erat, atq; cæteris o-
mnibus deū colendus: ac si
quis misisset donaria, ea de-
dicare nostri fuerat officij.
Nūc hic expēdētes sedemus,
si qui ex illis qui trās Ioniū
continentē incolūt, legitimē
an secus administrent impe-
ria? Atq; aliorū quidem res
prout ipsi uoluerint se ha-
beant: per rō nobis perneces-
sariū esse opinor, ne nostra
ipsorū nobis ignota sint, tū
coram

ὠδὴ τῇ γῇ, βαδῆ λιμὴν ἀδ' οὐ-
 σὺ μὲν αὖ. τὸ δ' ἰσθίον, καὶ ὁ πύ-
 θις, καὶ τὸ χερσύνειον, καὶ εἰ
 δύοντες, καὶ εἰ δισκοῦντες,
 πάντα Δελφῶν τὰ πιδία,
 σῶν δ' ὁ πρόσθετος, ἐν τοῦτον δ'
 σίκορια, ἐν τοῦτον αἰ φεφαί-
 χον γὰρ τὰ λατὴν πρὸς ἐν ἡμῶν
 αὐτοὺς λίγην. καὶ τὸ λιγύ-
 μιστον καὶ τῶν ποικτῶν, ἃς
 σπαρτάς ἡμῖν καὶ αὐτόματα φύ-
 ται τὰ πάντα, καὶ γινώσκω
 σὺ βίω. δεῦν μόνον τὰ παρὰ
 τοῖς ἄλλοις ἀγαθὰ γιγνόμε-
 να παρίχει, ἀλλ' ἃ τι ἐν φρυ-
 γῇ δ' Ἀλύοις, δ' Πέρσαις, δ' Ἀσ-
 συρίοις, δ' Φοινίξιν, δ' Ἰταλίσ-
 ταις, δ' Υπερβορείοις αὐτοῖς,
 πάντας Δελφὸν ἀφικνῶν.
 καὶ τὰ δούτιστα μετὰ τ' οἰκόν,
 ὅμως τι μῶμιθα ὑφ' ἀπάρ-
 τῶν καὶ ὑπερῶμιθα καὶ δόλαιμο
 ὅμιλον. ταῦτα τὰ ἀρχαῖον, ταῦ
 κα

coram ipsi oculis intuemur
 tum quantum semper in
 terra uersum, cui portus
 sit profundus, baud obscu-
 re animaduertimus. Ca-
 terum templum ipsum, &
 Pythius, & oraculum, tum
 sacrificantes, & pietatis
 operibus seruientes, ἡ sunt
 Delphorum campi, ἡ προ-
 uentus: inde abundantia,
 inde commeatus nobis a-
 bunde & affatim offundi-
 tur. Par enim est, ut a-
 pud uos, quod uerum mihi
 uidetur, tacitum non ha-
 beam, aut dissimulater pra-
 teream: & quod à poetis
 dicitur, citra sementem, ci-
 tra'que arationem nobis o-
 mnia proueniunt, Dei agri-
 colae opera: qui non solum
 ea quae apud alios bona na-
 scuntur, nobis ampliter &
 cumulatè exhibet: sed si quid preciosi aut rari apud Phry-
 ges est, aut Lydos, aut Persas, aut Assyrios, aut Phœnices,
 aut Italos, aut apud ipsos deniq; Hyperboreos, omnia certa-
 tim ad Delphos perferuntur. Ac nos secundo loco post Deū
 ab omnibus mirificè colimur, parataq; rerum copia afflu-
 entes felicem uitam agimus. Sed hæc iam olim nobis igno-
 ta non

κα τὸ μέγεθος, καὶ μὴ παύ-
 σάμεθα γιγνόμενον βίου. μί-
 μνηται ὅτι δὲ πῶς ποτε, ψή-
 φον ὑπὲρ ἀναθήματα παρ
 ἑμὶν ἀνασθῆσθαι, ὅτι ἡλυ-
 θήντα τινὰ εὖναι ἢ ἀνατιθε-
 ναι, καὶ διὰ τῶν οἰμαι, καὶ αὐ-
 τὸ ἐκ ὑπερβολῆς ὑψήτης τὸ ἐν-
 φῆν, καὶ ὑπερπλεῖν ἐν τοῖς ἀ-
 ναθήμασι. δὲ τοίνυν μήτε ἐν
 τῷ παρόντι καὶ νομομα-
 ρίᾳ, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νό-
 μου λαβίσταται, φιλοκρινῶν
 τὰ ἀναθήματα, καὶ γρηγο-
 ρῶν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ
 ἀφ' ἑνός, καὶ ὅτι αἱ διὰ μὲν
 ὅτι, ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι,
 ὑπερτιθέναι ἀμφοῖν, καὶ τῷ
 θεῷ, καὶ τοῖς ἐνθεοῖσι. δικάται
 δὲ μοι, ὃ ἀνδρῶν Δελφοί, ἅ-
 ριστα βελούσιδαι παρὰ τῶν
 παρόντων, ἀλογιστοῦσι πα-
 ρόντων,

ta non sunt. Quod au-
 tem ad præsentem delibera-
 tionem attinet, danda est nobis
 opera, ut in hoc uita se-
 mel instituta tuendo propo-
 sito constanter perseueremus.
 Nullus, ut mea fert opi-
 nio, memoria tenet, ullo tẽ-
 pore de quoquam donario
 apud nos latam esse senten-
 tiam, neq; quenquam à sa-
 crificando aut donario de-
 dicando fuisse exclusum aut
 prohibitum: eamq; ob causam
 opinor delubrum Apol-
 linis tantopere auctum esse,
 in tantum, ut iam supra
 modum abundet muneribus.
 Oportet itaq; neq; in præ-
 sens quicquam temerè inno-
 uare, neque aliquid præter
 morem patrium constituere.
 Sed nec amoris respe-

ctu iudicanda sunt nobis donaria, nec generis ratione
 ea quæ mittuntur æstimanda, undenam, aut à quo, aut
 cuiusmodi sint quæ huc legantur. Suscepta autem munera
 nulla curiositate delubro sacrandæ sunt, ac ambabus ma-
 nibus per nos inseruiendum est cùm Deo, tum pietatis gra-
 tia huc uenientibus. Videmini uerò mihi, ô uiri Delphi,
 super rebus quas in præsentia deliberationi expendenda

τὸν, ὁπρὸς ὅσων καὶ ἑλίκων ἰ-
 σὺν ὃ σκέψῃς. πρῶτον μὲν
 ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ
 θεοῦ, καὶ ἀναθημάτων, καὶ
 ἱερῶν ἀρχαίων, καὶ δόξων
 παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαν-
 τείας ἵππετα ὑπὲρ τοῦ πόλεως ὁ-
 λης, καὶ τῶν συμφερόντων τῶ
 τικοῦ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἐκείτῳ
 Διὶ ὧν, ὡς πᾶσι, τῆς πα-
 ρὰ πᾶσι ἀνθρώποις ἐν κλέ-
 πει ἢ λιμοδείας. τέταρτον γὰρ,
 ἢ ἡδὲ ἂν τι μᾶλλον, ἢ σωφρο-
 νίᾳ, ἢ ἀναγκαστικῶν ὑγί-
 σινδι ἂν. πρῶτον μὲν ἔν τῳ βου-
 λουμένῳ, ταῦτά ἐστιν, ἢ Φά-
 λαρῆς τῷ γένει, ἢ τῷ ταῦ-
 ρῳ ἔτι, οὐδὲ χαλκὸς μένον,
 ἀλλὰ πάντῳ βασιλεῖς, καὶ
 πάντῳ δυνάται, ὅσοι νῦν
 χρῶνται τῷ ἱερῷ καὶ χρυσὸς, καὶ
 ἀργυρῳ, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια,
 πολλὰ πολλάνισ αἰατεθῆσο
 μὲνα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ
 τὸ κατὰ τὸν θεὸν ὀβριταδίῳ
 ἄξιον.

lūm Phalaris, neque taurus ille, neque æs tantum, sed
 omnes reges ac principes, quotquot nunc templi utuntur
 opera. Præterea aurum, argentum, & quæcunque
 alia præciosa multa, ac sæpenumero deo dedicanda ue-

niant,

das subiecistis, consultis-
 sime facturi, si primum o-
 mnium eam cogitationem
 suscepistis, de qualibus
 nam ac quantis rebus consi-
 lium ineatis. Principiò enim
 super deo ipso ac templo,
 tum sacrificijs atque dona-
 rijs, super ritibus ac mori-
 bus antiquis simul atque le-
 gibus uetustis, ac gloria uati-
 cinij inde super uniuerſa
 ciuitate, ac rebus priuatim
 & publice omnibus Del-
 phis conducentibus. Præter
 hæc omnia consultantes nō
 contemnendum in discrimē
 uenietis apud omnes homi-
 nes, aut fruendæ gloriæ, aut
 tolerandæ infamiæ. His pro-
 fectò nihil maius (siquidem
 rationis compotes estis) aut
 perinde necessarium esse
 existimabitis. De quibus igi-
 tur in præsens consultamus,
 hæc sunt, non equidem so-

ἔξω. τίν' ἔν' ἔνικα, μή δ' ὡς αἰά, μή δ' ὡς πάλα, τὰ πόρ' ἤ ἀναθυμιάτων ποιήσομεν; ὃ τί μὴ φέμεται τοῖς παλαιῖς ἔθισι, καινοτομήσομεν; ἢ ὁ μὴ δειπῶ ποτε, ἀφ' ὃ πλὴν πόλεον οἰκῆμεν, καὶ ὁ Πύβ' ἤ χρεῖ, καὶ ὁ κρίπας φεύγειται, καὶ ὁ ἱερεῖα ἱμπνῆται, γιγίεσται ἡμῖν, πῶς κατασπρόμεθα, ἡρίνιδαι καὶ ὀβιτάσιδαι τὸς ἀνακτιβήντας; καὶ μὴ ὀβιάντες μὲν τῷ παλαιῷ ἔθι, τῷ ἀνδρῶν καὶ πᾶσι μὲν ὄναι, ὀβιάντες ὅσον ἀγαθῶν ἱμπέπληται τὸ ἰσθρὸν, ἀπ' αὐτῶν αἰκτιβήντων, καὶ ὑπὲρ πλὴν ὑπαρχοῦσαν δυνάμει ἐνίων δυνάμειων τὸν διόν. εἰ δ' ἡμᾶς αὐτὸς δοκιματὰς καὶ ὀβιάντας ἐπιθέσσει τοῖς ἀναθύμασι, ἐκ τῶ μὴ ἀπορήσομεν τῷ δοκιμαθῆσαι μὲν ἔτι, ἐκ τῶν ὑπομείνουσιν, ὑποδίκον

niunt. Primum enim iuxta dei consilium expendere cōuenit. Cuius ergo rei gratia non ut semper nobis moris fuit, neq; ut iam olim consueuimus, de dedicandis muneribus faciemus? Aut quid in antiquis constitutionibus cēforia nota reprehendentes, rebus nouis studemus? Et quod nunquam ex quo hāc urbē incolimus, ac Pythius interrogatus reddidit oraacula, & tripos loquitur, & ipsa sacerdos diuino afflatur numine, fecimus, nunc faciendum cōstituemus, iudicantes uidelicet, ac expendētes eos qui huc missitant munera. Quin potius illud apud prisco illo more & instituto, quo munerum offerēdorum facultas interclusa fuit

semet-

αὐτὸν καθιγάσαι, καὶ ἀνα-
λίσκιντα καὶ καταδαπανῶν-
τα, παρ' αὐτῷ κρίνεισθαι, καὶ
ὑπὲρ τῶν ἄλλων κινδυνεύειν.
ὅτι βιωτὸν, ἢ κερύσειν
τὸ ἀνατιθεῖναι αἰ-

νάξιν :

rum dedicandorum libertate indignus esse iudicabitur?

semetipsum cum obicere
iudicio, & in hoc ipsum
impensas et sumptus facien-
tem, ut iudicetur, deq; omni-
bus in periculum ueniat.
Aut cui humaniter patien-
dam existimatis, si donario-

ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ.

DE ASTROLOGIA.

D. Brasmo Rotterodamo interprete.

ARGUMENTVM.

Astrologiæ defensio quædam est, à dignitate nidesicet
quam ab antiquitate & præstantia eorum qui illam ab initio
coluere, trahit: & à certitudine, quam ex similibus & signis ra-
tiocinatione quadam colligit. Recenset autem principio ua-
rias gentes & populos, à quibus illa inuenta, tractata ac locu-
pletata fuerit. Deinde & homines, & quid quisque in illa sin-
gulatim uel obseruarit, uel tractarit: quo loco & fabulas ple-
rasq; Græcorum poetarum de Orpheo, Tiresia, Atreo, Thye-
ste, Bellerophonte, Phryxo, Dædalo, Endymione, Phaethon-
te, ac cæteris quibusdam explicat. Postremo & utilitatem ar-
tis tradit, quò futuris rebus per hanc obseruatis, & mala faci-
lius tolerare, utpote præuidentes illa, possimus: & bonorum
spe nos ipsos confirmare. Exordio dociles facit, statim pro-
posito, de quo & qualiter dicturus sit: & obiurgat
eos qui artem ob imperitiam uten-
tium ac profitentium re-
prehendunt.

σιν, ἀλλὰ λόγον ψευδὴ καὶ
 ἀνυμῶμεν, ὃ δικάσις, ἡμοὶ
 δικάσις, φρονούντων· ὅτι γὰρ
 τίκτοντες αἰθέριον, τιτοσύν-
 νει αὐτῆς ἀφύν, ὅδε αὐλη-
 τῶν ἀμυσίῳ, μυσικῆς ἀσοφίῳ·
 ἀλλ' εἰ μὲν ἀμαθὺς τῶν τι-
 χνῶν, ἡκάτε δ' ἐν ἰουτῇ σο-
 φῆ. πρῶτον μὲν ἔν Αἰθιοπῶν
 τῶν δὲ τῶν λόγον αὐθρόποισι
 ἡσπιτύσαντο, αὐτῶν δὲ αὐτί-
 οισι τὰ ῥῆ, ὃ σοφίῳ τῷ ἰδνι, ὃ
 ἢ γὰρ τὰλλα τῶν ἄλλων σο-
 φώτεροι Αἰθιοπῶν, τὰ δὲ, ἢ
 τῆς οἰκίσσεως ὃ εὐμοίρῳ. ἀέ
 γὰρ σοφίας εὐδῆς καὶ γαλη-
 ναίῳ περικίεται, ὅδε τῶν τῷ
 ἔτι τροπίων ἀνίχοντες, ἀλλ'
 ἐν μὲν ὡρὴ οἰκίσσιν, ἰδόντες
 ἔν πρῶτα τῶν σιλωαίῳ ἐκ
 ἑς πᾶμπαν ὁμοίῳ φαινομέ-
 νῳ, ἀλλὰ πολυειδέα τι γιγνο-
 μένῳ, ἢ ἐν ἄλλοις ἄλλῃ μορ-
 φῇ ῥιπομένῳ, ἰδόντες αὐτί-
 οισι τὸ χρῆμα θωμάτος ἢ ἀπο-
 γίης ἄξιον. ἐν ὅν ἢ ἡτίοντες,
 οὐρον τῶν τῶν αὐτίῳ, ὅτι

trātes, sed aut magis falsam
 atq; inanē haud rectē, siquē
 dē mibi quidē uidetur, sen-
 tientes. b Neq; n. ob impe-
 ritiam fabri, ars ipsa culpa
 tur: neq; ob cantoris infcitia
 ipsa musica parū est crudi-
 tia, quin illi potius artiū sunt
 ignari: ceterū ars una
 quaq; suapte natura scita
 est. c Primum igitur Aethio-
 pes hanc rationem mortali-
 bus tradiderunt. In causa
 fuit partim gentis eius sapi-
 entia: (nam ceteris quoq; in
 rebus Aethiopes reliquos
 homines antecellunt sapien-
 tia) partim regionis quam
 incolūt, opportunitas, pro-
 pterea quod apud eos perpe-
 tua sit cœli serenitas, tran-
 quillitasq; , neq; patiuntur
 anni mutationes, sed eadem
 temperie uiuunt. Itaq; cum
 primum uident lunam non
 semper eodem uultu appa-
 rentem, sed uaria subinde
 specie et in aliam atq; aliam uerti formam, uisa est illis ea
 res admiratione atq; disquisitione digna. Deinde cum in-
 quisissent, reppererūt hanc esse earum rerum causam, quod
 luna

ἐκ ἰδίου τῇ συνωσίᾳ τὸ φύ-
γῃ, ἀλλὰ οἱ παρ' ἡμῶν ὄρχε-
ται. σύρον ἢ κὴ τῶν ἄλλων Ἀ-
σέρων τίν φερών, τὸς δὲ πλά-
ντας ἡμᾶς καθίστατον, μένοι
παρ' τῶν ἄλλων Ἀσέρων λινίων
ται, φύσις τε αὐτῆς καὶ δυνατά
τω, καὶ ὄργα, τὰ ἑκαστῷ ἐπιτι-
λίσουσιν· ἐν ἣ καὶ ἐνόμαζα αὐτέ-
οισιν ἐτίθισαν, ἕκ ἐνόματα,
ὅπως ἰδιόειον, ἀλλὰ σημεῖα.
ταῦτα μὲν ἐν Αἰθιοπιδί ἐν τῷ
ἀραὶ ἐπίβλησαν· μετὰ δὲ,
γατίσιν εἰσιν Αἰγυπτίοισιν,
ἀτίλια τὸν λόγον παρέδωκαν.
Αἰγύπτιοι ἢ παρὰ σφῶν ἰκθ-
ξάμενοι ἡμιὸργία τίν μυνο-
τικῶν ἐπὶ μίσην ὑγειαν. μή-
τρα γὰρ ἡ ἐκείνη λινέσις ἐση-
μήναντο, καὶ ἐτίμων ἀριθμόν,
καὶ μινύων καὶ ὀρίων διὰ
τάξεστος, καὶ μινύων μὲν σφίσι
μίτρον, ὁ συνωσίαι, καὶ ὁ
ταύτης ἀναστροφὴ γίνεται, το-
τοι δὲ, ἡλίος, καὶ ὁ τοῦ
θεοῦ πορίφορος. οἱ δὲ καὶ
ἄλλα ἐμήσαντο πολλῶν μί-
σω τουτίων· ἐκ γὰρ δὲ τοῦ
finitur : annum euerō sole,
Quin his etiam maiora vñst

luna non esset lumen proprium, sed à sole mutuatum. Inuenerunt autem & reliquarum stellarum motus, harum quos nos erroneos appellamus (nā stellarū hæc se læ mouentur) naturam, quæ earum ac potestatem, & effectus quos unaquæq; præstet nominibus quoque inditis, non illis quidem utcuq; uisum est, confectis, sed quæ notæ rerum essent. Hæc igitur in cælo perspexerunt Aethiopes: mox Aegyptiis finitimis artem imperfectam tradiderunt. Porro Aegyptij d diuinandi rationem quam ab illis dimidiatam acceperant, in maius prouexerunt: quippe qui mensuram etiam ad quam unaquæq; stella moueretur, indicarint. Ad hæc annorum, mensium, horarumq; numerum instituerunt. Ac menses quidem illi luna metiuntur, atque eius recursu & huius circuitu metiuntur, uiderunt. Nam ex uniuerso

παντοὶς ἑσθλῶν, καὶ ἀτρεῶν
 τῶν ἄλλων ἀπασάνων τι καὶ
 σὺταδίων, καὶ ἑδὲ ἅμα λιγυ-
 μώνων, δνδῆκα μοῖρας ἰσῶς
 μόντο ἐν ταῖσι κινωμένοισι,
 καὶ οἰκῶν ἴσα ἰόντα, ἵκατον αὖ
 τῶν ἄλλων μορφῶν μιμημῆ-
 τας, τὰ μὲν ἐν ἰθάλει, τὰ δὲ ἀνθρώ-
 πων, τὰ δὲ ἐν κερῶν, τὰ δὲ ἐν πτε-
 ρῶν, τὰ δὲ ἐν κελύων. ἀπὲρ τῶν
 δὲ καὶ ἰσὰ τὰ Αἰγυπτιακά πολεῖ
 δία ποικίλται· ὅ γὰρ πάντες Αἰ-
 γυπτιοὶ ἐν τῷ δνδῆκα μορίων
 πασίων ἱμασσοῦντο, ἄλλοι
 δὲ ἄλλοι μοῖρας ἐκρίνοντο.
 καὶ κερῶν μὲν σίβισιν, ἐκίοσι
 ἐς κερῶν ἀπὸ βλεπόν· ἰχθύας δὲ
 ἐς σιτίοντας, ἐκίοσι ἰχθύας ἐ-
 πικυμῆσαντο· ὅ δὲ φάγοντες καὶ
 πρῶτον, ἴσοι ἀνθρώπων ἦδισαν.
 καὶ οἱ ἄλλοι τῶν ἄλλων, ὡς ἵκαται,
 ἰλαστούντας. ναὶ μὲν καὶ ταῦρον
 ἐς τιμὴν τῶν ἑσθίων ταύρων σιβί-
 ζοντας. καὶ ὁ Ἀπὸς αὐτοῖς χρῆ-
 μα ἰσώτατον πῶν χώρῳ ὠδὴ
 νίμνεται, καὶ οἱ ἐν αὐτῇ
 πρὸς ἀσκήσιασι, σιμῶν τῶν
 ἐκάνου τοῦ ταύρου μαρτυκῆς.

eam incolunt partem, oraculum quoq; dicarunt, signum
 videlicet diuinationis, quam à cœlesti Tauro petunt.

cœlo, reliquisq; stellis, & er-
 rantibus, & fixis, neque si-
 mul cum cæteris sese mouen-
 tibus, duodecim partes ef-
 fecerunt in his quæ mouen-
 tur, & unamquamque suis
 animantibus representa-
 runt, partim marinis, par-
 tim homine, partim feris,
 partim uolatilibus, partim
 pecudibus. Vnde & sacra
 Aegyptiorum uarie fiunt.
 Neque enim omnes Aegy-
 ptij ex omnibus duodecim
 partibus diuinabant, sed a-
 lij alijs utebantur partibus.
 Itaq; arietem colunt, qui ad
 arietem spectabant, pisci-
 bus nō uestuntur, qui pisces
 annotarant. Nec bircū ma-
 ctant, qui Capricornum ui-
 derant: atque alij item alia
 uenerabantur, quæ quisque
 inuenerat. Quin taurum e-
 tiā ob honorē cœlestis Tau-
 ri colunt. Nam & Apis apud
 illos res in primis sacra, re-
 gionem sortitus est: & qui
 eam incolunt partem, oraculum quoq; dicarunt, signum
 videlicet diuinationis, quam à cœlesti Tauro petunt.

ἔμιτὰ πολλῶν ᾗ, καὶ Λίβυς
ἐπίβουλον τῷ λόγῳ· καὶ γὰρ τὸ
Λίβυον μαντικὸν τῷ Ἀμμωνίῳ
ἔστι, καὶ τότε ἰς τὴν ὁδόν, καὶ
ἰς τὴν τότε σφίλῳ ἔμετε, πα-
ρὰ τὸν Ἀμμωνά, ᾗ ἔτι κρη-
πρόσωπον ποιοῦνται. ἔγνω-
σαν δὲ τουτίῳ ἑκάστα καὶ
Βαβυλώνιοι, οὗτοι μὲν, λίγυ-
σι, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων, ἰο-
μοὶ δὲ δοκίμῃ, πολλὰν ὕψι-
στον ἰς τὰς ἐξελίξεις ἀφίκε-
ται. Ἐλλῶν δὲ ᾗ, ἔτι παρὰ Λι-
βύῳ, ἔτι παρὰ Αἰγυπτίῳ ἔ-
στρολογία πρὸς ἑκάστην ἡμέραν,
ἀλλὰ σφίσι μὲν Ὀρφῶς, ὁ οὐδὲν
γὰρ καὶ Καλλιόπης, πρῶτον
τὰς ἀπὸ πηγῶν· ἡ μάλιστα ἰ-
σχυρῶς, ἔστι ἰς τὰς τῶν λό-
γων περιλήψεις, ἀλλὰ ἔ-
στι καὶ τῶν καὶ ἱερολογίῳ, οὗ
διανοίῃς ἐκάνει. καὶ ἔτι
γὰρ λύριον, ὅθεν τι ἐποιεῖτο,
καὶ τὰ ἱερὰ ἔειδεν· ὁ δὲ λύριον,
ἐπὶ ἅμα τῷ ἑσπέρῳ τῶν τῶν ἑ-
πομένων ἀστρονόμεον ἀρμονίῳ
συνῆλθε. ταῦτα Ὀρφῶς δι-
ξέμενος, καὶ ταῦτα ἀνα-
χόρδαν, συνέντητον mobiliū stellarum repræsentabat.
Hæc conquirens atque hæc agitans Orpheus omnia dele-

Ac non multo post Libyes
quoque hanc artem sunt ag-
gressi. Siquidem et oracu-
lum quoque est apud illos
Ammonis, ad cælum quoque
huius sententiam refertur,
iuxta Ammonem, quem il-
li arietis specie fingunt. Cal-
luerunt autem hæc omnia
et Babylonij: atque hi qui-
dem affirmant se primos om-
nium fuisse. Verum, ut e-
go existimo, multo poste-
rius ad hos scientia perue-
nit. At uero Græci nec ab
Æthiopibus nec Aegyptijs
de Astrologia quicquam au-
dierunt: uerum illis Orpheus
Acagro Calliopeque progna-
tus primus ista monstravit.
non ille quidem admodum dile-
ctus, neque rem clare docuit,
sed præstigijs ac mysticis in-
uolucris obtexit. Sic enim il-
li uisum est. Nam coccinната
lyra Orgia instituit, sacrasque
cantiones decantabat. Porro
lyra cum septem haberet
qqq 3 nibat,

κινήσῃ, πάντα ἰδίῳ, καὶ
 πάντων ἰκράτῃ. ὃ γὰρ ἰ-
 κένῳ τῷ λυρίῳ ἔβλησεν, ὃ-
 ἴοι ἄλλης ἐμὲ μισοῦντος,
 ἀλλ' αὐτὸν Ὀρφέως ὃ μεγάλη
 λύρη. Ἑλλήως τι τάδε τιμῶν
 τὸν, μίσην ἔν αὐτῷ ἔρασθαι
 ἀπὸ κινήσῃ καὶ ἀσπίδου πη-
 λῶν, ἐκλήσεται λυρὴ Ὀρφέως.
 ὅν δὲ ποτὶ Ὀρφέα ἴδῃ, ὃ λί-
 σσιν ἢ χρυσῇ μιμιμυλῶν,
 μίσην ἔσται ἀπὸ καὶ ἀείδει
 τι, μετὰ χρυσῇ ἔχον τῷ λυ-
 ρῷ. ἀμφὶ δὲ μιν βῶα μυρία
 ἔτλησεν, ἐν οἷς καὶ αὐτῶν καὶ
 καὶ ταῦν καὶ καὶ λίων. καὶ
 τῶν ἑκαστῶν ὡς αὐτὸν ἰκ-
 νῶν, μίμνησόν μοι τῶν, ποίη
 ἐκείνους ἀοιδῶν, ποίη δὲ καὶ ὃ
 λυρῶν, καὶ δὲ καὶ ταῦν, ὃ
 δὲ καὶ λίων, Ὀρφέως ἐπαί-
 σιν. ὅν ὃ, τὰ λίων, αἴτια γινώ-
 σκῃ, σὺ ὃ καὶ ἐν τῷ ἔρασθαι δι-
 κῶν ἑκαστῶν τῶν. λίγῃσι ὃ
 Τειρσίῳ. αὐτῶν Βοιωτῶν, ὃ
 δὲ καὶ καὶ μαυροσύνης πῶς
 πολλὸν ἀσπίται, τῶν τὸν
 Τειρσίῳ ἐν Ἑλλασιν ἀπὸν,
 ὅτι

nibat, omniaque uincebat.
 Neq; enim illam hominis ly-
 ram spectabant, neq; illi al-
 terius musices studium co-
 rat, verum hæc magna illa
 Orphei lyra. Hiscerebus cū
 Græci honorem habere uel-
 lent, locum illi in ipso cælo
 designarunt, & complu-
 scula stellæ uocantur Or-
 phei lyra. Quod si quando
 Orpheum uideris uel saxo
 expressum, uel coloribus es-
 fictum, sedet in medio, cae-
 nenti similis, manibus tenēs
 lyram. circum hūc animan-
 tiū innumera multitudo, in-
 ter quæ & homo, & tau-
 rus, & leo. Cumq; horum
 singula uideris, fac horū mi-
 bi memineris, cuiusmodi sit
 illius cantus, cuiusmodi ly-
 ra, cuiusmodi taurus, & cu-
 iusmodi leo Orpheum au-
 diant. Quod si eorū quæ di-
 co, causas intelligas, tū &
 in cælo horū unumquodq;
 contemplator. Fertur aut et
 Tiresia gehære Bæotius, di-

uinandi gloria multū celebris fuisse, Hūc Tiresiā ex Græcis
 aiunt

ἔτι τῶν πλανημελῶν ἀστέ-
ρων, αἱ μὲν θήλειοι, οἱ δὲ ἀρ-
ρεῖοι ἐν τούτοις, ἐκείνοις ἐκτελεί-
σιν. τῶν καὶ μιν διφύια ἐρρίθαι,
καὶ ἀμφότερον Τερψιῶν μυθολο-
γίαις, ἄλλοτε μὲν θήλειον, ἄλ-
λοτε ἄρρεον. Ἀρίων ὃ καὶ
Θυῖσι, παρὶ τῆ παρῶν βα-
σιλικῆς φιλευκελεύτων, ὅδῃ
ποῖσιν Ἑλλήσιν ἀνὰ φασίδιν ἀ-
πυρολόγους τε καὶ σοφίους τ' ἐρε-
σκε μάστιγ' ἐμπελῆ, καὶ τὸ ξυῶν
τ' Ἀργείων, ἀρχαῖον ἐγνώσαντο.
οὐτ', ὅστις τ' ἐτέρῃ σοφίᾳ προ-
φρίσθη. ἔνθα δὲ Θυῖσι
καὶ ἑρὶν σφίσι, τὸν ἐν τῷ ἔρα-
σῳ συμφυλάμενον ὑπὲρ δαΐδον,
ἀπὸ τίνος δὲ ἀρῶνα χρύσειον Θυῖ-
σιν γερύσαι μυθολογίαις. Ἀ-
ρίων ὃ τὸ ἑλὶς περὶ, καὶ τῶν
ἀνατολίων αὐτῷ, λόγον ἰποιῶ
σατο, ὅτι ἐκείνους ὁμοίῳ φορῶν ἦν
λαῖς τε, καὶ ὁ κόσμος ἐκινῶν-
ται, ἀλλ' ἐς αὐτίκῃς ἀλλή-
λοις διαδρεμίσαι. καὶ αἱ νύκ-
τες αὐτῶν, δακρύουσαι τὸν κόσμον
δύοις ἴσσαι, τ' ἡλίου ἀνατο-
λαὶ αἴσι. τὰ δὲ ἀπέντα βασι-
λεῖα μιν Ἀργαῖοι ἰποιῶσαν-
το, καὶ μέγα κλέος ἰδὲ σε-

aiunt dixisse stellarum erra-
ticarum alias esse foeminio-
ninas, alias mares, non tas-
men eadem efficere. Vnde
eundem ancipiti sexu fuisse
fabulantur, aliquando jae-
minam, aliquando ma-
rem. Porro Atreo & Thye
sic de regno paterno decer-
tantibus, iam tum maxio-
mam Astrologiae celestiq;
doctrinae curam fuisse Grae-
cis, palam est. Ac publico
consensu statuerunt Argiui,
ut uter scientia praeccelleret,
is imperio potiretur. Ibi
Thyestes arietem illis in coe-
lo demonstravit, atque hinc
aureum arietem Thyestae
fuisse proditum est fabulis.
At Atreus de sole, deq; ua-
rio illius exortu locutus est,
ostendens non eodem modo
ferri solem & mundum,
sed contrario inter se cur-
su rapi: & qui nunc uide-
tur occasus, cum sit occasus
mundi, solis exortum esse.
Hac locutum Argiui re-
gem creaverunt, magnamq; do-
ctrinam

φίη αὐτῷ ἱγίνετο. ἰγὼ δὲ καὶ
 περὶ Βιλλεροφόντιον τοιάδε
 φρονέω· πολλῶν μὲν οἱ γένε-
 σθαι ἵππων ἢ μάλα πάρομαι,
 δοκίμω δὲ μιν ταύτῳ τῷ σο-
 φίλῳ μινύοντα, ὑψηλὰ τε
 φρονέοντα, καὶ ἄστροισι δμικίον-
 τα, ἐς ἑρᾶν οὐκ ἐν τῷ ἵππῳ
 ἀναβάναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ.
 ἴσα δὲ μοι καὶ ἐς Φρύγον τὸν
 Αἰθάκουτο· ἠρύδῳ, τὸν δὲ
 κορυφώσιον δὲ αἰθέρῳ ἰλᾶ-
 σαι μινύοντα. ναὶ μὲν τοι καὶ
 Δαίδαλον τὸν Αἰθωαῖον, ξεί-
 νη μὲν ἢ ἵστορίᾳ, δοκίμω γὰρ μιν
 ἐκείνῳ ἀστρολογίῃς, ἀλλὰ οἱ αὖ-
 τὸς μάλα τε ἰχρήσατο, καὶ παρ-
 ᾷ τῷ ἰωνὲς κατεγύσατο. Ἰ-
 καροῦ δὲ, νύκτι καὶ ἀταρᾷ·
 λίη χροῖμασθε, καὶ ἐκ ἡδαι-
 κτὰ διψήμενοι, ἀλλ' ἐς πό-
 λον ἀνέρχεσθαι τῷ νῦν, θίπτει δὲ
 αἰσθητικῇ, καὶ πᾶσις ἀπι-
 σφάλλει τὸ λόγον, καὶ ἐς πῖλον
 γὰρ κατὰ λῆξιν ἀβύσσῳ περ-
 γμάτῳ. τὸν ἑλλανδὸς ἄλλως
 μυθολογίῃσι καὶ ἀλλοῖον ἰπ-
 πῶν ἐν τῇδε τῇ θαλάσσῃ,

ἱκέσθαι

fabulantur, qui ex huius nomine finem eius maris Icarium
 frustra

etrinae laudē est affecutus.
 Equidē de Bellerophon-
 te similia sentio. Nam alatiū
 equū illi fuisse, non admodū
 credo: uerūm arbitror illū
 hanc disciplinā sectantem,
 sublimiaq; cogitantē, et in-
 ter astra uersantē, in cælum
 nō equo ascendisse, sed anio-
 mo. Badem de Phryxo Ae-
 thamantis filio dixerim, quē
 aureo ariete per aerem uo-
 lutum fabulantur. Quin et
 ipsum sanē h Dædalum Ae-
 theniensem, etiam si res est
 noua auditu, tamē haud exi-
 stimo eū ab Astrologia fuis-
 se alienum: sed cū ipse ea
 maximē est usus, tum filium
 suum eandem perdocuit.

Ast Icarus cum iuuentutis ca-
 lore et inscitia, non ea dis-
 quiret quæ cōueniebant,
 sed ad ipsum quoq; polū ani-
 mo tolleretur, delapsus est à
 uero, totaq; aberrauit arte,
 et in mare præceps deci-
 dit rerum immensæ profun-
 ditatis: de quo Græci secus

Ἰαφάρην ἀπὸ καλῶνσι. τὰ-
χα ἢ καὶ Πασίφην, παρὰ Δαί-
δαλιν ἀνέσκασαι ταύρω τι πύρι,
ἢ ἐν τοῖς ἄστρῳσι φανόμενῃ,
καὶ αὐτῆς ἀστρολογίῃ, ὡς ἐ-
ρωτατὴ λόγου ἀπικίτο, ὅθεν
νομίζουσιν, ὅτι Δαίδαλός μιν
τῷ ταύρῳ ἐνύμφουσαν. αἱ δὲ
αἱ, οἱ καὶ κατὰ μόρια τῶν ἰο-
πιστήμων διελόντες, ἵνατοι
αὐτῶν ἄλλα ἐπηρῆσαντο, οἱ
μὲν τὰς τῶν σιληναίων, οἱ
δὲ τὰς Δία, οἱ δὲ τὰς ἡ-
λιου σωμαγῶραντες, δρόμους
τι αὐτῶν πρὸς μινύσι. καὶ
Διωάμει. καὶ Ἐνδυμίων
μὲν τὰς τῶν σιληναίων δι-
τάξατο, φαίθων δὲ τοῦ ἡ-
λίου δρόμον ἐτικμήρατο, ἐν-
μύγει ἀρκεῖως, ἀλλ' ἄτιο
λία τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀ-
πίθων. οἱ δὲ ταχὺ ἀγνοοῦν-
τες, ἡλίου παῖδα, φαίθονα
τα δεικνύουσι, καὶ μῦθον ἐκ' αὐ-
τίῳ ἑλαμῶν πρὸς διυγίοντι.
ἐλθόντα γὰρ μιν παρὰ τὸν
ἡλίον τὸν πατέρα, αἰτίαν
τὸ τῷ φωτὶ ἄρμα ἐννοχούαν,
τὸν δὲ δοῦναι τι οἱ, καὶ ὑποβ-
δα τῆς ἐπιπνοῖας τὸν τόμον.

frustra uocant. Fieri potest,
ut Pasiphae quoque cum ex
Daedalo de Tauro audisset,
inter stellaris apparente, deq;
ipsa Astrologia, in artis a-
morem incidere. ob id exi-
stimant factum, ut Dæda-
lus illam tauro copularit.
Sunt autem qui scientiam in
portiones partiti, in singulis
partibus singuli elabora-
rint, alij in his quæ ad lu-
nam, alij quæ ad Iouem, al-
ij quæ ad solem pertinent,
congerentes, neque nō cur-
sum ac motum. uim illo-
rum. Atque i Endymion lu-
nae rationem tradidit, Pha-
ethon solis cursum deprehen-
dit, nō ille quidem uerè, sed
moriens imperfectam artē
reliquit. Hæc qui ignorant,
Phaethontē solis filium cre-
dūt, fabulamq; de illo haud
quaquā uerā narrant, adijf-
se solem patrē, ac postulasse
ab eo ut sibi liceret lucis cur-
sum moderari. illum id con-
cessisse, monuisseq; qua ra-
tione foret aurigandum.

δ δὲ φαίδωρ ἱπειδὴ αὐτὸν τὸ
 ἄρμα, ὑλικὴν καὶ ἀπειρήν, ἄλο-
 γον μὲν πρόσθεν, ὀπίσθον.
 γον, ἄλλωτι πολλὸν τῆς γῆς ἀ-
 πικρὸς μὲν, τὸς δ' αὐτὸν ὀ-
 πικρὸν ἐστὶν, καὶ δάλακτον ἐν
 αἰσχυρὸν ἀνέθετο. ὡς
 τοῖσι δ' ὅτε τὸν Δία ἀγανακτῶν-
 τας, βαλὼν πρὸς τὸν φαίδω-
 νος μεγάλῳ, πικρὸν δὲ μιν
 αἰὲν ἔλκεται πρὸς τὸν πόν-
 τιν, μίγα ἱπποῖον, ἔστι μίγα
 βαλὼν τὰ ἔθνη, καὶ νῦν αἰ-
 σιν ἀγέροι, καὶ τὸ ἔλκετον
 ἐπ' αὐτῷ δάκρυον παλάσσειν.
 ὅς τ' αὖτε ταῦτα ἰγνίτε, δ δὲ ἱ-
 σίον αὐτοῖσι πᾶσι δαί, ὅς ἱ-
 λικὸν πᾶσι ἐπεισάτω, δ δὲ
 ὁ πᾶς αὐτῷ ἀπὸ βασιλῆος. λίγος
 σι δὲ καὶ ἄλλ' ἑλλῶσι πολ-
 λὰ μυθώδεια, τοῖσι ἰγνὸς μάλα
 τι πᾶσι δαί. ὡς γὰρ δὲ ἱ-
 σίον πρὸς τὸν πόντον, πᾶσι δὲ Αἰ-
 νάκῳ τῆς Ἀφροδίτης γινέ-
 σθαι, καὶ Διὸς Μίνῳ, καὶ Ἀ-
 γρὸς Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτό-
 λυκον Ἑρμῆος; ἄλλ' οὗτοι, ἱ-
 καστὸν αὐτῶν, διὰ τὴν
 ἰγν-

aut Autolychum Mercurij? Verum hi homines pij, dijs
 grati

Phaetbontem uero conscen-
 so curru, partim ob atate,
 partim ob imperitiam ita
 egisse, ut aliquando esset ui-
 cinus terræ, aliquando lon-
 go semotus spacio à terra;
 interim mortales frigus at-
 que æstus intolerabilis con-
 ficiebat. Ob hæc indignas-
 tum Iouem ingenti fulmi-
 nis telo percussisse Phaetbō-
 tem. cum deiectum sorores
 circumstantes magno luctu
 prosequerantur, donec im-
 mutarent formæ quæ nunc
 sunt Populi, ac lachrymarū
 uice quibus fratrem deplora-
 bāt, electrum destillant.
 Haudquaquam hæc ita ge-
 sta sunt, neque pium est his
 habere fidem, neq; Soli fuisse
 filium, neq; illi filius interijt.
 Sed narrant Græci & alia
 permulta fabulosa, quibus
 ego non admodum credo.
 Nam quī consensaneum est
 credere, Aeneam Veneris
 fuisse filium, aut Minoa Io-
 nis, aut Ascalaphū Martis,

ἴγνισσι, καὶ σφίσι γαστρομελίσ-
 σι· τῷ μὲν ὁ Ἀφροδίτη, τῷ
 δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ, ὁ Ἄρης ἰο-
 πέλειψεν· ὁκόσοι γὰρ διὰ αὐ-
 θρώποισι ἐν τῇ γαστρὶ ταύτῃ
 οἰκοδομητοῦνται, ἔτοι ὅπως
 τοκίδες, ἐνυτοῖσι πάντα ἐ-
 κτελεῖται, καὶ χροῖον,
 καὶ μορφὴν, καὶ ὄργανον, καὶ
 διακοσίω· καὶ βασιλεὺς μὲν
 ὁ Μίνως, Διὸς ὁ γαστρομελής, ἡμο-
 λῆς δὲ Αἰνείας, Ἀφροδίτης
 βαλὼν ἴγνισσι· ἡ δὲ οἱ ἡλιπ-
 κῆ, ὁ δὲ Ἑρμῆς ἀπικνισσι· ὁμο-
 νοῦν δὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἡ-
 δισσεν, ὁ δὲ ἰς Τάρταρον ἐρ-
 ριψεν, ὁ δὲ τὰ ἄλλα ἡμέσας
 ἡ οἰκόσα αὐθρώποισι νομίζουσιν·
 ἀλλὰ φέρεται γὰρ ὁ Κρόνος
 πῶς ἐξω φορῶν, πολλὸν ἀφ' ὧ
 μέγας, καὶ οἱ νοθῶντες ὁ ἰνυ-
 σις, καὶ ὁ ἡλιπκῆ τοῖσι αὐ-
 θρώποισι ὁράσθαι, διὸ δὲ
 μιν ἰσθῶναι λέγουσιν, ὅπως
 πεπρωμένον· τὸ δὲ βᾶ-
 ρος τὸ πολλὸν τῷ ἡερῷ, Τάρ-
 τος καλεῖται· μάστιγας ἰν
 τῇ Ομήρῳ τῷ ποιητῇ, καὶ τῶν
 ἡοιῶν ἐπὶ μᾶλλον αὐ-

grati fuerunt, eosq; nasce-
 tes, hunc Venus, illū iupiter,
 aliū respiciebat Mars. Ete-
 nim qui patres familiās sunt
 mortalib. in hoc progignen-
 di genere, ἢ veluti parentes
 sibi similia producūt omnia,
 & colorē, & formā, & fa-
 ctā, & animū. At rex qui-
 dem Minos Iovis auspicijs,
 Aeneas formosus Veneris fa-
 uore natus est, fur Autoly-
 cus: at ea furacitas illi ex
 Mercurio cōtigat. Iam uerò
 nec Saturnū iupiter cōiecit
 in uincula, nec in tartara
 præcipitē dedit, neq; cetera
 machinatus est quæ putant
 homines: uerū Saturnus ex-
 tremus mouetur, proculq; à
 nobis semotus est. Segnis
 illi motus, neque facilis a-
 nimaduersū mortalibus: at-
 que hanc ob causam illum
 stare dicunt, ceu uinculis
 alligatum. Cæterum in-
 gens aeris multitudo, Tar-
 tarus appellatur. Sed potissi-
 mū ex Homeri poetæ, Hesio
 diq; carminibus liceat intel-
 ligere,

οὐκ ἐν πάλῳ τοῖς ἀστρο-
 γήουσι δημοφυνόντα. οὐτ' αὖ
 δὲ τὴν σαρῶν τοῦ Διὸς ἀπε-
 γήγται, καὶ τοῦ υἱοῦ τὰς βο-
 λὰς, τὰ δὲ ἔγχε' ὕματα εἶναι
 συμβάλλομαι, καὶ τὰς πέ-
 λους, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἡφα-
 στ' ἐπιήσαστο, καὶ τὸν χρ-
 σόν, καὶ τὴν ἀλκίῳ. τὰ μὲν
 γὰρ ἑκὼσα ἐς τὴν Ἀφροδίτῳ
 αὐτῷ καὶ τοῦ Ἀρι' τὴν μοι
 χέλιω λήλυται, καὶ τὰ ἱμφα-
 σία, οὐκ ἄλλοθεν, ὅτι τῆς ἡ
 τῆς σοφίης πιπικυμένη· ὃ γὰρ
 δῶκεν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἀ-
 ρι' ὁμοφροσύνη, τὴν Ὀμή-
 ρου αἰνέων ἀποργάζεται. ἐν
 ἄλλοις ἡ ἐπίσσι τὰ ὄργα ἐκ
 σου αὐτῶν διορίσαστο, τῇ Ἀ-
 φροδίτῃ μὲν ἀπὸν, ἀλλὰ
 σὺ γ' ἰμορόμεντα μετόρχει ὄρ-
 γαγάμοιο. τὰ δὲ τοῦ πολέ-
 μου, ταῦτα γ' Ἀρμιδοῶ, καὶ
 ἀβλῶν πάντα μάχουσι. Ἀ-
 πόρ οἱ παλαιὸν ἰδόντες, μά-
 χιστα μαντικῶς ἐχρῆντο, καὶ ἡ
 παρόργον αὐτῶν ἐποιούτο·
 ἀλλ' ἔτι πύλεις ὤκισον οὐκ
 δὲ τάχιστα πορνεύαλλοντο, ἔτι

urbes conderent, neque moenia circumducerent, neque

ligere priscorum fabulas cō-
 Astrologia consentire. Si-
 quidem ubi Iouis catenam
 narrat, ac solis iacula (quae
 quidem ego radiorum ictus
 esse cōhicio) tum urbes quae
 in clypeo fixerat Vulca-
 nus, praeterea choream et
 uincam, ad haec quaecunque
 de Veneris ac et Martis a-
 dultério dixit, deq; detectio-
 ne, baud aliunde quam ex
 hac scientia sunt confictae:
 quandoquidem Veneris et
 Martis concursus, Homeri-
 ca cantilenae praebet argu-
 mentū: in alijs aut uersibus
 utriusq; diuersum effectū de-
 scripsit: Veneris cū ait illi:
 Tute Venus iucunda magis
 connubia cura.

Porro de belli negotijs:
 Cuncta citò haec curae fue-
 rint, Marti atque Mi-
 neruae.

Haec cū intelligerēt ueteres
 illi, maxime diuinationibus
 utebantur, nec eā ociosam
 esse putabant, adeo ut nec

φόνος ὀργάζονται, οὐτε γυναι-
 κας ἐγάμον, πρὶν αὖ δὲ
 παρὰ μάντιων ἀνῶσαι ἱκα-
 τα. καὶ γὰρ δὲ τὰ μαντεῖα
 αὐτοῖσι ἐκ ἑξῆς ἀστρολογίης
 ἔμ. ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς,
 παρὲν ἔχει τὴν προφατί-
 λω, σύμβολον τῆς παρθένου,
 τῆς οὐρανίης· καὶ Δράκων
 ἐπὶ τῷ τρίποδι φέγγεται, ἔ-
 τι καὶ ἐν τοῖσι ἀστροῖσι Δρά-
 κων φαίνεται· καὶ ἐν Διδύμοις
 δὲ μαντεῖον τῷ Ἀπὸλλωνῷ,
 ἡμὶ δὲ κίσι καὶ τοῦ-
 το ἐκ τῶν ἑρῶν Διδύμων
 διημάζεται. οὕτω δὲ αὐτοῖσι
 χρῆμα ἰσχυράτατον ἢ μαλίσσιν
 ἐκ Διδύμων, ὥς δὲ Ὀδυσσεὺς,
 ἰππὶ δὲ ἱκσάμι πλανήμεν,
 ἰδιόθους ἀτρικὺς ἀκούσαι
 παρὰ τῶν ἱερωτῶν περιμέτων,
 ἰς τὸν Αἰδὼν ἀπίπαιτο, σὺν
 ἑφρα ἑλθὲν ἵκνατο, καὶ ἀτφ-
 πία χῶρον, ἀλλ' αἰε λόγου
 ἰλθῶν Τειρεσίην ὀπιθυμῶν.
 καὶ ἰππὶ δὲ ἰς τὸν χῶρον ἑλ-
 θας, ἑνδα ἢ Κίρκην ἰσθῆναι,
 καὶ ἱκσάμι τὸν βετρίον, καὶ
 τὰ μῦθας ἰσφαξί, πολλῶν νι-
 ρατ, φονεὴν fodit, oues mactavit: cumq; complures essent

quenquam occiderent, nec
 que ducerent uxores prius-
 quam de singulis à uate re-
 sponsum acceperissent. De-
 nique nec ipsa eorum ora-
 cula ab arte astrologica e-
 rant aliena: uerùm apud
 Delphos uirgo prædicendi
 munus administrat, quæ
 cœlestem illam uirginē re-
 præsentat: ac Draco sub tri-
 pode uocem edit, quoniam
 ἔντῳ inter stellas Draco con-
 spicitur: in Didymis uerò
 templum est Apollinis, ἔν-
 τῳ hoc, sicuti mihi uidetur, ex
 hīs Didymis, id est geminis
 qui in cœlo sunt, appella-
 tum. Vsque adeò uerò diui-
 natio uisa est illis res sacra,
 ut Vlysses etiam cùm erran-
 do fessus uellet certò dere-
 bus suis cognoscere, ad in-
 feros penetrarit, non quò ui-
 deret umbras ἔντῳ locum ina-
 mœnum, sed quòd cuperet
 cum Tiresia colloqui. Qui
 simulatque in locum perue-
 nerat, quem Circe monstra-
 rat, umbræ,

κῆρυγ' ἀφ' ὧν τῶν, ἐν τοῖσι
 ἢ τῆς μητρὸς τῆς ἰωνῆς, τοῦ
 αἵματος ὅτι αὐτὴν ἰθιλόντων, ὃ
 πρότερον ἀφ' ἧς ἐδρῆ, ὃ δὲ
 αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρε-
 σίῳ γούσαδαι, καὶ βασιλ-
 κᾶσαι ἀπ' αὐτῶν οἱ τὸ μαυτίον.
 καὶ αἰσχροῦ, διψῶσαν ἐρίων
 τῆς μητρὸς τῶν σινιῶν. Λακ-
 δαιμονίῃσι ὃ Λυκὸν γ' ὅτι τῶν
 πολιτέων πᾶσαν ἐν τῷ ἔρα-
 νῷ διατάξατο, καὶ νόμον σφί-
 σιν ἐποιήσατο, μηδ' αὖτε μη-
 δὲ ἐς πόλεμον προχωρεῖν,
 πρὶν τῶν σιλιωαίων πλῆρως
 γυγῆσαι· οὐ γὰρ ἴσως ἐνόμι-
 ζον εἶναι τῶν Λυκαίων αὐ-
 ξανόμενος, τῆς σιλιωαίων ἢ
 ἀφανισόμενος, πάντα δὲ ἐκ
 αὐτῇ διακρίναι. ἀλλὰ μὲν
 οἱ Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἴδω-
 ξαυτο, ὃ δὲ ἐτήμισαο ἀστρο-
 λογίῳ, αἰοίῃ δὲ καὶ ἀσφίῃ,
 λέγουσι καὶ τῆς σιλιωαίων ἐμ-
 μεσαι προγγίγθαι. οἱ μὲν
 οὐκ πρὸς ἡμῶν οὕτω λῆρτα ἦ-
 σαν φιλεμύντες, οἱ δὲ νῦν,
 οἱ μὲν αὐτῶν ἐδίωκται εἶ-
 ναι λέγουσι, αὐθρόπτοις τῶν

umbra, atque inter hæc ma-
 tris quoque sanguinem bi-
 bere cupientes: non prius
 permisit ulli, ne matri qui-
 dem, quàm Tiresia gustas-
 set, coactusq; esset sibi uati-
 cinium edere: potuit' que
 interim matris umbram ui-
 dere sitientem. Ad hæc
 Lycurgus Lacedæmonijs
 omnem Reipublicæ adminis-
 trationem ἐ' cælo tem-
 perabat, ac legem illis de-
 dit, ne quando in bellum
 prodirent ante pleniluni-
 um. Non enim existimabat
 eandem esse ciuitatis adminis-
 trationem, crescente lu-
 na, & euanescente, propte-
 rea quòd omnia ab illa re-
 gerentur. Porro in Arca-
 des soli hæc νό receperunt,
 nec in precio habuerunt a-
 strologiam, sed iidem ob im-
 peritiam & stulticiam a-
 iunt se luna antiquiores esse.
 Proinde cùm nostri maio-
 res usque adeò fuerint astro-
 logia studiosi, huius ætatis
 homines partim aiunt fieri non posse ut homines finem in-
 ueniant

καὶ ὑβραδα μαστικῆς ἔχον
 εἶναι μὴ ἔτι πιστὸν ἔτι ἀλ-
 θία. ὃ δὲ Ἄρια, ὃ δὲ Δία, ἐν τῷ
 ἑρανοῦ ἡμῶν ἵκεν καὶ λινέσθαι,
 ἀλλὰ τὸ μὴ αὐτῶν πῶν πρὸς
 γυμνάτων ἐλπίσιν ὥστε ἐκεί-
 νοι ποιοῦνται, ὃ δὲ ὅτι αὐτοὶ
 οἱ πρὸς τὰς ἐλπίδας, ἡ-
 τὰ σφίσις ἡ χρῆσις τῆς πόριφο-
 ρῆς ἀσπρίφονται. ἄλλοι δὲ
 ἀστρολόγῳ ἀφουδία μὲν, ἀ-
 νοφιλία δὲ εἶναι λέγουσιν. ὃ
 γὰρ ὑπὸ μαντισμῶν ἀλλήλων
 εἶναι, ὁπόσα τῆς μίσησι δό-
 κούντα ἐπὶ ῥέχεται. ἐγὼ δὲ
 πρὸς τὰς ἐλπίδας ἐκείναι ἔχω
 ἀπαρ, ὅτι οἱ μὲν ἀστῆρες, ἐν
 τῷ ἑρανοῦ πῶν σφίσις ἐλ-
 λόνται, πᾶρ ῥέχεται δὲ σφίσι
 τῆς λινέσθαι τῶν καὶ ἡμῶν
 αὐτῶν ἐκείναι ἐπὶ γίνονται. ὃ
 ἐλπίσις ἑκείναι μὲν δύνανται, καὶ
 ὁρμήσιν, καὶ αὐτῶν ἐκείναι
 μὲν, ἡμῶν αὐτῶν ἐκείναι
 εἶναι, καὶ ἐκείναι δύνανται
 ὑπὸ τῶν αὐτῶν τοῦ ἑρανοῦ,
 ὑπὸ δὲ τῆς δυνάμεως τῶν ἀστῆρων
 μὲν ἄλλο γίνονται; καὶ
 ἐκ μὲν ἐκείναι πρὸς ἀπὸ
 εἶναι ὅτι ἡμῶν ὥρεται, καὶ

ueniant diuinandi scientiæ,
 propterea quod neque cæ-
 ta sit, neque uera, neq; Mar-
 tem, aut Iouem nostra cau-
 sa moueri in cælo: uerum il-
 lis humanarum rerum nullo
 lam esse curam, neque quic-
 quam esse eis cum his nego-
 cys commercij, uerum secun-
 dum hos necessitate cir-
 cumaguntur: partim di-
 cunt Astrologiam non esse
 quidem mendacem, at inu-
 tilem. Non enim mutari ua-
 ticinio quæcunque fati de-
 creta instant. At nego sa-
 nè utrisque respondere pos-
 sum, stellis in cælo suo quo-
 dem motu uolui, cæterum
 obiter eius motus effectum
 ad nos peruenire. An uis e-
 quo currente, et gallinis aut
 hominibus tumultuantibus
 lapides subsilire, stipulæ-
 que moueri uentis cursu
 concitatis, siderum uerò
 uertigine nihil præterea ef-
 fici? tum ab igni exiguo ca-
 lor ad nos permanat, neque

ἔστι οἱ μίλει τῷ ὑμιτορίῳ δάλ-
πις, ἀτάρου δὲ ἐδιδίμην
ἀπορροίην διχόμεθα; καὶ μέ-
τοι τῇ ἀστρολογίῃ, τὰ μὲν φαῦ-
λα ἰδὼν ποιεῖν, ἀδυνάτῃ
ἔστιν, ἐπεὶ ἀλλάξει τί τῶν ἀ-
πορρόντων πραγμάτων, ἀλο-
λά τὸς χρωμύους τὰ δὲ ὑφί-
λιν, τὰ μὲν ἰδὼν ἀδύνατος ἀ-
φιστάμενα πολλὰ ἀπόπρω-
τον συφραίνει, τὰ δὲ ἀγνοῖ-
σι φαῦλα δυνάμειος δέχον-
ται. ὃ γὰρ σφίσι ἰπέρχεται,
ἀλλ' ἐν μιλίτῃ καὶ προσδο-
κίῃ βῆδιν καὶ πρῆξιν ὕψεται.

τάδε ἀστρολόγοι πῶς

ἐγὼν ἰστολάμ.

βάν.

via mitiaq; uidentur. Hæc mea est de Astrologia sententia.

nostra tamen caussa quic-
quam erit ignis, neque illi
curæ est astus noster, ab as-
tris autem nihil ad nos des-
fluit? At sanè fieri non po-
test, ut per Astrologiam ex
malis bona faciamus, neque
mutare quicquam earum
rerum quæ ab illis ad nos
demanant: sed banc utilitas
tem ars adfert utentibus.
Bona multo antè delectant
eos qui uetura præscierint:
mala uerò facile cum non
imprudētibus uenerint, ac-
cipiuntur. Neque enim in
illos irruunt, sed quia media
tata expectataq; sunt, le-
uia mitiaq; uidentur. Hæc mea est de Astrologia sententia.

GILBERTI COGNATI ANO

notationes.

a De cælo.) Propositio. b Neque enim.) A' similis.
e Primum: g tur.) Commemorat à quibus principio hæc
ars inuenta, culta & locupletata fuerit. d Porro Aegy-
ptij.) Hic Lucianus apertissimè docet Astrologiam, atque ex
ea diuinationem in causa fuisse, ut diuersa animalia maximo
in honore apud Aegyptios habita fuerint. e Annum ue-
rò (ole.) Solis annus quem peragit, ab uno signo ad idem re-
diens, unde annus uertens uocatur, & habetur magnus, cum
Iunæ annus breuis putetur. Arcades annum tribus mensibus,

Arcanæ

Acanarnes uerò vi. mensibus dimensi sunt . Græci uerò
 cccliii. diebus. f Nam Apis.) Osiris rex Aegypti tandem
 in deos relatus cum uxore sua Iside , colitur sub imagine bo-
 uis , quam Apim seu Serapim appellant, propterea quòd ab
 uxore post eadem eius à fratre factam, quæsitus & inuentus,
 laceratus ibidem postea repertus , bos creditus sit fuisse Osi-
 ris. g Ammonis oraculum .) Ammon Iouis epitheton,
 hoc est arenarius . nam ἄμμος arenam significat . Iupiter e-
 nim arietis specie , in extremo Libyæ arenoso colebatur : ut
 Apollo Clarius est dictus , quòd coleretur in Claro insula.
 Lege ea quæ in Diogenis & Alexandri dialogum annotauim-
 us. Dædalus .) Dædali architecti insignis Atheniensis,
 notissima est fabula , qui unà cum Icaro è Creta alis quas ce-
 ra sibi & filio agglutinat, in altum se eleuans, tyrannidem
 & iram Minois fugiebat . Virgilius sexto *Æneid.* Ouidius
 libro octauo *Metamorph.* i Endymion .) Primus Lunæ
 motum obseruasse atque alijs ostendisse dicitur . Plinius li-
 bro secundo, capite nono. k Veneris ac Martis .) Concu-
 bitus Veneris ac Martis ab Homero *Odyss.* 8. luculenter de-
 scribitur: in Colloquijs quoque Luciani, & postea in *Meta-*
morphoseos Ouidij libro quarto. l Denique .) Com-
 memorat quomodo apud ueteres oracula ad Astrologiæ ra-
 tionem relata sint . m Arcades .) Arcades in summam mo-
 rum immanitatē efferati sunt, quòd cæteris omnibus ample-
 ctentibus Astrologiam , cæterasque liberales disciplinas,
 quarum cultu mansuescunt hominum ingenia, soli con-
 tempserint, seque fecerint antiquiores ipsa lu-
 na: unde & προσληνᾶτοι dicti. n At
 ego .) A similibus,
 & signis.

Vincentio Ob/opæo interprete.

ARGVMENTVM.

Effigiat hoc dialogo Lucianus typum siue exemplar formosissimæ atque honestissimæ mulieris, quæ non tantum pulchritudine corporis perfecta & numeris omnibus absoluta sit, uerùm etiam eas animi dotes eamque morum uenustatem ac gratiam habeat, quæ feminarum propriissimæ sint, & pro personæ qualitate quamque maximè commendent. Ac priorem quidem descriptionem, corporis ac formæ uidelicet, ex sua persona effingit, collatione facta omnium earum, & statuarum, & imaginum, quæ unquam à clarissimis artificibus factæ præcipuè celebrantur, sumendo ex unaquaque quod in ea potissimum fuit, ac plurima laude nobilitatum. Alteram autem quæ sermonis ac uocis suauitatem, eloquentiam, studia, cognitionemque liberalium scientiarum, præterea sapientiam quoque ac prudentiam, modestiam, pudicitiam, & (quam in hac cum primis commendat) animi æquabilitatem ac moderationem describit: sub Polystrati cuiusdam persona, cum quo Dialogum hunc instituit, proponit, etiam ipsam collationibus exemplorum cum poeticorum, tum historicorum eodem modo illustratam. Vtrum autem Imperatoris alicuius eorum sub quibus ipse uixit, an externi regis cuiuspiam uxorem aut etiam concubinam, hoc tam exquisito ac singulari encomio celebret, dubitari potest. Nam Traiani quidem atque Adriani uxoribus, sub quorum imperio pleraque scripsit, & nomen & patria repugnare uidentur, cum altera Plotina, altera Sabina dicta fuerit: hanc autem ipse, ut illam apud Xenophontem Abradatæ uxorem, Pantheam uocari dicat, & ex Smyrna Ionica ciuitate natam fuisse. Et tamen appellatione regis Magni, qua ueteres Græci solum Persarum regem nominabant, idem infra etiam imperatorem Romanum designat: cum in Toxari ait Diniam à præfecto Asiæ ad regem Magnum (quanquam ibi regem Persarum, qui tum nullus fuit, Erasmus quoque uerterit) in Italiam missum, & ab eo damnatum in Gyrum insulam relegatum fuisse.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΚΙΑΝΟΥ, ΠΟ-

ΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

lystratus.

AΛ' ὅ τοι οὗτόν τι δὲ
 ρα ἵπασθην εἰ πῶ
 γοργῶ ἰδύσθης, οἷον
 ἔγὼ ἔνκαγχ' ἱπαθεῖν, ὃ πολὺ
 στρατῶ, παγκάλῳ τινὰ γυναι
 κα ἰδῶν· αὐτὸ γὰρ ἔμυθε ἱκῶ
 νο, μικρὸ δὲ αἰὼς δὲ αὐθιγῶ
 πρὸς τοὺς γιγνόμεναι, πικρῶς ὅ
 ποτε θάνατος. ΠΟ. Ἡράκλειε,
 ἔσθ' ὅστις τὸ δέμας φῆς, καὶ
 δεινῶς βίαιον, εἴην καὶ Λυκίον
 δὲ πλεῖς γυνῶν τις ἔσθ'· σὺ γὰρ
 ἔπ' ὅ μιν ἔμεγαλύνον καὶ πάν
 ῥα δῖος αὐτὸ πάσχεις, ὥς τὴ
 δάττορ ἀπὸ τοῦ ὄλου ἔσιπυλον
 μετακινῆσαι, ὃ οἱ ἔλαλόν
 ἀπάγει, μὴ ἔχ' ὑπερσύναι αὐ
 τῆς λειχνητότα καὶ ἐπιδανύον
 τά γε πολλάνης, ὅσπερ ἱκῶ
 νω αὐτῶν πῶν τῷ Ταντάλου.
 ἅπαρ ἀπὸ μὲν, τίς ὁ λιθοποιὸς
 αὐτῆς Μίδεσσα ἡμῖν ἔστι, καὶ
 πῶς, ὥς καὶ ἡμῶς ἰδομένη; ὃ
 γὰρ, οἶμαι, φρονήσεις ἡμῖν ὅτι
 μοι quoq; νῶν ῥαδὸν· profundere tibi moris est, quemadmo-
 dum illam perhibent Tantali filiam. Veruntamen re-
 sponde mihi, quæ illa tandem est Medusa saxifica, ex un-
 de generis ortum ducit, ut et nos illam uideamus? Nec
 quæ enim, ut mea est opinio, nobis inuidetis spectacula

AT profectò tali
 quopiâ illi absum-
 pti sunt exitio, quæ
 Gorgois facies cōspecta est,
 quali ego paulo antè penè
 interissem, ὁ Polystrate, ui-
 sa summa forma mulieris et
 quod in ea fertur fabula, pa-
 rû aberat quo minns ego sa-
 xum ex bomine factus sim,
 spectaculi admiratiōe rigo-
 re attracto. ΠΟΛ. Ὁ Ἡρ-
 cules, inusitatū quoddam et
 nouū dicis spectaculum, ni-
 mīq; uiolentum, si Luciano
 quoq; stuporē induxerit mu-
 liercula. Hoc equidē formo-
 sis conspectis iuuenibus jaci-
 lè tibi solet accidere, na ut
 quispiam citius totū Sipylū
 loco dimoueret suo, q̄ te à
 formosis queat abstrahere:
 q̄ nō solūm hianti ore illis as-
 sistere cōsueuisti, sed lachry-
 mas quoq; nō rarò profundere tibi moris est, quemadmo-
 dum illam perhibent Tantali filiam. Veruntamen re-
 sponde mihi, quæ illa tandem est Medusa saxifica, ex un-
 de generis ortum ducit, ut et nos illam uideamus? Nec
 quæ enim, ut mea est opinio, nobis inuidetis spectacula
 rrr 2 lum,

δίας, ἔδ' ἐκλυτοπύσας, εἰ
 μίλλοι μὲν πλεῖστον πᾶς ἢ αὐ-
 τοὶ παραπικρύναι σοι ἰδόν-
 τες. Λυ. καὶ μὴ οὐ εἰδέναι
 χεῖρ σι, ὥς ἡμῶν ἐκ πόρρω πῆς
 μόνον ἀπίδης ἐς αὐτὴν, ἀχα-
 νῆ σι, ἢ τῶν ἀνδραγμάτων ἀ-
 κινητότοτον ἀποφαυεῖ. καί
 τοι τὸτο μὲν ἴσως ἐβρωικώτε-
 ρόν ἐστι, καὶ τὸ βραῦμα ἤτιον
 ἡμῶν, εἰ αὐτὸς ἰδοῖς. εἰ δ' ἡ
 κείνη προσβλήψαι σοι, τίς ἐστὶ
 μηχανὴ ἀποσῆναι αὐτῆς; ἀ-
 πάξει γάρ σοι ἀναδυσσάμενη,
 ἐνθα ἂν ἰθὺς, ἔπειρ ἢ ἡ λήθος
 ἢ ἡρακλεία δρᾷ τ' σίδηρον. Πό.
 πάντως ὦ Λυκίε, τερᾶσιόν τι
 ἡμῶν ἀναπλάττω. ἀλλ'
 ἀπὲς μοι, τίς ἡ γυνὴ ἐστίν; Λυ.
 οἶα γάρ με πρὸ βαλίδας τῷ
 λόγῳ, δεδιδυία, μή σοι ἰδόν-
 τι ἀδρῆς τις ἐπαύνοσαι δό-
 ξω, παρὰ τοσούτον ἀμείνων
 φροῦται. πλὴν ἀλλὰ ἥ τις
 ᾗ ἐκ αὐτῶν ἔχοιμι, θρα-
 μίβι expedi, quæ nam illa fuerit mulier. L V C. An tu me
 oratione eius formam immodicè attollere existimas, qui ue-
 reor ne eam tibi iam uisam, ingenij culpa atq; infirmitate
 niniis ieiunè laudarim? Tanto tibi eius facies oratione mea
 amplior uidebitur, atq; excellentior. Cæterum quænam sit,

lū, neq; zelotypia morbo la-
 borabis, etsi nos illa cōspe-
 Eta rigore concreuerimus.
 L V C. Atqui hoc planè ti-
 bi cōpertum esse oportet, q
 si ex sola specula illam intui-
 tus fueris, mutū ilicò ac ipsis
 statuis immobiliorè te faci-
 et. Et fortasse quod dixi, le-
 ue est præ hoc quod dictu-
 rus sum. Vulnere quoq; non
 admodum tempestiuo te cō-
 sauciabit, si coram ipse illā
 intueberis. At si illa conuer-
 sis oculis temet inspexerit,
 quæ facultas tibi relinque-
 tur te ab illa auellendi? Ab-
 ducet te alligatū quocunque
 collibuerit, quemadmodū la-
 pidem Heracleum ferrū ad
 se attrahere perhibent.

P O L. Desine uerò, ὁ Λυ-
 ciane, prodigiosam quan-
 dam et monstificā effinge-
 re pulchritudinem. Sed hoc
 me
 mibi

πᾶσα δὲ πολλή, καὶ ἄλλη πω
 ρὴ αὐτῷ παρασχομένη λαμο
 πρά, καὶ οὐνέχωμι τι πλεῖον,
 καὶ ἄθρα πάντων πολλά. καὶ ὁ
 λως μέζον γὰρ ἢ κατὰ ἰδιωπι
 κῶ τύχῳ ἐδόκει τὸ πρῶγμα
 εἶναι. πο. ἐδὲ τῦνομαι ἐπύθε
 σύγει, ἢ τις καλῆτο; Λυ. ὅα
 διαμῶς, ἢ τῶτο μόνον, τῆς Ιω
 νίας ἑστῇ. τῶν διατῶν γὰρ τις
 ἀπιδὼν ἐς τὸν πλησίον, ἐπὶ
 παρῆλθε, τοιαῦτα μέντοι ἔφη
 τὰ Σμυρναῖα καὶ ἄλλα. καὶ
 δαυμαστὴν ἐλεῖν, εἰ ἢ καλλίστη
 ἢ Ιωνικῇ πόλει, τίς καλ
 λίστῳ γνωαῖνα ἤνεγκον. ἐδό
 κει δέ μοι Σμυρναῖα καὶ αὐ
 τὸς ἐλέγων εἶναι, οὕτως ἐσι
 μνωῖτο ἐπ' αὐτῇ. πο. ἔκοιῷ
 ὑπὲρ λίβας τῶτό γαί ὡς ἀκρωδῶς
 ἐποίησας, ὅτε παρὰ κληδύ
 σας, εἴτε τὸν Σμυρναῖον ἐα
 κᾶνον ὀρόμενον ὅς τις ἦν,
 καὶ τὸ εἶλετο, ὡς εἶδον τι, ὅ
 πόδαξον τῷ λόγῳ· τάχα γὰρ αὐ
 ille mihi Smyrnaeus esse, qui
 illa iactabat. POL. Proinde
 neq; illam cōsecutus es, neq;
 terrogaris. Atqui saltem s
 oratione mihi adumbrato

mibi non promptum est dicere. Magnus circa illā ceronebatur cultus, & apparatus splendidus. Eunuchorū numeroſo ſatellitio ſtipata: multis præterea alijs, & illis teneris puellis comitata incedeſbat. In ſumma, omnia erant ampliora, quā quæ priuatæ fortunæ mediocritas ſuſtentare poſſit. P O L. Ergo ne nomen quidem inaudiſti tu, quānam uocaretur? L V C. Ne nomē quidē teneo, niſi hoc ſolum, illam eſſe oriundam ex Ionia. Siquidem ſpectatorum quiſpiam, conuerſis in proximum oculis, quando præteribat: Tales, inquit, Smyrnæ ſunt pulchritudines. Nihil aut mirandum eſt, ſi ex Ionicis urbibus pulcherrima, mulierē produxerit pulcherrimā. Viſus uerō eſt & ta dixerat, adeo inſolēter de hoc reuera ut lapis feciſti, qui myrnæū illum quæ fuerit inciem, quoad eius fieri poteſt, i quæam fortaiſſe iſta ratione

rrr 3 illam

οὕτω γνωρίσασθαι. ΛΥ. ἔρεξ,
 ὁλίγον τῷτο ἤττας, ἐ κατὰ
 λόγων δυνάμιν, καὶ μάστιγας
 γὰ τῶν ἐμῶν, ἐμφανίσαι οὐ-
 γὰν χρηματίσας ἐκόντας, πρὸς ὅν
 μάλιστα αὐτὸν Ἀπιδίαν καὶ Ζεῦξιν
 καὶ Παρράσιον ἐκάνοι ἰδέσθαι, καὶ
 ἄλλους φειλίαν καὶ Ἀλκαμένην,
 ἐγὼ δὲ λυμνωμένοι τὸ ἀρχέτυ-
 πον, ἀσφαλέως τῆς τέχνης. ΠΟ.
 ὅμως, ὦ Λυκίην, ποῖά τις ἔν
 τῷ ὄψιν; ἐ γὰρ ὡδισφαλὲς τὸ
 τίλμακα, καὶ φίλῳ αὐτῷ ὡδιδά-
 ξας τῷ ἀκόντι, ὅπως αὐτῷ τῆς
 γραμμῆς ἔχει. ΛΥ. καὶ μὴν
 ἀσφαλέσθωσαν αὐτὸς ποιεῖ-
 σαι μοι Διονῶ, τῶν παλαιῶν
 τινος ἐκάνον τέχνητῶν παρὰ
 καλίσας ὡδὶ τὸ ἔργον. ὡς
 ἀναπλάσσει μοι τῷ γυναι-
 κῇ. ΠΟ. πῶς τοῦτο φῆς; καὶ
 πῶς αὐτὸ ἀφίκοιντό σοι πρὸ
 τοσούτου ἱστῶν ἀποθανόντων;
 ΛΥ. ῥηδίως, ὅν περ σὺ μὴ ὀ-
 νύσης ἀποκρίναι τί μοι.
 illam cognoscere. LVC.
 Vide quantam rem à me
 exigas. Neque enim tan-
 ta praestò est facultas ora-
 tionibus, praecipue uerò
 meis, adeò admirandam i-
 maginem in lucem produ-
 cendi, ad quam delinean-
 dam uix Apelles, aut Zeu-
 xis, aut Parrhasius suffice-
 rent, aut si quis fuit uspiam
 Phidias, aut Alcámenes. Ego
 uerò artis imbecillitate non
 mediocriter laesum defor-
 mabo archetypum. PO-
 LYSTRA. Age tamen, ef-
 fare obsecro quali fuerit
 uultu praedita. Neque enim
 periculosa erit audacia, si
 familiari tuo ostenderis i-
 maginem, quibus lineamen-
 tis adumbrata fuerit. LV-
 CIANUS. Atenim longè tu-
 tius ipse mihi facturum ui-
 deor, si quos priscorum il-
 lorum artificum ad praefens opus absoluerundum adsciuerò,
 ut mulieris formam mihi depingant. POL. Quorsum i-
 sta dicis? aut quònam pacto illi tibi adsciti uenient, qui tot
 retrò seculis fato functi sunt? LVCIANVS. Perfa-
 cile, dummodo te mihi non pigeat ad quaesita respondere.

Πο. ὁρώτα μόνον. Λυ. ἰο-
 πολεμικὰς πόλεις, ὧ Πολύστρα-
 τι, τῇ Κνιδίῳ; Πο. καὶ μά-
 λα. Λυ. ἐκποιῶ καὶ τὴν Α.
 φροδίτῳ ἄδου πάντως αὐτο-
 τῶν; Πο. οὐ Δία τῶν Πρα-
 ξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλ-
 λιστον. Λυ. ἀλλὰ καὶ τὸν
 μῦθον, ὃν λίγυσιν, ἤκουσας,
 οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς
 ὁρᾷεν τις τὰ ἀγάλματα,
 καὶ λαθὼν ὑπολειφθῆς ἐν ἱε-
 ρῷ, συγγίνῃσι, ὡς διωατὸν,
 ἀγάλματι; τότε μὲν σοι ἄλ-
 λως ἰστέμεθα. οὐ δὲ (ταύ-
 τῳ γὰρ, ὡς φῆς, ἔδου) ἰδι-
 μοι, καὶ τόδε ἀπέκριναι, εἰ
 καὶ τῶν ἐν λήπῃσι ἀδύνησι,
 τῶν Αλκαμῆους ἐχράκεας;
 Πο. ἢ πάντων γ' αὖ, Λυκίῳ,
 ὁρᾷ μέταται ὅν, εἰ τὸ κάλ-
 λιστον τῶν Αλκαμῆους πλεο-
 σμάτων παρῆδον. Λυ. ἐκῆ-
 νο μὲν γι, ἢ Πολύστρατι, οὐκ
 ὁρᾷ σομάσι, εἰ πολλάντις
 ἰς

POLYSTR. *Roga quae-
 cunque fert animus. LV.*
 CIA. *Nunquam ne Poly-
 strate ad Cnidios peregre
 profectus es? POL. Imo
 maxime. LVC. Prain-
 de ante omnia a Venerem
 quoq; illorum uidisti? POL.*
*Sanè per Iouem, Praxitelis
 monumentum pulcherri-
 mum. LVC. Sed nunquid
 etiam fabulam memoran-
 tibus de illa incolis inaudi-
 sti, quomodo unus aliquis
 eius imaginis infando amo-
 re correptus fuerit, tum
 quemadmodum latenter in
 templo derelictus, noctu-
 cum imagine, quantum fie-
 ri potuit, rem habuerit? Sed
 hæc alio tempore inquiri-
 to, quippe hæc (ut ais) ti-
 bi planè uisa est. Age uerò,
 et hoc mihi responde, nun-
 quid etiam illam Athenis
 quæ in hortis est, uidelicet*

Alcamenis, conspexisti? POL. *Sanè omnium inertissimus,
 ὁ Luciane, merito censendus essem, si pulcherrimum Alca-
 menis figmentum negligenter contempsissem. LV CIA.*
Illud quidem Polystrate te non interrogabo, num saepe

ἔς τὴν ἀνρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ
 τὴν Καλᾶμιδ' Σωσανδρᾶν
 τιθῆναι. ΠΟ. ἄλλοι ἰακεί-
 νην πολλὰ κίς. ΛΥ. ἀλλὰ
 καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς. τῶν
 δὲ Φειδίας ὄργων τί μάλιστα
 ἰπνύσας; ΠΟ. τί δ' ἄλλο, ἢ
 τὴν Λημνίαν, ἣ καὶ ὑδρυρά-
 ψας τὸ νομα ὁ Φειδίας ἐξίω-
 σι; καὶ νῦν Δία, τὴν Ἀμαζόνα,
 τὴν ἐπὶ ροδὸν ἐλθούσαν τῷ Διοσκου-
 ρῷ. ΛΥ. τὰ ἱακεία, ὧς ἰ-
 τᾶρι, ὡς τι ἐκείν' ἄλλων τι-
 χνιτῶν Δίῃσι. φέρει δὲ καὶ ἄ-
 πασι τῶν ἡδὲ τέτων, ὡς οἶόν τι,
 σπουδαίως, μίαν σοι εἰκόνα
 ἐπιθέξω τὸ βέλτερον παρ' ἰ-
 κᾶτης ἔχουσαν. ΠΟ. καὶ τίνα
 αὐτοῖσι τῇ γένεσι; ΛΥ.
 ἢ χαλκόν, ὃ Πολύστρατος, ὃς
 τὸ ἀπὸ τῶν παλαιῶν τὰς
 εἰκόνας τῷ λόγῳ, ὑδρυράψας
 μὲν αὐτῷ μετακομᾶν, καὶ
 σωτὴρ εἶναι καὶ ἀρμύσειν, ὡς
 αὐτὸς ἐν βιβλίοις διδάσκει, φυ-
 λᾶν αὐτὰς τὸ συμμιγῆς ἐο-
 κῆναι, καὶ ποικίλον. ΠΟ. ὦ λέγεις,
 πᾶν, καὶ componendi καὶ coaptandi facultatem, quan-
 tum fieri poterit luculentissime, eadem opera temperatu-
 ram obseruanti, καὶ iucundā uarietate. ΠΟ. Recte dicis:

in arcem conscenderis, ac
 Calamidis Sossandram spe-
 ctaris. P O L. Et hanc uidi
 sæpenumero. L V C. Iam et
 ista abunde sufficiūt. At ex
 operibus Phidiae quodnam
 maxime collaudasti? P O L.
 Quodnam aliud, quam illā
 b Lemniam, quam hoc quo-
 que titulo nobilitare nō du-
 bitauit Phidias? Insuper il-
 lam quoque Amazonem, quæ
 hastæ innititur. L V C. Pul-
 cherrima sunt ista, o amice:
 itaque alijs non amplius ege-
 bis artificibus. Age uero
 iam ex omnibus his, quoad
 eius fieri poterit, unicam i-
 maginem compositam tibi
 ostensurus sum, ab unaquæ
 que præcipuum specimen
 habentem. P O L. Et quo
 pacto hoc fieri potest? L V.
 Haud difficili, o Polystrate,
 si nunc in præsens traditis
 orationi imaginibus, illi
 permiserimus exornandi co-
 proinde

ἢ δὲ παραλαβὼν δεικνύτω· ὁ δὲ
 δῖλῳ γὰρ ἀδυνατῶν, ὅτι καὶ χεῖρας
 ταὐτάς, ὅπως ἐν τισὶν
 μίαν τινὰ σωθεῖς, ἐκ ἀπὸ
 σῶν ἀποργάσεται. Λυ. καὶ μὴ
 ὅδῃ σοι ὁρᾶν παρὶχαι γιγνομένη
 πῶς πῶς ἀπόνα, ὅδε σωαυμῶ.
 ζῶν, τῆς ἐν Κνίδος ὑπόσεως μέ
 νορ πῶς λεφαλλῶ λαβῶν. ὅδῃ
 γὰρ τὸ ἄλλῃ σώματι, γυμνῶ
 ὄντι, δέδοται. τὰ μὲν ἄμφι
 πῶς λόμῳ καὶ μέτωπον, ὁ
 φρύων τὸ δὲ γράμμον ἰά
 σεις ἔχει, ὡς παρὸς Πραξιτέ
 λας ἰποῖσιν καὶ τὸ ὀφθαλμῶν
 δὲ τὸ ὕψος, ὅπως τῷ παιδὶ
 καὶ λεχαρισμῶν. καὶ τὸ το
 διαφυλάξει κατὰ τὸ Πραξιτέ
 λαι δυνῶν. τὰ μὲν δὲ, καὶ ὁ
 πα τῆς ὀφθαλμοῦ ἀντοπῆς, παρ
 Αλκαμένης, καὶ τῆς ἐν Κνί
 ποῖς λυφίται. καὶ προσέτι, χεῖ
 ρῶν ἀκρᾶ, καὶ παρὰ τὸ δύν
 θμον, καὶ δακτύλων τὸ δύν
 γωγον, ἰς λεπτὸν ἀπολήγον,

παρὰ

sunt partes priores, ab Alcamenis e Venere quæ in hortis si
 ta est, mutuò accipiet. Ad hæc manus teretes, earūdemq; cō
 cinnam iuncturā, digitorumq; tenellorū ductum nō diffici
 cilem, in extremis in orbiculatam exilitatem desinentium,

proinde assumptis illis de
 monstret. Perlibenter uerò
 uidere gestio, quinā illis u
 sura sit, aut quomodo ex ijs
 omnibus unam compo
 sitam, nec ulla in parte discre
 pantem absolutura sit.

LV CIA. Atqui iam tibi
 uidendi facultas præstabit
 nascentem imaginem ita
 componens Veneris e Cni
 do adducta, si tantum ca
 put sumpserit, reliquis nudi
 corporis partibus opus non
 habebit. Porro quod ad
 comam & uultum attinet,
 ac decentem superciliorum
 ambitum, illi habendum
 concedes, quemadmodum
 à Praxitele absoluta est.

Quinetiam oculorum mo
 bilem agilitatem amabili hi
 laritate & gratia tempera
 tam retinebit, sicut uisum
 est Praxiteli. Cæterum ube

ra, & quæcunque uultus

παρὰ τῆς ἐν λήποις καὶ ταύ-
 τα· τὴν δὲ τῷ παντὶς προ-
 σώπου περιγραφῇ, καὶ πα-
 γεῶν τὸ ἀπαλὸν, καὶ ῥίνα
 σύμμετρον ἢ Λημνία παρί-
 ξει, καὶ Φειδίας ἔτι, καὶ σό-
 ματ' ἀρμογῶν ὁ αὐτὸς, καὶ
 τὴν αὐχένα παρὰ τῆς Ἀμα-
 ζόν' λαβῶν. ἢ Σωσάνδρα
 δὲ καὶ ὁ Κάλαις αἰδοῖ πο-
 σμέσσοι αὐτῶν. καὶ τὸ με-
 διάμα λεπτόν καὶ λευκὸς,
 ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται, καὶ τὸ
 εὐσταθὲς δὲ, καὶ λόσιμον τῆς
 αἰσθητικῆς, παρὰ τῆς Σωσάν-
 δρας, πλὴν ὅτι ἀνάλιπτ'
 αὐτὴ ἔσται τὴν λευκῶν, τῆς
 εὐκλείας δὲ τὸ μέτρον, ἢ λίαν
 αὐ γίνοιτο κατὰ τὴν ἐν Κνί-
 δω ἐκείνῳ μάστιγα. καὶ γὰρ
 καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέ-
 λην μιμνήσκω τί σοι ὦ Πο-
 λύστρατι δοκεῖ καλῶ ὑπερῆρα
 εἶναι ἢ εἶναι, καὶ μάστιγα ἐς
 πειλῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον
 ἀποτελεσθῆναι; Πο. ἔτι γὰρ,

mensum esse uideo. Ecquid tibi uidetur Polystrate? eo-
 ritne imago satis ornata & elegans, & maxime postea
 quam exactissime absoluta fuerit? POLYST. Adhuc
 ὁ γενεο

ab ea quæ in hortis est, et il-
 la utenda recipiet. At uero
 totius faciei descriptionem
 & lineamenta, genarumq;
 teneram mollitiem, & nas-
 sum intra rectum modum
 cohibitum, præstabit Lem-
 nia & d Phidias. Idem quo-
 que dabit oris conformem
 compositionem: ceruicem
 uero lætæam sumet ab A-
 mazone. Porro autem So-
 sandra et Calamis eandem
 ornabunt uerecundia. Ri-
 su præterea tenui fallēte ina-
 tuentis oculos, animi orisq;
 hilaritatem ostendet, qua-
 lis & illius esse solet. Ve-
 stitus frugalem mundiciem
 à Sossandra concessam ha-
 bebbit, præterquā quod illa
 nudo & aperto erit capite.
 Aetatis autem mensura
 quantacunq; illi fuerit, iuxta
 Cnidorum Venerem me-
 tienda est. Etenim & hanc
 Praxitelem diligenter e-

ὁ γινωσκόμενος, καὶ ἀλλοίωσι πάρεστι καλῶς (ἐν τῷ ἀγάλματι), οὕτω πάντα ἐν τῷ αὐτῷ συμπεφορηκώς: Ἀν. τοῦτο μικρότατον, ὡς φιλότιμος, ἀ μὲς σοι δόξει ἰδέσθαι πρὸς δύμορφίαν σωτηλῆν χρόα, καὶ τὸ ἐκείνου πρόσωπον, ὡς μέλαρα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ἐπὶ ὅσα μέλαρα, λούνα δὲ ὅσα τοιαῦτα χρῶμα, καὶ τὸ ὀρθύματι παυθῆναι, καὶ τὰ τοιαῦτα λινδυνούει τοῦ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδῆναι. πῶς οὖν καὶ ταῦτα περιελάμβαν' αὐτὸν; ὃ παρὰ καλλιόσας μὲν, ἀλλὰ καὶ τοὺς γραφίαις καὶ μάστιγα, ἐπὶ ὅσοι αὐτῶν ἀρίστοι ἐγίνοντο, καὶ ἄσασθαι τὰ χρώματα, καὶ συνειρμῶν ποιεῖσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὲ παρακινεῖσθαι πολύγυνον, καὶ Εὐφράνωρ ἰκάνει, καὶ Ἀπιδίης, καὶ Αἰτίων. ἔτι δὲ διελόμενοι τὸ ὄργανον, ὃ μὲν Εὐφράνωρ χροὺς πρᾶξευσε, ἐγὼ οὖν ἐκείνους, ut colores nobis apte commixtos temperent, eosdemque pro decoro luculentè et artificiosè accommodent? Sanè uerò accersatur Polygnotus, et Euphranor ille, atque etiam Apelles, Aetione una comitante. Illi diuisa inter se opere, Euphranor

ὁ γενερότιστος, nonnulla formositatibus pars in excolenda imagine tibi intermissa est. adeo omnes exornandi rationes in unū cōtulisti. L V C. Illud enim uerò amice quod dixisti, maximū est, nisi tuo iudicio minimū momēti ad summā formæ præstantiam colores addere posse uideantur, et cuius in quaq; corporis parte maximè ratio habēda est, decorū: ut exactè, ut perfectè nigra sint, quæcunq; nigra: et alba, quæcunq; alba esse cōueniunt: utq; apte decentiq; rubore florescant omnia. Ac iam de his periclitamur, cū adhuc quid maximum est desideramus. Vnde ergo eius rei copiam nobis parabimus aut accersemus, uidelicet pictores, cū primis uerò illos, quos hoc artificio præ cæteris longè

comam

σάτω τὴν κέλευ, οἷον τῆς Η-
 ρας ἱγραψῇ. ὁ Πολύγνωτος
 δὲ ἐφρύνει τὸ ἐπιπρῆπις, καὶ
 παρὰ τὸ ἐνφρουδῆς, οἷον
 τὴν Κασσάνδραν ἐν τῇ λίσχῃ
 ἱποῖσι, τοῖς Δελφοῖς. καὶ
 ἰδιῶτα δὲ ἔτ' ἐπεισάτω, ἐν
 τὸ λιπιδότατον ἐξαιργασμέ-
 νῳ, ὥς σιωπῇ ἀλθαί μὴ, ὅσα
 χρεῖ, διλωμῶσαι δὲ τὰ πολ-
 λά. τὸ δ' ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπιλ-
 λῆς διεξάτω, λιπαρὰ τὴν Πανά-
 τῳ, μέλιστα μὴ ἄσπερον λουκόν,
 ἀλλὰ ἐναιμερον ἀπλῶς. τὰ χά-
 λε δὲ οἷα Ρωξάνης, ὁ Αἰτίων
 ποικιλάτω. μᾶλλον δ' ἐν τὸν ἄ-
 σπερον τῶν γραφῶν ὀκνηρόν,
 παρόντος Εὐφρανόρος καὶ
 Ἀπιλλῆ, διελίγμεθα. οἷον γάρ
 τι τοῖς Μενελάου μερῶς τὸ
 χρῶμα ἐκείνου ἐπιβαλλῇ, ἐ-
 λίφαντι ἐκείνας ὑρίμα πι-
 φοινιγμένῳ, τοῖον δὲ ἔστω τὸ
 πᾶν, ὅ δ' αὐτὸς ἔτ' καὶ τὸς
 ὀφθαλμοὺς γραψάτω, βοῶν
 πῶν τινα ποικίλους αὐτῷ.
 cuiusmodi ille colorē Menelai
 adiecit femoribus, ebori pur-
 pureo ostro infecto assimilatis, tali
 uniuersum corpus colo-
 re niteat. Ceterum ille ipse pingat,

comam pinget, qualem Iu-
 nonis depinxit. At Polygno-
 tus superciliorum decoram
 distantiam, et malarum de-
 centem rubedinem, cuiusmo-
 di Cassandram apud Del-
 phos fecit in conuenticulis,
 exprimat. Amictū uero ille
 quoq; præparet, quàm pote-
 rit tenuissimè elaboratum,
 ut quæcunq; par est corpori
 decenter applicet, multa ue-
 rò uentis diffundenda relin-
 quat. Porro reliquum cor-
 pus ipse Apelles absoluat,
 secundum Pacatæ simula-
 chrum, ita tamen ne nimium
 addat albedinis, sed planè
 temperanter rubescat. La-
 bia autem non sint alia, at-
 que Rboxanæ Action addi-
 dit. Quin potius præstantis-
 simum inter omnes pictores
 Homerum, Euphranorem et
 Apelle posthabito, in partē
 operis suscipimus. Siquidem

συναπλήφεται τῷ ὄργῳ αὐτῷ
 καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητής, ὡς τὸ
 βλίσσασθαι δὲ ὄργῳ αὐτοῦ. καὶ
 φιλομειδῶ δὲ ὁ μαρτυροῦν-
 σα, καὶ λουκώλῳ, καὶ ῥο-
 δοδάκτυλῳ, καὶ ὅλως τῇ
 χρυσῇ Αφροδίτῃ ἀνάσαι πο-
 λὺν διηγουμένοι, ἢ τῇ Ἐρμῇ
 οἷος. ταῦτα μὲν οὖν πλεον-
 στῶν καὶ γραφίων καὶ ποιη-
 τῶν παλαιῶν ὄργῳ αὐτοῦ. ὃ
 παλαιῶν ἐπαινεῖ τέτοις, ἢ χά-
 ρις, μᾶλλον δὲ ὁ πᾶσαι ἅμα
 ἐπῶσαι χάριτος, καὶ ἐπῶσαι ἐ-
 ρωτῶν ποιεῖσθαι οὐκ οἶσιν, τίς αὖ
 μιμήσασθαι δύναται; Πο. δι-
 σπείσιμ τι χρῆμα, ὦ Διονύσι,
 φῆς, καὶ διπλῆς ὡς ἀλ-
 δῶς, οἷον τι τῶν δὲ ἔρατος
 γίνονται. τί δὲ πράσσουσιν
 αἱ αὐτῶν; Δν. βιβλίον
 ἐν ταῖς χροῖν ἔχον, ἵς δύο συ-
 νειλημμένον. καὶ ἵκναι τὸ μέ-
 νον ἀναγινώσκοντα αὐτῷ, τὸ
 δὲ ἕτερον ἀναγινώσκοντα. μετα-
 ἔτι ab ipso Ioue demissum cœlitus, et cuiusmodi apud supe-
 ros absolutum esse credibile est. Quid autem rei ipsam fa-
 cientem uidisti? L. V. C. Codicillos habebat in manibus, dua-

In partem laboris ueniat il-
 li opem ferens, et poeta il-
 le Thebanus, ut uenustate
 sua exornet palpebras. Ho-
 merus quoq; illam risus a-
 mantē et studiosam faciat,
 et candidis humeris atque
 lacertis decoram, et roseos
 habentem digitos. In sum-
 ma, totam aurea Veneris
 formositati longē iustius il-
 lam cōparet, q̄ Brisei filiā.
 Hæc, inquam, fictores atq;
 pictores et poeta elabora-
 bunt. Quod autem per o-
 mnia amabili quadam ele-
 gantia niteat, hoc Gratia
 erit officium, aut potius o-
 mnium quotquot uspiam
 sunt Gratia atq; Cupidines
 eorum ducentes. Quis ta-
 lem imitatione assequi pos-
 sit imaginem? POLY.
 Diuinū quoddam opus pro-
 ducis, ὦ Luciane, et profe-
 tus ab ipso Ioue demissum cœlitus, et cuiusmodi apud supe-
 ros absolutum esse credibile est. Quid autem rei ipsam fa-
 cientem uidisti? L. V. C. Codicillos habebat in manibus, dua-
 bus partibus cōplicatos: uidebaturq; alterā iam perlegisse,
 alteram uerò etiam dum legendo perlustrare. Porro au-
 tem in-

ἐν δὲ προϊῶσα, διέκινετο τῶν
 παρομαρτέντων τινὶ, ἐν οἷα
 ὁ, τι· ὁ γὰρ ἴς ἐπὶ ἑκαστὸν ἐφθίγ-
 γατο. πάλιν μετὰ δὲ σάγι, ὡ
 πολύστρατι, ἰδόντας ὅψιν, ὡ
 πῶς αὖ ἐί ποιμί σοι, ὅπως
 μὲν λουκῆς, ὅπως ὅ συμμί-
 ρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους σου
 υπερμελῆς, ἥπυ κάλλιτον
 ὄρμον αἰδῶν, ἐν τῇ τιλπνοτά-
 των καὶ ἰσομυγίθων μαργα-
 ριτῶν, οὕτως ἐπὶ σίχρ ἐπιφύ-
 πισαν, ἰσομῶν τὸ δὲ μέλι-
 σα τῶ τῶν χαλίων ὀρυθήμα-
 τι. ὑπεφαίνοντο γοῦν αὐτῶ
 δὴ τῶ τῶ Ομήρου ἐλίκωντι, τῶ
 περιτῶ ὁμοιοι. ἔχῃ μὲν πλα-
 τυτόροι αὐτῶν, οἱ δὲ προέχον-
 τες ὃ διηγεκτότες, οἷσι ταῖς
 πλάγας, ἀλλὰ τις πάντων
 ἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγ-
 τῶν, καὶ προσεχῆς ὁμοίως.
 καὶ ὅλας, μέγα τι δαῦμα καὶ βί-
 μα, πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην
 ἀμορφίαν ὑπερπικακός.

Πο. ἔχ' ἀρίστας· σωίνμι γὰρ
 τίς ἐστὶν κερνερ, sed erat una omnib.
 magnitudo eadē, eadē serie cōnexis. In summa magnæ ad-
 mirationis spectaculū de se præbebat, omnē humanae for-
 mositatis uenustatē exuperās. POL. Quiesce parū per. Iam

tem inter progrediendum
 nescio quæ uerba cum qua-
 dam ex pedisequis faciebat
 neq; enim tam clarè ut exo-
 audiri possit, loquebatur: ue-
 runtamen tenuiter riden-
 do, ὁ Polystrate, dentes ostē-
 debat, dñ boni quàm albos,
 quàm mediocres, quàm ap-
 ptè inter se constitutos. Si-
 cubi segmentum aut monile
 uidisti pulcherrimū nitidif-
 simis & aquali magnitudi-
 ne polleniibus margaritis
 confectum, tam concinna
 decentiūq; serie erant enati.
 Plurimū uerò decoris et or-
 natus illis accedebat ex la-
 bijs perpulchrè rubentibus.
 Blucebant itaq; ipsi Home-
 rico ebori recenter secto si-
 miles. Neque uerò alij alios
 deformi latitudine excede-
 bant, aut alij cæteris altius
 eminebant, aut præcedendo
 extabant, cuiusmodi in mul-
 tis est cernere, sed erat una omnib.
 æqualitas, idēq; color et
 magnitudo eadē, eadē serie cōnexis. In summa magnæ ad-
 mirationis spectaculū de se præbebat, omnē humanae for-
 mositatis uenustatē exuperās. POL. Quiesce parū per. Iam
 enim

ὅτε παρὼς πάνν, ἢν τινα
 καὶ λίγας τῶν γυναικῶν, τῶ-
 τοῖς τὶ αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ
 τῇ πατρίδι. καὶ σύνεχους δι-
 τινὰς ἐπιθεῖν αὐτῇ ἴφους, νῦν
 Δία καὶ στρατιώτας τινάς.
 τῶν βασιλῶν σουῶσαν, ὃ μα-
 κάρη, τῶν αἰετῶν ταύτῃ
 λίγας. Δν. τί δὲ ὄσιν αὐτῇ
 πύθονα; Πο. πάνν καὶ τῶ-
 το γλαφυρὸν, ὃ Δυνίτι, καὶ
 ἐπὶ ῥατὸν ἐμύννυμι γὰρ ἰ-
 τι τῇ τῇ Αβραδάτῃ ἐκάνη τῇ
 καλῇ, οἷα πολλὰν ἀκού-
 σας ἐξοφῶντ, ἰπανοῦν-
 τὸς τινὰ σφῆρῶν καὶ καλῶν
 γυναικῶν; Δν. νῦν Δία, καὶ ὅς
 πῶς γιγῶν αὐτῶν, οὕτω δια-
 τίθεται, ἐπὶ τῶν κατ' ἐκάνῃ
 πε ἀναγινώσκων γίνωμαι.
 καὶ μόνον καὶ καὶ αἰετῶν λιγ-
 σης αὐτῆς, ὃ πῶς τῶν λι-
 γσας, καὶ ὅς ὅτι τὸν αὐ-
 δρα, καὶ οἷα ἢν, παραπῆμπε-
 σα αὐτὸν ὑπὸ τῶν μάχῃ. Πο.
 ἀλλ' ὃ ἀφίσι, οὐ μὲν, ὅς πῶς πῶς
 eis locum perlego: ac tantum non illam loquentem audio,
 dum quæ facta sint, commemorat, & quemadmodum ma-
 ritum armis induat, tum qualis erat eundem in pugnam
 emandans. POLY. Atqui tu, ὁ optime, illam tanquam

enim planè intelligo quam
 tu mulierem dicas. his omni-
 bus quæ dixisti, atq; adeò ex
 ipsa patria cōiecturam faci-
 enti mihi cognita est, tum q-
 eunuchos quoq; illam comi-
 tatos esse confirmasti, et per
 Iouem etiam milites. Regis
 uxorem, ὁ beate, illam uide
 licet multis nominibus me-
 morabilem tu memoras.

LVC. Et quod illi nomen
 est? POL. Planè & illud
 nimis dulce & delicatum, ὁ
 Luciane, et omnibus modis
 amabile. Etenim cognomi-
 nis est formosa illi Abrada-
 tæ cōiugi. Haud dubiè enim
 nouisti, sæpenumero audito
 Xenophonte modestā quā-
 piam & formosam admo-
 dum mulierem collaudante.

LVC. Sanè per Iouē quasi
 illā oculis coram intuerer,
 ita animo affectus sum quo
 tiescunq; cum Xenopho-
 nis locum perlego: ac tantum non illam loquentem audio,
 dum quæ facta sint, commemorat, & quemadmodum ma-
 ritum armis induat, tum qualis erat eundem in pugnam
 emandans. POLY. Atqui tu, ὁ optime, illam tanquam
 fulgur

ἀτραπήν παραδραμῶσαν, ἀ-
παξ ἄδεις αὐτῷ, καὶ ἵκιναι τὰ
πρόχειρα ταῦτα· λέγω ὃ τὸ
σῶμα, καὶ τὴν μορφὴν ἵπαινον,
τῶν ὃ τῆς ψυχῆς ἀγαθῶν ἀ-
διαίτη· εἰ. εἰδὲ οἶδα, ὅσον τὸ
κάλλος ἱκανὸν ὄναι αὐτῆς,
μακρῶ τιμι ἄμεινον, καὶ θεοὺς
διστόρον τὸ σῶματος. ἐγὼ ὃ,
σωτήρ γὰρ εἰμι, καὶ λόγων
ἱκονώμεθα πολλάκις, ὁμοί-
αυτος ὢν· καὶ γὰρ, ὡς εἶδα καὶ
αὐτὸς, τὸ ἥμεινον καὶ φιλαν-
θρωπον, καὶ τὸ μεγαλόφρον,
καὶ σοφροσύνην καὶ παιδείαν
πρὸ τοῦ κάλλους ἵπαινον. ἄξιον
γὰρ προκικρίσθαι ταῦτα τοῦ
σώματος. ἵπαι ἀλόγων αὖ εἰπ,
καὶ γιγῶν, ὥσπερ εἰ τις τῷ
ἰδῆτα πρὸ τοῦ σώματος δαυ-
μάσει. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλος,
οἶμαι, τὸτ' ὄναι, ὁπότεν ἐς
τὸ αὐτὸ σωμαδράμη ψυχῆς ἀφί-
τὸ,

fulgur prætercurrens salu-
tem semel conspexisti: uide-
risq; facilia & promptail-
la, nimirum corpus & for-
mam, illustrare laudibus:
ceterum dotes animi quib-
us prædita est, intuentium
oculis non sunt obuiæ: neq;
compertum habes quanto
præcellat ista pulchritudine
qua mēs illius exornata est,
quæq; corporis formalon-
gè præstantior, deabusq;
conformior esse solet. At
ego, qui & familiaritate il-
li iunctus sum, & sæpe in
colloquium ueni, nimirum
conterraneus illi existens,
planè earum rerum certus
sum. Quippe, quod nec tibi
obscurum esse opinor, mi-
hi moris est, morum suauis-
tatem, humanitatem, animi
magnitudinem, modestiam,

& pudiciam formositati antepone-
re. Digna enim sunt
quæ modis omnibus corporis dotibus
anteferantur: quo-
niam planè absurdum foret, atque factu
ridiculum, si quis
uestitus cultū atq; mundiciæ præ corpore
admiraretur. Por-
rò aut̃ ea mihi demū omnibus numeris
absoluta pulchritudo
esse uidetur, quoties in idem concurrunt anima exulta-
uirtutibus,

τῇ, καὶ ἀμορφία σώματι. ἀ-
μίλει πολλὰς αὐτοὶ δάξαι,
μορφῆς μὲν ὡς ἡκούσας, τὰ δ'
ἄλλα αἰσχυρῶς τὴν κάλλος,
ὡς καὶ μόνον φθιγγαλῶν, ἀ-
ποθανῶν αὐτὸ, καὶ ἀπομαρτα-
νταί, ἐλεγχόμενοι τε καὶ ἀ-
σχρημονῶν, καὶ παρ' ἀξίαν σου
νὴν πορνῆς τινὲς διαποίνῃ τῇ
ψυχῇ. καὶ γὰρ αἱ τοιαῦται θε-
μοαὶ μοι δοκῶσι τοῖς Αἰγυ-
πτοῖς ἱεροῖς. καὶ γὰρ αὐτὸς
μὲν ὁ νεὺς, κάλλος δὲ τε καὶ
μύρις, λίθοις τοῖς πέλυν-
κτοις ἡσκημένῳ, καὶ χρυσῷ,
καὶ γραφῇς διωλισμένῳ, ἐν-
δον ἢ, ἢν ἡμεῖς τὸν διὸν, ὃ πῖ-
θηκὸς ὄσιν, ὃ ἱβίς, ὃ φάγος,
ὃ ἀλγος. τοιαῦται πολλὰς
ἰδῶν ἐν τῇ, ὃ τοῖνυν ἀπόχρη-
τὸ κάλλος, ὃν μὴ λιπόσμεται
τοῖς δινάοις κοσμήμασι. λί-
θος δὲ ἐκ ἰωδῆς ἀλγυῆ καὶ
ἰρμῶς,

uirtutibus, & corpus amabi-
bili forma exornatum. O-
mnino enim nō paucis tibi
commionstrare possum cor-
poris equidem & formæ eo-
legantia uisendis, & scitu-
lus & nitidis, cæterum for-
mæ præstantiam morum
fœditate deturpantes, adeo
ut id quod solum in tam spe-
cioso corpore laudandum
fuerat, ferè emoriatur at-
que flaccescat, reprehē-
sioni & turpitudini obno-
xium, ac planè præter di-
gnitatem, heræ tam præ-
uæ, uitiosæ nimirum ani-
mæ conuersans. Et sanè ta-
les templis Aegyptijs iudi-
cio meo uidentur esse per-
similes. Illic enim ipsum
quidem delubrum forinse-
cus pulcherrimum est, simul
atque maximum, sumptuo-

sis lapidibus extructum atq; compositum: cæterum si intus
deum requisieris, aut simiam inuenies, aut ciconiam, aut bir-
cum aut felem. Bius generis mulieres non parum multis
passim est cernere. Proinde corporis nitor & uenustas
non sufficit, nisi ueris & iustis ornamentis decorata et ex-
culta sit. Non autē dico ut uestimentis purpureis & aureis,

ὄμοις, ἀλλ' οἷς προῖπον, ἱ-
 κάνοις ἀντὶ καὶ συγροσύνῃ,
 καὶ ἰδιαιτέᾳ καὶ φιλασθρωπείᾳ,
 καὶ τοῖς ἄλλοις, ἐπὶ τοῖς ταῦ-
 τὰ ἔρ' ἔστιν. Δὺ. ἐποῦν,
 ὃ πολὺ στρατεῖ, μύθεον αὐτὶ μύ-
 θε ἀμειψάμενος αὐτῷ τῷ μίθῳ,
 φασὶν, ἢ καὶ λώϊον, δυνάσασθαι
 γὰρ καὶ ἵνα ἀκύνει γραψέ-
 μῳ τῆς ψυχῆς, ἰπιδείξιν,
 ὥς καὶ ἡ μισοῦσας θαυμάζει-
 μεν αὐτὸν. Πο. ὁ μικρὸν, ὃ
 ἱπτάμενος, τὸ ἀγνώσιμον προστά-
 ται· ὁ γὰρ ὁμοῖον, τὸ πᾶσι
 προφανὲς ἵπαισι, καὶ τὰ
 ἀδύνατα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ.
 καὶ μοι δὲ καὶ σιωδῶν καὶ
 αὐτὸς διῃσιδαι πρὸς τὴν ἀ-
 πύνα, ὁ πλατῶν, ὁ δὲ γραφί-
 σμ' ἴκονον, ἀλλὰ καὶ φιλοσθ-
 ρον, ὥς πρὸς τὴν ἰκάνειαν
 ἱκάνοντας ἀποσβῆναι τὸ ἀγαλ-
 μα, καὶ δῆξαι κατὰ τὴν ἀρ-
 χήν πλάστικὴν κατισκονοῦ-
 σμεν. καὶ δὲ πεποιθῶν.
 αὐδ' ἵνα καὶ μὴ τὸ πρῶτον, καὶ

aut gēmeis monilibus exornata sit, sed ijs quæ prædixi,
 nempe morum elegantia,
 uirtute, temperantia, æquitate,
 humanitate, ac alijs,
 quocumq; tandem fine comprehenduntur. LVCIAN.
 Proinde, ὁ Polystrate, sermonem pensabis ipsa mensura
 (quod aiunt) aut etiam cum
 mulatius (potes enim) ac
 quandam animi imaginem
 adumbratam nobis ostendes,
 ne tantum ex dimidio illam
 admiremur. POL. Duram
 ὁ difficilem mihi iniungis
 prouinciam, ὁ amice:
 neq; enim perinde facile atque
 promptum est, ea quæ
 obscura sunt, oratione retessere,
 q̄ id quod manifestum
 est omnibus, laude extollere.
 Videor uerò ὁ ipse ad
 hanc imaginem exprimendam
 multorum egens esse
 operæ, non fictorum saltem

ἄγαν, καὶ τὸ γλυκίον μι-
 λειτ' ἀπὸ τοῦ γλώττης, πρὶ
 αὐτῆς μάλλον, ἢ πρὶ τῇ πυ-
 λισγρόντ' ἐκείνῃ, ὅσον
 ῥ' αὖ εἶρηται. πᾶς δὲ τὸ
 ν' τὸ φθίγματ', εἰτ' ἄ-
 παλώτατ', ὅτι βρυγ, ὡς
 εἰς τὸ ἀνδρῶν ἡρώδαι, ὅτι
 πᾶσι λατρεῖ, ὡς θηλυτάτος
 τι εἶναι, καὶ ἡμεῖς ἐκλυτες,
 ἀλλ' οἷος γένοιτ' αὖ παυδὶ μὴ
 πω ἔβασκοντι, ὅδ' οὐ καὶ προσ-
 νῆς, καὶ πρᾶως παρὰ νῆμιν
 ἐς τὴν ἀκρόν, ὡς καὶ πρὸς αὐ-
 νῆς, ἐναυλῶν εἶναι τὴν βολὴν,
 καὶ τι λήψοντο ἰδιόπρῃον,
 καὶ πρὸς βομβῶν τὰ ὦτα ἡμε-
 δάπ. ἢ ἔχῃ τινα, παρατά-
 νουσαν τὴν ἀκρόασι, καὶ ἰ-
 χνη τῶν λόγων μιλιχρὰ ἄττα,
 καὶ πειθῆς μιτὰ ὑδὶ τοῦ ψυχῆς
 ἀπολεμπάνουσαν. ὁπότε αὖ καὶ
 τὸ ἡλὸν ἡμεῖς ἄδῃ, καὶ μελέτα

πρὶς

do susurro circumsonet. Tum quandam Echo e alterna vo-
 cis imitatione auditum prorogantem imitetur, mellitissima
 quædam uerborum uestigia, neq; non persuasionis plenissi-
 ma in animo audientium relinquens. Caterum quando
 uoce illa tinnula canere adorta fuerit, præcipue uerbo

ta, ac dulci uocē instrua-
 eta, ut orationem melle
 dulciorem de illius fluxisse
 ucrius quàm de senis illius
 Pylj concionatoris lingua
 Homerus dixisse uideatur.
 Omnis autem uerborum et
 ioquelæ tonus, cuiusmodi
 delicatissimus esse solet, ne-
 que nimium graui et aspe-
 ro tinnitu insonet, quasi ad
 uirilem uocem informatus
 sit: neque rursus nimium
 tenui, quasi impensè effe-
 minatus, aut ferme fractus
 sit: sed qualis esse solet pue-
 ri nondum pubescentis, dul-
 cis et blandus, comiter et
 mansuetè in auditum semet
 inferens, ut etiam illa lo-
 qui desinente, uerba audita
 iucundo murmure tinni-
 ant, ac quædam dulcissimæ
 uocis reliquæ aliquanti-
 sper perdurent auresq; blan-

πρὸς τὴν λιθάραν, τότε δὲ
 τότε ἤρα μὲν σιωπῇ ταῦτα
 ἀλκυόσι καὶ τίττισι, καὶ τοῖς
 λύνουσι· ἄμυσσιν γὰρ ὡς πρὸς
 ἀκάνην ἀπαντα. ἡδὲν τὴν
 Πανδίων· ἔπειτα, ἰδιώτης ἡ
 αἰών, καὶ ἀτυχῶ, καὶ καὶ πρὸς
 λυχνία τὴν φωνὴν ἀφίενον.
 Ορφεὺς ἦ καὶ Ἀμφίων, ὅτε
 ἐπαγωγὴ τῶν ἰγνόντων τῶν
 κρητῶν, ὡς καὶ τὰ ἀψυχὰς
 ἐπιπαλίσσασθαι πρὸς τὸ μέλος,
 αὐτοὶ αὖ, εἶμαι, ἄγε ἔκυσαν,
 καταλιπόντες αὐτὰς λιθά-
 ρας παρτήκισαν, σιωπῇ ἄ-
 κρωμῶν· τὸ γὰρ τῆς τι ἀρ-
 μονίας τὸ ἀκρωμῶντος δια-
 φυλάττειν, ὡς μὴ παρακίνη-
 τὶ τὸ ρυθμὸν, ἀλλὰ δύναμιν τῇ
 ἄρσει καὶ βίσει διαμμερῶσαι
 τὸ ἄσμα, καὶ σιωπῇ δὲ εἶναι
 τὴν λιθάραν, καὶ ὁμοχρονῶν
 τῇ γλώττῃ τὸ πλῆθος, καὶ τὸ
 δύναμιν τῶν δακτύλων, καὶ
 τὸ ὑπερπῆς τῶν μελῶν, πρὸς
 ὅσον αὖ ταῦτα ἐπαρχει τῷ Θρα-
 κὶ ἰκάνῳ, καὶ τῷ αὐτὰ τὸν

Κίτα.

discrepet, aptiq; digitorū tactus, & agilis membrorū flexi-
 bilitis, undenam hac suppetissent huic Thraci, ac illi in
 Cithæ-

ad citharam, tum uero tem-
 pus est ex aquo tacendi, &
 balcyonibus & cicadis &
 canoris oloribus. aliena e-
 nim à Musis hæc sunt om-
 nia, si ad hanc collata fue-
 rint. Et si Pandionis f. natā
 dixeris, rudis & inepta est,
 quanquam uocē multifonā
 edere soleat. Orpheus autē
 & Amphion (à quibus ma-
 ximè motos auditorum ani-
 mos esse constat, quiq; syl-
 uas & saxa sequentia can-
 tus dulcedine ad se pertraxe-
 runt) illi, ut ego opinor, si
 hanc audissent, posthabitis
 citharis adstitissent auscul-
 tantes cum silentio. Quippe
 omnes harmoniæ rationes
 accuratissimè obseruare, ut
 ne quid rhythmus deliret,
 sed tempestiua decentiq; ele-
 uatione atq; depressione mo-
 dulari ac emensurare con-
 centum: præterea uoce per
 omnia respondere citha-
 ræ, utq; plectrū à lingua nō

Σιταρῶνα μεταξὺ βουκολῶ
 τι, καὶ λιθαρίαν μιλιτῶντι;
 ὥς τι ἦν ποτι, ὃ Λυκίει, καὶ
 ἀδύσας αὐτῆς ἀκῶσιν ὑπὲρ τὸ
 τῶν Γοργόνων μόνον ἴση πι-
 πονδῶς, λίθῳ δὲ αὐθρόπῳ γι-
 νόμῳ, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν Σε-
 ρίων ἴση ἱππῶν τι ἦν πα-
 ριστάει γὰρ, ὡς οἶδ', ὅτι κινῶ
 λαμνῶ, παρίδῳ καὶ οἰκί-
 ων ἐπιλαθόμενῳ. καὶ ἦν ἡνο-
 ρῶ ἐπαρτάει τὰ ὦτα, καὶ διὰ
 τὸ κυρτὸ διαδύσεται σοι τὸ μέ-
 λῳ. τοιούτῳ τι ἀκῶσμά ἐστι
 Τέρψιχόρου τινὸς, ὃ Μελπο-
 μένης, ὃ Καλλιόπης αὐτῆς
 πάσιδον μα μυρία τὰ θελγνο-
 ῖα, καὶ παντοῖα ἐν ἑαυτῇ ἴ-
 χον. ἐνί τι λόγῳ σωμάτων, φαί-
 νον αὖ, τοιαύτης μοι τῆς ὥδης
 ἀκῶσιν νόμιζι, εἶαν αἶνός εἶναι
 πλεονεξία τοιούτων χειλῶν, δι-
 κάνων ἢ ὁ δόντων διδῶσαν.
 ἰώρανας ἢ καὶ αὐτὰς, ὅν φημι,
 ὥς τι καὶ ἀκῶσιν νόμιζι, τὸ
 ὅ γὰρ ἀκῶσιν τὸ τοῦ φανῆς,
 cinnam modulandi rationem auditam, cuiusmodi par est
 per talia labia & dentes illos emissam erumpere. Visa
 merō est tibi hæc eadem quam dico: itaque & auditam
 esse existima. Sedenim exacta & perfecta lingua clo-

Cithærone boues pascenti?
 Itaq; Luciane, si quando il-
 lam cantantem audieris, nō
 amplius illatā à Gorgoni-
 bus monstificam ullam im-
 mutationem patieris, lapis
 factus ex homine, sed Sire-
 num modulantium uirtutē
 qualisnam sit cognosces. Ita
 enim, sat scio, adductus de-
 mulceberis, ut patriæ ac fao-
 miliarium tibi obreptura sit
 obliuio. Atq; etiam auribus
 cera obstructis, per ceram
 quoq; oppositam penetrabit
 iucundissimæ uocis module-
 tio. tantam cantando uolu-
 ptatē audientibus exhibet.
 Terpsichores aut Melpo-
 mènes aut Calliopes uocem
 dixeris, infinita & omni-
 ria auriū animorumq; de-
 mulcimenta in se comple-
 ctentem. Vt uno uerbo
 dicam, optarim cum pri-
 mistalem mihi & tam con-
 quentia,

καὶ καθ' ἑαυτὸν ἰωνικὸν, καὶ ἴτι δὲ μι-
 λήσαι τωμὸν καὶ πολὺν τ' Ἀτ-
 τικὸν χάριτα ἔχουσα, ὅδε
 θαυμάζειν ἄξιον· πᾶν γὰρ
 αὐτὸ καὶ προγονικόν, ὅδε ἄλλας
 ἐχρῶν μεταχρῶσαι τ' Ἀθηναίων,
 διαλεχθῆναι πρὸς αὐτοὺς. ὅδε γὰρ ὁ
 ἐκείνου θαυμάσιον αὐτὸν, αἰνεῖ
 ποιήσει χάρει, καὶ τὰ πολλὰ
 τὰν τιμῶν, τ' Ὀμήρου πολιτί-
 ῃσιν, μὴ μὲν δούσι, ὡς Ἀνκίρῃ,
 καλλιφωνίας αὐτῇ καὶ ὡδῇ αἰ-
 κῶν, ὡς αὐτὸς τις ὡδὴ τὸ ἑλκιστὸν
 εἰπάσκει, σκόπει δὲ καὶ τὰς
 ἄλλας. ὁ γὰρ μίαν, ὡς ὡρ-
 σὺν δὲ, ἐν πολλῶν σωθεὶς, ἐπὶ
 ἀσέβει δὲ γυνωκεῖ· ἔτι γὰρ
 τῷ, καὶ γραφικῶς σωταλι-
 δὲν, καὶ ἄλλοι τοσούτοι καὶ πολλοί
 οἵτις ἐν πολλῶν ἀποτιλῶν
 αὐτὸ αὐτῷ ἀνδαμειώμενον,
 ἀλλ' αἱ πᾶσαι ἐν ψυχῇ ἀρι-
 uocis ac modulationis imaginē expressam esse uides, si quis
 tenuiter admodum exprimere studuerit. Iam uero & alias
 non oscitanter considera. Neque enim unam saltem, sicut
 tu, ex multis compositam consilium est absolucere, (nam
 hoc esset perexile & ieiunum, tum more graphico abso-
 lutum, ex tot formis tamq̃; multiplicibus speciebus hinc
 inde collectam unam corporis pulchritudinem compone-
 re, sibi ipsi discrepantem) sed omnibus animi uirtutibus u-

quentia, ac uocis Ionicae pu-
 ritas, cum illa in familiari col-
 loquio extemporalis dicendi
 facultas atq; suauitas, quae
 graeque Atticis ubiq; cōspere-
 sci est et cōdita, ne admiran-
 da quidē est. Habet. n. hoc à
 maioribus quasi heredita-
 rio iure patri & neq; alia rae-
 tione cōueniebat illa in hac
 peregrinatione Athenien-
 siū esse participē. Atqui ne
 illud quidē admiratione mi-
 hi prosequendum uidetur,
 poeticis lectionibus illa uolu-
 ptuosē oblectari & gaude-
 re, eandemq; multo iam tē-
 pore studiosē in illis uersa-
 ri, quando una cū Homero
 eiusdem urbis ciuis sit et in-
 cola. Vnam equidē Lucianae
 illius iucundae & amoenae
 na image

παρ' ἑαυτὴν ἀσπλῶ, ἐκὼν μία
 γυγράψεται, πρὸς τὸ ἀρχέτυ-
 πον μιμιμημένη. Δὲ ἴ, τίς,
 ὃ πολὺ στρατι, ἢ παυδαίῳ
 ἱπαγγάλλει. ἵσικας δ' οὖν
 λώιον ὡς ἀληθῶς ἀποδοῖσιν
 μοι τὸ μέτρον. ὅτι μίτρα δ'
 οὖν, ὡς ἐκείτην ἴ, τι αὖ ἄλ-
 λο ποιήσας, μᾶλλον χερσὶ
 μοι. Πο. ἐκ οὖν ἱπειδὴ πάν-
 των καλῶν παιδείαν ὑγᾶ-
 δαι ἀνάγκη, καὶ μέλιστα
 τέτων, ἐπίσκα μιλιτατῶ, φί-
 ρι, καὶ ταύτῳ ἥδη συγροώ-
 μεθα, ποικίλῳ μὲν τοι, καὶ
 πολύμορφον, ὡς μὲν κατὰ
 τὸ ἀπολιπούμεθα τῆς σῆς
 πλεονεξίας. καὶ δὴ γιγράψω
 πάντα συλλέξας τὰ ἐκ τοῦ
 Ἑλικῶν & ἀγαδὰ ἔχοντα, ἐχ-
 ὡς πρὸ ἑκείνῳ, καὶ ἑρ-
 λόμενα, καὶ ἑ Καλλιόπῃ, ἢ
 αἰ ἄλλαι, ἢ τι ἱπᾶσιν ἐπιστά-
 μεθα, ἀλλὰ παῶν, ἢ προσέ-
 τι. τὰ Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλων &.

na imago depingatur, imita-
 ta formā archetypi. L V C.
 Diem festum & epulas pu-
 blicas omnifariam mīstru-
 Etas mihi annuncias, ὃ Po-
 lystrate. Vidēris itaq; multo
 cumulatiuſ mensuram mihi
 remetiri. Proinde perge ad
 metiendo. Nulla enim nunc
 res est qua perinde mihi pos-
 sis gratificari. P O L. Ego,
 quoniam omnium honesta-
 rum liberaliumq; disciplina-
 rum cognitio necessaria esse
 putatur, maximè uerò earū
 qua usu ac meditatione con-
 stantiage & illam iam con-
 stituemus multifariā quan-
 dam, ac multiplici uenustate
 conspicuam, ne qua in
 parte fingendi artificio te
 inferiores appareamus. Et
 sanè ita pingitur, ut omnia
 bona comprehensim possi-
 deat, quibusunque Helicon
 affatim atque abundanter affluit : nequaquam uerò ut
 Clio, aut Polymnia, aut etiam ut Calliope, utq; omnes a-
 lia, quarum unaquaq; unius tantum rei perita excellenter
 præcellit, uerum nostra omnium ex æquo gnara & pruo-
 pons sit : præterea nec minus Mercurij atque Apollinis
 sss 4 dotibus

ἴπποισι γὰρ ἢ ποιηταὶ μέγιστοι
 διακοσμήσαντες, ὅθεν καὶ ἔχου-
 σιν, ἢ συγγραφεὺς ἱστορίων
 σιν, ἢ φιλόσοφοι παρρησια-
 σι, πᾶσι τοῖσι ἢ ἀνὴρ κικέ-
 σμεναι, ἢ καὶ ἄλλοι τὸ ἐπικύρω-
 σαι μόνον, ἀλλ' ἵς βάθῳ, ὅ-
 σι ποιοῖσι τισι φαρμάκοις, ἵς
 πόρον καταβαρῆσαι. καὶ συγ-
 γράμματα, αἱ μὲν αὖ ἀρχέτυπον
 ἰδιόθεν ταύτης δωδέμηλον
 ἄλ' ἄλλοις. ἢ γὰρ ἰδίᾳ ἴτι τοῖ-
 σιν ἐν τοῖς πάλαι παιδείας
 πόροι μνημονεύονται, πολλὸν ἀν-
 λὰ ἔστι δικαί, ἀνακείδω καὶ
 αὐτὴ. ὅ μιν μὴ γὰρ, ὥς ἡμοὶ
 φαίνεται. ΔΥ. καλλίστη μὲν,
 ὡς πολὺ στρατι, καὶ πάσαις ταῖς
 γραμμαῖς ἀπικροδωμένη. ΠΟ.
 μετὰ τὴν ταύτην, ἢ τὴν σοφίας, καὶ
 σωφροσύνης ἀνὴρ γραπτή. δι-
 σσι τὴν ἡμῖν ἐν ταύτῃ πολλῶν τῶν
 παραδειγμάτων, ἀρχαίων τῶν
 παλαιῶν, ἐνὸς μὲν καὶ αὐτῶ ἰω-
 ρατο, ὡς πᾶσι culpāri potest.
 Εὐδὲ, ὁ Πολύστρατος, ac omnibus cūm numeris, tum lineis ab-
 soluta. POL. Iam deinceps post hanc ipsius quoq; sapien-
 tia et intelligentia imago depingenda est. Opus autē nobis
 erit ad hanc absolvendam exemplis quamplurimis, præcia-
 pue uero multis ueteribus, ac uno quidem, & illa Ioni-

dotibus prædita sit. Quæ-
 cunque enim poetæ lepi-
 disimis celebrata uersicu-
 lis in lucem dederunt, quæ-
 cunque à scriptoribus clas-
 sicis literis ac memorie
 prodita sunt, quæcunque
 philosophi extulerunt lau-
 dibus: hisce simul omnibus
 imago præclarissime exore
 nata sit. Neq; uerò tantum
 penecillo abiter colorata,
 sed pigmentis penitus imbu-
 ta, & ad satietatem usque
 tincta sit. Et ignoscendum
 est, si nullum huius picturæ
 archetypum queam ostē-
 dere: neque enim uspiam in
 ueteribus de eiusmodi abso-
 luta disciplinarum cognitio-
 ne facta extat mentio. Ve-
 runtamen, si uidetur, &
 hæc sacra superis dedice-
 tur. neque enim, ut mea fert
 L V C. Elegantiſſimè profe-
 co. Cæ:

ρηκῶ, γραφῆς ἢ καὶ Λαμιαργυ-
 αὐτῷ, Αἰσχίνης, Σωκράτης ἐ-
 τάρῳ, καὶ αὐτὸς Σωκράτης,
 μισθώτατος ἵκναι τῶν ἀπάν-
 των, ὅσῳ καὶ μετ' ὄρωτ' ἔγρα-
 φον. τίς ἢ ἐν τῇ Μιλτιάδου ἐκεί-
 νῳ Ασπασίαν, ἢ καὶ ὁ Οὐλύμ-
 πος βαρμασιώτατος καὶ αὐ-
 τὸς σωλῶ, ὁ φαῦλον συν-
 οίσις παράδειγμα προβήμο-
 νον, ἐπὶ οὐκ ἐμπειρίας πρα-
 γμάτων καὶ ἐξήτητος ἐν τῷ
 πολιτικῷ, καὶ ἀγχινοίας καὶ δρι-
 μύτης ἐκείνῳ προσβῶ, τότε
 πάντων ἡδὲ τίς ἡμετέροισιν ἀνέ-
 σταν μεταγαγάμενον ἀπερβῶ τῇ
 σάβμῃ, πάλιν ὅσον ἐκείνῳ μὲν
 ἐν μικρῷ πινυκίῳ ἰγὴν ῥαπῆς,
 αὐτῷ ἢ Κολοσσείᾳ τὸ μεγέθους
 ὄσῳ. ΛV. πῶς τότε φῆς; Πο-
 ῖτι, ὦ Λυκίον, ἐκ ἰσομυγείας
 εἶναι φημι τὰς ἀνέους, ὁμοί-
 ας ὄσας. ὃ γὰρ ἴσον, ὃ δὲ ἰγὺς,
 Αθλιαίων ἢ ἴσῃ πολιτεία καὶ
 ὁ παρῶσα τῶν Ρωμαίων δύνα-
 μεις. ὥς τ' ὁ καὶ τῇ ὁμοιότητι ὁ
 Οὐονίαν ἐγώ, Luciane, nequaquam æqualiter magnas im-
 agines esse opinor similes existentes. Nequaquam enim
 similis est uetus Atheniensium respublica, ac presens Ro-
 manorum potentia. Itaque etsi similitudine illa respon-

co. Ceterum pictores et ar-
 tifices illius erunt Aeschines
 familiaris Socratis, atque ip-
 se etiam Socrates imitan-
 di dexteritate omnes longo
 interuallo post se relinquen-
 tes, qui aliqua cum gratia et
 uenere unquam pinxerunt
 aliquid. Aspasiam porro il-
 lam Mileciam, quæ cum
 Olympius ipse maxime ad-
 mirandus conuersatus est,
 exemplum intelligentiæ nõ
 malum proponentes, quan-
 ta rerum peritia, quanto in
 officijs ciuilibus acumine,
 quanta deniq; industria at-
 que solertia perpolita fue-
 rit, hoc omne ad nostram
 hanc imaginem translatum
 accurata amussi applicabi-
 mus: præterquam quod illa
 modica in tabula depicta
 fuerat, hæc uerò Colossæa
 pugnat magnitudine. LV.
 Quorsum ista dicta? POL.

αὐτῇ, ἀλλὰ τῷ μεγέθει γε αἰμά-
 νου αὐτῇ, ὡς αὖ ἐπὶ πλατυ-
 τάτῃ πίνακι καταγεγραμ-
 μένου. Διούτορον δὲ καὶ ῥίτορον
 παράδειγμα, Θεανῶ τε ἰκέ-
 νη, καὶ ὃ Διότιμα μελοποιὸς,
 καὶ Διοτίμα ὑδὶ ταύταις. ὃ μὲν
 τὸ μεγαλύνει, ὃ Θεανῶ, συμ-
 βαλλομένη εἰς τὴν γραφὴν, ὃ
 Σαπφῶ ἢ τὸ γλαφυρὸν αὐτῇ προ-
 αἰρίσκει· τῇ Διοτίμα ἢ ὅχα
 Σουκράτης ἐπὶ νῆσον αὐτῶν,
 ἰοικῆσθαι μόνον, ἀλλὰ καὶ
 τὴν ἄλλαν σέσωκον τε καὶ συμ-
 βολίαν. τεινύτω σοὶ καὶ αὐτῇ,
 Λυκίην, ἀνακίδην ὃ ἑκὼν.
 Λυ. καὶ Δῖ ὃ Πελύτρατι, θαυ-
 μάσιος ἔσσι. οὐδέ τις ἄλλας
 γράφει, τὰς τῆς χρηστότητος,
 ὃ ἰταῦρον, καὶ φιλανθρωπίας, ὃ
 τὸ ἡμῶν ἐμφανιστὴ τῷ ῥέπῳ,
 καὶ πρὸς τὰς διωμένους προ-
 σέως. Πο. ἀπὸ αὐτῶν καὶ αὐτῇ
 Θεανῶτι ἰκένη, τῇ Αντίκῳ.
 ρ. καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ
 αὐτῆς, τῇ Ναυσικάῃ, καὶ ἡ
 τις

dam erga egentes comitatē cōsuevit ostendere. POL. Pro-
 inde & illa Theani comparetur illi, nempe Antenor's con-
 iugi, neque non Areta & filia eius Nausicaa : praeterea
 si qua

deat, hac tamen potior est
 magnitudine, ueluti in la-
 tissimam depicta tabulam.
 Deinde secundum & ter-
 tium exemplum, si lubet,
 producamus, nimirum il-
 lam Theano, ac uersifica-
 tricem Lesbiam, unā cum
 Diotima. Theano quidem
 animi magnitudinem adpi-
 cturam conferet : Sappho
 autem institutae uitae iucun-
 ditatem adferet. Porro Dio-
 timae non tantum ut illam
 laudauit Socrates, similis
 erit, uerū illi omnibus ino-
 genij ornatissimi dotibus
 comparata respondebit. Io-
 tique & hanc Luciane i-
 maginem dedicatam suffen-
 de. L V C. Per louem Pos-
 lystrate nimium admiran-
 dam. Sedenim tu, ὦ amice,
 alius quoq; benignitatis ac
 humanitatis imagines per-
 ge depingere, quae morum
 mansuetudinem, tum placi-

πρὸς ἄλλῃ ἐν μεγάροις πραγμά-
 τῃσιν ἰσχυρόντες πρὸς τὴν τύ-
 χην. ἔξῃς δὲ μετὰ ταύτῃ, ἡ
 τῆς σωφροσύνης αὐτῆς γυγνώ-
 ρη, καὶ τῆς πρὸς τὸν σωφρό-
 να δυνάμεως, ὡς κατὰ τὴν τῶ
 Ἰκαρίου μάστιγα εἶναι τὴν σω-
 φρονα καὶ τὴν πόρνεον, καὶ
 τὸ τῶ Ομήρου γυγνῶσκον.
 τριαντὴν γὰρ τὴν τῆς ἑλπί-
 δος ἀκρόασις ἰκάνθη ἔγρα-
 ψεν, ἡ καὶ τῇ Δία, κατὰ τὴν
 ἰμάνουμον αὐτῆς, τὴν τῇ Α-
 βραδάτα, ἥς μικρὸν ἔμπρο-
 σθεν ἰμνημονόσαμεν. ΛΥ.
 παγκάλλῃ καὶ ταύτῃ, ὃ Πολύ-
 στράτε ἀπεργάσῃ· ἡ σχι-
 δὸν ἔστι τίλθησιν ἔχουσιν αἰ-
 κλόντες. ἀπασιν γὰρ ἐπιτέλει-
 δας τὴν ψυχῇ, καὶ τὰ μόρτα ἐν
 παισὶν. ΠΟ. ἔχ' ἀπασαν· ἔτι
 γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἰπαιῶν
 πορεύονται, λίγω δὲ τὸ ἐν τῇ
 δικτῇ ὄντι γυγνῶσκον αὐ-
 τῇ, μὴτε τύφῃ ἢ τῇ δυνά-
 μετις πορεύεσθαι, μὴτε
 ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου μίτρον
 ἵπαρ-

si qua alia in fortunæ indul-
 gentis affluentia animi mo-
 destiam obtinuit. Deinceps
 uerò post hanc modestiæ i-
 mago depingatur, ac osten-
 se erga conuersantem beno-
 uolentiæ, ut iuxta illam I-
 cari filiam maximè mode-
 sta & pudica sit, quemad-
 modum ab Homero adum-
 brata est. Talem enim Peo-
 nelopes effinxit imaginem,
 atq; etiam per Iouem pro-
 pter nominis affinitatem,
 etiam Abradata coniugis,
 cuius paulo antè mentionem
 fecimus. L V C. Omnibus
 profectò modis & hanc
 præclare absoluiſti imagi-
 nem, ὃ Polystrate, iam que
 ferme exprimendarum ima-
 ginum finem attigisti. nullo
 enim animi ac laudum
 partes prætermiſisti. POL.
 Nondum omnes: summum
 enim & maximæ laudis ca-
 put omiſsum est. Dico uerò,
 cū in tantam rerū magnitu-

dinē euecta sit, ut neq; fastu ob blandientis fortunæ prospe-
 ritatem intumescat, neque ultra humanæ sortis mensuram
 effratur,

ἱπαρθῆναι, πιστεύουσαν τῇ
 τύχῃ, φηλάτῃην ἢ ἡδὴ ἔῃ ἰσοπί
 δεῖαι τῶν, μηδὲν ἀπειρόκα-
 λην ὃ φρεσὶν ὀφρυνῶσαν, καὶ
 τοῖς προσώποις ἀμνηστικῶς τι,
 καὶ ἐκ τῶ ὁμοίῳ προσφρόνιδας,
 καὶ διξιδύσας καὶ φιλοφροσύνας
 φιλοφροσύνας, τρῶν τῶ ὁμοίῳ
 τοῖς προσομιλάσι, ὅση καὶ πα-
 ρὰ μύθῳ ὁμοίῳ γνῶμεναι,
 ὅσην ἱπποκρίτων ἐμφαίνουσι.
 ὡς ἰπποκρίτων μίγα δυνάμει
 μὴ πρὸς ὑπερφίαλον, ἀλλὰ καὶ
 πρὸς ἀποκρίτων ἱπποκρίτων, οὐ-
 ται καὶ ἄλλοι μάλιστα τῶν πα-
 ρὰ τῇ τύχῃ ἀποκρίτων ἀγα-
 θῶν ὠφρυνῶσαν, καὶ μόνον, ὅν οὐ-
 ται δικαίως τὸ ἐπὶ φρονίον δια-
 φύλασθαι ὁμοίῳ γὰρ ὅν φρονίον
 τῶ ὑπερφίαλον, ὅν μύθῳ
 ἵπποκρίτων ἐπὶ τοῖς ἐντυχίμασι
 αὐτῶν ὁμοίῳ, καὶ μὴ κατὰ τῶν
 ὁμοίῳ Ἀπὸ ἱπποκρίτων, ἐπὶ αὐ-
 τῶν κρῖνα βιβνῶτα, καὶ
 τὸ ὑπερφίαλον παρὰ τῶν.
 ὅσην εἰ ταπεινὸν τὰς γνῶ-
 μας

tibus moderato utentē animo cōspexerit, neq; iuxta & Aten
 Homericam illam super hominum capita incedentem, ac
 inferiorem calcantem. Quod plerunq; euenire solet ijs qui
 humili

effertur, temerē fortunæ
 cōfidens, sed seruata æqua-
 bilitate animi, seipsam co-
 hibeat, nihil procacius aut
 insolentius, quod alijs foret
 molestiæ, animo cōcipiens,
 sed ut erga accedentes popu-
 lariter affecta sit, ac dextris
 copulatis eosdem benignē
 atq; amanter suscipiat. Tan-
 to enim hīs quibuscum sero-
 monem conferunt, sunt ac-
 ceptiores, quanto altiori for-
 tuna cunctæ, nihil superbi
 fastidi, aut contemptus tra-
 gici præ se ferunt: uelut o-
 mnes illi qui sua potētia nō
 in hoc utuntur, ut procaci-
 ter contemnant alios, sed
 potius ut benignē aliorum
 subleuent inopiam, illi soli
 acceptis à fortuna bonis ma-
 ximē digni habendi sunt: ac
 soli inuidentiæ malum pos-
 sunt effugere. Nemo enim
 facile ei fortunato inuidebit
 quē prosperis rebus affluen-

μας ὡς ὅχι οὐκ ἀπαρκαλίῃ
 τῆς τύχης, ἐπειδὴ αὐτοὶ ὡς
 τύχῃ μὲν τοῖς ἑτέροις ἐπιπύσσου-
 τας ἄφρονι ἀναβίβασιν ἐπι-
 νόμῳ τι, καὶ μεταφύσσου ὄχι μα-
 ῖν, ὡς μὲν οὐκ ἐπὶ τῶν ὑπαρχόν-
 των, ὡς δὲ ἀφορᾷσι κάτω, ἀλλ'
 αὖ πρὸς τὸ αὐτὸν τοῦ βιάζον-
 ται. τοιγαροῦν ὡς ὅτι οὐκ ἐκ
 ῥᾶ, τακύνει δὲ αὐτοῖς τάχι-
 στα τὸ κερδῆ, καὶ τὸ πῶς πω-
 ρίζονται, γίγνωτα ἐφελισκὰ
 νοστον, ἐπὶ κεφαλῇ, εἰς πελά-
 γον καὶ κλύδωνα ἐμπέποντο.
 ὅσοι δὲ κατὰ τὸ Δαίδαλον ἐχρή-
 σαστο τοῖς ὡσέοις, καὶ μὴ πᾶ-
 συ ἐπύρρυσαν, ἀδελφὸν ὅτι ἐκ
 κερδῆ ὅν αὐτοῖς πεποινημένα,
 ἐταμείσαστο δὲ πρὸς τὸ αὐ-
 θρώπαιον τῶν φορᾶν, καὶ ὅγα-
 πησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν
 κυμάτων ἐνιχθίνον, ὥστε
 μέλει τοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς αὐ-
 τὰ ὡσέα, καὶ μὴ παύειν αὐ-
 τὰ μόνον τῶν ὀλίγων, οὗτοι δὲ ἄσφα-
 λῶς

societate subleuandam ex-
 promunt: neq; non contenti sunt saltem ab undis paulo al-
 tiores inferri, adeo ut crebro etiam alas uolando humefaci-
 ant, nec solis aestui & feruoribus easdē liquefaciendas exo-
 libent, illi tūtὸ iuxta ac moderatē uolatu utuntur, quē cura-
 sum qui-

humili atq; abiecto sunt ani-
 mo, fortunæ arridētis h pro-
 cacitate intemperanter ef-
 ferati. Postea enim quān d
 i fortuna nil tale sperantes,
 ex improviso sublimes in
 currum quendam uolatilem
 euecti sunt: intra fortunæ
 mediocritatem cōsistere neo-
 queunt neq; deorsum elatos
 torquent oculos, sed semper
 niuntur in arduum. Quare
 non raro ueluti Icarus lique-
 facta illis quamcelerrimē
 cera, ac alijs defluentibus,
 per præceptum in marinos flu-
 ctus deuoluuntur. speculato-
 ribus risum exhibentes.

Quotquot autem instar Da-
 dali alarum utuntur remi-
 gio, neq; admodum in subli-
 me elati uolant, certē quod d
 alæ ex cera illis conglutina-
 tæ sunt, rerum autem abun-
 dantiam ad humanæ uitæ

λῶς τι ἀμειψόμενος δι-
 ᾗσσαν· ἵππῳ καὶ ταύτῳ
 αὐτὸς μάστιγι παύεισσι, τοι
 γὰρ καὶ ἄξιον, παρὰ πάν-
 των ἀπολαμβάνειν τὸν κα-
 πὸν ὡχομένην ταῦτά τι αὐτῇ
 παραμέναι τὰ πτόρε, καὶ ἰ-
 πὶ πλάωρ ἐπὶ ῥῆν τὰ γὰρ.

Λυ. καὶ ὅτως, ὦ Πολύστρατε,
 γιγνέσθαι· ἀξία γὰρ ὃ τὸ σῶ-
 μα μόνον, ὡς πτόρ ὁ Εὐρίπιδος, κα-
 λὲ ὅσα, καλλίωρ δὲ, καὶ ὅρα-
 σμινοῦρα ἢ αὐτῶν τῶν ψυ-
 χῶν σκίπτουσα. ἐπὶ πτόρ δὲ καὶ
 βασιλῆα τῷ μεγάλῳ, χρ-
 σῶ καὶ ὁμοῦ ἔντι, καὶ τῶ
 μὲν τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὁ-
 πότε ὅτι αὐτῷ, ὡς λαμβάνου-
 σαι, ὡς ἵππῳ αὐτῇ καὶ φῶναι γυ-
 νῆκα τοιαύτῳ, καὶ οὐδὲν
 αὐτῷ, ποτὲν αὐτῶν. ὃ γὰρ μι-
 κροῦν τῶν ὡδαμόντων γυναι-
 κῶν ὅς αὐτὸς ἐν λόγῳ τὸ ὀ-
 μνηστικὸν ἐκείνῳ ἄποι, χρυσῶν
 μὲν αὐτῶν ἀφροδίτης ὀρίσειν

sum quispiā & in hac maxi-
 mis cfferre laudibus iure o-
 ppiimo possit. Quocirca di-
 gnissimum etiam ab omni-
 bus fructum percipit, optan-
 tibus ut hæc alæ quamdiu-
 tiissime illi permaneant, hæ-
 nis subinde affatim affluen-
 tibus. L V C I A. Sic qui-
 dem fiat, ὁ Polystrates ne-
 que enim corporis uenusta-
 te solum conspicua est, ut
 Helenam admiranda for-
 ma fuisse constat, sed ani-
 mo quoque lepidο & ama-
 bili talibus expolita dotibus
 spectantes ad se allicit. Di-
 gna uerò magno illo rege;
 mansucto existente & affa-
 bili habenda est, ut hac quo-
 que præcipua felicitatis par-
 te cum alijs bonis innume-
 ris quibuscunque amplissi-
 me instructus est, fruatur
 ut sub illius imperio ea quo-

que forma & uirtute mu-

lier nata sit, & quæ cū illo cōuersans ærthissimo desiderio
 eū cōplectatur. Quippe haudquaquā mediocris felicitatis
 mulier existimanda est, de qua aliquis Homericum illud
 commodissime dicere possit, quod cum aurea Venere de-
 formosissima

ἐν πάλῳ, ὅργα δὲ αὐτῶν
 Ἀθηναίων ἰσοφρίσαι. γυναι-
 κῶν γὰρ οὐνόπως ἐκ αὐτῶν
 παραδεδωκέναι αὐτῇ, ὃ δέμας,
 ὃ δὲ φνύ, φρεῖν Ομηρῶ, ὃ δὲ
 ἀφ' φρεῖνας, ὃ δὲ τε ὄργα. Πο-
 ῖλλον θὲς ὡς Δουκίνοι. ὡς δὲ
 Δουκῶ, αἰακίφ' αὐτῶν ὡς δὲ τὰς
 αἰκόνους, ὅν τι σὺ ἱπλάσας,
 πλὴν τὸ σώματι, καὶ αἰετὶ
 τῆς ψυχῆς ἱγρὰ φάμιον, μίαν
 ὃ ἀπασῶν οὐθεντῶν, βε-
 βλῖον καταβιβῆναι, παρὲν
 μὲν ἀπασὶ θαυμάζειν, τοῖς
 σὺν ὅσοι, καὶ τοῖς ἐν ὕψι
 φρὶ ἰσομελῶσι. μονιμωτέρως
 γοῦν τῶν Ἀπελλῶν καὶ Παρ-
 ρασίου καὶ Πολυγνώτου γίνονται
 αὐτῶν, καὶ αὐτῶν ἰκάνει παρὰ το-
 λῶν τῶν τοῖσιν κίχαρισμί-
 ναι, ὅσω μὴ φύλα καὶ λευκῶν
 καὶ χρωμάτων πεποιθῆται, ἀλ-
 λὰ τοῖς παρὰ Μουσῶν ἐπινοί-
 ας εἰκασταί, ὅσοι ἀκριβέστατα
 ποῖσι futuri sunt. Itaq; longē, ut mea fert opinio, hac erit
 stabilior & diuturnior, quam ulla fuit aut Apellis imago,
 aut Parrhasii, aut Polygnotti. Ea q; ipsa multo plus gra-
 tiae spectantibus exhibuit, quatenus non ex ligno, aut
 cera, aut coloribus formata, sed solertia atque industria
 à Musis ad hoc adscitis expressa est: quae baud dubiè

formositatis palmario con-
 tendere possit, ingeniosis au-
 tem operibus Minervam eo
 quiparare. Neque facili-
 quissimam ex omni mulierū
 numero aliquam illi com-
 parabit neq; corporis neq;
 ingenij gloria, ut idem ait
 Homerus, neq; item mēte et
 artificiosis operibus. POL.
 Vera sunt quae dicis, o Lu-
 ciane. Quare si consultum
 factum tibi videtur com-
 mixtis iam in unum imago-
 nibus, & ea quam tu cor-
 poris effinxisti, & ijs qui-
 bus ego mentis ingenijq; do-
 tes adumbraui, unam ex o-
 mnibus compositam colle-
 cto libello omnibus contem-
 plandam admirandam quae
 exhibeamus, & ijs qui hoc
 aetatis degunt apud supe-
 ros, tum etiam illis qui pau-
 lo post futuri sunt. Itaq; longē, ut mea fert opinio, hac erit
 stabilior & diuturnior, quam ulla fuit aut Apellis imago,
 aut Parrhasii, aut Polygnotti. Ea q; ipsa multo plus gra-
 tiae spectantibus exhibuit, quatenus non ex ligno, aut
 cera, aut coloribus formata, sed solertia atque industria
 à Musis ad hoc adscitis expressa est: quae baud dubiè
 imago

ἀνὰν γίνετ' αὖ, σῶματ' ἰμῶ imago omnium accuratissi-
 μέν, καὶ ψυχῆς ἀρίστη μέ absoluta futura est, &
 ἀμαίματισσα. corporis elegantiam & uir-
 tutes animi iuxta contemplandas ostendens.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

ARGUMENTVM.

Hic ostendit ad cuius archetypi regulam formosa & pudica mulier exploranda sit. Cum enim absolutissimam imaginem sibi perfici uellet, non ab uno, aut Apelle, aut Polygnoto, aut Euphranore, aut Aetione, sed ab his simul omnibus, diuiso inter se opere, sibi depingi optauit: ita ut Euphranor comā, Polygnotus decora supercilia, cōuenientemq; malarū ruborem amictumq; Aetion labia, Apelles autem reliquum corpus absoluat: cum tamen Apelles (ut de tribus alijs nihil dicam) non minus egregius pictor fuerit, quā Cicero orator. Quin potius, quasi quatuor ij quos nominauimus, pictores id opus omnibus modis consummatum reddere non possent, Homerum etiam in eius negocij partem suscepit, plurima quæ ille diuersis excellentissima tribuit, in una exprimi gestiens: nempe quodd, licet quis aliquo in negotio maxime excellat, fieri tamen non possit, quin alij peculiaribus quibusdam uirtutibus, magis quā ille, emineant.

2 Venerem quoque illorum.) Venerem Gnidiā marmoream, Euploiam à Gnidijs nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni æstimat Lucianus in Amoribus: eam omnium illius statuarum pulcherrimam appellans, ut cui amore captus Macareus Perinthius cum delituisse noctu, cohæsit. Nec me fugit id Sami contigisse, ab Aethneo id esse proditum, qui uolumine 13. Gnidix Veneris simulachro effingendo Phrynes amicæ corporis uenustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexit. Valerius Maximus: Vulcani coniugem Praxiteles in marmore quasi spirantem, in templo Gnidiorum collocauit, propter pulchritudinem operis, à libidinoso cuiusdam

iustam complexu parum tutam. b Lemniam.) Lemniam omnibus Phidæ operibus anteposit, cui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt, nomen sortitam, credit in Atticis Pausanias: nonnulli à loco, qui est in arce Atheniensium λιμνη nuncupato, unde & Dionysius λεμναία. c Venere quæ in hortis.) De Venere Hortensi, uel potius in hortis posita, (Græcè enim ἡ κηποις Ἀφροδίτη.) pluribus in dialogo Meretricio, Mater & Musarium docebitur. d Phidias.) Phidias statuarius dijs quàm hominibus effigiendis melior artifex traditur. In chore uero longè citra æmulum, uel sinihil nisi Minervam Athenis, aut Olympium in Elide Iouem fecisset. cuius pulchritudo adiecisse aliquid tiam receptæ religioni uidetur ad eam maiestas operis deum æquauit. Autor est Quintilianus libro 12. Cicero in libro de Oratore ad Brutum, negat Phidæ simulachris quicquam in illo genere uideri perfectius. Hæc speciem sui similem in Minervæ clypeo inclusit, cum inscribere non liceret, ut ait Cicero lib. Tusc. quæst. 1. Eam si quis dissoluisset, collocationis uniuersam speciem sustulisset, ut ait idem libro de Oratore ad Brutum. Vide ea quæ de eo annotauimus in Parasito. De Phidia quoque memoranda tradit Plinius libro 34. capite 8. e Echo.) Est vox uocis imago, quæ in rupibus cauis aut ualibus repercussa resonat. Vltimas enim uoces acceptas iterat, sicut Ouid. de ea ait:

Redderre de multis ut uerba nouissima posset.

Idem:

Ingeminat uoces, auditaq; uerba reportat.

Physici uocant repercussionem soni ex obiectu laterum loci cauernosi aut concaui. f Pandionis natam.) Philomelam intelligit, respicitq; ad fabulam de Progne & Philomela, Pandionis filiabus, tandem uersis in aues, hæc in lusciniam, illa in hirundinem: de quibus passim multa extant apud poetas, præcipuè Ouid in Metamorph. g Aten Homericam.) Atē dea fingitur ab Homero, grauissimis mortales implicans calamitatibus, mentesque seducens & perturbans. cui repellendæ & placandæ, Litæ filia Iouis sunt oppositæ, quæ tanto sunt tardiores, quanto noxa est grauior. Vide Erazmum in Prouerb. Ira omnium tardissimè senescit. h Fortunæ ac-

ttt

ciden-

cidentis præcacitate efferati.) Cicero in Lælio : Non enim sola ipsa fortuna cæca est, sed eos etiam plerunque efficit cæcos, quos complexa est. Itaque illi efferuntur fastidio & contumacia: neque quicquam insipiente fortunato intolerabilius fieri potest. Atqui hinc quidem uidere licet, eos qui antea commodis fuerunt moribus, imperio, potestate, prosperis rebus immutari. i A fortuna nil tale sperantes) De fortunæ inconstantia Michael Hospitalius in Epistola ad Franciscum Lotharingum sic scribit:

*Si gaudet rerum vicibus fortuna, diuq;
Stare loco nescit, si nos huc uersat & illuc,
Arbitrioq; suo spoliât, uel honoribus auget,
Idq; alijs belli ducibus si contigit antè
Innumeris: tibi si contingere posse putabis,
Noli præteritis nimium confidere factis;
Neue feras cælo caput altius, aut tumidum cor;
Neu metue euentus dubios, tristemq; futuri
Temporis inuidiam, leuis aut opprobria uulgi:
Sed quemcunq; dabit finem Deus, accipe grato
Præsentiq; animo causas mortalibus esse
Ignotas uoluit, tua sit modò culpa, caueto.
Idem de Caleti & Guinz expugnatione:
Sic mutat fortuna uices, & ludit atrocem
More suo ludum, nunc his, nunc a quior illis.*

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

PRO IMAGINIBVS.

Vincentio Obsopeo interprete.

ARGVMENTVM.

Apologia hæc est eorum quæ superiore dialogo, nimio extollendi studio, ultrà quàm decet æpium est, de Panthea dicta uideri poterant. Priore igitur loco Polystratus accusationem ac reprehensionem Pantheæ recenseret, quæ hisce duobus capitibus potissimum continetur. Primo, quod immo-

dic

Uicē ac nimium illam laudarit Lucianus. Deinde quodd etiam cum dijs illam compararit: quorum prius contra modum atq; officium uerē laudantium sit, & adulatoris speciem præ se ferat: alterum uerō etiam impium, & periculosum, & ab illius natura & ingenio alienum: adeo quē contraria sibi ipsi facere Lucianum, qui cum tantum illius modestiam prædicet, interim ultra deos eandem efferat. Hanc accusationem postea etiam ex sua persona confirmat Polystratus, hortaturque ut scriptum siue encomium hoc mutet. Ad quē Lucianus ita respondet, primū, ut dicat se neque adhuc dum satis laudasse illam, nedum nimium: & quicquid huius fecerit, ex libertate atque officio laudatorum fecisse: neque hoc adulatorum esse. nam alia ratione alioque sine adultores laudare, atque uerē laudantes. eaque omnia exemplis ac rationibus ostendit. Alterum autem, quod illam cum dijs contulerit, ita defendit, non esse in eo aliquam impietatem, aut insolentiam. Neque enim illam cum dijs ipsis, sed cum eorum imaginibus ac statuis comparasse. Deinde etiam si hoc fecisset, aliorum tamen exempla extare, quibus factum hoc suum tueatur, qui non modō homines cum dijs contulerint, sed & deorum nomina sibi usurparint. Ideoque non esse periculum hinc aliquod metuendum, cum idem antea tam multi etiam philosophi fecerint.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ,

ἢ Λυκίους.

POLYSTRATVS,

Lucianus.

EΓώ σοι, ὦ Λυκίγι, φησὶ
σὺν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα
πολλὰ ἐν ἡμῶν τιμῶν
οὐκ ἔστιν ἐμὴ, καὶ τιμὴ ἐν τῇ
συγγράμματι. ὅτι γὰρ αὐτὸς
τὸς ὑποκριτῶν τις, εἰ μὴ καὶ
μὴ δυνάμει σωτὴρ ἴσται, τὸ
ἀνιχνεύει. Neq; enim ita effuse quispiam me laudaret;
nisi beneuolentia adductus talia scriberet. At ut nesciunt

EGo, Luciane, inquit
mulier, aliàs quidem
magnam tuam erga
me beneuolentiam euidenter
perspexi: tum etiam honorem ex libello edito per
te mihi habitum, nō obscure
animaduerti. Neq; enim ita effuse quispiam me laudaret;
nisi beneuolentia adductus talia scriberet. At ut nesciunt

ἢ μόνον ὡς αὐτὸς ἀδῆς, τοιούτῳ δὲ
 ὄντι. ἢ ἄλλως ᾧ χαίρω τοῖς
 ῥητορικοῖς ἑρπύλλῳ, ἀλλὰ μοι
 ἀκῶσιν οἱ τοῦτοι, γούτῳ
 εἶναι, καὶ ὅτις ἐλπίσθῃσι τῶ
 φύσει. ἐν δὲ τοῖς ἰπαινέσις
 μάστιγα, ὅταν τις ἰπαινῇ με,
 φορτικὰς καὶ ὑπερβόλῃς
 ποιῶμεν τὰς ὑπερβολὰς,
 ὁρνεῖται, καὶ ὀλίγῳ δὴν ἰ-
 πικρῶταί μοι τὰ ὅσα, καὶ τὸ
 πρᾶγμα, χλοῦν μάλλον, ἢ ἰ-
 παίνεσθαι μοι δοκεῖ· μήτις
 γὰρ τῷδε οἱ ἰπαινέται ἀν-
 αττίσιν, εἰς ἵσον αὐτὸν ἰπαι-
 νῶμεν γυναιξὶ ἑκάστῳ τῶν
 λογιζομένων προσὲν ἑαυτῷ· τὸ
 δὲ καὶ τὸτο, ἀλλότριον ἔστιν,
 καὶ ῥητορικὴ σαφές. καὶ τοῖς
 πολλοῖς οἷον, ἔφη, χαίρον-
 τας, καὶ τις αὐτὸς ἰπαινῶν,
 καὶ ἂν μὴ ἔχῃσι, προσάπῃσι τῷ
 λόγῳ, εἶναι, εἰ γόρντας ὄντας
 δοῦναι.

cuntur, se nō discrepare, sed parem esse encomio. Quodcum-
 que super hoc additum fuerit, alienum est, & apertæ assen-
 tationis suspitione non carebit. Atqui ego permultos novi,
 inquit, quibus voluptati est, si quis eos laudibus cohonestās,
 etiam ea oratione adiecerit, à quibus longè latè que alieni
 sunt: ueluti si quis confectæ ætatis uetulos obiuuenilium

non sis quo ego sim anima-
 ta animo, sic de me planè
 persuasum babe. Neq; aliàs
 quidem hominibus ad assen-
 tandum eruditis gaudere so-
 leo, sed qui sunt eiusmodi,
 subdoli præstigiatores mihi
 esse uidentur, ac minimè na-
 tura liberi. Caterum in lau-
 dibus quoties quispiam præ-
 ter modum me exulterit, mo-
 lestis ac immoderatis am-
 plificationibus attollens at-
 que exaggerans omnia pu-
 dore quodam afficior, nec
 parum abest quò minus fe-
 re semper aures obstruere
 soleam. Eaq; res subsanna-
 tione magis & risu quàm
 laude mihi digna uidetur.
 Batenus enim laudes tolera-
 biles atq; ferendæ sunt, qua-
 tenuis ille qui laudatur, sibi
 conscius est ab his quæ di-

ὁ δ' αὖ μιν ἴσῃ τῆς ἀκμῆς, ἢ ἀ-
 μόρφους εἶναι τὸ Νιρείως ἡλέ-
 λῃ· ἢ τὸ Φάωντος πορθεῖν·
 εἰσιντα γὰρ ὑπὸ τῶν παίωνων
 ἀλλοτρίως εἶναι σφίσι καὶ τὰς
 μορφάς, καὶ αὐτοὶ ἀντιθέσθαι
 αὐτοῖς, ὥσπερ ὁ Περίαντος·
 τὸ δ' ἐχούσης ἔχει. πολλὰ γὰρ
 αὐτὸ ἐπαίνῃ ἢ τιμῇ, ἢ
 τι καὶ ὄργῳ αὐτῷ ἐπιλαύ-
 σαι διωκτὲρ ἢν, ἐκ τῆς τρι-
 ακτὸς ὑπερβολῆς. νῦν δ' ὁ-
 μοίῳ μοι δεκῶσιν, ἴφκ, πά-
 σχειν, ὥσπερ αὐτὸς ἐνι ἀμόρ-
 φῳ περιπατῶν δὴ μορφοῦ ἐπι-
 θέει τις φόβον· ὃ ἢ μέγα ἰδὲ
 τὸ ἡάλλαι φρονεῖν, καὶ ταῦ-
 τα, πορθεῖν τῶν ἐντι, καὶ ὑπὸ τῇ
 τυχεύει· σωφροσύνη δὲ διωκ-
 μένῳ, ὅτι καὶ γλαυκότερον αὐ-
 τὸ γίνετο, αὐτοπρίσσωπός φα-
 νεί, οἷός τ' αὐτὸν, ὅς τ' οἷον ἡέκρυ-
 πτο. ἢ καὶ νῦν Διὶ ἄ τις ὑπε-
 δεκῶσιν καὶ καθεύδῃ, με-
 νείας αὐτὸν ὡρ, ὅρῃσιν πορθεῖται.

annorum uigorem felices
 pronunciauerit : aut illis
 qui infirmi sunt corpore,
 Nirei aut Phaonis adiun-
 gat pulchritudinem. Si-
 quidem arbitrantur immo-
 dicis laudū testimonijs suas
 formas immutatum iri, &
 senem denuo repubescere.
 qua in opinione Peliam
 quoque fuisse non sum igna-
 ra. Hoc uerò longè secus so-
 habet : nam laus res esset
 quantiuis precij, si illa quo-
 que re perinde frui posse-
 mus ex eiusmodi dementien-
 te superiectione. Iam uerò
 tale quiddam mihi pati uis-
 dentur, inquit, ita falsò lau-
 dati, ac si quis cuiquam tur-
 pi facie atque deformi, lar-
 uam admodum uenustam
 afferens apponat. porro ille
 ob pulchritudinem sibi ue-
 hementer placeret, præfero-
 tim cum hæc ab illo auferri possit, & ab occurrente cōmi-
 nui unde maiori quoque risu si inuadus foret, natiuæ fa-
 ciei deformitate detecta, quæ ad sciticia forma occultaue-
 rat. Aut per Iouē, si quis pusilla statura existens, indutis co-
 thurnis super magnitudine contendat cum ijs qui toto cu-
 bito

γίγναι τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὄλῳ
 πύχει ὑπερίχθισιν· ἰμῖμνυτο
 γὰρ ἢ τοῖσδε τινές· ἐφ' ἡ γυναι-
 κά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν
 ἄλλα λαλῶν καὶ κόσμιον, μι-
 κρὰν δ' ἢ, καὶ πολὺν ἔτι συμμί-
 κρου ἀποδείξασα ἐπαινεῖσθαι
 πρὸς τιν' οὐ ποικίλ' ἐν ἥσμα-
 τι, τὰ τε ἄλλα, καὶ ἴτι λαλῶ
 τε καὶ μεγάλη ἦν· αὐγάρῃ δ'
 αὐτῇς ἑκάστη ἐκείν'· τὸ δὲ
 μὴ τις τε καὶ ὄρθιον, τίῳ μὲν
 δὲ γάυνουσαι τῷ ἐπαίνῳ, λαο-
 δάπερ' αὐξανεμένην πρὸς τὰ
 μέλας, ἢ τίῳ χάρις ἐπισείει,
 τὸν ποικίλ' τε ποικίλ' τὸ
 αὐτὸ ἄδειν, ὁρῶντα ὡς ἤδουτο
 ἐπαινεμένην, ἄχρ' ἂν ἔπαρ-
 τωρ τινὰ, προσκύνῃσθαι πρὸς
 τὸ δὲ, εἰπαρ' αὐτῷ, πῶς αὖτε
 ὦ δ' ἐστ', μὴ ἢ ἀναστῶναι ποιή-
 σης τίῳ γυναικά· παραπλή-
 σιον δ' ἢ, καὶ μακρῷ τῷ γινοί-
 σθαι, ἢ ἰσχυρῶν περὶ τὸν

ΣΙΛΕΙ-

crebrius occinuisse, cū uideret mulierem laudibus uehemen-
 ter delectari: donec quispiam ex presentibus admoto ad
 aurem eius capite, dixisset illi: Desine, ὦ amice, ne mulie-
 rem etiam exurgere facias. Non dissimile quiddam
 huic, multo tamen magis ridiculum affirmabat fecisse

Seleuci

bito ex æquo illi collati eum
 excederent. Mentionem fa-
 ciebat, et huiusmodi cuius-
 piam. Aiebat mulierē quana-
 dam ex matronis primarijs,
 aliās quidem pulchram et
 lepidam, corpore autem pu-
 fillam, et cui multum de ius-
 stæ staturæ mensura deesset
 à quodā poeta carminib. ce-
 lebratā, cū ob alias quidē
 uirtutes quamplurimas, tū
 quod forma esset scitula, et
 corpore magno et prægrā-
 di: cuius staturam et longi-
 tudinis rectitudinem assen-
 tator ille Populo conferre
 non dubitabat. Cæterum il-
 lam laudum illecebris uehe-
 menter lætatam esse, quasi
 mēdaci carminis assentatiū-
 cula aliquid exiguo corporu-
 sculi modulo accessisset: ma-
 numq; gestiendo cōcussisset.

Porro autē poetam hoc illi

Σειλεύης γυνῶνα. τοῖς γὰρ
 πειραταῖς ἀγῶνα προδίδαναι.
 αὐτῶν πρὸς ταλαύτην, ὅστις αὖ
 ἄμεινον ἐπαίνους αὐτῆς τῶν
 ἑβόλων, καὶ τοὶ φαλακρὰ ἐτύγ-
 χασον ὅσα, καὶ ὁδὶ ὅσας ἐλί-
 γας τὰς αὐτῆς ῥίχας ἔχουσα,
 καὶ ὅμως οὕτω διακεκελῆν τῶν
 κεφαλῶν, ἀπαύτων ἐιδότων
 ὅτι ἐκ νόσου μακρῆς τὸ τοῖσιν
 πόντος, ἦναι τῶν καταράτων
 ποικιλῶν, ὑπεκινδύναι τὰς ῥί-
 χας αὐτῆς λιγόντων, καὶ ὅ-
 λως τινὰς ὡλοπάμους αὐα-
 πλικόντων, καὶ σιλίνους τὸς
 μηδ' ὅλως ὄντας ἐκασίντων.
 ἀπαύτων ἐὼν τῶν τοιούτων κα-
 τιγῆα, τῶν παριχόντων αὐ-
 τὸς τοῖς λόλοις, καὶ περιστί-
 δι δὲ, ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνους μό-
 νον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς, τὰ
 ὅμοια πολλοὶ πελακισιδαί τε
 καὶ θρακισαῖοι δόλουσι.
 χαίρουσι γούν, ἴφθ, τῶν γρα-
 φῶν ἐκείνους μάστιγα, εἰ αὖ
 πρὸς τὸ δυνεφετότερον αὐτὸς
 ἐκεί-

Seleuci uxorem Stratonii-
 cen, quæ poetis oblato tas-
 lento certamen proposuit,
 quicumque maiori arte ato-
 que ingenio eius comans
 laudibus illustrasset. At-
 qui caput habebat turpi de-
 formatum caluitio, cuine
 pauci quidem capilli ineo-
 rant. Sedenim cum de-
 formiter calua esset, om-
 nibus exploratum habentio-
 bus, ex diuturno morbo ex-
 grotanti capillos defluxisse:
 nihil secus tamen au-
 diebat à poetis execrandis
 illis assentatoribus, byacin-
 thinos illius crines dicen-
 tibus, & molles quospiam
 capillorum globos nec ten-
 tibus, ac apijis nusquam exis-
 stentem casariam compa-
 rantibus. Itaque hæc om-
 nia deridebat, unde adulan-
 di materia assentatorib. sup-
 petit. Addebat præterea il-
 lud non in laudibus tantum

usuenerire solere, sed in picturis quoque easdem assentandi
 & decipiendi occasiones homines studiosè querere.
 Gaudent enim, inquit, mortales pictoribus, cum primis

εἰκάζουσιν, ἄναι δὲ τινες, οἱ
 καὶ προτάττουν τοῖς τεχνί-
 ταις, ἡ ἀφ' ἑαυτοῦ τῆς γένε-
 μι καὶ τῆς γράφειας τὰ ὅμ-
 ματα, ὅτι, τι αὖ ἄλλο ἰδιό-
 μῳ τῶν αὐτοῖς προσῆναι, ἅ-
 τα λαμβάνειν αὐτοὺς, ἄλλο-
 τρις εἰκόνας φερανοῦντας,
 καὶ ὅτι αὐτοῖς ἰσχυρὰ ταῦ-
 τα καὶ καὶ τὰ τοιαῦτα ἐλγι-
 τὰ καὶ ἄλλοι παρὰ τὴν συ-
 γράμματα, ἐν δὲ τῷ τοῦ φέ-
 ρουσα, ὅτι βίαις αὐτῶν, ἡρᾶ
 καὶ Ἀφροδίτῃ ἐκαστας. ὑπὸ
 ἐμὲ, γὰρ φησι, μᾶλλον δὲ ὑ-
 πὸ ἄπασαν ἀνθρώπων φύ-
 σιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ σι-
 γῇ ἐκείνῃ ὅφισιν, τὰς ἡρώ-
 ντας παραθεωρῶ με, Πην-
 ελόπην καὶ Ἀρήτην καὶ Θίανν,
 ὅχι ὅπως βέβη τὰς ἀρίστας.
 καὶ γὰρ καὶ ἡ τέδε πάντων ἴση,
 τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαί-
 μωνος, καὶ ψοφολιγὸς ἔχον.
 Ἀλλὰ τί νυν, μὴ κατὰ τὴν
 σκῆψιν heroidibus, nimirum Penelopæ & Arete, & Theani
 meam formam conferret: tantum absit ut deabus omnium
 maximis & præstantissimis comparari postularim. E-
 tenim uehementer, inquit, res diuinas horreo, atque super-
 stitioso animo reuereor. Itaque periculum est, ne ut

uerò illis, à quibus paulo for-
 mosiores depicti sunt. Esse
 autem nonnullos qui eiusmodi
 artificibus iniungerent e-
 tiam, ut aut aliquid defor-
 mitatis aut magnitudinis na-
 so detraherent, aut oculorū
 nigriliem atriozem depinge-
 rent, aut aliud quiddā quod
 sue formæ adiectum concu-
 piuerint. Deinde fraudulen-
 ter imponunt alienas ima-
 gines coronantibus, quæ
 nullo modo illis respondent
 similitudine. Hæc atque eo-
 iusmodi dicere solebat, alia
 quidem in libello tuo collau-
 dans, hoc aut unum minime
 sufferens q. illam deabus lu-
 noni atq. Veneri compara-
 ueris. Longè enim ista me,
 ait, aut potius omnem huma-
 nam naturam excedūt. Cæ-
 terum ego ne illud quidē un-
 quam in uotis habui, ut pri-
 oribus
 Castiopa

Κασίπεαυ ἄναι δίδω, τὸν
τοιῦτον ἱκανὸν προσμελῶ.
καὶ τοὶ Νηρίσιρ ἱκάνη αὐτι-
ξιάξίτο, ἤραν δὲ καὶ Ἀφρο-
δίτιω ἰσιβον. ὥσι ὦ Λυκί-
τι μιταγράψαι σὶ τὰ τοιαῦτα
ἱκέλευον, ἢ αὐτὴ μὴ μαρ-
τύραδαι τὰς θιάς, ὡς αὐτ-
σου αὐτῆς γήγραφας. σὶ δὲ
ἠδίναι, ὅτι ἀνιάσει αὐτῶν τὸ
βιβλίον, οὕτω πόρινοτουῶ,
ὥσπερ νῦν σοὶ διάνεται, οὐ
μάλα δύσινῶς, ὅδῃ ἰσίως τὰ
πρὸς τὰς θιάς. ἰδόναι τι ἁ-
σίθυμα ἱαυτῆς, καὶ πλεμμί-
λεμα τῷτο δίδειν, εἰ ὑπομί-
νοι τῇ ἱρ Κνίδω, καὶ τῇ ἱρ κή-
ποις ὁμοίᾳ λήγειν. καὶ σὶ ὑ-
πιμίμνησαι τῶν τιλοῦτάων
ἱρ τῷ βιβλίῳ περὶ αὐτῶ ἀρεμῆ-
των, ὅτι μίξιν καὶ ἀτυφορῆ-
φας αὐτῶν, ὅν ἀναίεινομελῶ
ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον,
ἀλλὰ πρίσγειον τῶν πῶσιρ
ποιεμελῶ. ὅ ἵ τῶτα ἀπὸν,
ὑπὲρ

Cassiepta eam laudem cuo-
pide ac desideranter affe-
ctasse uidear. Atqui Neo-
reidibus hæc tantum formæ
præstantia opponebatur, lu-
nonem & Venerem reli-
giosè coluit. Quocirca, Lu-
ciane, ista te facta recantao-
tione iussit transcribere, aut
ipsas deas testatura est, hæc
ipsa se inuita per te scripta
esse. Te autem scire uoluit,
quod libello non mediocri-
ter discrucietur ita propæ-
lām obambulante, ut nunc
is à te informatus est, non
nimium pie neque sanctè
admodum deorum cultum
perdocens. Existimabat
uerò ab omnibus se uisum i-
ri non uulgari peccato ob-
noxiam, si sustineret Ve-
neri Gnidie aut Hortensi
se dici similem. Quare te
eorum quæ libelli tui in ex-
tremis à te de illa prolata

sunt, iussit ut submonefacerem, quibus eius animi mo-
derationem omnis fastus nesciam testatus es, quippe
quæ super humanam mensuram semet non efferret, sed
terre uicina seruata mediocritate uolaret. His ille di-

ἔκθ' αὐτὸν τὸν ἑρσένον αὐα-
 βιβάσεις πῶ γωαῖνα, ὡς καὶ
 διαίεσ αὐτῶ ἀπεικάσειμ, ἕξιν
 ἄσι μηδὲ ἀφωιτωτὶ δρᾶν αὐ-
 τῶ ὑγᾶσαι τῷ Αλεξάνδρου,
 ὅς τῷ ἀρχιτέκτον' ἔκισχεν.
 μέγας τὸν Αθω ἱλόν μετασχε-
 ματίσειν, καὶ μερῶσαι πρὸς
 αὐτὸν, ὡς τὸ ἦρ' ἄπαν ἀ-
 νόνα γινώδει τῷ βασιλεῖ, ἔ-
 χοντα δύο πόλεις ἐν ταῖς χι-
 οῖν, ἃ προσήκατο πῶ δρᾶ-
 τάων τῆς ὑπερχείων, ἀλλ'
 ἔκθ' αὐτὸν ὑπεσάμην' ὅ τὸ
 τέλειμα, ἔπασσε τὸν αὐθρῶ-
 πον, ἃ πειθῶς Κολοσσὸς αὐα
 πλάττοντα. καὶ τὸν Αθω κατὰ
 χάραν ἱερῶ ἐκίλυνσε, μηδὲ κα-
 τασμικρύνειν ὅρ' οὕτω μέ-
 γα πρὸς μικρὸν σόματ' ὁ-
 μοιότητα. ἐπῆνε δὲ τὸν Αλέ-
 ξανδρον τῆς μεγαλοψυχίας,
 καὶ αὐθριλῶτα μέγ' οὕτω τῷ
 Αθω ἱλεῖν αὐτ' ἀνιτάνει, ἐν
 ταῖς τῶν αἰ' μεμπτομελῶν
 διασείας· ἃ γὰρ μικρὰς εἶναι

Etis, nunc sui oblitus sum
 per ipsum ccelum mulierem
 extollit, deabus illam assimi-
 lans. Postulat uero à te ne se
 met Alexandro incogitantio-
 rem esse putes, qui archite-
 cto quopiam pollicente se
 Atho totū transformaturū,
 et ad eius simulachrum ac-
 commodaturum, ut totius
 montis uastissima moles re-
 gis effigiem obtineret, duas
 in manibus urbes habens
 tem: tam prodigiosis polli-
 citationibus non accessit a-
 nimo, sed opus architecti
 uiribus maius esse opinatus,
 hominis temerariam auda-
 ciam compefuit, non ad-
 modum credibiliter Coloso-
 rum magnitudinem effin-
 gendo assequentem. Iussit
 itaque ut suo loco Atho in-
 tactum relinqueret, neque
 montem ita magnum ad tā
 parui corpusculi similitudi-
 nem imminueret. Laudabat autem Alexandrum animi
 magnitudinis, dicens illum sibi hoc facto maiorem statuam
 quam Atho erexisse in hominum animis, apud quos eius
 rei memoria nunquam esset immoritura. neq; enim parui
 aut

ἡσυχίας, ὑπερβλήν οὕτω πα-
 ραδέξαι τιμῆς. καὶ ἑαυτὸν οὖν
 τὸ μὲν πλάσμα σέβει πάντων,
 καὶ τὸν ἐπίνοιο τῶν ἀνθρώπων,
 μὴ γνωρίσειν δὲ τὸν οὐσιότη-
 τας μὴ γὰρ εἶναι τῶν τελευ-
 τῶν ἀξίων, μηδὲ ἰγγύς, ὅτι
 μηδὲ ἄλλῳ τινὰ γυναικὶ γι-
 γῶσιν. ὥστε ἀφίσι σε ταύτῃ
 τὸν τιμὴν, καὶ προσκυῖ σε τὰ
 ἀρχέτυπα παραδείγματα. σὺ
 δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἱκαί-
 νει αὐτῷ, καὶ ὑπερβῇ πέρα
 ἔσω τὸ ὑπόδημα, καὶ καὶ ὅπως
 μίση μί, φέρει, ἐμπριπατῶ-
 σαν αὐτῷ. καὶ αὖτις δὲ σε ἐ-
 πὶν ἐντέλειται, ἀκῶ, ἴφην,
 πολλῶν λιγόντων, καὶ ἄλυσ-
 τῶν οἱ αὐτοὶ ἴσιν, καὶ ὅτι οὐ μὴ
 πᾶσι βεβαίαι, τοῖς νικῶσι μὴ
 ἴσιν τῶν σωμάτων ἀνίσταται ἴσιν
 ἀνδραγαθίας, ἀλλ' ἐπιμεινῶσαι
 τὸς ἑλλανδικάς, ὅπως καὶ ἄλ-
 λῃς ὑπερβῇ τὸν ἀλῶν-
 ας, καὶ τὸν βίτασι τῶν ἀν-
 δραγμάτων ἀκριβεσθῶν γίγναι

aut abiecti erat animi, ho-
 norem adeò amplum at-
 que inusitatum cōtemnere.
 Quin se quoq; tuū figmen-
 tum laudare aiebat, neq; nō
 imaginum industriam admi-
 rari: ceterum similitudinē
 non agnoscere. Quippe
 nequaquam dignā esse tan-
 tis ac talibus, & minime
 harum esse affinem, sed ne
 aliam quidem mulierem ul-
 lam ad eos posse aspirare.
 Itaq; libenter tuos admiran-
 dos honores ei habitos tibi
 remittit, te'que orat ut na-
 tiuo' ac proprio archetypo
 suam faciem ad umbres, ut-
 que humano more illam lau-
 dibus illustres, neque pedis
 modum excedat calcens: ne
 os quoque mihi, inquit, for-
 te illi occurrenti obturet. Id
 lud quoque ut tibi expono
 rem, mihi in mandatis de-
 dit. Audio, inquit, multis cō-

datur

δοι τὴν ἀθλητῶν ἱκρίσιον.
ὥστε ὅρα, ἴφκ, μὴ αἰτίαν λά-
βομεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ μίτρῳ,
ἡδὲ τα ἡμῶν ἀναβρίψασιν οἱ
ΕΛΛΗΝΟΔΙΗΓΟΙ τὴν ἡκίονα. ταῦτα
τὰ μὲν ἔλεγο ἰκάνν. σὺ ὅσον
παι, ὦ Λυκίε, ὅπως μετακο-
σμήσεις τὸ βιβλίον, καὶ ἀφα-
ρήσεις τὰ τοιχῶτα, μηδὲ σφα-
λῆς πρὸς τὸ θέον, ὥς ἰκάνν
πάνυ γὰρ αὐτὰ ἰδυσχέρανι, καὶ
ὑπέφριτῃ μεταξὺ ἀναγινω-
σκομένων, καὶ παρητὰ τοὺς
διὰς ἱλως εἶναι αὐτῇ. καὶ συγ-
γνώμῃ, ἀ γυναικῶν τι ἴπασ-
θαι· καὶ τοὶ ἐν χρῇ τάλαντες ἀ-
πᾶν καὶ αὐτῶν ἐμοὶ τοιούτων τι
ἀπᾶν ἰδοῦσι τὸ μὲν γὰρ πρῶτον ἀ-
κάνν, ὅθεν ἰπλημύλῃσσι, ἐνο-
ρῶν τοῖς γιγγραμμένους. ἰπὰ
ὅ ἰκάνν ἰπὸν κμήνατο, καὶ αὐ-
τὸς ἀρχομαι, τὰ ὅμοια γιγνώσ-
σκεν πρὶ αὐτῶν, καὶ παρὰ
πλήσιόν τι ἴπασθον, οἷς ἰπὶ
τῶν ὀρωμένων πάσχομεν.

ὅν

oculos in scripta defixos habens. Postea uerò quàm illa mi-
hi fecit indicium, incipio & ipse sentire de illis non dissi-
milia. Ac propemodum consimile quiddam passus sum,
quod in ijs quæ intuemur, sæpenumero nobis euenit.

Contem-

datur ad athletæ certamen,
& corporis quantitatem.
Quocirca tibi uidendū est,
inquit, necunde mentiendi
causam sumamus in mensu-
ra, ac deinde Hellenodicæ
uestræ subuertant imaginē.
Hæc profectò ab ipsa di-
cta sunt. Cæterum tu Lucia
ne eam cogitationē suscipe,
ut diligenter consideres quo-
pactò libellū mutatū aliter
exornes, eaq; auferas, ne im-
pietate adductus in deos fla-
gitiosè pecces, ueluti ipsa o-
mnium grauissimè ista tulit,
ac planè inter legendū in-
horrescebat animo, ac deas
ut sibi essent propitiæ suppli-
citer precabatur. Et sanè i-
gnosendum est si muliebri
quiddā passa est. Atqui si ue-
ritas, nō diffitèda est, ego mi-
hi ipse tale quiddā dixisse ui-
sus sum. Quippe initio audi-
ens delictū nō animaduerti,

ἢ μὴ πάντ' ἰγγύθ' οὐκοῦν
 μέν τι, καὶ πρὸ τ' ὀφθαλμῶν
 αὐτῶν, ἐδὴν ἀκριβὲς διαγιγνώ
 σκειμεν· ἢ δὲ ἀποστάντων,
 ἐν τῷ συμμίξῃ διαστήματι
 ἰδόμεν, ἀπαντα σαφῶς κα-
 ταφαίνονται τὰ αὐτῶν, καὶ τὰ μὲν
 αὐτῶν ἔχοντα, τὸ δὲ αὐθρο-
 πον ὅσον Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρῃ
 ἀκρίβως, τι ἄλλο ἢ αὐτοκρινύς
 ἔστιν ὑπερίξιον τὰς διὰς· ἐν
 γὰρ τοῖς τοιούτοις, ἔχοντων τὸ
 μικρὸν μᾶλλον γίγνεται τῇ πα-
 ράδει, ὥς τὸ μᾶλλον ἀπο-
 σμιρνύνται, πρὸς τὸ ταπαι-
 νότιον κατασπώμενον. οἴ-
 ον, ἢ τινὲς ἀμα βαδίσουσιν,
 ὁ μὲν μίγιστος, ὁ δὲ πάντ'
 τῇ ἑλικίᾳ χαμαὶ ἔλθῃ, ἕτα
 διώσκειν ἀπιστοῦσαι αὐτοὺς,
 ὥς μὴ ὑπερίχθην δακτύλου
 πόντιον, οὐ τῷ βραχυτέρῳ
 ὑπεραστενομελὲς, τότε γί-
 νοιτ' αὖ, ὡς ὅτι μάστιγα αὐ-
 τοῖς περὶ ἐπιγὰρ ἑαυτῶν.
 ἀλλ' ἢ μάλιστα ἰδόμενός τε καὶ
 ἐνὶ ἡμῇ, tandem si æquandi essent, ne alter alte-
 rum longitudine excederet: illud nunquam brevius
 semet extendente fiet, etiam si summis pedibus ipsa
 semet arreherit. At si eadem ipsis longitudinis obtinen-

Contemplantur enim quip-
 piam in propinquo sub ipsis
 oculis constitutum, nequa-
 quam accuratè peruidere
 possumus: at si iusto in-
 tervallo disiuncti illud in-
 tuemur, omnia liquidius
 comparent obtutui, & quæ
 bene, & quæ secus se ha-
 buerint. Iam hanc homi-
 nem existentem Iunoni con-
 ferre ac Veneri, quid aliud
 est quàm præfractè eleua-
 re tantarum dearum existi-
 mationem? Siquidem in e-
 iusmodi comparationibus
 nō tam quod modicum est,
 collatione crescit & ma-
 ius fit, quàm quod maius
 est, imminuitur, dum ad id
 quod uilius fuerat, pertra-
 hitur. Exempli gratia, si
 duo pariter incederent, al-
 ter quidem corpore præ-
 grandi, alter uerò per atao-
 tem admodum exiguo, pe-
 da est

ἡδῶναι, ὃ μέζων ἰκάνει· ἔπει-
 κύνψαι, καὶ ταπεινότησιν ἀπο-
 φανῆαι αὐτὸν. ὡσαύτως ἢ καὶ
 ἐν ταῖς τοιαύταις ἀνάσσειν, ὅχ-
 οῦτως ἀνθρώποι μέζων γί-
 γνεται, ὡς τις αὐτὸν βίῳ ἀπε-
 κάζει, ὡς τὸ θεῶν ἀνάγκη ἰ-
 λατῆσθαι, πρὸς τὸ ἐν δυνά-
 μει ἐπιπλάμηναι. καὶ ἡ μὲν, ὑπὸ
 ἀπορίας τῶν ὑδιγμένων, ὑπὸ τὰ
 ἐράνεια ἰκταίνονται· οἱ δὲ τὸν λό-
 γον, ὅτι οὐκ αὖτὸ τοιοῦτον αἰ-
 τία ἔχει ὑπὸ ἀσθενείας αὐτὸ
 δεῖν. οὐ δὲ τοσαῦτα ἔχων
 ἡμέτερη γυναικῶν, Ἀφροδίτη
 καὶ Ἡρὰ ἐκείσας αὐτῶν ἐτόλ-
 μησας, ἔδειν δύναι. ὥς τὸ δε-
 γαν τὸτο καὶ ἐπίφθορον ἀ-
 φαίρει, ὃ Λυκίην· ὃ γὰρ
 πρὸς τῷ σὺν ῥόπῃ τὸ τοιοῦτον,
 δεῖ δὲ ἄλλως ῥέδου· πρὸς
 τὰς ἰπταίνε, καὶ πρὸς αἰετῶν
 ἐν γυγχανοῖ· ἀλλὰ νῦν ἐν οἷσιν
 ὅπως ἀβρόαν ποιῆσαι τῶν
 μεταβολῶν, ἐπιλαχνησόμε-
 νον, καὶ ἐν τῷ τῶς φασί-
 ναι

da est aequalitas, maior ille
 demittat caput necesse est,
 ac se humiliorem ostendat
 oportet. Non secus in eius-
 modi accidit imaginibus. ne
 que enim perinde tantis in-
 crementis hominis uirtus au-
 getur Deo cōparati, quā-
 m Dei magnitudo imminuitur
 ad id quod uilius est inaequa-
 liter deriuata. . Atq; si quis
 terrestriū imperitus ad coe-
 lestia oratione temerè rape-
 retur, minorem ille suspican-
 di causam praestaret homi-
 nibus, hoc à se impietatis
 impulsu factum esse. Sede-
 nim tibi nulla fuit neces-
 sitas tot mulierum speciosissi-
 marū pulchritudinibus exo-
 tantibus, hanc tam auda-
 ceter cum Venere atq; Iuno-
 ne comparandi. Itaq; uide
 Luciane, quo pacto hoc tā
 graui inuidia te & illam
 exoneret. Neq; enim ualde
 hoc moribus tuis familiare est,
 qui ne aliās quidem ad lau-
 dandū facilis ac propensus esse
 cōsueuisti: at nūc, nescio quo
 fato impulsus tam subito mores
 mutaris tuos, omnem laudū
 mediocritatē excedendo, Et qui
 haec tenus laudū eras par-
 tissimus,

μὲν ἄντι ἐν τοῖς ἱπαινοῖς
ἀναπύφνας. ἀλλὰ μὲν ἱπαι-
νε ἀσχευθῆς, ἀ μεταρυσμῆς
τὸν λόγον ἔδει διὰ δὲ μελῶν.
ἱπαινε φειδία φασιν οὕτω
ποιῆσαι, ὅπῃ θειργάσας
τοῖς ἡλώοις τὸν Δία. τὰν
τα γὰρ αὐτὸν ἡστέπιν τῶν
θεῶν, ὅπῃ τὸ πρῶτον ἀ-
ναπύφνας ἱπαιδάνει τὸ ὄρ-
γον, ἱπαινε τῷ αὐτιμολύων
τι, ἡ ἱπαινε τῶν. ἡτιᾶτο δὲ ὁ
μὲν τῶν ῥίνα, ὡς παχῆαν, ὁ
δὲ, ὡς ἐπιμυκίττον τὸ πρῶ-
τον, ὁ δὲ ἄλλο ἄλλο τι.
αὐτὸ ἱπαινε ἀπὸ ἡλλάγνων οἰ-
βιαῖ, αὐτὸς τῷ φειδία ἡγῆς
σάμελον ἱπαινε, ἱπαινε τῶν
καὶ ῥυθμῆς τὸ ἄγαλμα,
πρὸς τὸ τοῖς πλάτοις δο-
κῶν. οὐ γὰρ ὅγῃ μιν αὐ-
τὸν συμβαλὼν δόμου τῶν
του· ἀλλὰ αὐτὸ ἀναγκῶν ἡ-
παινε, ὅς πολλὸς περιττό-
τον ὄρῃ τῷ ἱπαινε, ἡ δὲ φειδία

cissimus, nunc in eisdem ef-
fundendis, omnium appa-
pares intemperantissimus.
Sed ne hoc quidem dedeco-
ri tibi fore putato, si oratio
nem iam editam adhibita
lima retractes: quandoqui-
dem hoc Phidiam quoque fe-
cisse perhibent, quo tempo-
re apud Eleos Iouē iam ab-
soluerat. Stetisse enim illum
post ianuam, ubi primū o-
pus in lucem productum ho-
minibus uisendum ostendis-
set, subauscultasse quae quid
quisque spectantium lauda-
ret aut reprehenderet. Cae-
terum hic quidem nasum re-
prehendebat, quasi plus a-
quo crassiores: alius uerò
faciē tanquam oblongam
tertius aliud quiddam picto-
ri uertebat uitio. Deinde di-
gressis spectatoribus, rursus
Phidiam semet conclu-
dens

ἔμ. ταῦτά σοι ἀπ' ἐκείνης κει-
 μίσθω, καὶ αὐτὸς παραυτῷ, ἐν
 ταῖς τι καὶ οὖντι ἔμ. Λυ.
 Πολύστρατι, εἴθ' ἔμ. ῥήτωρ ἐν
 λιλύθεις με; ῥῆσιν γοῦν οὐ-
 τω μακρῶν, καὶ πατηγορίας
 τοσαύτων ὀφελύσθεις κατὰ
 τὴ συγγράμματι, ὥς με-
 δι' ἐλπίδα μοι ἀπολογίας εἶναι
 καταλείπειν. πλὴν ἀλλ'
 ἐκείνῳ γὰρ δὲ δικαστικὴν ἐπει-
 σασαι, καὶ μάλιστ' αὐτὸν, ὁρῶ-
 μιν καταδικαίνοντας τὸ βί-
 βλιον, μὴ παρόντι αὐτῷ τῷ
 σωηγόρῳ. ῥᾶτον δὲ, εἰμαι,
 τὸτό ἐστι, κατὰ τὴν παρρη-
 σίαν, μόνον δίδοντας ἑρατῶν
 ὥς ἐδὲν δαυμαστὸν, εἰ καὶ
 ἡμᾶς ἐκλυμῆν, ὅτι ὕδατ'
 ἡμῖν ἐκχυθῆντι ὅτι ἀπολο-
 γίας ἀποδοῦναι, μᾶλλον δὲ
 τὸτο πάντων ἀτοπώτατον,
 εἰ αὐτοῖς, κατήγοροι καὶ δικα-
 στᾶι ὅτι. πότρε δ' ἔμ. ἐβίλεις,
 ἀγαπήσας τοῖς ἰγνωσμένοις

ἔμ.

esse nō ignorabat. Hæc tibi
 ab illa uenio adferens, quæ
 & ipse non possum non
 probare, ac tibi suadere ut
 facias, qui & singulari fa-
 miliaritate & beneuolen-
 tia tibi cōiunctus sim. L V.
 Hactenus quidem ignoravi
 Polystrate, te tantum esse
 rhetorem. Itaq; orationem
 ita prolixam, accusationē
 ita uerbosam aduersus libel-
 lum meum effudisti, ut nul-
 lam parandæ apologiæ spēs
 mihi feceris reliquam. Ve-
 rùm enimuero in hoc foren-
 sis iudicij rationem & mo-
 rem egressi estis, cum pri-
 mis uerò tu, quod lucubra-
 tionem meam indicta causa
 condemnaueris, non assis-
 tens te illi patrono. Facillimum
 autē, ut opinor, illud est, iux-
 ta paræmiam, solum cur-
 rentem uincere. Itaq; nihil
 mirandum est, si nos cōpre-

bensī simus, neq; aqua nobis effusa, neq; respondendi facul-
 tate concessa. Quin potius illud omnium est absurdissimū,
 si uos & accusatoris & iudicis officio iuxta functi estis.
 Vtrum ergo uis, ut rebus iam senatusconsulto decretis

contentus

ἐνυχίαν ἄγῃ, ἢ ἡσυχίαν τὴν ἡμέ-
ραιον ποιεῖν, παλινωδία
τινὰ συγγράψῃ; ἢ δώσωτί μοι
ἰφίστημι τινὰ γυρίσαι τὴν
δίκην; ΠΟ. νῦν Δέ, ὡς πρὶν ἔχῃς
τι δίκαιον ἀπ' αὐτῶν, ἔγωγ' αὐτῶν
δίκαις, ὡς σὺ φῃς, ἀλλ' ἐν φέ-
λοις ποιῶσαι τὴν ἀπολογίαν.
ὅγῳ ἢ καὶ συμβεβηκέναι σοι ἴσ-
τοίμεθ' ὡς τῆς δίκης. ΛΥ.
ἀλλ' ἡμεῖς ἀντιφρονῶντες, ὅτι πολύ-
πρατι, ὅτι μὴ ἰκανὸς παρ' ἡ-
μῶν ποιῶσαι τὸς λόγους. μα-
κρῶ γὰρ αὐτοῦ ἀμνηστὸν ἔμ-
νῳ δὲ ἀνάγκη, ἀπ' ἰστολῶν
ἀπολογεῖσθαι. ἀλλ' ἢ μοι
τοιοῦτ' ἀγγελλομένη γίνεται
πρὸς αὐτὴν, οἷον παρ' ἡμέ-
ρας πρὸς με γιγνέσθαι, τομῆ
σὺ ἀνὰρρίψαι τὸν λύβον. ΠΟ.
δάρρει, ὅτι Δυκίσι τέτοι' ἔστι
καὶ, ὡς ἐφ' αὐτὸν με ἐπὶ πο-
τῶν ἔξωθεν ἀπολογίας, πα-
ρ' ἡμῶν διὰ βραχίον ἀπ' αὐ-
τῶν, ὡς αὐτὸν μνημονεύσαι
illam internuncium, qualem illius apud me egisti, audebo
iactare aleam. P O L. Enimvero illius rei gratia bonum
habe animum Luciane, quod me non malum habiturus sis
in defendendo responfore aut interprete, si quam paucissi-
mis dicere conatus fueris, quod facilius memoria cōplectar

contentus quiescam, an pos-
tius iuxta Himeræum poe-
tam, palinodiam quandam
conscribam? Aut dabitis mi-
bi prouocandi copiam ad al-
lud iudicium? P O L. Sane
per louem, dummodo ha-
beas quod probabiliter
iuste ad obiecta respondere
possis. Neq; aduersarius præ-
sidentibus, ut tu ais, sed ami-
cis cognoscentibus causam
perorabis tuam. Ego uero
una tecum iudicium perpen-
dere quoque paratus sum.
L V C I A. At hoc me non
mediocriter conturbat Po-
lystrate, quod illa non præ-
sente caussa mihi dicenda
sit. etenim hoc longè fue-
rat præstabilius. Nunc uero
mibi iusso uelim nolim ne-
cessarium est defensionem
aggredi. At si pollicitus fue-
ris, te talem mihi fore apud
illam internuncium, qualem illius apud me egisti, audebo
iactare aleam. P O L. Enimvero illius rei gratia bonum
habe animum Luciane, quod me non malum habiturus sis
in defendendo responfore aut interprete, si quam paucissi-
mis dicere conatus fueris, quod facilius memoria cōplectar
uuu singula

μου. Λυ. καὶ μὴ πάντῃ μὲν ἴσα
μακροῦ τῶν λόγων, πρὸς οὐ
σα σφοδρὰν τινὲν καταγνώσκω·
ὅμως ὅτ' ἐνικα ἀντιτιμῶμαι
τινὶ ἀπολογίᾳ, καὶ πᾶρ ἱμῶ
ποίνῃς τέλει αὐτῇ ἀπ' ἄγγελου.
Πολύ. μηδ' αὖτως, ὦ Λυκίαν,
ἀλλ' ὅσοις αὐτῇ ἐκάνης πα
ρῆσιν λόγοις τὸν λόγον, αὐτ' ἱ
γὼ μιμήσομαι σε πρὸς αὐτήν.
Λυ. ὑποῶ, ἐπεὶ δὲ πρὸς οὕτω
σοι δεκά, ὦ Πολύστρατε, καὶ μὴ
πᾶρτι, καὶ πρὸς ἑκὼν Λυ
καδὲν ἐκάνη, ὅπως σὺ πᾶρ
αὐτῇ ἀπ' ἄγγελλας, ὅμως δὲ
χρῆ τῶν δευτέρων λόγων ἐν
σάρχεσσι. καὶ τοι (ὅ γὰρ δ
κνήσῃ πρὸς εἰς αἰπῶν, ὅτι πεν
θεῖα) ὅτι οἱ δὲ ὅπως φοβερώτερόν
μοι τὸ πρῶτον πιπίσκας.
καὶ ὡς ἔρε, ἰδρῶτι ὕδα, καὶ
ἀδιδουκα, καὶ μενοειχί καὶ
δρᾶν αὐτῶν εἶμαι, καὶ τὸ πρῶ
τον πολλῶν μοι τινὶ ταρᾶ
κῶν πιπίσκας. ἀρξομαι δ' ἱ
μῶς, οὐ γὰρ οἶόν τι ἀναδύ
σθαι, ὅτε παρῆσιν· πο, καὶ νῦν

Δία

mibi iniecit perturbationē. Attamen incipiam; neq; enim il
la iam praesente mihi patet locus effugij. PO L. Verum per

singula. L V C. Atqui admo
dum mihi opus fuerat ora
tione longissima ad tam uo
bementem & acerbam ac
cusationem refellendam. In
tuam tamen gratiam quam
tum potero defensionē de
curtabo. Itaq; illi haec à me
annūcianda curabis. POL.
Nullo modo, Luciane, sed
tquam illa praesente ora
tionem habebis. Deinde eo
go te apud illam imitabor.
L V C. Proinde quando ita
tibi uidetur Polystrate, illa
praesto est, eaq; praedixit ui
delicet, quaecunq; tu ab illa
mibi annūciasti. Nobis aut
secunda oratio exordienda
est. Et sanè non uerebor hoc
tibi palàm facere quod mis
bi accidit. Nescio quam mi
bi trepidationem incusseris,
ut planè meticulofo sim anè
mo: & quemadmodum ui
des, iam totus sudo & horo
reo, ac tantū nō illam uideo
re uideor, ipsaq; res magnā

Ιονεν

ἄλλα πολλὰ τῶν δὲ μελέων ἐκ
 πιφαίνετ' ἵω προσώπων φαιδρὰ
 γὰρ, ὡς ὁρᾷς, καὶ προσώπων, ὡς
 θαρρῶν λίγῃ τὸν λόγον. Δ. V. ἰ.
 γὰρ σι, ὡς γυναικῶν ἀρίστη, μέ-
 γαλα, ὡς φησὶ, καὶ πῖρα τὸ μέ-
 γον ἐπαύσεας, ἐχ' ὁρᾷ δὲ τὸ
 λιγύτορον ἐπὶ νύκτα, ἢ λίγον αὖ.
 τὴν οὖν τὴν τοῦ ἰγνώμιον ἔα ὅτι
 αὐτὴς ἀξιοῦσθαι, τῶν πρὸς
 τὸ δᾶμον τιμῶν ἐν μεγάλῃ τιθί-
 μεν. σχιδὸν γὰρ ἀπάντων τῶν
 τοῦ μέγον, ὡς ἔρκεα πρὸς σὺ,
 καὶ συγγνώμη, ἀ καὶ καὶ ταύτῃ
 σοι προσέγραψα τῶν ἀνόνα,
 καὶ ἀγνοίας με διαλαθῶσα.
 ἐ γὰρ ἀν' ἄλλω πρὸ αὐτῆς ἰγνα-
 ψάμεν, ὡς ταύτη γὰρ ἐχ' ὅπως
 ὑποβάλλει δᾶμον τὸν ἐπαίνον,
 ἀλλὰ πολὺν καταλείψον
 μοι δοκῶ τῆς ἀξίας ἐρκεῖ-
 σαι. σκόπει γούρ, ἢ λίγον τῶ.
 τοῦ παρίλιον, ὡς παμύγῃ
 ὅτι καὶ ἐπίδειξιν ῥόπου χρυσῶ
 καὶ γνώμης ἐρκεῖ. ὡς ὅσοι τὸ
 modo reliquas excelleret, sed mihi multo minus dixisse
 uideor, quàm rei dignitas exigebat. Igitur considera, quan-
 tum à me solidæ laudis testimonium prætermis-
 sum sit; quanta significatio ad faciendum indicium uitæ opti-
 mæ & mentis probatissimæ neglecta. Nam quibuscunque

Iouem magnâ uultu præse-
 fert beneuolentiam. Videntur
 ut læta sit atque alacris, &
 māsuetâ animo; quare sum-
 pta audacia animo præsen-
 ti orationē aggredere. L. V.
 Ego te, fœminarū præstan-
 tissima, mirificè, ut ais, &
 præter modum laudata, nō
 uideo quo tanto præconio
 tuas uirtutes extulerim, quā
 to te ipsa nobilitaris enco-
 mio; cum Deorum cultū ita
 in magnis ponere soleas.
 Hoc enim fermè omnibus
 quæ à me dicta sunt, maius
 est atq; excellentius. Et pre-
 cor ut benignè mihi des ue-
 niam; quod neq; hac adscri-
 pta imagine te honestarim;
 quæ obstante ignorantia
 nunquam mihi in mentem
 uenit. Neq; enim aliam an-
 te hanc depinxissem citius:
 nō ut hæc adiuncta aliquo
 modo hanc depinxissem citius:
 nō ut hæc adiuncta aliquo

οὐτω διακαμύβη τυγχάνεις,
 τοσούτω ἀξιοῦσθαι ὑπερίπαι
 νῆσθαι ἀποφαίνεις σικαντῶν, καὶ
 σχολῶν ἐς τὸν τῷ Διογένητι λό
 γον ποριλεύουσι σοὶ τὸ πρῶ
 γμα· ὅς ὁρομῆς τινὸς, ἔπνε
 αὖ τις ἐνδεξῶ γίνοιτο, ἂ δὲ ο
 ξυς, ἴφκ, καταφρονέσαι. φά
 λω γὰρ αὖ καὶ αὐτὸς, ἂ τις ἐ
 ροιτό μιν, τινὸς ἀσὶ μάστιγα ἰ
 παίνου ἀξιοί, ὅπως οὐκ ἐπαινεῖ
 σθαι μὴ δόλοισιν, ἀλλὰ ταῦτα
 μὴ ἴσως θυγαλνία, καὶ πῶρο
 ρω τῷ πρῶγματις. ὑπερδὲ δὲ
 ἔχρη ἀπολογέσασθαι, τὸτό
 ὅστις, ὅτι τῷ ἐν Κνίδω, καὶ
 Δύποις, καὶ Ηῤα, καὶ Αἰθωῶ,
 τῶν μορφῶν ἀναπλάττων, ἀο
 κασα. ταῦτά σοι ἐκμιθῶ ἰδε
 ξε, καὶ ὑπερδὲ τὸν πῶρο, πῶ
 ρι αὐτὸν δὲ τῶτον ὄρω. καὶ
 τοι παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος,
 ἀνδρῶν οὐκ ἔστι πειστήρας καὶ
 γραφίας, τὸς ἵππαιοντας καὶ
 μάλλον εἶμαι, ἂ καὶ χάμαι,
 καὶ βάλω, ὡς πρὸς ἑμῶς, ἀλλὰ
 μὴ ὅτι μῆτρον φέρειντο. ἰλίου.
 vos. Ego uero laudantes maiori libertate dignos esse censeo,
 tametsi c humi aut gressim incedant, quemadmodum nos,
 nec ulla uersiculorū inferantur magniloquentia. Est enim

gniozem esse ostendis, quæ
 immodicis laudibus certa
 tim celebreris. Ac penè tibi
 res iuxta Diogenis cecidit
 sententiam, qui interroga
 te quopiam, quo pacto quie
 gloriam potissimum conscia
 qui posset: Si gloriā, inquit,
 contempserit. Dicerē nimia
 rum et ipse, interrogāte me
 quopiam quānam laude dia
 gni essent, maxime quot
 quot laudari grauātē ferūt.
 At hæc aliena sunt, et præ
 senti instituto parū responsa
 dentia. Cæterum de quo mi
 hi respondendi cura incum
 bit, illud est, q̄ Veneri Cni
 dia, atq̄ ei quæ in hortis est,
 ad hæc Iunoniæ Minervæ
 formam tuā effingens cōpa
 rauerim. Hæc inquam tibi
 omnē modum excedere, &
 ultra pedē uisa sunt. Ad hæc
 iam mea delabatur oratio.
 Et sanè uetus uerbum est, b
 poetas atq̄ pictores esse libe
 res. Ego uero laudantes maiori libertate dignos esse censeo,
 tametsi c humi aut gressim incedant, quemadmodum nos,
 nec ulla uersiculorū inferantur magniloquentia. Est enim

ῥαυρον γὰρ τι δ' ἵπαιον, ἢ δ'
 ἵπαιον αὐτὸ μέγρον, ὡς μέγιστον
 ἢ βραχύτατον γενομένην
 μέτρον, ἀλλὰ τὸτο μέτρον ἵπαιον
 παύει ὅτι, ἵπαιον ὑπερβα-
 μᾶσιν, καὶ ἵπαιον ἀποφαν-
 τὸν ἵπαιον μέτρον, ἢ μὲν ταύ-
 τῳ ἵπαιον βαδίζειν, μὲν καὶ οὐ
 ἀλλ' ἵπαιον ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.
 ἵπαιον δὲ σε φημι ἵπαιον αὐτὸς ὅ-
 μιν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἵπαιον
 πικρῶν τέτων λόγων, ὡς χρὴ
 τῶν ἵπαιον αὐτὸ καὶ ἀπόσι καὶ ὁ-
 μοιωσιν προσηγορεῖν, καὶ
 σχολῶν ἵπαιον τῶν μέγιστον
 ὅτι καὶ ἀπᾶσαι. τὸ δὲ ἵπαιον
 δὲ μάλιστα κρίνεται, ὅτι καὶ τις
 ποῖς ὁμοίαις παραβάλλει, ἢ δ'
 ἢ πρὸς τὸ ὑποδύσθαι ποῖ-
 ῶν τῶν παραβάσεων, ἀλλ' ἵπαιον
 τις πρὸς τὸ ὑπερβαίνειν, ὡς
 οἶόν τι, ἵπαιον βλάψαι τὸ ἵπαιον
 μέτρον. οἶον, ἵπαιον τις καὶ ἵπαιον
 παύειν, ἢ ποῖς ἀλλόπικρον μέ-
 τρον αὐτὸν, ἢ αἰλούρον,

ἀρᾶ

cum eo quod uilius est illud comparauerit: sed si id quod ef-
 fertur laudibus, quàm poterit effusissimè ad excellentio-
 ris archetypum extulerit. Exempli gratia, si quis canem
 laudaturus, eundem dixerit uulpe maiorem esse, aut felle,

nunquid

laus res quædam libera; cui-
 us licentia nullis mensuræ
 aut magnitudinis, aut bre-
 uitatis legibus adstricta est:
 sed in hoc solo præ omni-
 bus elaborat, ut admirando
 dum, ut omnium amore di-
 gnum declaret eum quem
 laudarit. At ego hac uia nō
 incedam, ne imprudens du-
 ctu imperitiæ hoc tibi fa-
 cere uidear. Illud autem
 puto tibi non obscurum es-
 se, eiusmodi nobis esse lau-
 datoriarum orationum oc-
 casiones, quemadmodum
 oporteat laudantem uti ad
 demonstrandum compara-
 tionibus, imaginibus, atque
 similitudinibus. Et ferme
 summa in hoc sita est, re-
 ctè aliquid adumbrandi
 effingendi: quod ita opti-
 mè iudicari potest, non si
 quis quiddam cum similia-
 bus composuerit, neque si

ἀρά οὐδ' οὐδ' αὖτε δικάζουσαν
 παυρὰν εἶδεναι : ἐν ἅρ' ἐ-
 ποίει . ἀλλὰ μὲν οὐδ' εἰς
 λυγρὴν φάειν ἰσχυρὸν τὸν
 πέρχεται , ἐδὲ οὕτω μεγα-
 λῶς τι ἐπ' αὐτῷ . ἀλλὰ
 πῶς τὸ ἴδιον τῷ ἐπ' αὐτῷ ἀπο-
 πλάττει , ὅρ' ὁ λυγρὸς τῷ λυγ-
 ρῷ ἰσχυρὸν ἀγύεται καὶ μέγ-
 θ' καὶ ἀλλήλῳ . ὡς τὸν Ο-
 ρίων' ἑλὼς ἰπαιῶν , ἰφύ-
 ποιητὴς λυγροτάτῃ αὐτῷ
 ἔτ' γὰρ δὲ λυγρὸς ἐντιλὸς
 ἰπαιῶν . καὶ πάλιν , ἢ τις
 Μίλωνας τὸν ἐκ Κρότων' , ἢ
 Γλαῦκον τὸν ἐκ Καρύστου , ἢ Πο-
 λυδάμαντα ἰπαιῶν διδάμναι ,
 ἔπειτα λίγος ἰσχυρότερον ἰ-
 παστὸν αὐτῶν γυναικὸς γυνί-
 δαι , ἐν ἅρ' οἷα γυλαδῶσαι
 αὐτὸν ὡς τῇ αὐτοῖς τῷ ἰπαι-
 ῶν : ὅπου γὰρ εἰ καὶ ἴσως αὐ-
 ρὸς ἐλγῶς ἀμείναι εἶναι αὐ-
 τὸν , οὐδὲ τῷ ἐπ' αὐτῷ αὐ-
 τὸν ἰπαιῶν . ἀλλὰ πῶς ἐπ' αὐ-
 τοῖς περικτὴς αὐτοῖς τὸν
 Γλαῦκον , ἐδὲ Πολυδάμαντα
 βίαν

nunquid ille laudandi ra-
 tionem tibi callere uidebi-
 tur? non utique dixeris. Sed
 neque, quanquam lupo il-
 lum æqualem esse dixerit,
 admodum laudauit magnifi-
 ficè. Sed ibi tandem uera
 laus absolvitur, si canis leo-
 ni similis esse perhibetur,
 & magnitudine, & mem-
 brorum robore : ueluti Ο-
 rionis canem laudans poe-
 ta, leonicidam illum esse
 affirmauit. Et hæc perfecta
 laus canis est. Rursus si-
 cuti Milonem Crotonia-
 ten, aut Glaucum illum ex
 Caryste, aut Polydamanta
 tem laudare foret animus,
 ac tandem unumquenque
 illorum muliere robustio-
 rem fuisse perhiberet, non-
 ne iure optimo ob laudis
 uicordem stultitiam deri-
 dendus esset : quem si unius
 uiri fortitudinem excessisse
 dixisset, neque tamen hoc
 ad cumulatam laudem suffe-
 cisset? At quib. laudibus ille

eminentis ingenij poeta Glaucum extulit, neque Pollucem

βίαν φέρεται ἀνατάνασθαι ἀν-
 αὐτῷ ἐναντίας τὰς χάρας,
 ὅδ' αὖ σιλόφωρ Ἀλκμάωνος τί-
 κει. ὅς φησι ὁποιεὶς αὐτ' ἐν οἷς
 αἰκασί, μᾶλλον ἢ καὶ αὐτῶν
 ἐκείνων ἀπίφρησι; καὶ ὅτι αὐ-
 τὸς ὁ Γλαῦκος ἡγωνάκτοισι
 τοῖς ἰφθρείς τῶν ἀδελφῶν,
 διότις αἰτιπαινόμενον, ὅτι
 ἐκείνοι ἡμιόωντο ἢ τὸν Γλαῦ-
 κον, ἢ τὸν ποιητὴν, ὡς αὖ
 σιβουῶτα περὶ τὸν ἱππικόν,
 ἀλλὰ εὐδοκίμου ἄμφο, καὶ
 ἱτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἑλλήνων,
 ὁ μὲν ὑπὸ τῇ ἀλκῇ, ὁ Γλαῦκος,
 ὁ δὲ ποιητὴς ἐπὶ τι τοῖς ἄλ-
 λοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τέττω μά-
 λιστα τῷ ἔσχατι. μὴ δὲ δαυ-
 μάσῃ, ἐ καὶ αὐτοῖς ἀνάσαι
 βουλόμενον, ὅπερ ἔν τῷ ἱ-
 ππικῶντι ἀναγκαῖον, ὅψε-
 λοτόρῳ ἰχνησάμεν τῷ πα-
 ραδείγματι, τέτο ὑποβαλόν-
 τοι τὸ λόγος. ἐπεὶ δὲ καὶ πο-
 λακείας ἐπιμνήσας, ὅτι μὲν
 καὶ οὐ μισῶς τὴν ἑλληνικὴν,
 ἱππικ-

robustissimum, cum eo ex
 aduerso manus ausurum cō-
 ferere, neque ferreum &
 animosum Alcmenæ filiū;
 uides cuiusmodi illum dijs
 comparauit, quin potius is-
 psis imaginibus illum quàm
 uerissimè expreßit. Et neq;
 Glaucus ipse indignanter tu-
 lit, Deis inter athletas pri-
 marijs collatus celebrarijs
 neq; illi ulti sunt aut Glau-
 cum, at poetam, quasi impiè
 & contumeliosè in Deos
 circa laudes agentem: sed u-
 triq; in magna fuerunt glo-
 ria, & apud Græcos hono-
 re & gratia floruerunt, al-
 ter quidē ob præcipuū inusi-
 tati roboris specimen, nem-
 pe Glaucus: poeta uerò cum
 propter alia, tum in primis
 ter doctissimi carminis edic-
 tionem. Itaq; ne mirandum
 tibi ueniat, si & ego assimi-
 lare uolens, quod laudanti
 pernecessariū est, exemplo

altiori usus sim, oratione illud subiiciēte. Postea uerò quàm
 & in assentationis mentionem incidisti, confirmans te
 homines assentatione gratiam eblandientes habere odio,
 laudo

ἰπαινοῦμέν σοι, καὶ ἐκ ἰχθῶν
 ἄλλως ἰδίῳ δισοι διακρί-
 ναι, καὶ ὀρίσαι τό, τι τῷ ἰ-
 πανουῶτι ὄργον, καὶ τὸν
 τῷ νόλακ' ἰσθροβιῶν. ὁ μὲν
 ἔρκελας, αἱ τῆς χρέας ἰσ-
 νικα τῆς ἰαυτῷ ἰπαινοῦν, ἀλλ
 βάας δὲ ἰλίγον ποιῶμεν
 τὸν πρόνοιαν, ἀπαντα ἰπ-
 ριπαινοῦν εἴται δῆμ, ἰδιψῶ
 ἀίμεν, καὶ προσιδῶς παρ
 αὐτῷ τὰ πλάω, ὡς μὴ αὐτῷ
 ἀνῶσαι καὶ τὸν Θροσῖτῶν δῶ-
 μορφότορον ἀπορῶναι τῷ Α-
 χιλῆως, καὶ τὸν Νέστορα φῶ-
 σαι τῶν ἰδιῶν ἰλιον στρατοῦ-
 σάτωρ τὸν νύκτατον ἀναι-
 διομῶσαι το δ' αὖ καὶ τὸν Κροί-
 σον ἰδιῶν ἰξυνοῦτόρον εἶναι τῷ
 Μελάμποδι, καὶ τὸν ἰφνία
 δξυτόρον διδορκίναί τῷ Λύ-
 γείως, ὡς πρὸς μόνον ἰσθροβι-
 ναί τι ἰλπίσιν ἰδιῶν τῶν φύσμα-
 τι. ὁ δὲ γὰρ αὐτῷ τῷ ἰπαι-
 νοῦν, ἐκ ἰπαις ἰδ' αὐτῶν φύ-
 σαιτό τι, ἢ προδῶν τῶν μη-
 δὲ ὁλως προσόντων, τὰ δ' ἰ-
 παρῶντα αὐτῷ φύσαι ἀγα-

laudo te equidem, nec aliter
 fieri conueniebat: sed enim
 ego tibi et laudantis opus
 et adulatoris dementien-
 tem superiectionem discere
 nec et diffinire uolo. Itaque
 assentator quaecumque sui cō-
 pendij gratia laudat: nulla
 ueritatis ratione habita, ea
 omnia immodicis laudibus
 extollenda esse existimat.
 Impudenter autem mentien-
 do, plura addit de suo, adeo
 ut non uereatur Thersiten
 quoque forma turpissimum,
 ipso Achille pulchriorem es-
 se ostendere, ac Nestorē in-
 ter omnes eos quotquot ad
 illum pugnaturi uenerant,
 natu esse minimum. Per-
 sanctē quoque deiceret Cræ-
 si filium acutiori auditu esse
 præditi Melampode, præ-
 terea Iphneā acutius cerneo-
 re quā Lynceā, dummo-
 do spes aliqua consequendi
 lucri ob mendacium appa-
 reat. Porro autem lauda-
 tor nequaquam mentitur, aut addere solet aliquid quod in
 totum in laudato nō compareat: sed ea quibus natura præ-
 uum 5 dius

θα, ἡδὲ μὴ πάντων μεγάλῃ,
 παραλαβὼν ἰκνύξιοι, καὶ
 μέγῃ ἀπύρην, καὶ τολμῶ-
 σαι αὖ ἀπ' αὐτῶν, ἵππου ἵπαις
 νίσαι δειλῶν, φύσει κῶφον, ὧν
 ἱσμὸν ζῶον, καὶ δρομικόν,
 ὅτι Ἀκρον ἱπ' αὐθιγῶν κατ'
 πόν διδω, ἔστι λατύνει. καὶ
 πάλιν ἐκ αὐθιγῶν φάται
 αἰλλοπέδων δρόμον ἵππων.
 καὶ ἡμῶν ἵππων ἡλαλῶν,
 καὶ ἄριστα κατόβουσσας
 νῶν, ἔπει αὖ, Ζῆνός περ τοιό-
 δα γ' Ὀλυμπίου ἐνδοθῶ αὐ-
 λῇ. ὁ δὲ λέλαξ τὸ τοιοῦτον
 ἡδὲ παρὰ τῆς συνώτου καλύ-
 βης ἔπει, ἃ μόνον τι παρὰ
 τοῦ συνώτου λαβὼν ἐλπίσας.
 ὅπου Κύναιδ' ὁ Δημητρίου
 τοῦ πολιορκητοῦ λέλαξ, ὅς
 πάντων αὐτῶ τῶν πρὸς τὴν
 πολικίαν καταναλωμένων
 ἰκνύει ὑπὸ βιχρὸς ἰνοχλύμε-
 νον τὸν Δημόριον, ὅτι ἡμ-
 ῶν ἔχρημιτο. ὁ μόνον δὲ
 spes relucet: ueluti Cynæthus ille Demetrii Poliorcetae
 assentator, cum iam omnes assentandi rationes et vias sua
 parasitatione consumptas cerneret, laudare solitus est De-
 metrium, quem frequens tussis molestissime infestabat, quod
 dalciter atq; modulate tussiendo sonaret. Non solum autem

ditus est bonis, tametsi non
 admodum magna sint, ex-
 tollit, ac maiora cumulatioraq;
 esse ostendit. Nec dubi-
 taret dicere, equum laudare
 uolens, natura leuem (ut ea
 scimus esse animantia) et
 cursu ualentem:

Ille per intactæ segetis
 uel summa uolaret Gra-
 mina, nec teneras cursu la-
 sisset aristas. Rursus non
 formidaret dicere uelocipe-
 dū cursus equorū. Præterea
 si domus elegās et sumptuo-
 sissimè exornata illi laudi-
 bus illustranda foret, nihil
 basitabundus diceret:

Talis et intus erat ma-
 gni Iouis aula suprema.
 At hūc uersiculū assentator
 etiā subulci scrospasci for-
 didissimo tugurio accōmo-
 dare auderet, si qua modò
 muneris à sybota recipiendi
 hoc

ἔδοξε ἱκανόθεν αὐτῶν γνώ-
 ρισμὸς ὅτι, τὸ τὸς μὲν κέλα-
 νας ἐκ ἐνῆρ καὶ ψόσκαδαι
 τῷ χαρίσιδαι ἵνα τοῖς ἱκαν-
 τυμύοις, ὁζαίην δὲ τὸς ἱκαν-
 τῶντας τὰ ὑπάρχοντα περι-
 ὄναι, ἀλλὰ ἡἀκάνω οὐ σμινῶ
 διαλλάτῃσι, ἔτι οἱ μὲν κέ-
 λαντες, ἱφ' ἴσιν οἱ τὶ αὐ-
 τοῖς χρώνται τὰς ὑπερβολάς,
 οἱ ἱκανοῦντες δὲ καὶ ἐν αὐ-
 τῶν ταύταις σφραγίσαι, καὶ
 ἐν τὸς τῶν ὁρῶν μέλῃσι. ταῦτά
 σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κελα-
 νάας καὶ ἱπάνυ ἀληθῆς δέ-
 γματα, ὥς μὴ πάντας ὑπο-
 πλῶντες τὸς ἱκανοῦντας, ἀλ-
 λὰ διακρίνῃς, καὶ παρα-
 μέρῃς τῷ οἰκῶν μίτῳ ἱκα-
 τῶν. φόβ' ὅν, ὡς δὲ καὶ,
 πρόσθεν τοῖς ὑπ' ἐμὲ ὄν-
 μένοις τὸς ἱκανοῦντας ἀποτί-
 γους, ὡς μάθοις, ἔτι τέτω,
 ἔτ' ἱκανῶν οἰκασίμ. ἰγὼ γὰρ
 ἀμὲρ τινα ἄμορφον ὕσαν ἐ-
 φλῶ τῷ ἐν Κνίδω ἀγάλμα-
 modulo metiaris. Age itaq; si uidetur, & ea quæ à me di-
 Eta sunt, ad utriusq; canonem expende, ut cognoscas num
 rectius huic an illi sim conferendus. Siquidem ego si in ama-
 bilis atq; odiosæ formæ Cascam quandam Cnidio simula-

boc discrimine uterq; ab al-
 tero internosci potest, quòd
 ij qui ad assentationem eru-
 dii sunt, non uereantur ad
 gratiam laudatorum inue-
 recundè mentiri: laudato-
 res uerò, corporis animiq;
 dotes plusiusto extollere: sed
 et in hoc nō mediocri inter-
 uallo inter se discrepant, q;
 assentatores ubicunq; potue-
 rint, immodicis utuntur hy-
 perbolis: porro autem en-
 comiastæ in hisce utendis
 moderationem magistrans
 sequuntur, ac intra certos fi-
 nes se cobibent. Hæc sanè
 perpauca ex infinitis addu-
 xi, adulatoris & ueri lauda-
 toris signa atq; discrimina,
 ne omnes quotquot aliorum
 concinnandis student præ-
 conijs, innocenter in suspi-
 cionem à te rapiantur: sed
 diligenter discernas, atque
 utrumque proprio pede ac-
 chro

τι ὁμοίαν, γόνης αὖ, καὶ τοῦ
 Κνωαίου Λωλακινέτου ὄν-
 τος νομισίμην. ἡ δὲ τοιαύ-
 τῳ ὑπάρχουσα, οἷο πάν-
 τος ἴσασιν, ἢ πάντων πολ-
 λῷ διακείμεται ὅν τι τόλο
 μνησά. τάχα ὁ νῦν φαίης,
 μᾶλλον δὲ ὅδε ἔρηναι, ἵπαι
 νᾶν μὲν σοι ἰς τὸ πάλλῳ ἰο-
 φέδω, ἀντιφθόρον μὲν τοι
 ποιήσασθαι ἢ ἵπαινον ἰχθῦν,
 ἀλλὰ μὴ θάως ἀπαικάζου αὐ-
 θρωπον ἔσασιν. ἰγὼ δὲ (ὅδε
 γὰρ με προσέξεται τάλανθις
 ἀπᾶν) ἢ διαίε γι, ὠβελτί-
 σθι, ἡκαστα, τιχυντῶν δ' ἄ-
 γαθῶν Λυμινργήμασι, λίθου
 καὶ χαλκῷ, ἢ ἰλίφραυτῷ πω-
 ποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' αὐθρό-
 πων γιγνυμένα, ἢ ἀσπίβις
 οἶμαι αὐθρόποισι ἀκρίβειαν
 τὸς ἢ μὴ οὐ τῶτο εἶναι τὴν Ἀ-
 θλῶν ὑπέλαφας, τὸ ὑπὸ φε-
 λιν πηλασμένον, ἢ τῶτο τὴν
 ἑρῶναιον Ἀφροδίτην, ἢ ἰποῖναι
 confectis. Iam ea quæ hominum elaborantur industria, ho-
 minibus assimilare, impium esse non arbitror. Nisi fortè
 tu Minervam esse suspicata sis, simulachrum illud cuius au-
 ctor atque opifex extitit Phidias : aut hoc cœlestem Vene-
 rem, quod in Cnido non ita pridem penicillo & coloribus

chro comparassem, meritò
 præstigatoris vituperatio-
 nem apud te incurrerem, i-
 psoq; Cynatho adulantior
 esse iustissime existimarer.
 Sin uerò eam quam omnes
 eiusmodi esse non ignora-
 mus, non erit mihi uehemen-
 ter uitio uertenda ista auda-
 cia. At dices fortasse, aut po-
 tius iā dixisti, Quod ad pul-
 chritudinem laudandam at-
 tinet, tibi cōcessum sit: sede-
 nim conueniebat laudē nul-
 li inuidiæ obnoxiam face-
 re, neq; deabus immortalibus
 hominem me existentē
 comparare. Ego uerò (eὖ eo-
 nim adducor, ut uerum reti-
 cere non possim) te ὁ præ-
 stans animi mulier, nequa-
 quam deabus comparaui,
 sed eximiorum artificū mo-
 numētis atque operibus ex
 lapide, aut ære, aut ebore
 adim-

πρωτεύουσιν ἐν Κνίδῳ, ὃ πά-
 ρος πολλῶν ἰγῶν. ἄλλ' ἴδω, μὴ
 ἄσιμον ἦ, τὰ τοιαῦτα περὶ
 τῶν διῶν λοξάσθαι, ὥρ τὰς
 γι ἀλυσῆς ἀκόντας ἀντίφικτας
 εἶναι ἀνθρώπινῃ μιμήσει ἴγω
 γι ὑπολαμβάνω. εἰ δὲ καὶ ἰ, τι
 μάλιστά γε αὐταῖς ἐκέναις ἔ-
 κασα, ἐκ ἐμὸν τῆτο. ὃ δὲ ἴγῶ
 πρῶτ' αὐτῶν ἐτιμώμενον
 τῶν ἰδίων, ἀλλὰ πολλοὶ, καὶ
 ἀγαθοὶ ποιηταί, καὶ μάλο
 ται ὁ πολίτης ὁ σὺς Ὀμηρ',
 ἂν καὶ νῦν ἀναβιβάζομαι συ-
 ναγορεύσονται μοι, ὃ ἐδιδίχα
 μεχρὸν, μὴ ἔχῃ καὶ αὐτὸν σὺν
 ἐμοὶ ἀλῶναι. ἔρῃσμαι τίνων
 αὐτῶν, μάλλον δὲ σὶ ὑπὲρ αὐ-
 τῶ (καὶ γὰρ διαμνημονεύεις, νῦν
 ποιεῖς, τὰ χαρίεστα τῶν
 ἐρραφειμμένων αὐτῶ) τί σοι
 ἐκῶν δοκῇ, ἐπέτασ περὶ τ' αἰ-
 χαλάτου λίγῃ ὅτι Βρισηίδ',
 ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἱκίλῃ, ἰ-
 πίνος ἢ Πάριον κλον; αὐτὴ μὲν
 μικρὸν, ὥς ὅτι ἱκανὸν, εἰ μί-
 νη τῇ Ἀφροδίτῃ ἱκανῶς ἴσται,

Εἰπι

cisum defleuerit? Deinde paulo post, quasi parū esset illam
 Veneri formositatis elegantia parē esse, addit ita inquisiens:

adumbratū fabricauit Prae-
 xiteles. At uide ne absurdū
 sit talem de deabus opinio-
 nem animo cōcipere, quarū
 ueras imagines nulla (ut e-
 go arbitror) humana indus-
 tria aut imitatio potest asse-
 qui. Quod si etiam maximē
 illis te assimilassē, nō meli-
 hoc erat inuentum, neq; e-
 go primus hanc laudandi
 uiam inueni dūt aperui, sed
 poeta sanē multi et eximij,
 cum primis uerō Homerus,
 conciuis tuus, quem etiam
 nunc ab inferis excitabo, ut
 suo me tueatur patrocini-
 o; neq; periculum est, ne et
 ipse unā mecum capiatur. I-
 taq; ipsum interrogabo, aut
 potius te illius loco, (etenim
 crebra lectione monimen-
 ta ab illo multis uigilijs ela-
 borata, percurris: quod prae-
 clarē facis) quid tibi illud uel
 detur, ubi de captiua Brisei
 de sic loquitur, quod aureae
 Veneri similis Patroclum oo-

Sic

Εἶπεν δ' ἄρα, φίλοι, ἡλάνυσαν
 ζωὴν ἀκῆα βιῆσιν, ὁπόταν οὖν
 τοιαῦτα λίγη, μισῶς λῆναι
 οὐκ ἀπορρήσις τὸ βιβλίον,
 ὃ δὲ αὖτις αὐτῷ ἐλσὺν ἐράσας
 ἐν τῷ ἱππῶν; ἀλλὰ ἡμῶν οὐ
 μὲν δῶς, ὃ γὰρ τοσούτ' αἰὲν
 δίδωκεν, ὅτ' ἔστιν ὅστις αὐτῷ
 τὸν ἡδὲ τέτρω ἡτιάσατο· ἐδὲ δ'
 μαγίξαι τολμήσας αὐτῷ τῶν
 ἀνόνων, ἐδὲ δ' ὁ τὰ νόθα ἔπι-
 συμνήμαρ' τῶν ἱππῶν, ἐν
 τῇ παραγραφῇ τῶν ἐβελῶν.
 ἅτα ἱππῶν μὲν ἱφίθισται,
 βάρβαρον γυναικῶν, καὶ ταῦ-
 • τα ἡλάνυσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφ-
 ροδίτῃ ἀκῆσαι· ἐγὼ δ', ἵνα
 μὴ τὸ ἡλάλ' ἱππῶν, διότι μὴ
 αὐτῆς ἀκῆσαι, ἐκ αὐτῶν παρα-
 βάλλοιμι ἀνέσι διῶν γυναι-
 κῶν φαίδρα καὶ μεδιῶσαν
 τὰ πολλὰ, ὁπορδὸς ὁμοιον
 αὐθροποι ἔχουσιν; ἐπὶ μὲν
 τοῖς τῷ Ἀγαμέμνονι ὄρα, ὅ-
 στω αὐτὸς φειδῶ ἱππῶν
 τῶν

Sic itaque est mulier la-
 chrymans effata deabus

Consimilis.

Hæc ergo quoties dixerit,
 num propterea illum odio
 prosequeris, ac librum e ma-
 nibus projicis: an potius il-
 li eam in laudando libera-
 tatem permittis? Atqui
 etsi tu illi eandem non per-
 miseris, tamen tanta secu-
 lorum series atque vetustas
 illi concessit, neque unquam
 inuentus est qui hoc in eâ
 malitiosè reprehenderit,
 neque ille qui eius imagi-
 nem flagellare ausus est, ne-
 que qui uersiculos nothos
 atque suppositicios censoria
 uirgula aut obeliscis nota-
 re aggressus est. Iam si il-
 li permissum est mulierem
 barbaram insuper & plo-
 rantem aureæ Veneri com-
 parare: ego, ut pulchritu-
 dinem taceam, propterea

quòd non suffers coràm laudari, non comparem Dea-
 rum imaginibus mulierem lætam & bilarem, & cum plu-
 rimùm ridentem suauissimè, quod homines cum dijs cõmu-
 ne habent? In Agamemnone uerò laudando uide quantũ

Deorum

τῶν Διῶν, καὶ ὡς ἱταμισύσα-
 ται τὰς ἀκόντας ἐς τὸ σύμμι-
 ζον· ὡς ἑμματα μὲν φησι,
 καὶ ἐμφαλῶν ἱκίλιν αὐτὸν εἶ-
 ναι τῷ Διὶ, καὶ Ἀρι δὲ τῷ Ζῷ-
 ῳ, τὸ δὲ τῷ Περσεύῳ·
 καὶ, Διῶν τὸν αὐδραπὸν
 πατὰ μέλιν, πρὸς τοσούτων
 Διῶν ἀκόντας· καὶ αὖ πάλιν
 βροτολογῶ Ἀρι φησὶν ὁμοίον
 εἶναι, καὶ ἄλλων ἄλλω, θίσει δὲ τὸ
 φρύγαν, τὸν τῷ Πριάμῳ, Διῶν
 κίλιν πολλάνισ τὸν Πηλεῖος.
 Ἄλλα ἱπάνειμι αὐτὸς ἐπὶ τὰ
 γυναικῶν τῶν παραδειγμάτων
 τῶν ἀκόντας γὰρ δὲ πρὸς αὐτοῦ
 λίγιστον, Ἀρτίμιδι ἱκίλιν,
 καὶ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ, οἷον
 δὲ Ἀρτίμις εἶσι κατ' ἕρετον.
 ὁ μόνον ἢ τὰς ἀνθρώπους αὐ-
 τὸς Διῶν ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ
 τῷ Εὐφρόνῳ κόμῳ, τῶν Χά-
 ρισιν ἀπέναντι καὶ ταῦτα, αἶ-
 ματι διδοῦν μέλιν, καὶ ἴλιν, το-
 σούτῃ ἐπὶ τὰ τοιαῦτα, ὡς μὴ
 εἶναι τῶν ποιήσεως μίση, ὁ μὴ
 τῶν θείων ἀκόσι Διῶν
 Gratijs, καὶ hanc sanguine madentē, et puluere deturpatā.
 In summa, earū rerū tanta est apud Homerum copia, ut nul-
 la sit pars poeseos quæ non diuinis comparationibus exor-

Deorum existimationi par-
 ferit, & quàm undique ad
 cōcinnitatem imagines sum-
 ptas à Dijs exprompserit,
 quem & oculis & capite
 Ioui similem esse perhibet,
 porro Marti cinctura, pe-
 ctore autem Neptuno, diuī
 deus hominem penē mem-
 bratim, ad tantorum Deo-
 rum imagines collatum. Et
 rursus hunc homicidæ Mar-
 ti similem esse ait, ac alium
 alijs Deo conferens, defor-
 mem Pbryga illum Priami
 filium, quoties esse osten-
 dit? Sæpe numero Deo simi-
 lem Pelidam pronunciat.
 At rursus ad muliebria e-
 xempla regrediar. hauddu-
 biē enim illum alicubi dicen-
 tem audisti:

Hæc pulchræ est similis
 Veneri, simul atq; Dianæ.
 Non solū alit ipsos homines
 Dijs cōponit, uerū Bupbor-
 bi quoq; comam a similitudine
 nata

κικόσμεται. ὅτι ὃ ἱακῆνα
 θλακλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ
 ὅμοια τοιμῶν ἰφάδω. οὕτω
 ἢ τὸ ἱατὰ τὰς ἀκύναι, καὶ
 τὰς ὁμοιώσεις, αὐτοῦθωόντι
 τιν, ὥςτις Ὁμηρὸς καὶ τὰς βίας
 αὐτὰς ἐκ ὠκυνοσσο ἀπὸ τῶν
 ἱακλόνων ἐπαινέσας. τὰς γὰρ
 τῆς Ἥρας ὀφθαλμοὺς τοῖς τῶν
 βοῶν ἑκασσο ἴτερόν. Δις τις
 ἱεβλίφθορ τῶν Ἀφροδίτῳ ἱ-
 φη. τὴν μὲν γὰρ ῥοδολάκτυ-
 λον τις ἀγνοῖ, τῶν ἱακῆν
 ἱελάχιστον τῇ Ὁμήρῳ ποιήσει ὠ-
 κληκόντων; καὶ τοὶ τὰ μὲν
 Ἰμορφῆς ἴτι μίριωτρά, ἔ-
 τις βιῶ ἱεκύναι λήγεται, ἄλ-
 λὰ τὰς προσεγγίας αὐτὰς
 πόσοι ἱεμύσωντο τὰς τῶν
 βιῶν, Διονύσοι καὶ Ἥφαι-
 στίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ
 Ποσειδῶνες καὶ Ἑρμῶνες προ-
 σαγορσύνοντες. Αὐτῶν ἢ, γυνή
 τις ἱγύντο Εὐαγόρη, ἢ Κυπρί-
 ην βασιλῆως, καὶ ὅμως ἐκ ὧ
 γυνάκτεσσο ἢ διὰς, Διωμαρία
 νε λίθον αὐτῶν, ὥσπερ τὴν
 νῆν, καὶ Μερκυριαles nominati sunt? Fuit quaedam La-
 tona Euagorae Cypriorum regis uxor: nec tamen dea
 indignata est, quamuis illam in lapidem, quemadmodum

nata sit. Itaque aut haec uer-
 luti perperam scripta expū-
 gantur, aut mihi similia au-
 dendi libertas nō intercluda-
 tur. Tanta uerò est in simili-
 tudinibus καὶ comparatio-
 nibus adducendis licentia,
 ut Homerus etiā deas ipsas
 nō dubitarit laudare ab infe-
 rioribus. Nam Iunonis ocu-
 los bouinis cōparauit: alius
 aut quispiam Veneris palpe-
 bras composuit uiolis. Nam
 auroram ῥοδολάκτυλον
 quis ignorat, uel ex ijs qui
 minimum operæ in euoluen-
 do Homero ponunt? Atqui
 quod ad formam attinet,
 planè temperanter καὶ mo-
 deratè mihi factum uideo-
 tur, si quis Deo similis esse
 perhibetur. Verum quo
 numero illi comprehenden-
 di sunt, qui deorum com-
 pellationes imitati sunt, ac
 Dionysij, καὶ Hephaestio-
 nes, καὶ Zenones, καὶ Neptu-
 nij, καὶ Mercuriales nominati sunt? Fuit quaedam La-
 tona Euagorae Cypriorum regis uxor: nec tamen dea
 indignata est, quamuis illam in lapidem, quemadmodum
 Nioben,

Βιβλῶν, ἀπὸ γράσσεως· ἡ γὰρ
τῆς Αἰγυπτίας, εἰς τὴν καὶ δεῖ
σιδωμένους αὐτοὺς αἰσιν αὐτῶν,
ὅμως τοῖς θεοῖς ἐν νόμοις αἰ
λίαν ἐπικρατέστερος. σχολὴν
γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ ἑρ
οῦ ὄντων, ὥστε ἐκ τῶν γε σὺ τὸ
ταῖς τὸν ψαφιδῶς διακρίνεις
πρὸς τὸν ἰππῶν. ἡ γὰρ τι
ἐν τῷ συγγράμματι περὶ πλε
μύων ἐστὶ τὸ δεῖν· οὐ μὲν ἄ
νδρῶν αὐτῶν, ἐκ τῶν αἰ
τινῶν νομίζεις ἀπὸ κρίσεως ἐ
κείνων εἶναι. ἐμὲ δὲ ἀμυν
ται, εἰ διὰ τὴν περὶ αὐτῶν πρὸς ἡμῶν
τὸν Ὀμηρον, καὶ τῶν ἄλλων ποιη
τῶν ἀμύνονται, ἀλλ' ἐδὲ πῶ
ἐδὲ τὸν ἀριστον φιλοσόφον ἐ
μύνετο, ἐκόντα θεῶν τὸ αὐτῶν
πορὶ ἀπὸντα εἶναι, πολλὰ ἔτι ἰ
χλὺν πρὸς σὲ ἐπ' αὐτῶν, πολὺν γὰρ
τὴν ἑνὴν τέττα πύσσεται, ἵνα
καὶ ἀπομνημονεύσαι δυναθῇ τὰ
ἐρεμύα. πο. ἐκ εἶδος, εἰ μὲν
τὸτο δυνατὸν ἔστι, ὡς Ἀνκίρ,

μακρὰ

se testatus est. Multa adhuc ad te dicenda supersunt, attamen
huius Polystрати gratia dicendi finem faciam, ut dicta nostra
facilius memoria repetita tibi referre possit. POL. Haud
scio, Luciane, num hoc mihi amplius promptum factu sit:

Nioben potuisset conuertere:
ut silentio præteream
Aegyptios, qui tamen si ex om
nibus gentibus Deos ha
beant infelicissimos, diuinis
tamen nominibus ad satie
tatem usque utuntur. penes
itaque plurima pars e caelo il
lis pertracta est. Quare ni
hil est quod ob laudem hæc
ulla animi consternatione
perturbata sit, ultionem aut
supplicium a superis metu
ens. Nam si quid in eo libelo
lo aduersus Deos peccatum
est, tu extra noxiam es, nisi
putes et in auditione cul
pam quandam esse: de me
vero decorum ultio sumptu
ra est supplicium, postea
quam ante me Homerum et
alios poetas irati superi ul
ti fuerunt. At nondum philo
sophorum omnium princi
pem punierunt, qui homi
nem Dei simulachrum ef

μακρὰ γὰρ ἔρταί σοι, καὶ ταῦ
τα, καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ ἰαχυ-
ρὸν, παρὰ σοί, & ἴσως
ἰδιμενυδίων αὐτῶν· καὶ ὡς
ἔργα, ἥδε ἀποδοῦναι παρ' αὐ-
τῶν, ἰδιμενυδίων & τὰ ἔργα,
ὡς μὴ τι χρημπίον ἔλλο-
συγγίη τῶν τάξιν αὐτῶν, ἃ-
τά μοι συρίτιδαι συμβῆ-
πρὸς τῶν θιατῶν. Λν. αὐτῶ
σοι μιλήσαι, ὦ Πολύστρατε, ὅ-
πως ἄριστα ὑπεκρίνη. ἰγὼ ᾗ,
ἐπὶ ἀπὸρ ἀπαξ σοι τὸ δρᾶμα
παράδιδυκα, καὶ μὴρ' ἰν πο-
δῶν ἀποδοῦμαι· ἐπὶ ταν ᾗ
τὰς φέρον ἀνακρίνῃσι τῶν
ἑρῶν, τοτὶ ἥδη καὶ αὐτὸς
παρίσσομαι, ὁφείμην & ἐκείνῳ
τι τὸ τίλ & τὸ ἄγῳ & ἴτα.
dicum calculis, iterum præstò ero, uisurus quænam finem
hoc certamen habiturum sit.

tam enim uerbosè ista proæ
loquutus es, ac ultra effusæ
aquæ spacium. Attamen
quoquo modo meminisse co-
uabor: & quemadmodum
uides, iam ista 'ad illam de-
ferre studeo obstruētis au-
ribus, ne qua pars clapsa, or-
rationis seriem mihi confun-
dat, ac ego deinde à specta-
toribus explosus, ronchis &
sibilis illudar. LV C. Istud
sanè tibi curæ erit, Polystra-
te, ut quamoptimè respon-
deas. Cæterum ego, quo-
niam tibi semel fabulā deo
saltandam tradidi, in præ-
sens quidem excedam c meo
dio: proclamatis autem iu-

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Audebo iactare aleam.) In proverbio est, lacta est alea:
cùm sic incæpta est res, ut desistere integrum non sit. quod
Cæsar traiecturus Rubiconem usurpauit, & pro euentu rei
dubio ponitur. Lucanus:

-- Placet alea fati

Alterutrum mensura caput. --

Aleam ab inuentore dictam quidam tradunt. Est autem ta-
bula lusoria, quæ & latruncularia & pyrgus, & aluceus, & al-
ueolus

Neolus uocatur, rotunda illa tabella rotulæ instar quæ mo-
uetur. Idem Lucianus in Harmonide: Itaque iuxta prouer-
bium, In uno uiro iecimus aleam. In Saturnalibus aleam di-
xit naufragium. Vide quæ ibi annotauimus. b Poetas at-
que pictores.) Sentit liberum esse poetis atq; pictoribus, im-
punè quicquid uelint fingere. Nam poetæ numine aguntur,
eoque illis frustra præscriberetur. Idem in Demosthenis en-
comio: Atqui poeticum genus liberum. Est plurimum cognæ-
tionis inter poetice & picturam. proinde Horat.

~ *Vt pictura poesis erit.*

c Tametsi humi incedant.) Humi incedere dicuntur, quæ
pressiore humilioreque utuntur oratione, semper quasi in-
cente, nunquam assurgente.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

LVCIVS, SIVE ASINVS.

ARGVMENTVM.

Iocosa quædam & ficta narratio est, quo pacto uidelicet
in Thessaliam profectus studio discendæ artis Magicæ, ibi à
puella quadam, dum in auem conuerti, eoque periculum ar-
tis facere cupit, in asinum mutatur, ac deinde uaria fortunæ
atque locorum uicissitudine, rusticis, urbanis, sacris, profa-
nis diuenditus, ad postremum cū in theatrum quoque spectacu-
li de se præbendi causa introductus esset, deuoratis quas ibi
tum fortè conspexerat rosis, in pristinam hominis figuram ite-
rùm redierit. Præcipuè autem admiratione digna est, mira-
casuum atque periculorum uarietas, quibus sursum atq; de-
orsum iactatum sese, interim etiam bene acceptum fingit, ut
non immeritò prorsus putarint quidam uoluisse Lucianum,
totius humanæ uitæ speciem atque imaginem quandam sub
hoc lusu proponere, uidelicet quàm uarij casus, quàm fallax
& inconstans fortuna, quàm incerti consiliorum etiam bene
æ sapienter captorum exitus, quamque insperati quandoque
earum rerum quas nunquam cogitaris, euentus esse soleant, asini
huius exemplo (qui corporis quidem permutatione facta,
ex homine transformatus fuerit, animum tamen & mentem ho-

hominis retinuerit) adumbrando. Hanc fabulam Apuleius undecim libris imitatus est, affictis etiam alijs compluribus ad idem argumentum, quorum quædam mythologicè Fulgentius interpretatus est, is qui in cæteras quoque poetarum fabulas, mythologias scripsit.

Απὸ τῆς ποτὶς Θιτταλίας, ἣν δὲ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκ τῆς αὐθιγοῦς ἐπιχώρου, ἐπεὶ δὲ μελέαται, καὶ τὰ σκαῦτα, καὶ θράπται ἐκείναι. ἵς. ἰποδομὴν ἔν τινι περιμετρίῳ ἰδόν. καὶ πως ἔτυχον ἐπὶ ἄλλοι ἀπιδόντες ἐς Ὑπάτα, πόλιν δὲ Θιτταλίας. ἐκείθεν ὄντος, καὶ ἄλλω ἰκοινοῦμεθ. καὶ οὕτως ἐκείνῳ τινι ἀργαλίῳ ἰδὼν αὐτοσκαῦτος, πλεσίον ἢ δὲ τὸ πλεῖον ἔμεθ. καὶ γὰρ ἡρώμεν τὸς Θιτταλίας, ἀπορρίπτανται αὐτὰ οἰκονταὶς τὰ Ὑπάτα Ἰππαρχον τὴν νομαγράμμῃ δὲ αὐτῷ ἰκόμεθον οἰκοῦν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. οἱ δὲ Ἀνατόρ Ἰππαρχον τῶτον ἔλεγον, καὶ ὅποι τὸ πλεῖον οἰκῶ, καὶ ἐπὶ ἀργύριον ἰκονοῦμαι, καὶ ἐπὶ μίαν θράπται νῶν βίβει, καὶ τινι αὐτῷ γαμινῶν, μέντοι ἐστὶ γὰρ φιλαργυρίῳ τῷ δανῶν, ἐπεὶ δὲ πλεσίον δ.

QUum in Thessaliam, ubi quædam mihi paterna rationes erant cum eius gentis viro, proficiscerer, in Thessalos quosdam incidi, qui in Hypatam Thessaliae urbem redibant. Vehebar e quo, necessaria quædam u sui ferens, unico comitatus seruo, qui sequebatur pedes. Inter eundum, cum uarijs de rebus loquētes, iam urbi appropinquaremus, à Thessalis petij, nū eius urbis ciuē nossent nomine Hipparchū. habere. n. me ad eū literas, ut apud ipsum uelut hospitē diuenterē. Illi et hominē sibi notū dixerunt, locupletē a uarum, qui solūm domi uxorē, & unicam ancillam haberet, & quo in loco urbis habitaret describētes,

ἂν πόλις ἐγγύθεν μὲν, καὶ
 πῶς τις ἐνδὸν ἔσται, καὶ οἰκίαι
 αὐτῶν, ἐνθα ὁ παρὰ ἑαυτοῦ
 καὶ οἱ μὲν ἄσπαστοι μὲν, καὶ
 ἔχοντες. ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς τοὺς
 θύρας τῶν θυρῶν, καὶ μέγας μὲν, καὶ
 βραχὺς. καὶ οὕτως δὲ ἔσται ὁ γυν
 πῶς, ἂν καὶ πρὸς τὴν ἐγγύθεν μὲν
 ἔσται, καὶ ἐνδὸν ἔσται ὁ παρὰ
 ἑαυτοῦ. ἐνδὸν, ἔσται, οὐ δὲ τις,
 ἂν τι βραχὺ μὲν πρὸς τὴν
 γράμματα, ἂν πρὸς τοὺς αὐ
 τῶν, πρὸς Δικριανῶν, τῶν παρὰ
 τῶν σοφιστῶν. μὲν μὲν, καὶ
 φησὶν αὐτῶν, καὶ τῶν θυρῶν συγ
 κλησασα. ἔχοντες ἔσται πάλιν.
 καὶ πῶς ἐγγύθεν, καὶ οὕτως ὁ παρὰ
 μὲν αὐτῶν, καὶ οὕτως ὁ παρὰ
 θύρας αὐτοῦ, ἀσπαστοι αὐτοῦ,
 καὶ τὰ γράμματα ἐπὶ τῶν καὶ τῶν
 καὶ ὁ παρὰ ἑαυτοῦ αὐτοῦ, καὶ
 καὶ τῶν καὶ τῶν καὶ τῶν καὶ τῶν
 γυνὴ δὲ αὐτῶν καὶ τῶν καὶ τῶν
 σίου, καὶ ἔσται μὲν καὶ τῶν
 χρεῖα παρὰ τῶν. ὁ δὲ ἔσται
 τοῖς γράμμασι καὶ τῶν καὶ τῶν
 ὁ μὲν φίλτατος ἐμοί, ἔσται, καὶ
 τῶν Ἑλλήνων ὁ καὶ τῶν καὶ τῶν
 Δικριανῶν ὁ καὶ τῶν καὶ τῶν
 τῶν καὶ τῶν καὶ τῶν καὶ τῶν

hortum quempiam in quo
 esset eius habitaculum: da-
 ta deinde salute acceptaq;
 abierunt. ego domum Hip-
 parchi adiens, ostium leui-
 ter pulso. accessit uxor, quā
 rogo an sit Hipparchus do-
 mi. illa cum quis es-
 sem, et quid mihi uellem,
 quaesisset, a Deciano Sophio
 Sta Patarense habere me li-
 teras respondi. Mulier mea-
 nere paulum hortata, occlu-
 so ostio abiit: pauloq; post
 rediens, me iubet introire.
 Ingressus salutato homine,
 epistolam trado. Brat ille
 in cenæ principio, in lectu-
 lo sedens admodum paruo,
 unā muliere discumbente,
 mensa cibus uacua. Lectis li-
 teris: Amicissimus mihi, in-
 quit, Græcorumq; excellen-
 tissimus Decianus fecit opti-
 me, qui suos ad me amicos
 fidenter miserit. Vides Luci
 habitaculū hoc parvū esse,

sed

πάλιν παρὰ ἐμοί τὰς ἰταίρις
 τὰς ἰταίρις, τὸ δὲ οἰκίαι τὸ δὲ οἰκίαι, ὁ δὲ οἰκίαι ὁ δὲ οἰκίαι

μα, τίς ἤ ἔγωγε νῦν μοι ἰδὼς, καὶ
 αὐτὰς αὖτε ταῖς ἑμὸν αὐτῷ
 προσμύθῳ. ἀπαιμὴ μὲν, ἰσχυρὰ
 αὖτε Λαρίαντες, λοιπὰ δὲ ἰσταῦ-
 θα διαβρίψαν, βριῶν ὃ ὡς οὐ
 ἑμὸν ἄλλα τότῳ ἤ ἔμῳ σκῆ-
 ψει, ἰκιδύμην ἢ σφιδρα, μά-
 νας ἰσταῦθα, θύρῳ τινὰ τῇ
 μαγούσῃ ὑπὸ τὰ μύλων γυναι-
 κῶν, καὶ διὰ σκαδῶν τι παρὰ
 δόξαν, ὃ πικρὸν κῦδρον
 περ, ὃ λυδύμην. καὶ τῷ ἰ-
 στωτὶ δὲ θίκεται τὰς οὐκ ἰσχυ-
 τὴν, πορίαν τὴν πόλιν, ἀ-
 πορὴν μὲν δὲ ἀρχῆς τῇ ἡμέ-
 ρῃ, ἵμῃ δὲ πορίαν.
 ἡ δὲ τῷ γυναικὶ τινὰ ἑρῶ
 προσεῖπεν, ἵτις νύκτωρ, οὐ πορ-
 μύλῳ, ἵσον ὅν ἐκ τῇ ἰδὼ συμ-
 βαλὼν ἱμάτια γὰρ αὐθιγὰ, καὶ
 πᾶσι δὲ συχρὴν, καὶ χρυσίον
 πορίτῳ. ὥς ἢ πλεοναίτι-
 ρον γίγνομαι προσγορεύει
 μοι ὃ γυνὴ, καὶ ἀμύδμα αὐ-
 τῇ ἱμάτιον. καὶ φασὶν, ἰγὼ Λα-
 ρίαντες αἶμα, ἢ τινὰ δὲ οὐκ ἐκ
 τῶν φίλων ἀνέεις, καὶ ἱμῶν δὲ
 ἴδω θύκωντες ἐργασίας φίλῳ,
 ὡς περ δὲ ἑταίρῳ αὐτῇ. ἵτις ὅν ἐχ-
 παρ' ἱμαὶ καὶ ἡλίας, ὃ τίνων:

pergerem, et quot diebus
 esset apud se affuturus.
 Larissam peto, inquam,
 sed hic fere quinque diebus
 morabor. Id nequaquam
 dixi ex animi sententia. op-
 tabam siquidem ibi ali-
 quandiu esse, quoad aliqua
 a me maga reperta esset,
 cuius ueneficis aliquod
 monstrum confpicerem, ho-
 minem aut uolantem, aut
 lapidem factum. Huic cu-
 ra deditur cœpi urbē per-
 ambulare: quamuis quo id
 modo inquirendum esset,
 nescirem. Interim mulie-
 rem uideo accedentem, ut
 ex uia conijci poterat, iuue-
 nem opulentam: uestis enim
 erat floribus intexta, serui
 plures, aurum sumptuosius.
 appropinquans mulier me
 compellat: Ego, inquit, A-
 bricca sum, amica. si qua un-
 quam fuit, matris tuæ: quæ
 quum eius filios nō secus ac
 meos diligā, uolo fili apud
 me diuerſas. Magnas, in-
 quā, gratias tibi ago mater.

ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἴφην, πολλὴ
 χάρις, αἰδεύμαι δὲ, ὅδ' ἐν αὐ-
 τῇ φίλῃ ἱγκελῶν· ἵππῆα
 φεύγων τῷ ἱππέου οἰκίῳ.
 ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὣς φιλάτῃ,
 κατὰ γίμνασιν παρὰ σοί. πῶς δ',
 ἴφην, καὶ κατὰ γῆν· περὶ
 ἱππάρχῳ τῷ φιλαργύρῳ,
 ἴφην. μετὰ μῶς, ἄπορ, ὡς μὴ-
 σθ, τοῦτο ἄπει. λαμπρὸς
 γὰρ καὶ πολυδίλῃς γίγνεται
 αἰς ἡμῖν, ὥς καὶ ἱγκελῶσαι
 αὐτὸς τῇ βρυφῇ. ὃ δὲ με-
 διάσασα, καὶ μὴ τῆς χαι-
 ρὸς λαβομένη, ἔχει πορ-
 ρωτέρῳ, καὶ λίγει πρὸς ἡμῖν·
 φυλάττει μοι, ἴφην, τῷ ἱπ-
 πάρχῳ γυναικῇ πάσῃ με-
 χανῇ· μάγ' γὰρ ἔστι δανὴ,
 καὶ μάχλ', καὶ πᾶσι τοῖς
 οἰκίῳ ἐπὶ βάλλει τὸν ἐφ' ἑαυτῇ.
 καὶ ὡς μὴ τις ὑπακούει δόχῃ,
 τῶτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ
 πολλοὺς μετιμέμφεται αἰ-
 σῶν, τὸς δὲ τέλειον ἀπώλι-
 σι. σὺ δ' ἡ καὶ εἰς αὐτὴν, τέκνον,
 καὶ καλὸς, ὥς οὐδὲς ἀρίστος
 γυναικί, καὶ, εἰς τὸ πρᾶγμα
 δυνάστα φέρνεται· ἰγὼ δὲ συ-
 λήμην', ὅτι τὸ πάλας μοι

Cupio tecum esse, sed pudor
 re impediō, ne uidear ho-
 spitem amicū cōtemnere,
 si eius domū relinquam: ani-
 mo autem benigno tacū-
 ero. Nunquid Hipparchus
 auarus ille tuus est hospes,
 inquit. Non his uerbis utas-
 ris mater, inquam: splendi-
 dus quippe ac sumptuosus in-
 me fuit, adeo ut ex nimia im-
 pensa laetitiaq; culpari so-
 leat. Illa subridens, manūq;
 apprehensa seorsum ducēt
 Caueas, ait, uelut omni cura
 Hipparchi uxore: maga-
 etenim est praeputia, admo-
 dum ueneficiorum potens,
 appetens uiros: atq; si quos
 in adolescentes oculos conie-
 cit, nisi quis uolūtati eius pa-
 reat, omni conatu illos ulci-
 scitur, hos perimens, hos in
 beluas trāsmutans. tu uerò,
 fili, adolescens es, ac formo-
 sos, ut facile placeas mulie-
 ri, praeterea externus et ad-
 uena, qui ut plurimum con-
 temnuntur. Ad haec animad-
 uertens, me id quod iam diu
 quarito,

ζήτημα, οἷον παρ' ἐμοὶ
 κάθεται, προσέχου αὐτῇ, ὅ-
 τι ἐν τῇ. ὡς δὲ ποτὶ ἀφάλλω,
 ἀπὸ αὐτοῦ οἰκῆς, λαλῶν πρὸς
 ἡμῶν ἐν τῇ οἰκῇ. ἄγε δὲ
 σὺ, ὁ φάσκων ἐπιθυμῶν ταύ-
 τας, ὅτι παραδόξου θύει ἡγε-
 ρί μου σπαντῶν, καὶ τῶν ἐν-
 οισι σφῶν, ἢ τούτῃ τῶν
 ὅν ὄρεται. καὶ ὅτι τῶν θρόνων
 τῶν Παλαίστρας ὅδε ἀπο-
 δύν. ὅτι γὰρ γυναικὸς τῆς
 καὶ φίλῃ πόρῃ ἴσασσι. καὶ
 πὶ ταύτης κυλιόμενοι, καὶ
 γυμναζόμενοι, καὶ ταύτη
 συμπερικυλιόμενοι, ἐν ἰδίῳ, ὡς
 φασὶν γινώσκ. ἀλλοι γὰρ τὰ
 διανοητῶν ἐπίστασται καὶ κα-
 λὰ καὶ αἰσχρὰ. ταῦτα λίγων
 πρὸς ἡμῶν, αἰσῶν οἰκῆς.
 τὸν μὲν δὲ ἰππαρχον δὲ κατι-
 λαβὼν ἐν τῇ οἰκῇ, ὅτι τῶν ἐν-
 οισι γυναικῶν. ὁ δὲ Παλαίστρα τῇ
 ἐστὶν παρὸν, δειπνῶν ὁμῶν
 ἐν τῇ οἰκῇ. κατὰ δὲ τῶν ἐν-
 οισι γυναικῶν, ὡς οὐδὲν, ἐ-
 φῶν, ὁ καλὴ Παλαίστρα, τῶν
 πυχῶν τῇ χύρῃ ἐμὸν συμπερι-
 φέρει, καὶ κλίνει. ὁ δὲ, ὅσους δὲ
 μὲν ὑγρῶς ἰδιότητος, μακρὰ

querito, habere domi, fer-
 minam relinquo, abiensq;
 mecum ipse coepi de uia lo-
 qui: Age, inquam, tu qui tan-
 toperere hanc mirandam aro-
 tem te profiteris appetere,
 excita te ipsum paulo, atque
 eam disciplinam condiscere,
 qua quod libuerit, poteris.
 Et quandoquidem amici ho-
 spitis uxorem non licet, age-
 gredere ancillam Palæstræ:
 tibi illam omni ratione con-
 cilia. Nam si illam expugna-
 ris, absq; labore quod cupis
 cognosces. Seruis enim
 honesta et turpia omnia do-
 minorum nota esse cōsueue-
 runt. Hæc mecū loquens do-
 mum intro, uti neq; Hippar-
 chum, neq; uxorem offen-
 do. Palæstra penes focū se-
 debat, cœnam nobis parās.
 Hic ego: O' pulchra Palæ-
 stra, inquam, quā uenu-
 ste, & admodum nates si-
 mul, & ollam circumfers
 atq; euolis. Tum illa: Lum-
 bis meis paulum humoris su-
 perabundat, ex quo beatus

ρη^ς ἴσως ἰσταῦθα ἐν ἑκάστῳ αἰ.
 ὁ δὲ σφόδρα γὰρ ἤμισα μὲν καὶ
 χαρίτων μετὰ τὸ κοράσιον,
 φεύγει αὖ, ἄπειρα, ὡ νηυσίσκι,
 ἔστι τῶν ἰχθυσ, καὶ ἴση ἰθίλλισ, ὡς
 πολλὰ πύρρις καὶ ἰνίσας μα-
 γά. ἂν γὰρ αὐτὸ μόνον ἄψα,
 ῥαῦμα ἔχωρ πύρρικαυτον, αὐ-
 τῷ παρὶ δούσης, θορακὸν
 αἰσι εἰς αἰὲς ἄλλ^{οις}, ἐπὶ
 θύς, ἰσθῆς, ἀλλὰ κατὰ πύ-
 σσας αἰ μόνον ἰγῶ. καὶ τὸ παρὰ
 δεξιότατον, ἰγῶ μὲν αἰσι πει-
 σι πῶν πινῶν, καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς
 θορακῆς ἰδύουσι ἀρδόμενος,
 αὐτὸν ἄψα, καὶ ἐπὶ λυθῆς βαλ-
 λόμενος, πῶν γλυκῆς ἰδύ-
 νῶ φάψα. τί γὰρ αἰσι ἀπρὸς
 βλῆς αὐθροπομάγειρον ὁ
 γὰρ μόνον ταῦτα φάψα ἰδύο
 μα κατὰ πινῶν ἄψα, ἀλλὰ ὅτι τὸ
 μέγα τῶν, καὶ ἰσθῆς. τὸν αὖ-
 θροπορ εἰς αἰ ἰγῶν καὶ σφάτ-
 ται καὶ δόσαν καὶ κατὰ πινῶν
 πῶν. ὅτι αἰσι τῶν σπῆλγ-
 νων αὐτῶν καὶ τῆς καρδίας ἀπὸ
 μα. τῶν μὲν ὀρθῶς, ἰσθῶν, ἰ-
 γῶν, καὶ γὰρ μὲν, πῶν ῥῶν καὶ μὲν
 αἰ ἰγῶν ἰσθῶν, ἐπὶ κατὰ πινῶν
 ματὶ μὲν οἷ, ἀλλὰ ἰσθῶν ἰμπερ

erit si quis paulum degustaverit. illa lasciuior admodum, & uultu grata: Abi hinc, inquit, si sapias adolescens, nisi tibi mauis uitam eripi, & loca fuge ignis & fuliginis plena. Nam si me tetigeris, uultum tibi inferetur igneum, quo apud me deficies. ab hoc neque medicus alter, neque Deus poterit te curare: sed ego te urens mirum in modum dolore afficiam, cuius curam haud facile sustinebis, neque lapidibus pulsatus dulcem uitabis dolorem. Quid autem ridens ita respicis hominum coëtricem, doctam non solum hos uiles parare cibos, sed homines quoque quod his maius est, iugulare, pellem adimere, partiri in frustra, uiscera quoque ipsorum & corda rimari? Hoc inquam, enarraisti recte: nam me, quantum procul à te remotum, non solum concalefecisti, sed ignem in mea uiscera, absque aliqua iniuria exurenda

ῥῆμα ἰσχυρὰς. καὶ διὰ τῶν
 ῥημάτων τῶν ἡμῶν, τὸ σῶμα
 φανερὸν ἔσται, καὶ τὸ πνεῦμα
 πνεύμα τὰ μὲν ῥήματα, ῥῆμα
 γὰρ, καὶ τὰ ῥήματα, ἔστιν ἡ
 αὐτὴ. ὥστε πρὸς τοῦτον ἰσχυρὰ
 με ταύτας, αἷς λίγαις αὐ-
 τῇ, ταῖς πνεύματι καὶ ὁ δόξα
 ὁ δόξα. καὶ μετὰ ἀπὸ
 σφαγμῶν λαβόντα, δῶν, ἔ-
 πως αὐτὴ ἔβλεπε. ὁ δὲ μί-
 γα καὶ ἔβλεπε ἐν τῷ αὐ-
 καυχάσασθαι, ἡμῶν τὸ λοιπὸν
 ἔν, καὶ σωτηρίᾳ ἡμῶν ἵππος
 ἰπποδρόμου κατακομιδῇ τὸς δι-
 σπότης, ἔλθῃ εἰς πᾶσι
 καὶ καθόλου δόξα, ἡ ἀπὸ δὲ ἀ-
 φημι τὸ πνεῦμα ἰπποδρόμου, λα-
 σάμενος ἰδοὺ πνεύμα. καὶ πνε-
 τὸς ἔν σφυγῶν, ἡμῶν ἰμάν-
 σων ἔτα ὕπνος καταφυσά-
 μενος, αὐτὰμα, καὶ ὅρα ἔ-
 πνευ, ἔλθῃ ὕπνος. πάντα δὲ
 τὰ ἐνδὸν ὡς παρὰ δύναμι. τῷ
 ῥῆμα καὶ ἔξω ὑπὸ τῷ πνεύματι, ῥῆ-
 μα καὶ τῷ πνεύματι παρὰ δύναμι,
 πνεύματι ἔχοντα, καὶ οὖν αὐ-
 τὸ παρὰ δύναμι, καὶ ὕπνος ἰστομῶν, καὶ ψυχρὸν καὶ θερμὸν. πάντα δὲ
 ἔν αὐτῇ τῷ ὁμοειδέος παρὰ δύναμι. τῷ ῥημάτων ῥῆμα πνε-
 μα καὶ πνεύματι, τὰ ῥῆμα ὅτι γυνὴ καὶ αὐτὴ, τὰ δὲ λιγυρὰ,

exurenda coniecisti. Itaque
 te oro, ut mihi salutem asse-
 ras his asperis & suavis
 quas dixisti medelis, me quas
 iam mortuum excoria, ut
 lubet. Illa his uerbis ar-
 ridens, cum iam mihi facta
 esset propitior, pollicita est,
 postquam domini isse
 dormitum, se mecum esse
 cōcubituram. Interea cum
 redisset Hipparchus, lo-
 ti inus cenatum. Potius
 fuit frequens nobis inuicem
 coepulantibus. Ego so-
 mnium fingens, cum sur-
 rexissem, ab eo dormitum. u-
 bi omnia mihi optime intus
 preparata erant: extra le-
 ctus seruo stratus, mensa iu-
 xta lectum sita, & in ea ca-
 lida ac uinum una cum frigido
 calidamq; aqua. quae sino-
 gula disposuerat Palaestra:
 quae & lectum plurimis quo-
 que rosas sparserat, & sarta

super-

τὰ Ἀσιανῶν συμπαλιγμένα, καὶ τὸ συμπόσιον δυνάμει
ἵτοιμον, ἑμῶν τὴν συμπό-
τιν. ὅδ' ἐπαδὺ κατίκλινε
τῆς δισποινῆς, σπερδὲ παρ
ἐμὲ ἔκειτο. καὶ ὅν δὲ φέρουσαν ἔ-
μῳ τὴν οἶνον, καὶ τὰ φίλμα-
τα περιπύοντων ἀλλήλους, ὡς
δὲ τῷ ποτῷ παρισκιάσας
μεν ἑαυτοὺς ὡς πρὸς τὴν νύ-
κτα, λέγει πρὸς σὺ Παλαί-
στρα· τίς μὲν πάντως δὴ οὐ
μνημονεύει, ὃ νασίσκει, ὅτι
ἐς Παλαίστραν ἐμπέπνυας, καὶ
χρὲς σὺ ἐπιδιδῆσαι, ἀ γίγ-
ναι ἐν τοῖς ἐφύοις γαργῆς, καὶ
παλαίσματα πολλὰ ἐμάθει
ποτι· ἀλλ' ὅκ' αὖ ἰδοὺς, ἐ-
φλω, φεύγοντά με τὴν ἐλγερ-
τίαν, ὥς ἀπόδυσαι, καὶ ὅ-
δε παλαίωμι, ὃ ἔστι, οὕτως, ἐ-
φω, ὡς ἐγὼ δίδω, παράσχ' μοι
τὴν ἐπίδαξιν· ἐγὼ μὲν, νόμῳ
διδασκᾶν καὶ ἐπιστάτης, τὰ
δυνάμια τῶν παλαισμῶν,
ὡς ἰδὼν, δύνῃσ' ἔρω, σὺ δ'
ἵτοιμος γίγναι ἐς τὴν ἀκάνειν,
καὶ ποιῶν πᾶν τὸ κελευόμε-
νον. ἀλλ' ἐπίτατ' ἐφλω, καὶ
οὐκ ἔστι, ἵπας δὲ χερσὶ καὶ ὁ-

supermiserat ex eis confes-
ta. Ego symposium prom-
ptum uidens, compotricem
censui expectandam. Illa
ut patronam in lecto colla-
cauit, euestigio ad me ue-
nit. Erat autem hilaritas
inuicem nobis & potum et
oscula propinantibus, sumo
pto potu qui nos efficeret
in noctem paratiores. Tum
illa: Hoc præ cæteris, ado-
lescens, memineris oportet,
te in Palastram incidisse:
nunc ostendas licet, an sis
factus inter adolescentes a-
gilis & huiusmodi certanti-
na exercitatus. Cui, Haud,
inquam, defugiam hanc
prouocationem, ut iam ne-
dari, & Palæstræ exerci-
tio incumbere sum paratus.
Tum illa: Volo obtemperes
mibi, ait: ego doctōis &
præsidis more, certamio-
num quib. te exerceri uolo,
præscribam nomina: tuum
erit iussis promptè parère.
Manda, inq̃, quod lubet, sed
aduerite ut nostra certami-

χρῶς τὰ παλαιόματα, καὶ
 ῥυτίωνι ἴσται, ἢ δὲ ἀπολυ-
 σαμένῳ πλὴν ἰδιώτα, καὶ τὰ α-
 σα ὀλεχυμένη, ἐνδρὸ ἤρξατο
 ἐπιτάττειν ὧς μεράκιον ἐκ-
 λυσαι, καὶ ἀλαφρόμενον ἐν-
 δρῶν τῷ μύρῳ, συμπλέας τῷ
 αὐταγωνιστῇ, δὴς μερῶν σκα-
 σκε, κλινὸν ὑπτίαν. ἔπειτα
 αὐτότερον ὑποβάλλων διὰ
 μερῶν, καὶ διατάλας αἰώρει,
 καὶ τὰν αὐτὰ σκέλη. καὶ
 χαλάσας καὶ τήσας, πολλῶν
 αὐτῷ, καὶ παρεμβῶν βέ-
 λη, καὶ ῥῶτας, νύσσι ἤδη
 πανταχῶς, ἵως ποτίσῃ, καὶ ἢ
 ὀρθὸς ἰσχύειν. ἄτα θηλυ-
 σκε κατὰ πλάτους, διὰ βου-
 βῶν, ἀδύον, καὶ πάλιν
 συνάβει εἰς τὸν τοῖχον, ἄτα
 τύπῃ. ἰππιδαν δὲ χάλασμα
 ἤδης, τίτ' ἤδη ἰδιώτα, αἶμα,
 κατ' ἱξύον ἀήσας, συνίχῃ,
 καὶ παρῶ μὴ σπένδειν, ἀλλ'
 ἐλπίον διακροτῶσας, σῶο
 ῥιχῇ, ἤδη ἀποκλυσαι. καὶ γὰρ
 ἰππιδὴν ἐκείνης, πάντα ὑπὸν
 σα, καὶ εἰς τέλος ἡμῖν ἔλκει τὰ
 παλαιόματά. καὶ ἵσται πρὸς πλὴν
 παλαιότατον, ἅμα ἰδιώτα,

mina in tempore concin-
 ne cum humore fiant. Illa
 stans nuda, & exuta ue-
 ste, imperat: Exue te ado-
 lescens, sumpto que un-
 guento aggredere contra
 certantem. Femori con-
 iuncto femore, prosterne
 me resupinam, deinde super
 incumbens, meis in altum
 cruribus erectis, femori in-
 habere, et quaqueuersus per-
 cute uulnera, telum etiam
 ferens, quoad fueris defeso-
 jus, & lumbi bellum egre-
 gium peregerint. tum edu-
 cto telo, rursus illud in in-
 guen iunge, ac ualidius per-
 cute, atque instā quousque
 aduersarium ad parietem
 impellas. Sed cum lapsus e-
 ris, paululum tibi indulge,
 neque festines: postmodum
 communi Marte pugnes.
 His dictis quum omnia quæ
 mandata erāt, perfecissem,
 diligenter finisq; iam nostri
 certaminis adesset: tum ego
 paulo subridens Palæstram
 alloquor: Magistra, inquā,
 uides

ἀλλὰ δὲ ἐν τῷ σῶματι πολὺ αὐτὸ
 τὸν ὄφρα, καὶ ὑπερβαλὼν κατὰ
 αὐτοῦ τὴν περιβολὴν, εὐνο-
 χῶ, καὶ λήνῃ, ἅτα ἄφ' ὧν αὐτὸν
 πίπτει καὶ γὰρ, καὶ λήνεται, καὶ ὅ-
 λωρ ἔσθ' ἵτι σοὶ ὁ αὐταγυγι-
 στής, ἵνα ὃ ὅδε μέγα ἀναγι-
 στήν, ἵδῃ, ἵδῃ, καὶ αὐτὸς, ὃ
 διὰ δόξα, παλαιὰ ματα δ-
 λήν' ἔστιν ἐπιτάξαι, οὐδ' ὃ ὑπὸ
 κροσσὸν ἱκανοῦσθαι, καὶ κἀπο-
 σθῇ, ἅτα δὴ κατὰ χεῖρας,
 παρὰ τὴν τὴν λοιπὴν, καὶ κα-
 ταμάτῃ, καὶ μετὰ τὴν ἡμέ-
 ραν, πρὸς τὴν ἡμέραν, ὅδε καὶ
 μισθῶν, ἵνα τοιαύταις ὁδοῖς,
 καὶ πάλιν, πάλιν, ἀναγινώσκῃ,
 ἀγυγισμῶν, νυκτερινῶν, ἅ-
 γῶνας, ἵτις φανερὰ, καὶ ὅδε
 πολλὰ μὲν ἵνα τὴν τρυφὴν, ὅ-
 τε ὅδε αὐτὸν Λαρίαν, ὅδε
 πρὸς τὴν ἡμέραν, ὅδε καὶ
 καὶ πρὸς τὴν ἡμέραν, ὅδε καὶ
 τὸ μαδῶν, ὅδε ἵνα ἅλῃ, καὶ
 φημι πρὸς αὐτὸν, ὅδε καὶ
 ἔσθ' ὅδε καὶ ματῶν, ὅδε καὶ
 ματῶν, ὅδε καὶ ματῶν, ὅδε καὶ
 πάλιν γὰρ, ὅδε καὶ πάλιν
 θίγῃ, ὅδε καὶ πάλιν, ὅδε καὶ
 οἷον, αὐτὸν ματῶν, ὅδε καὶ
 οἷον, αὐτὸν ματῶν, ὅδε καὶ

sed incuruans aduersarium
 insequere: quo prostrato
 rursus certamini incumbere,
 quoad lassus victusq; defi-
 cias, & sudore sis madesca-
 ctus. Ego in risum effusus
 Vellem, magistra, inquam,
 à me quoq; aliqua huiusmo-
 di tibi præcepta tradi, in
 quibus tibi obtemperes ue-
 lim. sed iam te erige, poneq;
 sedens data dextra tibi re-
 concilieris: nam tempus est
 iam dormiendi. His volupta-
 tibus atq; exercitijs nox tra-
 ducta, obliuionem penitus
 attulit itineris in Laris-
 sam. Cum autem in men-
 tem uenisset occasio quæ cu-
 piebam discendi: O' dula-
 cissima Palæstra, inquam,
 ostende, oro te, dominam
 tuam suis præstigijs usam in
 aliquam se formam uerteno-
 tem. Iamdudum enim ali-
 quod huiusmodi mirandum
 spectaculū uidere exopto,
 sed à te præcipue, si quod
 nosti
 ψι,

ψιν, σίμαι δὲ καὶ οἱ ἄλλοι
 πάρος τῆς δὲ τῆς τέχνης
 ἔχον· τότε δὲ οὐ παρ' ἐτί-
 σου μεθ' ὧν, ἀλλὰ παρὰ τῆς
 ἑκαυτῆς ψυχῆς λαβὼν, οἶδα.
 ὑπάρχει τὸν πάλαι ἀδελφεόν-
 τινον, ὡς ἐλγόν αἱ γυναι-
 κες, ἐς μεδελίαν γυναικῶν
 καὶ ὁρμητὰ πῦρτα ὁρμητῶν
 αὐτῶν ποτὶ ἐκτάσασθαι, συλ-
 λαβῶσα τῇ τέχνῃ τράτη, αἰ-
 χμάλωτον ἔχεις, ὁρμητῶν
 πολεμῶ ψυχαγωγῶσα· ὃ δὲ
 Παλαίστρα· παῖσαι, φησι,
 πρωτοπαῖδων. τίς γὰρ ὧδε
 δυνάσται μαγύσαι τὴν ἐρω-
 τὰ, οὐτὰρ τῆς τέχνης κύριον.
 ἐγὼ δ', ὃ φίλτατε, τέτορον μὲν
 οἶδα οὐδὲν, μὰ τὴν κίρα-
 λὴν τὴν σὺν, καὶ τὴν δὲ τὴν
 μακρίαν ἐνὶ τῷ, ὃ δὲ γὰρ
 γράμματα ἔμαθον, καὶ ὃ δὲ
 σποινὰ, βάνηαι ὅσα τυγ-
 χάνει ἐς τὴν αὐτῆς τέχνῃ.
 αἱ δὲ μοι καὶ ὁ ἐπὶ τῇ ψαί, πε-
 ράσσομαι, παρὰ σοὶ οἱ ἄ-
 λων μεταμορφωμένῃ τὴν
 περὶ τὴν. καὶ τότε μὲν ὧδε
 τοῖς τοῖς ἐκείνῃ. ὃ μὲν δὲ ὅσον ὃ πολλὰς, ἀγγίλα-
 λαι πρὸς μετὰ Παλαίστρα, ὡς ὃ δὲ σποινὰ αὐτῆς μίλλαι ὅρμης γε-
 νομένης,

noſti, quam credo mini-
 me huius artis ignaram. hoc
 à nullo alio te præter (que
 anima mea es) percipere cu-
 pio. Me quidem qui hæte-
 nus uelut adamantinus (ut a-
 iunt) in nullam unquã mu-
 lierem oculos amoris cauſſa
 conieci, ſeruũ effeciſti, ani-
 mo amatorio deuictũ. Tum
 Palæſtra: Iocaris, inquit.
 Quis enim cantibus ſupe-
 rare amorem poteſt eius ar-
 tis magiſtrum? Ego per hoc
 caput, ac beneuolentiam er-
 ga te meam iuro, me (neque
 enim literas noui) inſciam
 horum penitus eſſe: uerũ
 ſi facultas dabitur, dabo o-
 peram, ut uidere queas do-
 minam in aliã formã tranſe-
 mutatam. His dictis, quũ dor-
 miſſemus, paucis diebus poſt
 quũ nunciat mihi Pa-
 læſtra dominam ſe in auem
 cõuerſuram, ut ad ſuũ ama-
 torem

θυμῶν, πῶτιδά τοι πρὸς τὸ δρῶ
μελλον. ἰαγὼ νῦν, ἴφλω, ὁ κα-
ρὸς, ὃ παλαιότατος, τὸ εἰς ἐμὴ χά-
ριτι, ἢ νῦν ἔχεις, τὸν σαρτὶ
ἐκείτῳ ἀναπαύσασαι πολυχρο-
νίῳ ὀπιθυμίας. θάρρει, ἴφω, καὶ
παύσῃ ἰσάδρα ἔμ, ἄγει μὴ λαο-
βῶσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ δαυ-
ματίου, ἐνθα ἐκείνοι ἐκάθουσι,
καὶ ἐκείνοι μὴ προσάγειν δε-
πῇ τινι τῆς θύρας λιπῇ, καὶ
ἀποσκοπῶν τὰ γιγνόμενα, ὁ-
ρῶ ἔμ τὴν μὲν γυνῶνα ἀπο-
δυομένην, αἶτα γυμνὴν τῷ
λύχνῳ προσελθῶσα, καὶ χέν-
δρος δύο λαβούσα, τὸν μὲν
λιβαυτὸν τῷ πρὸς τῷ λύ-
χνῳ ἐπίθῃ, καὶ τῶσα, πολ-
λὰ τῷ λύχνῳ καταλάλῃσιν.
αἶτα λιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξα-
σα, πάνυ πολλὰς ἔχει πνο-
εῖδας ἐν αὐτῷ, ἐνθῳ αὐαὶ
ρεῖται, καὶ προσφθέρει μίαν.
ὃ δὲ ἄχρῳ ἐμβόλημενον, ὃ, τι
μὲν ἐκ οἴου, τῆς ὃ ὕψους αὐ-
τῆς ἐνίκαι, ἔλαιον αὐτὸ ἐλάκει
ἔναι. ἐκ τῆς λαβῶσα, χρίται
ὅλον, ἀπὸ τῶν ἐνύχων ἀρφα-
μένῳ τῶν κατὰ, καὶ ἄφῃ πῶτα ἐκρύπτει αὐτῇ, καὶ ὃ ἔμ μὴ
ἔκ τῆς, καὶ γρυπὴ ἐγίνετο, καὶ ἄλλα ὃ, ὅσα ἐνὶ θῶν ἀνάματα,

tozem aduolet: Nunc tem-
pus, inquam, adest, quo diu-
tino nostro desiderio possis
facere satis. Bono animo sis,
ait, & quā iam nox aduen-
taret, me apprehensum ad
ostium domus ducit in qua
illi dormiebant, meq; iubet
per rimulam ostij introspici-
cientem, quæ fierent; ani-
mum aduvertere. Video pas-
tronam deposita ueste nudā
prodire; accensa lucerna,
duo tenentem grana, quæ
altero thuris ardenti lucer-
næ imposito, multa in lumē
locuta est. Deinde grandin-
sculam reserans arcam, plu-
res continentem pyxides, u-
nam effert, quid in ea conti-
neretur, incertum: sed quan-
tum oculi cōiungere poterāt,
oleo plena uidebatur. Ex
hoc assumens, à summo us-
que ad imas partes totum
corpus perunxit, statimq;
alæ innaescuntur illi, & ro-
strum corneum et aduncū

καὶ σύμβολα πάντα ἄχτι, καὶ ὅν
 ἄλλο δὲ δὴν, ἢ λήραξ νυκτρίνης.
 ἐπὶ δ' αἶψα ἰαντὶν ἐπ' ὄρω
 μένων, ἐρώξασα δαντὴν, καὶ
 οἶον ἰκάνει οἱ λήρανδον, ἀνὰ τῇ
 σα ἄχτι, πιτομένη ἔξω, διὰ
 τῆς θυρίδος. ἰγὼ δὲ ὕπαι-
 κνόν οἰόμενος ὁρᾶν, τοῖς δακ-
 τυλίοις τῶν ἱμαυτῶ βλεφά-
 ρων ἐπ' ὀμνῶν· πεισθύνει τοῖς
 ἱμαυτῶ ἐφ' ὀφθαλμοῖς, ὅδ' ὅτι βλί-
 πται, ὅδ' ὅτι ἰγρυγόρουν.
 οἷε δὲ μόλις καὶ βραδείως ἐπά-
 ρθην, ὅτι μὴ καθύσθην, ἰδιό-
 μῳ τότε τῆς παλαιῆς πε-
 ρὺσας ἑαυτῇ, καὶ χρίσασθαι ὅ-
 τι μὴ τῷ φαρμάκῳ, ἰᾶσαι πῶς
 πεισθῆναι· ἐξελόμενος γὰρ πα-
 ρεῖν μαθεῖν, ἢ μεταμορφωθείς
 ἐκ τῆς ἀνθρώπου, εἴτα καὶ τὴν
 ψυχὴν ὄρνει ἴσημαι. ἢ δὲ τὸ
 δωμάτιον ὑπαρκοῖσάσα, νομί-
 ζει τὴν πυξίδα. ἰγὼ ὅσπου
 δυν ἔλθω, ἀποδύσας, χρὴν ἰ-
 λον ἱμαυτὸν, καὶ ὄρνει μὲν ὃ γί-
 γνομαι, ὃ δυσυχής, ἀλλὰ μοι
 ἔρᾳ ὅππῃ δὲ ὕλθω, καὶ οἱ δά-
 στυλοι πάντες ἄχυντο, ἐκ οἷδ'
 ὅπου. ὄνυχας δὲ τὰς πάντας
 τῶν κρῶν ἄχυν, καὶ τὰς δὲ ἄλλοι, ὃ ἐπ' ἄλλοι. καὶ μοι αἱ χε-

omnisq; in auem commissa
 est nocturna cornici persio
 milem. Ut uero se uolantem
 aspexit, asperere cantas, pro-
 ut haec aues solent, perq; os-
 stium euolans, abiit. Ego qui
 mihi uidebar infomnium ui-
 disse, palpebras oculorum
 tetigi, nequaquam oculis fi-
 dens, aut quod ea aspexeo-
 rim, aut quod essem excita-
 tus a somno. Tandem ut uix
 sensi me haudquaquam dor-
 mire, Palastram rogaui, ut
 ego quoq; eo unguento un-
 ctus in auem commutarer.
 cupiebam enim experimen-
 to discere, an ex hoc anima
 quoq; auis possem fieri. Illa
 ostium domus aperiens, py-
 xidem profert, ex qua festi-
 nans exutus perūgor totius
 auis uero infelix nequaquam
 fio, sed cauda euestigio a
 posteriori innascitur par-
 te. digiti omnes nescio quor-
 sum abierint, ungues in qua-
 tuor ungulas uersi, ma-
 nus

ῥῶς καὶ οἱ πόδες, λεγόντες πῶς
 αἱ ἐγίνοντο· καὶ τὰ ὦτα δὲ
 μακρὰ, καὶ τὸ πρόσωπον μί-
 γα· ἐπεὶ δὲ κύβητος περισκέ-
 πην, αὐτὸν ἰσώρων ὕπνου· φω-
 κὺν δὲ αὐθρόπην, εἰς τὸ μίμ-
 ησθαι τὴν παλαιάτραν, ἐκί-
 τε ἄχην, τὸ δὲ χᾶλ' ἐκτά-
 νας κᾶτω· καὶ αὐτὴ δὲ τῷ
 σχήματι, ὡς ἐν' ὑπεβλί-
 πων, ἠτιώμεν αὐτὴν, ὅση δὲ-
 νομισ, ἐν' αὐτὴ ἐρνιθ' γι-
 νόμεν'· ὃ δὲ ἀμφοτέρωθεν
 ταῖς χερσὶ τυφάμεν τὸ πρό-
 σωπον, τέλεινα, εἴπρη, ἰχθὺς, μί-
 γα ἡργασμαι πανέρ. σπύσσε-
 σα γὰρ, ὅμαρτον ἐν τῇ μενιδ-
 τατι τῶν πυξιδων, καὶ ἄλλων
 ἱλαθον, ἐκὶ τῶν τὰ πῶρ' ἔφύ-
 σσαν. ἀλλὰ δάρρει μοι, ὦ φιλο-
 τατι. ῥᾶων γὰρ ὃ τῶν θόρα-
 πεία· ῥόδα γὰρ μόνον εἰ φά-
 γεις, ἀπιδύση μὲν αὐτίκα τὸ
 λεγόν, τὸν δὲ ὄρατῶν μοι
 τὸν ἱμῶν αὐθὺς ἀποδώσεις.
 ἀλλὰ μοι φίλτατι, μίαν νύκτα
 ταύτῃ ὑπόμενον ἐν τῷ ὄ-
 νῳ, ὄρ' ἔσθ' δὲ δραμῶσα, εἰσὶν
 σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἱαδύση.
 ταῦτα ἔπει, κατὰ φύσιν ἔσθ' ἡμῶς τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀσμά·

nus ac pedes iumentis crura
 effecta, auriculæ longæ, mi-
 gna facies: quæ omnia cir-
 cumspiciens, cognoui me asi-
 num euasisse. Vox hominis
 ad querendum de Palæstra
 defecerat, sed labia demit-
 tens, ipsamq; qua poteram
 forma respiciens, accusa-
 bam, quod me pro aue in a-
 sinum uertisset. Illa mani-
 bus demulcens caput: Mife-
 ram me, inquit, quantum
 mali feci: festinantem simi-
 litudo pyxidum me decepit;
 nō capientē ea quibus homi-
 nes in auem commutantur.
 Sed confide, anime mi: facio-
 lis erit huius erroris cura.
 nam si rosus comedes, statim
 exues iumentiformam, et
 in amatoris mei redibis.
 ac una nocte æquo feras an-
 tho: asini formam dilaculo
 curabis. afferam sanè rosas,
 quis tu ederis, fies homo.
 Hæc quum dixisset, tra-
 ctans me, et aures, et re-
 liquum corpus demulcebat.

ἰγὼ ἢ τὰ ἄλλα ἔνθ' ἤμην,
 τὰς ἢ φρένας, καὶ τὸν νῦν αἰσ-
 θρῶν ἐκείνθ' ὁ Λύκιος, δι-
 χαρὶ φρονέας. πολλὰ ἔνθ' ἕκασ-
 τῶν μὲν ἄλλων τῶν πα-
 λαιοτέρων, ὅτι τῇ ἀμαρτίᾳ, δα-
 πνῶν τὸ χάλος, ἀπὸ τοῦ, ἐνθα
 ἐπιφάμην ἐστὶν ἡ ἐμὴ ἰσ-
 περ, καὶ ἄλλων ἀλυστῶν ἔνθ' ἦ
 Ἰππάρχος. οἱ δὲ αἰσθόμενοι με-
 δέου παριόντα, δάσαντο μὴ
 ἔχρησθαι αἰσίοις κεινῶνδε ἰπα-
 σόμεθαί, τὰ ὅσα κατακλί-
 πωντο, ἵτοιμι ἔσαν τοῖς πο-
 σὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί. καὶ γὰρ
 σωαίε, πρῶτοντόν μοι ἦ φε-
 ρεῖς ὑποχωρέσαις ἐστὶν ἐγί-
 λην. ὃ ἢ μοι γίλως, δυνάμει
 ἔνθ' αὐτῶν γὰρ ἐνστέον πρὸς ἐ-
 μὴν, ὃ ἦ ἀνείρεται αὐτοῦ πε-
 ρεργασίας. τί ἢ, αἱ λύνει
 παρσίδοι, ὃ ἄλλ' τι θυρίον:
 λυνδωδύνται μοι, μεθ' ἡμε-
 ρῶν πεποινηκότες, διαφθαρέ-
 ναι. ταῦτα ἐνθάδε, ὕψιστον ὁ
 Διὸς τοῦ τὸ μέλλον κακόν.
 ἵπ' ἡ γὰρ ἔνθ' ἔμην νύξ βαθεῖα,
 καὶ οἷον πολλὴ, καὶ ὕπνῳ
 ὁ γλυκὺς, ψοφᾷ μὲν ἰξωδον ὁ
 τοῖχος, ὡς ἀνιπυτῶμεθα.

Ego corpore asinus, sensu
 tamen mentēque hominis
 fungebar, ipse ille Lucius,
 prater uocem. Mecum igitur
 mulus erat, tum Palaestra
 conquestus, labiaq;
 mordens abij ubi sciebam
 equum meum & alium ue-
 rum asinum Hipparchi esse.
 Qui ut me ingressum
 conspexere, ueriti ne fœ-
 num ipsorum comederem,
 demissis auribus parati e-
 rant ad me calcibus repel-
 lendum: quod ego perpen-
 dens, longè à præsepe re-
 cessi, stans ac mecum ridēs
 sed risus ruditus erat. Cœ-
 pi uerò interim mecum co-
 gitare: Quid si lupus nunc
 aliquis ad nos intret, aut a-
 lia fera insultet mibi, qui
 nihil mali cōmisi? Hac de-
 tentus cura, timebam ali-
 quam malam futuram esse
 fortunam. Nox enim intem-
 pesta cū esset, ac silentium
 & dulcis somnus, strepitus
 quidam exterius tanquam
 effossi parietis est factus.

Iamq;

καὶ διεισδύοντες γινώσκοντες ὅτι ἐν αὐτῇ
 γυναικί, αὐθιγὰν περὶ διέξασθαι
 διαμαρτυροῦν καὶ οὐδὲν ἀνθρώπου
 ἰσχυρὰ παρὰ τὴν καὶ ἄλλας ὁμοίως,
 καὶ πολλοὶ ἐνδον ὄσαν, καὶ πάν-
 τες ἄχοντες ξίφη, ἅτα κατασφύ-
 σασαντες ἐνδον, ἐν τοῖς διαμαρτυ-
 ροῖς, ἢ ἱππάρχον καὶ τῶν παλαι-
 ων, καὶ τὸν ἱμῶν οἰκίαν, ἀ-
 λως ὅτι τῶν οἰκίαν ἱκάνοντες,
 τά τε χεῖματα, καὶ τὰ ἱμάτια,
 καὶ τὰ σκεύη ὑποκρίνοντες ἐξω.
 ὡς ὅτι ἐνδον ἄλλοι καταμά-
 πτε, λαβόντες καὶ τὸν ἄλλον
 ἵνον, καὶ τὸν ἵππον ἱππάρχον,
 ἱππάρχον ὅσα ἰδύσασαν, ἱππάρ-
 χοντες ὅμιον. καὶ οὐδὲν μί-
 γαν ἄχοντες φέροντας ὅμιον, ἐν
 τοῖς παλαιοῖς, ὅλκοντες, ὡς
 αἱ τὰ ἵππων ἀφ' ἑπ' ὅδῳ φέρ-
 οντες παρὰ μὲν τὸν τὰ μὲν ἔν
 ἄλλαν ὑπὸν, ὅτι ἔχω ἀπὸν ὅ-
 τι ἱππάρχον ἔγωγε ἀνυπόδε-
 κτος, ἀνυπόδεκτος ἀπὸν, πῶ-
 ρος ὁξάκας ὑποκρίνοντες, τοσού-
 τα σκεύη φέρων, ἀπολλύ-
 μων, καὶ πολλὰς προσέτιμον
 καὶ ἐν ἑν ὅσον καταπισκῶν,
 καὶ οὐδὲν ἄλλῃ ὁπιδι-
 κατὰ τὸν μὲν ἱππάρχον ἀπὸ ξύλων, ἱππάρχον πολλὰς, ὡς καὶ

iam que adeo dirutus erat,
 ut ingressui hominis pateo-
 ret. Tum unus et item
 alter, plurisque intrant,
 armati omnes. Hipparo-
 chum, Palastram, ac ser-
 uum meum colligant, do-
 mum spoliant: pecuniam,
 uestem, omnemque suppel-
 lectilem auferunt, adeo ut
 nil relinqueretur domi.

Tum me equum que atque
 alterum educentes asinum
 strauertunt, impositisque
 rebus quas apportauerant
 ad graue onus, ligno nos
 abigentes, ad montes uia
 desueta effugerunt. Igna-
 rus eram quantum pressi
 pondere mei socij patereno-
 tur laboris, ego desuetus
 absque soleis iter facere,
 saxis præacutis admodum
 offendebar: ideoque sæpius
 cessitans deficiebam sub
 pondere: sed euestigio uir
 subsequens me sæpius fe-
 riebat baculo, quum Cæ-
 saris

σαρ, ἀναδοῦσαι ἐπιβύμαρ, ὅς
 δὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμεν, καὶ τὸ
 μὲν ὦ, μίγιστε καὶ μεγαλοφ
 νότατον ἰδῶν, τὸ δὲ Κάϊσαρ,
 ἐκ πηκτοῦ ἄλλα μὲν καὶ
 δὲ αὐτὸ ἐστὶ ἐτυπώμεν, ὡς
 προσιδὺς αὐτὸς τῷ ὠγκωμῷ.
 μαζῶν ἔν, ὅτι ἄλλο ἰδῶν, ἔ-
 γνων σιγῇ προΐνασι, καὶ ἑρ-
 δαίνειν τὸ μὴ παύειν αὐτὸ
 τῷ. ἡμέρα τι ἔν ἤδη, καὶ
 ἡμᾶς ὅρη πολλὰ ἀνιβύκει-
 μεν, καὶ τόματα δὲ ἡμῖν δι-
 σμῶ ἐπάχτε, ὡς μὴ παρὶθ-
 σκόμην, πῶν ἰδῶν τὸ ἀρι-
 στον ἀναλίσκομεν. ὥστε ἴστω
 τότε καὶ ἡμεῖς ὄν. ἐπεὶ δὲ
 ἔν αὐτὸ τὸ μέσον ὅτι ἡμέρας,
 καταλύμεν εἰς τινα ἱππῶν
 σινοῦν ἡμῶν ἀνθρώπων,
 ὅσον ἔν ἐκ τῶν γιγνομένων στο-
 πῶν. καὶ γὰρ φιλόμασιν ἱσπα-
 ζοντο ἄλλως, καὶ καταλύειν ἡ-
 κίσσον αὐτὸς αὐτὸ τῇ ἱππῶν.
 καὶ παρὶθ καὶ ἀρίστον, καὶ ταῖς
 ἡτῶνσι μὲν περὶ αὐτὸν καὶ
 βίβλια. καὶ οἱ μὲν ἡρίτων,
 ἐγὼ δὲ ἱππῶν μὲν ἡκῶς.
 ἀλλ' ἱππῶν ἐπὶ πόσι καὶ ἡμᾶς

saris inuocans praesidiū, pro
 uoce rudium edebam, ὅ, so-
 lum absurdè proferens uo-
 ce maxima : Caesaris uerò
 nomen minimè sequebatur
 et ob hoc uapulabam ma-
 gis, ueluti qui rudium prodē-
 rem nocturnos fures. Nil er-
 go proficiens rudendo, statui
 uerba silentio redime-
 re. Iā dies aderat, et nos mul-
 tos transieramus montes, re-
 ligati ora, ne pascendo iter
 moraremur. Meridie ad dis-
 uersorium quoddam perue-
 nimus hominum quibus cū
 nostris latronibus ueterè ef-
 se consuetudinem, tum ex
 mutua salutatione, tum ex
 oculis poterat percipi. Iu-
 bent illi sarcinas deponere,
 et prandium parant. No-
 bis iumentis hordeum prae-
 buere : quod quum ceteri
 comedissent, ego ualde esu-
 riens (nam is cibus mihi esui
 difficilis erat) cogitans qua-
 re famem sedarem, hor-
 tulum retro diuersorium
 conspicio, multis oleribus
 plenum.

ὡμὰς ἄριστον, ἰσοκύμω
 ὁ, τι καὶ καταφάγοιμι. ὅρῳ ἢ
 ἡῦπερ αὐτὸ ἐπίσιν φιλώλως,
 καὶ ἄχρ' ἀλάστορα πολλὰ καὶ κα-
 λὰ, καὶ ῥόδα ὑπερ' αὐτῶν ἰφά-
 νη. ἡ γὰρ λαδὼν παύλας ἴδεν
 ἔνδορ, ἀσχελεμύους περὶ τὸ ἄσ-
 χετον, ὄρχομαι ὡδὶ τ' ἡῦπερ,
 πῶτον μὲν, ὡμῶν λαχάνων ἱμ-
 παλιδυσόμενον, τότε ἢ, τ' ῥό-
 δων ἱνικὰ. λογιζόμενον γὰρ, ὅτι
 ἀνθρώπου φαγῶν τ' αὐτίκω, πᾶ-
 λιν αὐθροπῶν ἴσομαι ἄτα ἱμ-
 βας αἰετ' ἡῦπερ, δευδάκων μὲν
 καὶ ῥαφανίδων καὶ σιλίνων, ὅσα
 ὡμὰ ἰαδίαι αὐθροπῶν, ἱνικὰ
 φιλώλως ἢ ῥόδα ἱνίνα, ἐκ ἧν ῥό-
 δα ἀκλινὰ, ἴα δὲ λυγρὰ τ' ἀγρί-
 ας δάφνης φνέμωλα, ῥόδα ἱνί-
 να. δάφνην αὐτίκω παλῶσι αὐ-
 θροποι, κακὸν ἄριστον ὅσω τῶν
 τοιαυτῶν καὶ ἱππῶν φασὶ γὰρ, τ'
 φαγόντων ἀποθνήσκουσιν αὐτίκα.
 ἐν ἴστω δὲ λατρυῶν ἀνιδόμωνος,
 καὶ φύλον ἀρπάσσει, δουλῶν ἴε
 τ' ἡῦπερ, καὶ τ' πολέμιον ἰδὼν,
 καὶ τ' λαχάνων τ' ὀλιβρον, ὡς
 περὶ τις ἀμώστος μισοπόνηρ, ἡλίπῳ λαδὼν, οὕτω μισώ-
 κησιν. μὲν πάλιν φασὶ μὲν, καὶ μὲν καὶ
 τὰ ἑτά μὲν κατὰ λακί, καὶ τὸ πρὸς ἄνθρωπον σωτὴρ ἴστω. ἰγὼ δὲ

plenum, in quo & rosae es-
 se uidebantur. Itaque uidens
 omnes prandio intētos, ac-
 cedo ad hortum, tum ut pa-
 scerem olera, tum ut edeo-
 rem rosas, quibus in cibum
 sumptis, spectabam me in ho-
 minem reuersurum. Hortū
 ingressus, raphanos, lactu-
 cas, atq; apium, quibus etiā
 crudis utuntur homines, ad-
 saturitatem comedi. Quae ui-
 sa fuerant, non erant rosae,
 sed lauri syluestris flores.
 Laurum uocant homines,
 malū & asino & equo ci-
 bum, cum ferant ex eo eden-
 tes euestigio mori. Hoc aspi-
 ciens horti custos, rāpto in-
 gressus ligno, ut olera ita
 depasta uidit, tanquam irae
 ti domini erga fures depre-
 hensos solent, neq; natibus,
 neque lateribus pepercit: au-
 res insuper ac totum caput
 iuste contriuit. Ego iam
 uerbe-

ἐκίτ' ἀνιχόμενον, ἀπολαύτι-
 σας ἀμφοτέρους, καὶ καταβα-
 λὼν ὑπὲρ ἐπὶ τῷ λαχέοντι,
 ἐφ' ὅσον αὐτὸς ἐπὶ τῷ ὄρει· ὁ δὲ,
 ἐπειδὴ εἶδε δρόμον ἀπιδόντα,
 αὐτίκατι λῦσαι τὴν λυῖαν ἐπὶ
 ἐμὴ, οἷ ὃ κύνες πολλοὶ τὴν ὕσαν
 καὶ μεγάλοι, καὶ ἄρκτοις μάχου-
 σαι ἱκανοὶ, ἔγνωσαν, ὅτι δὴ δια-
 σπάζοντάς με ἔδει λαβόντες,
 καὶ εὐλογίᾳ καταβὰς, ἐπὶ τοῖς
 περὶ δὴ τὸ τῷ λαχέοντι, καλὸν δὲ
 μέσσαι μάλλον, ὃ κακὸν δρο-
 μὴν. ἀπίσω δ' ἐπ' ἄγαν, καὶ ἵσται
 με αὐτίς ἐς τὴν ἐπὶ τοῖς. οἷ ὃ
 τὰς βῆ, λυῖαν, δρόμον ἐπὶ τοῖς
 γομῶν ἐξέλασσε, καὶ κατίδου-
 σαι ἐμὴ δὲ πᾶσι, ἐπὶ τοῖς
 τόρῳ ἀφ' ὧν, πρὶν δ' ὑπὸ τοῖς
 ὀδύσιν πάντα τὰ λάχανα
 κατὰ τὴν βίβλιν, καὶ μὴν ὅτι
 ὀδοπορεῖν ὥρα ἔην, τὰ βαρύτε-
 ρα τῷ ὑπομνήματι καὶ τὰ πλε-
 ον ἱμοὶ ἐπέθηκεν, καὶ αὐτὸς
 τότε οὕτως βελανόμενος, ἐπὶ
 ὃ ἀπεκρίνουσιν ὕδρι, παιδόμενος
 τι, καὶ τῷ φορτίῳ ἀντιθέμενος,
 καὶ τὰς ὀπλὰς ἐκ τῆς ὀδοῦ ἐκ-
 τέρμενος, ἔγνωσαν αὐτοῦ
 καταπίον, καὶ μὴδ' αὖ ἀποσφάττωσι με τὰς πληγαῖς,

uerberum impatiens, cumq;
 ambobus calcibus resupinatus
 supra olera strauissem, aus-
 fugi ad montes: quod ille ut
 animaduertit, canes aduer-
 sus me incitauit. Hi cum
 plures essent, atque ad ur-
 sos expugnandos ualidi, ue-
 ritus ne me dilaniarent, si
 me comprehendissent: de-
 creui satius esse domum re-
 uerti. itaq; eodem cursu ad
 stabulum euestigio sum re-
 gressus. illi continuerunt ca-
 nes curretes; me uero haud
 prius percutere destiterunt,
 quam ex dolore cacarem o-
 lera comesta. Et iam ab eo
 undi tempus aduenerat, cum
 illi grauioribus rebus quas
 furto surripuerant, dorso
 meo impositis abierunt. E-
 go ex uerberibus ex onere
 admodum defatigatus, un-
 gulis insuper de uia contri-
 tis, decreui me in uia pro-
 sternere, neq; exurgere, etiā
 si me uerberando necassent.

co

αὐτῶν.

φθασὼν αὖ ποτὶ τὸ τοῖον ἱλαρίσας
 μέγα μοι ἵφιλος ἰσοῶμαι ἐν τῷ
 βαλόμενῳ· ὧν ἄλλω γὰρ, ὅτι
 πάντως ἐπὶ τῶν μῆνι, τὰ μὲν ἱμά-
 σκον διανομήσει τῷ τι ἵππῳ,
 καὶ τῷ ὁμίον, ἱμῶν δ' αὐτῷ ἱάσεται
 καὶ ὁμοῖαι τοῖς λύκοις. ἀλλὰ τις
 δαίμων βάσκαρος, συνῶς τ' ἱ-
 μῶν βαλόμενῳ, εἰς τὸν κο-
 τίον παρὶ τὸν ἵππον, ὃς γὰρ ἵππος
 ὄντας, ἵστας ἱμῶν τὰ αὐτὰ νοήσας
 πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δ' τὰ μὲν
 πρῶτα, ξύλῳ παύσονται, ἀνα-
 σῆναι δ' ἄθλιον ἐκείνου. ὡς δ'
 ὁ δὲ ἐκείνου τῶν πλεονέκτων, λα-
 βόντες αὐτῶν, οἱ μὲν τ' ὄντων, οἱ δ'
 τ' ὄντων, ἀντιγράφου ἐκείνου.
 ὡς δ' ὁ δὲ ἐκείνου, ἱμάσας δ',
 πρὸς λίθῳ, ἐν τῇ ὁδῷ ἀπύσας
 ρομφαῖς, λοισσάμενοι ἐν ἀλ-
 λήλοις, ὅτι δὲ μάττω πονέουσι,
 καὶ τ' χρόνον τῆς φυγῆς ἀπο-
 λίσκουσιν, ὅντιν ἐκείνῳ παρὶ τὸν
 ὄντων, τὰ μὲν σκόνει πάντα, ὅ-
 σα ἐκείνῳ ἱμῶν ἐκείνῳ, διανομή-
 σιν ἱμῶν τι, καὶ τῷ ἵππῳ, τ' ἱ-
 θλιον, κοινονὸν καὶ τ' αἰχμαλω-
 σίας καὶ τ' ἀχθοφορίας, λαβόν-
 τας, τῷ ξίφει ἵππον ἐκείνου ἐν τῷ
 σκίλῳ, καὶ σπαίροντα ἐπὶ ὁδοῖς
 ἐς τ' ἐκείνου, ὃς δ' ἐκείνῳ καὶ τῷ
 τὸν θάνατον ἐρχέμεθα· ἵππῳ δ'

eo pacto speravi illos neces-
 sitate compulsos, sarcinam
 qua pressus erā, inter equū
 et asinum partituros, meq;
 ut inutilem relicturos lupis.
 Sed nescio quis demon inui-
 dia motus, mea cōsilia in cō-
 trarium uertit. Nam alter
 asinus fortassis idem cogito-
 rans, in uia cecidit, quem illi
 miserum baculis percutieno-
 tes, ubi exurgere nequibat,
 neq; prodesse uerba, alij
 cauda, alij auribus apprehen-
 sum surgere impellebāt.
 Cum uano labore incassum
 tempus tererent, (asinus co-
 nim in uia stratus ueluti la-
 pis iacebat) illi ad fugā inte-
 ti, ne frustra tardarent, dem-
 pta ab asino onera, mihi et
 equo imposuerunt: a seillum
 uerò miserum, captiuitatis
 et oneris ferendi socium,
 abscissis ense cruribus, ad-
 bus semianimē ἐ loco prae-
 cipiti deiciunt, mors illi at-
 tulit laborum finē. Ego uia-

ἱρῶν ἰν τῇ σιωδαίῳ τῶν
 ἱμῶν βελούματον τὸ τέλει,
 ὅγνων φόβον διγχεῖς τὰ ἐν
 ποσσὶ, καὶ προθύμως πορὶ
 πατέρ, ἱλπίδας ἔχων παύ-
 τας, ποτὶ ἱμπισσάδαις αἰς τὰ
 ῥίδια, ἡλὸν τίττων αἰς ἱμαν-
 τὸν ἀνασπασάδαι· καὶ τῶν
 ληστῶν δὲ ἕκαστον, ὡς ὅτι ἂν ἔ-
 τι πολὺ τῆς ὁδοῦ, καὶ ἔτι
 καταλύσσοι λοιπὸν, ἐνθα ἡ
 θαμβήσοιμι· ὥς τε πάντα ταῦ-
 τα δρόμῳ ἱκίμεθα. καὶ
 πρὸ τῆς ἱσπύρας ἤλθομεν εἰς
 τὰ οἰκῶν. γράυς ἧ γυνὴ ἰδὼν
 καθεῖσθαι, καὶ πῶρ πολὺ ἱκάνιστο.
 οἱ δὲ πάντα ἱκάνον, ἀπὸρ-
 τυγχάνομεν ἡμᾶς νομίζον-
 τες, ὅσω κατέβηκαν. αἶτα
 ἔφροντο πλὴν γράων, διὰ τί οὐ-
 τω καθεῖσθαι, καὶ ἔπειτα παρὰ
 ἄλλας ἀρίστον· ἄλλα παύ-
 τα, ἂν πρὶν ἢ γράυς, οὐδὲν
 ὁμῶν. ἀρτοὶ πολλοί, οἶνος πα-
 λαιὸς ὡιδός· καὶ τὰ κρία δὲ ὁ-
 μῶν τὰ ἄγρια σκασάσασα ἔ-
 χουσι ἧ πλὴν γράων ἱκάνισαν
 πᾶν, ἀπεδυσάμενοι, ἡλὸς φεύ-
 γοντες τὸ πῶρ, καὶ λίβυτος ἰδὼν ὅλας
 ὁρμὴν ἔχοντες, ἀρνο-
 μένοι ἰδόντες, καὶ κατὰ κράτος, αὐτοσχέδιον τῷ λυτῷ ἔχοντες.

dens quorsum mea evasis-
 sent cōsilia, statui æquo ani-
 mo ferre sarcinā, et prom-
 ptē iter cōficere, sperans ro-
 sis aliquando repertis, me
 pristinā formā recuperatu-
 rum: præsertim cū ex latro-
 num percepissem verbis, pa-
 rum itineris superesse ad lo-
 cum in quo depositis sarci-
 nis manerent, meq; etiā cur-
 su si opus fuerit, ad profici-
 scendum paro. Ante uestpe-
 ram uenimus domum. Anus
 uetula intus sedebat ad i-
 gnē. illi depositis sarcinis ue-
 tulam rogant cur sedeat, ac
 nō potius prandiū paret. Il-
 la omnia esse prompta ait,
 panes plurimos, uinū uetus,
 ac syluestres carnes. Collau-
 data uetula, uestibimq; depo-
 sitis ad ignem se oleo unxe-
 rūt. Vna erat aquæ plenū ca-
 lida, qua se lauerūt. Super-
 uenēre paulo post adolescen-
 tes, aurum, argentum, ues-
 stes,

ἅτα δλίγον ὑσσορον ἔκον νιαι
 σισκοι πολλοί, κερμίζοντες
 σκόνεα πλῆστα, ὅσα χρυσά, καὶ
 ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμοι
 γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν πολλῶν,
 ἐπεινώνοντο ἢ ἔτοι ἀλλήλοις. καὶ
 ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδορ κατέθεινο
 το, ὁμοίως ἑλίσσαντο καὶ οὗτοι.
 λοιπὸν μετὰ τῶτο, ὅμ ἀρίστον
 λαψιλίς, καὶ λόγῳ πολλὺς
 ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδρῶ-
 φόνων. ὃ ἢ γραῦς ἐμὲ καὶ τῷ
 ἱππῷ κερθεὶς παρέθηκεν, ἀλλ'
 ἐκείνῳ μὲν σκεδὴ τὰς κερ-
 θεὶς κατέπινε, διδιδῶς, οἷα εἰ-
 κὸς, ἐμὲ τὸν σωμαρίστον. ἐγὼ ἢ
 ἐπειδὴν ἰδοίμι τὴν γραῦν ἐ-
 ξῖσσαν, ἢ ἔνδορ ἀρτορ ἡδῖον.
 τῇ ἢ ὑσσορίᾳ καταλιπόντῳ
 τὴν γραῦν, καὶ νιανίσκον ἔ-
 στα, οἱ λοιποὶ πάντες ἰδὼν ὄρ-
 γον ἀπὸβδαν. ἐγὼ ἢ ἔσσορ ἐ-
 μαυτὸν, καὶ τὴν ἀκριβὴ φρε-
 γαῦν τῆς μὲν γὰρ γραίς κατα-
 φρονῆσαι ὅμ μοι, καὶ φυγᾶν ἐκ
 τῶν ἐκείνης ὀμμάτων δυνα-
 τὸν, ὃ ἢ νιανίσκῳ μίγας τι
 ἔμ, καὶ φοβερὸν ἐβλεπεῖ καὶ τὸ
 ξίφῳ ἀεὶ ἐφορεῖ, καὶ τὴν θύραν
 ἀεὶ ἐκρυπ. ῥῖσι δὲ ὑσσορον ἑμύρεται, μισέσας σχεδὸν τῆς συ-
 κτῆς,

ſtes, ac muliebrem, vi-
 rilem'que ornatum portan-
 tes, commixti omnibus
 prædam: quibus rebus ino-
 tmis delatis, eodem et ipſi
 pacto ſe lauerunt. Erat il-
 lis prandium fertile, ſero-
 mo homicidarum uariuſ.
 Anus mihi et equo hor-
 deum præbuit. Ille cibum
 auide uorauit, timens, ne
 par erat) ne eſſem in eden-
 do ſociuſ. Vbi mulier abeſt,
 ego panem qui intuſ erat,
 comedi. Poſtridie relictu
 cum uetula adoleſcento
 quodam, ad opuſ ſuum abi-
 erunt. Ego ſentiens cuſto-
 des mihi impoſitos diligen-
 tes, ingemiſcebam. Aca-
 num quidem contemneo
 bam, cum facile ex eiꝯ
 conſpectu auſugere poſ-
 ſem. Sed adoleſcentem præo-
 cinetum enſe in me ſapiuſ
 reſpicientem, atque ad-
 ſeruantem oſtiuſ, formida-
 bam. Poſtridie circiter no-

Item

αὐτοὶ ἀναστρέφουσιν οἱ λιταὶ,
 χρυσίου μὲν ὁ δὲ ἀργύριον, ὁ δὲ
 ἄλλα ὁ δὲ κομίζοντες, μόνω
 δὲ παρβύνει ὑραίαν, σφόδρὰ
 παλιν, κλέπτει, καὶ κατασπα-
 μόνει τὴν ἰδιότητα καὶ τὴν πό-
 μιν, καὶ παρὰ τὴν μέσιν αὐτῶν ἐν-
 δομῇ τῇ τριτάτῃ, δαργῶν ἰ-
 κίλων, καὶ τὴν γράμιν ἐκίλων
 ἐνδομῇ μέσιν, καὶ τὴν πᾶντα
 ἐν φρεσὶ ἔχει. ὁ δὲ πᾶν,
 ὅτι ἐμφαγῶν τι ὕβρις, ὅτι
 πῶν, ἀλλὰ πᾶντα ἔχει,
 καὶ τὴν κέρων τὴν αὐτῇ ἐν
 σπῆλαιον, ὅτι καὶ αὐτῇ
 πλεονεξία, παρὰ τῇ φῶ-
 τῇ, συνήκων ἰσχυρῇ τῇ κα-
 λῇ παρβύνει. ἐν δὲ τῇ, οἱ
 λιταὶ ἐξ αὐτῇ τῇ προδίδωμι ἰ-
 σόωνται, πρὸς ὁμοφῶν δὲ,
 τῶν σκεπῶν τις, τῶν τὰς οἰ-
 ασε φρεσὶν ἀλεχέτων, ὅρ-
 χισται ἀπαγγέλλων, ὅτι ξίφ-
 ῳ τῇ παρβύνει μίλλοι, καὶ πῶ-
 λων πλεονεξία κομίζοι. οἱ δὲ οὐ-
 πνε ὡς ἄχον, ἀναστρέφοντες καὶ
 δπλασάμενοι, καὶ καὶ καὶ τὴν
 ὁπποῦν ἐπὶ σάξαντες, ἔλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς, ἐ-
 πιστάμενος ὡς μάχην καὶ πόλεμον ἐβλαύνειν, ἰκνε-
 ρῶς πρὸς τὴν, ἐνδομῇ ἰσχυρῇ τῇ ἐξέλει, ἐπὶ τὴν μέσιν αὐτῶν.

Etiam mediam reuerſi fueres,
 neq; aurum neq; argentum
 tulere, sed uirginem formo-
 sam sanè flentē, capillis spar-
 sis, ac scissa ueste. Hanc in
 straminibus positam bono
 animo esse iubent, mandan-
 tes uetulae, ut continuo do-
 mi esset, uirginemq; adser-
 uaret diligenter: quae nequa
 potum neq; cibū capere uo-
 luit, solū gemens ac lace-
 rans capillos, adeò ut ego
 quoq; illius commotus fletu,
 sibi iuxta propinquus la-
 chrymarem. Interim extra
 domum fures in porticu coe-
 nant. Facto die explora-
 tor quidam adueniens, nun-
 ciat quendam aduenam ea
 die multis cum opibus transi-
 turū. Hi ut erāt armati cō-
 surgentes, me & equū stra-
 tos abeuntes ducūt. Ego in-
 felix ignorans me ad pro-
 gnā & bellum duci, cum
 tardē ire, ligno percutiebar.

ἔτα ὃ θυμαλὸς αἰ τῶν ἰδίων,
 ἐνθα ἔξιντο παρὰ λίσσαν ἱμῶν
 αἱ, συμπασιόντως οἱ ληστὰς τῆς
 δόχμασιν, αὐτὸν τι, καὶ τὸν
 ἐκόντων θρόνοντας ἀπὸ πύλα-
 ντων. καὶ ἴσα δὲ τιμώτατα
 θυλόντες, τῇ ἱππῇ καὶ μοι ἰσὶ
 θυμῶν, τὰ δὲ ἱστῶντων σπῶν
 ὦν αὐτῷ, ἢ τῇ ὑλῇ ἱερῶν. ἰ-
 πατα ὑλῶντων ἡμᾶς οὕτως ἐο-
 πῶν, καὶ γὰρ ἰπαγόμενον, καὶ
 τῷ ξύλῳ τυπόμενον, καὶ
 τῶν ἰπλῶν παρὰ πῖρρον ἰ-
 ξῶν. καὶ μοι ἀπὸ τῆς πλε-
 γῆς γίγνεται θάυμα ἄλγος
 νῦν, καὶ χαλῶντων ἑνὸς τοῖοι
 πῶν τῆς ἰδῆς ἰδῆς. οἱ δὲ
 πρὸς ἀλλήλους ἱλίσθον· τί γὰρ
 ἡμῖν δοῦναι ῥῆσιν τὸν ἑνὸς τῷ
 πῶν, πάντα καταπίπτοντας;
 ῥίψωμεν αὐτὸ ἀπὸ τῆς κρημνῆς, οἱ
 αὐτὸν ἐκ ἀγαθῶν. ναί, φησι ῥί-
 ψωμεν αὐτὸν παθαρισμὸν τῷ
 πρᾶτ' ἰσόμενον. καὶ οἱ μὲν σω-
 τὰς τῶν τοῖοι καὶ ἡμῶν ἰσὶ ἡμῶν
 τῶντα, ἢ θάυματι λοιπὸν ὡς
 ἀλλοτρίῳ ἰπῶντων. ὃ δὲ τῆς θανά-
 τος μοι φίλον, αὐαδῶντων τῶν
 αὐτῶν ἐνθῶν. ἰπῶν δὲ ὑλῶν
 ῥῆσιν ἡμῶν, ἐνθα παταλόμενον,

Postquam ad locum pero-
 uentum est, qua aduenā il-
 le profecturus erat, in uehi-
 cula et sarcinas inciden-
 tes, hominem cum familia
 occidunt: preciosioribus ve-
 bus mihi et equo impositis,
 cum reliqua in syluis absco-
 dissent, reuerſi sunt. Ego
 cum baculo sepius ictus es-
 sem, ungula offendo in la-
 pidem acutum. ex offensio-
 ne fit summo cum dolore
 uulnus: quo factum est, ut
 reliquum uiae conficerem
 claudus. Tunc illi: Quid o-
 pus est inuicem autem hunc
 asinum nutrire sepius cessi-
 tantem? Ex aliquo demus
 eum præcipitem loco; in-
 utilem bestiam, tanquam
 futuram exercitus expiatio-
 nem. Cum hæc aduersum
 me machinarentur, ego in-
 telligens omnia, quod itine-
 ris superſuit, oblitus uul-
 neris peregi. timor enim
 mortis, omnem abstulit uul-
 neris dolorem. Ut uero ad
 diuerſoriū peruentū est, one-
 ra

τὰ μὲν σκουῖν τῶν ὁμιτῶν
 ὅμων ἀφελόντες ὡ κατίθι-
 κόν, αὐτοὶ δὲ ἀναπισόντες
 ἐλάπνυν. καὶ ἰππεύοντες ὅν,
 ἀπήσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τῶν
 σκουῶν ἀσπῶσαι. τὸν ἃ-
 θλιον τῶτον ὄνον, ἔφη τις αὖ
 τῶν, τί ἰπάγομεν, ἄχρυσον
 ἐκ τῆς ὀπλῆς; τῶν ἃ σκουῶν
 ἃ μὲν ἡμᾶς εἰσεμελοῖ, ἃ δὲ καὶ
 ὁ ἴππῃ. καὶ ἀπήσαν, τὸν ἴπ-
 πον ἄχρυσον. νύξ ἃ λαμ-
 προτάτη ἐκ τῆς σιλλῆς, καὶ
 γὰρ τότε πρὸς ἑαυτὸν ἄπερ-
 ἄβλη, τί ἔτι μέλει ἐνταῦθα;
 γύναι σί, ἢ γυνῶν τίνα λε-
 πτόσοισι. ἢ ἀκίεαι, εἴα πι-
 ρὶ σὺ ἰδὲ λούσαστο; θίλεις τῇ
 κρημνῷ πᾶσι πεσῶν; νύξ μὲν
 αὐτῇ, καὶ σιλλῇ πολλῇ, εἰ
 δὲ οἴχεται ἀπιδόντες. φυγῇ
 σῶσι σαυτὸν ἀπὸ λισσοτῶν
 ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἑ-
 αυτὸν ἰννοῦμεν, ὅρῳ ἔτι
 ἐπὶ προσιδιδήμων ὁδῶν, ἀλ-
 λά μὲν οὐδὲν ἐν ταῖς ἐλπίσιν
 ἡμᾶς παρὶ κρήματος, τὸτό μιν
 καὶ παρώξυνον ὡς μάλισμα
 πρὸς τὴν φυγὴν. καὶ ἀρίμῳ
 ὄντι, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἢ γὰρ,

ra cum deposuissent à nos-
 bis, discumbentes cenantes.
 Deinde noctu cum recedere
 uellent, quò reliqua è sylvis
 deportarent: Quid, unus
 inquit, hunc miserum de-
 ducamus asinum, inutilem
 propter ungulae uulnusi hac
 quæ supersunt, partim no-
 bismetipsis, partim equa
 deferenda imponemus. His
 dictis abierunt, unà equum
 ducentes. Nox cum luceo-
 ret luna beneficio, ego me-
 cum loquutus: Quid amplius,
 inquam, expectas miser,
 esca uulturibus & eorum
 pullis futurus? Nunquid nō
 intellexisti quæ isti de te
 sunt inuicem colloquuti?
 Vis ne ex alta crepidine de-
 ijci? Nox resplendet, fires
 abiēre, pete fuga ab istis
 homicidis salutem. Hæc
 mecum cogitans, cum uidea-
 rem me solutum (laqueus eni-
 nim suspensus pendeat) ad
 fugiendum maxime sum cō-
 motus. Itaque domum e-
 xiens cœpi cursu fugere.

Quod

ἵππῳ ἄδην ἀποδιδράσκων ἵτοι
 μου, λαμβάνεται με ἐν τῇ ἑ-
 ρῆς, καὶ ἔχεται. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρη-
 μνῶ, καὶ θανάτου ἄλλων ἀπὸν
 εἶναι, τὸ κατὰ γράμματα αἰλῶσαι,
 ἵσμεν αὐτῶν. ἡ δὲ μάλα αὐ-
 κρωγῶν ἐν δόξῃ τῶν παρθένων.
 τῶν αἰχμηλάτων, ἡ καὶ προσελ-
 θῆσα, καὶ ἰδῆσα γράφον, δίκην
 κέρως δὲ οὐκ ἐμμελῶς, τολμᾷ
 σέλιμμα γυναικῶν, καὶ ἄξιον ἂ
 ποντομελῶς νηυσίν. αὐα-
 πιδᾷ γὰρ αἰετὶ, καὶ ὑψηλῶς
 σασσάμαι, ἤλαυνι, καὶ γὰρ τῷ τι
 ὄρωτι ἐλθὺν, καὶ τῇ ἐλθὺν
 οὐκ ἐπιδᾷ, ἵσμεν ἵππῳ Ἀρ-
 μῶ. ἡ δὲ γράμματα ἰσίων ἀπὸ λῆ-
 πτο. ἡ δὲ παρθένῳ τοῖς μὲν
 διῶκε ἔνυχτο, σῶσαι αὐτῶν ἐλ-
 θὺν, πρὸς δὲ ἡμῖν ἡμῖν, ἵππῳ,
 νομίσας πρὸς τὴν πατέρα, ὡ κα-
 λὲς αὐτῶν, ἰσὺς βρομὸν μὲν οἱ πατὴρ
 ὄρω ἀφ᾽ ὧν, καὶ οὐκ ἡμῖν
 μὲν ἵππῳ σοι, ἵππῳ ἡμῖν οὐ
 μῖν, τὸ ἀριστον. ἐγὼ δὲ, καὶ
 τὸς φονῆς, καὶ τοὺς ἡμῶν
 φονεῖς, καὶ πολλῶν ἐπι-
 κρύπτω καὶ δόξα πᾶσι, ἐν τῷ
 αἰσθηθῆσαι, ἡμῖν κέρως ἰσίων ἵππῳ, τὸ φράμας ἀμύλ-
 σης. ἵππῳ δὲ ἡμῶν, ἐν δὲ ἰσχύει διὰ τὴν ὁδὸν, οἱ πολλοὶ ἡμῶν

Quod anus ubi conspexit,
 me per caudam retinebat:
 ego rem dignam precipitio
 et alia quavis morte putas,
 si à uetula retinerer, mulie-
 rem traheram. illa magna
 uoce implorat uirginis opẽ.
 Quæ cum prodisset, conspe-
 ctare, facinus est ausa no-
 bile & memoratu dignum.
 Nam super me ascendens,
 fugæ comes facta est. Ego
 tum fugiendi cupidus, tum
 puellæ gratia, extento cursu
 abibam, anicula post nos re-
 licta. Virgo orabat pro sa-
 lute deos. ad me uero: Si me,
 inquit, ad paternā domum
 perduxeris, primū ab omni
 opere te liberum faciam, tū
 hordei medimnus erit tibi
 singulis diebus cibus. At e-
 go tum interfectores meos
 fugiens, tum pollicitationi-
 bus puellæ motus, neglecto
 uulnere currebam. Ut ue-
 rò ad trinium quoddā per-
 uenimus, in hostes nostros

καταλαμβάνουσιν, ἀναστρέ-
 φοντες, καὶ πῆρρωθεν σὺν
 πρὸς τὴν σιλήνῳ ἰγνῶσκον
 τὴν δυστυχῆς αἰχμαλώτης.
 καὶ προσΑραμόντης λαμβάνο-
 νται μὲν, καὶ λήγουσιν, ὃ καὶ
 λὺ καὶ γὰρ σὺ παρβύς, πῶς
 βασιλεὺς αὐτῆς ταλαίπυρος;
 ὅτι τὰ δαιμόνια διδοικας;
 ἀλλὰ δούρι ἴδι πρὸς ἑμᾶς, ὃ
 μᾶς οἱ τοῖς οἰκείοις ἀποδύ-
 σον. Σαρδόνιον γιγνώσκεις
 ἔλιγον, καὶ ἐπιστρέψαντες,
 ἔλκον ἐπίσω. καὶ γὰρ πρὸς τὸ
 ποδὶς καὶ τὸ ῥαύματ' ἀνα-
 μνηθεὶς, ἐκόλουν. οἱ δὲ, νῦν,
 ἔφασκεν, χαλὸς, ὅτι ἀποδιδρά-
 σκων ἰάλωκας; ἀλλ' ὅτι φού-
 γαν ἰδοὺ σοι, ὑγιαίνων, ἵπ-
 πος κύνεσσιν, καὶ πρὸς ἑ-
 ὅτα. τοῖς δὲ λόγοις τότε τὸ
 ξύλον ἐπιτό. καὶ ἔλεγε
 τῷ μηρῷ ἄχρον, νεότης μιν.
 ἐπεὶ δὲ ἔσση πάλιν ἀνιστρέψα-
 μιν, τὴν μὲν γράων ὑγρόμιν ἐκ
 τῆς πύρας κριμαμένην ἐν κα-
 λυδίῳ δέσασα γὰρ, οἷον ἀνδρῶν,
 τὴν δισπύτας, ἐπὶ τῇ αὐτῇ παρ-
 δύνῃ φυγῇ, κριμῇ ἰαντῶν,
 ἐφύλασσα ἐν τῷ ῥαχέλου.

redeuntēs incidimus, qui à
 longè propter lunam infeli-
 ces captiuos cognouère.
 Currentes cū me cōprehen-
 dissent in uirginē uersi: O'
 speciosa uirgo, quid misella
 inquiunt, per ignota pergis
 loca? nunquid dæmones nō
 extimesciscis? redi igitur: nam
 te tuis restituemus. Quæ quē
 ridentes dixissent, me retrō
 uerterunt. tum pedis & ul-
 neris memoria quum reno-
 uata esset, claudicare cœpi.
 Illi: Nunc tandem [captus,
 claudus factus est, aiunt: cæ-
 terum fugiens nō sentiebas
 uulnus, sed sanus uidebare,
 equo et auius uelocior cur-
 su. Hæc inter uerba adeo
 me lignis percutiebant, ut
 iā ulceribus posteriora in-
 fecta sint. Domum ingres-
 si, anum laqueo ē petra su-
 spensam inueniunt. Verita
 enim (ut aquum erat) latro-
 nes, propter uirginis fugam
 laqueo uitam finierat. quod
 illi admirantes, scisso fune
 in imum præcīpitē egēre.

Deinde

ὅτιν δὲ παρβύον ἐνδον κατὰ
 λισσας, ἅτα ἰαλάπνυσιν. καὶ πό-
 τος ὅμ' μακρὸς, ἡδὺν τότε ὕ-
 λην παρὶ τῆ πόρεος διελύγυσθαι
 πρὸς ἀλλήλους· τί ποιεῖμεν, ἵ-
 σθητις αὐτῇ, τίς δραπετίς; τί
 δέ, ἀλλ' ἄπειρ' ἵππερον, ἢ τῇ
 γῆραι ταύτῃ κατὰ ἐπὶ ῥήϊον.
 μὲν αὐτῶν, ἀφιλομελέην μὲν
 ὁμῶς χρηματὰ πολλὰ, ὅσον
 ἐπ' αὐτῇ, καὶ προλῶσας ὁμῶν
 ὅλον τὸ ἐργαστέον; οὐ γὰρ γὰρ
 ὡ φίλοι, ὅτι αὐτῇ, ἀπὸ οἰκοῦ
 δράξατο, ὅτι δὲ ὅσον ὁμῶν ζῶν
 ἐκτελέσσει· πάντοτε γὰρ αὐτῇ
 λυμῇ, τῶν ἡγερέων ἐκ παρα-
 σκουῆς ὁμῶν ὑδραπίστου, ὡ-
 σι ὁμῶν ὁμῶν καὶ τῶν πολλο-
 μέων. ἀλλὰ μὲν ὅσον ῥαδίως ἀ-
 ποδυσκίττω, πρὸς αὐτῇ τὸ καὶ
 ἐν θανάτῳ ἢ αὐτῇ τὸ ἀλγύνει
 τῶν καὶ μακρότατον ἐξούρως
 μὲν, καὶ ὅσον αὐτῶν χρόνον καὶ
 βασάνου φυλάξας, ὅσον ἀπὸ
 λῆ, ἅτα ἐξέτιναι θάνατον. καὶ
 τις ἄπειρ' οἶδα ὅτι ἐπαινέσι δι-
 πὸ ἀρχὴν ἐκτελέσσει. τὸ ὅσον δὲ
 ἀπολέσσει, ὅσον γὰρ ἐν τῇ τῶν
 καὶ καλῶν αἰσῶν φερόμενον, καὶ
 καὶ καὶ τὸ φερόμεν τὸ παρὶναι

Deinde ligata uirgine sunt
 ad coenā profecti: qua mulo
 to potu traducta, quū de uir-
 gine colloquerentur: Quid,
 ait quispiā ex eis, de hac fu-
 gitua agendum? quid cēses,
 alter, nisi eodē illā loco, quo
 uetulā nostram praecepitem
 agamus? nam et pecuniam
 nobis auferre conata est, et
 nos artemq; nostram prode-
 re. Scitis enim, si ad suos per-
 uenisset, in quanto periculo
 uersaretur uita nostrae: nam
 omnes à plurib; ex improui-
 so circūdati fuissetis capti.
 Quare ulciscamur hanc uio-
 ta nostrae insidiatricem: sed
 non ita, ut ē saxo proiecta
 morte pereat repētina: mor-
 tis genus quo longo dolore
 afficiatur, reperiundum est
 nobis. Cum de illius morte
 disceptarent: Adjiciam, ait,
 huic (quod et uos proba-
 bitis) asini interitum, quo-
 niam semper tardum, nunc
 uerò fictē claudicantem o-
 portet perdere: etenim fu-
 ga uirginis factus est so-

νόμῳ ὑπερίτω καὶ δια-
κονοῦ. ἴστωρ οὖν ἰωθῶ ἀποσφά-
ξαντός, αὐατίμω μὲν ἐν τῆς
γαστρὸς, καὶ τὰ μὲν ἱγκῆσα
πάντα ἐξω βάλλωμεν, τίω δὲ
ἀγαθὸν ταύτῳ παρθένορ τῷ
ὄνῳ ἱγκατοικίσωμεν, τίω μὲν
λεφαλίῳ ἐξω ἔδνσ προχειροῦ,
ὡς αὖ μὴ δύθδς ἀποπνιγῆς, τὸ
δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἐνδορ ἑρυ-
πτόμενον, ὡς αὖ αὐτίω κατὰ
πειμνίῳ δὴ μάλα συρράψαν-
τός, ῥίψωμεν ἐξω ἅμψω ταύ-
τα τοῖς γυνῆ, λαυνῶς τῷ δὴ
κῶσμεν ἄριστον. σκοπῆτε
δὲ, ὦ φίλοι, τῇ βασάνῃ τὸ δεικ-
νόν. πρῶτον μὲν, τὸ νεκρῷ ὄνῳ
σωοικῆν, εἶτα τὸ θίρες ὄρεα,
θερμοστάτῳ ὑλίῳ, ἐν κτείνῃ κα-
θεψῆσθαι, καὶ λεμῶ ἀεὶ κτε-
νοῦν ἀποβύσκειν, καὶ μέδ-
εαυτίω ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ
μὲν γὰρ ἄλλα, ὅσα πείσεται,
σκοπόμεν τὸ ὄνσ τῇ τε ὀδμῇ
καὶ τοῖς σκώλῃσι πιφυρμένῃ,
ἰὼ λείπει· τίλθ δὲ οἱ γύνες,
διὰ τὸ ὄνσ παρσιόντός· εἶσω,
καὶ ταύτῳ, ὡς ἐκῆνον, ἴσω καὶ
ἴσως ἐτι διασπέσσεται. πάντῳ ἀνιβόσσω, ὡς ἰδὲ ἀγαθῷ
μυγᾶλῳ, τῷ ταρατάσῃ ταύτῳ ὑρήματι. ἡγῶ ἢ ἀνίσσωρ αὐτόν,
ὡς αὖ

cus & minister. hunc inter-
ficiamus primum, tum scin-
damus uentrem, atq; intesti-
nis abiectis, intus uirginem
includamus, ita ut solum su-
perextet caput, ne euestigio
suffocetur: reliquū corpus
intra uentrē lateat: quo con-
suto, ambos uulturibus ej-
ciamus nouo more prepara-
tum cibum. Aduertite qua-
so ad hoc tormenti genus.
primum uiua mortuo asino
inhærebit, deinde sole uren-
te in eius uētre decoquetur:
insuper fame ad mortē tor-
quebitur, neq; poterit se ip-
sam perimere: cetera quib-
us excruciabitur, iū ex pu-
trefacti cadaueris foetore,
tum ex uermibus scaturiē-
tibus, prætermitto: uultures
deniq; cadauer depasti, et ui-
uentem quoq; unā laniabūt.
Ad hoc mōstro simile accla-
mātes omnes, rē cōprobaue-
re. ego meipsum deplorabū
tanquam

ὥς αὖ ἀποσφαγσόμεν, καὶ
 μηδὲ νικρὸς δύτυχος κασόμε-
 ν, ἀλλὰ παρθένον ἀθλίαν
 ἰδὼν διεξέμεν, καὶ θένο ὅτι
 αἰλικύσης κόρης ἐσόμεν. ὅρ-
 θρον ἢ ἔμ' ἐτι, καὶ θ' αἰφνης
 ἐφίσταται πλῆθος στρατιῶν,
 ἰδὼν τὰς μίαντες τέρας ἀφ' ἑ-
 μέλου. καὶ οὐδὲως πάντας ἐ-
 λίσσων, καὶ ἰδὼν τὴν χάρας ὑ-
 γιμόνα ἀπύγων. ἔτυχε ἢ καὶ ὁ
 πλὴν κέρως μινυτσομεν, καὶ
 σὺ αὐτοῖς ἐλθὼν· αὐτὸς γὰρ
 ἔμ', ὁ καὶ τὸ κατ' ἀγῶγιον τῶν
 ληστῶν μινύσας. παραλαβὼν
 σὺν πλὴν παρθένον, καὶ καθί-
 σας ἐπ' ἐμὴ, ὅπως ἔγχεσσι καθε-
 σθῇ ἢ ἡμῶνται, ὥς ἂν ἴδω ἡμᾶς
 ἐτι πέρρωθεν, ἐγνώσαν δύτυ-
 χροῦτας· ἀναγγέλλου αὐτοῖς ἐ-
 μὲν προσογκισαμένους, καὶ προσ-
 δραμόντας ὑπὸ πύλιν, καὶ ἔγχε-
 σιν. ὁ ἢ παρθίν, περὶ δὲ λό-
 γον ἔχον ἐμὲ, δίκαιον ποιοῦ-
 σα, τὸ σωμαχμαλώτε σωμα-
 ποδράσασθαι, καὶ τὸν κρινόν
 ἐπ' αὐτῇ θάνατον συγκιν-
 ῶν δούσαντος· ἡ δὲ μοι τοῖς λι-
 κίμενοις ἄριστον παρίκατο,
 εἰδὼν καὶ ἔμ', καὶ χερσὶ, ὅς
 καὶ ἡμῶν ἐκείνους. ἐγὼ ἢ τότε

tanquam iam moriturum:
 neq; tantū meo interitu do-
 lebam, quantum quod rece-
 ptaculum essem futurus infe-
 licis puellæ, quæ nihil admi-
 serat mali. Iam diluculū ade-
 rat, quum subito manus ad-
 uentat militum ad hos sec-
 lestos latrones capiendos:
 quos omnes uinctos ad eius
 oræ præsidem perducūt. In-
 ter hos milites, qui puellam
 desponderat, latronum inue-
 stigatōr aderat. Hic uirginē
 dorso meo impositā, ad suos
 reduxit. Domestici nos etiā
 à longē conspectos ut agno-
 uēre, me illis aduentum no-
 strū uoce significante, pro-
 fecti obuiam, domum per-
 ducūt. Virgo multum de me
 locuta, et captiuitatis et
 fugæ socio, et unā ad mor-
 tem destinato, cura mei de-
 mandata ceteris, medim-
 num hordei præberi iussit,
 etiam fœnum quantum susci-
 piceret camelo. Ego conspe-
 ctis canibus, qui in aulam

μάλα τα κατηρώμην τίν πα
 λάστραν, ὥς ἔνον με, καὶ ἔλυ-
 να τῇ τέχνῃ μεταβῆσαν ἰώρων
 γὰρ τὸς λυώας, εἰς τοῦ πατρὸς
 παρεσιόντας, καὶ λαφύσσου-
 τας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γά-
 μοις πλεονέκων νυμφίων. ὁμί-
 ραις δὲ ὑπόδοιμι, μετὰ τὸν γά-
 μου, καὶ πολλὰς, ἐπαδὺ χάρι-
 μοι ἴφην ὁ Διοσκρίδιος ἔχων πα-
 ρὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαι
 με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλω·
 ὁ πατὴρ ἐκείνου σφιν ἐλσύνει
 ἀφίεναι ὑπὸ χερσίν, καὶ σὺν τοῖς
 ἀγυλαῖσις ἵπποις νέμειν. καὶ
 γὰρ, ὥς ἐλσύνει, ἴφην, ἴφην
 καὶ ἐδουῖ, καὶ ταῖς ἵπποις
 ἐπιβύσειν. καὶ αὐτὸς δικαιοῦ-
 ται ἀμοιβῇ ἰσοκράτει, εἰ ἢ
 τὰ πράγματα ἐν ὅτῳ δικα-
 τῇ, καλίστας οὖν ἵπποφο-
 ρῶν τινὰ, τὰς με παραδίδω-
 σιν, ἐγὼ δὲ ἔχαιρον, ὥς ἐν ἑ-
 ἀχθοφόρων, ἐπεὶ δὲ ἤπομεν
 αἰ τὸν ἀγρόν, ταῖς ἵπποις με
 ὁ νομὸς συνήμιξε, καὶ ἔγρη-
 ὀμαι, τίν ἀγίλῳ, εἰς νομόν.
 ἔχρην δὲ ἀρὰ καὶ ἀνταῖ-
 πορ Κανδαύλῃ, καὶ
 τῇ αὐτῇ γυναικί.

introcuntes, multa ut in di-
 uitis hominis nuptijs uora-
 bant, Palastra sum execra-
 tus, quæ me non in canē, sed
 asinū sua arte trāsmutasset.
 Haud multos post nuptias
 dies, uolens mihi uirgo pro-
 missam gratiā referre, pa-
 trem, ut me liberum dimitte-
 ret, hortata est. Ille sub diuiti-
 cum equarum armentis li-
 berū in uoluptatē, & equas
 subagitare cum uellem, per-
 misit. Quæ tū mihi optima
 redhibitio uisa esset, si mei
 arbitrij res fuisset. Aduoca-
 to itaq; equarū pastore, me
 sibi permisit latum, tanquā
 non amplius sarcinarū mo-
 lestiam subiturum. Equabz
 pastor immiscuit, ducens
 simul ad pascendum. O-
 portebat autem & hic mi-
 bi accidere, quod olim b Cā-
 dauli. Sed contrā atque o-
 pinabar, accidit: nam qui
 armento præerat, inclusum
 me.

ἄν με ἐπιφύγουσα, ὥστε ἄλῃ
 αὐτῇ καὶ πυρὸς, καὶ ἑρβᾶς
 ὅλας. καὶ τὸτο μὲν ἦν μέτριον
 ἑαλὸν δὲ χαρίτω ὄν, ἄλῃ
 τοῖς ἰαυτῇ ἐπιστάταις. ὃ δὲ βίλ
 τίς, καὶ παρὰ τῶν ἄλλων,
 τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς
 (πολλοὶ δὲ πᾶν ἔσαν) ἄλῃ
 καὶ τὸν μισθὸν αὐτῶν, ἐβίμῃ
 καὶ τὸν ἑμὸν ἄθλιον τράχη-
 λον. καὶ τὰς μὲν ἑρβᾶς, τοῦ
 μὲν ἀρίστου φρύγασα, ἑμὸι
 ὥστε ἄλῃ ἐπιβάλλισα, μάλα
 ὅλας ποιεῖσα ἑαλῇ πινυσα, ἑμὸι δὲ
 πῖτον ἀρίστην ἦν. ἃ δὲ ποτε
 καὶ σωθεῖσά με ταῖς ἑπταίς
 ὁ νομὸς, παρὶ μέλιος τι, καὶ δακ-
 τὴν μὲν ἐπὶ τῶν ἀρρίνων,
 ἀπωλύμην· ἃ δὲ γάρ με μοιχὸν
 ἐπιφύγουσαν εἶναι τῶν ἑπ-
 τῶν, τῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐ-
 δίνον, ἀμφοτέρωθεν αἰς ἐμὴν
 ἀπολαυτίζοντες, ὥστε φέρειν
 ἐν ἐδωδῶν ἡλοῦσιν ἐπὶ
 πλῶν, λιπῶν οὖν καὶ ἄμορφος ἐν
 ἐπὶ πολλῷ χρόνῳ ἐγχεύμην, ὥ-
 στε ἐνδομὸν δὲ φραγέμεν· πρὸς
 τῇ μὲν, ὥστε ἐπὶ αἰβρί· νομῶ-
 μὲν, ἐπὶ τῇ σωτήριον πο-
 λιμένη· καὶ μὲν καὶ τὰ πολλὰ αἰς τὸ ἐρ-
 ᾶν ἐπιμύμην,

pistrinum illigatum, & tri-
 ticum & hordecum molere
 cogit. Mediocris hic erat la-
 bor, grato præsertim asino,
 molere quâtum domino sat
 esset. Sed mulier iniecta qua-
 stui, & in aliorum quoque,
 qui plurimi in agris erant,
 opera ad farinae mercedem
 miserum fatigabat collum.
 Insuper hordecū mihi debitū
 cibum conficiens, ac mole-
 re cogens, placētās ex eo in
 suum usum faciebat: dabatur
 mihi fursur pro hordeo.
 Siquādo pastor inter armē-
 ta ire ad pabulum equorum
 sineret, quia me uelut adul-
 terū suspicabātur, calcibus
 & morsibus infestabar, a-
 deo ut nullo pacto zeloty-
 piā ualerem fugere. Maci-
 lētus igitur paruo tēpore fa-
 ctus sum ac deformis, neque
 domi à pistrini labore quie-
 tus, neq; in agris pascēs, quū
 non essem ab equorū perse-
 quitione tutus. Destinabar
 etiam quandoq; ad montes,

καὶ ξύλα τοῖς ὅμοις ἐκόμε-
 ζον· τὸτο δὲ ἦν τὸ λιφάλαον
 τῶν ἐμῶν κεικῶν. πρῶτον γάρ,
 ὑψικλὸν ὄρεα ἀναβαίνειν ἰδεῖ,
 ὀρθλὴν δασυῶς ὁδὸν, αἶτα καὶ
 αὐνυπόδι· ὄρεα ἰσχυρὰ λίθινά, καὶ
 μοι σωιξέπιμπον οὐκ ἔλκω,
 παυδάριον ἀκάρητον. τὸτο
 με λιανῶς ἐκώστει ἀπώλλων·
 πρῶτον μὲν ἐπαί με, καὶ ῥί-
 χοντα λίαν, ὃ ξύλων ἀπλῶ, ἀλ-
 λά τῷ ὄρει πυκνὸς ἐχρῆσι, καὶ
 ὀξεία. καὶ αἶ ἐπαυσθαι εἰς τὸ αὐ-
 τὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε αὐνικτό μοι
 κατ' ἐμῶν ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ.
 ὁ δὲ αἶ τὸ τραῦμα ἐπαυσθαι, αἶ-
 τὰ μοι ἐπιτίθει φορτίον, ὅσον
 χαλκὸν εἶναι καὶ ἰλιφαῶτι ἐνι-
 κῆν. καὶ αὐνῶσθαι ἢ λιπαράσιν
 ὀξεία ἦν, ὃ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐ-
 παυσθαι. αἶ δὲ μοι περιπίπτειν ἰ-
 σθαι τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἔτι-
 ρον ἐπικλίνειν, δίσον τῶν ξύλων
 ἀφαιρῆν, καὶ τῷ κρυφτόρῳ προσ-
 βαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιῆν, ἔ-
 το μὲν ὃ δὲ ποτὶ ἀργασίῳ, λί-
 θος δὲ μεγάλους ἐν τῷ ὄρει ἀ-
 ναιρῆ, καὶ ὅ, ὅς τὸ κρυφτόρον,
 καὶ ἀνω νότον τὸ φορτίον προσ-
 τίθει, καὶ λιπαρὸν ἄβησι, τοῖς ξύλοις δὲ καὶ λίθους ἀχρεῖς ποιεῖ

lignorum sarcinas laterius:
quod malum cateris erat in
omnibus deterius. nam pri-
mum ascendendus mons e-
rat saxosus, aspera ac dura
mibi (ut qui absq; soleis ef-
sem)uia. ducebat ab impu-
ro puero asinario, qui me
aliquanto nouo more per-
deret. Is percutiebat curre-
tem, neq; simplici solum li-
gno, sed eo cui frequētes at-
que acuti stimuli essent in-
fixi. Is semper posteriora
dorsi perurgebat, adeo ut
nates ulceribus inquinatae,
semper ab illo eodē loco u-
pularēt. Onus praeerea im-
ponebat & elephanto gra-
ue. Descēsus montis licet ef-
set praeceps, tamen cōtinuis
premebat uerberibus. Si
quādo sarcina in alterā de-
clinaret partē, nequaquam
aut demebat ligna, aut im-
ponebat leuius, ut aequaret
latera, sed graues addebat
lapides leuiori parti. ita re-
dibam miser tum ligna tum
φίρον.

φάρων. καὶ ποταμὸς ἦν αἰνυαὸς
ἐν τῇ ὁδῷ· ὃ ᾧ τὸ ὑποδυμάτωρ
φασιδόμηνος, ὁπίσω τὸ ξύλων,
ἐκ ἑμοὶ καθίστημι, ἐπὶ δὲ τὸ πο
ταμόν, αἱ δὲ ποτε, οἷα λιάμων
καὶ ἀχθοφορῶν, λιάπαί σοι μι, τό
τε δὲ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. καὶ
γὰρ ἦν λιάπαδος τὸ χεῖρά μοι ἐπι
δοῦναι, λιάμῃ χαμόθεν ἐπιγί
γναι, καὶ τὸ φορτίον ἀφελῆν, αὐ
ποτε καὶ δίδω. ὃ ᾧ ἔτι λιάπῃ ληθον,
ἔτι χεῖρα αὐ ποτε ἐπίδωκεν,
ἀλλ' αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λιαπαλῆς,
καὶ τὸ ὄντων ἀρξάμενος, σωίκο
πῆμι τῷ ξύλῳ ἵως ἐπιγίγναι
με αἱ πλυγαί. καὶ μὲν καὶ ἄλλο
παιδὸν ἔς ἐμὴ ἀφόρητον ἐπαίσι·
σωιντο καὶ ἄνακτων ὁξυτάτων
φορτίον, καὶ τὸ δισμῶ πορισφί
ξας, ἀπικρέμα ὑπὸ ὧν ἐκ τὸ ἔ
ργον αἱ ἡ, οἷον ἡνὸς ἦν, ἀπὸ ἡνὸς
πλὴν ὁδὸν ἀποκριμάμναι, προ
αἰπιπτόν μοι, καὶ πάλιν μοι τὰ
ὑπὸ ὧν νύτῃσαι, ἐτί τρωσκον. καὶ
ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδυνάτωρ, τὸ
πετρωσκόντων αἱ μοι ἐπομί
νων, λιάμῃ ὑπὸ ἡμῶν. αἱ δὲ γὰρ
ἀπὸ ἡμῶν πορίσοιμι, φυλαττόμενος
τὸ ἀνακτῶν τὴν προσβολὴν, καὶ
βίαι. νῆα si remissius incedens deuitarem spinarū ictus, ligno

saxa inutilia ferens. Flumen
erat in itinere absque naui.
ille calceis parcens, à poste
riori parte post ligna supra
me, quoad fluuiū transiuis
sem, insidebat. si uerò (ut sæ
pe cōtiguit) labore atq; onere
nimio lapsus cecidisset,
tum mihi calamitas aderat
non ferenda. nō enim defes
me subleuabat manibus, aut
chamo erigebat, aut redde
bat sarcinā leuiorem: sed à
capite atq; auribus incipiēs,
me ligno percutiebat conti
nuē, quoad plagarum mul
tudo me cogeret ad surgē
dum. Aliud quoq; malū into
lerabile sum perpeffus: spi
narum quippe acutarū fa
scem, quem ferebā à poste
riori parte suspensum, cau
dā alligauit, ut pendens cru
ra mouentem (ut ambulan
ti necesse erat) acerrimē
pungerent. Neq; uerò huic
malo obuiare potis erā, bæo
rētibus semper spinis, ac pro
pter incessum reperiūtū i.

τῶν ξύλων ἀπωλλώμην· εἰ δὲ
φύγοιμι τὸ ξύλον, τότε ἔδει
τὸ θανάτῳ ὑπὸ τοῦ οὐροῦ προσέ-
πιπτεῖν, καὶ ὅπως ἔργον ὅν τῷ
ὀνηλάτῃ τῷ ἱμῶ, ἀποκρίσθαι
μι, ἵνα δὲ ποτὶ ἀπαξ ἡλικίᾳ
πάσχαρον πολλὰ, ἐν ἐτι φέ-
ρων, ὡρὸς αὐτῶν λαβὴν ἐκί-
νησεν, ἔχον ἀπὸ τότε τὸ λαβὴν ἱμ-
νήμα. καὶ ποτὶ μελίσσιται
τυππῶν δὲ ἱερὴν χωρίον εἰς τὸ
τόρον χωρίον μετρηγῶν, κα-
μίσας οὖν με, καὶ τὸ τυππῶν
τὸ πολὺ σωφρογῶν, καὶ ἰδὼν
ἐπὶ ἱμῶ καὶ ὁδοῦ ἀφραγῶν
ὡς μάλα προσέδρασε με τῷ φορ-
τῷ, καὶ ἐμοὶ μέγα ἔνδοξον.
ἵνα δὲ προῖναι λοιπὸν ἴδω
ἐν τῇ ἐξίτι, καὶ ἰδὼν δαδὸν
ἐτι θόρυβον, ἵνα δὲ πέρρω τῇ
αὐτῇ ἐγρομένη, τὸν δαδὸν
ἐνέκρυψεν ὡς τὸ τυππῶν.
τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἰδύατο)
οὐδὲς ἀνέπτεται, καὶ λοιπὸν
ἐδὲν ἱερὸν ἄλλο, ὃ πῶρ ἄ-

πλῆτιν, μεθῶν οὖν, ὡς αὐτίκα ὁπλίσσεται ἐν τῇ ἰδῶ, τίμα-
τι βαθεῖ ἐντυχῶν, ἵνα πῶ ἱμαυτὸν τοῦ τίματῃ ὡς τὸ ὑγρίτα-
τον· ὅτα ἐνὸν ἐνταῦθα τὸ τυππῶν, καὶ δεινὸν καὶ τριφῶν
ἱμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσθισα τὸ θόρυβον ἐκάνει, καὶ πικρὸν ἱμῶ
φορτίον. καὶ ἔτι λοιπὸν, ἀκινδυνότορον ἰδύατο ὡς ἰδῶ τὸ
ὑπὸ

ualde uapulabam: si baculū
euitarē citius ambulās, gra-
uius posteriora torquebano-
tur a spinis, erat asinario il-
li omnino me perdendi ani-
mus. Itaq; cū illum aliquano-
do calce percussissem, numo-
quā est id oblitus. Iussus stup-
pam de una regione in aliā
transferre, illam super dor-
sum meum arctē alligauit,
interitumq; ex eo mihi ma-
chinatus, cū paululum pro-
cessissem, raptū ex igne toro-
rem exustum, infra stuppā
abscondit: qua subito incen-
sa, ego ignem sentiens me
comburentem, in conspectū
forte de uia stagnum me
conieci, meq; in aqua unā
cum stuppa cōuolui sapius,
quoad ignis exstingueretur.
ita absq; discrimine reliquū

con-

ῥόλοιπον· ὅστις γὰρ ἔτι ἀνὰ ψα-
ραι τῷ παιδί δυνατὸν ἦν, τοῦ
τυππᾶς πωλῶ ὑγρῷ ψιφουρί-
ῳ, καὶ τὸ τό γινέτο λυμῆρος πᾶς
προσιλθὼν, καὶ λατρίστους αἶθε,
αἰπῶν, ὡς παριῶν, ἐκὼν ἰαυ-
σὸν ἐνσάσσειμι τῇ ἱστῇ, καὶ τό-
τε μὲν ἐκ τοῦ τυππᾶς, μεθ' ἐλ-
πίσιν, ἐπιξέλλουσιν. ἀλλ' ἵπτοισιν
δ' ἀκάρτοις πᾶς θύοιτο ἐπ' ἱ-
μαί μακρῷ λίκνισιν. κομίσασθε
γὰρ μὲς τὸ ἔρ^ο, καὶ μοι φορ-
τίον ἀδρίην ἐπιθέτετε ἐκ τῶν ξύ-
λων, τό τε μὲν πεπράσκει γιωρ-
γῷ, πλεσίον οἰκουῦσι, καὶ δὲ
κυμνόν, καὶ ἄξυλον κομίσας οἰ-
κασθε, λατρίστους δὲ αἰμαί με πρὸς
τόν αὐτ' ἀισπύτω ἔργον ἀδ-
σίον· τῷ τε δὲ δισπύτω, τὸν δ-
σιν, ἐκ οἷο ἔτι βόσκουσιν, ἀισ-
πῶς ἀργὸν ἔντα, καὶ βραδύν.
ἀλλὰ μὲν νῦν ἐπιπύδουσι καὶ
ἄλλο ἔργον, ἐπὶ γυναικῶν δ'
παρθένοισιν καλῶν καὶ ὠράων
ἰδῆ, δὲ πᾶσι δα, ἀπολαύσασθε, ἵ-
πεται δρόμον ἐπ' αὐτὰς, ὡς δ'
τις ἐρεῖ ἀδύρην^ο ἀρρῶν, ἡδὲ
ἐρωμένη γυναικὶ λυγρῶν, καὶ
ἀέκων ἐν φιλήμασι^ο σχήμα-
τι, καὶ πλεσιάζειν βιάσεται, ἐκ

confeci uia, cum non dare-
tur illi facultas stuppam am-
plius incendendi, limo atq.
aqua plenā. At scelestus ille
asinarius domum reuersus,
omnem in me culpam con-
iecit, asserēs me mea sponte
in ignem profiluisse. Alter
deinceps impurus puer in-
gēs aduersum me excogitat
malum: nam cū me ad mō-
tem deduxisset, grādi ligno-
rum imposito onere, rediens
uicino agricolæ ligna uēdi-
dit, meq; uacuum lignis do-
mum reducens, apud domi-
nū ueluti inutilem accusat,
inquit: Quid hunc asinum
amplius nutrimus frustra,
difficilem, tardum, grauem?
Inspice quæ sit eius cura: si
mulierē aut uirginem for-
mosam conspicit, euestigio
calcibus profiliens, cursu ad
eam fertur, tāquam homio-
nes ad mulieres dilectas so-
lent, & mor su tanquā oscu-
lo appetens, nititur concum-
bere: ex quo lites tibi et odia

παρίστα, καὶ αὐτῶν ὑβριζομένων,
 πάντων αὐατριπομένων. καὶ
 γὰρ οὖν ξύλα καμίψων, γυναικας
 αἷς ἀγρὸν ἀπιδόσαν ἰδὼν, τὰ πρὸς
 ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισ-
 σεν ἀποσφάμμενος, τίνος γυν-
 αῖκα ἰς τίνος δὲν αὐατρίψας,
 γαμῶν ἑδολίσο, ὥς ἄλλος ἄλο-
 λος ἐν δρομῷ ἴδω, ἀμύνεσθαι
 τῇ γυναικί, ἐς τὸ μὴ διασπα-
 ρῖλαι ὑπὸ τῇ καλῇ ἵπτι ἱερατῷ.
 ὅς γὰρ ταῦτα πυνθόμενος, ἄλλ' αἰ-
 μῶτι καμίσων, ἴσθι, ὕδαρ, μέ-
 γε φορτυγῶν, καὶ ὄρωτας αὐ-
 θρωπίνης ἰδὼ, ἰδὼ γυναικας καὶ
 παῖδας οἰστρομένους, ἀποσφά-
 ξασι αὐτόν· καὶ τὰ μὲν ἐγκάστα-
 τας λυσοῖ δότι, καὶ τὰ ἑρπια τοῖς
 ἐργάταις φυλάξαι. καὶ ὅν ἰδὼ-
 ται πῶς οὐτὸς ἀπὶ θανάτου λυ-
 ῖτο κατὰ ψεύσαντι. ὁ μὲν οὖν
 ἀνὰ θάλασσαν ὡς, ὁ νοτάτης
 ἐπὶ ἰχθυί, καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν ὕ-
 βλησιν ἀποσφάττειν. ἀλλ' ἔτι.
 καὶ γὰρ τις παρὼν τότε γετό-
 νων γυναικῶν, καὶ οὐτὸς ἱρύσα-
 πὸς μετὰ τὸ θανάτου, ἀνὰ ἱπ-
 πῶν ἐκλονσάμενος· μὲν αὖτε,
 ἴσθι, ἀποσφάξῃς ὄνον, καὶ ἀλγῶν
 καὶ ἀχθοφορῶν δυνάμενον. καὶ ὅ

omnibus conquerentibus pa-
 uentibusque insurgunt. Eum
 uero nunc ligna ferens, con-
 specta in agrum abeunte sces-
 mina, ligna abiecta disper-
 sit, mulierem tanquam cois-
 turus insequitur, donec alijs
 aliunde accurrentibus, mu-
 lier ab huius formosi ama-
 toris impetu liberata est.
 Hæc patronus credens: Po-
 steaquam, inquit, neque piger
 ire uult, neque sarcinam fer-
 re, sed mulieres appetens,
 amores hominum imitatur:
 occidite eum, et intestinis
 uulturibus datis, carnes ope-
 rarijs seruate. Si quis quo-
 modo sit mortuus, quæret,
 fingite à lupo interemptum.
 Ad hoc absurdus ille puer
 gauisus, me subito parat iu-
 gulare. Sed fortè accidit ut
 uicinus quidā agricola me
 ab interitu uindicaret, quæ-
 dam consulēs aduersum me
 grauiora; Nequaquam hūc
 asinum occidas, inquit, pi-
 strino aptum, atque oneri fe-
 rendo. Neque etiam magnū,
 si in

μείγα ἔργον, ἰπποδὸν δ' αἰς ἀν-
θρώπου ἐντι καὶ οἷσιν φέρε-
ται λαβὼν αὐτόν, ἐνίμι. τῆς
γὰρ ἰσαφροδίτου ταύτης ὄρ-
μης ἀφαιρέσεις, ἥμορός τι σὺ-
βὺς, καὶ πίον ἔσται, καὶ οἷσα
φορτίον μείγα, ὃ δὲ ἀχθόμε-
ν. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως ἔχῃς
ταύτης ὅλ' ἰατρείας, ἀφίξομαι
δούρο, μεταξὺ τριῶν ἢ τετάρ-
τῳ ἡμερῶν, λέει σοι τότον σὺ
φρονέσθου προβάτης παρῆξ
τῆ τομῆ. οἱ μὲν οὖν ἐνδομ ἀ-
παντὸς ἐπὶ νουὺν τὸν σύμβου-
λον, ὡς εὖ λέγοι· ἰγὼ δ' ἄλλ' ἰδέ-
κρου, ὡς ἀπελίσσω αὐτίκα
τὸν ἐν τῷ ὄντι αὐδρα· καὶ γὰρ
ὅτι ἐπὶ ἰδέκρου ἐφύω, δ' ὑπομένω
δύσχε. ὥστε καὶ ὅπως ἀπο-
σιτῶσαι τῆ λοιποῦ ἱγνώκειν,
ἥ ῥίψαι ἐμμετὸν ἐκ τῆ ἔρου,
ἐνθα ἱκπυσῶν, θανάτῳ οἰκίσω
ὁλόκληρον· ἔτι, καὶ ἀκίρην
νικρὸς τιθνήξομαι. ἰππὶ δὲ ὅν
σὺ βαθεῖα, ἀγγιγὸς τις ἀπὸ
ὅλ' ἰώμης ἡλδον, εἰς τὸν ἀγρόν
καὶ τὴν ἰππολιν, ταύτην λέ-
γων τὴν νύκτωρ κέρην, τὴν ὑπὸ τοῖς
λατῶν ὑπομένω, καὶ τὸν ταύτης
συμφίον, πόρῃ δαίμων ὄψιαν, ἀμφοτέρους αἰ-
τῆς, ἐν τῷ καγιαλῷ περιπατοῦντας
ὑποπλάσασαν ἄφην τὴν

si in amores mulierum labi-
tur. castra ipsum. summota
enim ueneris cupiditate, mi-
tis erit & pinguis, cui nō sit
difficile etiam grauißimum
onus ferre. Si, quomodo ca-
stretur, ignoras, triduo aut
quatriduo uirum adducam
huius artis peritißimū. Ap-
probatur à singulis qui ade-
rant, consilium. Hoc audiēs,
fundebam lachrymas, tan-
quam uir essem in asino de-
siturus. neq; enim uiuere am-
plius cupiebam, si fierem eu-
nuchus. Potius ergo aut ine-
dia deficere decreui, aut ex
monte aliquo me precipitē
dare, ut morte misera effu-
gerem uitā miseriorem. At
nocte intempesta superue-
nit in agros & uillam nun-
cius, puellam à latronibus
nuper raptam, & eius spon-
sum meridie iuxta littus de-
ambulantes, ab inundantis
maris aqua raptos atque

θέλασαν ἀρπάσαι, καὶ ἄφασ
 οὔτε πειθεῖσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς
 πέτεται συμφερέας καὶ θανά-
 τω γρηθῶσαι. οἱ δὲ, οἷα δὲ λι-
 πορμενῶτες εἰσὶναι νύκτωρ διασκο-
 πῶν, ἔγνωσαν μνηστὴς μέλαινα
 ἐν τῇ δαλείᾳ, ἀλλὰ πάντα δι-
 ἀρπάσαντες τὰ ἑνδομ, φυγῇ
 ἐκώφεστο. δὲ νομῶν τῶν ἱπ-
 πων λιγυρῶν παραλαβὼν, καὶ
 πᾶσιν, ὅσα λυναιτὲς ἦν, συλ-
 λαβὼν, ὑδρακάτι δασιόμοι καὶ
 πᾶσι ἄποισι. ἐγὼ δὲ ὑχθόμενος
 ἦν, φέρων φορέλλον ὄντα ἀλκιδινῶν,
 ἀλλ' οὐκ ἄσμελος τὸ ἐμπόδιον
 πέτεται καὶ ἱμῶς ἰδεῖσθαι μὲν ἰσ-
 σῆς. καὶ τῶν νῦν ἡσίων ἰδόν-
 τας ὁ δὲ ἀρχαλῆος, καὶ τριῶν
 ἄλλων ἑμμερῶν τῶν ὁδῶν αὐτοῦ
 σσαντοῦ, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῇ
 Μακεδονίας, Βίροισιν, μεγα-
 λῶν καὶ πολυάνθρωπων. ἐνταῦθα
 ἐγνωσαν οἱ ἄγοντες, ὅμως
 ἰδρῦσαι, καὶ ἑαυτοὺς. καὶ τότε δὲ
 πρῶτος ἦν ἑμῶν τῶν λιγυρῶν.
 καὶ ἑμῶν σφῶν, ἐν ἀγορῇ
 μέσῃ τῆς, ἐκέρυττο. οἱ ἡγε-
 ῶντες ἰδόντες ὅτι ἦν, τὰ τόμα
 τα ἑμῶν αὐτοῖς γοῖν, καὶ τῶν ἑλκυσίων ἐν τοῖς ὁδοῖς ἐκέρυττο
 πᾶσι. καὶ τὸς μέγας ἠνέστατο, ἀλλὰ ἄλλων, ἱμῶν ἡ ὑστέρησις ἀπολεῖται
 καὶ μέλαινα,

absorptos fuisse, hunc finem
 rerum vitæ sortitos.
 Serui nouis dominis uacua
 domo, de creuere omnes ne-
 quaquam deceterò seruitu-
 tem pati: raptisq; quæ in a-
 gris erant, aufugiunt. Qui
 equis præerat, adsumptis
 quæ poterat, mibi equis
 imponit. Aegrè ferebā non
 ferre me onus asino dignū
 latebar tamen me euasisse
 id periculū exēctionis. Vni-
 uersa nocte cōfecimus lon-
 gum iter, tertia die in urbē
 Macedonia peruenimus Be-
 roeam, quippe magnā ac po-
 pulosam, in qua habitare sta-
 tuerat qui me ducebat, et
 simul iumenta uendere. Præ-
 co medio stans in foro nos
 proscribebat. emptores di-
 ligenter inspiciebāt omnia,
 aperientes os, atq; ex den-
 tiis etate cuiusq; coniectā-
 tes: emerunt alij iumen-
 ta reliqua, me ultimum reo-
 lectum præco iussit reduci
 καὶ μέλαινα,

ἀμείλιον, ὃ ἡγερέξεν ἐκείλους
αὐτοῖς ἐπ' ἀνάγκην ἐς οἶκον, ὅρῳ,
λίγην, οὐτ' ὅ μόν' ὅχι ἔρ-
ται ἡγορίαν. ὃ ἢ πολλὰ πολλάκις
Διονυμῶν, καὶ μὴ ἀπ' ἰσῆα νό-
μοις, ὅταν καὶ ἡμῶν τὸν διοπ-
τῶν, οἷον ἐκ αὐτοῦ ἐξείμην. ἡ-
σαιοδ' ὅτι καὶ γέγραπται, τέττον
οἷς, τὴν τῶν ἐν τῷ Συρίῳ εἰς
τὰς ἡώμας καὶ τὰς ἀγροὺς πό-
ροφόνων, καὶ τῶν ἐν τῷ ἰσῆῳ
ἀναγκάζοντων, τέττον πωπρά-
σκειαι, πολλὰς πάντωντιμης,
τριάκοντα δραχμῶν. καὶ σίνων
ἔστι, τῶν διοπῶν ἐπὶ μὲν ἄ-
γορῇ. ἐπ' αὖ ἐν ἡγορίῳ, ἐνθα ὡ-
κα φίλησ' (τότε γὰρ ἔχον
ἔνομα ὁ ἡγορῶν καὶ μὴ
αὐτὸς πρὸ τῆς θύρας ἀνακί-
νῳ γὰρ, ὡς καὶ ἡγορία, ἀλλὰ ἐν
μὲν ἰσῆῳ, ἡγορίῳ καὶ ἀγορίῳ,
καὶ καπποδοσίῳ τὸ γέν'. ἡ-
σαν δὲ τὰ καὶ ἡγορία ταῦτα, ὅ-
χιος ἡγορίῳ, σωδρόν τὸ
φίλησ'. καὶ πάντες πρὸς τῶν
βολῶν ἀνιέρχονται. ὅντες γὰρ
ἀλλήτως αὐθροπὸν εἶναι τὸ ἡ-
γορίῳ. ὡς δὲ ἡγορίῳ ἔνομα ἔντα τὸν ἀγορίῳ, ὅτι ταῦτα ἐς τὸν φί-
λετον ἰσῆῳ, τέττον ὃ ἀγορίῳ, ἀλλὰ νυμφίον σκετῇ πόρῳ
ἀγῶν λαβοῦσα: ἔναι δὲ τέττον τῶν ἡγορίῳ γάμων, καὶ τῶν

domum, inquit: Hunc fo-
lum uides nō reperisse em-
ptorem. At fors multa reuol-
uens sapius & commutās,
dominum minime gratum
parauit. Cinædus erat fe-
nex, unus ex ijs qui deam Sy-
riā per uillas & agros cir-
cumferētes, stipem dea of-
ferre impellūt. huic magno
uendor precio, drachmis tri-
ginta: quem ligatus sequor.
Vbi domum Philebi (hoc
emptori nostro nomē erat)
peruenimus, magna ad o-
stii uoce: ὦ Corasia, inquit,
seruum uobis emi pulchrum
ac grandem, genere Cappo-
docem. Erāt ea Corasia ci-
nædorū turba Philebi coad-
iutorum. qui omnes ad il-
lius uocem applaudentes,
existimabant uerum emptū
esse: ut uerὸ asinum uidere,
Philebum increpant, qui nō
seruum, sed spōsum sibi ad-
duxerit suis nuptijs dignum,

ποις ταχίως ἡμῖν πόλιν τοιού-
 τος· καὶ οἱ μὲν ἐγὼ, τῇ δὲ
 ὑποτασσάμενοι τῷ ἱε-
 ροῦ, ὅσους αὐτοὶ ἤλγον, καὶ
 τὴν δὲ ἐν ἰσχυροτάτοις, ἡ-
 μῶν ἐπέθηκαν, ἅτα τῆς πόλεως
 ἀπαιτούμενη, καὶ τὴν χώραν
 περικύβην, ἐπειδὴ δ' εἰς τὴν
 μέγα τινὰ προσιλθοίμεν, ἐγώ
 μὲν δὲ θεοφρόνητος ἱσχυρῶς, ὃ ὃ
 αὐτῶν ὁμοίως ἐφύσατο ἐνθρον.
 οἱ δὲ τὰς μήτρας ἀπορρίψαν-
 τες, τὴν ἑαυτῶν ἑκείνων ἐν
 τῷ αὐτῷ ἱσχυροτάτοις, τοῖς ξί-
 φουσιν ἐτίμωσεν τὰς πόλιν.
 καὶ τὴν γλῶτταν τῶν ἐκείνων
 ἐπὶ ὀφθαλμοῦ ἐκαστος, ἐτίμω-
 ναι αὐτῶν, ὅπως ἐν ἀκαρῇ πᾶσι
 ταῖς πεπλησθῶσι μαλακοῦ αἰ-
 ματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν,
 τὰ πρῶτα ἱερὸν ἱσχυρῶς, μὴ
 πῶς χρεῖα τῇ βίῳ καὶ ἐν ἑαυτῷ
 πῶς γίνονται, ἐπειδὴ δὲ ἑαυτῶν
 κέρσαν οὕτως αὐτοὺς, ἐκ τῶν
 ποσειδημόνων διατῶν σωίλα-
 γον ὁλοὺς καὶ δραχμάς· ἄλλοι
 ἰσχυρῶς, καὶ οἶνον, καὶ τυρὸν καὶ
 ὄνιον ἐπέθηκαν, καὶ πυρῶν μέδιμ-
 νον, καὶ λευκῶν τῶν ὄνιον. οἱ ὃ ἐκ τῶν
 συμπεριφερόμενοι, καὶ τὴν ἐπ' ἡμῶν

ex quo certe pullos eiusmodi
 quāprimum pararet. Ad
 hac cū risissent omnes ex-
 exercitio suo intenti, paratis
 domi sacris, mihi deam su-
 perimpofuerunt. Ciuitatem
 ingressi, cum patriam per-
 bularem, in quādam uil-
 lam peruenimus, in qua ego
 deam ferens constiti. Quidā
 qui rei sacrae praeerat, cum
 ueluti deo plenus nonnulla
 protulisset uerba, reliqui mi-
 tra proiecta caput subius
 guttur ligantes, ensibus la-
 ceratos feriunt, linguam in-
 super foris dentes extensam
 quisque incidit, ut breui tem-
 pore omnia sanguine mana-
 rent. Hic ego ualde extime-
 scebam, ne asini quoque san-
 guine dea opus esset. Eo pa-
 cto cum sibi sanguinem edu-
 xissent, drachmas quoque obo-
 los à circumstantibus collig-
 unt. Alij carycas praebebāt, et
 uinum, caseique fisciellas: alij
 medimnos tritici atque hor-
 deum in asini cibū. Ex his et
 habebāt uictū, et sacra deae
 faciebant.

παραφροσύνην διὰ τὴν ἰσθμὸν αὐτοῦ
καὶ ποτὶ αὐτὸν ὡμίλει τινὰ αὐ-
τῶν ἀσθαινόντων ἑμῶν, νια-
νίσκον τῶν ὡμικτῶν μίγαν
ἀγροῦσαντόν, ἀσθεσίαν ἔσθ, ἐνθα
καταλύνοντο ἰτυχοι. ἐπεὶ
ταῖς πασχοῖς ἐκ τῶν ὡμικτῶν, ὅσα
σωθέντι καὶ φίλας τοῖς τοῖς κιναι-
δοῖς ἑμῶν. ἐγὼ δὲ ὑπὸ τῶν
γῆρας ὡμικτῶν μεταβῶ
λα, ὅτι μέχρι τῶν αὐτῶν καὶ
κῶν, ἀναβῶσαι, ὡς τοῦ σχίτο
λα, ὑβρίσας, ἀλλ' ὅμως φωνῇ
ἐκ αὐτῶν μοι ἔτι, ἀλλ' ὅμως
ἔτι, ἐκ τῶν φάρυγγος, καὶ μί-
γα ὡγκισάμεν. τῶν δὲ ὡμικ-
τῶν τινὸς (ἰτυχοι γὰρ τότε
διὰ τὴν ἀποκαταστάσιν, καὶ τὸν
ἀποκαταστάσιν (ἰτυχοῦντο) ἀνέ-
σαι τίς με μίγα βοήσωντο,
παύσονται ἔσθ, ὡς ἀπὸ τῶν
ἀπὸ τῶν, ὡς ἐμὲ τῶν ἐκείνων ἔ-
στ, καὶ κατὰ λαμβάνουσι τὸς
κιναιδοῖς, ἀπὸ τῶν ἐκείνων ἔ-
στ, καὶ γίγνεται ἐκ τῶν ἰ-
σθμικτῶν πολλὰ γίγνεται
ἔξω, καὶ ἐκδραμόντο, ὅλην
ὡμικτῶν τῶν λόγων ἀνδρῶν τῶν ἰσθμικτῶν αὐτῶν. οἱ δὲ αὐτῶν
μὲν δεικνύει ταῦτα ἐκδραμόντα, τῶν ὑποδύων νυκτὸς οὐδὲν
ἔστιν ἀπὸ τῶν. καὶ ἐκδραμόντα ἐκ τῶν ὡμικτῶν τῶν ὡμικτῶν.
ἐκδραμόντα.

faciebant. Perambulātibz
illis aliquando uillam quā-
dam, iuuenem grandiore
à se conspectum expiscati,
domum in quā forte diuer-
terant, deducūt. Illi mulie-
bria (ut illis nefarijs cinædis
mos erat) perpeſsi ſunt: ego
dolēs me in aſinum eſſe uer-
ſum, cum tantum ſcelus non
poſſem ferre: O ſceleſti, cū
uellem exclamare, pro uoce
hominis magnum rugitum
dedi. Quidam ex ea uilla a-
miſſum aſinū quærentes, reo-
pentē audito rugitu, nullo
præmonito ingredituntur do-
mum, quum æſtimarent me
ſuum aſinū eſſe, repertis qui
infanda patrabant cinædis,
multo cum riſu locū egreſſi,
ſceleſtam ſacerdotum nequi-
tiam per totam uillā diuul-
gāt. Illi ob eorum ſcelera de-
prebēſa, pudore territi, pro-
xima nocte abeunt. Cum in
locum ſolitariū perueniſſent

ἐχαλάσαντες, καὶ ὀργίσαντες
 μοι μλωύσαντες τὰ ἱεῶν μου
 τέρα. καὶ τότε μὴ ἀνικτὸν
 τὸ δαῖν ἦν, ἡσυχῇ τῇ λόγῳ
 αἰεῖν, ἀλλὰ τὰ μετὰ τοῦτο
 ἐκὶς αἰνκτὰ· τίω γὰρ τοῖν ἀ-
 φιλόντοί μου, καὶ χαμαὶ ἡσπ
 βέμβησι, καὶ τὰ τρώματά μου
 πάντα περισπᾶσαντες, γυμ-
 νὸν ἤδη προσκίσει με διδούρῃ
 μεγάλη, αἶτα ἱεῶν τῇ ἐν τῶν
 ἀστράγαλον μάστιγι παύσει,
 ὀλίγον ἰδέσθαι ἀποκτῆναι, ἡ
 λαβόντίς με τῷ λοιπῷ ἄφανον
 εἶναι δυσφόρητον. καὶ μὴ καὶ
 ἀποσφάξαι μὴ ἅλῃς μάστιγας
 ἰδελούσασθαι, ὥς ἐς ὕβριν αὐ-
 τὸς βαλόντα πολλῶν, καὶ τῆς
 ἡμέρας ἐν ὀργασαμένης ἰδελ-
 λόντα. ἀλλ' ὥστ' ἐμὴ μὴ ἀποκ-
 τῆναι, θνήσκῃς αὐτὸς ὃς τοῖς ἰδυ-
 σάμεσι, χαμαὶ καθυμένῃς, καὶ
 ἐκ ἔχρσα ὅπως ἰδελούσι. ἐντοῦτο
 θῆναι οὖν, μετὰ τὰς μάστιγας,
 λαβὼν τίω ἄσπασιναι, ἰθάδι-
 ζον. καὶ πρὸς ἱσπύραν ἤδη κα-
 ταλύνειν αἰς ἀγρὸν πλεῖστον.
 τὸ αὐθρόπον, καὶ ἦν οὗτ' ἐνδομ. καὶ τίω τοῖν μάλα ἄσ-
 μου τῇ οἰκίᾳ ὑπερίξασθαι, καὶ θυσίαις αὐτῇ προσθῆναι.
 ἰθάδι εἶδαι μέγαν ἰνδύων αὐτὸς ὑποτάξαι, τῶν φίλων γὰρ

increpabant me irati admo-
 dū, quod corū mysteria pro-
 tefecissem. Tolerabile hoc
 erat damnum, uerbis mala
 audire: quod sequitur, non
 ferendum. deam quippe de-
 ponētes, sublata sella, nudū
 arbori robusta alligant, de-
 inde fuisse ex ueruis facto,
 me ad necem uerberant, iu-
 bentes in futurum esse taci-
 turnum. & simul post uer-
 bera me statuunt iugulare;
 qui uillicorum iram in se in-
 citarim, neq; per me licuerit
 facere consuetum quastumi;
 sed ope iacētis uumi dea id
 prohibentis, ne deesset qui
 eam ferret, eadem effugi:
 post multas tamen plagas
 reposita supra me dea, iter
 profecuti sunt. Vesperī in
 hominis opulenti pradium
 peruenimus, qui liberius
 nos domi excipiens, sacra
 Dea peregit. Hic ego in-
 gēs periculum adj. Amicus

οτε τῷ Λυσιπότη τῶν ἀγρίων
 περιμψι δώρον, ὅντι ἀγρίῳ με-
 γάλῳ· τῷ τε μάλῳ· οὐδὲν
 σκελῆν, βαθυμύα ἀπώλι-
 σι, λιωὺν πολλῶν λαβρῶν
 ὄσων παρὰ λῶν. ἰδὲ δίδως
 πλεονεξίας, καὶ βάσκα-
 νον ἐν τῷ ἀπώλει τῷ μερῷ,
 ἔγνω λιρμάσας αὐτὸν ἐν τοῦ
 τραχέως. ὃ ὃ γυνὴ ὃ τῷ, κα-
 πὸν, θάλασσαν ἐμὴν, ἀλλὰ μήτι
 ἀπόθεν σκε, εἴπω, ὃ φίλτατε,
 μήτι ἀθυμίας τοιούτῳ δῶς σκε-
 πόν· παρὰ λῶν· γὰρ μοι, πρὸς
 ξας εἰ πάντα, τῶν λιωῶν
 τὸν ὅσον λαβὼν ἔξω, ὡς ἐρε-
 μὸν χωρίον, καὶ πρὸς σφαξας
 αὐτόν, τὸ μίρον μὲν ἐκείνῳ,
 τὸν μερὸν ἀποτιμῶν, καὶ μίρον
 δίδω, καὶ σκελῆν, τῷ δι-
 σπότη ἀπόδω· καὶ τὸ ἄλλο
 ὅντι, καὶ τῷ πρὸς τὸν λιρμῶν
 ἀπόδω· ἀξίον γὰρ ἀποδῶς, εἰς
 χεῖρας τοι, καὶ ἄντι ἀφάνεις.
 ὅρως δὲ, ὡς ἐστὶν εὐσκαρῶν,
 καὶ τῷ ἀγρίῳ ἐκείνῳ πάντα
 ἀμείνω. ἰδὲ μάλῳ, τῷ
 γυναικὶς ἐκείνῳ τὸ ἐκείνῳ, ἀφίτα, ἔξω, οἱ ὃ γυνὴ ταῦτα,
 καὶ τῷ μίρῳ τῷ ἐργῶ τὰς μάστιγας πυγῶν ἔξω, καὶ τῷ μί-
 ρῳ πρὸς ἀφίτα. ἰ μὲν οὖν αὐτοῖς· ὅντι, οὐκ ὡς μάλῳ·

quidam nostri bospiis pa-
 tem c sylvestris asini ei dono
 misit, quam canes qui intus
 occlusi erāt, coqui negligē-
 tia comedunt. Hic præter
 modum, ne domini iussu uo-
 pularet, cum de morte cogi-
 taret, consilio mulieris pe-
 percit uitæ. Si mihi credes,
 inquit, te saluabis, te re-
 sarcies hoc damnū. Habent
 hi cinadi asinum, quem si
 deduxeris in desertum locū,
 facile illum potes occidere,
 sumptamq; ex eo partē pa-
 rare in cibum domino: reli-
 quū corporis in pro c ps ab-
 hce. existimabūt cinadi au-
 fuisse asinū, neq; amplius
 debrehēdi posse. hic uerò as-
 inus pinguis est, et persimio-
 lis sylvestri. Approbato mu-
 lieris consilio, coquus intel-
 ligēs hoc pacto iram patro-
 ni declinaturū, mihi propin-
 quat, ut cōsultum facinus pa-
 traret. At ego quid de me

ἡμῶν πλουσίον ἰσθῆς, τῇ γυναικὶ
 πάντα συνεβουλεύτο· ἰγὼ δὲ,
 τὸ μέλλον ἔδου περιώμην, &
 ἐκράτιστον ἰγνῶν τὸ σῶζαί μιν
 μαυτὸν ἐκ τῆς καυίδος. καὶ ῥῷ
 ξας τὸν ἱμάδιον, ᾧ λευγόμενον,
 καὶ αὐασκιστῆσας, ἡμεῖς δρι-
 μῶ ἔσω, ἐνθα ἰδόμενον οἱ ἐπί-
 σκευοί, σὺν τῷ Διοπότῃ τῶν
 ἀγρῶν. ἐνταῦθα ἀσδραμῶν,
 αὐακτρίπῳ πάντα τῷ σκερτῆ-
 ματι, καὶ λυχνίῳ καὶ τραπί-
 ζας. καὶ γὰρ μὲν ὥμῳ κομψόν
 τι τέτε πρὸς σατυρίαν ἡμῶν
 εὐρακίνας, καὶ τὸν Διοπότῃ τῶν
 ἀγρῶν ἐκλεόμενον οὐδὲν, ὡς ἀ-
 γέωχον ὄντα, ἡμῖν κατὰ κληιδίον
 τα, φυλάττειν αὐτοῦ. ἀλλ'
 ἡμεῖς τὸ τοιοῦτον κομψόν, οἷς ἴσχα-
 τον ἐνέγκειν ἐνδύον, λυχνίον δὲ
 ξαντὸν μιν, ξίφος πολλὰ ἔδου, καὶ
 λήγχεας ἐπ' ἡμῖν ἰσπαύσαντο, καὶ
 ξύλα μακρὰ, καὶ ἄχρη οὕτως,
 ὥστε ἀποκλίσαν μιν. ἰγὼ δ' ὁρῶν
 τὸ δαίνεσθαι τὸ μέγαν, ἀρόμῳ
 ἔσωπαρίρχομαι, ἐνθα οἱ ἡμεῖς δι-
 ἀπίται καὶ μεκδὸς ἐκ δαίμωνων.

οἱ δ' ἐκαστὸς ἔτι, συγκλίνεισιν τὰς εὐχάς, οὐ μάλ' αὖ ἐξωδόν. ἰπὸν
 δ' ἔδου ἄρβροσ ὅν, ἀράμηνος πῖον ἐὼν αὐθις, ἀπὲρ ἅμα τῷ αὐτῷ
 τῷ καὶ ἀπὸ ἐκείνου ἐκ ἐκείνου καὶ ἐκείνου καὶ ἐκείνου καὶ ἐκείνου,
 ἰπ δ'

futurum esset praevidēs, &
 optimū factū duxi id pericu-
 lum subterfugere. igitur ef-
 fracto quo ducebar loro,
 profiliens feror intus ciorsu,
 ubi cinadi cum hospite cœ-
 nabant. subito eo aduentu et
 lumen & mensam subij, e-
 xistimans hoc scitum inuen-
 tum saluti mibi futurum, do-
 minumq; cunctisq; me ocios-
 sum aliquo tuto in loco de-
 tenturum: verūm hæc res in
 extremum est mibi uersa dis-
 scrimen. nam furiosum me
 opinati, ensibus, iaculis, lon-
 gis baculis, uelut occidere me
 appetiuerunt: quo periculo
 perspecto, in interiora do-
 mus, ubi cinadi dormituri
 erant, curro. illi ostium loci
 exterius occludunt. Diluculo
 nebulones illi, dea mibi su-
 perposita, recedētes, ad aliā
 ciuitatem copijs & opibus
 potentem perducunt: in qua

nouum

ἐν τῇ καὶ λαοὶ τὸν τιτὸν καὶ
 πούρω, τὴν δὲ μὴ μάνω
 ἐν αὐτῷ πῶσι καί, ὅτι δὲ πᾶρ
 ἡμῶν μάλιστα τιμωμένους,
 ἐπιχωρὶς δάμουν· ὅτι καὶ οἱ
 κῶσαι, οἱ δὲ καὶ μέλα ἀσμενοὶ
 τὴν ξυλὴν δὲν ἐπιδέξαντο, τῷ
 σφῶν αὐτῶν θῷ σωματικῶν
 τῶν, ὅμην ὅτι οἱ καὶ ἀπιδέξαν
 αὐτῶν πῶσι πῶσι, ἐν ταῦτα
 συχνὰς ὁμῆρας οἱ διαπότη δια
 τριψάσθαι, ἀπὶ τῶν ὕδατων αἱ
 τὴν πλεονεξίαν πᾶσι, καὶ τὴν δὲ
 ἀπὸ τῶν τῶν ὕδατων, καὶ αὐ-
 τοὶ ἐν τῷ τῶν πᾶσι, παρὰ τὸν
 τῶν, ἡμῶν τῶν αὐτῶν, καὶ ἐν-
 τῶν ἐν τῷ, ἡμῶν τῶν ἐν. ἐν
 τῶν ὅτι οἱ δυοῖν, αἱ τῶν τῶν
 οἱ καὶ παρὰ τὸν τῶν, αὐτῶν
 θῶμα, φιλῶν τῶν καὶ ἐν τῶν
 τῶν, ἐν τῷ τῷ ἐν τῶν, οἱ ὅτι
 ἡμῶν τῶν αὐτῶν τῶν, αὐ-
 τῶν ἐν τῶν, αὐτῶν τῶν πλεονεξίαν
 ἐν τῶν, καὶ παρὰ τῶν ἀπὸ
 τῶν ἡμῶν, ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἐν
 τῷ ἐν τῶν, καὶ δυοῖν καὶ ἐν τῶν
 οὐλῶν ἐν τῶν, καὶ ἀπὸ τῶν
 τῶν καὶ τῶν αὐτῶν, καὶ ἐν τῶν
 τῶν τῶν πᾶσι, ἐν τῶν αὐτῶν ἐν τῷ ἐν τῶν τῶν
 αὐτῶν τῶν γυναικῶν, ἐν τῶν ἐν τῶν, καὶ τῶν ὅτι αἱ τῶν ἐν τῶν ἐν τῶν

nouum interuenit prodigiū.
 nam cū dea priuata domus
 diuersorium abnueret, in tē-
 plo seponi iussit eius loci, qui
 à ciuibus maxime coleretur.
 Illi libenti animo deā exter-
 nam prope suum deū in tem-
 plo collocanti nobis tradunt
 pauperculae hospitium do-
 mus. Hic plures cinædi dies
 commorati, cum abire uel-
 lent, deamq; à ciuibus pete-
 rēt, templum ingressi deam
 affortant: uerū facinorosi
 bomines phialam auream ἐ
 templo ablatam furto, infra
 deam recondunt. qua re pa-
 lām facta, ciues nos infecu-
 ti, ut appropinquarunt, ex
 equis defilientes, cinædos ca-
 piunt, impios illos ac sacri-
 legos appellātes, cum phia-
 lam ereptam repeterēt: ὅτι
 scrutati singula, eam repe-
 riūt in sinu Deæ absconsam.
 Quam ob rē hos muliebres
 uiros colligatos, in urbem-
 que traductos, in carcerem

λυσι, τίν' ἔβην, τίν' ἐπ' ἱμοὶ
 κομισομένῳ ἀράμενοι, ταῦ
 ἄλλα ἰδοὺν, τὸ δ' ἔχρυσον τῇ
 πολιτιδιδῶ πάλιν ἀπιδύκεν.
 τῇ δ' ὑσφράα, τὰ τι σκούε, καὶ
 μὴ πεπράσκειν δέγγυσαν. καὶ
 ἀπείλουσ' αὖ ξίφ' ἀνθρώπων,
 τίν' πλοῖον ἡμῶν οἰκουῖτι,
 τίχτω ἔχοντι ἄρτις πύτταν.
 οὐδὲς μὲν παραλαβὼν, καὶ πυ-
 γῶν μεδίμνος δίκαιον ἡσάμε-
 νος, ἐπιθείς μοι τ' πυρὸν, ὡς
 ἴαυτὸν ἔλαυνεν, δὲ δὲν ἀργα-
 λῆαν. ὡς δὲ ἦτορ μὲν, εἰσάγαμι-
 αὶς τὸν μυλῶνα, καὶ ἔρω πολὺ
 πλῆθος ἔνδον ἑμοδύλων ἑλ-
 γῶν. καὶ μύλαι πόλλαι ἦσαν, καὶ
 πάσαι ἴσοις ἐστρέφοντο, καὶ πᾶν
 ταῖς κίβιναις μετὰ ἑμ' ἀλσύρων. καὶ
 τότε μὲν μὲν, εἰς ξίφος δόλον,
 καὶ φορτίου βραχέτατον ἀράμι-
 νον, καὶ ἔδον ἀργυρίων ἀφί-
 μελόν, ἀνὰ πᾶσι δὲ ἔνδον ἀ-
 φῆκαν, τῇ δὲ ὑσφράα, ὁδόν τε
 τοῖς ἑμῶσι β' ἐπιπλάσαντες,
 ἐπιβιβάσασαί με τῇ ἡμέρᾳ
 μύλαις, εἴτα ἤλαστον. ἐγὼ δ' ὡς
 πύτταν, ὅπως χρὴ ἄλῃν, πολλὰ κτε-
 μένων, ἀλλὰ μάττω ἡλπίσας λαβόντες γὰρ πολλοὶ τῶν ἔνδον βα-
 κίλλοις, περιέταυρά με, καὶ μὴ προσδεύσαντες, ὡς ἐχέοντες,

cōjciunt: deam. f. alio in tē-
 plo ponētes, aurū suo deo re-
 stituunt. Postera die & res
 eorū, et me insuper uendūt.
 Ego à pistore incola propin-
 quioris uillæ emptus sum, im-
 positusq; decē tritici quos e-
 merat medimnis, in uillam
 difficili atq; aspera uia per-
 ductus. Brāt domi iumenta
 conserua, molæq; plurimæ
 ab illis agitata, omnia intus
 farina plena: me uerò, uelu-
 ti seruum nouū solent, ac de
 uia propter grāde onus fēs-
 sum, eo die quiescere sinunt.
 postridie me iugo molæ allī-
 gatum, linteo uelatis oculis,
 molere iubēt. planè noram,
 id sapius expertus, quo pra-
 cto esset molēdum: sed simu-
 lans me eius operis rudem,
 frustra quietem speraui: nā
 plures qui aderant, acceptis
 baculis de improviso me id
 minimè expectantem (ne-
 que enim aspicere poterā)

φράσιν ἀδρῆα τῇ χειρὶ, ὥστ'
 μὴ καὶ τ' πληγῆς, ἀσπορ σρόμ
 βον, θναπίνης σρίφιδαι. καὶ
 πάρα ἱμαθον, ὥς χεὶ τὸν δῶ-
 λον ἐς τὰ τὰ δῶλῃα ποιεῖν, μὴ
 πορμίναν τῷ χῆρα τῷ δι-
 σπότη. λιπῆς οὖν πᾶν γίγνε-
 μα, καὶ ἀδρῆς τῷ σώματι,
 ὥστ' ἴγνωμι ἂ δισπότης πο-
 λῶσαι. καὶ ἀπο δίδεται μὴ αὐ-
 θρώπῳ ἡνυκρῶ τῷ τίχνη· οὐ
 τες γὰρ ἄχι ἡνυκρ, λαβῶν γινω-
 γᾶν, καὶ τὸτο ἄχρη μὲν ἴγνω. ὁ
 δισπότης οὖν ἱμαθον ἐπιβά-
 μοι τὰ λάχρα, ἐκόμενον ἄ-
 τῷ ἀγορᾶν, καὶ παρὰ δὲ τοῖς
 ταῦτα πικράσκουσιν, ἄγχι μὴ
 πάλλιν ὡς τὸν ἡνυκρ. ἄτα ἐκ
 οὐ μὲν καὶ ἱμαθῇ, καὶ ἰφύ-
 τολι, καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς
 ἐπύγρη, ἰγὼ δὲ ἐν τῇ αἰσθ-
 ναν ἀργός. ὅμ δὲ μοι δανῶ-
 ἀλγυνός ὁ τότε βίβω· πρῶτον
 μὲν, ἐπεὶ χαμῶν ὕδα ὅμ, ἡν-
 κᾶν· ὁ δὲ αὐτῷ σρῶμα ἄχρη
 ἀγοράσαι, ὅχ ἵππος ἱμαί. καὶ
 αὐτοῖς δανῶ, πᾶλλιν ὕγρη,
 καὶ πᾶν σκληρὸν καὶ ὀξύ
 ἱπάτωμα. καὶ φαγᾶν τὸτο μόνον ἀμφοτέρω ὅμ, θρίδακας πι-
 κρὰς καὶ σκληρὰς. καὶ πῶς θρίδῶν ὅμων ἐς τ' ἡνυκρ, ἰνυγκᾶ

adeo percusserunt, ut euesti-
 gio more turbinis circūduo-
 cerem molā: expertusq; sa-
 nē didici seruum ad ea qua
 fida sunt, promptū esse de-
 bere, neq; expectare domi-
 ni manum. Bo labore admo-
 dum macer euasi, & corpo-
 re debilis: quapropter bor-
 tulano me uendidit, qui bo-
 rum ceperat colendum. Is o-
 lera in forum mea opera fe-
 rebat saepius, agro deinde
 effodiendo, plantandoq; ac-
 rigando intentus, ego inco-
 rim ociosus, sed uitapropter
 frigus (erat enim hyems) sa-
 tis molesta, cū patronus ne-
 dum mihi, sed nec sibi lectū
 parare posset: me tū molle
 lutum, tum dura terra atq;
 acuta multum offende-
 bat. Cibus item lactuce amaræ,
 ac prædura erāt. Ambobus
 cōtingit aliquādo nobis ad
 hortū adcūtibus, ut obuiare

μῆ

να αὐτὸν γρηναῖος, στρατιώτης
 τοῦ αὐτοῦ ἡμιφύλου, καὶ τὰ
 πρῶτα, λαλῶν πρὸς αὐτὸν ἡ
 Ἰταλὸν φωνῇ, καὶ ἔριτο ὅτι λευ-
 κὸν, ὅτι ἀπάγει τὸν ὄνομα ἡμῶν,
 ὅτι, οἶμαι, ὅτι φωνῇ αὐτοῦ ὡς,
 ἡ δὲ ἀπικρινάτο ὅτι ὀργισμέν-
 ος, ὡς ὑπερφύλακας, πάσι
 τῇ μάστιγι ὅτι λευκὸν. ἡ δὲ
 συμπαύει αὐτὸν, καὶ ἐκ-
 ποδῶν ὑποσπάσας, αὐτὸν ἐ-
 δὸν ἐκτίθει, καὶ ἡμίχρον ἐπαρ-
 ῶν, καὶ χερσὶ καὶ ποδὶ, καὶ λίθῳ
 ἐκ τοῦ αὐτοῦ. καὶ ὅτι τὰ πρῶτα καὶ
 αὐτομάχῳ, καὶ ἐπὶ τῇ, αὐτὸν
 τῶν, ἀποκτενῶν τῇ μαχαίρᾳ.
 ὅτι, ὡς πρὸς αὐτὸν ἐκείνου δι-
 δαχθῆναι τὸ ἀκινδυνώτατον, σπᾶ-
 τὸν μάχαιραν αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῆς
 πέτρῃ, αὐτὸν αὐτὸν ἐκείνου ἡμί-
 χρον, ὅτι τὸ κακὸν ὅτι ὡς ἀ-
 φέρτορ, ψεύδεται ὡς τὸ θανά-
 τῳ ἡμίχρον. ὅτι ὁ δὲ αὐτὸν
 τῶν, ὅτι αὐτὸν, ὡς αὐτὸν, ἡμί-
 χρον ἀπολέπει τὸν ὅτι μάχαιραν
 βαστάσας ἐπὶ ἡμῶν, ἡμίχρον
 τὸν πόλιν, ὡς ὅτι ἡμίχρον, τὸν
 πρὸς ἡμίχρον αὐτὸν, σωθῆναι
 ἐπὶ αὐτοῦ γινώσκων. αὐτὸν δὲ,
 ὡς ἡμίχρον τὸν ἐκ τοῦ αὐτοῦ δι-
 δαχθῆναι, ἡμίχρον αὐτὸν, ὡς

mus generoso uiro, ueste indito
 tomilitari: qui primum uer-
 bis Italis hortulanū allocutus,
 petijt ab eo, quod asinum du-
 cat. ille uocem militis (ut o-
 pinor) non intelligens, nihil
 respondit. Miles id ueluti se
 contemptū ferēs molestus,
 hortulanum fuisse cum per-
 cussisset: ille militem ample-
 xus, ad terrā in uia prostra-
 uit. iacentem tum manibus,
 tum pedibus, tum saxo ferit.
 Miles cum se tutaretur, mi-
 nareturq; si exurgeret, se il-
 lum ense interfeciturum: hor-
 tulanus quid de se futurum
 esset præmonitus, extractū
 ē uagina ensem, additis uer-
 beribus longē proiecit. Mi-
 les uitæ periculo motus, se
 ob uerbera mortuum simu-
 lat. quod ueritus hortulanus,
 iacentemq; relinquens, ense
 supra me posito, in ciuitatē
 pergīt: datoq; alteri ad co-
 lendum horto, ob timorem,
 penes amicū unā me ducēs,
 ibi latenter diuertit: deinde

τῶν τῶν ἐν αὐτῇ σιωπῶν.
 τῇ δ' ὑπεραίρε, δέξαν αὐτοῖς
 ἐπὶ πρῶτον, ἢ μὴ ἐμὸν δεσπῶ
 τῶν λιγυτῶν ἐκρυψάν· ἐμὴ δὲ
 ἀρῆμην ἐν τῶν πεδῶν, καὶ
 ἴσιν αὐτῇ, τῇ λιγυτῇ, ἵς ἐ-
 νυμὰ ὑπερῶν, ἐκρυψάν αὐτῇ
 συγκαλῶν· ἢ δὲ τρατιώται,
 ἐκ τῆς ἐδῆ τότε μέλλει θάνατο
 τῆς, ὡς ἴσασιν, καὶ βαρύν
 τῆς πλεονῶν, ἴσιν δὲ τῶν πῶ
 λιν, καὶ τοῖς τρατιώταις τοῖς
 σὺν αὐτῇ ἐντυχῶν, λίγη τῶν
 ἀπὸ νοῦν τῇ λιγυτῇ, οἱ ἢ σὺν
 αὐτῇ σιωπῶν, καὶ αὐτῇ
 σὺν ἴσιν ἐκρυψάν, καὶ
 καὶ πλεονῶν τῆς τῆς
 πόλεως ἀρχοντας· οἱ δὲ ἴσιν
 τῶν τῶν ὑπερῶν πλεονῶν,
 καὶ τῆς ἐν δὲ πλεονῶν πλεονῶν
 θῶν ἐκρυψάν, ὡς δὲ πλεονῶν
 ἴσιν, ἢ λιγυτῇ ἐκρυψάν
 πλεονῶν· οἱ μὴ αὐτῇ τρατιώται, ἐκρυψάν
 ἐκρυψάν ὡς τῶν λιγυτῇ,
 καὶ τῇ, τῶν ἐκρυψάν, οἱ δὲ ἐκρυψάν
 αὐτῇ ἄλλο ἐκρυψάν ἐκρυψάν
 γιν, αὐτῇ αὐτῇ, αὐτῇ ἐκρυψάν,
 ἐκρυψάν δὲ ἐκρυψάν, καὶ πλεονῶν
 ἐκρυψάν, καὶ πλεονῶν ἐκρυψάν, ἐκρυψάν
 ἐκρυψάν, ἐκρυψάν ἐκρυψάν, ἐκρυψάν
 ἐκρυψάν, ἐκρυψάν ἐκρυψάν, ἐκρυψάν

amici consilio se in arca in-
 clusit: me pedibus per gra-
 dum attractum recludunt in
 superiori adium parte. Mi-
 les ubi de uia surgens, uixq;
 ambulans ob susceptas pla-
 gas, in urbem redisset, nar-
 rat commilitonibus qui ob-
 uiam forte facti sunt, iniu-
 riam hortulani. Hi cum nos-
 sent quo essemus in loco, sum-
 pto magistratu uenientes do-
 mum, lictorem intus dedu-
 cunt, iubentes eos qui domi
 essent, educi. Cū lateret hor-
 tulanus, exclamant milites,
 illum & asinum intus esse.
 qui domi erant, nullos esse
 alios præter se, neq; uirum
 neq; asinum, affirmant. Cū
 tumultus & clamor pluri-
 mus in paruo loco esset ex-
 citatus, ego quidnam esset,
 cupidus sciendi, caput e fe-
 nestra extuli: quo illi uiso.
 statim

ἰσχυρότερον, οὐδὲν ἀνίστασθαι· οἱ
 δὲ ἐκλήκιστον ψῆφον λέγον-
 τός. καὶ οἱ ἄρχοντες ἔσαν πα-
 ριστάμενοι, καὶ πάντα ἀνι-
 στευόμενοι, ὡς ἴσκησαι τὸν ἰ-
 μὸν δισπότῳ, τῇ λιβατῇ ἰγο-
 κειμένον. καὶ λαβόντες, τὸν
 μὲν ἅτε τὸ ἀντιμετρεῖον πεί-
 πται, λόγον τῶν τιτολημμέ-
 νων ὑφίσταται, ἡμῖν δὲ ἐκεί-
 νων βαρύνοντες, τοῖς στρατιώ-
 ταις ἐπίδουλον. πάντες δὲ
 ἡσυχίαν ἰγίλον, ὡς τῇ μὲν
 σκατὶ ἐκ τῶν ὑποφύων, καὶ
 προσέτι τὸν ἑαυτοῦ δισπό-
 τῳ. λέγει τότε ὁ ἡμῶν πρότερος
 ἄνθρωπος ὡς ἀνθρώποις ἐλόντες
 ἔστω. ὁ δὲ οὐκ ἀνέκρινε. τῇ
 δὲ ὑποφύῳ, τί μὲν ἐπαθόν ἐ-
 λυπηρὸς, εἰ μὲν δισπότῳ, ἐπὶ
 οἷον. οἱ δὲ στρατιώταις πολλὰ
 σαρμὰ ἔγνων, καὶ πιπρῆσται
 με πέντε καὶ ἑκατομμύρια Ἀτ-
 τικῶν. οἱ δὲ ὑποφύῳ, ὁ δὲ ὁρᾷ
 πᾶν ἢν ἀνδρὲς σφῶδρα πλε-
 οῖον, πόλιν τῶν ἐν Μακεδονίᾳ ὁ μάλιστα, Θεσσαλονίκης. ἔ-
 στω τέχνην ἔχει ταύτῳ· τὰ ἑνὶ τῇ δισπότῳ ἰσχυρᾷ, καὶ
 ἔχει καὶ ἀδελφὸν σὺν ἅλῳ, ἄρτιος πώτην, καὶ μελίπικτον ἡμε-
 ρῶν ἐπιτάμενον. ἔτοι οἱ ἀδελφοὶ, οὐ σκῆψις ἡ ἀντιπῶν ἀλλήλοις,
 καὶ ἡλικίαν ἐν ταύτῳ, καὶ τὰ σκῆψις τῶν τεχνῶν ἔχει ἀντιπῶν
 μέλει.

statim exclamant in menda-
 cio deprehensos. Scrutantes
 singula, hortulanū inuene-
 rant in arcula iacētem. ex-
 tractum iudicibus tradunt,
 errati poenam daturū. Me
 inferius demissum dant mi-
 litibus. Ridebāt in me uersi
 omnes, qui meo iudicio proo-
 dissem dominum: ex quo id
 uerbum primum prodijt in
 uulgu, Exdaisino cōspecto.
 Quid deinceps patrono ac-
 ciderit, ignoro: miles me co-
 mit minis uiginti, qui mi-
 nister erat uiri praeiuditis
 Thessalonicae Macedoniae
 ciuitatis. Eius ministerium
 erat epulas parare diuiti.
 Cum isto conseruus frater
 habitabat pistor, placentis
 melle conficiens: commuo-
 nia suae bis erant artis uten-
 filia atque instrumenta.

Hi

πῦμα μετὰ δὲ σωύειν τρια-
 φῆς πάλιν καλὸν ἰγνύειν, καὶ
 τὸ δάγμα ἰσχυρότερον τῇ τριχὶ
 ἀπὸ τῆς λαβῆς. οἱ δὲ γυναικῶταί, οἱ
 μέγαν τί με καὶ πῶστα ἐρωτῶντες,
 καὶ τὰ λευκίδια μὴ λαπαυώ-
 μεθα, ἀλλ' ἐν ταύτῃ κίτρῳ ἴ-
 τετα, αἱ ὑπόνοιαι ἐρχονται τοῦ
 σιδηρῆς κίτρῳ. καὶ
 προσελθόντες, ὡς αἱ τὸ βαλ-
 νάριον ἀπὸ τῆς ἐκείνης τῆς
 ὁδοῦ συγκαλίσσονται, προσβα-
 λόντες ὅπῃ τινι ἐκ τῆς ἐκείνης
 ὁδοῦ, ἰσχυροῦς τοῦ πέντε. καὶ
 γὰρ τίνα τὸ δάγμα μὴ δὲ αὐτῶν,
 ὅστις προσελθὼν· οἱ δὲ τὰ
 μὴ πρῶτα ἰγνύειν, ἐρωτῶντες
 ἀφιστὼν ἀπιστῶν. ἔτα δὲ τὸς
 δημοφύλακας ἐκείνους καὶ πῶ-
 ὲν μὲν δὲ αὐτῶν καὶ γίλως πολλὸς
 ἔμ. ὡς καὶ ὁ δισπότης αὐτῶν
 ἔκκειναι τὸ γίλωτον, θερμὸν δὲ
 τὸ ἐξελθόν, καὶ ὑπὲρ τινος, ἵπ-
 πος τῆς αὐτῆς οἱ ἐκ γίλωτον. ἵπ-
 πος δὲ ἔκκειναι, καὶ δὲ αὐτῶν τὸ
 συμποσίον, καὶ δὲ αὐτῶν δὲ
 σι, ὅρα μὲν οὐδὲ ἀγρία μερίδα
 ἐκ τῆς αὐτῆς, καὶ μέγα ἐν γίλωτον ἀναβύσας, ἀσπρίαν δὲ αὐτῶν. καὶ γὰρ
 σφίδρον ὑπὲρ μὲν ἐκ τῆς δισπότης, ἐκ τῆς αὐτῆς καὶ λίγος ἵαλα-
 πτε. ὁ δὲ πολλὸς ὄχλος ἐκ τῆς γίλωτον, καὶ τὸ πρῶτον ἐκ τῆς αὐτῆς
 αὐτῶν

sum corpore pinguior, adeo
 ut pellis ex pilis nitidis ad-
 modum luceret. Illi me pin-
 guiorem factū uidentes, hor-
 deum uerò nequaquam mi-
 nuī, in suspicionem mei duo
 ἔτι, simulant se forās ire la-
 uandi gratia, clauso ostio,
 quid agam, per rimulas aspi-
 ciunt. Ego ignorans dolum,
 ad pradium proficiscor. Illi
 primò videre incipiunt in ci-
 bo asini desueto. Conseruis
 deinde ad id spectaculū uo-
 catis, rident simul omnes ue-
 hementius, adeo ut patronum
 peteret, quidnam accidisset
 ut adeo efferrentur risu. Ve-
 causam percepit, surgens à
 symposio, atq; introspicies,
 posteaquam me uidit sylue-
 stris apri frustra edentem, sta-
 tim ridens se intus corripuit.
 Ego agerrimè tuli me in fur-
 to & gula fuisse deprehensum.
 Ille subito risu me

iubet

αὐτῶν

ἄνω ἀγλαῖαι, αἱ τὸ ἐκὶνυ συμ
 πέσιον. ἐπεὶ τὰ τράπεζάν μοι
 παραβῆναι ἔπει, καὶ εἶναι ἐπὶ
 αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὲν δαυαλίον
 ἄλλα ἔνυ καὶ λαφάρων, ἐρίαι, λο
 πάδας, ζυμῆς, ἰχθύες· τὰ μὲν
 γὰρ καὶ ἰλαίῳ καὶ τακτικῶν, τῷ
 τοῦ, νάπυι ἄδινον μύρον. καὶ
 γὰρ τὴν τύχην ὁρῶν ἔδωκεν ἀπα
 λῆν μοι προσμεθίσθαι, καὶ μα
 θῶν ὅτι μὴ ἔτα μόνον τὸ παρ
 οῦτον ἀσασίαν, καὶ τοὶ ἔδωκεν
 πεπλησμένους, ἑμὺς ὁρίσαν, τῇ
 τραπέζῃ παρατάς. τὸ δὲ συμπό
 σιον ἐκλονήτε τῷ εἰλωτῇ. καὶ τῷ
 ἔπει, καὶ πίνετε οἶνον ἔτος ὅντος,
 ὡς τῷ αὐτῷ ἐκβρασάμενος ἔπει
 δῶ. καὶ ὁ διαπίπτης ἐκίλσιν, καὶ
 γὰρ τὸ προσφονήθην ἐπινον. ὁ δὲ
 εἶον εἰπὸς, ὁρῶν μὴ ἐτῶμα παρ
 οῦτος, τὸν πρὶν μὲν τὸν ἐμὲν
 ἐκλόνει τῷ διονυτῇ τινὶ καὶ λαβῶ
 λῆν τῷ ἐμὲν ὠνισσάμεν, καὶ ἄλ
 λο τοῦτον. ἐμὲ δὲ παρίδων ὁ
 περὶ τὸν τινὶ τῷ ἰαντῇ νεισί
 σκον, καὶ ἔπει καὶ τακτικῶν, ὅσα ποι
 ῶν μάλιστα, ψυχάγων ἑνὶ αὐτῷ
 φωνάμεν. τῷ δὲ ἔρι ῥάδιον ἔμψαν
 τὰ ἐκπινον γὰρ ὁρῶν, ὅς ἐστιν
 παρὸς, διδάσκοντες. καὶ πρῶτον πρὶν,

iubet in cōuiuuium deduci: de
 inde mensam parari aded
 multis cibis, ut nullus alter
 asinus eos potuisset edere.
 Cochleæ crudæ erant, pisces
 partim garo et oleo, partim
 sinapi conditi. Fortunâ ego
 arridentem mihi sentiens,
 cogitansq; his iocis salutem
 mihi afferri posse, mensa ad
 stans prandium sumpsit: qua
 ex re uniuersum conuiuuium
 se in risum effudit. Cum dia
 xisset quispiam: Bibet h:c a
 sinus et uinum, si quis minis
 stret: idq; patronus iussisset
 afferri, oblatum potavi. boe
 ille præter modum admira
 tus, duplex eius quo uendi
 tus eram, precium annume
 rari emptori iussit, meq; da
 ri adolescenti cuidam libero
 suo, tum nutriendum, tum
 instruendum, quæcūq; illius
 oblectare possent. Facile fuit
 illi me docere, parentem sio
 bi, facientemq; singula qua
 monstraret. Primum flecti
 me in genua supra-lectum

τῷ Διοπότῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει
 συναριστῶν, μέγα τι, καὶ πῶς
 δανῶς ἦν ἐγγόνον. καὶ ποτε
 γυνὴ ξυνη, ἡμίφρα καὶ μελὴν,
 πλὴν ὄψιν ἐκπεύει, παραλθῶσα
 αἴσω ἐλθὼν ἐμὲ ἀριστῶντα, αἰ
 ἐρωίκα με θορμὴν ἐμπύπτα, ἔτο
 ῖς, το καλλὸς ἰδῶσα ἔην, ἔτο
 δὲ, τῷ παραδίξῃ τῶν ἐμῶν
 ἐπιτυδολμάτων, αἰ ἐπὶν.
 μίαν συνασίαν παραλθῶσα. καὶ
 διακρίγεται πρὸς τὸν ἐπιστά-
 τῃν τὸν ἐμὸν, καὶ μετὸν ἀδρὸν
 αὐτῷ πᾶσι γίγνεται, αἰ συγχωρή-
 σθαι αὐτῇ, σὺν ἐμὲ πλὴν νύκτα
 ἀναπαύσασθαι. ἐκκῆν ὁ
 δὲ φροντίσας, αἰτι καὶ αὐτὸς
 τι ἐλθὼν ὅς ἐμὲ, αἰτι καὶ μὴ, λαμ-
 βάσας τὸν μετὸν. ἐλθὼν δὲ ἰ-
 σπύρα τι ἦν ἔν, ἐλθὼν ἔσσυ-
 ποσίς ἀφῆκεν ἡμᾶς ὁ Διοπό-
 τος, ἀναστρέφομεν, ἐνθα ἰκα-
 θύδομεν. καὶ πλὴν γυνῆκα ἐ-
 ρομεν, πάλας ἀφίγμεν ἡμῶν
 πλὴν ἐμὲ δὲν ἐν ἐμὸν μετὸν δὲ
 αὐτῇ προσκίφαλας μαλακὰς,
 καὶ τρώματ᾽ αἴσω κατὰ γαστερ, καὶ
 χαμῶνιον ἡμῶν ἀπὸ γαστῆς ἦν. αἰτα οἱ ῖς ὁ γυνῆκα δὲ
 αὐτῷ πε πλοσίον, πρὸ ἔσσυματις ἐκάλυψεν. ὁ ὅς λυγρὸν ἐνδον
 ἐκασί μέγα, ἦν πρὸ λαμπρόμενον ἐπὶ ἡ ἀπιδυσσάμεν, παρὶς

et aliorum civium epulae et
 magnum et pinguiorē red-
 diderant. et mulier quaedā
 externa mei uidendi cupida
 accedit, ut me aspiciat prae-
 dentem. ut affexit, euesti-
 gio in cupidinem mei exar-
 sit, tum asini specie adducta,
 tum impulsā ludorum uenu-
 state. Hæc cum liberto ut u-
 nam noctem mecum esse si-
 nat, magnō precio pacisci-
 tur: qui parum curans mei
 iacturam, precio accepto,
 cū aduesperasceret, post cæo-
 nam domini iussu abiēs, me
 ad locum ubi dormiebā, per-
 ducit. Ibi mulierē inuenimus
 lectum ingressā. puluina-
 ria mollia importata erant,
 uestes quoq., et stragulae, et
 stratum decens humi positū.
 Mulieris serui alio in loco
 abeūt iuxta domum dormi-
 tum: illa lumen intulit per-
 magnum, igni simile: exu-
 taq; ueste, nuda propter lu-

τῷ λυγρῷ γυναικὶ ἴλα. καὶ μύρον
ἐκτείνε ἀλαδάρει περιχαμί-
νε, τότε ἀλίστην, ἡ δὲ μὲν ἵ μύρι-
ζα, ἡ δὲ μάλιστα τὴν ῥινά μιν
μύρον ἐν πλάσσει. ἅτά μιν ἡ α-
τιφίλασι, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς
ἑρώμενον, καὶ αὐθροπον δι-
αίτησι. καὶ μιν ἐν τῷ φορβαίῳ
ἐπιλαβόμενον, οὐδὲ τὸ χαμβο-
νισμὸν ἴλα. ἡ δὲ γὰρ ἡδὲν τρίτον
παραπαλίσουσι. ὡς ἔτι δὲ
μύρον, καὶ οἷον ἡ παλαιὰ πολ-
λὴ ὑπερβριγμένη, καὶ τῷ χρυ-
τῷ ἡ μύρον οὐστρημένη, καὶ τὴν
παιδίον ἑρῶν πάντα κα-
λῶν, ἡδὲν ματα, καὶ σφίδρα ὑπὲρ
γυναικὸς, ὅπως ἀναβίσιμαί τινι αὐ-
θροπον. καὶ γὰρ ἡδὲν ἐγγύθεν
ἐν τῷ φασμασί, ἀλλὰ ἐπὶ τοῖς
ὑδασι σιωπῶντες ἐτυχον ἑρῶν ἡ-
μέρας, ἐπὶ γυναικὶ ἡ χρυσό-
μιν ἔνν. καὶ μιν καὶ τὸ τὸ μὲν
δύο ἐπὶ μύρον ἡδὲν, μὲν ἡ χρυσό-
ματα ἡδὲν διασπαρῶν, ἡ δὲ γὰρ
ὡσπερ αὐθροπον, καλῶν δὲ
σὺ δὲ μιν, ἐγγύθεν ἡδὲν ἡδὲν
δὲ μιν ἡδὲν γυναικὶ πολλοῖς τοῖς
φιλῶμασι, καὶ τῷ τῷ ἑρῶν ἡδὲν
πρὸς παλαιόν, ὡς ἡδὲν ἡδὲν
ἐτυχον, ὡσπερ αὐθροπον παρα-

men stetit: deinde ex alaba-
stro pro sterens unguentū, se
primum iū inungit, naresq;
unguento replet: postmodū
exosculatur, ea loquens, quae
amor in hominem dilectum
proferre cogit. Deinde me
fune in stratum trahit. Ego
nequaquam tertio egēs horo-
tatore, quō ducor accedens,
cū uino ueteri essem resper-
sus, unguenti quoque odore
incitatus, pulchritudine in-
super puellae commotus, in-
clino me, dubius quonam pa-
cto concumberem cum mu-
liere. nam ex quo asinus fui,
expers coitus fui: neq; cum
asinis in ea re consueueram,
neq; asinam cognorā. Itaq;
baud parum mihi timor in-
cessit ne scinderem dilacer-
raremq; in coitu mulierē, ac
postmodum tāquam homi-
cida meritam subire pœnā.
sed hæc incassum à me cogi-
tabatur. nam mulier multis
amatorijs me osculis prouo-
cans, ubi me ad opus para-
tū sensu, ut homini superin-
cumbens

κειμένη, περιβάλλεται με, καὶ
 ἄρσασα ἔσω, ὅλην περιδείξατο.
 ἡγεῖτο μὲν ὁ δούλος, ἰδιδόικεν ἴτι,
 καὶ ὅπισθεν ἀπὸ γοῦ ἱμαῶν ἄντη
 μαχρὴν τὴν ποδῶν αὐτῆς ἱμῶς
 ἔχοντο, ὥς τι μὴ ὑποχωρεῖν, καὶ αὐ-
 τὴν ἔπειτο τὸ ποδῶν. ἰπὸν δὲ
 κοιλῶς ἐπέβλεψεν, ἴτι μοι καὶ πρὸς
 αὐτὴν πρὸς τὴν τὴν γυναικὸς ἔδω-
 κέν τι καὶ τὸν ποδῶν, ἀδῶς λοιπὸν
 ὑπεκρίτου, ἰνὸν μέλος, ὥς ἐ-
 λπὴν ἔλω κακίον τὸ αὐτῆς παρὰ
 φάσκει μοι. καὶ ὅ γυνὴ, ὅτις ἦν
 ἄρσας τὰ Ἀρρεδίσια ἰτοίμας,
 καὶ τὸ ἀπὸ αὐτῆς ἔδωκεν ἑλπί-
 σιν, ὥς τι ὅλως τὴν συνί-
 πειν ἰμοὶ ἰδανήσασθαι. ἀμα δὲ τῇ
 ἑμῇ, ὁ μὲν ἀνσφῶσα ἀπῆκε;
 σιωπῶν πρὸς τὴν ἰπτάτω
 ἱμῶν, οἷον ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν
 μοῖον τὸν αὐτὸν τὸν νοῦν. ὁ δὲ αὐ-
 τῇ μὲν πλεονεκτήσας ἐν τῇ ἱμῶν
 γυναικὸς, καὶ τῇ διαπότη καὶ
 νότον ἐν ἱμοῖν πιδεξάμενος;
 συγκατακλήσκει με τῇ γυναικί. καὶ
 ὅ καὶ ἐχρῆσθαι μοι δένει. καὶ
 ποῖς ἰλθὼν ὁ ἰπτάτης, ἀπαγ-
 γίλλας τῇ διαπότη τὸ ἔργον,
 ὥς ἦν αὐτὴς διδάσκει. καὶ ἱμοῦ
 ἴαν ἴαν ἴαν ἴαν ἴαν ἴαν ἴαν ἴαν ἴαν

cumbens me complectitur;
 ac paulum eleuans, totum
 inguen accepit. Ego cum re-
 trocederem, adhuc reformi-
 dans, illa meos amplexa clu-
 nes, ad sese trahit, cedentem
 paulo: Quorsum, inquit,
 refugis? atq; acrius comple-
 xui inhæret. Vt uero sensi su-
 pellectilem iam mihi deesse
 ad explendam sceminæ libi-
 dinem ac uoluptatē, timore
 deposito, haudquaquam am-
 plius insequenti cedens, eius
 obtemperavi libens cupidita-
 ti: existimauiq; nō esse me
 Pasiphaes adultero deterio-
 rē. Hoc pacto uniuersa nox
 ueneri data est, in uoluptas-
 tem coitus frequenter con-
 sumpta: Cum dies aduenise-
 set, abiens mulier custodem
 meum cōuenit, precioq; no-
 ctē aliam redemit. Ille di-
 tior meo opere factus, quā
 rem domino significasset,
 cum scēmina reliquit in-
 clusum: quæ priori exerci-
 tio intenta, uoluptati opeo
 impendit. Libertus interim
 uestperi;

μὴ ἀλείτῃ, ἀγὰρ κῦτὲρ ἰσπί-
ρας ἔδει, ἐνθα ἱκαθούδωμην, καὶ
διὰ τινος ὁπῆς τῆ θύρας δάο
κνυοί μί, ἐνδον τῆ μάρακι σου.
πύναξέμελλον. ὁ δὲ ἑοδαίς τῇ
δία, καὶ διαμοσίᾳ μί δάξαι
ταῦτα ποιοῦντα ἐπιθύμῃσι.
καὶ λελούει πρὸς μηδὲνα ἔξω τῆ
το ἀπῆρ, ἵνα, ἴση, ἰν τῇ ἡμέρᾳ,
ἐλθὼς παραγάγωμεν τὸν
αἰς τὸ θέατρον, σὺν τινι τῇ λα-
τὰς διδοκασμῶν γυναικῶν, καὶ
πάντων ὀφθαλμοῖς ἰδῆ τὴν
γυναικὰ ἀναβήσονται, καὶ τινὰ
τῶν γυναικῶν, ὃ τις κατέκλει-
οιτο θυρίτις ἀποθανῶν, ἀγ-
οισιν ἐνδον παρ' ἐμὴ, καὶ προσέ-
ναι τι ἐκίλῃον, καὶ φαύς ἐμῶ.
ἄτα τὸ πειλυσταῖον, τῇ ἡμέρᾳ
ἐκάνης ἐντάσεις, ἰν ἡ τὰς φίλο
τιμίας ἄγῃ ὁ ἐμὸς δισπότης,
ἀσάγαρ ἰγνυσάμ μί αἰς τὸ
θέατρον, καὶ ἀσάγαρ ἔτω, κλίνῃ
ἐν μεγάλῃ, ἀπὸ χαλάνης ἰνδε
πῆς πεποιημένη, χρυσῶ ἰσφρα-
τυμῆν. ἰδῆ ταύτης μί ἀνα-
κλίνουσι, ἰδῆ καὶ μί τὴν γυναι-
κα παρακατέκλιναν. ἄτα οὕτως ἡμᾶς ἐπίθηναν ἐπὶ τινος μη-
χανήματι, καὶ ἔσω αἰς τὸ θέατρον παρασείκωντο, καὶ ἰδῆ κεν
ἰν τῇ μέσῃ, καὶ οἱ ἀνδρες μίγα ἀνιβόσαν, καὶ κρότῃ πάντες

uesperi, me inscio, ad interio-
rem in quo dormiebamus lo-
cum perducto patrono, me
per rimulam ostendit cum
adolescentula coeuntem. Eo
aspectu oblectatus, rem pro-
hibet efferri, cupiens me in
theatrum duci ludorum tem-
pore, quò id meum spectacu-
lum in aliqua ex his quæ ad
bestias damnatæ essent fœ-
mina, in conspectu omnium
uideretur. Ac ad me intro-
ductâ mulierem mihi hæreo
re, & demulcere manibus
iubent, ut cū ludorū instaret
dies, in theatrum deducere-
mur, omnibus spectaculo fu-
turi. Lectus erat magnus,
ex Indica factus testudine,
atq; ornatus auro. In hoc me
collocant, & iuxta ponunt
mulierē: deinde supra machi-
nam lectū positum in mediū
theatri ferūt, magna cū ac-
clamatione populi plausuq;

manus

χερσὶς θ' ἄλκῃ ἐπ' ἡμοί, καὶ φά-
 ρισα θ' ἡμῖν παρήκατο, καὶ πολ-
 λὰ ἰσχυρὰ καὶ ἰσχυρὰ ἐν αὐτῇ ἵκα-
 το, ὅσα τραγῶντες ἀνθρώποι
 ἐν δάπνῃ ἔχουσιν. καὶ πᾶσι δὲ
 ἡμῖν παρετήκισαν, οἰνοχόαι
 καλοὶ, τὸ οἶνον ἡμῖν χρυσὸν δια-
 κινούμενοι. ὁ δὲ οὖν ἐπαύσατο,
 ἔσως ὁππότε, ἐκείνους μὲ ἀρι-
 στῶν ἰγὼ δὲ ἅμα δὲ ἡδόμενος,
 ἐν τῷ θιάτρῳ βασιλεύμενος,
 ἅμα δὲ ἰδίδειν, μὲ πῦρ ἀφύκτο
 ὃ λίαν ἀναπυρρῶνται, ἐν τῇ
 τῷ δὲ τινος αὐτοῦ, φίρουτο,
 παρὰ δ' αὐτοῦτο, ἐν τοῖς ἄλλοις
 αὐτοῖς ἐν τῷ καὶ ῥόδων χλωρῶν
 φύλλῳ, καὶ μηδὲν ἐν τῷ οὐκ ὄντι, ἀ-
 ναπυρρῶντες τὸ λίαν, ἐκπύρρῳ.
 καὶ οἱ δὲ ἔχοντες μὲ ἀνίστασθαι
 ὀρχησόμενοι, ἰγὼ δὲ ἐν τῷ ἐν τῷ
 ἐπὶ ῥίχῳ, καὶ ἀπαυθιζόμενος
 ἀπ' αὐτοῦ τὸ αὐτοῦ τὰ ῥόδα,
 βατίνιον. τῶν δὲ ἐν τῷ βαρμα-
 ρόντων ἐπ' ἡμοί, ἀπεκρίθη δὲ
 ἡμῖν ἐν τῷ ἐν τῷ ὄψι, καὶ
 ἀπόλλυται, καὶ ἀφ' αὐτοῦ ὅν ἐν τῷ
 οὐκ ὄντι παλαιῶν οὐκ ὄντι, ὁ δὲ ἄ-
 ναυτοῦ αὐτοῖς ἐν τῷ μοι γυμνῶν
 ἀνίσταται, καὶ δὲ παραδόξῳ ταύ-
 τη, καὶ μὲν δὲ ποτὶ ἰλπίδιον θίγει πάντες ἐκπύρρῳ, ἀ-
 ναυτοῦ

manus aduersus me exten-
 dentis. Nobis mensa erat plu-
 ribus preparata rebus, quæ
 in cœna deliciarum caussa
 hominibus apponuntur. Ad-
 stabant nobis formosi pueri
 pincernæ, uinum nobis au-
 reo poculo ministrantes. Ibi
 custos adstās meus, iubet me
 prandere. Verecundabar in
 theatro situs, et simul exti-
 mescebam ne quis ursus aut
 leo ad me dilaniandum pro-
 siliret. Hic ego inter alios flo-
 res recentium rosarum folia
 conspiciatus, statim ē lecto
 profilio. Arbitrabantur re-
 liqui me ueluti saltaturū ad-
 ludum præbendum surrexis-
 se: at ego inter homines ad
 flores usq; de latas, rosas sco-
 lectas pascor. tum singulis
 rem admirantibus, iumentū
 speciē depono, omniq; prio-
 ris asini sublata forma, in
 Lucium illum priscum ante
 eos nudus redi. Hoc inspe-
 rato ueluti mirando mon-
 stro stupefactus populus,
 ναυτοῦ

τὸν ἐπιθυροῦσσαν, καὶ τὸ δια-
 τρον εἰς δύο γυνάμεις ἰσχύϊτο.
 οἱ μὲν γὰρ, ὅσπερ φάρμακα
 ἀνὰ ἐπιστάμενον, καὶ κακὸν τι
 πολυμορφον, ἐξίουσιν ὅπως ἐν-
 δον πυρὶ μὲ ἀποθανῶν· οἱ δὲ πε-
 ριμέναι καὶ τὰς αὖτ' ἐμὲ λόγους
 ἐλιγον δῆμ, καὶ πρότερον δια-
 γνῶναι, ἅθ' οὕτω διαῖσαι περὶ
 τεύτων, ἡδὲ δραμῶν πρὸς
 τὸν ἀρχοντα τῆς ἰπαρχίας (ἐ-
 τεχε δὲ τῇ δια ταύτῃ παρῶν)
 ἐλιγον ἡάττωθεν, ὅτι γυνή μὲ
 Θιτ[αλὴ, γυναικὶς Θιτ[αλῆς
 δούλη, χρίσματος μιμαγού.
 μὲν ἰπαλάφασα, ὄνον ποιῶ-
 σαι, καὶ ἰκίτσουρον αὐτὸν, λα-
 βόντα ἔχον μὲ ἐν φουρῇ ἐν-
 ὅν αὐτὸν πάσασμαι, ὡς ἐ ἡα-
 ταψύδομαι, οὕτω γιγνώσκεις.
 καὶ ἰαρχον, λίγι, φασίμ, ὁμῖν
 ὄνομα τὸ σὸν, καὶ γονίον τῶν
 σῶν, καὶ συγγενῶν, εἰ τίνας
 φῆς ἔχειν τῷ γένει προσήκον-
 τας, καὶ πόλιν, ἡδὲ πατὲρ
 μὲν, ἱερῶ, ἐστὶ μὲν Δέκι, τῷ
 δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ, Γάιος ἄμ-
 φων δὲ, τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα
 αἰνὰ ἔχοντες, ἡδὲ μὲν ἱστορίων καὶ ἄλλων ἀμὲ συγγραφῶν, ὅς
 περὶ τῆς ἐλιγῶν ἐστὶ, καὶ πάντες ἀγαθὸς πατὴρ ὅς μῖν πατέρα

magno coorto murmure, in
 diuersas sententias distrabe-
 batur. alij ut magum, inq̃
 uarias formas mutari soli-
 tum, statim igni comburen-
 dum: alij paulo expectandū,
 meq̃ prius audiendum cen-
 sebant, ac postea sententiam
 ferendam. At ego ad prae-
 ctū urbis, qui aderat in thea-
 tro, currens, dixi me à seruā
 Thessalā mulieris, quae ma-
 ga erat, unguēto perfusum,
 in asinum fuisse conuersum.
 rogo me in custodia detine-
 at, quoad certior fieret me
 loqui uera. Dic, inquit prae-
 ses, tuorum parentum
 cognatorum, si quos habes,
 ciuitatis, nomē. Patrem
 esse mihi Lucium respondi,
 fratrem Caium, eodem quo
 ego uocatus cognomine: me
 historiarum aliarumq̃ re-
 rum scriptorem, fratrem
 poetam atque augurem es-
 se, patriam urbem Achaiae

Patras.

Ἀρχαίης, ὃ δὲ δικαστὴς, ἐπὶ
 πάντα ἕκαστον φιλιότητα ἔμοι,
 ἱερὰ, λίαν αὐδρῶν ἕως αἰ, καὶ ξί-
 νου, οἰκίᾳ τέ μοι ὑποδέξαμην
 νου, καὶ δούριε τιμῆσάντων.
 καὶ ἐπίσταμαι ὅτι ὑδὲρ ψού-
 δῃ, πάντες ἐκάντην ἔρ. καὶ τῷ
 δούριε ἀναπαύσεαι, πόρι-
 βάλλεται, καὶ πολλὰ ἐφίλει,
 καὶ μοι καὶ ἐπὶ αὐτῷ ὄγγῳ, ὡς ἰαν-
 τέρ. ἐν τούτῳ δὲ, καὶ ὁ ἀδελφεὸς
 ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύρεον, καὶ
 ἄλλα μοι πολλά κέμεινον. ἔκ-
 τούτῳ μοι ὁ ἀρχὸν δημοσίᾳ,
 πάντων ἀπέναντον, ἀπειλὴν. καὶ
 ἐλθόντων ὑδὲ θάλατταν, ναῦν
 ἰσχυρὰ μίβα, καὶ τῷ ἀποσκευ-
 ῶν ἐνθιμίβα. ἐγὼ δὲ ἐράτι-
 σον εἶναι ἐγνων, ἐλθὼν παρὰ
 τῷ γυναικίᾳ τῷ ἱραδῶσαν
 μοι τῷ ὄντι, καλλίον αὐτῇ φασ-
 εῖν αὐτὴν λίγων, νῦν ἐν αὐτῷ ῥώπῳ
 ὄν, ὃ δὲ μὲ ἀσμελὲς τὸ εἶσι δέ-
 ξαστο, τῷ παραδέξω, οἶμαι, τῷ
 πράγματι. ὑδὲ τὸ ῥοπομλὴν,
 καὶ λαπνὴρ σὺν αὐτῇ, καὶ ἡ-
 θούλειον ἐκίτου. ἔκ γὰρ ἐπαυ-
 μῶν, νηπίσιως ἄξιον εἶναι νομί-
 ζω, τὸ ὄντι ἀγαπηθὲντα, νῦν
 ἐρῶμεθρον αὐθιγῶπον ὑπερῖρυνθῃ, καὶ τῷ ἱραδῶσαν ὑπερῖρυν. καὶ

Patras. Quæ ubi præses au-
 diuit: Hospitis, inquit, filius
 es, hominis mihi amicissimi,
 qui me domi solutus est exci-
 pere, et donis prosequi. Scio
 te nil mentiri, tali parente
 natum: deq; sella descendēs,
 me amplexus exosculatur,
 ac deducit domum. Interim
 meus aduenit frater, argen-
 tum afferens, aliaq; multa.
 Cum præses adstantibus om-
 nibus me missum fecisset, ad
 mare descendimus. Præpa-
 rata iam naui, comiteatūq;
 imposito, optimū factu sum
 ratus, priusquam abire, fœ-
 minam conuenire quæ me
 asinum adeò dilexerat. mul-
 to enim magis uirum me a-
 sino pulchriorem fore sibi
 charum existimaui. Illa ad-
 modū leta me uidit, rei mi-
 raculo delectata, ac cœnare
 cubareq; secum hortata est.
 Existimabam illam quæ a-
 sinū dilexisset, multo maiore
 in homine uoluptatem sum-
 pturam. Quū cœnassemus,

Διπτῷ

ἐάντι σὺν αὐτῇ, καὶ ἐν τῷ μύρῳ
ἀλάφομαι, καὶ τιφαιῶμαι τῷ
φιλάτῳ, καὶ ἐς ἀνθρώπου με-
σῶτα ἴσθαι. ἰπὸ δ' ἦν
νύξ βαθεῖα, ἥ δὲ καὶ καθύδην
ἴδει. λέγων δ' ἰπαιῖταμαι, καὶ
ὡσπερ ἂν μίγα τι ποιεῖν ἀγ-
θόν, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι
γυμνὸς, ὡς δὴ θῶν ἔτι μάλλον
ἀρίστην, ἐκ τῆς πρὸς τὸν ὕπνῳ
συγκρίσις. καὶ ὅ, ἰπαιδὲν ἂν
με πᾶντα ἀνθρώπινα ἔχοντα,
πρὸς πύσασά μοι, ὃ θάρ-
σεν ἐμῷ, ἴφην, καὶ τῷ ἰμῷ οἰκίᾳς,
καὶ μακρὰν ποίησιν, καὶ
μέσθην. ἰμῷ δ' ἰρμελύν, τί γὰρ
καὶ ἡμάρτυρά μοι τοιῶτον; ἰ-
γὼ δὲ, ἴφην, μὰ Δία, ὅχι σὲ, ἀλ-
λὰ τῷ ὕπνῳ τῷ σὲ ἰρμελύναι τίτι
ἰπαιδῶν, καὶ ὅχι σοὶ σωτηρίαν
δοῖν. καὶ ἡμῶν σὲ καὶ νῦν ἰπαι-
δῶν γὰρ μόνον τὸ μίγα τῷ ὕπνῳ
σύμβολον διασώζην, καὶ σύ-
ρην σὺν δὲ μοι ἰπαιδῶν, ὅτι ἰ-
κίην τῷ καλῷ καὶ χρυσίμῳ ζῶν,
ἐς πύθον μίταμερθεῖς. καὶ
καλῶ ἦ δὲ σὺν τῷ οἰκίᾳς, καὶ
καλῶς με, τῶν νότων με-
τήν, καὶ μὴ δῶν ἔξω τῷ οἰ-
κίᾳς. καὶ ὅτι δὲ πρὸ τοῦ ἀματιῶν, ἔξω γυμνὸς, καλῶς,

unguento ungor: coronaq;
ex amātissimis rosis, ut quæ
mibi formam hominis resti-
tuissent, imposita capiti, quā
sempus dormiendi iam no-
cte intēpesta adesset, uestes
exuo adstans nudus, ueluti
rem gratam fœminæ factu-
rus, quum pro asino uirum
haberet. At illa ut me nudū
aspexit, & singula hominē
esse, in me expuēs: Abi hinc
in malam rem, ait: abscede
ocys, alibi dormiturus. Cū
peterem quōdnam ob erra-
tum meum id diceret: Quo-
niam non te, ait, sed asinum
dilexi, quod cum non tecum
cancubui. Equidem arbitra-
bar te asini solam speciē de-
posuisse: insigne illud quod
dilexeram, seruasse: tu uerò
omisisti id, quod solum in a-
sino pulchrū uidebatur atq;
utile, in simium quēdam cō-
uersus. statimq; uocatis do-
mesticis mandat, extra do-
mum forās me nudum eij-
ci. Ego ante domum nudus,

ἵσταμαι μὲν καὶ μηρυγ-
 μῶν, τὴν γὰρ γυμνὴν πο-
 λαβὼν, ταύτῃ συνιπάζουδον.
 ἅμα δὲ τῷ ὄρεσιν γυμνὸς ὢν,
 ἴθιον ἰδὼ νᾶον, καὶ λίγω περὶ
 τὴν ἀδελφὸν, τὴν ἑμαυτῇ ἐν
 γήλωτι συμφορᾷ. ἔπειτα ἐν
 τῇ πόλει, διξίῳ πνέουσας
 τῶν αὐτῶν, πλῆθος ἔνδον, καὶ
 ὀλίγας ἑμέρας ὄρχεσθαι εἰς
 τὴν ἑμὴν πατρίδα. ἵσταμαι
 θύοις ἐν τῇσι θύοις, καὶ αὐτὰ
 θύομαι ἑσθαι. καὶ Δὲ, ἐν ἐν
 ἑμὴν πρὸς τὴν, ἔτι δὲ τὸ ἑλ-
 γον, ἀλλ' ὅτι ἔτι πορφυρίας,
 διὰ μακρὸν πᾶν, καὶ οὕτω δὲ μέλει, οἰκιστὴν αὐτοσυνε-
 ρῶν.

coronatus, unctus, in nuda
 solo iacui. Diluculo mare ver-
 sum respiciens, nudus fratri
 narraui nō absq; risu in for-
 tunium meum. Vento dein-
 de flante naudem, ascenden-
 tes, paucis diebus in patriam
 uenimus: ubi Dñs mea salu-
 tis authoribus sacra persol-
 ui, ac in templo dona suscep-
 di: non quòd ex canis ē podi-
 ce (ut uulgo aiūt) sed ex lon-
 ga asini peregrinatione, ac
 uix tandē in patriam redie-
 rim, salutem consecutus.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Palæstra penes focum.) Palæstra iocofè inditum An-
 cillæ nomen, ut apud Plautum in Cistellaria, cuidam Gym-
 nasium. b Quod olim Candauli.) Videtur alludere ad
 historiam Candaulis, quæ est apud Herodot. libro primo.

c Partem syluestris asini.) Asini Syluestres in delicijs ci-
 borum olim fuere: qui licet sint generis ualentissimi, in quo
 plurimū est alimenti, ut docet Celsus: Gelenus tamē eius carnē
 mali succi, & digestu difficilem tradit. Plinius uerò lib. 8. sic
 ait: Onagri in Phrygia & Lycaonia præcipui. Pullis eorum
 seu præstantibus sapore, Africa gloriatur, quos Lalifiones ap-
 pellant ὄνον ἄγχιον. Latini onagrum, asinum agrestem, syluestre
 & ferum uocant. d Asino conspecto.) Adagium dici so-
 litum in eos, qui stoliditatē suam dum ineptè studēt dissimula-
 re, ridi-

re, ridiculè produntur. e E' canis podice id est, culo. Dictum uidetur à Luciano, pro eo quodd est, rebus anxijs atq; angustis: quodd ea pars arctior sit huic animanti, quam obrem & excernunt difficilior. Laertius ait, uulgò iactatum fuisse in Zenonem, quodd in canis postico de repub. còscripisset, uel quodd numis anxie, uel quodd ineptè.

ZEYΣ TPA

ἡδύς

I V P I T E R T R A

gædus:

Vincentio Obsopæo interprete.

A R G V M E N T V M.

Eiusdem propè argumenti & hic dialogus est, nisi quodd hic Epicureum etiam quendam introducit, qui deos omnino negat ullos esse, nedum prouidentia sua mundū gubernare: fortuituq; ac temerè omnia geri contendit. Deinde & ipsa tractatio in plures personas spargitur, ac tota dramatica est. Principid enim Iupiter fingitur audita disputatione Timoclis Stoici & Damidis, eius quem modò dixi, Epicurei, grauiter incensus, ac metu pariter atq; dolore commotus esse. Cuius rei causam dum cæteri ab eo inquirunt, eandemq; disputationem ab iisdè illis iterum instaurari audiunt, tandem còsilijs mutuo inter se collatis, generale deorum omnium conciliū super eadè re cògregandum decernitur. Conuocatis itaq; per præconè Mercurium uniuerfis, & iisdem pro sua cuiq; dignitate assignatis sedibus, cum diu inter se de confesso altercati fuissent, postremò imperato silentio, Iupiter cum magna perturbatione totū negocium ac summam disputationis illius exponit, admonēs, & ob oculos imminente posito periculo exhortans, ut in comune omnes consulere, & malo huic remedium aliquod querere uelint. Primus igitur accepta dicendi potestate Momus, graui obiurgatione deorum securitatem ac negligentiam reprehendit, ut qui & malos euehi sinant, & contrà bonos ac iustos opprimi, neq; responsa certa & expedita hominibus dēt, neq; etiam poetarum scripta aboleri faciant, per quæ stupra, adulteria, bella ac seditiones ipsorum euulgētur: quare quic-

quid huius accidat, ipsorum culpa atq; inertia accidere. Atq; hinc oratione ad ipsum Iouē conuersa, etiā exemplis hæc cōfirmat. Post quem cum alij alia censerent, omnium ferē sentētiæ idem; confutat: uel quodd per se absurde & inutiles essent, uel quodd absurda & incommoda ex ijs secutura. Præcipuē uerō Apolliniis consiliū reprehendit; cuius etiam oraculum super euentu & uictoria disputationis huius prolatum, ob uanitatem irridet. Ob quæ Hercules, cum ipse postremus sententiam dixisset, audiretq; satis prohiberi sese quo minus sacra ac tēpla sua ui contra impios tueri posset, eō tandem redit, ut dicat se malle apud inferos esse, atq; ibi ab umbris metui, quā inter deos contemni, ac pro nihilo haberi. Quæ dum ita geruntur, interea noua occasione fingitur Hermes ille Agoræus, qui Athenis ad porticum Pæcilen consecratus stabat, properē aduenire, ac nunciare disputationem Damidis & Timoclis iterū iam inceptam esse, & ad eam magnā hominum multitudinem confluere. Relicto igitur concilio, ad auscultandū omnes conuertuntur. Porro tota Timoclis disputatio in hoc uersatur, Deos esse, ac prouidentia illorum omnia gubernari; idq; argumentis hisce confirmat. Primō ab ordine ac cursu rerū naturalium, quæ omnes suis ac certis uicibus redeant ac uariētur. Deinde authoritatibus & testimonijs poetarū, Homeri & Euripidis. Post hæc communi consensu gentium, quæ deos uenerentur sacrificijs & aris constitutis. Inde & ab effectis, quia oracula dent, & fulmina Iupiter iaciat. Postea autem & à minori, collatione ac similitudine à nauis gubernatoribus sumpta, quodd ut illi nauigia sua, sic deorum prouidentia mundum administret. Vltimō etiam à signo & consequenti, quia aræ deorum sint, quæ nullo modo futuræ fuerant, nisi & dii essent. Ad quæ singulatim respondens Damis, primum argumentum de naturali rerum ordine, à diuisione diluit, etsi talia quædā sūt, non tamen eum ordinem à Dijs ideo certum constitutum esse, confutatione, ut apparet, non satis efficaci. Authoritates autē poetarum, ab ipsorum officio, & cōtrarijs testimonijs eleuat. Consensum præterea gentium, ab eo, quodd quanquā deos colant, non tamen eosdem omnes, & quidam etiam scēda ac turpia pro Dijs habeant, impugnat. Deinde oracula & fulmina eiusmodi esse ait, ut hæc ex naturali causā sūt, Ioue iam olim in Creta sepulto: illa autē ambigua & obscura nihil certi prædicant.

dicant. Similitudinem uerò naucleri dissoluit ex dissimilitudine rerum cōparatarum, ostendens diuersa omnia in hoc mundo atq; in nauibus esse. Vltimum à signo locum, ut frigidum ac friuolum, eludere tantum satis habet.

ΕΡΜΟΥ, ΑΘΗΝΑΣ,
Ζήως, Ηρᾶς, Ποσειδῶν, Αφροδίτης, Κελεσῶ, Μῶμος, Απόλλωνος, Ηρακλῆος, Ερμαγόρου, Τιμοκλῆος καὶ
Δάμιλ'.

MERCVRIVS, MINERVA, IUPITER, IUNO, NEPTVNVS, VENVS, COLOSSVS, MOMVS, APOLLO, HERCVLES, HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

Ω Ζῶ, τί σῶνυς, καὶ
λαῖ' ἀ μῆνας σωτῆ
λαλᾷς, ὥχρ' ἐς πόρι-
πατῶν, φιλοσόφῳ τὸ χρῶμα ἰ-
χωρῖ; ἐμὶ προσανάβη, λάβη με
σύμβουλον πένυρ. μὲ λαῖ' ἀφρο-
νίσσῃς εἰπίτῃ φλυαρίας. Αθῆν.
Ναὶ πάτορ ἐμίτορ' Κρονίδη,
ὑπάτι' ἐξέδωτῶν, Γουνοῦμαί σε
θιὰ γλαυκῶπις, Τροίηνια,
Εξαύδα, μὲ λούθῃ νύξ, ἵνα ἴδῃ
μὲν ὕδῃ, τίς μῦτις δάκνῃ σε
λαῖ' ἀφρίνα, καὶ λαῖ' ἀθυμῶν,
ἢ τί βαρὺ σφάχῃς, ὥχρ'
τί σε ἴδῃ παρειαί. Ζῆς.
ἔν

O Iupiter, quid ani-
mo cogitabūdo te-
cum comminiscens
loqueris, pallidus obambu-
lans, ac Philosophi colorem
uultu prae te ferēs? Quin me
cum ista cōmunicas, & me
propter rerum difficultatē
qua premeris, in consilium
adhibes? Haud enim famuli
tui nugas habebis contem-
ptui. MIN.

Sanè magne parens, homi-
num rex atq; deorum,
Te precor en glaucis oculis
Tritonia Pallas,

Fare age, ne celes, quò sint hæc cognita nobis:
Quod te consilium dubio sub pectore uersat?
Cur gemis? & tacito pallor subsurgit in ore?

ἐν ἴσῃ δὲ δαυτὸν ὥσ' ἐπὶ
 ἐπ' ὅ, δὲ πάλῃ, δὲ συμφο
 ρὰ τραγωδική, ὥς ἐν αὐτῷ αἴσῃ
 ἀχθῇ ὁ θῆν' ἡρώδης. Αἰν. Α.
 πολλοί, οἷσι φρεσὶν ἀφ' ἑ
 λόγων. Ζεὺς. ὦ παγκράτιστι,
 χθόνια γῆ παλαιόμαλ' αὖτ'
 ὦ Προμηθεύ, οἷά μ' ἀργασσα
 κακὰ; Αἰν. τί δ' ἐστὶ; πρὶς
 χορὸν γὰρ οἰκῶν ἱρᾶς. Ζεὺς,
 Ω μεγαλοσμάχῳ τὸρῶν
 ῥοίσμα, τί μοι ῥίξαι; Αἰν.
 ποίμῳ ὀργᾶν, ἢ μὴ καμψὲν
 ὄσπρ' ἔτοι δωάμεθα, μηδὲ
 τὸν Εὐριπίδῳ ὄλον λαταπι
 πῶκα μὲν, ὥς σοι ἐπιδραμα
 τεργᾶν. Ηἰα. ἀγνοῦν ἑμᾶς
 νομίζεις πῶς αἰτίαν ἔλ' ἔλ' ἔλ',
 ὅ τις ἐστὶ σοι; Ζεὺς. ἐν οἷδ',
 ἐπ' αὖτε ἑμ' ἐκώκυθ' ἡμῶς.
 Ηἰα. οἷδ' αὖτ' ἐφ' ἑμῶν αὖ
 τὸ, ὥν πᾶσιν, ὅτι ἱρωτικὸν
 ὄσπρ' ἢ μὴ ἑμῶν γι, ὥς ἔ
 λ' ἔλ', ὥς πολλὰν ὕβριδ' αὖσα
 ὑπὸ σὺ τὰ τοιαῦτα. αἰνὸς γοῦν,
 ἔτοι

dam boes. I V N. Noui ecastor dolorum tuorum summa-
 mam, quibus discruciaris: neq; tamē uociferor aut coc-
 eizo, quippe quæ iam sæpenumero præter morem eius-
 modi p- te sim passa contumeliarum. Valde igitur credi-
 bile

I V P. Nunquam grauis res
 ulla sic dici potest, Nō passio
 non ullus uspiam dolor, Sed
 nec calamitas ulla sic tragi-
 ca & mala est, Quæ sit do-
 lori conferēda cœlitū. M I.
 O ' Phœbe, qualibus incipit
 procemijs? I V P. O ' pessimū
 genus mortaliū, Tuq; ὁ Pro-
 metheu, me quib. afflixti ma-
 list M I. Quid est? nec enim
 celabis hæc domesticos. I V.
 O ' murmur ingens fulminis
 magnicrepi, Quid utilitatis
 addis aut affers mihi? M I.
 Compesce iracūdiam, si tra-
 gica magniloquentia, quem
 admodum illi, tibi pares esse
 nequeamus. Neq; enim totū
 Euripidem deuorauimus, ut
 tibi dictis poeticis ē fabula
 petitis subscriuiamus. I V N.
 An nobis obscuram esse opi-
 naris tristitiæ tuæ causam,
 cuiusmodi sit? I V P. Nosti
 nequaquā, etsi grauius quid

ἔτι Δανάην τινα, ἢ Σιμίλῶν
 ἢ Εὐρώπην αὖθις ὑρύντα, σι
 αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς, ἅτα βε
 λαύειν αὐτοὺς ἢ Σάτυρον, ἢ
 χρυσοῦν γυνόμενον ῥυθῶναι διὰ
 τὸ ὁρόφει, ἅς τὴν κόλπον αὐτῆς ἀγα-
 πωμένης. ἢ σιμίλῶν γὰρ αὐτῶν,
 οἱ στυγαμί, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ
 τὸ ὄχρον εἶναι, ἐκ ἄλλου τι, ἢ
 ἱερῆς ὄψιν. Ζεὺς. ὁ μακα-
 ρία, ἢ τις ἐν ἱερῇ, καὶ ταῖς ἱε-
 ραῖς παιδίαις, εἰς τὰ ὁμίτι
 ρα πράγματ' εἶναι. Ηρα. ἀλ-
 λα τί ἄλλο, εἰ μὴ τὸτο αὐτῶν σι,
 Δία ὄψιν; Ζεὺς. ἐν ἰσχάτις,
 ὡς Ηρα, τὰ θεῶν πράγματα. καὶ
 τὸτο δὲ, τὸ τῷ λόγῳ, ὡς ξηροῦ
 ἱερῆς, εἰτι χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι
 εἶτι, καὶ τὰ γίγαι ἔχον τὰ
 τῇ γῇ, εἰτι καὶ ἡμιλῶναι παρ-
 τάπποι, καὶ τὸ μὴ εἶναι δο-
 κῆν. Ηρα. μὴν γίγαντας τι-
 νας ἢ γὰρ ἱερῆς; ἢ οἱ Τιτᾶνες
 τὰ Διὸς διαρρήξασθαι, καὶ τὴν
 φρενῶν ἐπιρρηξασθαι, αὐ-
 θις ἡμῶν ἐκαστῶν αἰρονται τὰ
 aut neglectui demur, ab omnib. habiti contemptui, ac nullo
 lim quidem momenti esse uideamur. I V N. Nunquid terra
 Gigantes produxit iterū? aut nunquid Titanes disruptis uin-
 culis, deuicta; custodia rursum aduersus nos arma et uim
 parant?

bile est iterum aut Danaes
 cuiuspiam, aut Semeles, aut
 Europæ inuenta amore to-
 angit: deinde uerò assumpta
 imagine aut tauri aut saty-
 ri, aut aurum te factū uelle
 per implicuium in sinum a-
 mata puella influere. Hoc
 enim haud dubitanter signi-
 ficat crebri istius tui gemitus,
 et suspiria, neque non lachry-
 mæ. Præterea pallor quoque
 non alterius rei quàm amo-
 ris argumentum est certissi-
 mum. I V P. O beata, quæ
 res nostras in amore et ta-
 libus ludicris sitas esse opi-
 naris. I V N. Et quid aliud
 te nisi hoc sollicitat, Iouem
 existentem? I V P. In exo-
 tremum discriminē res nostræ
 perductæ, ô Iuno, et planè
 ut est in prouerbio, in b acie
 nouacula constitutæ sunt, ut
 aut colamur amplius, obla-
 tis in terra sacris fruētes,
 parant?

θάλας· Ζεύς. θάρσα, τὰ ἐν-
 ἔργα ἀσφαλῶς ἔχεις θύεις. Ἡρα.
 τί οὖν ἄλλο δαίμων ἂν γένῃτο;
 ἔχον γὰρ, ὅτι μὴ τὰ τοιαῦτα
 παραλυποῖ, ἵφ' ὅτῃ Πῦλ' ἢ
 Αἰγυπτοῖ' αὐτὶ Διὸς ἑμὶν
 ἀναπίπναι. Ζεύς. Τιμο-
 κλῆς, ὦ Ἡρα, ὁ Στωϊκὸς, καὶ Δά-
 μις ὁ Ἐπικυρεὺς, χθὲς, ἐκ οἷ-
 οῦ λαὸν ἐσφίσιν ἀφ' ἑαυτοῦ τῷ
 λόγῳ, προσηύχας πορροδιδυγί-
 οῦ δὲ, παρόντων μάλ' αὖτε συγχῶν
 καὶ δοκίμων ἀνθρώπων, ἐπὶ
 μάστιγι καὶ ἑνιάσι μοῖ. καὶ ὁ μὲν
 Δάμις, ὅτ' ἀναίτιος ἴσκειτο,
 ἔδ' ἔλπει τὰ γιγνόμενα ἱστορεῖ
 πᾶν ἢ διατάττει. ὁ Τιμοκλῆς
 δὲ ὁ βέλτερος ἐπὶ ῥᾶτο ξυνο-
 γνῶσις δαίμονας, ἅτα ὅχλος πολ-
 λὸς ἐπιρροῖνται, ὅδ' αὖτε πείρας
 ἱγνύνει ὅτι σωσσίμους. Διελύθη-
 σαι γὰρ, ἀσάφους ἱστορίαν
 δαίμονα τὰ λοιπὰ σωθῆναι.
 καὶ νῦν μετέρπει πάντες αἰσὶ
 ἵλλε Τιμοκλῆς nostras partes omni studio tueri conabatur.
 Deinde multa turba hominum certatim accurrentium con-
 fluente, nullum finē sortita est disputatio. Etenim hoc fœ-
 dere inibo ab utrisq; discessum est, ut in diem posterum de
 integro reliqua nondum discussa accuratius examinerēt at-
 que perpenderent. Et nunc omnes suspensō ad audiendum
 inbiant

parant! IVP. Confide: nā
 res infera cœlestibus extra
 omne sunt periculum. IV.
 Quid ergo aliud rei grauis
 & acerbæ accidit? Neq; e-
 nim uideo, quando talia ni-
 bil te conturbāt, quamobrē
 nobis Polus aut c Aristode-
 mus pro Ioue apparueris.
 IV. Timocles ille Stoicus ὁ
 Iuno, & Damis Epicureus
 beri nescio quo initio in eam
 delati disputationē de a pro-
 uidētia differuerunt in ma-
 gna probatorum hominum
 frequentia, & celebritate
 populari: id quod omnium
 maxime me conturbauit ani-
 mo. Ac Damis quidem neq;
 Deos esse, neq; omnino eorū
 quæ fierent, curam ullā ba-
 bere, aut ea ordine guberna-
 re, impudēter affirmare nō
 uerebatur: ceterū optimus
 inbiant

πρὸς τὴν ἀνδράσιμ, ὁπότορος
 ἑρατῆσα, καὶ ἀλυσίτρεα δία
 ξα λίγην. ὁρᾷ τὸν λίνδωον,
 ὡς ἐν γυνῷ παντάπασιν τὰ ὑ
 μῖτορα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ λίνδωσὸ
 μῆρα; καὶ λύνειν θάτορον, ὃ πα
 ριστᾷ αὐτὸν τὰ ὑμῖτι
 ρα, ὁτόμαίλα μόνον εἶναι δέξαι
 τα, ὃ τιμᾷσαι, ὡς πρὸ πρὸ τῷ,
 ὃν ὁ Τιμοκλῆς πίεσχα λίγην.
 Ἡρα. Δεινότερα ὡς ἀλυσῶς,
 καὶ ὃ μάλιστα ὃ Ζεὺς ἐπιτραγῶ
 δας αὐτοῖς. Ζεὺς. σὺ δὲ
 ὦν Δανάης τινὸς ὃ Αντιόπης
 εἶναι μοι λόγον ἐν ταράχῃ το
 σῶτη. τί δ' οὖν, ὃ Ερμῆ καὶ Ἡρα
 καὶ Ἀθλῶα, πρᾶτ' ἰομεν ἄρ;
 σωδύρισκτι γὰρ καὶ αὐτοῖ
 τὸ μίρ. Ερ. ἐγὼ μὲν ἰδὼ τὸ
 ποιήσμεν δὲ τὴν ἐπίσκηψιν
 ἐπαυαγῶν, ἐκκλησίαν σωμα
 τιστῶν. Ἡρ. ἡμῶι ταῦτα σω
 διστῶ, ἄπρ καὶ τῶν. Ἀθ. ἂν
 ἡμῶι ταῦτα διστῶ, ὃ πάτορ,
 καὶ

inbiant animo, uter uictorū
 adepturus sit, ac ueriora pro
 laturus. Videtis periculum,
 quā omnibus modis in an
 gustum res nostræ coactæ
 sunt. In uno uiro periclita
 mur, & ex duobus alterum
 euenire necesse est: ut aut om
 nia nostra habeantur con
 tēptui, & solū inania quæ
 dam uideātur uocabula: aut
 ut ea pietate colantur, quā
 prius culta sunt, si Timocles
 disputādo superior euaserit.
 I V N. Periculosissima pro
 fectō sunt illa, nec temerē Ia
 piter more tragico propter
 illa efferebare. I V P. Tu
 uerō Danaes aut Antiopes
 alicuius potiundæ cogitatio
 ne me implicitum esse opina
 bare, cum ita exanimatū me
 esse conspiceres. Quid ē igit
 ur ὁ Mercuri & Uno &
 Minerva nobis faciendū est?
 quin & uos consilij proptē

inuenti partem expromitis?
 prosperē concilio hanc rem
 tioni offerēdam esse existimo.
 I V N. Et ego huius accedo
 sententiæ. M L. Atqui mihi diuersum uidetur, ὃ pater, ne

ME. Ego quidem coacto
 communi omnium delibera
 tioni offerēdam esse existimo.
 I V N. Et ego huius accedo
 sententiæ. M L. Atqui mihi diuersum uidetur, ὃ pater, ne
 uidelicet

καὶ μὲ σωτάρ' αὐτῶν τὸν ἄρα
 νόμον, μηδὲ δὴλον ἀνά σι βαρυ
 βέβηλον τῷ πράγματι, πρὸς
 τὰν δὲ ἰδίαν ταῦτα, ὅς ᾧ ἴσας
 τέσσα μὲν ὁ Τιμοκλῆς λίγων,
 ὁ Δάμις δὲ καταγελῶντας,
 ἀπίθαι ἐν τῇ σωνοσίᾳ. Εἰ.
 ἀλλ' ἔτι ἀγνοοῦνται ταῦτα, ὦ
 Ζεῦ, ἐν φανερῷ ἰσιμύει τῇς
 ἑρμείου τοῖς φιλοσόφοις. καὶ
 σὺ δόξας τυραννικὰς εἶναι, μὲν
 κενύμενον πρὸς τῶν οὐτω
 μεγάλων, καὶ κοινῶν ἀπαντῶν.
 Ζεῦς. ἡκοῦν ἤδη ἑρμύτι,
 καὶ παρίστησαν ἀπαντῶν.
 Εἰ. ὁρθῶς γὰρ λίγεις. ἰδοὺ
 δὲ, ὅς ἐκκλησίαν σωσίλῃτι
 οἱ θεοί· μὴ μάλιστα, ξυώλῃ-
 τι πάντων, ἔκκει, πρὸς μέγα-
 λον ἐκκλησιασμένον. Ζεῦς.
 ἔτι ψιλλὰ, ὦ Εἰρμῶ, καὶ ἀπλῶς
 καὶ καὶ πρὸς ἑρμύτις, καὶ ταῦ-
 τα, ὡς τοῖς μεγίστοις συγκα-
 λῶν. Εἰ. ἀλλὰ πῶς γδ', ὦ Ζεῦ
 ἀξιοῖς;

uidelicet excitato tumultu
 cælum terrore cōpleas, ne ue
 palàm fiat hanc ob rem te
 tumultuari aut cōsternari a-
 nimò. Caterùm priuato te-
 cum consilio effectum red-
 das, ut Timocles disceptans
 do potiaturs uictoria, Damis
 uerò omnium risui expositus
 atq; subsannatus ex disputa-
 tione abeat. MER. At-
 qui ista non manebunt ob-
 scura et tacita Iupiter, cum
 philosophis in propatulo fu-
 tura sit disceptatio. Ac tu qui
 dem tyrannum agere uide-
 beris, si de tātis rebus ad om-
 nes communiter pertinenti-
 bus, cum reliquis nihil com-
 municaueris. IVP. Quid
 ergo iam ut in concionem
 ueniant proclamas, ut mox
 præsistò sint omnes? ME.
 Rectè mones. Hec uos supe-
 ri ocys in concilium omnes
 conuenite: ne cunctemini:

confluite omnes: uenite maximis de negocijs collaturi
 consilia. IVP. Adeone nudis ὁ Mercuri uerbis & sim-
 plicibus, ad hæc solutis præconem agis, præsertim maxi-
 mis de rebus deos cōuocans? ME. Et qui nā alia ratione
 expetis

ἀξίους Ζεύς. ἴπες ἀξίω· ἀπο-
 σιμνύωαι φημί δ' αὖν τὸ λεγόν-
 μα μίτρεϊς τισί, καὶ μεγαλο-
 φωνίᾳ ποιητικῇ, ὥς μᾶλλον συ-
 νήλοισιν. Ερ. νὰ, ἀλλ' ἵπποι
 ὦρ, ὦ Ζεῦ, καὶ βασιλεῶν τὰ τοι
 αὐτὰ· ἰγὼ δὲ ἦνιστα ποιεῖτι.
 κίς ἄμει, ὥτι διαφθόρῳ τὸ λε-
 γόμενον, ὑπὲρ μίτρας ἡ ἰνδία ξυ-
 νάρων, καὶ γίλως ἴσαι παρ' αὐ-
 τῶν ὡδὶ τῇ ἀμυσίᾳ τῶν ἱπῶν.
 ὅρῳ γοῶν καὶ τῶν Ἀπέλλου γυ-
 λώμενον ἐπ' ἰνίοις τῶν χρυσ-
 μῶν, καὶ τοι ἱπικρυπτήσιν τὰ
 πολλὰ τοῦ ἀσφαλῆος, ὥς μὴ
 πᾶσιν σχολῶν ἄγαν τὸς ἀνέων
 τας, ὅστις τὰς μίτρας.
 Ζεύς. ἐκείνῳ ὦ Ερμῆ, τῶν Ομή-
 ρου ἱπῶν ἱκαναταμίγνυι τὰ
 πολλὰ τῷ λεγόμενῳ, ὥς ἵκανοι
 οἱ ἄμει σιωπῶντες· μιν ἡδῶ
 αἰσι δέσιν. Ερ. ἐπ' αὖν καὶ ὅτι
 σαρῶν καὶ προχίρως· πέρσας
 καὶ αἰ ὁμους. Μὴ τί τισιν ὅτι
 λεία θύοις, μὴ τί τισιν ἀφ' ὧν,
 plerofq; admisce praconio, quemadmodum ille nos con-
 uocare consuevit. Credibile autem est illorum te comme-
 minisse. ME. Profectò non admodum promptè & calli-
 dè, tamen periculum faciam.

Ergo Deum nemo nec mas nec femina desit,

expetis Iupiter? IV. Ro-
 gas? Aequum esse opinor, ut
 praconium tuum nonnullis
 uersiculis ac magniloquentia
 poetica exornes, ut hac im-
 pulsus studiosius & frequen-
 tius confluant. ME. Sanè
 ueruntamen hoc poetarum
 & rhapsodorum est officiū.
 Porro ego minimè sum poe-
 ticus, adeò ut praconiū quo-
 que corruptioris sim, si uer-
 siculis cōsarcinatis & malè
 cohaerētibz proclamarem.
 Ac risui ero omnibz ob uer-
 siculorum structuram parū
 concinnam. Itaq; & Apol-
 linem in dandis oraculis rio-
 deri à nonnullis uideo, dum
 multa securo animo inuol-
 nit, & data opera obscurat,
 ne omnino audientes ocio in-
 dulgeant, sed expendant uer-
 siculos. IV. Proinde Mer-
 curi Homericos uersiculos

Insuper

Μῆδ' αὐτῶν ποταμῶν μέγισ-
 τε, νίσφ' Ωκεανοῖς, Μῆδ' τι
 Νυμφῶν, ἀλλ' ἴς Διὸς ἔλθῃτι
 πάντες· εἰς ἀγρῶν, ἵασι τι
 ἡλυτὰς δαίνυσθ' ὑπατόμβας,
 οἶσι τ' αὖ μίσσεται ἢ ὕσταται,
 ἢ μάλα πάγχυ Νώνυμοι, βη-
 μῖσι παρὰ, κνίσσῃσι κάθευδι.
 Ζεὺς. οὐγὶ ὦ Εὐμῆ, ἀρίστα λι-
 κέρυκταί σοι· καὶ σωῖασι γὰρ
 ἔδωκ' ὥς τι παρὰ λαμβάνων, κα-
 θίς· αὐτὸς, κατὰ τὴν ἀξίαν ἱ-
 καστον, ὥς αὖ ὕλῃς ἢ τέχνης
 ἔχῃ, ἢ χειρὶ καὶ μὴ τὸς χει-
 ρὸς, ἢ ταῦτ' αὖτ' ὅττις τὸς ἀργυ-
 ρῆς, ἢ ταῖς ἑξῆς, ὁποῖοι ἡλιφαν-
 τῖνοι, ἢ ταῖς χαλκοῦς, ἢ τὸς
 λιθίνους. καὶ ἢ αὐτοῖς τῶντοις,
 οἱ φασὶν μὴ ἢ Ἀλκαμῆς, ἢ
 Μύρωνος ἢ Εὐφράνους, ἢ τῶν
 ὁμοίων τεχνιτῶν, προτιτιμῶ-
 δων, οἱ συρφετώδεις δὲ ἴσται,
 καὶ ἄτεχοι. πόρρω περ σιω-
 δόντες, καθιδοῦνται σιωπῇ,
 post hos locentur argentei, deinceps uero subsequatur quot
 quot sunt elephantini: his postremo succedāt aenei atq; lapi-
 dei. Verum in his etiam ipsis Pbidiæ, aut Alcamenis, aut My-
 ronis, aut Euphranoris, aut talium consimilium artificū gra-
 tia præbonorentur. Caterum uulgares illi nulla arte nobi-
 les, longè alicubi cōclusi in angulum locentur cum silentio;

Insuper Oceani sint omnia
 flumina præstò,

Omnes summa Iouis Nym-
 phæ quoq; tecta frequē-
 tent.

Cuncti in concilium gressu
 properare citato.

Vos quibus oblati cedūt sua
 munera sacris,

Præterea quotquot mediæ
 seu forte secundæ

Classis erunt, seu quos tenet
 ultima, seu qui

Obscura penitus diuorum
 sorte fruuntur,

Degentes pingues cupidi ni-
 doris ad aras.

IV P. Euge ô Mercuri, o-
 ptimum egisti præconem, ac
 iam plenis uis conueniunt.

Quapropter assumens illos
 in h sedes colloca, pro sua
 quenq; dignitate. Priores
 quidem sedes occupēt aurei,

comple-

ἢ χαλκοὶ ἱμῶς ἀπαστῶν· ὅ οἱ
 γι παύσι μάλιστα αὐτῶν, ἐλ-
 φρότινοι, ἐλίγον ἴσον τῷ χρυ-
 σῷ ἐπιστάλον ἐχόντες, ὥς ἐπι-
 κειχρῶσθαι καὶ ἐπισηγάσθαι μί-
 σον, τὰ δὲ ἴσους ὑπόφυλοι, καὶ
 οὕτοι μὲν ἀγίλας ὅλας ἔμπο-
 λισσομένους σκέπουσιν. ἡ Βεν-
 δὴς ὅ αὐτῷ, καὶ ὁ Αὐβὴς ἱκανο-
 οῖ, καὶ πᾶρ αὐτῶν, ὁ Ἀττὴς καὶ
 ὁ Μίθρης, καὶ μὴν ὅλοι ἐλόχρυ-
 σοι, καὶ βάρεις, καὶ πολυήματα
 ὥς ἀλυθῆς. Πο. καὶ πῶς τῶς,
 ὦ Ερμῆ, Δίκαον, ἢ Λυωπρό-
 σωπον ἔτερον προκαθίσαι με, ἢ
 Αἰγυπτιον, καὶ ταῦτα, Ποσει-
 δῶν· ὅς· Ερ. ναι, ἀλλὰ
 σὶ μὲν, ὦ Εὐνοσίγαιε, χαλκοῦν
 ὁ Λύσιππος καὶ πῶς ἐπίει-
 σος, οὐκ ἔχοντες τότε Κοριν-
 θίων χρυσόν. οὗτ· δὲ, ὅλας
 μεταλλὰς πλεονεκτήσας ὄσιν.
 αὐτὸν οὐδὲ χρὴ παρῆσαι
 μέσον, καὶ μὴ ἀγανακτήσιν, εἰ-
 τις εἶνα τελευτᾷ χρυσὸν
 ἔχον,

quippe Corinthijs tunc aurum non habentibus: hic au-
 tem omnibus metallis longè est opulentior. Vides itaque
 patienter & placatè hoc tibi sufferendum esse, si huic posito
 ponaris: neq; indignandum est, si is cui tantus natus est
 aurem,

anei uniuersi: aut qui ex il-
 lis maximis sunt ac sumptuo-
 sissimis impensis fabricati,
 elephantini sunt, modicum
 ab asperso auro splēdorem
 retinentes, quippe quo tan-
 tum colorati sunt, pauloq;
 facti nitidiores: cæterum ix-
 tus sublignei quidem illi, to-
 taq; muscarum examina in-
 ternè conuersantia cooperio-
 entes. Porro autem ipsa Ben-
 dis, & Auibis ille, & pro-
 pter hūc Attis, præterea Mi-
 thres, in uniuersum ex soli-
 do auro cōflati sunt, & gra-
 ues, & multi reuera precij.
 NEP. Et in qui hoc tibi iu-
 stum uidetur Mercuri, ut Ae-
 gyptium illum canino ridtu
 deformem, mihi anteferre
 non uerearis, præsertim Ne-
 ptuno existenti? MER.
 Rectè dicis: at te quidem ὁ
 Neptune Lysippus tantum
 fecit aneum & pauperem,

ἔχωρ, περιτιμύσεται σὺ. Αφρο.
 ἔπειθ', ὦ Ερμῆ, ἡγήμ' λαβὼν,
 ἢ τοῖς περιδέραις πῶν ἡάθις
 ζῆ' χρυσῷ γὰρ ἔμ'ι. Ερ. ἔχ,
 ἔσται δ' ὦ Αφροδίτη ἡγήμ' ὄραμ,
 ἀλλ' αἰ μὴ πᾶν λημῶ, λίθ' τῷ
 λοβῶ πρότελ' ἔχ'ω, οἶμαι, λιβῶ
 τομυδῆσ' αἶτα δόξα οὕτω
 πραξίτιλ'αι, Αφροδίτη γυνο-
 μένῃ, Κνιδίῳ παρ' ὁδῶς.
 Αφρο. καὶ μὲν ἄξιόπιστόν σοι
 μάρτυρα, τὸν Ὀμηρεν παρ' ἔξο-
 μαι, αἶν' καὶ ἡάτω τῶν ῥαψῶ-
 διῶν, χρυσῷ μὲν τῶν Αφροδί-
 τῶν εἶναι λήγοντά. Ερ. καὶ γὰρ
 καὶ τὸν Ἀπόλλων δ' αὐτὸς πολὺ
 χρυσοῦ ἔχ' εἶναι, καὶ πλείον·
 ἀλλὰ οὐκ ὄψα ἡγήμ' εἶναι ἢ
 τοῖς ζευγίταις περὶ καθύμνον,
 ἀπιστιφαιμολόγ' γι' ὑπὸ τῶν
 λατῶν, καὶ τὸς ἡάλλοις πρὸς
 ἡιθάραις πορτισουλημῶν, ὡς
 περὶ ἀγάπα καὶ σὺ, μὴ πᾶν ἢ
 τῷ θυμῷ ἡκκλησιάζεσθαι. Κρ.
 ἡμοὶ δὲ τίς αὖ ἱρίσαι τομυ-
 σαρ, ὅλ' ἢ ἐντι, καὶ ἡλικύτω
 Quare & tu contenta esto, & qui boni & cōsulens si nō pror-
 sus in locum servile & sordidum detrusa, concioni interesse
 cogare q. C O L. Quis uerò mecum in contentione descen-
 dere audeat, cum & solē me esse cōspiciatis, & tanta mole

aureus, tibi praelatus fuerit.
 VEN. Proinde Mercuri,
 me quoq; assumptam trans-
 fer ad Deos aureos qui prae-
 sident. sum enim aurea. ME.
 Minimè ô Venus, quantum
 quidem ego uideo: sed nisi
 prorsus hallucinor aut cae-
 cutio, ex lapide candido ex
 monte Penteli n exciso o-
 pinor, cū ita uisum esset Pra-
 xiteli, o Cnidy Venus facta
 tradita es. VE. Atqui gra-
 uissimū simul ac fide dignis-
 simum testem Homerum ti-
 bi producā, sursum ac deor-
 sum suis in rhapsodijs aureā
 Venerem me esse perhiben-
 tem. MER. Sedenim ille
 ipse quoq; Apollinem praedi-
 uitcm & opulētum esse as-
 firmat: nibilo secus tamen id
 ipsum P in extremis sedentē
 conspicias, à latronibus cō-
 tumeliose affectum, atq; etiā
 fidibus citharaē compilatū.
 Ccc 2 spectā.

τὸ μέγιστον· ἴδ' ἔμ μὲν ὑπερ-
φύῳ, μάλιστα ὑπερμετρου οἱ Ρό-
διοι κατασκευάσαντάς με ὑ-
φίσσαν, ἀπὸ τῶ ἰσχυροῦ τιλίσματος
τοῦ, ἡκαίδεκα χρυσῶς θεοῦς
ἐπιποιῶντο, ὥστε ἀνάλογον πο-
λυτιλίσθους αὐτοῖς νομίζω, καὶ
πρόστιον ἔτιχον, καὶ ἃ ἰσχυ-
ρίαις τὸ ἀκριβὲς ἐν μεγέθει το-
σούτῳ. Εἰ. τί ὦ Ζεῦ χρὸν
ποιῶν; δύσχετορ γὰρ ἐμοὶ
γούῳ καὶ τῷτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς
τὴν ὕλην ἀποβλήποιμι, χαλε-
πὸς ὅστις· εἰ δὲ λογισθίμῳ ἀφ'
ἐπὶ τῶν τελευτῶν ἐκχάλασθαι
ταί, ὑπὲρ τῶν προηλκυσσόμεν-
ων καὶ τὴν ἐκπάλαιαν αὐτῶν.
Ζεῦ. τί γὰρ ἴδεις παρῆναι
καὶ τῷτο, ἐκλεχθῆναι τὴν τῶν
ἄλλων μικρότητα, καὶ ἐνοχλῶ-
σονται τῇ λαβῇ; πλὴν ἄλλ'
ὦ Ροδίωμ ἀφίσι, εἰ καὶ ὅτι μά-
λιστα προτιμῶν· εἰ τῶν χρυ-
σῶν, πῶς αὖ καὶ προσδρούεις,
εἰ μὲν δύναι ἀναστῆναι πάντας,
ὥς

uitatem expositurum contemptui, neq; nō ob dignam sedem
nos perturbaturum? Verū enim uerō ὁ Rhodiorum op-
time, etsi maximē omnibus aureis anteponendus esses,
quomodo praesidere possis, nisi ceteri omnes exurgant
forās

spectabilem? Caterū si nō
magno admodū ingenio &
artificio Rhodij me sculperē
dignati sunt, tamē & alios
pari arte ad nostri archety-
pū sedecim deos aureos for-
mauerūt: quapropter ratio
ne probabili omnium precio-
sissimus meritō aestimandus
essem. Artis uerō atq; operis
praestantia & nobilitas, tā-
ta pensatur magnitudine.

MER. Quid uerō factō
opus est, ὁ Iupiter? siquidem
& hoc non mediocrem mi-
hi affert iudicandi difficul-
tatem. Etenim cum ad mate-
riam oculos deflexero, totus
quidem aeneus est: porrō cū
apud animum meum perpē-
do ex quot talentis conflatus
est, praeter hippada quingen-
tos excusur⁹ est modios. I V.

Quorsum uerō attinebat &
hunc interesse concioni, sua
magnitudine aliorum par-

ἦς μὲν καὶ ζῶοι, τὴν πυνυκα
 ἦλιν βατράχων τῶν πυγῶν ὑδ-
 λαβῶν; ὅτ' ἄμεινον ποιήσεις
 ὄρθοσ' ἄλλω ἐκκλησιάζων, ἐπι-
 κικυρῶς τῷ σωιδρίῳ. Ερ. ἰδὲ
 πάλιν ἄλλο, δύσλυσον καὶ τὸ
 τοῦ χαλκῷ μὲν γὰρ ἀμφοτέρω
 ἑστὸν, καὶ τῇ χυρῇ ὧν αὐτῆς, Λυ-
 σίππου ἐκάτορον τὸ ἔργον. καὶ
 τὸ μίγιστον, ἐμοτίμω τὰ ἐς γί-
 νῃ, ἅτι δὴ πᾶσι δὲ ὄντο
 Διὸς, ἰ Διόνυσος οὗτος, καὶ
 Ἡρακλῆς, πότρε οὗ αὐτῶν
 προκαθιδάται; φιλονεικοῖ
 γὰρ, ὡς ἴδῃς. Ζεὺς. διατρίβο-
 μεν ὦ Ερμῆ, πάλαι δέ μιν ἐκ-
 κλησιάζειν, ἅτι νῦν μὲν ἀνα-
 μίξ' ἐκαστὸν ἔσθ' αὐτῶν, ἵνα αὖ ἐκ-
 αὐτῶν ἰθὺς αἰσῶντες ἢ ἀποδο-
 θῇσι τὰς τῶν ἐκκλη-
 σίας, ἡγῶν ἔσομαι τίτι, ἢ μὲν
 να καὶ ποιήσασθαι τὴν τά-
 ξιν ἐπ' αὐτοῖς. Ερ. ἀλλ' Ἡ-
 ράκλεις, ὡς θορυβῶσι τὰ κοι-
 νὰ, καὶ τὰ καθ' ἑμῶν ταῦ-
 τα, βῶντες διαγομάς. ποῦ τὸ
 cogetur de integro concilium,

foras, ut soli tibi ad sedēdū
 locus pateat atq; sufficiat, o-
 mni spacio uel alteris tantū
 natibus occupato. Quocirca
 rectissime feceris, si stans cō-
 cioni intentus fueris, inflexo
 in concilium capite. M E.
 Ecce rursus altera in discer-
 nendo mihi difficultas obij-
 citur. arei enim estis utriq;
 eiusdēq; artificij, nimirū in
 Lysippi officina uterq; for-
 matus: & quod maximum
 est, generis nobilitate pares,
 utpote Iouis filius Dionysus
 ille cum Hercule. Vter ergo
 illorum anteferendus est al-
 teri? siquidē de loco pugnat
 inter se, ut uides. I V P. Nie-
 mium uerò cunctamur Mer-
 curi: iamdudum concionatū
 esse oportuit. Quare in præ-
 sens quidem nullo habito di-
 scrimine sessum eāt promi-
 scue, ubi cuiq; uisum fuerit:
 deinceps uerò hisce de rebus

νικταρ, ἢ ὁ ἀμφοῖσι καὶ πίσι
 πι; πῶ αἱ ἱκατίμβαι; ποινὰς
 τὰς θυσίας; Ζεύς. καὶ τοῖς
 πῖσι αὐτοῖς, ὡς ῥησὶ, ὡς μάθω
 σιν, ὅτι ἐνὶ καὶ ξυλλέγουσαν,
 τὸ ἐλθέρε τὸ τὸ ἀφίντοῦ. Ερ.
 ἔχ' ἀπαντὸς, ὦ Ζεῦ, τίς Ελ-
 λῶν συνῆσιν; ἰγὼ δὲ ὁ πο-
 λύγλωσσος εἰμι, ὥτι καὶ Σκυ-
 θαῖς καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξί
 καὶ Κελταῖς σωτὰ ἐκρύττειν.
 ἄμνην ἔρ' εἶμαι, τῇ χαρὶ συ-
 μαίνω, καὶ παρακλόνιδας
 σιμπῶ. Ζεύς. οὐτὶ πείσῃ.
 Ερ. οὐγί, ἀφνέτῳ γιγνέω
 ταῖ σοι τῶν σοφιστῶν, ὥτι ὡ-
 ρα δαμνέω. ἔρ' εἰς, πάλαι
 πρὸς σὶ ἀποβλήπουσι, πῶρ' εἰ-
 νοῦτο δὲ ὅ, τε καὶ ἰρ' εἰς. Ζεύς.
 ἀλλ' ὅ γι' ἐπὶ πονθῶ, ὦ Ερμῆ, ἐν
 αὐτῷ δυνήσασθαι πρὸς σὶ ἐπ' αὐτῶν,
 ἔδωκεν ὅτα. εἶδ' αὖ ὅπως θαρρῶ.
 ἕως αἰ, καὶ μεγαλήγορος ἐν
 ταῖς ἐκκλησίαις ἔμ. Ερ. εἶδ' αὖ,
 καὶ ἐδιδίκα γι' ἀκούω σε δαμνέω
 γοῶντος, καὶ μάστιγα, ὁ πό-

neſtar? ubi relictæ ambro-
 ſia? ubi ſunt hecatombæ? ubi
 ſacrificia? IVP. Compre-
 ſce illos Mercuri, indiſto ſi-
 lentio ut intelligāt cuius gra-
 tia accerſiti ſint, eiufmodi
 nugis poſthabitis. MBR.

Atqui r non omnes Græcam
 linguam capiunt, iupiter: e-
 go uerò uarias linguas mi-
 nimè ſonare calleo, ut Scy-
 this & Perſis & Tbraci-
 bus ac Celtis intelligibilia
 prædicem. Conſultum itaque
 factu opinor, ſi manu ſigno
 dato, ſilentium impoſuero.

IV. Quin ergo facis? MB. Euge,
 Pythagoricis taciturniores
 tibi facti ſunt. itaque
 iam tempus eſt concionādi.
 Vides ut omnes oculos in te
 coniectos habeant, cupidè
 atq; deſideranter expectā-
 tes quidnam dicturus ſis?

IVP. At^s quod ego patior
 Mercuri, cur tibi exponere
 uerear, filio exiſtenti meo? Haud tibi obſcurum eſſe reor,
 quàm impediō audax ego ſæper et magniloquus incōcionib.
 eſſe ſoleā. ME. Satis cōpertè noui, ac proſectò magno me
 tu conſternatus eram concionantē te audiens, maximè uerò
 quando

πῶς ὑπέλας ἀνκοπάσσειν ἐν
βάθρῳ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν,
αὐτοῖς θεοῖς, τὴν τε οὐρανὸν
ἐνάντιον τὴν χρυσὴν λαοθήκην.
Ζεῦς. ἀλλὰ νῦν, ὦ τίκα-
ναν, ἐκ οἷός τε, εἴ τι ὑπὸ μεγάλῃ
τῶν ἱερῶντων θεῶν, εἴ τι καὶ
ὑπὸ πλάττει τῶν παρόντων
(πεισθινώτεται γὰρ, ὡς ἴσῃς, ὁ
ἡμελειῶν) διατίτ' ἀργαίμαι τὴν
γνώμην, καὶ ὑπόβρομός ἐμι, καὶ ὁ
γλῶτ' ἅ μοι πεπιδυμένον ἵσκει.
τὸ δὲ ἀποπύατον ἀπάντων,
ἐπαλίμμαι τὸ προοίμιον ἀ-
πέντων τῶν λόγων, ὁ παρ-
συνεσάμην, ὡς εὖ προσέπει-
τά τε μοι ἢ ἀρχὴ γίνετο πρὸς
αὐτοῦς. Εἰ. ἀπολώλικας ὦ
Ζεῦ πάντας· οἱ δὲ ὑπερβύ-
σαι τὴν σιωπὴν, ἡμέτεροι ὑπερ-
βόησαν καὶ ἀνέσπειδαι προσ-
δοκῶσι, ἵφ' ὅτ' οὐ διαμέλ-
λεις. Ζεῦς. βῆλε γούῳ ὦ Εἰ-
μῶ, τὸ ὀμνηκὸν ἐκίνο προοί-
μιον ἀναρράβω δῖον πρὸς αὐ-
τοῖς. Εἰ. τὸ ποῖον; Ζεῦς. Κί-
κλυτί

quādo minabare te terram
ex ipsis fundamentis euul-
sam, & pontum unā cū dys-
sursum tracturum aurea illa
catena ex alto demissa. IV.
Atqui nūc ὁ filij, nescio quo-
modo, siue prae magnitudine
periculorum impendētiū,
siue prae multitudinē prae-
sentium (conueniens enim, ut
uides, est frequentissimus) a-
nimus confusa mente mihi
penitus obstupuit, planeq;
subtrepidat, & lingua con-
stricta esse uidetur. Et quod
omnium est absurdissimum,
orationis quoq; multū diuq;
meditata prooemium mihi
excidit, quod adornaueram,
ut exordio erga illos uterer
bellissimo atq; luculentissi-
mo. ME. Perdidisti om-
nia, ὁ Iupiter: ceterū illi
tuo silentio in suspicionem
uenient, ac grande aliquod
malum se audituros expecta-
bunt, cuius gratia tu ita leni-
tē & cunctantur ad di-

cendum progredieris. IVP. Vis ergo Mercuri, Homeri-
cū illud prooemii illis occinā? ME. Qualenā? IV. O 'su-
peri

πλουτί με πάντες θυοί, πᾶ-
σαι τι θιαναι. Ερ. ἄπαγι, ἵνα
νὰ ἡγὲ πρὸς ὑμᾶς, πεπαρώμε-
ταί σοι τὰ πρῶτα. πλὴν εἰ δὴ
κῆ, τὸ μὲν φορτικὸν τῷ μίτρῳ
ἄφθρ· οὐ γὰρ τῶν Δυμιδίνου
Δυμυγομῶν, τῷ ἑκατὰ Φιλίπ-
πῳ, ἢ τινι αὐτὸν ἰδίῳ, σὺν
ρι, ὀλίγα ἰσαλλήτων. ἔτω γὰρ
οἱ πολλοὶ νῦν ῥήτορες ποῖσιν.
Ζεὺς. οὐλίγῃς σὺντομόν τι-
να ῥητορέων, ἢ ῥητορῶν τῶν
πλὴν δύναμιν τοῖς ἀπερμύ-
νοις· ἀρξομαι δὲ νῦν ποῖ. Ἀντί
πολλῶν γὰρ, ὃ αὐτοῖς θυοί, χρὴ
μάτρων ὑμᾶς ἱλιῶσαι νομίζω, εἰ
φανερὸν γίνεσθαι ὑμῖν, ὅ, τι δὴ
ποῖ ἄρα ἔτε ὅσιν, ἵφ' ἔτω νῦν
σωσιλέγῃ. ἔτι τοῖσιν τῶν ἑ-
ταῖς ἔχει, προσέειπε προθύμως
ἀκροῶσθαι με λίγοντ'. ὁ μὲν
οὖν παρὼν λαὸς, ὃ θυοί, μόνον
νεχὶ λίγῳ, φωνῶν ἀφῆκε, ὅτι
τῷ παρόντι ἰρρυμένῳ αὐτῷ.

λαπίζον

uos electuros opinor, si palam vobis fieret, quid tandē illud
sit, cuius gratia in hūc cœtum estis accersiti. Quod cum ita
sit, consentaneū est ut me dicentem attentis audiat animis.
Porrò ὁ Διὶ, præsens quidem tempus emissâ voce propemo-
dum loquitur, instantibus periculis omni conatu ac studio
nobis

peri dictis animos attendit
nostris. MER. Apage. ἔ-
enim abundè satis ista subio-
nitium nobis per contume-
liam inculcasti. Veruntamē,
si consultum videtur, uersi-
culorum odiosam difficulo-
tatem missam facito: cete-
rūm unam aliquam ex De-
mosthenis orationibus ad-
uersus Philippum habitis,
quæcunq; argumēto tuo ap-
positissima videbitur, desu-
me, pauca quædam immu-
tans. Facies hoc multorum
rhetorum exemplo, quibus
idem facere nunc solēne est.

IVP. Rectè sanè dictis, con-
sarcinatam quandam rheto-
ricam, neq; non promptam
& facilem, perplexis & a-
nimo hæsitantibus. Proinde
facto aliquando principio,
exordiar. PRO u magna
pecuniarū copia, ὁ uiri Dei,

ἀπ' αὐτῶν ὅτι μὴ ὅτι μὴ αὐτῶν
 πᾶν ἐλπίσας ἔχειν δοκῶ-
 μεν πρὸς αὐτά. βούλομαι δὲ ὅ-
 τε, καὶ γὰρ ὑπὸ λέγει οὗτος Διὸς
 δίδωκε, αὐτὰ ὑμῖν διελῶσαι σε-
 φῶς. ἐφ' οἷς διατρεφάμενοι, συ-
 νάγαγον τὴν ἐκκλησίαν. χθὲς
 γὰρ, ὡς ἴσθι, Μνησιβίη τῇ ναυ-
 κλήρῃ βύσασθαι τὰ σπύργια
 ὑπὸ τῇ νηϊ, ὅλην δὲ ἀπολυ-
 μένην πρὸς τὴν λαφύριαν, ἐστὶν
 μὴ αὖτε παρὰ, ἐπίσταντες ὑμῶν
 ὁ Μνησιβίης ὑπὸ τῇ ναυκλήρῃ
 ἐκάλισσε, ἔτα μετὰ τὰς σπον-
 δὰς, ὑμῶν μὴ ἄλλῃ ἄλ-
 λῃ ἐτράπηκε, ὡς ἐκαστὸν ἴδω-
 ξεν· ἵνα δὲ (οὐδὲν γὰρ πᾶν
 ὄψις ἔμ) αὐτὸν ἴδωμεν, ὡς
 πόρπηταισιν τὸ δαλινὸν
 ἐν Κεραμικῇ, ἐννοῶν ἅμα
 τῇ Μνησιβίῃ τὴν μικρολογί-
 αμ, ὅς ἐκκαλεῖται βίος ἱστορῶν,
 ἀλλυτρεῖν αὐτὸν μόνον κατέβουσι,
 γόρῃνα

nobis occurrēdum esse. Nos
 autē ad hæc summa ope pro-
 uidentia parum sollicitē affe-
 cti uidemur. Iam uerò quo-
 niam Demosthenis subsidia
 uerba me deficiunt, hæc
 ipsa uobis manifestius decla-
 rare statui, propter quæ per-
 turbatus animo, conuocata
 concione conciliū coegerim.
 Heri x enim, ut nemini ue-
 strū obscurū esse opinor, cū
 Mnesibæus nauclerus ob ser-
 uatam ex uandis nauem, quæ
 ad Capharei scopulos ferme
 illisa perisset, sacra persola-
 uisset, accepti epulis in Pio-
 ræo cōuiuuium agitabamus,
 quotquot nostrū à Mnesi-
 theo uocati eramus ad sacrī-
 ficium. Deinde oblati liba-
 minibus uos, alius aliò, quò
 cuiusq; ferebat animus, se-
 cessistis: porrò autē ego (nec
 dum enim profunda erat ue-

spera) in urbē regressus sum, ut tempore pomeridiano o-
 ciosus ab animo deambulare in Ceramica: simul me-
 cum sedula agitatione Mnesithei tenue ac frugale, ne di-
 cam sordidum, conuiuuium perpendebam, qui cum sedecim
 Deos epulis acciperet, solummodo gallum sacrificauit,

καὶ ὀγανάνη, καὶ πάντα τρό-
πων συνυγνίσκει, τίς ἐπιμύ-
δαται ἡμῶν παλαιῶν, καὶ δι-
ξῶν ὡς ἐν κρίσει τι, καὶ τὰ
ἐκ τῆ προσηκούσης ἀρχαίας,
καὶ διατάττοντες ἡμῶν. καὶ
ἀρχὴ μὲν τινος καὶ αὐτὸς τὸς
ἐπαινοῦντας πλὴν ἐκινῶν
καὶ ἄλλοι, καὶ πονήσας ἐφύ-
κται, καὶ τὸ πλεῖστον ὡς τὴν
Δάμην ἀπὸ βλαπτικῆς, σωτὴς δὲ
ἐχθρὸς τὸν ἐμὸν ἀνέμω, τίς
πάντα ἐκείνου ἀποφειχθῆσαν,
διακῶσαι τίς συνουσίαν. ὡς
πᾶν τοῦ οὐνοῦ, ὡς τίς ὑπεραίαν
συνδύμῳ εἰς τίς ἐπιτε-
λαύσονται τὸ σκίμμα. ἡ γὰρ
παροικησάντων τοῖς πολλοῖς, ἐ-
πὶ κείνους μεταξὺ ἀπὸ τῶν οἰκῶν
δὲ παρ' αὐτοῦ, ἐπαινοῦντων
τὰ τῆ Δάμης, καὶ ἄλλοι πα-
ρὰ πλεονεξίας αἰσχυρῶν τὰ ἐκείνων.
ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες
προκαίγειν κίναι τῶν ἰσχυ-
ρίων, ἀλλὰ πορευθῆναι, ἢ τι καὶ
cerent. Inde ego multis me domum abeuntibus comitem
adiungens, inter eundem audiebam Damidis uerba cera-
tatim in cœlum ferri, atq; à pluribus supra modum pro-
bari. Præstò tamen aderant etiam qui dicerent, nihil esse
præiudicandum, Α sed expectandum si quid in crasti-

indignabaturq; ac omnibus
modis hostem pugnis intua-
dens laceſſebat, curam &
ſedulitatem noſtram collau-
dans, ac planum faciens cū
ex mundo, tum omnium re-
rū conuenienti ordine, Deos
eſſe, quodq; per nos ordina-
tim diſponerentur ſingula.
Nec deſuerūt quibus & ille
fuit admirationi, eius oratio
nem non improbantibus. Ve-
rū iam extreme deſeſſus
erat, ac grauiter & labo-
rioſe loquebatur. Vniuerſa
autem turba in Damini con-
iectos habebat oculos. Cæ-
terū cum ego Deorū exia-
ſtimationem periclitantem
animaduertētem, iuſſi ino-
cetem ocyus circūfuſam con-
uentum diſſoluere. Abierunt
ergo ex compoſito ut die po-
ſtero inchoatam de dijs di-
ſputationem ad finem dedu-
num

ὁ Τιμοκλῆς αὐτοὺς ἐξ ἁ. ταῦτ'
 ὅσον, ἵφ' οἷς ὑμᾶς σιωπῶντες
 σπ' ἔμπροσθεν, ὡς βίαι, ἢ λογισ-
 δι, ὡς ἢ πᾶσα μὴ ἑμῶν τι-
 μῶ, καὶ δόξα καὶ πρόσδοξ,
 εἰ αὐτοὺς αἰσιν: εἰ δ' οὗτοι
 παρ' ἑαυτῶν, ἢ μηδὲ ὅλως θύοις
 εἶναι, ἢ οὐκ, ἀπρόνοητοι εἶναι
 σφῶν αὐτῶν, ἢ θύοι καὶ ἀγί-
 ρατα, καὶ αἰμα ἑμῶν ἔσται
 τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάστιγι ἐν ἑρα-
 νῶ λαβὴ δέμεθα, λιμῶ ἔχμε-
 νοι, ἰερῶν ἐκείνων, καὶ παντο-
 γύριων καὶ ἀγώνων, καὶ θυ-
 σιῶν καὶ παννυχίδων καὶ πομ-
 πῶν σφόδρα μὲν, ὡς οὖν ὑπὲρ
 τελευτήτων φημι δέμ, ἀπα-
 τας ἐπινοῶν τι σωτήριον τοῖς
 παρ' ὅσιν, καὶ ἀφ' ὅτου ἡρατῶ-
 σαι ἢ Τιμοκλῆς, καὶ δόξα ἀ-
 λαβὴ σφοδρά λίσσιν, ὁ δ' αἰμα δὲ
 καταγλυφάσονται πρὸς τῶν
 ἀκρίων

num ipse quoque Timocles
 dicturus esset. Hæc ferme
 sunt quorum gratia vos cō-
 uocari iussi. Non B modica
 uerò sunt hæc ὁ Dij, si ratio-
 ne diligentius inita confide-
 raueritis omnem nostrū cul-
 tum, omnem gloriam nostrā
 ac prouentum ipsos esse ho-
 mines. Porro autē illi si per-
 suasi in eam cogitationē dis-
 cesserint; aut omnino deos
 non esse, aut si sint, res tamē
 humanas nulla illorum ad-
 ministrari prouidentia: pe-
 riculum C est ne omnia uo-
 bis in terris negentur sacri-
 ficia, subtrahantur munera,
 cultus intercipientur, ac ne-
 quicquam sublimes in cælo
 collocaticum fame cōflucte-
 mur, diebus festis & solen-
 nitatibus, & certaminibus,
 & sacris, & ludis noctur-

nis & pompis orbat. Super tantis D itaq; rebus in præsen-
 tia quidem æquū esse opinor, ut omnes collatis consilijs accu-
 ratē perpendamus, si quam imminentibus periculis salutem
 inuenire queamus. Tum qua potissimū ratione adiutus Ti-
 mocles potiatur uictoria, ac ueriora dixisse uideatur: Da-
 mnis uerò conuictus atq; cōfusus, auditorib. risui exponatur.

Cæterum

ἀκούστωρ. ὡς ἔγωγε τὸ πᾶν
 τῇ Τιμοκλῇ πίπειν; ὡς ἔρα
 τῆσιν καὶ ἰπποῖν, ὅρ μὴ καὶ
 τὰ παρ' ὁμῶν αὐτῷ προσγί-
 ναι. κέρυνται ἔρμῃ τὸ ἑκέρυ-
 μα τὸ ἐκ τῶ νόμου, ὡς ἀνίστα-
 μνοι συμβολαῖον. Εἰ. ἤ-
 ναι, σίγα, μὴ τὰρα τίς τις ἀγο-
 ράων βέλῃται τ' τιλῆν βίῳν,
 οἷς ἔξισι; τι τὸτο, ὅδ' αἰς ἀνίστα-
 ται, ἀλλ' ὁσυχάζετε, πρὸς τὸ
 μίγειν τ' ὁγγυλῶν ἐκπι-
 πλυγμῶν; Μῶ. ἀλλ' ἰμῖς ᾗ
 ἔπαυτο ὁ ὕμνος καὶ γὰρ γίνοι-
 σθ' ἰγὼ ἥ, εἰ γί μοι μετὰ παρ-
 ρησίας λίγην δόξῃ, πολλὰ χί,
 ὡ Ζεῦ, ἔχοιμι ἐπ' αὖν. Ζεὺς. λί-
 γη ὡ Μῶμι, πᾶν θαρρύνει. ἤ-
 λθ' γὰρ εἰ ἡδὲ τὸ συμφέρει τι
 παρρησιασόμενον. Μῶ. ὁ-
 κεύω ἀνέστι ὡ βροτῶν πᾶντο, τὰ
 γὰρ ἀπὸ καρδίας φασίμ. ἰγὼ
 γὰρ καὶ πᾶν προσδόνων ἐς
 πόδι ἀμυχανίας πρὸς ἡσυχίας
 τὰ ὁμίστορα, καὶ πολλὰς τοῖσιν

Ceterum ego Timocli non
 admodum cōfido, quasi per
 omnia destitutus auxilio vi-
 eturus esset, nisi nonnihil o-
 pis per nos illi allatum fue-
 rit. Facito Mercuri praecon-
 nū quod lege fieri cautum
 est, ut surgentes consulant.
 M. E. R. Audi, ^E ac silentio
 linguam cobibe, ne turba.
 Quem ex Dijs maioribus a-
 nimus ad concionādum im-
 pellit, quibus consentaneum
 est? Quid ergo rei est? Nemo
 surgit in medium, sed cuncti
 ora tenctis; fortasse earum
 rerum magnitudine, quæ ex-
 positæ sunt, obstupefacti.
 M. O. M. At F uos sic muti
 tellus fiatis & unda. Ego ne
 rō si mihi cum quadam di-
 cendi libertate copia fandī
 concessa fuerit, permulta ba-
 berem, ὦ Iupiter, quæ in prae-
 sentiarum conferrem in me-
 dium. I. V. P. Cōfidenter dic, ὦ Mome, atq; interrito animo.
 Vidēre enim utile quiddam ad rem praesentem liberē prolo-
 quuturus. M. O. Proinde, ὦ Dei agite cūcti attentissimis esto-
 te animis. Ego enim iam olim admodum expectabam in eā
 difficultatem res nostras delapsuras, ac multos eiusmodi
 Sophi.

ἀποφυγῆναι ἡμῖν σαρῖσας,
 παρ' ἡμῶν αὐτῶν τίν αἰτίαν
 σῆς τέλους λαμβάνοντας. ἢ
 μὰ τίν θίμῳ, ὅτι τῷ Εἰκῆ-
 ρῳ ἀξίον ὀργίσθαι, ὅτι τοῖς ἰ-
 μιληταῖς αὐτῷ, καὶ διαδόχοις
 τῶν δογμάτων, ἀπεινῶτα πε-
 ρὶ ἡμῶν ὑπαλάλασιν. ὃ τί γὰρ
 αὐτὸς ἀξιώσῃ τις αὐτοφρονῶν,
 ὁπόταν ὀρῶσι τοσαύτων ἢ τῷ
 βίῳ τίν παραχλῶν, καὶ τὸς μὲν
 χρηστὸς αὐτῶν, ἀμειλιχέους,
 ἢ πονήρας καὶ νόστις, καὶ δου-
 λὰς ἡσυχαστῆρας, παμ-
 ποιήρας δὲ, καὶ μικροῦς αὐ-
 θρώπους, πρῶτοι μὲν καὶ
 ὑπερπλουσίους, καὶ ἐπι-
 τάττοντας τοῖς ἐρείττοις, καὶ
 τοῖς ἰσχυροῦς οὐ ἡσυχασ-
 μέους, ἀλλὰ διαλασθῆ-
 νοντας, ἀνασκολεπιζομένους
 δὲ καὶ τυμπανισομένους ἐνίο-
 τι, τὸς δὲ ἄλλῃ ἀδικουῶτας; ἀ-
 πείτως τίνων τῶντα ὀρῶν.
 τέτ,

Sophistas nobis suppullula-
 turos iamdudum prospexi
 animo, à nobis ipsis tam abo-
 minanda atq; inaudita auo-
 dacia causam suscipientes.
 Et sanè per aequitatem indi-
 gnum facinus est, tam ob rē
 irasci Epicuro, aut eius asse-
 clis, eiusq; disciplinæ succe-
 ssoribus, si talia de nobis su-
 spicati sunt. Quam enim æ-
 quam opinionē de nobis illis
 habendā esse contēdat quis-
 piam, quando tantam om-
 nium rerum perturbationē
 in uita uideant? Bonos H qui
 dem ex illis, ut quisq; agit ui-
 tam maximè inculpatā, po-
 tissimum negligi, paupertate,
 morbis, ac iugo serui in-
 digni: me afflicto, oppri-
 misceterum homines faci-
 cinorosos, nefarijs sceleribus
 contaminatissimos, honore
 & dignitate priores esse, di-
 uitijs extructissimis afflue-

re, melioribus imperitare. Quinetiam sacrilegos nullis sup-
 plicijs mulctari, uerum concessa impunitate tutò latēre: in
 cruce uerò subigi, ac uarijs modis pulsari eos qui nihil mali
 sunt cōmeriti per iniusticiā delinquētes? Hæc itaq; cū uideāt,
 iure

πῶς, ὅτε διακουῶται πόρι ἡ
 μῶν, ὡς ἔστιν ἴσως ἔντων, καὶ
 μάλιστα, ὅταν ἀκούσι τ' ἡ χρυσ
 μῶν λιγόντων. Ὡς διαβὰς τὸν
 Ἀλφειὸν, μεγάλῳ ἀρχῶν βασιλεὺς
 σεῖς μέγας τοι δοκούων, ἔτι
 τίνων αὐτῶν, ἔτι τίνων τ' πολιμῶν.
 καὶ πάλιν· ὦ βάσις Σαλαμῖς,
 ἀπολῆς ἢ οὐ τέκνα γυναικῶν.
 καὶ Πέρσαι γὰρ, οἷμαί, καὶ Ἑλλ
 νός, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτι
 μέγας πάλιν τῶν βασιλέων
 ἀκούσι, ὅτι καὶ ἱρῶμυς, καὶ
 τιτρωσκέμειβα, καὶ διολύ
 μβη, καὶ Ἀδελφόμεμβη, καὶ τὰ
 διαβόμεν, καὶ μυρία ὅσα πρῶ
 τατα ἔχουσιν, καὶ ταῦτα, μα
 κάρσιοι καὶ ἑφθαρτίοι ἀξιου
 ντός εἶναι, τί ἄλλο, ἢ δικαίως
 καταγινώσκει, καὶ οὐδὲν λόγῳ
 τίθενται τὰ ἑμῶν; ἡμῶς ἢ
 ἀγῶνα καὶ ἡμῶν, ἔτι τινός ἀνδρῶν
 ποιοῦντός, ἢ πάντων ἀνδρῶν,
 διαλύχουσι ταῦτα, καὶ τίς
 πρὸς οὐρανὸν ἡμῶν παρῶν.

ται,

iure optimo talem de nobis
 opinionem obtinent, nihil
 prorsus nos esse. Maxime ue
 ro quando I oracula prædi
 cta audierint, quale est il
 lud: Traiecto Hale maximū
 subvertes imperium. haudo
 quaquam planè manifestan
 tia, num suum ipsius, an hos
 tium imperium subuersurus
 sit. Et iterum: Vxorū Sa
 lamis charissima pignora
 perdes. Btenim & Persæ, ut
 opinor, & Græci iuxta ē
 mulieribus editi sunt. Cate
 rum auditis etiam rhapsodis
 illis quod & amorī operam
 demus, & quod uulneremur
 & seruiamus, quod uinculis
 constringamur, quod motis
 seditionibus dissideamus, at
 que id genus innumeris alijs
 rebus satis ridiculè simus im
 pliciti, præsertim cum beati
 atque immortales esse con
 tendamus: quid uerò aliud

perinde quàm riderent facerēt, ne flocci quidem nostram
 diuinitatem æstimantes? Nos porro indignè ferimus, si qui
 sunt homines non prorsus uecordes, & mentis inopes, qui
 ista differunt, ac omnem nobis prouidentiam extorquent
 ē manīs

τα, Δίον ἀγκυρῶν, εἰ τινοὶ θεοὶ
μῖν ἐτι θυνοῖσι, τοιαῦτα θύχμαρ
ταῦντοι. καὶ μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ
(μόνοι γὰρ ἰσμεν, καὶ ὁ δαίς
αὐθροπῶ παρτίτην ἐν τῷ συλ
λόγῳ ἔξω Ἡρακλῆος καὶ Διόνυ
σου, καὶ Γανυμήδεος καὶ Ἀσκλη
πιῶ, τῶν παριγγράπτῳ τού
του) ἀπικεῖναι μοι μάτ' ἀλλ
θείας, εἰ ποῖς σοι ἐμίλησθαι ἰς
τοσῶτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς θη
τάσαι, εἰ τινοὶ αὐτῶν οἱ φαν
λοι, ὅ οἱ τινοὶ οἱ χρεστοί εἰσι,
ἀλλ' ὅκ' ἂν ἔποις. εἰ γοῦν μὴ ὁ
Θεός, ἐκ Τροίης ὦς Ἀθή
νας ἰὼν, ὁ δὲ πᾶσι πόλιν ὁρίκο
ψι τῆς ἑκατέρωθεν, ὅσον ὑδὶ σοί,
καὶ τῇ σὴ προνοίᾳ, ὁ δὲ ἂν ἰ
πῶλυι ἦν ἐντροφῶντας ταῖς
τῶν ὁδῶ βαδίζόντων σφα
γῆς, τὸν Σκίρωνα, καὶ τὸν
Πιτυοκάμπην καὶ Κέρκυονα
καὶ τὰς ἄλλας. ὃ εἰ γὰρ μὴ ὁ Εὐ
μειδὴς, αὐτὸς δίκαιος καὶ προ
νοητικὸς, ὡς φιλεάνθρωπος
καὶ αὖ

cum manibus: cum potius con
tentos nos esse oporteat, si
nobis etiamdum nonnulli sa
cra facerent, talia flagitiose
delinquentibus. Ac L mihi
hoc loco, ὁ Iupiter (soli enim
sumus, nec ullus hominum in
hoc cœtu præstō est, extra
unum Herculem ac Diony
sum & Ganymedē & Ae
scalapium, qui nobis sunt, et
Dij ascripti) cum uerita
te responde, quando uerò in
tantum res humanæ tibi cur
æ fuere, ut habita ratione
perpendisses quinam illorū
prauī & mali, aut iustī ac
boni essent? Haudquaquam
uerò in hęc curam unquam
te incubuisse dixeris. Itaque
nisi M Theseus ex Trœzene
Athenas profectus, iugulas
set in itinere maleficos, sa
nè quantum ad te & prouī
dentiam tuam attinet, nihil
obstaret quo minus uiuerēt

& Sciron & Pityocampes, & Cercyon, aliq; innume
ri parricidijs & latrocinio uiatoribus negotium ualde
securi facessentes. Ac nisi Eurystheus homo N cūm
iustus, tum multum prouidens, singulari humanitate

ἀνὰ πωλῶν ἀνδρῶν· τὰ παρ'
 ἑκάστοις, δ' ἑπιμύπτει τῶν τ' εἰς
 αἰτῶν αὐτῶν, ἰργατικὸν αὐθιγ-
 νομ, καὶ πρόθυμον εἰς πό-
 νης, ὡς Ζεὺς, οὗ ὀλίγον ἰφρόντι-
 σαι αὖτε ὅτι ὕδρας, καὶ τῶν ἐν
 Στυμφαλῶν ὀφειῶν, καὶ ἱπποῦ
 τ' Ὀρακινῶν, καὶ τ' Κροταύρων
 ὕβριος καὶ παροινίας· ἀλλ' εἰ
 χρὲν τὰ λεγόμενα λίγην, λαβέμεθα,
 ἔτι μόνον ἐπιγρηῦντόν, εἰ τις
 θύῃ, καὶ ἑνιστάῃ πρὸς τὰς θεμύς,
 τὰ δ' ἄλλα κατὰ ροῦν φέρεται,
 ὥς αὖ τυχόν ἑκάστον, παρὰ σου
 γόμῃ. τοιγαρὶν ἀνέτα νῦν
 πάσχομεν, καὶ ἐτι πασόμε-
 θα, ἵππεδ' αὖ κατ' ὀλίγον οἱ αὖ
 θρωποι ἀνακύνονται, ὑρί-
 σκωσι μὲν ἐδὲν ἑφελ' αὐτοῖς
 ἄν, εἰ θέοισιν ὅμιον, καὶ τὰς σπον-
 δὰς πίμπροισιν, ἅτ' ἐν βραχέϊ
 ὕψει κατὰ γαλῶντας ῥ' εἰς τὸς ἐπι-
 κέρους,

impulsus, singulis apud quos-
 que diligenter exploratis,
 hunc famulum suum emis-
 set, hominem manu prom-
 ptum, factūq; strenuum, &
 ad obcunda pericula ac la-
 bores suscipiendos interris-
 tum, nunquam tibi, ô Jupiter,
 Lernæa Hydra in mentem
 uenisset, nunquā aues Stymp-
 phalides curæ fuissent, mul-
 to minus equi Threicij. Quā-
 do uerò Centaurorum con-
 tumeliosæ temulentiae me-
 mor fuisses unquam? Atqui,
 si uerum proferendum est,
 tantum compressis manibus
 in Olympo desidemus, tan-
 tum hoc inconniuerter ob-
 seruantes, si quis litet atq; sa-
 crificet, ac circa aras incē-
 so thure uaporet. Porro au-
 tem res ceteræ temerè iux-
 tà feruntur, ut quisque illas

fortuito attraxerit. Itaq; meritis nostris digna ac iusta
 patimur, atq; etiam amplius patiemur, ubi homines post
 pusillum suspicientes animaduernerint nihil se utilitatis
 consequi, tametsi nobis sedula pietate sacrificarint, &
 oblatis libaminibus litauerint. Deinde breui uidebis ab
 ipsis Epicureis nos rideri contemptissime, haberi pro ab-
 iectissimis

αἵρετε, καὶ μετροδόρους καὶ
 Δάμιδας, ἡρατῦρ μέλεις δὲ, καὶ
 ἀπειθασιμὲλεις ὅτι αὐτῶν,
 τὸς ἡμῖν σωντόρους. ὥστε
 ἡμῖν ἄρ' ἐπὶ παύσῃ καὶ ἰα
 δαί τὰ τοιαῦτα, τῶν καὶ ἐς
 τόδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μῶ
 γα δὲ ὁ μέγας ὁ κινδυνῶ, ὁ
 ἄτιμῶ ἔσται· ὁ δὲ γὰρ πάλαι
 τῶν τιμωμένων ἦρ', ὡμῶν ἔτ'
 στυχεύοντων, καὶ τὰς θυσίας
 καρπυμένων. Ζεὺς. τῶν
 μὲν, ὅ βίαι, λατῶν ἰάσωμεν,
 ἀλλὰ τραχὺν ὄντα, καὶ ἐπιμι
 τικόν, ἔτι μὲν, ὡς ὁ θυμα
 γὸς Δαμοδῶντος ἔφατ'· τοῦ μὲν
 παλῖος, καὶ μίμψασθαι καὶ
 ἐπιτιμῆσαι, ῥῆδισιν, καὶ τὸ ἐν
 δαμῶντος πατὸς· τὸ δὲ, ὅπως τὰ
 παρόντα βελτίω γίνονται, συμ
 βολῶσαι, τοῦτ' ἔμφορον· ὡς
 ἀλλῶς συμβῆλιν. ἔπειτα οἱ
 ἄλλοι, οὗ οἷα ὅτι ποιοῦσι
 τι, καὶ τούτων σιωπῶντι.

icetissimis, Metrodoros ue
 rò & Damidas suis disputa
 tionibus inualescere, propu
 gnatores autem nostros ab
 illis iugulari. O Quare no
 strarum erat partium, his re
 bus finem imponere, ac pe
 riculis emergentibus mede
 ri, illisq; summa ope obniti,
 quorum opera hæc eò pero
 ducta sunt. Equidem quod
 ad me attinet, non ualde pe
 riclitabor si despectus ero.
 Neq; enim olim in corū cœ
 sebar numero, quibus honos
 habebatur rebus uestris ad
 huc stantibus & florentia
 bus, uobisq; oblato sacrificio
 fruentibus. IV P. Enim
 uerò hunc, ὁ cœlites, delirā
 tem & nugantem missum
 faciamus, semper aliās quo
 que asperum obiurgatorem
 ageniem. Est enim, ut præ
 clare dixit admirandus ille Demosthenes, criminari & ino
 sectari, atq; etiam obiurgare, cuius uolenti promptū ac fa
 cile: ceterum demonstrare qua ratione rebus presentibus
 commodissime succurratur, profectò consultoris officiū est,
 non nisi impense cordati. Quod quidem uos alios sedulò fa
 cēt uros etiam hoc tacente constantissime persuasum habeo.

ΠΕ. ἰγὼ τὰ μὲν ἄλλα ὑποβρύ-
 χις ἔμει, ὡς ἴσσι, καὶ ἐν βυθῷ
 πολετούμεθα, κατ' ἱμαντὲν.
 ἄς ἴσσι μοι Διωκτὲρ, σῶσον
 τὰς πλόντας, καὶ παρὰ πύ-
 κων τὰ πλοῖα, καὶ τὰς αὐ-
 μὲς καταμαλάτῃω. ἔμει δ'
 οὖν (μίλει γὰρ μοι καὶ τῶν
 ἰνταύθα) φημι Δῆμ τὸν Δά-
 μιν τέττον' ἐκ πολέων ποιήσα-
 δαι, πρὶν ἂν τίς ἐρεῖ ἡμεῖς,
 ἤτοι Λοραινῶ τινι, ἢ ἄλλῃ με-
 χανῇ, μὴ καὶ ὑποβρύχῃ λίγων.
 φῆς γὰρ ὧ Ζεῦ, πωλαίον τινα
 εἶναι αὐτόν. ἀμα γὰρ ἐγὼ δειξέω
 μὲν αὐτοῖς, ὡς μεταρχόμεθα
 τὰς τὰ τεταῦτα κατ' ἡμῶν
 διειδέντας. Ζεὺς. παῖσις, ὧ
 Πόσειδον, ἢ τέλειον ὑπὸ λήσσαι·
 ἐδὲν ἴφ' ἡμῖν ἔ' τοις τῶν ὄσων,
 ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἐκάστῳ ἐπικλώ-
 θουσι, τὸν μὲν Λοραινῶ, τὸν δὲ
 ξίφει; τὸν δὲ πυριτῷ ἢ φλόγῃ
 ἀποθανῆναι. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μοι ἐπ' ὄψε-
 σίαις τὸ πρᾶγμα ἦν, εἶασα αὖ,
 ἵστα ἀδυσσῆς nos petulanter affirmant. IVP. Ludis δ' Ne-
 ptune, aut R. praefiniti ordinis oblitus es? Nihil enim tale in
 nostra manu sitū est: uerūm Parcae sunt quae cuique fatali le-
 ge decernūt, hunc quidem fulmine, alterū ferro, tertiū febri-
 eula, quartum tabe cōsumptū interire. Etenim si meae facul-

NEP. Ego P. quidem alias;
 quod uobis obscurū non est,
 sub undis dego, & in pro-
 fundum marinæ Reip. pro-
 curationem obiens, pro uio-
 rili quoad eius fieri potest,
 nauigantes seruo, puppesq;
 sursum ac deorsum magna
 cura deduco, neq; non uio-
 lentam uentorum rabiem
 mollio atq; demulceos nihilo
 secus tamen & earum quae
 hic aguntur rerum cura me
 habet sollicitum. Q. Proinde
 Damin ē medio tollendum
 esse opinor, priusquā ad cō-
 tentionem descenderit, aut
 ictu fulminis, aut alia qua-
 piam machina, ne disputan-
 do uictor euadat. Siquidem
 perhibes illum iupiter om-
 nes persuadendi uias ac ar-
 tes callere. Quo facto illud
 quoq; testatū faciemus, nos
 supplicii de illis sumere qui
 tatis

ρίαι, τὸς ἰεροσύναις πρῶτω ἀπο-
πληθῆναι ἀπορρυνώτας ὁ Ὀλυμ-
πίας, δύομας τῶν λοιπῶν ἀπο-
κρίσας, ἔξω μᾶλλον ἀπὸ τῶν
κοντα; ἢ οὐ αὐτὸς πορρωτέρω
αὐτὸν Γόρραϊν τὴν αἰλία, τὸν
ὁ Ωρεῖον, ὑφαίρου μὲν σου
τὴν τριάντα; ἄλλως τι καὶ
δόξομαι ἀγανακτῶν, λιλυ-
πημένοι τῷ πρᾶγματι, καὶ
αἰσθάναι τὸς παρὰ τῷ Δέμι-
στοι λόγοις, καὶ δὲ αὐτὸ ἀπε-
σπασθῆναι τὸν αὐτὸν, ὃ πι-
εῖν αὐτὸν αὐτὸν αὐτὸν αὐτὸν
αὐτὸν τῷ Τιμοκλῆ. ὥστε τί ἄλ-
λο, ἢ ὁ ἱερέας ἱερατῶν οὐκ
δόξομαι; ΠΟ. καὶ μὲν σὺν το-
μῶν τινὰ ταύτῃ ὥμῳ ἵπνι.
νοῦναι ἐγὼ γὰρ πρὸς τὴν νί-
κῳ. Ζῶς. ἀπαγῆ, θυνῶ.
ὅθεν τὸ ἐνθύμημα, ὃ πᾶσι δὲ,
καὶ νομὶ δὴ παχὺ, προαυαι-
ρίσαν τὸν αὐτὸν αὐτὸν, ὡς
ἀπεθῶν αὐτὸν, ἀμφὶ.
τοῖσι, καὶ ἀδίακτοισι λα-
παλαπῶν τὸν λόγον. ΠΟ.

ἐκνοῦν

tatis fuisset punire malefi-
cos, dimissem scilicet nuper
sacrilegos nullo ictos fulmi-
ne ex Olympia, cū duos tor-
ti capillitij nodos mihi de-
tondissent, sex minus utrun-
que ponderantem? Aut tu ip-
se dissimulanter neglexisses
in Gerasto piscatorem illū
ex Oreο, qui furtim tibi tri-
dentem abstulerat? Accedis
his, quod etiam indignan-
ter & iracundē ferre uide-
bimur hoc factō perturbati,
et Damidis sermones pero-
borrescere, ac propterea ea
insidiosē moliti, ne nobis ex-
pectandum esset dum ille ex
aduerso cum Timocle com-
positus cōgrederetur. Quod
quid aliud quā T desertam
causam uincere uidebimur?
NEP. Atqui compendio-
sam ad parandam uictoriā
ego me uiam excogitasse
arbitrabar. IVP. Apage
furiosum & illiberale cō-

silium ὁ Neptune, ac propemodum pingue & stolidum,
de tollendo ante tempus aduersario, ut nondum conui-
ctus mortem oppetat, relicta in ambiguo disputatione.

ἐμοῦ ἀμείνῳ τι ὑμῖς ἐπι-
νοῇτι ἄλλο, ἢ τὰ μάλιστα ὑ-
μῖν ἀποτιδιύνεσθαι. ΑΠ.
ὦ καὶ τοῖς νόοις ἔτι, καὶ ἀγι-
νόοις ὑμῖν ἱφᾶτο ἐν τῷ νόμῳ
ἀμυγερῶν, ἵσως αὖ ἐπὶ τι
συμφέρον εἰς τὸν Διάκου-
ψιν. ΜΩ. ὦ μὲν σκίψις, ὦ
ἀπὸλλων, οὕτω πρὸς μεγα-
λων, ὥςτις μὴ καθ' ἑλπίαν,
ἀλλὰ νοῦν ἅπασι προκᾶ-
δαι τὸν λόγον· χάρις γὰρ, ὦ
καὶ πρὸς τῶν ἰσχυρῶν βίον
βούουτο, πρὸς δὲ τοῖς νό-
μοις ὀξυσίς συμπερολογίμι-
θα, οὐδὲ καὶ πάντων ἡλὲν ἰννο-
μῶ· εἰ ἀμυγρῶ· πρόπαλαι
μὲν δ' ἐφ' ἑνὶ γιγνῶς, ἐγγί-
γραμμένῳ δὲ ἐς τὸ τῶν δώ-
δεκα λεξιπρῆκτον, καὶ ὀλίγον
δᾶν, ὅτι ὡς Κρόνῳ βαλὺς ὤν.
ὥςτις μὴ μετρησὺς πρὸς ἑ-
μᾶς, ἀλλὰ λίγῃ βαίρων ὅσα τὰ
Διόνειον-

NEP. Proinde nos aliud
quod factu sit præstantius,
excogitate, si mea consilia
vobis tantopere repudianda
videntur. APO L. Si no-
bis X quoque nati iunioribus,
et nondum barbati, per
legem conderetur concionan-
di copia, fortasse utile quid-
dam et frugiferum afferre
in medium rei super qua de-
liberatis. MOM. Equidem
ea nobis est, ὦ Apollo, de re-
bus ita arduis proposita dea
liberatio, ut non ætatis re-
spectu, sed communis utili-
tatis seruandæ gratia omnia
bus quoque sermo sit propo-
situs. Quam uero lepidum es-
set atque festiuium, si in extre-
mis periclitantes discrimini-
bus, circa legis facultatē at-
que licentiam ambitiosè dis-
ceptaremus. Ceterum tu iam
admodum concionator es

legitimus, nempe iam olim ex ephebis egressus, præter-
rea in duodecim Y uirorum tabulam relatus. Ac parum
abest, quo minus etiam in Saturni cōcilio uersatus sis. Qua-
re non est quodd iuueniliter te geras erga nos, uerum si no-
pta audacis confidenter quacumque tibi optima factu uisa
sunt,

δοκίμωτα, μὴ ἀλλοδαῖς, ἀ ἀ-
 γίνασθ' ὅν λεμυγορύσεις, καὶ
 ταῦτα, βελυπώγων καὶ οὐ γί-
 νασθ' οὕτως ἵκν' ἔχωρ, τὸν Α.
 σκληριόρ, ἄλλως τι καὶ πρὶς
 παρ' ἂν εἴσσι, νῦν μάλιστα ἐκ
 φαίναν τὴν σοφίαν, ἀ μὴ μά-
 ττω ἐν τῷ Ελικῶνι κάθισαι,
 ταῖς Μύσαις συμφοροσφῶν.
 Α. Π. ἀλλ' οὐ σί, ὦ Μῶμι, χρὴ
 τὰ τοιαῦτα ἐφίνασθαι· τὸν Δία
 εἰ, καὶ ὅν οὐτ' ἔλυσον,
 τάχ' αὖ τι ἐκ ἄμυστον ἐποι-
 μι, ἀλλὰ εἴ ἐν τῷ Ελικῶνι μι-
 λήεις ἄξιον. Ζεύς, λίγι ὦ
 τίκνον· ἐφίμι γάρ. Α. Π. ὁ
 Τιμοκλῆς οὐτ' ἔστι καὶ χρυσὸς
 αὐτοῦ καὶ φιλόδοξος, καὶ τὴν λή-
 γαν πᾶν ὑπερβαίνει τὸς Στωϊ-
 κός. ὥστε καὶ σῶνται ὑπὸ φιλο-
 σοφίας πολλοὶς τῶν νέων, καὶ
 μὲν οὐδὲ ἐκ δόξης ὑπὸ τέττω ἐκ
 λίγα, σφίδρα πιθαρός ὅν, ὅπό-
 τ' οὐδ' ἰσὶς μαθηταῖς διαλέτοι
 τὸν πλάττω ἢ ἐπὶ ἀτολήμα
 τός

sunt, proloquere: neq; pro-
 pterea pudore afficiare,
 quod imberbis Existēs cō-
 cioneris, praesertim cum ita
 profunda barbatibi sit filius
 Aesculapius. Quin etiam a-
 lioquin nō indecorum tibi e-
 rit, id ætatis maximè specio-
 men aliquod sapientiæ ex-
 bibere, ne frustra uideare in
 Helicone cōsedisse unā cum
 Musis philosophando. Α. Π.
 Atqui nequaquam penes te
 est, ὁ Μομε, facultas eiusmo-
 di permittēdi, sed penes Io-
 uem: qui si fandi potestatem
 mihi dederit, fortasse quipa-
 piam expromam non ine-
 ruditum aut incōditum, sed
 quod ei quæ mihi in Helico-
 ne fuit conuersationi respō-
 deat. I V P. Dic inquam, ὁ
 filii: iam enim permisi tibi.

Α. Π. Ο. Timocles & ille uir
 profectō non malus esse ui-
 detur, & pins, & qui dispu-

tationes Stoicas ad unguem excusserit, unde compluribus
 quoq; conuersatur iuuenibus propter exactam Philosophiæ
 cognitionem, & mercedem non mediocrē hac ratione colli-
 git, persuadēdi facultate impenditō pollēs, quoties priuati

τός ἔστι, καὶ πλὴν φωνῶν ἰδιό-
 τος, καὶ μὴ ὁμοειδὲς, ἅσιν
 γέλως ὁρῶσιν ἁπάντων διὰ τῆ-
 το ἢν ταῖς συνουσίαις, ὁ συνώ-
 ρων, ἀλλὰ βατταρίων, καὶ τὰ
 ἐντὶ ὅρῳ, καὶ μάλιστα, ἐπὶ
 τῶν οὕτως ἔχων, καὶ ἡ ἀλλοτρί-
 ος συνουσία ἐπὶ ἀκινυῖνται βέ-
 ληται· συνῶνται μὴ γὰρ ἐς ὑ-
 ποβελῶν ὁρῶν, καὶ λεπτο-
 γνώμων, ὡς φασιν, οἱ ἄμεινον
 τὰ τῶν Στωικῶν ἀδότην. λί-
 γων ἢ καὶ ἱερικωδύν, ὡς ἄ-
 δοντες διαφθέρει αὐτὰ, καὶ συ-
 χῇ, ὡς ἀποστροφῶν ἐ, τι βέλτε-
 ρον, ἀλλ' ἀνίγνωσιν ἰσχυρὰ προ-
 τείνων, καὶ ἄλλων αὐτὸν πολὺ ἁ-
 σαφές· ὅρα πρὸς τὰς ἱρωτή-
 σεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ οὐ
 συνιόντες, ἡχί· ἀγελῶσιν αὐτῶν.
 ἀλλὰ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λίγην, καὶ
 τῶν

inter discipulos differendo
 uerba facit: cæterum in ho-
 minum frequenti cœtu aut
 celebritate populari ad di-
 cendum infantissimus & ti-
 midissimus existis, uoce in-
 structus uulgari ac planè
 barbara, ita ut ineptè & ui-
 tiosè dicendo in conuētiis,
 non rarò auditoribus risum
 excutere soleat: nihil aptè in-
 ductum connectens, sed ar-
 gumentis putidis & barba-
 ris comminiscet omnia. Ma-
 ximè uerò omnium hoc illi
 usu uenit quoties eloquentis-
 simus uideri gestit. Enimue-
 rò alioqui quod ad ingenij
 acumen attinet, uir est per-
 spicacissimæ intelligentiæ,
 & mentis planè diuinæ: quæ
 admodum testantur illi qui-

bus res Stoicæ propius atq; compertius notæ sunt. Dicen-
 do uerò atq; interpretando præ imbecillitate corrumpit ple-
 raq; omnia, non ualde planū faciēs quid sibi uelit, uerūm æ-
 nigmatum inuolucris non dissimilia proponēs obscurat om-
 nia. Ac rursus multo inuolutiora ad quæstiones propositas
 respondere illi moris est. Porro auditores parum intelligen-
 tes quid affectata obscuritate sibi uelit, ferè subsannant eū.
 Consentaneū aut esse opinor, perspicuè & significāter di-
 ceret

τὴν μάστιγα ποιῶναι πολ-
 λὴν τὴν πρόνοιαν, ὥς σωθῆναι
 οἱ ἀκούοντες. Μῶ. τὸ το μὴ
 ὀρθῶς ἐλπίσαι, ὡς πολλοὶ, ἵπαι
 εἶσαι τὸς σαφῶς λήγοντας, εἰ
 καὶ μὴ πάντων ποιῆς οὐ τὸ το
 ἐν τοῖς χρημοῖς, λεξὸς ὡς καὶ
 γελῶδες, καὶ ἐς τὸ μεταίχι-
 σμον ἀσφαλῶς ἀπερρίπτω τὰ
 πολλὰ, ὥς τὸς ἀκούοντας ἄλ-
 λου δαῖναι Πυθίου, πρὸς τὴν
 θύγῃσιν αὐτῶν. ἀτὰρ τί τὸ
 ἰδίᾳ τέτῳ συμβεβούκει, τίνα
 ἱασιν ποιῶσιν αὐτῆς Τιμο-
 κλῆς Ἀλωαμίας ἐν τοῖς λό-
 γοις; ΑΠ. σωμῆτορ, ὡς Μῶ
 μι, ἄπως διωνεύμεν αὐτῶ
 παρασχῶν ἄλλον, τῶν δεινῶν
 τῶν ἐρωτῶν κατ' ἀξίαν,
 ἀπὸρ αὐτῶν ἐνδυμαθῆς ὡς
 ποιεῖται. Μῶ. ἀγίναιεν τὸ το
 ὡς ἀλυσθῆς ἄρηναι, ἵτι παιδα
 γωγῆτιν, δόμῃσιν, σωμῆτο-
 ρον ἐν σωμῆσι φιλοσόφων πα-
 ρασχῶσιν, ἐρμηνεύοντα
 πρὸς τὸς παρόντας, ἀπὸρ αὐ-
 τοῦ Τιμοκλῆ, καὶ τὸν μὴ
 προφῆτῳ γ' hoc quod dixisti, pilos, sed adhuc paedagogi eget
 adminiculo, de patrone in cōuentu Philosophorū adiūgēdo
 ad praesentes interpretaturo quaecūq; Timocli dictu necess

cere: cui reiplurima cura im-
 pendenda est, ut audientes,
 ea quae loquimur, nullo cum
 fastidio intelligant. ΜΟ.
 Equidem hoc recte dixisti
 Apollo; collaudatis ijs qui in
 orationibus perspicuitate u-
 tuntur: quanquam & tu hoc
 ipsum in promendis atq; red-
 dendis oraculis non admodū
 usurpare soleas, ancipitia et
 ambiguitate intricata mul-
 ta in medium secure proij-
 ciens, adeo ut audientes alio
 ad intrepertandum oracula
 opus habeant Pythio. Sed
 quid est quod adfers cōsilijs?
 Quo remedio Timoclis in di-
 cendo infantiae succurrendū
 esse existimas? ΑΡΟ. Si
 quo modo patronum illi, ὁ
 Mome, queamus adiungere
 alium, qui facultate dicendi
 polleat, eaq; pro dignitate
 eloquatur, quaecūq; Timo-
 cles excogitata illi effanda
 suggesserit. ΜΟ. Non sapit

Δάμιμ, αὐτὸ πρόσωπον καὶ δι
αὐτῷ λίσσιν, τὴν δὲ ὑποκριτῇ
προσχωρῶμενον, ἰδὶα πρὸς τὸ
οὐκ ἐκείνῃ ὑποβάλλων τὰ δὴ
ποιῶντα τὸν ὑποκριτῶν δὲ ῥη-
τορῶν, ὃ δ' αὐτὸν ἴσως συν-
εῖντα, ὃ, τι ἀκούει. Ἰαῦτα πῶς
ὃ γίγνεται ἂν ἢ τῷ πλεόνει; ἀλ-
λὰ τὰτο μὴ ἄλλως ἐπινοήσοι.
μὴ. σὺ δὲ, ὃ θαυμάσιε,) φησὶ
γὰρ καὶ μάλιστα εἶναι, καὶ μὴ οὐ
ἐκ ἐλπίδος ὡς τῷ τοιούτῳ ὀξεί-
λαιας, ἀλλὰ τῷ κατὰ πλεόνει
χρηστῶς ποτε εἰληφέναι) τί ἐκ
ἐπιλέξῃς ἡμῖν κατὰ λαϊκὸν
πλὴν τῆς τέχνης, προεπὶ ὧν ἐπὶ τοῖς
ῥητορῶν σοφιστῶν ἐκρήσθαι
λίγην; οἶδα γὰρ πῶς τὸ ἀπο-
θεσόμενον, μάλιστα ὦν. ΑΩ.
πῶς, ὃ Μῶμι, δυνατὸν ποιῆν
ταῦτα, μὴ τριπὸς δ' ἡμῖν
παρόντες, μὴ θυμιαμάτων,
ὅπως μάλιστα, οἷα ὃ Κατὰ
λίσσιν; ΜΩ. ὁρᾷς; ἀποδιδ-
δρά-

tura sit uictoria? Siquidem cum augurij peritia excultus sis, credibile est futurarum rerum eventum te praeiuvinare posse.

A P. Quod hoc ullo pacto fieri possit Mome, neque praesente nobis tripode, neque thymiamatis, nec fronte augurali, cuiusmodi est Castalia? M O. Vide ut confutatur tergi-

ria uisa fuerint: Damis uero ipse per se loquatur. Porro alter interpretis utatur opera, priuatim in aurem illi susurrans quaecumque sibi placuerint: caterum interpretis rhetoricetur, cum neque ipse fortasse quicquam ex his intellecturus sit, quae Timocle suggerentem audierit. Hae quomodo turbæ non uideri possint extreme ridicula? Atqui hoc alia uia aggrediamur, quando hac parum successit. Tu uero, o admirande (etenim quod uatem esse te confirmas, ac mercedem non mediocrem his prestigijs cumulasti, donec aliquando quod lateres aureos consecutus es) cur non data iam occasione in tempore aliquod egregium artis tuae specimen exhibes, praedicēs A nobis penes quod ex Sophistis disputaturis fu-

ἀράσῃς τὸν ἰλιγγον, ἐν τῷ
 σινὴ ἰχθυόσῃς. Ζῶς. ἔμμε
 ὦ τί νυν ἀπὶ, καὶ μὴ παρὰ
 σχῆς τῷ συνοφάντῃ τέτῳ ἀε
 φορμαῖς, διχβάλλωμ κὴ χλοά
 ζαιρ τὰ σά, ὡς ἰδὼν τρίποδι κὴ
 θάλαττι καὶ λιθωνιτῷ κρίμαθνα,
 ὡς ἂ μὴ ἔχῃς ταῦτα, τέρη
 σόμηνόμ σι φὶ τέχνης. ΑΠ. ἤ
 μενον μὲν ἔμ, ὦ πάτερ, ἐν
 Διὰ φῶς ὃ Κολοφῶνι τὰ τοιαῦ
 τα ποιῶμ, ἐπ' αὐτῶν μοι τῶν
 χρυσίμων παρόντων, ὡς ἴδῃς·
 ὁμοῦς ἔ, καὶ ἔτω γυνὸς ἐκεί
 νου, καὶ ἥσκησιν πείρασσαι
 πρὸς αὐτῶν, ὅπως δὲ τὸ ἐράτος
 ἔσται. ἀνὰ λίγιδι ἔ, ἂ μὴ ἔμμε
 τρα λέγοιμι. Μῶ. λίγι μόνιν·
 σαφὲς ἔ, ὦ Απολλων, κὴ μὴ συ
 νυγόν κὴ αὐτὰ, καὶ ἐρμηνείας
 δώμαθνα· καὶ γὰρ ὁκάρειαι
 ἐρία ὃ χιλώνη νύ ἐν Λυδίῃ
 ἔψιται, ἀλλὰ εἶδα πρὶ ὅτου
 ὃ σκίψῃς. Ζῶς. τί ποτε ἰ
 γῆς, ὦ τί νυν; ὡς τὰ γι πρὸ
 τῷ χρυσίμῳ, ταῦτα ἔδιν φεβ
 iam ouilla caruncula aut testudo in Lydia coquitur. Ve
 rum quibus de rebus nobis sit proposita deliberatio, non
 te praterit. IVP. Quid, ὁ nate dicturus es? Quam ue
 ro qua oraculi predictione antecedūt, quam plena terroris

tergiuerferis dum in angu
 sto constringeris. IV. At
 tamē dic ὁ fili, neq; huic sy
 cophantæ calumniandi oc
 casionem, tuāq; subsannan
 di cōcedas, quasi omnis tua
 uaticinōdi peruita in tripode
 ὧ aqua ei ibure sica sica
 ded nisi haec tibi praestō sint,
 omni arte priuatus sis.

APO. Equis ista in Del
 phis aut Colophone melius
 à me fieri poterant, ὁ pater,
 oraculis omnifariam, ut as
 solet, mibi praesentibus. At
 tamē uel sic his omnibus nu
 dus imparatusq; tētabo pra
 dicere utrum secutura sit ui
 ctoria. Suscipietis uerò baud
 dubiē, nisi uersiculis inclu
 sum oraculum protulero.

MO. Dic modò, uide ut cla
 ra et aperta proferas Apol
 lo, qua nullo patrono egeāt,
 aut interpretis requirant oo
 peram. Btenim nequaquā

sunt

ῥά. ὃ χρεῖα τετραμμένη, εἰ ὄφρα
 θαλμοὶ πόριθ' ὄναι, κέμυ αὖθις
 σὺν μὲν, λίνυμα κορυθαυτῶα
 ἀδύ. ἡγεῖ ὄλωι, κατόχημα παύ-
 τα, καὶ φρυγιάδην καὶ μυτι-
 κῶ. ΑΠ. Κίκλυτε μαντιπέ-
 λα τόδ' ἐστι φάτον ΑΠέλλωνι,
 Ἀμφ' ἱριᾶσθ' ἱερὸν ὄναι, τίω
 αὖθις ἐστὶ σάουτο Οὐβόαι, μύ-
 θοισι κορυθαυτῶα πυκνόν. Πολλὰ
 γὰρ ἐνθάδ' ἐνθάδ' ἐνθάδ' ἐνθάδ' ἐν-
 ῥα καὶ ἱερὸν καὶ ἱερὸν καὶ ἱερὸν
 ἐχέτωι, ΑΛΛ' ὅταν αὐγυπτιῶα
 χαμψύπνοος ἀνείδῃ μαρτυρῶν,
 Δὲ τότε λυγρὸν ὀμβροφόρον
 ἐλάττωσι κορυθαυτῶα. Νῦν δ' ὅ-
 ρα μὲν, ὅ δ' ἐνθα ἐνθα ἐνθα ἐν-
 ῥα. Ζεὺς. τί τὸ αὐ-
 τῶα, ὃ Μῦθ' καὶ μὲν
 ἀνείδῃ τὰ ἐν ποσὶ. παύσαι κα-
 μέλαιμον, ἀπικνύσθ' ὑπὸ
 τῷ γίγνεται. Μῦ. καὶ πῶς
 ἀνείδῃ, ὃ Ζεὺς, ἐφ' οὗτω σα-
 φα

sunt? nēpe color pallore im-
 mutatus, oculi hinc inde mo-
 biles, comarum semet erigē-
 tium horror, motus corporis
 furore incertus, ac omnino
 omnia numinis præsentiā
 testantia, plena sunt myste-
 riorum atq; terriculi. ΑΡ.
 Percipe Z Eaticani diuūm mi-
 racula Phœbi

Lite super dura, quam con-
 stituere Sophistæ
 Clamosi, largis armati uoci-
 bus omnes.

Multa quidem uarij alterno
 clamore tumultus
 Miscentes, stiua complebunt
 rostra carina.

Ast ubi iam curuo compren-
 derit ungue cicadam
 Vultur, postrema cornices
 uoce sonabunt,
 Excipiet sperata suos uictō-
 ria mulos.

Verūm asinus feriet longo
 sua pignora cornu.

IV. Cur auem sublato cachinno risisti ὦ Mome? Atqui ista
 minime risu prosequenda sunt, quæ nostris ceruicibus iam im-
 minet. Desine uero sedato risu infelicissime, aut immodicis
 cachinnis profocaberis. ΜΟ. Et quānam risum quæ com-
 primere

φᾶ καὶ πρόσθεν τῶ χρησμῷ:
 Ζούε. ἐπουὶ ἤδη καὶ ἡμῖν
 ἑρμηνεύεις αὐτὸν, ὅ, τι καὶ
 λίσσι. Μῶ. πάντ' ἐρίδῃ, ὥς
 ἔδω ἡμῖν Θιμιστοκλῆς διέ-
 σα. φησὶ γὰρ τὸ λόγιον ὅτι οἱ
 Διαρρήδων· γένετα μὲν ἔναι
 ἑστέον, ἡμᾶς δὲ ὄντες λαμβαν-
 λῆς, νῆ Δία, καὶ ἡμῖν τὸς
 πιστεύοντας αὐτῷ, ἐδ' ὅσον
 αἱ ἀκρίδων τὸν νοῦν ἔχοντας.
 Ηρ. ἰγὼ δέ, ὦ πάτερ, εἰ καὶ
 μέτερος εἰμι, ἢ ὅν ποτε ἔμοι
 τὰ δοκούντά μοι εἰπᾶν· ὁπ-
 ταν γὰρ ἤδη συνελθόντες
 διαλέγονται τλωικῶντα, ἢ
 μὲν ὁ Τιμοκλῆς ὑπὲρ σφῆ,
 ἰάσω μὲν προχωρεῖν τὴν σω-
 σίαν ὑπὲρ ἡμῶν. ἢ δὲ τι ἰτι-
 οῖον ἀποβαίνει, τότε ἤδη τὴν
 σοῦ αὐτὴν ἰγῶν, εἰ δὲ καὶ,
 διασείσας, ἰμβάλλω τῷ Δάμιο
 δι, ὥς μὴ κατάρσῃ ὧν, ἰβρί-
 ζῃς ἡμᾶς. Μῶ. Ἡράκλεις,
 ἰῶ

primere o Iupiter, tali tam
 claro & perspicuo audito
 oraculo? IVP. Quin igitur
 & nobis interpretaris
 quidnam sibi uelit? MO.
 Valde quidem aperta & li-
 quida, ita ut nihil nobis opus
 sit Themistoclis opera. Si-
 quidem perspicue hoc testa-
 tur oraculum, hunc uidelicet
 esse praestigiatores, nos au-
 tem asinos clitellarios, ac per
 Iouem etiam mulos, qui tam
 facile persuasi, illius uerbis
 credamus, neque tantum ha-
 beamus mentis aut cerebri,
 quantum habent locustae.
 HER. Ego Huero pater,
 tamen si inter superos inqui-
 linus sim & adsciticius, ta-
 men quae nostris rebus in prae-
 sens usui fore uisa sunt, non
 grauabor exponere. Cum e-
 nim iam ad disputandum
 in unum coierint, tunc si Ti-
 mocles superior euaserit, si

nemus conuentus de nobis habiti disceptationem pro-
 gredi: sin res secus cesserit, tunc ego ipsam porticum con-
 cussam radicitus super Damin praecipitabo, ne homo
 execrandus ore blasphemus amplius nos inuadat. MO. Her-
 cules.

ἰὼ Ἡράκλῃ, ἄγροικόν τ' ὅτο
 ἄρκεας, καὶ Ληνῶς Βοιωτίου,
 ξυνοπολίῃσιν ἂν δὲ πονηρῶ το-
 σίτης, καὶ προσίτι τῶν τῶν
 αὐτῶ Μαραθῶνι, καὶ Μιλιτιάδῃ.
 δὲ καὶ Κνωσῶν γέροντι. καὶ πῶς
 ἂν τῶν συμποσώτων, οἱ ῥῆ-
 τοροὶ ἐπὶ ῥητορσίῃσιν, τῶν με-
 γίστων ὡς τὰς λέξεις ὑπόθεσιν
 ἀφ' ἑκαστοῦ; ἄλλως τι, ἴσῃ-
 τι μὲν σοὶ Διωκτῶν ἢ τι πρᾶ-
 ξαι τοῦτο; ἀπ' οὗ δὲ θύς γε-
 γήνησιν, μιμνήσκου, οἶμαι, ὡς
 αἱ μίτραί μιν τὰ τοιαῦτα
 δαίνονται, ἡμᾶς δὲ αὐτῶν ἄ-
 μοιβῶν ἰσμεν. **ΗΡ.** ἔνοῦν ὅπῃ
 τι τὸν λείοντα ἢ τῶν Ὑδραν ἰ-
 φθόνου, αἱ μίτραί δὲ ἡμῶν ἐν
 ναὶ ἱερῶν; **ΖΩΣ.** καὶ μά-
 λα. **ΗΡ.** καὶ νῦν ὡς τις ὑβρί-
 σῃ ἐς ἐμὴν, ἢ πορυσυλῶν με τὸν
 νῦν, ἢ ἀνατρίψω τὸ ἄγαλ-
 μα, ἢ μὴ τῶν μίτρας πάλαι
 διδογμένων ἢ, ὅκ' ἐπιτρίψω
 αὐτόν; **ΖΩΣ.** οὐδ' ἀμυνῶ.

cules, & heu Hercules, quàm
 immane & barbarum est
 quod dixisti, & uehemen-
 ter Boeoticum consilium, ea-
 dem opera uolens tot unà cū
 scelesto Damide exitio ab-
 sumere: ad hæc ipsam quo-
 que porticum unà cū Mara-
 thone & Miltiade atq; Cy-
 nægīro diruere? Et quonam
 pacto his collapsis rhetores
 amplius debito fungorentur
 declamandi officio, maximo
 ad conscribendas orationes
 argumento priuati? Equidē
 ista uiuenti tibi licuisset per-
 petrare: ex quo uerò in Deo-
 rum numerum relatus es, fa-
 ctus & ipse diuinitatis par-
 ticeps, didicisti, ut opinor, so-
 las Parcas efficta reddere
 posse talia, porrò nos eiusmo-
 di perficiendæ facultatis ex-
 pertes esse. **HER.** Proin-
 de, quando leonem aut Hy-
 dram claua illisa letho dedi, Parcæ per me ista operatæ
 sunt? **IV.** Sanè uerò. **HB.** Ac nunc « si quis contumelia
 petulanter me impeteret, aut templum nefario sacrilegio
 compilarret, aut statuā meā subuerteret, nisi iam olim Par-
 cæ uisum foret, nō conteram illū scilicet? **IV.** Nequaquam.

HER.

Πρ. ἐπεὶ δὲ ἀκούσῃ, ὦ Ζεῦ, με
τὰ παρρησίας. ἰγὼ γὰρ, ὡς ὁ
θεομικός ἐπε, ἄγροικός ἄμι,
στὴν σκάφην σκάφην λίγων.
ὡ τοιαῦτά ὄντι τὰ ὑμῖν ὅρα, μα
κρὰν χάρειν φράσας τῆς ἐνο
παύθῃ τιμῆς, καὶ κνίσῃ, καὶ
ἰδράνῃ ἄμκτι λήταμι αἰε
τὴν Ἀδῶν, ἵπῃν μι γυμνόν, ἵ
χοντα τὸ τόξον, λῆν τὰ ἔδω
λα φοβεθήσεται τ' ἂν ἱμῶ π
φιν σμῆλῃν θηρίων. Ζεῦ.
εὖγε, οἰκοῖτο δὲ μάρτυς, φ
σίρ. ἀπίστωσας γεῖῳ τῷ Δάμι
δι, ταῦτα ἀπ' αὐτῶν ὑπεβάλλων.
ἀλλὰ τίς ὁ σπυλῆ προσώων
οὗτός ἐστιν, ὁ χαλκῆς, ὁ εὐγρᾶμ
μος, ὁ δὲ πύργος, ὁ ἀρε
χῆς, τὴν ἀνάδισιν ὅλ νό
μος; μᾶλλον δὲ ὁ σὸς, ὦ Ερ
μῆ, ἄδελφός ἐστιν, ὁ ἀγορεύς,
ὁ παρὰ τὴν Πεικίλῳ· πύργος
γεῖῳ ἀναπίπτεται, ὁ σμῆρ
ἀναπλάττομεν ὑπὸ τῶν
ἀνδρῶν τοιοῦτον. τί ὦ παῖ
δρομῶν ὑμῖν ἀφίξαι, ὅτι οὐ

HBR. Ergo me cum libera
tate dicentem quæ sentio, au
di o Jupiter. Ego enim, ut
Comicus ait, homo sum a
grestis & rusticus, ligonem
ligonem uocans. Si ad hunc
modum res nostræ se habēt
honoribus, nidori, ac sacri
ficioꝝ sanguini, quibus hic
fruihur, lōgum ualere ius
sis, in Orcum descendam, u
bi me nudum arcum haben
tem, saltem demortuorum
umbræ & idola pertime
scent, propter feræ terribi
les ac monstra à me passim
trucidata. IVPI. Euge
testem, quod μ αἰνῇ, domo
adductum. Conseruasti igi
tur Damidi ista ad dicendū
subijciens. Sed quis tanto ac
cedit properandi studio? nē
ps æreus ille est, probè poli
tus, & exactè expressus, sub
ligata in morem prischorum
coma. Magis uerò tuus est ὁ
quippiam

τι ἐκ γῆς τοῦτόφρου ἀναγγί-
 λαις; Ερ. ὑπὸ μίγα, ὦ Ζεῦ, καὶ
 μυρίας αἰ σπουδῆς δώμενον.
 Ζεὺς. λίγι' ἔθες, ἔ τι καὶ ἄλλο
 ἔμμεῖς ἱπποιστάμενον λήλαθον.
 Ερ. ἱππογχανὴν μὲν ἀφ' ἧς χαλ-
 κουργῶν, ὑποπιτὶς μὲν στή-
 ρον τι καὶ μετὰ φρενον, θώραξ
 δὲ μοι γίλοι, ἀμφὶ σώματι
 πλεκθεὶς, παρηγῆτο, μίμη-
 λῃ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκῷ
 παῖσαν ἐντυπῆ μὲν, ἐρῶ δ'
 ὄχλον εἰσάχοντα, καὶ τίνας δύο
 ὠχρῶς, καὶ κρέκλας, πυγμαί-
 χας σοφισμάτων, ἄμμι τι
 καὶ. Ζεὺς. πάν, ὦ Ερμα-
 γόρα βίλτισσι, τραγῶδῶν οἰ-
 δα γὰρ οὔτε τινὰς λίγας. ἀλλ'
 ἐκείνῳ μοι φράσον, ὅτι πάλας οὐκ
 κρεῖτταται αὐτοῖς ἢ ἐγώ; Ερ. ἔ
 λέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς
 ἐστὶ ἦσαν, ἀποσφραδονῶντες
 ἀλλήλοις, πόρρωθεν ποδῶν λοι-
 δὲ μὲν μοι. Ζεὺς. τί οὖν ἐτιχρὸν
 ποιεῖσθαι λοιπὸν, ὦ θυοί, ὃ ἀκροῶ

fertis manibus in pugnam descenderunt? HERM.
 Nondum, sed adhuc in initio uelitaris pugnae ac intra
 teli iactum constitui sunt, funda iaculantes: & alternis e-
 minus conuicijs mutuò se petunt. IVPIT. Quid er-
 go nobis porro faciendum est ὁ superi? an non pro-
 lato

quippiam ē terris annūciat
 HER. Ingens v quiddam ὁ
 Iupiter, quodq; summam et
 maximam requirat operam
 & diligentiam. IV. Quin
 ergo actutum expromis, si-
 cubi aliquid fortē mali no-
 bis ignorantibus subortū sit?
 HER. Cum ad porticum
 iā fabricarer arcem, ac perq;
 dorsum perq; pectus iunge-
 rer, & factus ineptē corpo-
 ri iborax meo appendēret,
 nec arte dispari foret ex æ-
 re totus additus mihi balo-
 tens, turbam uideo tumultu-
 antem accurrere, qua cum
 duo sophistici certaminis i-
 bant periti, fronte tristi ac
 pallida pugiles, Damis &
 IVP. Parce precor opti-
 me Hermagora uerbis intos-
 nare tragicis. Noui enim
 quos dicis. Sed age hoc mihi
 expedi, num iam dudum cō-

Δαίπικυψάστας αὐτῶν· ὥ-
 τε ἀφαιρέτωσαν αἱ Ὀρεὶ τὸν
 μυχὸν ἧδε, καὶ ἀπάγῃσιν τὰ
 εἴδη, ἀναπνέουσι τὰς
 πύλας τῷ ἔρασι. Ἡράκλειε,
 ὅσον τὸ πλῆθος αὐτῶν ἀ-
 πρόσπιν ἀπλωτήκασιν· ὃ δὲ
 Τιμοκλῆς ἔστι· ἐγὼ μὲν αἰ-
 εῖσκω, ὑποβρίμων καὶ τα-
 ραττόμενος, ἀπολαύων τῶν
 οὐτῶν τήμερον. Αἰὲν γὰρ
 ὄσπιν, ὃ δὲ ἀντέραδι τῷ Δά-
 μιδι Διωχομένῳ· ἀλλ'
 ἐπὶ ἡμῖν Διωκτώτατος,
 συνχόμενα ὑπὲρ αὐτῶν οἰγῇ,
 ἔφ' ἑμαῶν, ἵνα μὴ Δάμις γε-
 πύθεται. Τι, τί φης, ὃ ἰσό-
 στυλι Δάμι, διὸς μὴ εἶναι, μὴ δὲ
 δὴ προνοεῖ τῶν ἀνθρώπων;
 Δά. ἔν· ἀλλὰ σὺ πρότερον αἰ-
 πόκρινέ μοι, ὃ τινι λόγῳ ἰπά-
 δας εἶναι αὐτῶν. Τι, ἔμενον,
 ἀλλὰ σὺ, ὃ μιστὶ ἀπόκριναι;
 Δά. ἔμενον, ἀλλὰ σὺ. Ζεὺς.
 ταυτὶ μὲν παραπολὺ ὃ ἡμί-
 τος ἄμανον, καὶ σύφρονος
 τόρου

lato capite auscultandum?
 Quocirca & Horæ hostia-
 ria iam auferāt à ianua pes-
 sulum, ac deductis nubibus
 Olympi portas referent. O
 Hercules, quanta multitudo
 hominum ad audiendum cō-
 fluxit. Ceterum Timocles
 ille non admodum mihi plā-
 cet, ita perturbato animo
 trepidans, funditus hodie
 perditurus est omnia. Neq;
 enim dubijs argumentis in-
 dicat, nullo modo Damidis
 impressionem ac impetum
 se perpeffurum. Sed quod
 nobis factu est facillimum;
 nota pro illo faciamus no-
 biscum, ac tacite, ne Damis
 inaudiat ista. TIM. Quid
 o uero ais Dami sacrilege?
 nullos esse deos, neque eos-
 dem quicquam in rebus hu-
 manis providere? DAM.
 Non: sed tu mihi responde,
 quo sermone persuasus illos
 esse credidisti? TIMO.

Nequaquam, sed tu mihi, ὁ scelerate, responde. D A. Non,
 inquam, sed tu. IVPIT. Hæc equidem una ratione noster
 præpollet multo maxime. nam uocalius & intensius exa-

B e e sperat

σφοδρὸν βασχύνονται. ὦγι, ὦ
 Τιμόκλεις, ἐπέχεσθαι τῶν βλασ-
 φημιῶν· ἐν γὰρ τούτῳ σοι
 τὸ ἐκράτῃ, ὥς τὰ γινώσκεις, ἰ-
 χθυῶν σὺ ἀποφασίζεις, ὡδιστομία
 ζῶν. ΤΙ. ἀλλὰ μὰ τὴν Ἀ-
 θῶναι, ἐκ αὐτῶν ἀποκρινάμενος
 σοι πρότερον. Δάμ. ὦ κούρην,
 ὦ Τιμόκλεις, ὁράτω· ἐκρά-
 τῆσαι γὰρ τούτῳ γινώσκωμε-
 νός εἰμι. ἀλλ' αὖτις τῶν βλασ-
 φημιῶν, εἰ δοκᾷ. ΤΙ. ὦ
 λίγυς, ἀπὶ οὐ μοι, οὐ δε-
 κνύεις σοι, ὦ καταράκτι, προ-
 τεῖν οἱ διότι. Δάμ. οὐδα-
 μως. Τιμόκλ. τί φῆς; ἀ-
 προνότα οὖν τὰ πάντα;
 Δάμ. ναί. ΤΙ. εἰ δ' ὑπὸ τινι
 ἢ μοι δῶν τάττεται ἢ τῶν ἑλκῶν
 ἐπιμίληται; Δάμ. οὐ. ΤΙ.
 πάντα δὲ ἀπὸ φροῦνται ἀλό-
 γῳ τῇ φροῦ; Δάμ. ναί. ΤΙ.
 αἶτ' αὐθρησκοῖ τὰ πάντα ἀκούον-
 τός τ' ἀνιχνύει, καὶ οὐ κατα-
 λύνονται τ' ἀλιττέμεν; Δά. τί
 τὰς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παρέρ-
 ναι,

sperat omnia. Huc uero, ὦ
 Timocles, multa mala in ho-
 minem perditū ingere con-
 uicia. In hoc enim omnis tua
 uis sita est, ut maxime aliās
 ipsis piscibus mutiorem te
 esse declaret, os tibi oppri-
 mens. TIM. Atqui per Mi-
 neruam, prior tibi nunquā
 respondebo. DA. Proinde,
 ὦ Timocles, roga. Siquidem
 in hoc iam uicisti, postquam
 iuraueris. Sedenim, si uide-
 tur citra blasphemias. TL
 Recte mones, ὦ execranda
 bellua. Nullane te uidentur
 tibi superi uti prouidentia?
 DA. Nulla. TIM. Quid
 ais? omnia ergo fortuito con-
 tingunt, & citra decorum
 prouidentiam? DA. Sane
 uero. TIM. Neque ullius
 dei cura quicquam ordina-
 tur aut disponitur? DA.
 Non. TIM. Cuncta uero
 temere feruntur, & casu
 fortuito? DA. Sane. TIL

MO. Caterum uos ciues ista audientes, impune suffertis
 huius execrandis in deos blasphemias, nec sceleratum
 hunc saxi obruitis? DA. Quid uero hominum animos in

ναις, ὦ Τιμόκλεις : ὅτις ὦρ,
 ἀγαπητῆς ὑπὸ τῶν θεῶν,
 καὶ ταῦτα, ἐκάνων αὐτῶν
 ἐκ ἀγαπητέντων, εἴ γε δα-
 δὲν δεινὸν διατιθέασί με,
 πάλαι ἀπέσπες, ὡς γὰρ ἀπέ-
 σπες. 71. ἀκούσι γὰρ, ὦ Δά-
 μι, ἀκούσι, καὶ σὶ μετίασσι
 ποτὶ χρόνῳ ὕστερον. Δά. καὶ
 ποτὶ αὐτὸν ἐκάνει σχολῶν ἀ-
 γάγοισιν ἐν ἐμῇ, τοσαῦτα,
 ὡς φῆς, πράγματα ἔχον-
 τες, καὶ τὰ ἐν τῷ λόγῳ ἄ-
 παρὰ τῷ πλῶθ' ἔργα, εἰ-
 κνόμεθ' ἡμεῖς : ὅτι δὲ εἰ σὶ πῶ
 ἡμῶν αὖτο, ὅρ ὑδὶορῆς ἀπὸ
 καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλα-
 σφημῶν καὶ αὐτὸς ἀδελφῆ-
 ζομαι παρὰ τὰ συγκαμήρα.
 ἐκείνῳ ἐχ' ὅρῳ ἢ τινὰ αὐτῶν ἄλ-
 λων ἐπίδωξιν ἐν αὐτῶν προ-
 νοίης μάλιστα ὁρῶντων ἰδύσασ-
 πο, ὅ σὶ κακὸν κακῶς ὑδὶορῆς
 φατοῦ. ἀλλὰ δὲ αὐτοὶ αὖτο
 non ob cætera nefaria flagitia, ne & mihi necessitate con-
 fecto ad conuicia & maledicentiam propter probra falsò
 obiecta confugiendum sit? Et me hercule non uideo quo
 certiore argumento suam testatam facere possint pro-
 uidentiam superi, quàm si te malum & nefarium ma-
 lis exemplis cruciatum perderent: Atqui pro certo

me exasperas, ô Timocles?
 Aut quemnam te esse dicâ;
 qui deorum gratia magno
 aduersus me stomacho exa-
 cerbatus es, præsertim illis
 ipsis nequaquam indignè fe-
 rentibus? Iam enim olim ista
 audientes, nondum ulla re
 mala aut acerba me affecea-
 runt: nescio tamen si ista au-
 diunt. TIM. Audiant ista,
 ô Dami, audiunt: cæterum
 in aliud tēpus grauib' sup-
 plicijs te excarnificandū re-
 seruant. DA. Et quando illi
 de me cogitando tantū a re-
 bus suis sibi sumerent ocij,
 tot ac tantis, ut tu mihi per-
 hibes, districti occupationi-
 bus, res quæ sunt per muni-
 dum innumeris disponētes,
 adeo ut te quoq; nondum ob-
 tua nefanda periuria dignis
 supplicijs affecerint, neque
 Ecce 2 const.

ἀποδιδέσκει· ἵκοντο τὸν Ὠκεανὸν ἰσως, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῶνας. ἰθὺς γὰρ αὐτοῖς συνίχθωσι ἵνα παρ' αὐτοὺς, ὡδὶ δαῖτα, καὶ ἀνιπαγγέλοις ἰνίστη. Τι. τί πρὸς τοσαύτην ἀνισχυρίαν ἔποιμι, ὦ Δάμι; Δά. ἱκάνο, ὦ Τιμόκλειε, ὁ πάλας ἰγὼ ἐπὶ τὸν ἀκῶσά σε, ὅπως ἐπάδης οἶναι δαίαν προνοήν τὸς θεούς. Τι. ὅ τάς με πρότερον τῶν γιγτομέων ἐπεισε, ὁ ἥλιος αἰὲν τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰῶν, καὶ σελήνη κατὰ ταῦτα, καὶ ὥραι βιπέμεναι, καὶ φυτὰ φυεῖν, καὶ ζῶα γασσώμεναι, καὶ αὐτὰ ταῦτα οὕτως σύμμελως κατισπονδασμέναι, ὥς βίβηθαι καὶ λιπεῖσθαι, καὶ ἰννοῦν, καὶ βαδίζειν, καὶ τικταίνεσθαι, καὶ στυτομέειν, καὶ τὰλλα ταῦτα, πρὸ νοίας ὄργα εἶναι μοι δυνά.

Δά.

rum uicissitudo, & plantæ à terra succrescentes, & animantia in dies singulos nascentia. Quodq; eadem tanta industria procreata sic alantur, sic moueantur, sic cogitēt, sic incedant. Quodq; ea sit ratio ædificandi ac incidendi corpora. Quæ omnia, aliaq; id genus innumera mihi clarissima et certissima uidentur esse diuinæ providentiæ indicia,

D A.

cōstat illos peregrè esse profectos, supra Oceanum fortasse ad inculpato Aethiopoulos. Solent enim crebrò ad illos ire comessatum, & profectò nonnunquam inuocati. TIMO. Quid ad tam impudentem & blasphemam contumeliam tibi respondeam, ὦ Dami? D A. Nimirum illud quod iam olim, auidissimè audire desiderabam, nempe quæ ratione persuasus deos prouidere existimas. TIMO. Equidem, ipso rerum quotidie accidentiū ordine primum ad hoc credendū inductus sum, nempe quòd sol subinde diurni spaciij cursu suum iter conficiat: ad eundem quoque modum luna perpetuo tenore eat ac redeat. Tum alterna stella-

Δά. αὐτό πο τὸ ἱπτάμενον,
 ὦ Τιμόκλεις, σιωπαρπάζεις· ὅ-
 ρισιν γὰρ δὴ λυρ, ἃ προνοίᾳ τῶ
 τῶν ἱκανῶν ἐπιτελεῖται, ἀλλ'
 ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ γινόμε-
 να. φαίλω αὖ καὶ αὐτοῖς, ἃ
 μὲν αὐτίκα πεπαιδῶται ἀνὰ γ-
 νῆ, καὶ ὑπὸ τινὶ προνομίᾳ
 αὐτὰ γίνεσθαι· ἐνὶ γὰρ καὶ ἄλ-
 λως ἀρξέμενα, νῦν ἐμοῖς, καὶ
 διὰ τὰ ταῦτα σιωπᾶσθαι, σὺ δ'
 τάξιμ αὐτῶν, ὀνομάζεις πῶς
 ἀνὰ γένῃ. αἷτα δὴ λαδὴν ἀγα-
 νακῆσεις, ἃ τίς σοι μὴ ἀπο-
 λαθῶν, τὰ γινόμενα μὲν, ὅ-
 ποῖά ἐστι, καταριθμεμένη καὶ
 ἐπαινῶντι, οἰομένη δὲ ἀπόδει-
 ξιν ταῦτα εἶναι τὸ καὶ προ-
 νοίᾳ διαλλάττεισθαι αὐτῶν ἱ-
 κανῶν. ὥστε διὰ τὸν ἑωμε-
 νόν· Τὰτ' μὲν ὑπομύχοντον,
 ἄλλο δὲ μοι λῆγ'. Τι. ἐγὼ μὲν
 ἔκ οἶμαι καὶ ἄλλος ὑπὸ τῶν
 δῶν ἀποδείξω, ὅμως δ' ἔν-
 ὁρῶ, ἀποκρίναι γάρ μοι, ὅμως
 σοι δεκά ἄριστον πο. καὶ τῆς
 ἀδουτο. T I M. Equidē ego in ea sum sententia, ut putē aliā
 demonstrationem huic rei cōprobandae, mibi non esse addu-
 cendam: attamen ego te interrogabo, ceterū tu mibi re-
 sponde. Videtur tibi τ Homerus fuisse poetarum pra-

DA. Tu σ quidem Timo-
 cles quaestionem discerpis:
 neq; enim clarum aut certū
 est, num horum quodq; di-
 sponente providentia confi-
 ciatur. Ceterū quod haec
 fiant, nec ipse negauerim:
 nō tamen ideo mox persuas-
 sus sum, ut credam ista ne-
 cessario ac quodam coactu
 providentiae fieri. Iam enim
 alia incepta sunt, & nunc
 pari uicissitudine, eademq;
 uia cōstituuntur: tu uerō ha-
 rum rerum ordinem neces-
 sitatem uocas. Deinde uide-
 licet indignaris si quis a sen-
 tentia tua dissentit, cū ea
 quae fiant, enumeres, ac lau-
 dibus efferas, existimās his
 sce demonstrasse etiam u-
 numquodq; illorum immu-
 tari posse providentia. Itaq;
 Etō quod adduxisti, friuo-
 lum est. proinde aliud ad-
 ducito. T I M. Equidē ego in ea sum sententia, ut putē aliā
 demonstrationem huic rei cōprobandae, mibi non esse addu-
 cendam: attamen ego te interrogabo, ceterū tu mibi re-
 sponde. Videtur tibi τ Homerus fuisse poetarum pra-

Rec 3 stantissi-

γρηθῶσαι· Δά, κὴ μάλα. Τι, ὅ.
 κῆρ' ἰκέων ἰπείδω, τίω πρὸ
 νειαν τῶν θεῶν ἱμφανίζοντι.
 Δά, ἀλλ' ὦ θαυμάσιον, πειντῶ
 μὲν ἀγαθὸν Ὀμηρον γρηθῶσαι
 πάντες σοι σωρομολογῆσαι·
 μάρτυρα ᾧ ἀληθὲς πρὸ τῶν
 τοιούτων, ὅτ' ἰκέων, ὅτι ἄλ-
 λον ποιητῶν ὁδόν· ὅτι γὰρ
 ἀληθείας μίλειν αὐτοῖς οἶμαι,
 ἀλλὰ τ' ἑκάστῳ τὸς ἀκούσας,
 κὴ διὰ τὸτο μέγιστος τι κατὰ δό-
 σι, κὴ μύθοις καταχῶσι, καὶ ἰ-
 λως, ἅπαντα ἐπὶ ὅτ' ἑτορπνῶ
 μηχανῶνται. ἀτὰρ ὅλως αὖ
 ἀκούσομαι, οἷς τισι μάστιγα ἱ-
 πείδης τῶν Ὀμήρων, ἄρα οἷς
 πρὸ τῶ Διὸς λίγαι, αἷς ἐπιθε-
 λθον συνελθῶσαι αὐτὸν ὁ βυ-
 γάτης, καὶ ὁ ἀλλήλων, κὴ ὁ γυ-
 νῆς· καὶ εἰ γὰρ μὴ τ' Βριαρεῖον ὁ
 θίγῃς ἱπάλωσθαι, ἰλίσσασθαι τὸ
 χεινόμενον, ἱπικίδου αὖ ὅ-
 μιν

uiter, super fumo machi-
 nantur omnia. Perlibenter uerò ex te audirem, quibus-
 nam Homeri dictis maxime in hanc opinionem esses addu-
 ctus. φ Nunquid his, quæ de Ioue memoriæ prodidit, quo-
 modo illi insidiosè petitū uinculis cōstringi uoluerint, & fi-
 lia, & frater, & uxor eius? Et nisi Thetis indignū facinus
 miserata, & Briareum Ioui in auxilium aduocasset, optimus
 ille

stantissimus? D A. Et ual-
 de quidem. T I M O. Huic
 ergo ipsi ego fidem habui,
 deorum prouidentiam baud
 obscure afferenti. D A M.
 Atqui, ὁ admirande, poe-
 tam me hercule excellen-
 tem fuisse Homerum, omnes
 tibi baud difficulter assen-
 timur: porro autem & testem
 super hisce rebus fide di-
 gnum, aut hunc aut alium
 poetam ullum esse, id uerò
 nullo modo concedimus.

Neque enim ueritatis pro-
 ferendæ curam illis fuisse
 constanter opinor, sed ut
 audientium animos uerbo-
 rum lenocinijs atque dul-
 cedine demulcerent. Qua-
 propter & uersiculos can-
 tillant, & fabularum in-
 uolucris perstreperunt, ac bre-

ἦν ἰβίκτης Ζῆς, σωχ-
 παδίας· αὐτὸν ὦρ νύ ἀπειμυ-
 μονόων τῇ Θέτιδι τῶν δού-
 γηοίων, ὡς ἀπαλῆς ἢ Ἀγαμέμνο-
 να, ἡνεύρεται ψυδὲ ἰδιόπῃ
 ψας, ὡς πολλοὶ τῇ Ἀχαιοῦν ἐ-
 ποδάνειον, ἰσῆς· ἀδύνατον γὰρ
 ὦρ αὐτῷ, ἡφαιστὸν ἰμβάλῃσι,
 κατασφίξαι τὸν Ἀγαμέμνο-
 να αὐτὸν, ἄνδρ' αὖ ἀπατιῶνα
 ἀνὰ δολῶν, ὃ ἰκάνει σε μάλι-
 γα ἄς τῶν κίστην πασπασαῖο
 ἀκρίοντα, ὡς Διομήδης τῷ ἔργῳ
 σε τῶν Ἀργεῶν, ἄτα τῇ Ἀ-
 ρλῷ αὐτῇ, Ἀθλῶας παρακλῶ-
 σα, μετὰ μικρὸν ὃ, αὐτὰ συμ-
 πιστόντο· οἱ δ' αὖ, ἰμοτομέχων
 ἀνακμῆς ἄρρηκτος τι νύ θέλειαι.
 νύ Ἀθλῶα μὲν Ἀρλῷ καταγῶ-
 σίεται, ἄτε καὶ πικρυνάτα,
 οἶμαι, ἐκ τῆς φάσματ', ὃ πα-
 ρὰ τῷ Διομήδους ἀλῆφει. Λη-
 τοὶ δ' αὐτίκα σῶκ' ὀρέοντες
 Ἑρμῆς, ὃ τὰ πρὸς τῆς Ἀρτίμ-
 δος σοι πιδανὰ ἰδοῖς, ὡς ἰκάνει

ille Iupiter nobis confictus
 atq; discerptus fuisset. Pro
 quibus memor dati à The-
 tide beneficij, ludit Aga-
 memnonem somnio quo-
 dam fallaci immisso, in hoc,
 ut multi ex Achivis hostili
 manu perempti occumbe-
 rent. Vide uerò quàm non
 facile & promptum Ioui
 fuerit, fulminis extorti in-
 cendio inflammare Aga-
 memnonem, nisi miseris mo-
 dis illum decepisset. Aut
 illa fortasse omnium maxia-
 mè tibi audienti fidem fe-
 cerunt, quemadmodum Dio-
 medes Veneris manum uul-
 nere uiolauerit, atque etiam
 Martem ipsum Minervæ
 impulsu. Aliquanto uerò
 post ipsi coelites furore col-
 lapsi, singulari inter sese
 certamine mixtim masculi
 & facinora præliati sunt.

Ac Minerva quidem Mar-
 tem superatum prosternit, quippe quem tardatum ac feso-
 sum, uulnere, opinor, quod paulo antè à Diomede accepe-
 rat, adorta sit. Cōtra Latonā steterat Cyllenia proles. Aut
 fortè ea quæ super Diana nugatus est, probabiliter tibi

οὐ μὲν μοι ῥῶσα, ὕγανός τε
 σο, ὃ ἑλεθέσθαι ἰφ' ἰσίοισιν
 ὑπὸ τῷ Οἰνῳ, καὶ διὰ τὸτο,
 οὐ τινε ὑπερφύα, καὶ αὖν πῶ
 στατον τίν αἰκλῶν, ἱπαφύκω
 ἰδί τίν χώρην αὐτῷ; ἄρα ἔν
 τὰ τοιῶντα λίγων σι οὐκ ἔσθ
 πίπαι; Ζοῦς βάβαι, ἕλινον,
 ὦ δῖοι, αἰεθῆσι τὸ πλεῖδθ,
 ἱπαινδόντθ τὸν Δάριον· ὃ δ'
 ἑμίτθθ ἀπορμελῶ ἵοιμι.
 δίδου γούῳ, καὶ ὑποβρίμαι,
 καὶ δῆλός ὅστιν ἀπορρίψω
 τίν ἀσπίδα, καὶ ἕλη πόρι-
 βλίπαι εἰ παρικλὺς ἀποδράσ-
 σεται. ΤΙ. ὃ δ' Εὐριπίδης
 ἄρα σοι δοκεῖ λίγων τι ὑγίης,
 ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀναβιβασάμην
 θ' τὸς διὸς ἰδί τίν οὐκ ἔλινον,
 δεινὴν σῶζοντας μὴ τὸς
 χερσὶν τῶν ἡρώων, τὸς πο-
 νησὶν δέ, καὶ τίν ἀσπίδα
 κατὰ σι ἐπὶ βίοντας; ΔΑ.
 ἀλλ', ὦ γυναικί, φιλοσό-
 φων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποι-
 ῶντθ εἰ καὶ γὰρ ποῖ πινάκω

dicta uisa sunt, quem admo-
 dum ipsa nimium querula
 indignanter et maligne tu-
 lerit, quod sola ad epulas cō-
 uiuales ab Oeneo uocata
 non fuerat: ac propterea a-
 prum inusitatae magnitudi-
 nis ac roboris inauditi in re-
 gionem illius immisit. Nun-
 quid ergo talia legentem te
 persuasit Homerus? 1 VP.
 Papa: quanta turba ac-
 clamatio, ὃ superi consecra-
 ta est Damin collaudantis
 noster uero hesitanti et
 perplexo similis esse uide-
 tur. Proinde animo meticu-
 lo turbatus subtrepidat,
 ac plane + chypeum se abie-
 cturum, haud obscure prae-
 se fert. Et iam quidem cir-
 cumfert oculos, ubinam ē
 turba elapsus aufugiat.

TIM. Proinde neq; Eu-
 ripides quicquam sani tibi
 dicere uidetur, quoties in
 scenam introduclis dñs perspicue indicat illorū auxilio bo-
 nos ex heroibus seruari, improbos aut propter impietatem
 crudeliter perdi? DA. A Atqui Timocles philosophorum
 generosissime? si hæc facientes poeta Tragici te persuade-
 runt,

εἰ σὶ, αὐτὰρ κ' ἀνδρῶν θάτορον,
 ἤτοι Πῶλον καὶ Ἀριστόδημον, καὶ
 Σάτυρον, ὑγῆσθαι σὶ θεὸς ἄ-
 σαι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τ' ἐπι-
 ῶν αὐτὰ, καὶ τὰς ἐμβάτας, καὶ
 τὰς ποδήρεις, χιτῶνας, καὶ χλα-
 μύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προγα-
 τήρια καὶ σωματίαι, καὶ τὰ ἰα-
 εῖς ἐκῆνοι σιμυνύουσι τῶν ῥα-
 γωδίων ὑπὸ καὶ γυλοῖσιν αὐ-
 οῖμαι, ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ἐπί-
 ταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπαιγέ-
 σθαι χρεῖας, τ' Ἀραμάτων
 τὰ δονδύναι οἱ λίγη, ἀνέστη αὐ-
 τῷ ποτὶ παρρησιαζομένον. Ο-
 ρᾶς τ' ὑψὲς, τὸν δ' ἀπαρὲν αἰ-
 θόρα, καὶ γὰρ πόρριξ ἔχονθ'
 ὑγρᾶς ἐν ἀγκάλας, τῶτον νό-
 μιζε Ζεῦα, τόδ' ἔγὼ θεόν. Καί
 πάμπαν Ζεὺς ὅστις ὄξιν ὁ Ζεὺς,
 ἢ γὰρ οἶδα, πᾶν λόγῳ λεῖον, καὶ
 τὰ τοιαῦτα. Τι. ἐκδὲ ἀπαν-
 τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰ ἔθνη ὅλη
 πᾶν τῶν, θεοὺς νομίζοντες,
 καὶ παρρησιαζόμενοι. Δά. ἔν-
 γη, ὃ Τιμόκλεις, ὅτι μὲν ἐμὲ

σας

runt, necessum est alterum
 ex his duobus consequi, ut
 aut Polum, & Aristodemū,
 & Satyrum deos esse existi-
 mes, aut deorum personas
 esse hæc ipsa, nempe calce-
 os ac tunicas, ad pedes usq;
 porrectas, & chlamydes,
 & chirothecas, & uentri-
 culos, et corpuscula Baliaq;
 id genus innumera, quibus
 illi tragœdiam exornare so-
 lent: quod ego absurdissimū
 esse arbitror. alioqui per se
 quoties nulla necessitate ur-
 gente suam in fabulis opi-
 nionem explicat. Audiuiſti
 ne unquam & hæc prolata
 ab illo liberet? Vides super-
 num simul & immensum
 æthera. Terram humidis cir-
 ca tenentem in brachijs. Il-
 lum Iouem arbitrare, necnō
 hanc deam. Et rursus: Quo-
 cunque Iupiter deus sit, neo
 scio, nisi quod Iouem sermo
 ne vulgi audiuerim. TIM.

Proinde & omnes homines & gentes turpiter decipiuntur
 deos esse existimantes, eorumq; dies festos magna religione
 celebrantes. D A. Buge, ὁ Τιμόκλεις, quoniam in memo-

Bee 5 riam

σας τῶν ὑπὸ τῶν νομίμων
 σου, ὡς ὅτι μάστιγα συνίδει
 τις αὐτῶν, ὡς γὰρ ἐδὴ βίβωμι ὁ
 πρὸς τοὺς λόγους πῶς ἔχῃ.
 πολλὰ γὰρ ὁ ταραχὴν, καὶ ἄλλο
 λοι ἄλλα νομίζουσιν. Σπύβαι μὲν
 Ακινάκη δύναντο, καὶ Θρή-
 κος Ζαμόβιδι, Ἀραπίτι αὐ-
 θρώπων, ἐκ Σάμου ὡς αὐτὸς ἴ-
 κενται. Φρύγες δὲ Νέων, καὶ
 Αἰθιοπὸς Ἡμορρά, καὶ Κυλλή-
 νιοι Φάλητι, καὶ Λαύριοι Πε-
 ρσιφρῆ, καὶ Πέρσαι πυρὶ, καὶ
 Αἰγυπῆσιοι ὕδατι. καὶ τοὶ μὲν
 ἄλλοι κενὸν τοῖς Αἰγυπῆσις
 τὸ ὕδωρ. ἰδία δὲ, Μιμρι-
 τας μὲν ὁ βῆς τοῦ, Πελ-
 σιάτας δὲ κρήνον, καὶ ἄλ-
 λους ἴβει ὁ ὑπερόβολος, καὶ
 ἄλλοις ὑπερόβολος, ὁ αἰσ-
 γος, ὁ πῖθος. καὶ ἔτι κα-
 τὰ νόμους, τοῖς μὲν ὁ Λεξίδος
 ὄμνος τοῦ, τοῖς δὲ κατ' αὐτὴν
 πέρσαι οἰκίσιν, ἄστρον καὶ ἄλλο
 λοι κεφαλῆς ἐμίτομον, καὶ ἄλ-
 λους ποτήριον ὑπερόβολος, ὁ πύ-
 βλιον, ταῦτα πῶς ὁ γένος
 deus est, ceteris uero eregionē habitantibus sinister. I-
 tem alijs dimidia pars capitis, alijs poculum Samium,
 aut ceterum. Nonne hæc tibi uidentur risu prosequenda

riam mihi reuocasti gentiliū
 opinionē quam de dijs ob-
 tinent. Ab illa uerò maxime
 licet intelligere, quā ex ni-
 bil firmum & stabile in se
 habeat quæ de dijs fertur o-
 ratio. Multa enim est et con-
 turbata opinionum confu-
 sio, ac planē alij alia opinan-
 tur. Siquidem Scythæ Acio-
 naci sacrificant, Thracæ
 Zamobidi homini fugitio-
 uo, quæ ex Samo ad eos dela-
 tum esse cōstat: Phryges au-
 tem Lunæ, Aethiopes dici,
 Cyllenij Phaleti, columbæ
 Assyrij, Persæ igni, Aegyp-
 ty aquæ: ac omnibus qui-
 dem Aegyptijs aqua pro deo
 communiter colitur. Cæte-
 rum priuatim Memphitis
 quidem bos deus est, Pelu-
 siotis uerò cepe. Iam alijs
 ciconia aut crocodilus, alijs
 cynocephalus, aut feles, aut
 simia. Præterea uicatim
 his quidem dexter humerus
 esse,

ἔστιν, ὃ καὶ Τιμόκλεις; Μῶ.
 ἐκείνου, ὃ διὰ ταῦτα πάν-
 τα ἔφαρ ἂν τὸ μῦθος, καὶ
 ἀκριβῶς διτταδύσιναι;
 Ζεὺς. ἰαίγουρ, ὃ Μῶμι, καὶ ἰπιο-
 σίμας ἰρῶς. καὶ ἰγυγί περὶ
 σεμαὶ ἰπανορῶσαδαι αὐτὰ,
 ὅν τῶν ἰν ποσὶ ἰνδίων δι-
 φύγῃ. Τι. ἀλλ, ὃ βίως ἰ-
 χθῆρ ὅν, τὸς χρυσῶς, καὶ
 προαγορεύσας τ' ἰσιμῶν,
 τίς ἔργον αὐτ' ἔποις, ὃ βίῳ
 καὶ τ' προνοίας ἔλκων; Δά.
 σιῶπυσον, ὃ ἀρίστ, περὶ τῶν
 χρυσῶν, ἰπὶ ὀρέσομαι σι,
 τίν' αὐτῶν μέλιστα μινῶ-
 δαι ἀφίσις ἄρ' ἰκάνῃ, ὅν τῶ
 Λυδοῦ ὃ οὐδὲ ἔχρησθ; ὅς
 ἀκριβῶς ἀμφύκας ὅν, καὶ δι-
 πρόσωπ, οἷοι αἰσι τ' Ἑρμῶν
 ἔνοσι, διττοί, καὶ ἀμφοτέρωθεν
 ὁμοιοί, καὶ πρὸς ὁπότερον αὐ-
 τῶν μὲν ἔπιτραφέσθ, ὃ
 τί μᾶλλον, ὃ Κροῖο διαβάς
 τ' Ἀλῶν, τίῳ αὐτ' ἀρχῇ, ὃ τίῳ
 Κόρυς ἰαταλῶσαι; καὶ τοι ἐκ
 ὀλίγων ταλάντων ὃ Σαρδια-
 νος ἰκάνῃ ἰλιθῇ, τὸ

esse, ó bone Timoclest? MO.
 Nonne prædicebam ó dí i-
 sta omnia uentura in propa-
 tulum, ac fore ut exacte in-
 dignarentur? IVP. Dixi-
 sti, ó Mome, et nos recte ob-
 iurgasti. Ego uerò his om-
 nibus diligenter emendatis,
 mederi conabor præsentí e-
 uitato periculo. TIMOZ.
 Atqui tu, ó deorum hostis a-
 cerrime, oracula rerum
 futurarum prædictiones, cu-
 ius opus esse dices? nónne
 deorū, eorundemq; providē-
 tia? D A. Tace uerò de ora-
 culis uirorum optime, alioq;
 ex te quæram, cuius rei gra-
 tia illorum potissimū men-
 tionem feceris. H Nunquid
 illius gratia, quòd Pythius
 Lydo respondit? Quæm ue-
 rò callidè sermone usus est
 ancipiti: cuiusmodi sunt
 quædam Mercuriales ima-
 guncula duplices, et utrinq;
 similes, ad quamcūq; illarū
 partē te uerteris. An potius
 Cræsus traicecto Hale, suū ipsius, an Cyri imperium subuer-
 surus est? Attamen nō paucis talentis Sardianū illud exitiū
 nocem

ἀμφιδήξιον τότο ἰπ' ἰπρία
 το. Μῶ. αὐτά περ, ὃ δισί, ἀνὴρ
 διεξέρχεται λίγων, ἃ ἰγὼ ἰδι-
 διαιρ μάστιγα. πῶ νῦν ὁ λυ-
 λος ἡμῖν λιταργός; ἀπολύ-
 γασα αὐτῷ λιταλθῶν πρὸς
 [αὐ]τῶ. Ζῆς. οὐ ἡμᾶς ἰπισφάτ-
 τας, ὃ Μῶμι, ἐκ ἐν παρῶ νῦν
 ὑπιτιμῶν. ΤΙ. ὅρα οἷα ποι-
 ας, ὃ ἀλιτῶρι Δάμι, μόνον
 περὶ τὰ ἰδη αὐτὰ τῶν θῶν ἁ-
 ναρίπας τῷ λόγῳ, καὶ βω-
 μὸς αὐτῶν. Δά. ὃ πάστας
 ἔγωγε τὸς βωμὸς, ὃ Τιμό-
 κλης. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐ-
 τῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων
 καὶ θυμιαμάτων μισοί εἰσι· τὸς ἦ
 ἐν Τάυροις ἢ Ἀρτίμιδος ἡδύ-
 ως ἂν ἰσῆδον ἐν βάθρῳ ὑπὸ
 λιπαρῶν ἀναρπυμελῶς, ἰφ'
 ὅν τοιαῦτα ὃ παρδιν' ὄν-
 χαμὲν ἔχουσι. Ζῆς. ταῦτ' ὅτε
 θῶν ἡμῖν τὸ ἁμαχρὺ λαὸν ἰ-
 πηχῶ, ὡς δαυμένῳ ἐδδῶς ἁ-
 νὴς φάσεται, ἀλλ' ὃ ἀμάξης
 non illibenter funditus eversas uiderem, super quas ipsa uir
 go conuiuū magna alacritate agitare solet. IVPIT. Vn-
 de uerò nobis hoc insuperabile malū obijcitur? Quàm nulli
 decorum parcit hic uir, nullius numen reueritus, sed tan-
 quam expleustro magna libertate omnes carpit de la-

uocē hanc ambiguam mero-
 catum est. MO. Hæci-
 psa, ὃ superi, uir iste comme-
 morat, quæ omnium maxi-
 me pertinui. Vbi nunc no-
 ster est festiuius ille Citharæ-
 dus? Quin profectus tuam
 existimationem ipse tueris,
 obiecta refellendo? IVP.
 Tu quidem nos mactas, ὃ
 Mome, nequaquam in tem-
 pore nunc obiurgationibus
 increpans. TIMO. Vis
 de qualia facias, ὃ scelerate
 Dami, qui propemodum is-
 psa quoque decorum simula-
 cra unā cum aris non uere a-
 ris subuertere. DA. Θ Haud
 omnes aras subuerti cupio,
 ὃ bone Timocles. Quid
 enim mali adferunt, si thy-
 miamatum odore & fra-
 grantia plena sint? Cete-
 rum Diana aras quæ in
 Tauris substructæ ferūtur,
 ccerat,

παρρησιάζεται, καὶ μαρτυρεῖ
 ξείνης, ὅτ' αἰτίῃ, ὥς καὶ ἐκί.
 Μῶ, καὶ μὴ ὀλίγας αὖ, ὦ Ζεῦ,
 τὰς ἀναιτίους ὑβρίσιν ἐν ἡμῖν.
 καὶ πᾶσι τάχα προσιὼν ἐαυ-
 θυνῶ, ἀψιτὰς καὶ τῶν λο-
 γουφάων τινός. ἸΤι. δὲ βρον-
 τῶντ' αὐτῷ τῷ Διὶ ἀνέειπε,
 ὦ Διόμαχε Δάμει; Δά. καὶ
 πῶς ἐμὲλλον βροντῆς ἀνέειπε,
 ὦ Τιμόκλει; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ
 βροντῆς ἐστὶ, σὺ αὖ ἀμεινον ἐξεί-
 ης, ἐκείνῃ ποθὲν πρὶ τ' Διὶ
 ἀφ' ἡμετέρῃ; ἐπεὶ οἷ γε ἐν Κρή-
 τας ἤκουσθαι, ἀλλὰ ἡμῖν δι-
 γνοῦνται, τάφῳ τινι καὶ θά-
 πνουδαι, καὶ σέλω ἰφιστάσαι,
 ἀλλὰ σὺν ὡς ἐκίτι βροντῆσαι
 σὺ αὖ ὁ Ζεὺς, τιθυιῶς πά-
 λαι. Μῶ, τὸτ' ἐγὼ πρὸ πολ-
 λῶ ὑπιστάμην ὄρνυτα τὸν αὐ-
 θυνῶν, τίδ' ἔμ, ὦ Ζεῦ, ὡχρία
 καὶ ἡμῖν, καὶ συγκροτῆς τὰς
 ὀρνυτάς ὑπὸ τῷ βόμῃ; δαρε-
 ῖαμ χεῖρ, καὶ τῶν τοιούτων
 αἰθρῶ

uam tonare, sed iam olim fato functū esse. M O. Enimue-
 rō hoc iam multo antē nō ignorabā hominē dicturū. Quid
 ergo Iupiter ita albescens expalluisti, ac dentes præ tre-
 more concutis? Bonum habere animum conuenit, ac tales
 hominē

lacerat, nulloq; discrimine
 in uniuersos debaccatur,
 iuxta fontes atque innocen-
 tes? M O. Atqui per pau-
 cos inter nos reperies, ὁ Iu-
 piter à culpa immunes. Sta-
 tim uerò progressus homo
 unum ex optimatibus inua-
 surus est. TIM O. I Ne-
 que Iouem ipsum audis, ὁ
 deorum impugnator, cien-
 tem tonitrua? D A. K Et
 quonam pacto, ὁ Timocles,
 non audirem tonitrua? Cae-
 terum num ciens tonitrua
 sit Iupiter, ipse melius calles
 qui in deorum immortalū
 concilio quondam conuero-
 sans, inde buc delatus es.
 Quamquam illi qui buc ex
 Creta frequenter cōmeant,
 longē alia nobis atque tu cō-
 memorare solent, sepulchrū
 quoddam illic ostendi, iux-
 taq; positam columnam
 indicantem non amplius Io

ἀνθρωπίσων καταφρονῶν.
 Ζῶς. τί λίγεις, ὦ Μῶμι, κα-
 ταφρονῶν; ἐχέρας ὅσοι ἀνέ-
 ραι, καὶ ὡς συμπεπασμενοί
 δοῖν ἔδει καὶ θμῶν, καὶ ἀ-
 πύγα αὐτὸς ἀπαδυσάμενος
 τῶν ἰσχυρῶν, ὁ Δάμις; Μῶ.
 ἀλλὰ σὺ, ὅποτ' αὖ Ζεὺς ἐ-
 λήσῃς, σαρῶν χρυσήνω κα-
 θῆς, ἀπαντας αὐτὸς αὐτῇ
 λυγρῶν ὀρύσσας, αὐτῇ τι θα-
 λάσσει. Τι, ἐπὶ μοι, ὦ κατὰ
 γατι, πῶς πλουτῶν ἔδει ποτὶ;
 Δά. καὶ πολλὰ κίς, ὦ Τιμό-
 κλει. Τι. ἐνὸν ἱερὸν ὑμᾶς τό-
 τε δ' αὖτις, ἐμπύτων τῇ ὁδοῖ
 νη, καὶ ἐμπιπλὺς τὰ ἀνάτεια, ὅ-
 οὐ ὀρέτ' ἰστέον; ἐνυδρῶνα ἢ ὑπὸ
 τῆς ἱερῆς, καὶ ἰσχυρῶν τῶν
 Δά. καὶ μάλα. Τι. εἴτα ἡ νῆς
 μὴ ἐκ αὐτῆς ἐπλεῖ, μὲν ἐνυδρῶ-
 νων, τὸ δὲ ὅλον τῆτο, ἀνυδρῶ-
 νων οἷα, καὶ ἀνυγνόνων.
 τιν φέριδαι; Δά. ὡς σιωπῶ-
 ντες ταῦτα, ὁ Τιμόκλει, καὶ

ἰσχυ-

assists gubernaculo, nauim regendo seruauit? D A. Ma-
 xime. T I M. Deinde nauis nullo modo, nisi gubernare-
 tur, posset progredi: tu uerò uniuersum hoc omne citra
 gubernatoris & ducis operam temere sursum ac deorsum
 ferri

homunciones magna men-
 te contemnere. IVPIT:
 Quid ais, ὁ Mome, conte-
 mnere? Nonne uides, quan-
 ta hominum frequentia ista
 differentem audiat, tum
 quemadmodum iam persua-
 sa ista de nobis constanter
 credat, iamq; illos sentens
 tia sua dissidentes abducit
 & Damis ab aure reuin-
 ctos? M O. At tu Iupiter;
 quando lubitum est, aurea
 ex alto demissa catena, o-
 mnes illos unà cū terra &
 Oceano baud difficulter
 sursum trahere poteris.

T I M. Dic mihi homi-
 nū sceleratissime, nūquāms
 ne nauigasti? D A. Ac sa-
 penumero, ὁ Timocles. T I
 M O. Proinde nōne fere-
 bat id temporis uos uentus
 illapsus in carbasum, ac pup-
 pim propulit, aut remigane-
 tes: ceterum unus supernē

ἰσχυρῶς τῷ παραδάγματι.
 ἀλλ', ὃ θεωρεῖσθαι Τιμό-
 κλει, τὸν μὲν λιβερώτην ἰ-
 πᾶνον ἄδου αὐτῷ, αὐτὰρ συμ-
 φροντα ἐπινοῶντα, καὶ πρὸ
 τῷ λιμῷ παρὰ σκηνᾷ μένον
 καὶ προστάττοντα τοῖς ναύ-
 ταις, ἀλυσιταλὲς δέ, ἐδὲ ἄ-
 λογον ἔειπεν τι ἄχρη ὃ ναῦς, ὃ
 μὴ χραιῶσθαι τῷ αὐτοῖς. ὃ δὲ
 σὺς οὐτ' ἐκυβερνᾷς, ὅρ τῇ
 μεγάλῃ ταύτῃ ἐνὶ ἱφιστάσθαι
 ἀξίσις, καὶ οἱ σωσάσθαι αὐ-
 τῷ, ὃ δὲρ δολόγους, ὃ δὲ κατὰ
 τῷ ἀξίαν διατάττεις· ἀλλ'
 ὃ μὲν πρότερον, ὃ τύχοι, αἰς
 τῷ πρῶτον ἀποτίσεται, οἱ
 πόδες δέ ἐς τῷ πρῶτον ἡμ-
 φότεροι. καὶ χρυσᾷ μὲν αἰ-
 ἄγκυραι ἰνίστι, ὃ χλωῖον
 δὲ μολεβδόυς. καὶ τὰ μὲν ὅ-
 φασιν κατὰ γράφα, τὰ δὲ ἱ-
 ξασθαι τῆς νῆος, ἄμορφα. καὶ αὐ-
 τῷ τῶν ναυτῶν ἰδοὺς αὐτὸν τὸν
 μὲν ἀργὸν καὶ ἄτιχτον, καὶ
 pedes ad proram. Ipse aut anchoræ nonnunquam sunt au-
 rea, cætera pars plumbea. Quinetiam inferiora navis co-
 lore variegata sunt, porro superiora inuenusta atque ino-
 formia. Præterea ipsis ex nautis cernere est hunc qui-
 dem inertem, & ab omni arte nautica alienum,

ferri existimas? D A. Euge
 si significanter Nista Timo-
 cles atque firmiter exem-
 plo corroboras. Sedenim, ὃ
 decorum amantiſſime, guber-
 natorem illū quidem uidi-
 ſti nunquam non ea quæ ex
 usu sunt nauigantium, conſi-
 derantem animo, ac ante
 tempus neceſſaria adornan-
 tem, neque non nautis quæ
 factu sunt conducibilia, im-
 perantem. tota uerò nauis
 nihil habet inutile, aut te-
 merè importatum, quod il-
 lorum alicui neceſſitati non
 ſit addictum. Cæterum
 tuus ille gubernator, cui
 tu magnæ illius nauis regen-
 dæ curam attribuiſ, & eo-
 rum connautæ nihil cum ra-
 tione, nihil ex dignitate or-
 dinant aut inſtituunt: ſed ſi
 fuerit rudens ad puppim uſ-
 que protenditur, utriq; uerò
 & ad

ἄτολμων πρὸς τὰ ὄργα, διὰ
 μείριτλιν ἢ ῥιμοίριτλιν, τὴν ἢ
 κατακυλινθεῖσαι τι ἄκοντον,
 καὶ ἰδίῳ τῷ ἑορταίῳ ἀναπα-
 λῆσαι ῥάδιον, καὶ ἀδύτα
 τῶν χρησίμων ἵκασα, μόνον
 τῶτον ἀντλῆν προσταγμέ-
 νον. τὰ ἢ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ἐο-
 ρταῖς, μασιγίαν μὲν τῶ
 σαλῶ προαδρία, παρὰ τὸν ἐν
 βόρρῳτλιν καθύμνητον, καὶ βα-
 ραποδύμενον, καὶ ἄλλον ἐν
 παλῶν, ἢ παρὰλοῖαν ἢ ἰορ-
 σουλον ὑπορτιμώμετον, καὶ τὰ
 ἄκρα αἰ τοῖς κατακυφῶτα,
 χαρίστας δὲ πολλὰς, ἐν μυ-
 χῶ τῷ σκάφει τρυχωρῶμέ-
 νος, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀνέ-
 θας χειρῶν πατρύμενος.
 ἐννέοντον γοῶν, ὅπως Σω-
 κράτης μὲν καὶ Ἀριστίδης
 ἐπλοῦσι, καὶ Φωκίων, οὐδὲ
 τὰ ἄλφιστα διαρκῆ ἔχοντες,
 ἢ. Porro autem nō pauci spectata cū gratiā tum pro-
 bitatis uiri in secessu carinæ in angustum locum coacti ab
 improbiorebus, & quantum ad ueritatē & rectam uiuen-
 di rationem attinet, deteriorebus, indignis modis calcantur
 pedibus. O Considera uerò apud animum tuum, quem-
 admodum Socrates & Aristides & Phocion nauigant,
 qui ne uictu quidem necessario pro sufficienti copia instru-

et ad labores obscundos me-
 ticulosum, dimidia aut ter-
 tia parte drachmædignum.
 At uerò eū qui ad urinandū
 sit impiger, & ad excurren-
 dum ad antennis usq; appo-
 situs, quiq; ad gubernandū
 uilia omnia ad unguē calle-
 at, hunc exhauriendæ tantū
 sentinæ destinatū esse uide-
 mus. Eadem quoq; rerū fa-
 cies circa eos est, qui à remi-
 gādo immunes sunt, ubi uer-
 bero quispiam cæteris hono-
 re & præfidentia prælatus
 iuxta gubernatorem sedere
 atq; coli conspicitur. Mox
 aliis quispiā cinædus spur-
 cissimus, aut impiatus parri-
 cidio, aut cōtaminatus sacri
 legis, præ alijs habitis hono-
 rē ueneratur, & nauis
 summa apprehendit fasti-
 gii.

ὅλλ' ἀπειτᾶναι τὸς πόδας ἀν-
 θρώποι, ὡς ἐν τῶν τῶν σα-
 φιδῶν, παρὰ τὸν αὐτὸν. ἐν
 ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας καὶ
 Μαιδίας καὶ Σαρδανάπαλλος
 ἐν βρυχῶντος, καὶ τῶν ἐπὶ
 αὐτὸς καταπίπτοντες, τοιαῦτα
 ἐν τῇ νηὶ σιγῇ γίνονται, ὥς οὐκ ὄ-
 ραται Τιμόκλεις, διὰ τὸ τοῦ
 ναυαγίου μυρία. εἰ δὲ τις κυ-
 βερνήτης ἱφιστὸς ἰώρα, καὶ
 αἰετὰ τῆς ἱκαστα, πρῶτον ἅ-
 μ' αὐτὸν ἐγνέσθω, οἱ τινὲς οἱ χρη-
 στοί, καὶ οἱ τινὲς οἱ φαῦλοι τῇ
 ἐμπειρίᾳ. ἱκαστα ἱκαστα
 κατα τὴν ἀξίαν τὰ προσή-
 κοντα ἀπίνειται αὐτῷ, χώρων
 τε τὴν ἀμείνω τοῖς ἀμείνω-
 σι παρ' αὐτὸν αὐτῷ, τὴν καὶ
 τα δὲ τοῖς χείροσι καὶ σαρ-
 κῆς ἱστῶν, οὗς ἀμείνω καὶ συμ-
 βόλους ἱππῶν αὐτῷ καὶ τῶν ναυ-
 τῶν ὁ μὲν πρόθυμος, ὁ πρῶ-
 τος ἐπιμελετὸς ἀπιδιδόμ' αὐτῷ,

structi fuerint, neque pedes
 in nudas tabulas per sen-
 tinam potuerunt extende-
 re. Contrā quanta in o-
 mnium rerum ubertate et
 affluentia Callias atque Mi-
 dias et Sardanapalus
 molliter et luxuriose uixe-
 rint super omnes homines
 aduersus illos expuentes. E-
 iusmodi uero in tua naui cō-
 tingunt, ὁ sapientissime Ti-
 mocles, propter quod etiam
 infinita sūt naufragia. At-
 enim si gubernator quis-
 piam assistens uideret, ac
 ordine singula facienda im-
 peraret, primū quidem ne
 quaquam ignoraret, qui bo-
 ni, qui item mali essent ex
 nauigantium numero. De-
 inde cuique pro sua digni-
 tate conuenientem prouina-
 ciam obeundam traderet,
 et locum melioribus in su-
 periore parte nauis apud se

obtinendum deligeret, infra uerò deteriorem peioribus.
 Præterea præstantiores quoque in consilium socios sibi ad-
 iungeret: tum ex nautis, quo quisque foret cū manu tum
 mente promptior, illi quidem proræ regendæ curam deleo

Eff garet,

αὐτῷ τοῖς ἀρχαῖς, ἢ πάντας
 πρὶ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ ἐκνεύει,
 καὶ ῥάβδον ἑπαιὶντ' αὐτῷ
 καλῶς πρὸς τῆς ἐμ-
 γας, τὴν κεφαλὴν, ὥστε σοι, ὦ
 θαυμάσιε, τὸ τῆς νιῶς τό-
 παράδειγμα κινδυνώου πω-
 ρεῖν βράχων, καὶ τὸ κνύ-
 ρηεν τετυχηκός. ΜΩ. ταῦτι
 μὲν ὅδε κατὰ ῥῶν προχωρῶ
 τῷ Δάμειδι, καὶ πλεῖστοι
 ἰδοὶ τὴν νικῶν φέρεται. ΖΩς.
 δεῦρ, ὦ Μώμει ἐκείναις, ὁ δ'
 ἐλπίς ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπὶ
 νοῖα, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα,
 καὶ κατ' ἐμῶν, ἀλλὰ ἰπὶ ἄλ-
 λους οὐδ' ἐρίβητα πάντα ἰ-
 παντῶν. Τι. ἐκὼν ἰπὶ τῆς
 νιῶς τὸ παράδειγμα ἐπ' αὐτῷ
 σοι ἰσχυρὸν ἰσχυρὸν εἶναι· ἄ-
 κτιστον δὲ τὴν ἰσχυρὰν, ὡς
 κνύρην καὶ τὴν ἐλπίδα μνη-
 σθ' ἀπορρήξαις. ΖΩς. τί ποτε
 ἀρὰ καὶ ὄρα; Τι. ἰδοὺ γὰρ, εἰ ἀνέ-
 λθαι ταῦτα συλλογίσομαι,

garet, huic laterum tuendos
 rum officium daret: porro
 autem alteri in omnes im-
 perium credidisset. Cate-
 rum ignavi segnitie per
 diem quinquies cæsi in um-
 culis emendarentur fusti-
 bus. Quare, ὁ admirande, pe-
 riculum est ne exemplum
 quod de naui adduxisti, sub-
 uersum sit, quippe quod gu-
 bernatorem malum & im-
 peritum nactum sit. M O.
 Hæc quidem ^P ex uoto ac
 iuxta fluxum succedunt
 Damidi, & iam plenis ue-
 lis fertur ad uictoriam.
 IVPIT. Recte putas, ὁ
 Mome. Etenim nihil firmi
 Timocles excogitat, sed com-
 munia illa, & protrita, &
 quotidiana, quæ nullo ne-
 gocio refelluntur, alia alijs
 agglomerando ingerit. TI.
 M O. Proinde quando e-
 xemplum de naui productum, parum firmum & ue-
 bemens tibi uisum est: audi iam nunc ^P sacram (quod
 aiunt) anchoram, & quam nulla machina perruptu-
 rus es. IVPIT. Quidnam dicturus est? TIMO.
 Haud ^z dubie enim cognosces nunc ista syllogismis pro-
 babilibus

ὦ ἄνδρα ἀνδρῶν δυνάτορ σοι πε-
 ρερίψαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βουμοί, εἰ-
 σὶ καὶ διῶί· ἀλλὰ μὴ εἰσὶ βου-
 μοί, εἰσὶν ἀρᾶ καὶ διῶί. τί
 πρὸς ταῦτα φῶς; Δά. ὡ
 πρότερον γιλάσω εἰς πόρον·
 ἀποκρινέμαι σοι. Τί, ἀλλ' ἵστα-
 κας ἐλπί παύσασθαι γιλάων· εἰ-
 πὶ δ' ἱμῖος, ἵπῃ σοι γιλάσιμον
 ἰδοῦσι τὸ ἀρμελύνειν εἶναι. Δά.
 ὅτι ἐν αἰσάνῃ; ἀπὸ λιπῆς
 ἀρένης θάλασσαν οὐκ οὐκ
 ἀγρυπνῶ, καὶ ταῦτα, ἵπῃ τὸ
 σῶν. τὸ γὰρ εἶναι θύς, τὸ βωμὸς
 εἶναι σιωδός, ἰσχυρὸν εἰς
 ποιήσασθαι ἀπ' αὐτῶν ἱερὸν·
 ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τύτῃ φῆ-
 ῖναι ἀπ' αὐτῶν ἱερῶν, ἀπὸ
 μὲν ἔδω. Τί, ἱερολογεῖς τοί-
 σιν ὅτι ἴσθαι περὶ αἰσάνῃ; Δά.
 οὐαί, ὦ Τιμόκλεις· σὺ γὰρ,
 ὥσπερ οἱ πρὸ τινων βιασόμενοι
 ἰδοὶ τὸς βωμοὺς ἡμῶν καταπί-
 πουσιν, ὥστε νῦν τὴν ἀγρυπνῶ

babilibus collegero, et
 num aliqua ratione ea con-
 futare queas. Etenim si
 sunt aræ, sunt etiam di; at-
 qui sunt aræ, sunt ergo et
 iam di; Quid habes quod
 ad ista uel mustites? D A.
 Vbi prius ad satietatem ri-
 sfero, respondebo tibi. ΤΙ-
 ΜΟCΛ. At uideris nun-
 quam ridendi finem factu-
 rus; attamen effare obse-
 cro; quam ob rem ista tibi
 dicta tam ridicula uisa
 sunt? D A. Propterea
 quod non senseris a tenui
 chordula anchoram tibi es-
 se alligatam, præsertim sa-
 cram existentem. Siqui-
 dem ex hoc quod coniun-
 ctim inferre postulas, pro-
 pterea deos esse; quia aræ
 sunt, firmam existimas im-
 pressionem te fecisse. Quo-
 circa quando aliud te ne-
 cessitas habere firmitus, abeamus in præsentia. ΤΙ ΜΟ.
 Fateris ergo prius ex arena discedens, te uictum esse?
 D A. Ita Τ. profecto, ὦ Τιμόκλεις: tu enim quemadmodum
 dum ἢ qui ad supplicium repetuntur ab aliquo, ad aras
 nobis confugisti. Itaque per sacram illam anchoram ego
 Eff

τίς ἰδὲ αὖ, ἰδὲ αὖ σαῶσα δὲ
 ἔδει τρεῖς σι, ἰπ' αὐτῶν τε
 τῶν βαμῶν, ὡς μακίτε πόρι
 πούτῃν ὀρίζομεν. Τί. ἀν-
 νόη τὰντα πρὸς ἱμὶ τυμβο-
 ρύχῃ καὶ μαρὶ καὶ κατὰ πῦ-
 ρι, καὶ μασιγία καὶ κἀκέρμα.
 ὁ γὰρ ἰσμήν, ὃ τιν' ἢ πα-
 ρρὸς αἰ, πῶς ἢ ὁ μήτερ σὺ ἐ-
 πορεύοντο; ὅς καὶ τ' ἀδελφὴ
 ἀπίσταται, καὶ μελὶσθας, καὶ
 τὰ μαρὰντα διαφθέρει λι-
 χύταται, καὶ αἰαισχωτέταται.
 μὴ φούγι δ' ἔν, ἵως καὶ παρ
 ἱμὺ πλεγὰς λαβὼν ἀπίλθης.
 ἔδει γὰρ σι τότε τῷ ὀσράκῃ
 ἀποθραύσῃ, παμμίαρον ὄν-
 τα. Ζούς. ὁ μὲν γιγῶν, ὃ
 δουί, ἀπεισιμ, ὃ δ' ἀκολυθῶ λοι
 δερὸ μὲν, ὃ φόρῃ κατὰ ρυ.
 φῶντα τὸν Δάμιον, καὶ ἰοικα
 πατάξεν αὐτὸν τῇ λοβράμῃ
 ὅς τίς λιφαλῶν. ὁ μὲν δὲ τί
 νοιῶμεν

us abieris. Iam enim hac testa tibi uulnus incutiam, o-
 mnibus modis scelerato ac nefario existenti. I V P I O
 TER Alter quidem, ὁ δι, risu ac cachinnis diffluens dif-
 cedit, alter uero à tergo sequitur, affatim ingerendo conuiu-
 cia, cauillis insultantē Damin nō perferens. Planeq; caput
 illius testa obuerberaturus esse uidetur. Caterum nos quid
 super

iam oblatum sacris aduersus
 te libare constituit, ac super
 ipsis quidem aras, ne pesti-
 bac de his amplius contem-
 damus. TIM. Ista x quidem
 cauillaris illudendi mihibigra-
 tia, mortuorum depræda-
 tor scelestè, execrandè, ma-
 stigma, propudium. Neque
 enim nobis compertum est
 quo patre natus sis: quomo-
 do autem mater tua lascius
 meretrix, pudiciciā in qua
 stu habuerit, scimus: tū quē-
 admodū fratris cæde ac san-
 guine manus tuas impiæue-
 ris: qui mulieres ingenuas
 mæchus infamis constupra-
 re, ipsos uerò iuuenes cor-
 rumpere soles, homo gula
 ac uentri deditissime, atq;
 impudentissime. Ne igitur
 fuga te prius subducas quàm
 à me acceptis plagis contu-

πῶς μὲν ἰδὼν τέτοις: Εἰ. ὅρ-
 θῶς ἰκάνοι μοι ὁ λυμικὸς ἀ-
 γκίνας λαπῶ. Οὐδὲν πῶ-
 πονθας λαπῶν, ἀλλὰ μὴ προ-
 σποιῶ. τί γὰρ καὶ ὑποβριγας
 πακόν, ἀλλήλοισι αὐθροποι πῶ
 πεισμελῶσι ταῦτα, ἀπιάσαι;
 πολλοὶ γὰρ εἰσι οἱ ταῦτα οὐκ
 γινώσκοντες, πλῆν Ελλή-
 των, ὁ πολὺς λαὸς, καὶ ὁ σύρ-
 φαξ, βάρβαροί τι πάντες.
 Ζεὺς. ἀλλ', ὦ Εἰρη, τὸ τοῦ
 Δαρείου πᾶν καλῶς ἔχω ἰ-
 στήν, ὁ ἄπρ' ὅτι τὸ Ζωπύρον,
 ὅτι καὶ αὐτὸς ἰδὼν μὲν ἄρ' ἴ-
 να τοῦτον ἔχειν, οἶον τὸν Δά-
 ρειν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι
 βαβυλωνας ὑπάρχειν.

super his rebus faciendum
 consulitis? MERC Præcla-
 re mihi illud Comicus dixisse
 uidetur: Graue passus es, ni-
 bil boni si consulis. Quam
 enim hoc nostris rationibus
 admodum nocere potest, si
 pauci homines persuasi eam
 de nobis opinionem obtinen-
 tes abierint? Sunt enim per-
 multi diuersum sentientes,
 plures profectò quàm Græ-
 ci, nimirum promiscua illa
 uulgi multitudo, insuper
 omnes illæ gentes barbaræ.
 IVPITER. Atqui ô Mer-
 curi Darij illud quod de
 Zopiro * dixisse memoriæ
 proditum est, nimium pul-

chre se habet. Quare ego quoque unum talem præopta-
 rim à me stare auxiliarem socium potius,
 quàm infinitas Babylonas
 mihi superesse.

ANNOTATIONES,
GILBERTI COGNATI
Annotationes.

ARGUMENTVM.

Hic loci Lucianus concilium deorum arduis de rebus (de religione enim controuertitur, & ἡ ἀλωμαχία, quod omnibus undique in conuentibus nostra tempestate sit) suo quodam naso depingit. Sed quàm hic dialogus cùm nostri temporis & moribus, & hominibus non omnino dissimili argumento conueniat, ego equidem meam in præsentia non interposuerim sententiam, sed omnium ad eod iudicij acrimoniam in medio relinquam: id tantum addere libet, omnibus penè retroactis seculis idololatriam fuisse sugillatam.

a O Iupiter,) Exordium ab attentione & rei magnitudine, quam ipsis etiam uerbis exprimit. b In acie nouacula,) ἐπὶ τοῦ ἀκμῆς, prouerbiali figura dicitur, cùm res est in summo discrimine, & præsentissimum imminet periculum.

c Polus aut Aristodemus.) Histrionum sunt nomina, ut infra.

d De prouidentia.) Res & cardo totius negocij.

e Quid i- gitor.) Deliberatio de concilio cogendo. f In concionem ueniant.) Gellius libro 18. capite 7. docet concionem tria si-

gnificare, uidelicet locum suggestumque unde uerba fierent: item significare cætum populi assistentis: item orationem ipsam, quæ ad populum diceretur. Sic M. Tul. in Oratione quæ inscripta est contra concionem Q. Metelli docet: Ascendi, inquit, in concionem, concursusque populi factus est. Hic concio pro uerbis & oratione accipitur, quam habuit Metellus.

g Ergo Deum.) Concio indicitur carmine. h In sedes col loca.) Ordines seu classes deorum, & confessus eorundem.

i Priores.) Magni dii ebore, auro & argento sculpebantur: at plebei & minuti, qualibet materia fingeantur, ligno nonnunquam, & luto.

k Atqui hoc neutiquam.) Faceta fictio, qua tamen hominum quoque mores perstringit, apud quos ubique illud: τὰν ἀρετὰν καὶ τὴν σοφίαν νικῶσι χεῖλωναι.

l Attamen ut uides.) Contentio de concessu Græcorum. m Et qui hoc.) Ita & nostri prælati rixantur. n Ex monte Pentheli.) Penthele pagus Atticus fuit, ad tribum Antiochidem pertinens, ut Stephanus & Penthelicus mons ibidem, ubi La-

topia

omniæ fuere, ut Pausanias in Atticis. o Praxiteli.) Vide Plinium lib. tertio, cap. sexto. p In extremis sedentem.) Inter Zeugitas Græcè, quæ tertia classis Atheniensium erat. Solon autem Athenas in quatuor classes distribuit, ut inquit Plutarchus in Solone, in Pentacosimedios, Hippida, Zeugitas & Thetas. Testatur etiam Aristoteles libro 2. Politicorum. Ad illas allusit Lucianus. q Colossus.) Rhodium intellige, de quo Plin. lib. 34. cap. 7. Is septuaginta cubitis altus erat, hoc est iuxta Fest. Pompeium, pedes centum & quinque, cuius pollicem uix pauci potuerunt amplecti. r Atqui.) Mercurius multilinguent se negat, quoniam sit callentissimus omnium linguarum, & deorum interpres. s At quod.) Amplificatio negocij ex consternatione animi. t Conuentus enim.) Conuentus intelligitur multitudo ex compluribus generibus hominum contracta in unum locum, aut iudicij, aut supplicationis, aut gratulationis gratia. u Pro magna.) Oratio Iouis ad deos omnes, qua causam consilij conuocati exponit. Exordium ab attentione ex prima Olynthiæ Demosthenis sumptum. x Heri enim.) Narratio. y Itaque Timoeles.) Semina argumentorum disputationis sophistarum. z Rifu Sardonio.) Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum ridet τὸν ἰριὸς δῶνι ὕμῃ, id est omnino insanum. Sed iuxta Luciani sententiam Sardonius πλατῶν, id est amplum significat, ubi quis ore uehementer diducto rideat. Eundem γλωττα συγκροσιον quidam appellant. i. risum concutientem, cui quidem interpretamento suffragatur ipsius etymologia uocabuli ἰὰ πὲρ τοῦ σισηίνου τοῦς ὀδόντας, quod dentes aperiat. atque re nudet, cuiusmodi risus esse solet eorum, qui non ex animo ridet. Idem in Asino: σαρδωνιον γλωττις ἰλιγον. i. Sardonicè ridentes aiebant. A Non præiudicandum.) Qui indignum iudicarent causam indictam damnatum iri. B Non modica.) Amplificatio à periculo. C Periculum.) Ab incommodis. D Super tantis.) Sententia, siue petitio per epilogum, consultandum esse. E Audi.) Præco sententias euocat, & alludit ad morem Atheniensium. F At uos.) Refert hunc uersum Hom. Iliad. 7. G Proinde.) Oratio Momimordax, qua deorū obiurgat securitatem, eamque causam esse dicit totius huius mali & contemptus. H Bonos.) Et hæc hodie multos offendunt. Socordia in puniendo malos, & prouehendo

bonos. I Iracula.) Obscuritas oraculorum. K Operam demus.) Stupra, adulteria & bella. Iupiter quàm insignis stupris & adulterijs fuerit, nō ipse tantū, sed & reliqua deorum caterua, poetatum carmina personant, & numerosa ex uarijs mulieribus suscepta soboles docet. L Ac mihi, & Iupiter.) Affecratio per apostrophē qua Iouem exemplis quoq; suprà dictis conuincit. M Theseus.) Vide Boccacium lib. 10. N Eurystheus.) Argiuorū rex, Herculem uarijs laboribus & certaminibus exercuit, & ipsius liberos, ipso mortuo, persecutus est. Nota est fabula ex Homero & Ouidio. Item Theocritus in Edyl. 32. Vbi Hercules quomodo à se leo Hemus interfectus sit, commemorat. Etiam apud Pindarum in Isthmijs Ode sexta, hoc primum certaminum sibi fuisse dicit. O Quare.) Sententia Momi uasra. P Ego quidem.) Neptuni consilium uehemens, & planè Papisticū. Exordium à sua persona. Q Proinde.) Sententia cum ratione à fine & effectu. R Præfiniti ordinis.) Confutatio Iouis à lege fatorum in quorum potestate uitæ ius est. S Accedit his.) Alia ex consequentibus. T Desertam causam.) i. inde sensam. Deserta enim causa uincere, est uincere nemine repugnante: translatum à iudicijs, ubi nonnunquam altera pars cedens tradit causam aduersario. Y Apagē furiosum.) Græcè: ἀπαγε θυνώδεις τὸ ἐνθῦμα ὡς πρόσκληρον ὃ κομιδὴ παχὺ, id est, Thunnicum enthymema Neptune, & supra modum pingue. θυνίζειν Græci transferunt pro stimulare pungereque, uel quoddam piscis adurat, pungatque contactu. De Thynno pisce Plinius libro 9. cap. 15. & Athenæus lib. Dipnosophistarum 7. Lucianus rursus in hoc dialogo ad idem uerbum alludens, αἰτ' ἅμα οὕτως ὑμῖν ἁποτιθῆνυσαι, id est, si mea uobis ita expuncta sunt. X Si nobis.) Apollinis consilium. parasceue ab ætate. Y In duodecim uirorum.) Vocat Apollinem ἐγγεγραμμένον, id est, scriptū in duodecim lexiarchico, id est, albo. Erat autem eo nomine libellus, in quo adultorum iam nomina perscribebantur. Quibus denique paterna dirigere ac gubernare permetteretur διὰ τὸ τὸν ληξίωμον ἄρχειν, quia hæreditatis iam & bonorum sunt compotes, quæ ληξίς nuncupatur. Z Imberbis.) Apollo imberbis barbatum habet filiū Aesculapium. Ideo ab Aeschilo in Eumenide dicitur ἡγεῖται. & Timocles.) Descriptio Timoclis, eademque ratio senten.

sententiæ. 6 Quamquam.) Reprehensio ex repugnantibus.
 7 Non sapit.) Confutat sententiam Momus ab absurdo. &
 Prædicens.) Alia occasio ex personæ officio, qua Apollin-
 nem de uictoria uaticinari iuber. 8 Etenim.) Alludit ad
 historiam Cræsi quæ est lib. primo Herod. { Percipe.) O-
 raculū Apol. super uictoria carmine descriptū. * Ego ue-
 rō.) Herculis fortissimū consilium. 8 Hercules.) Confutatio
 à consequentib. periculis & incōmodis. 1 Ad hæc ipsam quo-
 que porticū.) In ea portico illorū effigies & tota Marathoniz
 pugna depicta erat, ut Paus. testatur. * Ac nunc.) Fati uis oc-
 casio mutandæ sententiæ. λ Ego enim.) Parascue à perso-
 na ex Aristoph. μ Euge testem.) Hermes ἀγοραῖος .i. foren-
 sis ideo dictus est, quod in medio foro simulachrum eius lo-
 cari soleret: est enim ementium & uendentium deus, & res uena-
 les ut plurimum in foro exponi consueuerunt. Eius templum
 fuit apud ποικίλῃ porticū .i. uariam, ut & annotauit Paus.
 1. Ingens quiddā.) Noua occasio, qua relicto consilio, ipsos so-
 phistas iam cōtendentes auscultatū eūt. § Quocirca horæ)
 Homerus cœli horas ostiarias, fecit, Iliad. θ. de his Lucian. in
 orat. de Sacrif. 6 Quid uerō ais.) Disputatio Damidis & Ti-
 moclis Sophistica, de deorum prouidentia & administratio-
 ne. π Nullāne.) Thema disputationis seu propositio. ρ I-
 pso rerum.) Rerum & naturæ ordo deorum prouidentiam
 arguit. σ Tu quidem.) Confirmatio Damidis à diuisione. τ
 Homerus.) Aliud argumentum ab autoritate Homeri. υ Te-
 stem super hisce rebus.) Confutatio ab officio poetarum.
 ϑ Nunquid ijs.) Labefactat Homeri fidem & autoritatē pro-
 prijs illius exemplis, Iliad. 1. & 2. χ Briareum.) Briareus fuit
 Titanis & Terræ filius, fraterq; Cotti & Gygis, centimanus,
 de quo poetæ hanc referūt fabulam. Commoti dij aduersus
 Iouē, Iuno puta & Neptunus unā cū Pallade in domo Nerei
 patris Thetidis deliberauerunt catenā facere, & dormienti
 Ioui iniicere. quod Thetis cœlū ascendēs Ioui retulit & secū
 Briareū Ioui auxiliatū adduxit. quē cū uidissent cōiurati, cō-
 festim à cœptis destitērē. Vide Latium in dial. Mart. & Merc.
 † Aut planē clypeum se abiecturum.) Clypeum abijcere di-
 xit, pro eo quod est causæ diffidere, & contentionē relinque-
 re. Translatum à militia. Desperat enim quisquis arma in
 bello abiicit, & aut fugam spectat, aut mortem expectat.

Græci simplici uocabulo *πίσσιλος* uocant timidos, & in bello fugitiuos, nimirum à clypei iactu. Id cognominis Demosthenes in prælio quodam emeruit: tam ignauus in bello, quàm in concionibus inuictus, de quo nobis facta est mentio postea in Parasito. Cleonymus apud Aristophanem in Fucis: *πίσσιλος* appellatur. Plato libro de Legibus duodecimo, declarat *πίσσιλος* nomen multo probrosissimum esse. Desertoris pœna est apud eundem Lucianum in Navigio seu uotis, ubi plura annotauimus. * Euripides.) Aliud ab autoritate Euripidis. A Atqui Timocles.) Confutatio ex consequentibus. B Aliaque id genus.) Opponit alios eiusdem locos, quibus deos confutat. I Vides supernum.) Carmina Euripidis, Iouem nihil esse. A Omnes homines.) Tertium argumentum à consensu gentium. E Nihil firmum.) Confutat à diuersitate opinionum, qua ostendit nihil certi id esse de quo opinantur. Z Atqui tu.) Quartum argumentum ab effectu. H Nunquid illius.) Confutatio à qualitate & natura eorundem. Θ Haud omnes aras.) A crudelitate sacrificiorum. I Neque Iouem ipsum.) Aliud argumentum ab effectu. K Quoniam pacto.) Confutatio à causa, & Iouis sepulchro ac morte. A Abducat ab aure reuinctos.) Notum est de Herculis Ogmij catena auribus hominum inserta, qua eos circumducebat: ex Luciani opusculo, ad quam hic uidetur alludere Iupiter, Herculis autem Gallici & Mercurij catena prouerbiali specie usurpatur ab autoribus, pro inuictæ eloquenti & homine, quo quod uelit linguæ lenocinio auditores rapere & transducere possit. Herculem uero eundem cum Mercurio existimauit Druidarum religio, & Aegyptiorum schola. M Dic mihi.) Aliud argumentum à simili. N Euge significanter.) Confutat similitudinem ex repugnantia per inuersionem. Ξ Considera uero.) Subijcit exemplum doctorum. O Sardanapalus.) Sardanapalus rex Ninie Persicæ regionis, delicijs usque ad eodē effeminatus fuit, ut inter Eunuchos & puellas ipse puellari cultu desiderare sit solitus. P Hæc quidem ex uoto.) id est secundo æstu. Momus deos inculsat, quod negligant res mortalium, sinentes eos ueluti pronoflumine quolibet ferri. Metaphora sumpta à nautis, quibus facilius cursus, cum flumen, aut etiam maris æstus secundus est. P Audi iam sacram anchoram.) id est, argu-

mentum

mentum insolubile, & quam nulla machina, perrupturus es, quamque nulla ui queas abrumpere. Metaphora est translata à nautis, qui maximam & ualidissimam anchoram sacram uocant, eamque tum demum mittunt, cum extremo laborant discrimine. Ea utimur, quoties ad extrema præsidia confugitur. Idem, rursum utitur in Fugitiuis, & iam usus est in Apologia. Σ Haud dubiè.) Argumentum à signis, per hypotheticum syllogismum. Perstringit autem obiter Stoicum disputandi genus. T Ita profectò) Illusio à uoce, Υ Ista quidem.) Epilogus Timoclis per conuicia. Rursum autem ingenia istorum hominum notat, qui cum per ueritatem quod uolunt efficere nequeant, tandem ad uim & contumelias confugiunt. Φ De Zopyro.) Zopyrus Darij regis amicus erat, qui sibi nares & aures conscidit, & omne corpus flagris crucentauit, ut his argumentis Babylonijs fidem faceret se Dario malè uelle, à quo tam immaniter esset acceptus. Itaque Baby Ioniorum ciuitatem ingressus, eam Dario prodidit. Vnde Darium dixisse ferunt, se unum Zopyrum integrum malle, quam centum Babylonas capere. Et oblato malo granato, tantum optauit sibi Zopyrorum, quantum ibi granorum, inesset: ut narrat Herodotus libro tertio, & Plutarchus in Apophthegmatis,

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΟΤΙ

τέχνη ἡ παρασιτική.

DE PARASITO, SIVE QVOD

ars sit Parasitica.

Vincentio Obsopæo interprete.

ARGVMENTVM.

Didascalici generis Dialogus, in quo cõtendit ac docet, Parasiticam artem esse, eamque omnium aliarum præstantissimam. Dispositio & series orationis plana est. Nam artem esse, principio ex diffinitione artis ostendit, singulis eius partibus

cum

cum Parasitica comparatis, uidelicet quoniam & sua ac certa principia habeat, exercitationeque & usu consistet, & ob finem uitæ utilem, nempe uoluptatem, exerceatur. Quodd autem uoluptas nilis uitæ finis sit, auctoritate ac testimonio Homeri defendit. Et quodd hic finis parasiticæ magis proprius quàm Epicureorum philosophiæ sit, comparatione studiorum, ac uitæ utrorumque probat. Deinde uerò hanc omnium aliarum artium præstantissimam esse, primùm in genere docet, collatis omnibus accidentibus, effectibus & causis aliarum artium, cum ijs quæ huic arti accidunt. Postea teoriam etiam philosophiæ & rhetoriæ, & utpote artium cæterarum summis, & maximè laudatis anteponit: Primùm, quia illæ incertæ, alijs aliter de illis sentientibus atque tradentibus, parasitica autem ubique eadem ac certa sit. Deinde quia nusquam reperiuntur parasiti affectasse philosophiam aut rhetoricam: contrà autem parasiticam, rhetores ac philosophi plurimi. Postremò ab usu eorum qui artes has sectantur & profitentur, duplici: uidelicet, altero in bellis, altero in pace. Vbi ad utrumque tempus philosophos & rhetores inutiles & ineptos esse, multis exemplis & rationibus docet: contrà autem, parasitos idoneos ac paratos maximè, idque ex Homero, & item ex historijs probat, addita etiam hypotyposi, qua parasitum ad prælium parantem & expedientem se se describit. Præterea & priuatam atque domesticam utrosumque uitam inter se comparat, multo meliores atque etiam beatiores esse parasitos ostendens, quàm uel rhetoras uel philosophos. Sub finem ipsam artem ex locis finalibus commendat quoque, & ipsius nominis honestatem etymologia & analogia defendit.

ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ

Παρασίτου.

TYCHIADES,

Parasitus.

Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων,
 εἰ μὴ ἄλλοι ἄνθρωποι,
 καὶ ἰσούθροισι καὶ δούλοι,
 τίχην ἱκανοὶ τινα ἐπίσταν-
 ται, δι' ὧς ἑαυτοῖς τί εἰσι καὶ
 ἄλλω χρησιμοί. σὺ ᾧ, ὡς ἰσού-
 κῃ, ὅργον ἐδὲν ἔχεις, δι' οὗ
 αὐτὶς ὃ αὐτὸς ἀπέσται, ὃ ἄλλω
 μεταδοῖς; ΠΑ. ὡς τότε ἰ-
 γνωτῆς, ὦ Τυχιάδε, ἐδὲν οἶ-
 δα' παρ' ὃ σα φέσθην ὅρου
 τῶν. ΤΥ. ἴσθι μὲν τινα τυγχά-
 ναι ἐπιτάμην; τίχην, οἶον
 μουσικῶν; ΠΑ. μὰ Δία. ΤΥ. τί
 δι' ἰατρικῶν. ΠΑ. ἐδὲν ταύ-
 τῶν. ΤΥ. ἀλλὰ γινωμνίσαν;
 ΠΑ. ἐδὲν μὲν. ΤΥ. τί ᾧ, ῥητορι-
 κῶν; φιλοσοφίας μὲν γὰρ το-
 σούτων ἀπὸ ἑαυτοῦ, οἶον καὶ ἡ
 κία. ΠΑ. ἔγωγε μὲν, ὃ οἶον τι ἔ-
 ναι, καὶ πᾶσι. ὡς μὲν δὲ τὸ
 ἑαυτῶν ἰσούθροισι, οὐκ ἔστι.

ΠΑΡ. Ne illius quidem. TYC. Atqui e Geometria? ΠΑΡ.
 Nequaquam. TYC. Quid autem, Rhetorica? Nam à phi-
 losophia e studio usque adeò abhorres, quantū ipsius uitij
 contagiū à philosophia alienū est. ΠΑΡ. Atq; etiam si fieri
 potest, adde quiddam amplius. Proinde ne animum indu-

Q Vid tandē in cau-
 sa est Simo, quod
 cū alijs homines, si
 ue serui a sint siue ingenui,
 quisq; artem quandam cal-
 leat, qua cū sibi ipsi, tum a-
 lijs b sunt utiles: tu uerò quā-
 tum ego perspicio, nulli rei
 aut negotio intentus es, un-
 de aut tu aliquem fructum
 caperes, aut alteri benigne
 impertiendo, adiumento
 esse possis? ΠΑΡ. Quid hæc
 tua sibi uult interrogatio, ὃ
 Tychiades? nondum enim ca-
 pio. proinde planius ac ma-
 nifestius me interrogato.

TYC. Estne aliqua ars,
 cuius tu sciens eperitus es,
 uidelicet e Musica? ΠΑ.

Non per Iouem. TYCH.

Quid autem, a Medicina?

cas hoc

τις ἀνδρῶν. Τυ. ἀλλ' ἐκ αὐτί-
 ξουμαι. Πα. τό γι' αὖ τίχνης πα-
 ράδοξον ἵσως φανήταί σοι ἀ-
 νύσσασσι. Τυ. καὶ μὴν διὰ
 οὗτο σπεύδα' μ' ἀπαρ. Πα. ὦ.
 σάχθεις, ὦ Τυχιάδην. Τυ. μὴ δα
 μῶς, ἀλλ' ὕδ' ἄλγος, ὃ μὴ πόρ' ἔ-
 ρα αἰσχύνῃ. Πα. ὃ παρασιτι-
 κῆ. Τυ. κατὰ ὃ μὴ μαίνοιτό
 τις, ὦ Σίμων, τίχνην ταύτην
 φάιν' αὖ; Π. ἴσως γάρ, εἰ δέ σοι μά-
 ρισθαι δοκῇ ἢ μηδ' ἑμίαν ἄλ-
 λην ἐπίστασθαι, τίχνην αὐτῇ,
 αἰτίαν εἶναι μὴ τὴν μαρτίαν
 δόξα, καὶ μὴ τῶν ἰγκλησμέ-
 των ὅλην ἀφίει· φασὶ γὰρ τὴν
 δαίμονα ταύτην, τὰ μὲν ἄλλο
 λα χαλπῶν εἶναι τοῖς ἔχουσι,
 παρασιτῆσθαι δὲ τῶν ἀμαρτυ-
 ρῶν αὐτὸς, ὡς πόρ' ἀιδά-
 σκαλον, ὃ παιδαγωγὸν τέ-
 των ἀναδραμευόντων εἰς αὐτῶν
 τὰς αἰτίας. Τυ. ἐκέρ, ὦ Σί-
 μων, ὃ παρασιτικὴν τίχνην ἔ-
 τί; Πα. τίχνη γὰρ, ὡς αὖ
 γὰρ ταύτης δημιουργός. Τυ.

tempore audies. TYC. Ve-
 rum ego omnis mora impa-
 tiens sum. PAR. Fortasse si
 audires, h inopinata tibi
 ars mea uideretur. TY. At-
 qui propter hoc ipsum tan-
 to impensius scire laboro.
 PAR. Alio tempore tibi ex-
 ponetur, ὦ Tychiade. TYC.
 Nequaquam, sed iam quam
 cunq; tandem pernocti exa-
 ponito, nisi adeò te pudeat.
 PAR. Parasiticam. TYC.
 Et quis ita uesani atq; demē-
 tis est animi, ὦ Simo, qui
 banc artem esse prædicet?
 PAR. Ego. Si uerò ob hoc
 ipsum quòd aliam artem nō
 teneam, tibi insanire ui-
 deor, huic ipsum causam
 mibi putato fuisse insaniā,
 meque iam durius increpan-
 di finem facito. Aiunt ἔ-
 nim hanc deam cūm alijs
 difficilem esse habentibus,
 tum quòd delinquentes er-
 ratorum excusare soleat, quasi
 eorum omnium magi-
 stram atque autorem culpam uni-
 uersam in se transferen-
 tem. TYC. Ergo Simo Parasitica
 ars est? PAR. Sane arsi atque
 ego illius auctor & inuentor sum. TYC.
 Proinde

ὡς ἐν ἄρᾳ παράσιτος; ΠΑ. πᾶ
 νυ ἐνέδισαι, ὦ Τυχιάδην. ΤΥ.
 ἀλλ' ἐκ ὄρου βρωῆς, παράσιτον
 σασυτὸν καλῶν; ΠΑ. ἰδαμῶς·
 αἰσχυροί, μὴ γὰρ ἄν, ὃ μὴ λίσ-
 γοιμι. ΤΥ. καὶ νῦν Δία, ὁπέταν
 σὶ βελώμιθα γνωρίζειν, τῶν
 ἐκ ἐπισταμμένων τῶν, ὅτι χρήσι-
 μαὶ εἰν, ὃ παράσιτος, Ἀλλο-
 νότι φέσειμην. ΠΑ. πολὺ μάλο-
 λον τὸ το λιγόντος ἐμὶ, ὃ φα-
 λίδος ἀγαλματοποιόν· χαίρειν
 γὰρ τῇ τέχνῃ ἔδωκε τι ὄψιν,
 ὃ φαλίδος ἔχασκε τὸ Διί. ΤΥ.
 καὶ μὴν ἰκανὸν μοι σκοποῦντι
 προῖτα γίγναι πάμπολυς.
 ΠΑ. τὸ ποῖον; ΤΥ. ὃ τῶν ἐπι-
 σταλῶν αὐτοῦ, ὅσοι ἐβό-
 ῃ, ἐπιγράφοι μὲν Σίμωνι παρασί-
 τῳ. ΠΑ. καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μάλο-
 λον χαρίζοι, ὃ Δίονι ἐπιγρά-
 φων φιλοσόφῳ. ΤΥ. ἀλλὰ σὺ
 μὲν ἴσως χαίρεις ἡλιόμο-
 νος, ἔδωκε μιν ἐμὸν μίση.
 σπουδῶν δ' αὖ καὶ πῶς ἄλλω
 ad te in epistolis, hunc tibi adjiciamus titulum: Simoni para-
 sito. ΠΑ. Atqui impensius mihi gratificaberis, quā si hoc
 titulo nobis scripseris, in Dioni philosopho. ΤΥ. Quantū
 tu quidem hac compellatione gaudere soleas, mihi parum
 curae est. Sed ὅτι aliud quiddam absurdi considerandum

Proinde tu parasitus es?
 PAR. Tu quidem Tychi-
 ade, probro me afficis.

TYC. Atqui non cru-
 bescis te ipse. Parasitum
 compellando? PARAS.

Sanē uerò: puderet enim
 me, nisi dicerem. TYCH.

Atque per Iovem, si tibi no-
 tores esse uelimus, erga ali-
 os te ignorantes, quod tibi

nomen esse testabimur? num
 Parasitum te esse affirma-

bimus? PAR. Hoc nomi-
 ne compellantes longē ma-
 gis me oblectabitis, quā si

Phidiam & statuarium me
 esse dixeritis. Quippe mea

arte non minus gaudio, quā
 ipse Phidias Ioue à se fabri-

cato gauisus est. TYC. At
 qui hoc mihi attentius consi-

deranti, res perridicula per-
 specta est. PAR. Quenam?

TYC. Si externe scribes
 ad te in epistolis, hunc tibi adjiciamus titulum: Simoni para-

sito. PAR. Atqui impensius mihi gratificaberis, quā si hoc
 titulo nobis scripseris, in Dioni philosopho. TYC. Quantū

tu quidem hac compellatione gaudere soleas, mihi parum
 curae est. Sed ὅτι aliud quiddam absurdi considerandum

ἀτεπίας. ΠΑ. τίνα μὲν; ΤΥ. αἰ καὶ ταῦτ' αὖ τοῖς ἄλλοις τέχνησις ἐγκαταλείβου, ὥστε ἰπείδαν πω θάυνται τις, ὁ ποῖά τις αὐτὴ τέχνη ὄσθι, λίαν γὰρ οἶον γραμματικὴν, ἰατρικὴν, ποταστικὴν. ΠΑ. ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδε, πολὺ μᾶλλον ταῦτ' αὖ, ὅ τινά ἐτ' ἔσθ' αὖν τέχνην φάσω αὖ. αἱ δὲ σοὶ φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως εἰομαι, λυγοίμι αὖ, καὶ πρὸς παντάπασιν ὡς, ὡς ἐφ' ἑλὼν ἀπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρὰ νοσησμελίῳ ἔσθ' αὖ. ΤΥ. αἰ καὶ σμικρὰ δὲ, τοῖς ἀλνθίοις λυίοισι. ΠΑ. ἴθι δ' ἡ, πρῶτον περὶ τ' τέχνης, αἱ σοὶ δοκῶ, ὅ τις ποτὶ ἔσα τυγχάνει, τῷ γίνεσθαι ποτὶ μὲν. ἔτ' αὖ γὰρ ἰπ' αὖ. λυθίομαι μὲν αὖ καὶ ταῖς κατ' αὖ δ' αὖ τέχνησι, ἀπὸρ αὖ αὖ ὁρῶς μὲν ἰχθὺι μὲν αὖ ἴσθ' αὖ. ΤΥ. τί ποτ' ἔμ ὄσθι τέχνη, ὡς ἰπ' ἴσθ' αὖ; ΠΑ. πάντ' ἴσθ' αὖ. ΤΥ. μὴ τοῖνυν ὡς λυγὰρ αὖτ' αὖ, ἀπὸρ οἶδα. ΠΑ. τέχνη ὄσθ' αὖ, ὡς ἰγὼ

uenit. PAR. Quòdnamē TY C. Num & hæc in aliarum artium numero nobis recensenda sit, ut interrogante quopiam cuiusmodi ars sit, respondeamus, ueluti de grammatica aut rhetorica interrogati solemus, parafitica. PAR. Ego uerò Tychiade, longè iustius hanc quam profiteor, quāllam aliam artem dicendam esse contendo. Quòd si tibi incundum est auditu, ut opinor fore, sententiam meam explicare non grauabor, quanquam ad hoc non admodum, ut antè dixi præparatus aut instructus sum. TY C. Tametsi sint exigua, ueritate tamen præcellent. PAR. Age, sub initium artem ipsam, quo finitionis genere describatur, ad calculos expendendam reuocemus. Ad hunc enim modum speciatim, & alijs artibus pensitandis, assequemur, num & hanc rectè teneamus. TYCH. Quid ergo ars est, ut compertum habeam? PARAS. Ars o est, ut e-

γὰρ διαμνημονεύω σιφῇ τις
 ὁ ἀνέσας, οὐτε μαίῃ καὶ
 ταλῇ ψυχῇ ἰγγυγμασμέ-
 νου, πρὶς τι τέλος εὐχρη-
 στωτῶν ἢ τῷ βίῳ. Τυ. ὁρ-
 ῶς ἰκάνει ἀπόντ', οὐτ'
 ἀπιμνημόνευσαι. Πα. αἱ δὲ μι-
 τίχαι τέτων ἀπάντων ἢ πα-
 ρασιτικῇ, τί αὖ ἄλλο, ὃ καὶ
 αὐτὴ τέχνη ἐστίν; Τυ. τέχνη
 γὰρ, ἀπὸ οὗτως ἔχει. Πα. φέ-
 ρει δὲ, καθ' ἑκάστην τοῖς τῆς
 τέχνης ἡδίστοις ἰσχυρόντος
 τῷ παρασιτικῷ, ὃ συνῆδει,
 σκοπῶμεν, καὶ ὁ πόρ' αὐτῆς
 λόγ' ἄλλα μὴ, καθ' ἀπὸρ αἰ-
 πονεῖναι χύραι διακρυόμι-
 ναι, μὴ σαπρὴν ἀποφθίγγε-
 ται. Αἰ τοίνυν εἶναι καὶ ταύ-
 τῃ, ὥσπερ καὶ πάσαι τέ-
 χναι, οὐτε μαίῃ καὶ ταλῇ
 ψυχῇ πρῶτον μὲν τὸ δεικνύ-
 σαι καὶ διακρίνειν, ὅστις αὖ
 ἐπὶ τούτῳ γίνετο βίβειν αὐ-
 τὸν, καὶ οὕτω παρασιτῶν ἀρ-
 ξάμεν, ὃν αὖ μεταγνοῖσι.
 ὅτ' ἢ μὴ ἀργυρογνώμονα τέχνην

go memoria teneo, quodam
 sapiente uiro audito, prae-
 ptionum exercitarum com-
 prehensio, ad unum exitum
 uitae utilem pertinentium.
 TYC. Rectè sanè illius
 auditi uerba cōmeministi.
 PAR. Iam si horum om-
 nium particeps est Parasiti-
 ca, consentaneum est
 hanc nihil aliud quàm artē
 habendam esse. TYC. Ita
 profectò ars habenda est, si
 quidem hæc ita se habue-
 rint. PARR. Age iam sin-
 gillatim ad omnes artis spe-
 cies parasiticam accommo-
 dantes, num oratio illi con-
 sonet, considerabimus: sed
 non quemadmodum pœlla
 uitiosa dum pulsantur, ne
 malignè resonet. Oportet
 itaque hanc, quemad-
 modum omnes artes, prae-
 ptionum inuentionem in se
 complecti. Principiò enim
 praeuidere atque discerne-
 re quis aptus accommo-

datus sit eum alere: atq; ita factò parasitandi exordio, baud
 quaquam poeniteat, Aut dicemus q argentarios seu numu-
 larios

τινὰ φέρομεν ἔχειν, ἀπορρίπτει
 τὰ τοιαῦτα διαγιγνώσκων τὰ τι λί-
 βύδα τῶν νομισμάτων, καὶ
 τὰ μὴ· τὸ τοιοῦτον ἄνθρωπος
 διακρίνειν τὸς τι λίβύδας τῶν
 ἀνθρώπων, καὶ τὸς ἀγαθούς, καὶ
 τὰ τοιαῦτα, ἀπορρίπτει τῶν νομισμά-
 των, καὶ τῶν ἀνθρώπων φα-
 νορῶν ἀνθὺς ὄντων· αὐτὰ
 μὲν τοιαῦτα καὶ οὐκ ἐστὶν Εὐρι-
 πίδης καταμύμφεται λίγων,
 ἀνδρῶν δ' ὅταν χρὴ τὸν κα-
 κῶν διακρίνειν, οὐδεὶς χαρά-
 πτης ἐμπιφύκει σώματι. ὧ δὲ
 καὶ μάθων ὃ τὸ παρασίτου τί
 χρὴ πείθεσθαι, καὶ γὰρ καὶ τὰ
 οὕτως ἀδύνατα καὶ ἀφάνη μάλ-
 λον τῆς μαθητικῆς γυνρίζεται,
 καὶ οἷός ἐστι. τὸ δὲ γὰρ ἐπιταδῶν
 λόγους λίγων ὀπτιμώτερος καὶ
 πρᾶγμα πρᾶτται, δι' ὧν
 σικωσιτοῦ καὶ συνίσταται ἰα-
 τριῶν τῶν φίλωντι ἀποδίδει, ἃρ-
 ὅτι σωσίσι καὶ καταλήψεως ἐρ-
 ρυμένους ἀνάσσει δὲ καὶ. Τυ. καὶ
 μέλα. Π. τί δὲ γὰρ ἐν τῷ ἰατρῷ

larios artem quandam habere, qua norint adulterina nomismata à probis sagaciter deprehendere: hunc autem citra artis adminiculū discernere posset adulteros homines & probos, praesertim cum ueluti nomismata, hominum mores cuiusmodi sint, non statim pateant. Eadem haec & sapienter reprehendit Euripides, dicens:

At quo malus noscendus est mortalibus,

Innatus est nulli character corpori.

Ex quo & multo praelarior Parasiti ars esse ostenditur, qui res ita obscuras & abditas magis quā uaticinandi peritiam perspicit & cognoscit. Nosse uerò sermones proferre accommodos, eaquē facere per quae in familiaritatem adiungitur, quibus semet quā beneuolentissimum suo alumno esse ostensus sit, nunquid non singularis intelligentiae, atque inuentiois uehementissimae tibi documentum esse uidentur?

TYG. Admodum, PAR. Porro autem in ipsis conui-

οισιν αὐταῖς, ὅπως πάντες
ἀπ' αὐτῶν πλεονέχων, καὶ παρὰ
δοκιμῶν τὸς μὴ τῶν αὐτῶν αὐ-
τῷ λυσιτελεῖν τυχόντων, αὐτοὶ
τινὲς λόγους καὶ σοφίας πλάτ-
τουν οἷσι; Τῷ. ὁ δὲ αὖτις. ΠΑ.
τί δὲ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρ-
τὰς καὶ ἡλικίας τῶν ἑψώνων, καὶ
τῶν σιτίων πολυπραγμοσύ-
νην, ἅτιχον τινὲς ἀνά σοι δο-
κῇ; καὶ ταῦτα, τὸ γινώσκοντά.
Τῷ. Πλάττων ὅτι τοιοῦτον λέγου-
σι; Τῷ. Ἄλλοι οὐκ ἐστὶν ἰσχυρο-
νταί, μὴ μαγειρικῶν ὄντων,
συνταξομένων θοίνων ἀκυροῦ-
ρα καὶ ἑλπίσις, ὅτι γε μὴν ἐκ τῆς
καταλήψεως μύθων, ἀλλὰ οὐκ
γινωσκασμένους ὅτι καὶ παρὰ
σιτικῇ, μάθους ἀνὴρ ἐνδεὲς ἔ-
στιν. Αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων
τυχόντων καταλήψεις, καὶ ὁμι-
λίας καὶ σύνταξις, καὶ μύθοι καὶ
ἰναιαυτοὶ πολλὰ καὶ ἀσυνγύ-
μναστοι μέντοι, καὶ ὁμι-
λίας ἀπὸ λυσιτελεῖν παρὰ τοῖς
κικτιμένοις αἱ τυχόντες. Αἱ δὲ

uijs ut abeat per omnia plus
habens, eosque exuperans
qui eam artem sua negligen-
tia sibi non parauerunt, an
hoc citra rationem et sin-
gularem sapientiam Parasiti-
tum facere posse arbitrari?
TY. Nequaquam. PAR.
Quid autem? nosse obsonio-
rum ciborumque uirtutes
et uitia, num tu rudis? et
indocti cuiuspiam curiosita-
tem esse existimas? praefer-
tim Platone generosissimo
ita dicente: Qui s conuiuium
epulis accepturus est, nec rei
coquinariae scientiam habu-
erit, eius in adornando con-
uiuio pertenuis est iudicium.
Quod autem Parasitica non
cognitionem solam, sed ex-
ercitationem quoque sibi
uendicet, inde perdisces faci-
lime, quoniam aliarum ar-
tium cognitiones, et dies et
noctes, et menses et an-
nos saepenumero in exercitae permanent, non tamen ar-
tes ipsae apud possidentes depereunt. At uero Parasiti cog-
nitiones nisi quotidie in usu sint atque exercitio, perdunt non
artem solam, ut opinor, sed ipsum quoque artificem. Para-
siticae

τῷ παρασίτῳ καταλύσεις, ὃ
 μὴ καθ' ἑμῶν ἀν ἐν γυ-
 μνασίῳ ἀπέλλουσιν ἔ μόνον,
 οἶμαι, τίς τέχνῳ, ἀλλὰ καὶ
 αὐτὸν τὸν τέχνητις. τό γι' μὲν
 πρὸς τί τιλθ' οὐχ ἕκαστον τῷ
 βίῳ, μὴ καὶ μαυρίας εἶναι ἑαυτοῦ
 ἰγὼ γὰρ ἔ φαγῶν καὶ ἔ πιῶν ἐ-
 δὲν οὐχ ἕκαστον οὐδὲν ἰσχύω
 τῷ βίῳ ἔμ, ἐδὲ ἑμ γὰρ αὐτοῦ τῷ
 καὶ ἑαυτοῦ. Τυ. πάντῳ μὲν ἔμ.
 Πα. καὶ μὲν ἐδὲ τοιούτῳ τι
 ἔστιν ὃ παρασιτική, ὅποιον τὸ
 λέλλῃ, καὶ ὃ ἰσχύς, ὥστε
 τέχνῳ μὲν μὴ δοκῶν αὐτῷ,
 δυνάμει δὲ τινὰ τοιαύτῳ.
 Τυ. ἀλλὰ λίγαις. Πα. ἀλλὰ
 μὲν τοι ἐδὲ ἀτιχίᾳ ἔστιν ὃ
 γὰρ ἀτιχίᾳ ἐδὲ πῶς ἐδὲν
 κατατορβοῖ τῷ λιπτημένῳ. φορῶ
 γὰρ, ἢ ἰδιότητος οὐ σιωπῶ
 καὶ ἐνθαλάτῃ, καὶ χαμῶσι,
 μὴ ἐπιτάμεν καὶ κυβερνῶν, σω-
 θέας αὐτῶν. Τυ. ἔχ' ἔτω. Πα. τί δὲ
 ποτε, ὃ τῷ μὴ ἔχειν τέχνῳ, ἀ-
 δε δυνήσεται σῶσαι ἑαυτὸν;
 Τυ. καὶ μάλα. Πα. ἐκὼν καὶ
 δὲν ὁβσται; an quòd arte careas, cuius opete ipse seruare
 potuisses? TYC. Sane uerò. PAR. Proinde arte seruamur,
 imperitia uerò non item. TYC. Admodum. PAR. Ergo

fitica uerò utilitatem ad
 unum aliquem uitæ exitum
 tendentem, uerò ne insa-
 nia sit perquirere. Ego
 uerò quam edere et bibere
 re, in uita mortalium ni-
 bil inuenio uilius aut præ-
 stantius, et citra quod ui-
 ta non potest subsistere.

TYC. Maxime. PAR. Atqui ne eiusmodi quidem
 res est parasitica, cuiusmodi
 pulchritudo est, aut fortitu-
 do, ut ars nulla esse uideat-
 ur, sed quædam uis atque
 potentia. TYCH. Vera
 dici. PARAS. Verum
 neque arte caret. Quod
 enim arte caret, nullo mo-
 do possidenti est conducibi-
 le. Age enim si tibi ipse na-
 uim in mari commississes flu-
 elibus atque procellis ingru-
 entibus, gubernandi impe-
 ritò, num euasurus es inco-
 lumis? TYCH. Minimè
 gentium. PAR. Quid tan-
 dem obstat? an quòd arte careas, cuius opete ipse seruare
 potuisses? TYC. Sane uerò. PAR. Proinde arte seruamur,
 imperitia uerò non item. TYC. Admodum. PAR. Ergo

παρὰ τῆς ψαλ-
 τικῆς, ἡ ἀρ' ἔρ' ἀτιχία, ἐκ
 αὐτοῦ ἴσται: ΤΥ. ναί. ΠΑ. ὅμως
 τίχρη σήϊται, ἀτιχίῃς ᾗ;
 ΤΥ. πάντῳ μὲν ἔρ. ΠΑ. τίχρη
 ἄρα ὄρει, ὡς παρασιτικῇ. ΤΥ.
 τίχρη, ὡς ἰσται. ΠΑ. καὶ μὲν
 λυδρυνάται μὲν ἀγαθὸς, καὶ
 ὀνιδρὺς τιχρίται, ἐκπρόντας
 τῇ λίθῳ οἶδα ἐγὼ πολλάκις,
 καὶ τὸς μὲν ξυμβιβύται, τὸς
 δὲ καὶ πάμπαν διαφθέρν-
 ται· ψασιτε δὲ ναυάγιον ἔχ-
 οῦς ἔχει τοιοῦτον ἀπ' αὐρ. ὅμως
 ὡς μήτι ἀτιχία ὄρει ἢ παρα-
 σιτικῇ, μὴ δὲ δύναιμι, σὺ πε-
 μα δὲ τι, καὶ ἐκ καταλήψεω
 γυγυμνασμεῖων, τίχρη δι-
 λουόει λιμοδογίται ἡμῖν σή-
 μρον. ΤΥ. ὅσον ἐκ τούτου εἰκά-
 ζω· ἀλλ' ἐκείνο, ὅπως καὶ ἔρον
 ἡμῖν τινὰ γυνάων ἀποδῶς
 τῆς παρασιτικῆς. ΠΑ. ὅρα
 θῶς οὐ γὰρ λίγων· δοναί γάρ
 δά μοι οὕτως αὖ μάλιστα λι-
 ρίδαι, παρασιτικῇ ἔστι τίχρη
 ποτίων καὶ βρωτίων, καὶ τῇ διὰ
 ταῦτα λιπύων. τίλ' ᾗ αὐτῇ

Parasiticam artem esse con-
 stant. TYC. Artem profe-
 ctò, quantum apparet. PA.
 Atqui gubernatores qui-
 dem præclaros, & aurigas
 eximios de curru non raro
 delapsos esse comperti, ac
 nonnullos illorum luxatos
 atque delumbatos, porro
 nonnullos prorsus extin-
 ctos: ceterum Parasiti nau-
 fragium nullus est qui pos-
 sit producere. Proinde si
 neque ab arte remota est
 Parasitica, neque facultas
 est aliqua, comprehensio
 autem præceptionum exer-
 citarum: eadem artem esse
 hodie nobis fatendum est.
 TYC. Quantum quidem
 ex hoc coniecturam facio.
 Sed in hoc tibi uigilandum
 esse intelligis, ut finem a-
 liquem generosum Parasiti-
 cæ nobis attribuas. PAR.
 Rectè sanè dicis. uidetur au-
 tem hac finitione potissimò
 explicari posse: Pa-
 rasitica ars est ciborum atque potuum, & sermonum qui
 horum conqui rendorum gratia dicendi sunt, cuius finis est
 uoluptas.

τὸ εἶδός. Τῷ. ὑπερβουγί μοι
 Δοκᾶς ὀρίσασθαι τίς σικυτὴ
 τέχνη. ἀλλ' ἐκᾶνο σκόπη,
 μὴ πρὸς ἐνίης τῶν φιλοσόφων
 μέχρη σὲ πρὸς τῷ τίλους ἤ
 Πικρᾶ. καὶ μὲν ἀπέχρη γι,
 ἀπορίσαι τὸ αὐτὸ τίλῳ οὐ
 Δαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.
 φανῶται δὲ οὕτως· ὁ γὰρ σο-
 φὸς Ομηρῳ, τὸν τῷ πρᾶσι-
 πα βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα με-
 παρίῳ, καὶ βέλτερος ἐν μό-
 ρῳ· οὐ γὰρ ἐγωγί τε, φρεσὶ,
 τίλῳ χαρίεσθον ἐμμεναι,
 ἢ ἴσας εὐφροσύνην μὲν ἔχῃ
 κατὰ Λέμον ἀπαντα, Πικρὰ
 ἢ πλεονῶσι βράβειαι σίτα, καὶ
 λιπῶν, μίθῳ δὲ λιπαρῶν ἁ-
 φύσων οἰνοχόῳ φορέσει, καὶ
 ὀχλὶς διπλάσι. καὶ ὡς ὅχ'
 ἰκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μάλ-
 λον τίς αὐτῷ γυνάμω ποιεῖ
 φανερὰ τὸ φᾶσ, ἐν λίγῳ, Τῷ.
 το. τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρε-
 σὶν εἶδός ἔσται· ὅχ' ἴσθον τε,
 ὃ ἔμ φρεσὶν, ὃ τὸ παρασι-

uoluptas. TYC. Videre
 mihi tuam artem præclare
 definisse. Illud tamen etiam
 atque etiam considera, ne
 aduersus philosophos alio-
 quos de x fine ubi oriat
 pugna atque contentio. P A
 R A. y Atqui abundè suffi-
 cit hunc esse finem & feli-
 citatis & Parasitica: ne-
 que aliter apparet. Siquidē
 Homerus ille sapiens Para-
 siti uitam admirans tanquā
 solam beatam atq; felicem,
 ita inquit:

Haud ego finem ullum
 meliorē ultra arbitror esse,
 Quā si mente omnis
 populus lætetur ouanti:

Iuxta autem mensæ sint
 pane cibisq; repleta,

Atque pocillator dul-
 ce ē cratere falerum

Fundeus, distribuat per
 pocula parua bibendum.

Iam quasi parū cumulatē
 hac admiraretur, sententiam suam longē pleniorē aper-
 tioremq; hisce uerbis facit, perfestiuē subiiciens:

Hic finis nobis pulcherrimus esse uidetur.

Haud aliud ex ijs, beatum ac felix, quā parasi-

τῶν δὲ δαίμων νομίζω. καὶ
 μὴν καὶ τῷ τυχόντι αὐτῷ
 πορίσθαι τέττοις τοῖς λόγοις,
 ἀλλὰ τῷ σοφιστάτῳ τῶν ὄλων.
 ἡ δὲ τοι γὰρ ἔμπροσθεν οὖσα
 οὐδὲν τὸ κατὰ τὰς Στωικὰς ἰ-
 πωνῶν τίλει, ἰδιώτα τοῦτο
 πὶ λίγα, ὅτι τὸν φιλοκτή-
 τῳ ἀνάγαγε ἐκ τῆς Λέ-
 μνου, ὅτι τὸ ἱερὸν ἔκπληρω-
 σεν, ὅτι τὰς Ἑλλήνας φεύγον-
 τας κατήσχευε, ὅτι αἰς Τροίαν
 ἀσπλῆστον, ἑαυτὸν μασιγώ-
 ραι, καὶ κακὰ, καὶ Στωικὰ
 ῥήματα ἰδὼς, ἀλλὰ τότε ἐκ ἁ-
 πλὸς τὸ τίλει χαρίεσθον. ἀλ-
 λὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικου-
 ρέων βίῳ γενόμενος αὐτίς,
 παρὰ τῇ Καλυψίδι, ὅτι αὐτῷ ὁ
 πῦρ ἔχον ἐν ἀργίᾳ τι βιστόναι,
 καὶ ρυφᾶν, καὶ βινᾶν πλὴν Ἀτ-
 λαντος θυγατρὸς, καὶ λινῶν
 πλάσας τὰς δάκας λινῆσαι, ὁ-
 διστοῖσι ἅπτε τῷ τὸ τίλει χα-
 ρίεσθον, ἀλλὰ τὸν τῶν πα-
 ρασίτων βίον. ἰκαλῶντο δὲ
 αὐτοὺς

tari existimans. 2 Sedenim
 hæc uerba non cuilibet e
 uulgo attribuit, uerum om-
 nium sapientissimo. Et sane
 si Vlyssi fuisset in animo Sto-
 icos secuto laudare finem
 uirtutem, potuisset illud dic-
 cere quando A Philocteten
 ex Lemno adduxit, quando
 Troiam subuertit, quando
 Græcos B fugam adornan-
 tes compescuit atque deti-
 nuit, quando Troiam ingres-
 sus est, se ipse C indecoris uul-
 neribus flagellatum affici-
 ens, ac sordido et planè Sto-
 ico indumento amictus. At
 tunc huius pulcherrimi fi-
 nis nusquam commemorat.
 Caterum ne tunc quidem
 cum in Epicureorum uita
 constitutus apud uenustissi-
 mam Calipso uersaretur,
 illi que liceret in ocio uo-
 luptuosè & molliter ui-
 uere, ac in omnibus deli-
 cijs Atlantidis lectum cono-

scendere, neque non rebus quas animi libido ferebat, in-
 dulgere: illius pulcherrimi finis memor est, sed cum a-
 pud Phæacas parasitum ageret. Vocabantur autem
 tunc

δατυμόνδς, οἱ παράσιτοι τό-
τε. πῶς ἔρ λῆγει; πάλιν γὰρ
ἀξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἰ-
πῶν. ὅδε γὰρ οἶόν τι ἀνδερ αὐ-
τῶν, μὴ πολλὰ κεν λιγομί-
σων, δατυμόνδς κατὰ μέτρον
ἔξῃσι, καὶ παραπλήθωσι βί-
βισι, οἷσι τε καὶ ἑρῶν, ὅ γε μὴν
ἐπὶ κερῶ σφίδρα ἀναίσχυ-
τως ὑφελόμεν, τὸ τῆς πα-
ρασιτικῆς τέλ, τῆς κατ' αὐ-
τὸν οὐδαμνίας τέλ, αὐτὴ
ποιεῖ. καὶ ὅτι ἡλοπὴ τὸ πρῶ-
γμα ἔστι, καὶ ὅδε ἐπὶ κερῶ.
μίλει τὸ ὅδον, ἀλλὰ τῷ παρα-
σίτῳ, οὕτω μέθοις αὐτοῖσι γινώ-
σκειν τὸ ὅδον, πρῶτον μὲν,
τὸ τῆς σαρκὸς ἀνελκτον, ἔπει-
τα τὸ μὴ βορὴν καὶ παραχῆς
πλεονεχίαν ἐμπεπλησθαι. τῶ-
ν τοῖσιν ὁ μὲν παράσιτος
ἐκαστοῦ τυγχάνει, ὁ δὲ ἐπι-
κέρει, ὅδε βατόρεν, ὁ γὰρ ἡ-
τ' ὁρὶ σχήματ' ἔχει, καὶ πό-
σιν ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ὁ-
λῆς, καὶ ἀποσημάτων, καὶ πρῶ-
των

tunc temporis parasiti Dæ-
tymones. Quomodo enim
dicit? Dignum enim est ut
iterum atq; iterum suavis-
simum uersiculorum recor-
daremur. neque enim ad sa-
tietatem audiri possunt, nisi
sæpius repetantur:

Dætymones sedeant ex
ordine.

Et:

Iuxta mensæ adsint epu-
lis & carne repletæ.

Porrò D Epicurus ni-
mium impudenter hunc fi-
nem detractum parasiticæ,
ad felicitatem suam detor-
sit. Quòd autem hæc res
non absit à furto, quòdque
Epicuro uoluptas nihil cu-
ræ sit, sed parasito, ita potes
colligere. Ego uoluptatem
existimo primùm tranqui-
lum statum corporis: deinde
neque mentem ulla pertur-
batione aut molesta cura,
onerari. Horum utrunque

parasitus assequitur, Epicurus autem ne alterutrius qui-
dem sit particeps. Etenim cum curiosè satis de habitu ter-
ræ, de infinitis mundis, de magnitudine solis, atq; distantijs,

παρ' ἑλλε τὸ φαγαῖν ἔχει, πα-
 ράσις τις ὄντι, καὶ οὐχ ὡς λί-
 γα· ἀλλ' ἐπὶ παρ' ἰαυτῶ, δὲ ὑ-
 διως ἴσεται. ΤΥ. πῶς δὲ ὑ-
 διως; ΠΑ. ἐγὰρ ἔχει τὸ φα-
 γῆν παρ' ἰαυτῶ, πολλὰ τοι, ὅ
 Τυχιάδε, τῷ τοιῷ· ὡς βίω παρ-
 ραποληβῆν αὐάγην, καὶ ἄ-
 θρει πῶς δὲ τὸν μάλιστα
 βιώσιδαι κατ' ἑδονὴν, τὰς
 ἑγγιστομύας ὀρέσας ἀπάσας
 ἀναπληρῆν, ἢ τί φῆς; ΤΥ.
 ἡμῶι δὲ καὶ. ΠΑ. ἐπεὶ τῷ
 μὲν συχρὰ λιτομύω ἴσως
 τῷτο παρ' ἔχει, τῷ δὲ ἐλίγα, καὶ
 μὲν δὲ, ὅτι. ὡς πῶς ἐπὶ
 αὐτοῖς γίνονται, ἀλλ' ἰφικνῶι
 τοι τὰ τέλους, λίγω δὲ τῷ ἑ-
 δῶ. ἀλλ' ἢ δὲ μὲν ὁ πλού-
 σις, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀ-
 φθίνως τῶς ὑδινυμίας χε-
 ρυῶν, διωύσεται τῷ δὲ ἰφικνῶι
 δαι. τί δὲ ποτε; ὅτι πᾶσα
 illi harum rerum potiundi, nulla supererit copia. Itaque
 si pauper fuerit Epicurus, sapiens esse non potest,
 neque unquam voluptatis finem sibi propositum conse-
 quetur. Sed ne diues quidem copiosæ pecuniæ dominus,
 cui et facultates suæ cupiditatibus prolixè suppedita-
 re atque inservire promptum est, præfixum volupta-
 tis finem nanciscetur. Quid ita tandem? Propterea

alio quod edat habuerit, pa-
 rasius est & ille, & non is
 quem se superbe uenditat.
 Sin à seipso, uoluptuose nō
 uiuet. TYC. Quomodo ue-
 rō nō uoluptuosè? PAR. Si
 enim suppetiuerit illi apud
 seipsum uictus copia multa,
 ὁ Τυχιάδε, eiusmodi uitā
 consequi necesse est. Vide
 uerō qualia: oportet enim
 eum qui uoluptate duce mol-
 liter & delicate uicturus
 est, omnibus incidentibus
 cupiditatibus abundè indul-
 gere. Aut quid tu ais? TYC.
 Bt mihi idem uidetur. PAR.
 RAS. Proinde et qui rei fa-
 miliari amplius instructus
 est, fortasse unde libidinem
 suam expleat, non ægrè sup-
 petet: atqui æstiuè atque te-
 nuiter minutus erit opibus,
 quod

ἀνάγκη, τὴν ἀναλίσκουσα
τὰ ἰαυτῷ πειλαῖς πρῶτισίην
ἀνδρίας. τότε μὲν, τῷ μαγέ
ρῳ κακῶς σκονιάσασσι τὸ ὄ
ψον μαχόμενον, ὃ ἂ μὴ μά
χαιτι, φαῦλα παρὰ τῷτο ἰδί
οντα τὰ ὄψα, καὶ τῷ ὄψι ὅ
σφ' αἶν· τῷτο δὲ, τῷ οἰκονομῶν
τὶ τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, ἢ μὴ κα
λῶς οἰκονομοῖν, μαχόμενον.
ἢ. ὅχ. οὕτω; Τυ. νὴ Δία
ὡς μοι δοκῶ. Πα. τῷ μὲν
ἐπιούρῳ πάντα συμβαίνειν
αἰὼς, ὥστε ἀδύνατον τούτῳ
τῷ τίλῃς· τῷ δὲ παρασίτῳ ἔ
στι μάγιστος ἔστιν, ὃ χαλιπύ
ον, οὐτι ἀγρὸς, οὐτι οἰκονο
μῶς, οὐτι ἀργύριον· ὑποφ
ῶν ἀπὸ τοῦ γυμνασίου ἀχθιδάει,
καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φά
γοι, καὶ πῶσι μόνῳ ἔστι ὅ
πῳ μολῶν, ὃν ἰκάνως ἀνά
κει, ἰσοχλόμενος. ἀλλ' ὅτι
μὲν τίχῃς ὅτιν ὁ παρασίτι
κῆ, ὡς καὶ τούτων, καὶ τῶν ἄλλων
πρὸς incuriā irascetur, neq;
ager, neq; uillicus, neq; argen
tum, quorum nomine famuli excusationem perferens dole
ret: & tamen omnia habet, ut edat & bibat, soli illi nul
la re existente qua ut Epicurus perturbaretur. Iam quòd
ars sit parasitica, & ex his iā dictis, atq; alijs satis superq;
osten

quòd necesse sit eū qui sum
ptum de suo fecerit, in mul
tas atque adeò odiosas illabi
molestias. Iam enim illi cum
coco rixandū erit, quòd par
rum opiparē atque appara
tē edulia adornauerit. Aut
si citra rixam coci negligē
tiam dissimulanter habue
rit, tum ferculis inconditis,
& minimè delicatis uescio
tur, ac per hoc sperata uo
luptate priuatur. Aut iam
illi cum domus præfecto rē
familiarē indiligenter ac
curante delitigandum est.
An uerò hæc ita se non ha
bent? TYCHIE. Per Io
uem idem quoque mihi uide
tur. PARAS. Hæc ergo
omnia ut Epicuro accidant
necesse est. itaque nunquam
uoluptatis sine miser ille po
tietur. At uerò parasito ne
que cocus est ullus, cui pro
pter incuriā irascetur, neq;
ager, neq; uillicus, neq; argen
tum, quorum nomine famuli excusationem perferens dole
ret: & tamen omnia habet, ut edat & bibat, soli illi nul
la re existente qua ut Epicurus perturbaretur. Iam quòd
ars sit parasitica, & ex his iā dictis, atq; alijs satis superq;
osten

ἰκανῶς διδάσκειται· λοιπὸν δ.
 τι καὶ ἀρίστη, διακτίον, καὶ
 πῶτο ὅχι ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶ-
 τος μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν δια-
 φέρει τῶν τυχῶν, ἔτα, ὅτι
 καὶ ἰδίᾳ ἰκανῶς. κοινῇ μὲν
 ὅτι ἀπασῶν οὕτω διαφέρει· πά-
 σης γὰρ τέχνης ἀνέγκη, προσά-
 γων μάθησιν, πόνον, φόβον,
 πλῆγας, ἀπορὸν ἐκ ἑστῆς ἐκ
 αὐτοῦ ἀποβῆται· τὰν τὴν δὲ τὴν
 τυχῶν, ὥς ἰσχυρῶς, μέντω ἔτι
 τι μαθῶν αὐτοῦ πόνον. τίς γὰρ
 ἀπὸ δόξης ποτὶ ἀπὸ τοῦ κλά-
 ων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν δι-
 δασκαλῶν ὀρῶμεν; τίς δ'
 ἰδίᾳ δάπνον ἀπὸ τῶν, ὥσπερ
 σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ αἰε δι-
 δασκαλῶν φειδῶντες; καὶ
 μὴν ὁ μὲν παρὰ τὸ ἐπὶ, ἰκῶν
 αὐτὸς ἰδίᾳ δάπνον ἔρχεται, μά-
 λιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης.
 οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάν-
 οντες, μισδοῖσι αὐτὰς, ὥστε

ἐνίοι

quam tristis atque seuerus conspectus est, quemadmodum
 illi qui ludos literarios frequentare solent? Atqui para-
 situs sua sponte, atque adeo uolens ad cœnam uadit, ar-
 tis consequendæ omnium cupidissimus. Cateri uerò qui
 alijs artibus perdiscendis nauant operam, easdem profe-
 quantur

ostensum est. Reliquum F
 est, ut planum faciam quàm
 sit etiam omnium optimar
 & hoc quidem non simplia
 citer, sed primùm declarabo
 quàm cōmuniter omnes a-
 lias artes sua G anteire sole
 at præstantia: deinde quàm
 etiam priuatim præcellat
 ceteras. Communiter ad
 hunc modum præstat alijs.
 H Etenim uniuscuiusque ar-
 tis studium, discendi adduce-
 re laborem, timorem ac uer-
 bera necesse est, quæ qui nō
 deprecetur, nullus unquam
 inuentus est. Hanc uerò ar-
 tem cuius ego professor sum
 solam, ut uidetur, licet sine
 labore perdiscere. Quis eo-
 nim unquam à cōuiuio flens
 digressus est, ueluti quospiā
 uidemus puerulos à præce-
 ptorib. discedere? Quis pro-
 ficiscens ad conuiuium, in-
 quam

ἐννοεῖ αὐτὰς ἀποδιδράσκου-
σι. τί δὲ, ἢ ἡ ἀναίρεσις αὐ-
τοῦ δῶ, ὅτι καὶ τὸς ἐν ἰκάνει
ταῖς τέχναις περιπέττονται,
οἱ πατέρων καὶ μητέρων τῶν
τοῖς τιμῶσι μάστιγα, οἷς καθ'
ὁμῶραν καὶ τὸν παρσίτον,
παλῶς νῦν διαγράφει ὁ πᾶς
λίγαντες, ὁ δὲ αὐτῷ φαγῶν
ἐκ γράφει ὁρῶς, μὴ δέτι.
οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἐντιμον,
καὶ ἐντιμωρία μίγα φαίνεται καὶ
μὴ αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕψος
ἔτι ἔχουσι, μετὰ τὸ μαθῶν καὶ
τὸς καρπὸς ὁ δὲ ἀπολαμβέ-
νους πολλοὶ γὰρ, καὶ ὕβρις οἱ-
μοῖς αὐτό. ἢ δὲ παρσιτι-
κῶ, μέν τ' ἄλλων, οὐδὲς ἀπο-
λαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ
μαθαίνειν, καὶ ἅμα τι ἀρχεῖται,
καὶ ἐν τὸ τίλει ἕξις. αἱ μὲν τοι
τ' ἄλλων τέχνων, ἢ τινὲς, ἀλο-
γὰ πᾶσαι, ὡς μόνον τὴν φρο-
νῶν

quantur odio, ita ut nonnul-
li aufugientes, artes suas
summa detestatione repudi-
ent. Et cur non hoc quoque
considerandum tibi uenit,
quod eos qui in alijs artibus
fecissent aliquod operæ pre-
cium, parentes bis potissi-
mum honorare solent, qui-
bus parasitum quotidie co-
honestant? Elegantes, ita
me Dij amant, inquit, pro-
pter pinxit literas, date illi
quod edat. Malignas litera-
rum notas descripsit, nihil
date illi. Adeo res & bono-
re pensanda, & supplicio
punienda esse uidetur. Quam-
etiam cum cæteris artibus
ita comparatum est, ut pri-
mum hoc posterius habeo
ant, postquam iam multo su-
dore parata sunt, dulcem &
et expetitum uoluptatis frue-
tum subministrant suis cul-

toribus, ad quam rem multa est uia, nec minus aspera. Cæ-
terum sola ex omnibus parasitica statim initio inter discen-
dum arte sua fruitur, ac simul atque incepta fuerit, quanto-
cunus est in quaestu. Præterea reliquæ artes non saltem aliquæ,
sed omnes simul, tantum uictus cōquirendi gratia inuentæ
sunt

φῶς γυγνῆσθαι· ὁ δὲ παράσις
 τῷ, εὐθύς ἔχει πῶς ῥοφῶν ἁ-
 μα τῷ ἄρξανθαι ᾧ τίχνης. ὃ
 ἐκινῶναι, ὅτι ὁ πῶς γυγνῆς γι-
 γνῶναι, ὃ τῷ γυγνῆναι ἔναι, καὶ
 ὁ τίχνης τιτάναιται, ὃ τῷ τι-
 τάναιθαι ἔναι· ὁ δὲ πα-
 ράσις τῷ οὐχ ἔτρεπον μὲν τοι
 αἰώκει, ἀλλὰ τὸ εὐθύς καὶ ὅρ-
 γον ὅτιν ἀντὶ, καὶ ὁ ἔναι γίγν-
 νη, καὶ μὴ ἐκινῶναι ὁ δὲ ὅτιν
 ὅτις ἐκινῶναι, ὅτι οἱ πῶς τὰς
 λοιπὰς τίχνας ὅργανον μὲν,
 καὶ πῶς ἄλλων χρόνον τὰ λαμπρῶ-
 σι, μίαν δὲ, ὃ δὴ μίαν καὶ μὴ
 ὁ δὲ ὅτις ὁ δὲ ὅτις ἄγασιν καὶ αἰ-
 πόλως ὃ τὰς πῶς, αἰ ἔτις, τὰς
 ὃ ἱμῶν καὶ ὁ δὲ διατιλῶσι,
 καὶ εὐφρανῶνθαι, λίγονται τὸ
 τῷ ὁ δὲ παράσις τῷ τῷ μίαν
 τὰς ῥιάνουσιν ὁ δὲ ὁ δὲ
 ἔχει. πῶς γὰρ ἀπονοῦσιν
 αὐτῷ εἶναι τῷ θιῶν, ἔτι οἱ
 μὲν βυλόμενοι τὰς ἄλλας τί-
 χνας κατορθῶν, ὁ δὲ ὁ δὲ
 tate dies festos. agere soleat
 ore letari dicuntur: at pa-
 triginta dies agit in ocio. C
 sacri deorū numinibus. Præ-
 terea est, reliquis uti artib. cū

sunt: at parasito actutum
parata est alimentorum fe-
lix copia, simul atq; artem
exorsus fuerit. An uero non
animaduertis agricolam a
gros colere non colendi gra-
tia, & fabrum fabricare
non fabricandi gratia? At
parasitus nihil sectatur ali-
ud, sed hoc ipsum quod
illius negotium est. & cu-
ius gratia ei negotio inten-
tus est. At hæc cui obscura
sint, neminem esse arbi-
tror, quod ij qui reliqua-
rum artium exercendo tra-
ctant commercia, per om-
ne tempus afflicti labori-
bus uiuunt ærumnosæ atque
infelicer, ac uix unum at-
que alterum diem festum
per mensem agunt, pro-
pterea quod ciuitates alias
quidem per annum, alias
per mensem indicta solenni
, & tunc animo remissi-
sus ferè singulos semper
nnes enim dies illi uidentur
reæ quibus consilium aut ani-
liqua laude et existimatione,
illi

καὶ ἐλιγυποσίου χρῶνται, καὶ
 θάπορ οἱ νοσούντες πολυποσί-
 αις δὲ καὶ πολυσιτίαις ἐκί-
 τιν σύφρασιόνων μανθά-
 νειν. καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι,
 χωρὶς ἐργῶν ἐλαμπρύνει τῷ
 λιαντημένῳ ὑπερτέρῳ δύναν-
 ται· οὐτε γὰρ αὐλῶν ἐνὶ χω-
 ρῆς αὐλῶν, ἢ ψάλλειν ἄ-
 ρον λύρας, οὐτε ἰπποσύειν χω-
 ρῆς ἵππου· αὐτὴ δὲ οὕτως ἐ-
 στίμ' ἀγαθὴ, καὶ ἡ βαρεῖα τῷ
 τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει με-
 δὲν ἔχοντι ὄπλον, χρῆσθαι αὐ-
 τῇ. καὶ ὡς εἰσιν, τὰς ἄλλας
 τέχνας μανθάνουμεν, μισθὸν
 διδόντες, τὰν τῶν ἡ, λαμβά-
 νοντες, ἐν τῷ μὲν ἄλλων τέ-
 χνων ἀπὸ διδασκαλοῦ τινος·
 τῆς δὲ παρασιτικῆς ἐλαίς,
 ἀλλ' ὅσοι οὐ πωπτικῇ, κα-
 τὰ Σικεράτιον, καὶ αὐτὴ ἵνι μοι-
 ρα παραγίγνεται. καὶ κἄν τις δὲ
 ἐνέπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τίς
 χρεῖ

illi tenui frugaliq; uictu &
 potu utantur necesse est, tan-
 quam qui morbis decubunt
 impliciti. Nā qui uictu pau-
 lo copioso, potuq; largio-
 re semet inuitat et oblectat,
 ille studio maxime est accom-
 modus. Accedit his, quod re-
 liquæ artes sine instrumen-
 tis, magistro suo nihil fru-
 ctus afferre possunt. Neque
 enim citra tibiā tibia ca-
 nere, neq; citra lyram psal-
 lere, neque absque equo e-
 quitare quisquam potest.
 Porro hæc usque adeo bona
 est, adeoq; non onerosa ar-
 tifici, ut omnibus etiam in-
 strumentis carenti, tamen
 uictum largè suppeditet,
 earq; commodissime uti pos-
 sit. Et sicut uidemus, alias
 artes perdiscentes, magis-
 tris mercedē persoluimus:
 hanc autem discentes, præ-

mium accipimus. Præterea aliarum artium omniū sunt do-
 ctiores quidam & professores: ceterum qui parasiticā tra-
 dat aut doceat, nullus est: sed quemadmodum L. poesis iuxta
 Socratem, & ipsa quidem fato quodam accedit. Quine-
 tiam illud apud animum tuum expendit, quod aliis artes
 aut

γῆρας ἰδόντων δὲ πλείοντος
 ἢ ἀμώμιθα διαπράττειναι,
 ταύτης δὲ ὅση χρῆσθαι καὶ ἐν
 ἰδίῳ, καὶ πλείοντι. ΤΥ. πάντου
 μὲν ἔν. ΠΑ. καὶ μὲν τοι, ὅ
 Τυχιάδε, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι
 δεκασί μοι ταύτης ὑπεθυμῶν,
 αὐτὴ δὲ ἐδιδίμας ἱστορίας. ΤΥ.
 τί δὲ, ἔχεις τὰ ἀλόγιστα λαμ-
 βάνοντος ἀδικῶν σοι δεκασί-
 σι; ΠΑ. πῶς γὰρ ἔ; ΤΥ.
 πῶς ἔν ὁ παράσιτος τὰ ἀλο-
 γίστα λαμβάνων, ἐν ἀδικῶ
 μόνῳ; ΠΑ. ἐν ἔχον λίγαν
 καὶ μὴ τῶν ἄλλων τεχνῶν
 αἱ ἀρχαί, φαντασίαι τινος καὶ
 οὐτιμῆς αἰσι, τῆς δὲ παρασι-
 σιτικῆς ὁ ἀρχὴ πάντου γῆρας
 οὐκ αἰσ. τὸ γὰρ θρυλικὸν μῦθον
 τὸτο τῆς φιλικῆς ὄνομα, ἐν ἅλ-
 λό τι ὕποισι, ὁ ἀρχὴν παρσι-
 σιτικῆς. ΤΥ. πῶς λίγαις;
 ΠΑ. ὅτι ἐδὲς ἔχοντος, ὁ ἀγνώ-
 τα ἀνθρώπων, ἀλλ' ὅς ὃ συνῶν
 μέρους, ὑπὲρ δὲ πᾶν καλῶ, ἀλ-
 λὰ δ' αὖ πρότερον, οἶμα, τὸτον
 illud amicitiae nomē, non inueneris aliud q̄ parasitica esse
 suspiciū. ΤΥ. Quomodo dicis? ΠΑ. Quoniam nemo inimicū
 aut ignotū hominē, sed ne mediocriter quidem familiarem
 ad cenam uocat: sed necessarium est, ut antē cum illo ami-

aut iter facientes aut nauis
 gātes exercere nequeamus,
 hac uerō uti licet et in iti-
 nere, et inter nauigandum.
 ΤΥ. Admodum profectō.
 ΠΑ. Atqui, ὁ Τυχιάδε,
 reliquæ artes omnes huius
 opem mihi desiderare ui-
 dentur, hac uerō nullius al-
 terius egens est adminiculo.
 ΤΥ. Quid autem? nōnne
 qui alienas res accipiunt, tibi
 iniuste agere uidentur?
 ΠΑ. Et quē non? ΤΥ. C.
 Quomodo ergo parasitus
 aliena accipiens, solus extra
 iniusti noxiam habendus est?
 ΠΑ. Huius quæstionis
 causam tibi non possum
 reddere: uerū aliarum ar-
 tium principia plerunque
 sunt uilia atque simplicia,
 parasitica autem principi-
 um admodum generosum
 et illustre est. Etenim omni-
 bus modis iactatum ac tritū

h b h citiamē

πλὴν ῥήτορά τι καὶ γυμνῶν, καὶ χαλκία ἔδωκεν ἑλκεῖν τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ὀργάζεσθαι, ἰσὺς τι πονηρὸς, ἰσὺς τι καὶ μωρὸς ἔστω. παρασιτῶν δὲ ἑλκὺς δύνανται, ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς. Τὸν παπαί, οἶον χρῆμα ἀποφάνη τὴν παρασιτικὴν κλῆν; ὥστε καὶ αὐτὸς ἦδη βέβαιον δεικνύει μοι παρασιτῆσαι αὐτὶ τῷ, ὅς ἐστι μοι. Παπαί, ὡς μὲν τοῖσιν αἰσιν πάντων διαφέρει, διὰ τὸ χεῖρ μοι δοκῶν φόβος ἔστω, ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστη διαφέρει σκεπῶν μὲν. τὸ μὲν δὲ τῶν βαναύσων τέχνης παραβάλλειν αὐτῶν, αὐτοῦτον δὲ καὶ μᾶλλον πως καταργεῖν τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γὰρ μὴ τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τέχνων διαφέρει, δεικνύει. ὁμοιωταί γὰρ δὲ πρὸς πάντων, τὴν σινοτοκίαν καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γυναικεία καὶ ἡδονῆς

modis subuerteret. Sed illud potius, quomodo maximas atque pulcherrimas sua praestantia exuperet, demonstrandum est. Est autem in confesso apud omnes, rhetoricam atque philosophiam cæteris longè celebriores haberi, quæ

rhetori aut mathematico aut fabro aerario nihil obstare uideo quo minus artē suā exerceat, etiam si improbus fuerit aut morio: porro autem parasitum agere nemo potest, qui aut stultus fuerit, aut improbis moribus. ΤΥ. Παπαί: cuiusmodi rem ostendisti esse parasiticam? Itaque et me iam ea inuasit libido, ut parasitus esse cupiā pro eo qui nunc in praesens sum.

PAR. Itaque N quemadmodum omnibus alijs artibus potior sit parasitica communiter, abundè mihi demonstratum esse opinor: O age nunc deinceps quomodo priuatim quoque excellat singulis, considerabimus. Ut autem hanc cum mechanicis aut manuarijs artibus cōferam, ineptum mihi esse uideatur, aut potius eius qui huiusce artis dignitatem indi-

ἁπτάμεαι ἀποφάνιστά τι-
 σόν· ἰπιδάον γὺν καὶ τέτων
 ἀποδέξαιμι τίω παρασιτι-
 κῶ πικρὸν λιγανόσαν, σχολῇ
 διλοτότῃ τῶν ἄλλων τεχνῶν
 διῆς προφορῆσάν, παλα-
 πορὺ Νανσιπῆα τῶν θόρακ
 παυίδων· καὶ μὲν ἔν αὐ-
 φῶν διαφύρεα, καὶ τῆς ῥητο-
 ρικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶ-
 των κατὰ τίω ὑπόστασιν· ὃ
 μὲν γὰρ ὑφίσταται, αἱ δὲ ὅτι γὰρ
 καὶ τίω ῥητορικῶν, ἔν τι καὶ τὸ
 αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν
 τεχνῶν, οἱ δὲ τὸν αὐτοῦ, ἀτι-
 χνῶν, ἄλλοι δὲ λιανότεχνῶν
 ἄλλοι δὲ ἄλλοι, ὁμοίως δὲ
 καὶ τίω φιλοσοφίαν, κατὰ τὰ
 αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν.
 ἰσόρως μὲν γὰρ Ἐπικύρω δια-
 κῆ τὰ πράγματα ἔχειν, ἰτί-
 ρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στωικῆς, ἰ-
 τίρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημεί-
 ας, ἰσόρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Περ-
 πητικῆς, καὶ ἄλλως, ἄλλος ἄλλω

plerique propter generosi-
 tatem atque cognitionem
 omnibus anteponunt. Pro-
 inde posteaquam ostendero
 & his longè potiorē esse
 parasiticam, satis consta-
 bit eandem quoque cæteris
 artibus uniuersis longè latè
 que præstare, ueluti Nau-
 sicaa corporis uenustate ato-
 que proceritate omnes pra-
 cellebat famulas. Equidem
 communiter utrasque excel-
 lenter anteit, & rhetori-
 cam, & philosophiam: P-
 rimùm quantum attinet
 ad artis substantiam. Illa e-
 nim subsistit, hæc uerò mi-
 nimè. Neque enim de rbe-
 torica eadem omnium est
 sententia, neque eandem i-
 dem omnes esse sentimus,
 sed nonnullis ars esse uide-
 tur, nonnullis ab arte seius
 Etæ. Plerique & etiam pra-
 uitatem quandam artis seu imposturam esse existimant, a-
 lij, aliud. Haud alia est hominum de R philosophia dispu-
 tantium opinio. Aliter enim Epicuro res philosophicæ ha-
 bere uidentur, aliter Stoicis, aliter Academicis, secus quoq;
 Peripateticis. Et quid multis opus est? Omnino aliis aliam
 rem

ἀξιό τίνω φιλοσοφίαν εἶναι· καὶ
 μέγιστον γινώσκω, ὅτι οἱ αὐτοὶ γεώ-
 μιντες ἑρατῶσιν, ὅτι αὐτῶν ἡ
 τέχνη μία φαίνεται. ὅς ὢν δι-
 λονότι τιμαίριον ἀκαταλή-
 πτα· ἀρχὴν γὰρ φημι μέ-
 τι εἶναι τέχνην, ἥς ἐν ἑσπε-
 ρώτασι. ἰπὲρ τί δὲ ποτὶ ἀ-
 ριθμητικὴν μὲν μία ὅτι καὶ ἡ
 αὐτὴ, καὶ δις δύο, παρὰ γινώ-
 μιν, καὶ παρὰ πόρῳσι τί-
 σαρὰ ἔστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα
 καὶ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάραις·
 φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ δια-
 φόρους ὁρῶμεν, καὶ ὅτι τὰς ἀρ-
 χας, ὅτι τὰ τέλη σύμφωναι
 πᾶσιν· Τυ. ἀληθεῖ λέγεις,
 μίαν μὲν γὰρ τίνω φιλοσοφίαν
 εἶναι λέγουσιν, αὐτοὶ δὲ αὐτὰς
 ποιοῦσι πολλὰς. Παι. καὶ μὲν
 τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, καὶ καί
 τι κατὰ ταῦτα σύμφωνον
 εἶναι τὰ παρίλθοι τις, συγγνώ-
 μιν ἀξιῶσας, ἰπὲρ μίσηται δὲ
 πᾶσι, καὶ αἱ κατὰ φύσιν αὐτῶν
 ἐν

rem philosophiam esse cono-
 tendit & comminiscitur
 & ad hunc usque diem ne-
 que illi suam obtinent sen-
 tentiam, neque ars illorum
 una esse uidetur. Ex quibus
 omnibus hanc mihi conie-
 cturam facere licet, quod
 statim sub initium illam ar-
 tem esse negem, cuius nulla
 est substantia: quoniam cur
 tandem arithmeticam unā
 esse uidemus, quā quod bis
 duo & apud nos & apud
 Persas sint quatuor, nec dis-
 crepant hæc neque apud
 Græcos, neque apud Barba-
 ros? At philosophias uarias
 atque multiplices esse uide-
 mus, præterea neque fines
 neque principia illarum cō-
 cordare. TYC. Vera dicis.
 Etenim unam philosophiā
 esse asseueranter affirmant,
 ipsi uerò multarum sunt au-
 ctiores. PAR. Atqui in re-

liquis artibus quanquam nonnihil discreparet, quispiam
 uerò, progressus illud ignoscendum esse contenderet,
 propterea quod alioqui perfectæ essent, earumque co-
 gnitiones non forent ambiguae aut mutabiles: certè ille

ἐκ αἰσῶν ἀμιτάπητοι, προσ-
 οδικτὶ & αὐτῶν. φιλοσοφίαν
 δὲ τις, ὡς ἀναγκάσιον, ἀνά-
 σχειτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μὴ
 δὲ σύμφωνον αὐτῶν ἑαυτῇ
 πολλῶν τῶν ἐργασίων. μία γὰρ
 ἐκ ἐστὶ φιλοσοφία, ἡπεὶ δὴ ὁρῶ
 καὶ ἀπερὶον ἕσασιν. πολλὰ δὲ
 ἢ διωκόμενα εἶναι, ἡπειδὴ ὁρῶ
 ἢ φιλοσοφία μία. ὁμοίως δὲ
 καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς
 ῥητορικῆς ταῦτα φαίνεται αὐ-
 τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς προκειμένου
 ταῦτα μὴ λίγην ἀπαντᾶς,
 ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς αὐ-
 τοδόξου, ἀποδείξεις μάλιστα
 πᾶσι μὴ δὲ πᾶσι ἀρχὴν εἶναι τῆς
 το, ἢ μία κατάληψις ἐκ ἐ-
 στί. τὸ γὰρ ἑνὸς, τὸ τί μᾶλλον
 αὐτῶν ὅτι, καὶ τὸ μὴ δὲ
 ποτε ὁμολογᾶν μίαν εἶναι, τῶ-
 ρο αὐτῶν αὐαυρῶν τῶ ἡγεμενῶν
 πᾶσι ὅσιον. ἢ μὲν τις παρασι-
 τικὴ δὲ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ
 ἐν ἑλλήσιν καὶ ἐν βαρβάροις μία

ἔστι

ex illis aestimanda sit rhetorica, ac nondum fateri u-
 nam esse, omnem eius quod quaeritur, tollit essentiam.
 Porro autem ipsa parasitica non perinde se habet, sed
 & inter Gracos, & inter Barbaros sui nunquam
 disti-

repudiandus non esset. Ad
 philosophiam quis tanquam
 necessariam sustineret unam
 & simplicem non existen-
 tem, ac ferè ubique ipsam
 secum discrepantem, lon-
 ge magis quam instrumen-
 ta quae sunt diuersissima? Si
 quidem non est una philoso-
 phandi scientia aut ratio,
 postquam innumeras esse
 conspicio. Multae autem
 esse non possunt, quando-
 quidè philosophia una est.
 Non disparia de rhetoricæ
 quoque substantia quispiam
 dicere possit. Nam de una
 re proposita omnes non i-
 dem sentire & dicere, sed
 super præceptionibus diuer-
 sis pugnare sententijs, docu-
 mentum est certissimum, ne
 principium quidem illius ar-
 tis esse probabile, cuius non
 est una cognitio. Etenim
 quaerere quid potissimum

ὅτι, καὶ κατὰ ταῦτα καὶ ὁ
 αὐτὸς. καὶ ἐκ αὐτοῦ ἔπειτα τις
 ἄλλος μὴ τὸς δὲ, ἰσχυρὸς ὅ
 τὸς δὲ παρασιτῶν. ἔστι δὲ
 σὺν ὧς ἰσχυρὸς, ὡς παρασιτῶν
 τινος, εἴτε Στωικοῖς ἢ Ἐπικου-
 ραῖς, δόγματα ἔχοντες δι-
 φερά, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαν-
 τας ὁμολογία τις ὅτι, καὶ συμ-
 φωνία τῶν ὁρῶν, καὶ τὸ τί-
 λος ἡσυχίας καὶ δὲ ὁ παρα-
 σιτικὴν συνδυάζει κατὰ γι-
 γνῶσιν, καὶ σοφία ἔστι. Τυ. πᾶ-
 συ μὴ δὲ ἰσχυρὸς ταῦτα ἡ-
 γνῶσιν, ὡς ὅτι καὶ τὰ ἄλλα χέ-
 ρων ὅτι ἡ φιλοσοφία τῆς σῆς
 τέχνης, πᾶσι ἀπιδανύει:
 ΠΑ. οὐδὲν ἀνάγκη πρῶτον εἰ-
 πᾶν, ὅτι φιλοσοφίας μὴ ἔστι
 ποτὶ ἡράδην παρασιτῶν, πα-
 ρασιτικῆς ὅτι πᾶσι πολλοὶ ἔπο-
 θυμῶσαντο μνημονεύοντες
 φιλόσοφοι, καὶ μάλιστα γὰρ οὐδὲν
 σι. Τυ. καὶ τίνας καὶ ἔχουσιν ἅπαν
 φιλόσοφος, παρασιτῶν σπ-
 δάσων.

disimilis est, sed una atque
 eadem parasitandi ratio ubi-
 que. Neque quispiam dixe-
 rit aliter hos, aliter illos ex-
 exercere parasiticam. Neque
 sunt inter parasitos, ut ui-
 des, discrepantium sectarū
 auctores, cuiusmodi sunt aut
 Stoici, aut Epicurei, dogma-
 ta habentes pugnantia: sed
 una omnibus apud omnes
 est professio, operumq; &
 finis concordia. Itaque ut
 mihi uidetur, periculum est
 ne ex his omnibus à me ad-
 ductis, parasitica quoque
 sit singularis & præcipua
 quædam sapientia. TYC.
 Videre mihi ista sufficien-
 ter differuisse. Quod T au-
 tem & in alijs philosophia
 tua professi: ante parasitica
 deterior existimanda sit,
 quomodo planum facies?
 PAR. Ergo illud mihi sub
 initium dictu pernecessariū

est, nullū parasitum unquā philosophiam amasse: at para-
 siticæ desiderio permultos arsisse philosophos, testantur hi-
 storici: quo desiderio etiā nunc tenentur. TYC. Et quomodo
 nam memorare potes philosophos, qui parasiticæ operam

δάσκατος; ΠΑ. οὐς τινὰς
 μὲν τοι, ὦ Τυχιάδην, καὶ σὺ γι-
 γνώσκῃς, ὑποκρίνη ἀγνοῶν
 ἑαυτῷ, ὡς κατὰ τιν' αὐτοῖς
 αἰσχύνῃς ἐν τοῦτον γιγνομέ-
 νης, ὅχι τιμῇς. ΤΥ. ἔμὰ
 τὸν Δί', ὦ Σίμων', ἄλλα καὶ
 σφόδρα ἀπορῶ, εὖς τινὰς καὶ
 εὐροῖς ἀπ' αὐτῶν. ΠΑ. ὦ γρη-
 νῶν, σὺ μοι δασκῶς ἀνέκ' οὐ
 εἶναι καὶ τῶν ἀναγραφέντων
 τὸς ἐκείνων βίης, ἐπεὶ πάν-
 τως αὖ καὶ ἐπιγινώσκεις, εὖς τι-
 φας λέγω, δαίμων. ΤΥ. καὶ
 μὲν τοι νῦν τὸν Ἡρακλῆα πο-
 θῶ δὴ ἀνέειν, τίνας αἰσῶν.
 ΠΑ. ἐγὼ σοι δάξω, καὶ καταλέ-
 ξω αὐτὰς ὄντας ὅχι τὸς φά-
 λης, ἀλλ' ὅν ἐγὼ δονῶ τὸς ἀ-
 γίτους, καὶ δὲ ἡμισυ οἶα. Αἰ-
 σχίνης μὲν τοι ὁ Σωκρατικός
 ἔτ', ὁ τὸς μακρὸς καὶ ἀτάσσε
 διαλόγους γράψας, ἔκ' ἐπο-
 ῖς

dederint? P A R A. Nos
 quidem, ὁ Tychiade, quos
 neq; tu ignoras, sed data o-
 pera me quoque ignorare et
 uiliter simulas, ueritus ne ea
 ex re dedecus illis potius quā
 honorem conciliem. T Y C.
 Non per Iouem hoc mihi in-
 mentem uenerat, ὁ Simo; at
 tamen uehementer animi
 pendeo quosnam ei rei in-
 quam seruientes possis pro-
 ducere. P A R A. O' genero
 se, equidē tu mihi rudis et
 imperitus esse uidēre eorum
 qui philosophorū uitas me-
 moriae proditas ad posteros
 transmiserunt: omnino e-
 nim eosdem quos dico lege-
 re potuisses. T Y C. Atqui
 per Herculem iam mirabili
 ter audire gestio qui tan-
 dem illi sint. P A R A S. E-
 go V tibi eosdē demonstra-

bo, et nominatim perstringam, et quidem minime
 malos aut infimae conditionis philosophos, sed ut ego
 opinor, ferē ex omnibus praestantissimos, et de quibus
 hoc uel suspicari indignum facinus esse putasses. Enimue-
 rō Aeschines ille Socraticus, longis illis et lepidis dialogis
 summo sermonis nitore atq; mundicia cōscriptis, semel ue-

τὴν μὲν ἡμέραν αἱ Σικελικαὶ ὠδὴ
 τάττω, καὶ ὀλίγας παρασιτῶ-
 σαι ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τῷ
 παρασιτῶν ὑπὸ ἀφροσύνης θύ-
 πτωσι. καὶ πάλιν Ἀθῶναις ἀ-
 φικόμενον, καὶ φιλοπονήσας,
 αὐτῇ δαυτίῳ τέλῳ ἐπέπλου-
 σεν τῇ Σικελίᾳ, καὶ δαπνέσας
 πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ
 ἀμαθίας θύπτωσι. καὶ αὐτὴ ὁ
 συμφερόντα Πλάτωνι πρὸς Σι-
 κελίαν, ὁμοίαν δοκῇ γυνέσθαι
 τῇ Νικίῳ. Τυ. καὶ τίς, ὦ
 Σίμων, πρὸς τὰτα λίγαι; Πα.
 πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστο-
 ξένῳ δὲ ὁμοσικίᾳ, πολλῷ
 λόγῳ ἀξίῳ, καὶ αὐτὸς δὲ
 παρασιτῶν Ναλῖος ὤν. Εὐ-
 ριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχιλάῳ
 μίχῃ τῷ δαυάτῃ παρωίτῃ,
 καὶ Ἀνέξαρχῳ Ἀλιεῦδῳ,
 πάντως ἐκίστασαι. καὶ Ἀρι-
 στοτέλης δὲ τῆς παρασιτικῆς
 ἔργατο μόνον, ὡς περὶ καὶ τῶν
 ἄλλων τεχνῶν. φιλοσόφους

liam ob causam in Siciliam
 profectus est: ac sanè pau-
 culos aliquot dies parasita-
 tus, statim ab ineptia para-
 sitatione propter artis imperi-
 tiam elapsus est. Rursus au-
 tem Athenis regressus, cum
 uarijs semet studijs exercu-
 set & adornasset, deinceps
 secunda uice in Siciliam na-
 uigando contendit, ubi ite-
 rum pauculos aliquot dies
 cœnatus, ob parasitandi im-
 peritiam Dionysio excidit.
 Et hæc quæ Platoni in Si-
 cilia parum scitè parasitan-
 ti accidit aduersitas, persi-
 milis mihi esse uidetur. Ni-
 cia. T Y C. Et quis ea Simo-
 de Platone tibi dixit? P A R.
 Equidē et alij cōplures: por-
 rō autē Z Aristoxenus Mū-
 sicus uir clarus atque meo-
 morabilis, & ipse α Nelei
 parasitus fuit. Quod uerò
 Euripides β apud Arche-
 laum parasitum egerit usque
 ad extremum uitæ diem, A-
 maxarchus γ autem apud Alexandrum,
 planè tibi comper-
 tum est. Neque Aristoteles
 parasiticam intactam reliquit,
 sed eandē ut reliquas artes omnes
 excorsus est. Philosophos
 quemad-

μὴν δ' ἐν, ὡς ὁρᾷ, παρασι-
 τῆς συνελάσαντας, ἔλεξα.
 παρασίτου δὲ διδούς ἔχει φρά-
 σαι, φιλοσοφῆν ἰδύσασα.
 καὶ μὲν τοι εἰς τὴν ἐν λαμῶν,
 πρὸ μὴ πεινῆν, μὴ δὲ λιψῆν,
 μενδῆ ριγῶν, ταῦτα ἰδού.
 ἄλλω ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ.
 ὅτι φιλοσόφους μὲν αὖ τις πωλο-
 λὺς καὶ ριγῶντας καὶ πει-
 νόντας ὦροι, παρασίτου ἢ οὐ.
 ἢ ἐν αὐτῇ παρασίτῳ, ἀλλὰ
 δυστυχῆς τις, ἢ πτωχὸς αὐ-
 θρωπῶν, ἢ φιλοσόφῳ ἐμοί.
 Τυχ. ἰκανῶς ταῦτά γε, ὅτι
 δ. καὶ κατὰ πολλὰ διαφέρει
 φιλοσοφίας καὶ ρητορικῆς ἢ
 παρασιτικῆς, πῶς ὑποδεικνύ-
 ας; Πα. εἰς, ὃ βέλτιστι,
 ἡμεῖς τὸ τῶν ἀνθρώπων βίον,
 δ' μὲν τις ἐξέλιπς, οἶμαι, ὃ δ'
 αὐτὸς πολέμας. ἐν δὲ τέτοις πᾶ-
 σα ἀνάγκη, φανερὰς γίνεσθαι
 τὰς τέχνας, καὶ τὰς ἔχοντας
 ταύτας, ὁποῖοι τινὲς εἰσι.
 πρὸ τῶν δὲ, εἰ δὲν, οὐκ ὡς
 na tempora, ὁ optime, alia quidē pacis, ut opinor, alia uerò
 belli. Iam in his omnibus modis necessariū est, artes cuiusmo-
 di sint manifestas fieri: sed & illi necessum est, ut se aperiāt
 qui artib. sunt imbuti. Primū aut si ita tibi uidetur, tempus
 belli

quemadmodum parasiticae
 operam dederint, ostendis
 parasitum uerò nemo un-
 quam potest producere qui
 philosophandi captus sit de-
 siderio. Et sane si felicitas
 putanda est, neque fame dis-
 cruciari, neque siti urgeri,
 neque algore torqueri: hæc
 nemini alteri quàm parasi-
 to suppetunt. Itaque philoso-
 phorum non parum multos,
 quisspiam inuenerit & al-
 genes grauitè & esurien-
 tes, parasitum uerò nequa-
 quam. Aut alioqui parasitus
 habendus non esset, sed infe-
 lix quisspiam, aut mendicus
 circumforanem, aut etiam
 philosopho similis. TYC.
 Hæc equidē tibi satis super-
 que disputata sunt. At philo-
 sophia atq; Rhetorica etiā
 reliquis potiore esse para-
 siticam, quomodo cōproba-
 bis? PA. A Sunt in uita huma-
 na tempora, ὁ optime, alia quidē pacis, ut opinor, alia uerò
 belli. Iam in his omnibus modis necessariū est, artes cuiusmo-
 di sint manifestas fieri: sed & illi necessum est, ut se aperiāt
 qui artib. sunt imbuti. Primū aut si ita tibi uidetur, tempus
 belli

πάντα τὴν τ' πολέμου ἡμετέραν, καὶ
 τίνων αὐτῶν μάλιστα χρῆσις
 μάταιοι, ἰδίᾳ τί ἴκασθ' αὐ
 τῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. ΤΥ.
 οὐδ' ἐν μίῳ ὄνῳ καταγ-
 γίλλας τῶν αὐτῶν, καὶ ἴση
 γι πάσαι γὰρ κατ' ἑαυτὴν
 ἴσους, καὶ αὐτὴν ἂν συμβαλ-
 λόμενος παρασίτῳ φιλόσο-
 φῳ. ΠΑ. ἴνα τοίνυν μὴ πᾶ-
 συ θεωμάσῃς, μηδὲ τὸ πρῶ-
 τμᾶ σοι δευτῇ χλευῖς ἄξιον.
 φρόν, προτυπωσάμεθα παρ'
 ἑμὲ αὐτοῖς, ἐγγύλας β', αἰ-
 φνίδιον αὖ τιν' ἔχουσαν ἰμῖο
 βλακύναι πολέμους· ἀνακ' ἂν
 ἐκ γὰρ ἐπιβίβω, καὶ μὴ πε-
 ριστῶν, ἔξω δεικνύμενον τῷ
 γένει, τὴν στρατηγὴν ἢ παρα-
 γίλλαν ἅπαντας αἰ τὸν κα-
 τὰ λόγον τὸς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὲ
 χορῶν τὸς ἄλλους, ἐν δὲ δὲ τῷ
 τοῖς φιλοσόφῳ τινὰς, καὶ βί-
 ττους, καὶ παρασίτους, πρῶ-
 ταν τοίνυν ἀποδύσμεθ' αὐτοῖς

belli subducta ratione exeu-
 tiamus, & qui nam ingruē-
 te bello omnium maximē
 tum sibiipsis priuatim, tum
 Reipublica sunt utiles. ΤΥ.
 Quam non mediocriter viro-
 rum certamen annuncias?
 Et ego iamdudum apud me
 ipse rideo, cogitabundo a-
 nimo mecum considerans,
 cuiusmodi futurus sit philo-
 sophus cum parasito compa-
 ratus. ΠΑΡ. Ne uerò ni-
 mia capiaris admiratione,
 ne' ue hanc rem. cauillo aut
 subannatione dignam exi-
 stimes: age hoc totum ex-
 pressis typis oculis nostris
 subijciemus. Annuncia-
 tum est, ex improviso hostes
 in regionem irruptionem fe-
 cisse: perneceffarium autem
 est collecta manu illis exire
 obuiam; neq; enim per socor-
 diam committendum est, ut
 impune abactis pecoribus

agros nostros deuastet atq; depuletur. At & dux belli de-
 nunciat, ut ad delectū faciendū iuuenes cōstuant, alij uerò
 discedāt. Sint autē inter hos nonnulli, et philosophi, et rhe-
 tores & parafiti. Itaque initio abiectis uestimentis, exui-

συμψη αὐτὸς, αὐάγκη γὰρ
 πὺς μίλλοντες ἐπὶ λίσσῃ, γυνο
 μνῶσαι πρίτωρον. διὸ δὲ
 πὺς αὐδρας, ὃ γρονῶσι καὶ
 ἱκαστον, καὶ λονίμασι τὰ σῶ
 ματα. τὲς μὲν τοίνυν αὐτῶν,
 καὶ ἰνδῶας, ἰδοὺς αὐλῆπῶς
 καὶ ὠχρὸς περικίτας, ὡσπερ
 ὅδῃ φραυματίας παρεμύνης.
 ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην
 παδιδίαν, καὶ ὠλισμόν, καὶ
 πόνην, καὶ φράγματα, μὴ γι
 αῖον ἢ λίγαν, διώκασαι φέ
 γειν αὐθρῶπος, ὡσπερ ἱκῶ
 νος, τινὲς διωμύνης ἀνάλυ
 φως. ἄρα δὲ πάλιν μετα
 βῶς τὸν παράσιτον, ἐπὶ οὖ
 πτε φαίνεται. ἄρ' ἐχέ μὲν τὸ
 σῶμα πρῶτον πολλὸς, καὶ τὸ
 χρῶμα ὀδὺς, ἐμίλας δὲ, ἐ
 δὲ λονὸς τὸ μὲν γὰρ γυναι
 κὴ, τὸ δὲ δέλω πρῶσι κτλ.
 ἱκαστα θυμοειδής, δανὸν βέ
 πων, ἐπὶ οὖν ὅμης, μέγα καὶ
 ὀφθαλμοῖς ἐ γὰρ καλὸν, διδου
 κῆτα καὶ θῆλυ οφθαλμὸν εἰς
 nim muliebre effec, illud seruire. Deinde animosus quoque,
 terribile quiddam obtuens, uultu minaci & rubicundo,
 quod parasitorum est proprium. Neq; enim consultum fa
 ctu uidetur, hominem meticulosum, aut foemineis oculis

mus nos. Quippe q armis in
 duendi sunt, ante se denu
 dent necesse est. Proinde in
 tentis oculis specta, ὁ genero
 se, unūquēq; ex ordine, ba
 bitoq; delectu probato cor
 pora. Itaq; illos propter ui
 ctus indigentia baud dubie
 uisurus es tennes atq; pallio
 dos, & planē corpore horri
 do, quasi iam confecti sint
 uulneribus. Qui ergo nō sum
 me foret ridiculum, affirma
 re eiusmodi uiros perferre
 posse certamen, aut pugnam
 statariam, aut impressionē,
 aut pulverem atq; uulnera,
 qui curatione aliqua refocil
 landi sunt? At iam contrā ab
 illis regressus, parasitū quo
 corpore appareat, contem
 plare. Nunquid nō ille mē
 bris præditus est planē gla
 diatorijs, & colore uiuo atq;
 que iucundo, neq; nigro, ne
 que rursus peralbo? Hoc eo
 præditum

πόλιμον φέρειν. ἂν δὲ τοῖς
 καλὸς μὴ γίνωτ' αὖ,
 καὶ ἴσῃ ὀπλίτης καλὸς δὲ
 καὶ ἀπὸ θάνατος καλὸς ; ἀλ-
 λὰ τί δὲ ταῦτα ἀπάξαι, ἐ-
 χοντας αὐτῶν παραδείγματα
 ; ἀπλῶς γὰρ ἀπᾶν, ἐν
 πόλει μὲν τῶν πόποτι ρητόρων
 ὁ φιλοσόφου οἱ μὴ ἐδὲ ὅπως
 ὑπὸ μένου ἐξ τῆ τέχνης προ-
 ελθεῖν, ἀλλὰ τις καὶ ἀναγ-
 κασθεὶς παρίδεται, φημι
 τῷ τῷ λείποντα τῶν τάξιν, ὑ-
 ποστρέφειν. Τυ. ὡς βουμάσι
 πάντα, καὶ ἐδὲ ὑπὸ σπινῇ
 μέριον. Πα. λέγω δὲ ὅπως,
 τῶν μὴ τῶν ῥητόρων ἰσο-
 κράτης ἐχέσῃς ἐς πόλιμον
 ἀφ᾽ ἑλθὼς ποτε, ἀλλ' ἐδὲ ὑδὲ δὲ
 κατ᾽ ἑλθὼς αὖθις, διὰ δαλίας,
 οἶμαι, ὅτι ἐδὲ τῶν φωνῶν διὰ
 τῷ αἶχ. τί ἐστι, ἐχὲ δὲ ἡμᾶ-
 δος μὲν καὶ Αἰσχίνους καὶ φιλο-
 κράτης, ὑπὸ δὲ δὲ, οὐδὲς τῇ
 καταγγιλίᾳ τῷ φιλίππου πο-
 μερο Ισοκράτης ne semel quidem in bellum egressus est, at ne
 in foro quidem iudiciali unquam orationem habiturus ascē-
 dit, propter animi pusillanimitatē. Opinor uerò & ob hoc
 ipsum illi uocē defuisse. Præterea nonne * Demades & Ae-
 schines & Philocrates timore statim cōsternati, bellū Phi-

præditum in aciem prodū-
 cere. Nunquid non igitur
 istiusmodi sit elegans et
 uiuens armatus, elegans et
 tiam si honestè in prælio ce-
 ciderit ? Sed quorsum istis
 collationibus uiuimus, cum il-
 lorū exempla nobis in prom-
 ptu parata sint ? Vt enim
 simpliciter quæ sentio elo-
 quar, priorum ὀρρητορῶν
 atque philosophorum par-
 tim extra murum in bellum
 progredi nunquā ausi sunt.
 Quod si quis etiam necessa-
 riō coactus militatum egres-
 sus est, illum ego deserta ac-
 cie turpiter aufugisse dico.
 TYCH. Quàm admi-
 randa omnia, & quàm ni-
 hil exiguum aut mediocrē
 polliceris ? PARA. Ni-
 hilo secus tamen orationem
 semel exorsus expediam.

Equidem, ex rhetorum nu-
 mero Ισοκράτης ne semel quidem in bellum egressus est, at ne
 in foro quidem iudiciali unquam orationem habiturus ascē-
 dit, propter animi pusillanimitatē. Opinor uerò & ob hoc
 ipsum illi uocē defuisse. Præterea nonne * Demades & Ae-
 schines & Philocrates timore statim cōsternati, bellū Phi-

ἤμιν, τὴν πόλιν παρέδωκεν,
καὶ οὐκ ἔστιν αὐτὸς τῷ Φιλίπ-
πῳ, καὶ οὐκ ἔστιν αὐτὸς τῷ Αἰσχύλῳ
καὶ τῷ Ἰσχυρίῳ, καὶ τῷ Αἰσχύλῳ
ὡς ἀγέλης καὶ ἀνδρῶν Αἰσχύ-
λῳ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ Αἰσχύλῳ,
καὶ οὐκ ἔστιν αὐτὸς τῷ Φίλῳ, ὁ
Υπερίδης δὲ καὶ Δημοσθένης
καὶ Λυκούργος· οὗτοι δὲ καὶ
τῷ Αἰσχύλῳ, καὶ τῷ Αἰσχύλῳ
ἐκκαλοῦνται καὶ ἐκκαλοῦνται,
καὶ καὶ οὐκ ἔστιν αὐτὸς τῷ Φιλίπ-
πῳ, τί ποτε ἀπεργάζονται
γυνώσκω ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν
πολέμῳ; καὶ Υπερίδης μὲν
καὶ Λυκούργος οὐδὲ ἐξέλ-
θον, ἀλλ' οὐδὲ ὅπως ἐτόλο-
μυσαν μὲν ἐξω παρακύν-
ψαι τὸν Πύλῳ, ἀλλ' ἐν τῷ
χίρῳ καὶ τῷ Αἰσχύλῳ, καὶ αὐ-
τοῖς ἔστιν πολιορκημένοι, γυνώ-
σκω καὶ προβολοματία
συντιθέντες, ὁ δὲ δὲ κορυ-
φαίως αὐτῶν, ὁ ταῦτ' ἔγωγε ἐν
ταῖς ἐκκαλοῦσιν συνιχῶς, φί-
λιππῳ

lippo indicente, urbem atque
seipsum hosti prodiderunt, neque
non pertinaciter perseuera-
runt habentis illius res atque
negotia semper adhibuisse
tes: sed et si quis etiam a-
liis Athenensium eandem se-
queretur bellandi rationem,
protinus in illorum amicitiam
adversuscebatur. At uero Hype-
rides, et Demosthenes, et
Lycurgus, qui paulo uideba-
tur ceteris animosiores, ta-
men si in concionibus subinde
tumultuaretur, ac Philippum
contumeliosis dictis proscin-
derent, quodnam memorabi-
le facinus in eo bello quod
aduersus illum gerere Athe-
nenses, ediderunt? Equidem
Hyperides et Lycurgus nun-
quam egressi sunt, sed neque
uel modicum exerto e portis
capite ausi sunt prospicere,
uerum intra murum clausi
sedebant, iam apud seipsum
obsidionem perferentes, sententias atque senatuscon-
sulta componentes. Sedenim et antesignanus illorum at-
que coryphaeus, nempe Demosthenes, cui ista pro con-
cionibus iucium auribus subinde occinere moris erat, et Phi-
lippum

καὶ γὰρ ὁ Μανιδεύων ἦλ-
 θεν, ἰδὼν ἐδὲ ἀνδράποδον
 πρῶτον τίς ποτε, τοιμύσας
 προελθὼν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας,
 πρὶν ὅτι συμμίξαι τὰ στρατόπι-
 λα, καὶ συμβαλῶν ἀπὸ χάρας,
 ρίψας τὴν ἀσπίδα, ἰφθυγεν.
 ὁ δὲ λαὸς ταῦτα πρῶτον διή-
 κους ἐδίδνε, πᾶν γινώσκου-
 μεν ὅντα, ἐχέοντας Ἀθηνάϊους,
 ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκυθῶσι, ἔθνε-
 ῖσι καὶ τοῖς ἑσπερίοις ὄν: Τυ-
 χιάδα μὲν ταῦτα, ἀλλ' οὐτοὶ
 μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν
 ἠσκημένοι, ἀπὸ τῶν καὶ τὴν ἁ-
 πλὴν τῶν φιλοσόφων λέγεις.
 ὁ γὰρ δὲ τότε, ὅσπερ ἰκάν-
 ους, ἔχας ἀντιτάσσει. ΠΑ. οὐ-
 τοὶ πάλιν, ὁ Τυχιάδα, οἱ πε-
 ρὸ τῆς ἀνδρείας ἰσομήτρες δι-
 κασμένοι, καὶ καταβιβασθέν-
 τες τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῶν
 μάλ' ἢ τῶν ῥητόρων φανέ-
 ται δειλότεροι καὶ μαλακώτε-
 ροι. σκίπαι δὲ οὗτοι πρῶ-

lippus Macedonum exitiū,
 à quo ne mancipiū quidem
 aliquis emere sustineret: au-
 sus uenire in Bœotiam, prius
 quàm uterq; exercitus com-
 mixtus ad manus deueniret:
 abiecto enim clypeo aufu-
 git, magna cū ignominia at
 que dedecore. An et hæc an-
 tea neminem cōmemoran-
 tem audisti, quæ nedum A-
 theniensibus pro certo com-
 perta sunt, sed & Scythis et
 Thracibus, unde illud piacu-
 culū profectū fuerat? TYC.
 Ista equidem mihi cōpertē
 nota sunt. At illi quidem fue-
 runt rhetores, quibus studio
 fuit concionari, & causas
 perorare, non uirtutem ar-
 mīs exercere: Quid autē de
 philosophis habes quod di-
 cas? Neq; enim hos quemad-
 modum illos accusare potes
 ignauia. P A R. Illi equidem

usquequ岸

ἔστω μὲν ἐπ' ἑστῆς ἑστῆς ἀπὸν
 ἔχει φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τι-
 τιλάντην. ἔτι γὰρ ἐδὲ ἴσ-
 αως ἱστράτουσαντο, ἢ ἀπὸ
 ἱστράτουσαντο, πάντες ἱστ-
 γιν. Ἀντιδίνης μὲν δὲ, καὶ
 Διεύνης καὶ Κράτης, καὶ Ζή-
 νων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης,
 καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς ἑστῆς
 ὁ ὅμιλος, ἔτι ἑστῆς παρὰ
 ταξιν. μόνος δὲ τολμήσας
 ἐβλήθη εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει
 μάχῃ, ὁ σοφὸς αὐτῷ Σωκρά-
 τῃ, φεύγων ἐκείθεν, ἀπὸ τῆς
 Πάρου, εἰς τὴν Ταυρίου
 παλάστραν κατέφυγε· πολὺ
 γὰρ αὐτῷ ἀσπασίον ἦλκεν,
 μετὰ τῶν μεραυλίων κα-
 δεύοντων ὡραίῃς, καὶ σο-
 φισμάτια προβάλλειν τοῖς ἐν
 τυγχάνουσιν, ἢ αὐτῷ Σπάρ-
 τιάτῃ μάχεσθαι. Τυ. ὦ γρη-
 νῶν, ταῦτα μὲν ἔδωκε καὶ παρ'
 ἄλλων ἐπιδίμω, ἢ καὶ Δία
 ἐκώπῃσιν αὐτὸς καὶ ἐκείθεν
 ἐκλεμύων. ὦν ἐδὲ τι μοι
 δεικῆς, χαρίζομαι τῇ σκηνῇ
 τὸ ἴστα ἰαμ ὀλίμ, ὁ γενερόσε, μεμνῶτα ἀπεπείσθη ἀπὸ αὐτοῦ, οὐκ
 ἔστιν ἰαμ ὀλίμ, ὁ γενερόσε, μεμνῶτα ἀπεπείσθη ἀπὸ αὐτοῦ, οὐκ

usquam qui pro certo affir-
 mare possit, ullum philoso-
 phū in bello oppetisse: aut
 potius in uniuersum nunq̃
 meruere stipēdia, aut si me-
 ruerunt, omnes audita tuba
 aufugerunt. Equidē Anti-
 sthenes, et Diogenes, et Cra-
 tes, et Zeno, et Plato, et
 Aeschines, et Aristoteles,
 et illa uniuersa philosopho-
 rū turba, nunquam uiderūt
 aciē. § Solus aut sapiens ex
 illorū numero Socrates sum-
 pta fiducia in bellum quod
 ciuitati fuit aduersus Laca-
 demonios, exire ausus, fuga
 inde salutis cōsulens, ex Para-
 nethe in Taurei palāstram
 diuertit. Existimabat enim
 sibi longē fore tutius atque
 ciuilius sedenti cū puerulis
 studiosē exornari ac unā ser-
 monē sociantes sophisticis
 captiunculis illaqueare, quā
 cum uiro Spartano manus
 conferere. TYCH. Ego ue-

τήχην καταψύλλιδαι τῶν
 αὐθρῶν. ἀλλ' εἰ δοκῇ, ἔδω
 φῶρι, καὶ σὺ τὸν παράσι-
 τιν, ὅποι' τις θενίην πο-
 λίμῳ, καὶ λίγι, καὶ εἰ ὅλως
 λήγεται παράσιτος τις γι-
 νῆσθαι τῶν παλαιῶν. Παρα.
 καὶ μὲν, ὦ φιλότῃς, εὐχέας
 αὐθρῶν Ὀμήρου, οὐδ' αὖ
 πάντων ἰδιώτης τύχην, εἰ-
 πῃς εὐὰ ἐπίσταται πᾶρ αὐτῷ
 τὸς ἀρίστους τῶν ἑρώων πα-
 ρασίτους ὄντας. ὁ τε γὰρ Νέ-
 στωρ ἐκείν' οὐδ' ἀπὸ τῆς γλώτ-
 τῃς, ὥσπερ μέλας ὁ λόγ' ἄ-
 π' ἔρρει, αὐτῷ τῷ βασιλεῖ
 παράσιτος ἔω. καὶ οὐτε τὸν
 Ἀχιλλεῖα, ὥσπερ ἰδίῃς τι,
 καὶ ἐν τῷ σῶμα ἡγεναῖστα-
 τ', καὶ δεικαύστατ', εἴτε
 τὸν Διομήδεω, ἢ τὴν Ἰάσ-
 τα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαί-
 νῃ τι, καὶ θαυμάζει, ὥσπερ
 τὸν Νέστορα. εὐδὲ γὰρ Ἰάκκῃ
 Αἰάντας δόχεται γινῆσθαι αὐ-
 τῷ, οὐτε Ἰάκκῃ Ἀχιλλεῖας.
 πᾶσαι δ' αὖ ἰαλόνειαι τίω
 Τροίαν, ἀποιούτους, ὅποι'

conciliare uidere, tantos ui-
 ros falsis contumelijs afficio-
 endo. At si uidetur, ac mi-
 bi cuiusmodi uir parasitus
 in bello sit expedi, & nun-
 quid omnino ex ueteribus il-
 lis quispiam parasitus fuisse
 credendus est. P A R. Atqui,
 ὁ amice, neminē usque adeo
 Homericæ poeseos rudem
 atque imperitum esse existio-
 mo, neque si prorsus à lico-
 ris alienus aut idiota fuerit,
 qui nesciat apud illum ex
 heroicis omnium præstan-
 tissimos parasitos esse. Siqui-
 dem Nestor ille, à cuius lin-
 gua perinde ut mel fucebat
 oratio, regis parasitus fuit.
 Sed neque Achillē, quemad-
 modum & uidebatur: erat a-
 que corporis forma atque ui-
 ribus excellentissimus: neq;
 Diomedem, neque Aiacem
 Agamemnon tantis laudi-
 bus extulit et admiratus est,
 quanto laudis testimonio or-
 nauit Nestorem. Neque eo-
 nim decē Aiaces sibi dari exoptat, neq; decē Achilles. Quip-
 pe iam olim Troiam funditus excisam cepisset, si cuiusmodi
 decens

ὡς οὗτος ἰπαράσιτος, καὶ
 πρὸ γόρων ὦν στρατιώτας
 ἄχι δίκαια. καὶ τὸν Ἰδομενεῖα,
 τὸν τοῦ Διὸς ἕγγονον, πα-
 ράσιτον Ἀγαμέμνονι ἰμοί-
 ως λίγα. Τυχ. ταῦτα μὲν
 καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι· εὖ πε-
 γὴ μὲν δοκῶ μοι γινώσκειν
 πῶς δὲ τὸ αὐτὸν τῷ Ἀγα-
 μέμνονι παράσιτος ἦσαν.

Παρα. ἀναμνήσθαι, ὃ γιν-
 οῦσι τῶν ἐπὶ τῷ Ἰδμενῷ, ὦν
 πρὸ αὐτῶν ἰπαράσιτον πρὸς
 τὸν Ἰδομενεῖα λίγα. Τυχ.
 ποῖον; Πα. Σὺν δὲ πάλιν
 δίκαια αἰὲν ἔσθ'· ὅσπερ ἰ-
 μοί πάλιν, ὅτι θυμὸς αὐτῶν.
 ἐν ταῦτα γὰρ τὸ αἰὲν πάλιν δὲ
 πάλιν ἔσθ'· ὅτι τὸ πρὸς τῷ
 Ἰδμενῷ, καὶ μάλιστα
 καὶ τῷ Ἰδομενεῖα, καὶ μάλιστα
 καὶ τῷ Διὶ τῷ βίῳ μόνῳ οὐκ
 ἔστιν ἡ ἀρετὴ τῷ βασιλεῖ, ἀλλ'
 ὅτι ὅσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώ-
 ταις, πρὸς ἑμῶν τινὰς
 πρὸς ἀλλήλους.

Αἰαν.

εὐτὶς ἐν τῷ δὲ facultas concessa fuerit, sed nō perinde ut a-
 lijs militib, certis quibusdā dieb. ad mensam uocatis. Etenim

decem alios milites, cuiusmo-
 di parasitus ille fuerat, quan-
 quam iam confectus senio,
 habuisset. Quin etiam Ido-
 meneia Iouis filium eadem
 ratione Agamemnonis para-
 situm fuisse confirmat.

TYC. Hæc equidem et ipse
 se non ignoro. Nondum ta-
 men mihi intelligere uideor;
 quomodo illi duo heroes
 Agamemnonis parasiti fue-
 rint. P A R A. Perlege o ge-
 nero se uersiculos illos qui-
 bus ipse Agamemnon Ido-
 meneia alloquitur. TYC.

Quosnam dicis? P A R A.

Semper tibi plenior uni
 stare solet cyathus, uelut
 et mihi, quando bibendi

Est mens ut potes: --

Inde quod dixit, semper ple-
 niozem adstare cyathū, non
 ita accipiendum est, quasi
 semper poculum uino plenū
 Idomeneo et pugnanti et
 dormienti sit propositū, sed
 q. illi per omnem uitam solū

Αἰαντα, ἐπεὶ καλῶς ἱμενονό-
 χησι τῷ Ἐκτορι, ὡς Ἀγαμέ-
 μνονα διὸν ἄγαν φησὶ, κατὰ
 τιμὴν ἀφικνόμενα ἐπὶ τῷ πα-
 ρα τῷ βασιλεῖ δέειπεν, ὁ δὲ το
 δομῆνός τε καὶ ὁ Νέστωρ ἐσημί-
 ραν σπονδὰς πυνν τῷ βασιλεῖ,
 ὡς αὐτοῖς φησὶ. Νέστωρ ὅμως
 εἰσείτης μοι δοκᾷ τῶν βασι-
 λευμάτων τεχνύτης, καὶ
 ἀγαθὸς γυνίδων· ὁ γὰρ ἰδὼν
 τὴν Ἀγαμέμνονος ἀρετὰν
 τῆς τέχνης, ἀλλὰ αὐτοῦ ἰδὼν
 καυνίως καὶ Ἐφαιλόν, δοκᾷ
 δὲ ὁ δὲ αὐτὰ παύσασθαι παρα-
 σιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων αὐ-
 πείσεν. Τυ. ὅσοι μὲν γυνῶν
 ὁ παράσιτος· εἰ δὲ καὶ ἄλλος
 πινὰς οἶδα, παρῶν λίγαν.
 Παρ. τί ἐγώ, ὦ Τυχιάδην, ἐχὼ
 καὶ Πάριον καὶ Ἐχιδνίαν πα-
 ράσιτος ὡς καὶ ταῦτα, ὁ δὲ
 τὴν ἄλλαν ἑλλάνων φωνότι-
 ρος.

Aiacem quodd singulari cer-
 tamine congressus cum He-
 ctore optime se gesserat,
 procures ad Agamemnonē
 diuinum cœnatum abduxif-
 se commemorat, tanquam
 propter uirtutem in pugna
 editam honoratum, admo-
 dum sera cœna apud regem
 apparata. At uerò ο Idom-
 eneus atque Nestor fere
 quotidie cum rege cœnita-
 bant, ut idem auctor testa-
 tur. Porro Nestor regum
 parasitus mibi fuisse uide-
 tur multa arte industrius.
 Neque apud Agamemno-
 nem primum hanc parasi-
 tandi artem exorsus est, sed
 multis retrò temporibus a-
 pud τ Cœnea atq; Exadium.
 Visus uerò est neque parasi-
 tandi finem anie fecisse,
 quàm Agamemnon diem su-
 um obiit. TYC. Equidem

ille præclarus et insignis fuit parasitus. At si quos alios id
 genus uero parasitos fuisse nosti, hoc mihi nominatim
 explicare ne pigeat. PARAS. Quid igitur, ὦ Τυχια-
 δε, nonne et Patroclus Achillis parasitus tibi fuisse ui-
 detur, præsertim cum nullo aliorum Græcorum fuerit
 dete-

ρῶ, ὅτι τὴν ψυχὴν, ὅτι τὸ
 σῶμα, νουσίαις ἦν : ἰγὼ γὰρ
 ἔοι' αὐτὸ μοι δοκῶ τῷ Ἀχιλλεί-
 ως, τιμαιοῦναι τοῖς ὄρεσι,
 αὐτὸ χεῖρ ἔχειν, τὸν τι γὰρ
 Ἐκτορα ῥήξατο τὰς πύλας,
 καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν ἄσπετον
 χρομένην, ἔτ' ὀβίωσι, καὶ
 τὴν Πρωτοσίλῃς ναῦν ἤδη
 λαομελὲν ἰοῦσιν. καὶ τοῖο
 πτότουρον αὐτῆς ἀχαιοὶ φανό-
 τατοι, ἀλλ' οἱ τῷ Τηλαμῶνι,
 Αἴας τι καὶ Τεύκερ', ὁ μὲν
 ἐπὶ λίτῃ ἀγαθὸς, ὁ δὲ τοξότῃς.
 καὶ πολλὰς μὲν ἀπὶ κτενὶ τ' ἄρ-
 βύρων, ἐν δὲ δὴ τύτῃσι καὶ Σαρ-
 πεδόνα, τὸν τῷ Διὶ υἱὸν ὁ πα-
 ράσιτ' τῷ Ἀχιλλείῳ, καὶ ἀπὶ
 θανάτῳ ἔχῃ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως,
 ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἐκτορα Ἀχιλ-
 λεύς ἀπὶ κτενὸς, εἰς ἵνα, καὶ αὐ-
 τὸν Ἀχιλλεὺς Πάρις, τ' δὲ πα-
 ράσιτον Διὶ καὶ δύο αὐθροποι.
 καὶ τολούτων δὲ, φωνὰς ἀ-
 φῆκε, ὅχ' οἷας ὁ γενναῖότατος
 Ἐκτωρ, προσπύπων τὸν Ἀ-
 χιλλεῖα, καὶ ἰκτινύων, ὅπως
 αὐτὸν παράσιτον, καὶ Ἀπόλλω καὶ δύο χυῖρι ὀκκοῦν. Ἀ-
 χίλῃ μὲν ἐκείνην φωνὴν ἐδίδου, καὶ ὅπως γενναῖότατος ἦν Ἐ-
 κτωρ ὁ αὐτὸς, Ἀχιλλεῖ μὲν ὑπὸ τῷ Πάρι, ὁ δὲ ὑπὸ τῷ Ἀπόλλω καὶ
 ὑπὸ τῷ Τεύκερι.

deterior aut ignavior, ne-
 que animi neque corporis
 dotibus, tametsi iuuenis exi-
 stens? Mibi equidem nulla
 in re ipso Achille videtur fu-
 isse inferior, ex eius operi-
 bus coniecturam facienti.
 Etenim Hectorem perru-
 ptis portarum obicibus, ac
 intra munitionem iuxta na-
 ves pugnantem, fortissimè
 repulit, et Protefilai na-
 uim iam incensam et ar-
 dentem extinxit, quanquā
 in ea essent nō ignavissimi:
 uerūm Telamone nati et
 Ajax et Teucer, alter hasta
 strenuus, alter arcu ualens.
 Multos praterea ex Barba-
 ris neci dedit: inter quos et
 Sarpedonem Iouis filium A-
 chillis parasitus peremit.
 Prostratus uerò occubuit ne-
 quaquam ut alij, sed ipsum
 quidem Hectorem uita spo-
 liauit Achilles, at Achillem
 et Paris, unus unum. Porro

ὁ υἱὸς αὐτῷ τοῖς δὴν αἰσ ἀποδοθῆ, ἀλλ' οἷας ἀνὶς ἀφαι-
 ναι παρὰσιτον, τίνας δὲ ταύ-
 τας; τοῖς τοῖς δ' εἰπὼ μοι ἰάμε-
 σιν αὐτὸν ὅλοντο, πάντας κἀν
 πῶδ' ὅλοντο, ἰμῶ πῶδ' ὅρι δα-
 μνήτδεν. Τυ. ταῦτα μὴ ἰσχυρὰ
 ὅτι ἢ μὴ φίλῳ, ἀλλὰ παρὰσι-
 τῷ ἢ ὁ Πάροκλῳ ἢ Ἀχιλ-
 λῳ, παρὰ λίγειν. Πα. αὐτῷ, ὃ
 Τυχιάδην, ἢ Πάροκλον, ὅτι πα-
 ράσιτῳ ἢ λίγοντά σοι πα-
 ρέξομαι. Τυ. θαυμάσια λίγειν.
 Πα. ἄντι τοίνυν αὐτῶν τῶν ἰ-
 πῶν. Μὴ ἰμῶ σὺν ἀπαύσῃ
 τιβίμηναι ἐστὶ Ἀχιλλεύ, ἀλλ'
 ὅμῳ ὥς ἰβράμην, ἢ ὅμῳ
 πόροισι δέμοισι, καὶ πάλιν
 ἀπὸ τῶν, καὶ νῦν μετὰ μὲν
 φασιν, ὁ Πηλεὺς ἐβρίθηνεν Ἀ-
 χίλλης, καὶ σὺν θοράσσῃ ἐνέμω-
 νεν, ὅστις παρὰσιτον ἄχρη, ὃ
 μὲν τοίνυν φίλον ἔβλεπεν τὸν
 Πάροκλον λίγειν, ἢ αὐτὸν

Sicut & ante domi nutriti iuximus una.

Et rursum eodem in loco :

Nam me susceptum Peleus studiosus alebat,

Nomine meq; tuum noto Theraponta uocauit.

hoc est, parasitum esse uoluit. Etenim si Patroclum A-
 chillis amicum dicere uoluisset, baud illum therapon-
 ta no-

sis sepeliendum redderet-
 sed quales par est parasitum
 expirantem emittere. cuius
 modi tandem?

Si u mibi uiginti duro in
 certamine tales

Ante occurrissent, cum-
 Etos ego cuspide caesos
 Strauisssem letho.

TYC. At de his quidem a-
 bunde satis multa uerba se-
 cisti. Caterum Patroclum
 nō amicum, sed Achillis pa-
 rasitū fuisse, quo pacto te-
 statum facies? P A R A Ip-
 sum, ὃ Τυχιάδην, Patroclū
 quod parasitus fuerit, dicen-
 tem tibi exhibebo. TYCH
 Admiranda dicis. P A. Au-
 di igitur hosce uersiculos:

Ne mea Pelida condi pa-
 tiare seorsim

Ossa, sed amborum siux
 uno tecta sepulchro,

τὸν ὠνέμαζι δ' ὀράποντα. ἰδοὺ
 θρ. γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος.
 τίνας τοίνυν λίγαι δ' ὀράπον-
 τας, ἀ μὲν τὸς δόλους, μὲν
 τὸς φίλους, τὸς παρασίτους δὲ
 λονότι, ἢ καὶ τὸ Μυριόνην, τὸ
 ἰδομένης καὶ αὐτὸ δ' ὀράποντα
 ὀνέμαζι, οὕτως, εἶμαι, καλὴ
 μέντοι τὸ τῶν παρασίτων.
 σκόπει, ὅτι καὶ ἐνταῦθα τὸ μὴ
 ἰδομένης, Διὸς ὄντα ἦν, ἐκ
 ἀξιοῦ λίγει ἀτάλαντον Ἀρεῖ,
 Μυριόνην, τὸ παράσιτον αὐ-
 τῷ. τί γὰρ ἐκ καὶ Ἀργεογάτων, δὲ
 μοτικὸς ἦν, καὶ πίνης, ὡς πρὸ
 Θεουδίδης φησὶ, παράσιτος
 ἦν Ἀρμόδιος· τί γὰρ, ἐκ καὶ ἰ-
 ραγός· ἐπεικὲς γὰρ οἱ πα-
 ράσιτοι, καὶ ὄραται τῶν βί-
 φόντων αἰσιν. οὗτοι τοίνυν
 πάλιν ἰπαρσίτοις τῶν Ἀ-
 θηναίων πόλιν τυραννεύ-
 οντων, ὡς ἰσχυρίαν ἀφ' ἑλίου, καὶ
 πρὸ ἰσχυρὸν χαλκὸς ἐν τῇ ἀγο-
 Ͼ, μετὰ τῶν παιδικῶν, οὕτοι
 μὴ δὲ τοιοῦτοι ὄντες, μάλα ἀ-
 γαστοὶ παράσιτοι ἦσαν. οὐ
 δὲ δὲ πρὸς τινὰ ἀνάστα-
 τας monimenta spectabilis. Illi equidē cū tanta uirtute cla-
 ruerint, tamē parasitos agebant. Tu uerò quonā animā

ta nominasset. Erat. n. Pa-
 troclus liberalior, q̄ ut Achil-
 lis seruus dici sustinuisse.
 Quos igitur dicit esse thera-
 pontas, qui neq; serui sunt,
 neq; amici nēpe parasitos:
 quo nomine ^Β Merionē
 Idomenei theraponta cōpel-
 lat. Atque ita tunc parasit-
 os dictos esse, planē conie-
 ctura auguror. Quinetiam
 hoc considera, quam obrem
 Idomeneia Iouis filium non
 dignatus sit r Marti aqua-
 lem dicere, uerū Merio-
 nem eius parasitū. Nōne
 uerò ^Α Aristides uir popu-
 laris existens ^Ε pauper,
 ut inquit ^Δ Thucydides, pa-
 rasitus fuit ^Ε Armodij. nōn
 ne ^Ε amator? Sunt enim
 parasiti suorum alumnorū
 peramantes. Huius itaq; pa-
 rasiti opera, Atheniensium
 Reipub. tyrannide oppres-
 se libertas iterum recupe-
 rata est. Et ^Ζ nunc in foro
 stat aeneus inter reliqua ciui-

ἢ πολέμῳ τὸν παράσιτον·
 ἔχ' ἢ πρῶτον μὲν ὁ ἴαται· ἀρι-
 ποιησάμεν· ἔξαισιν, ὡδὶ
 τὴν παράταξιν, λαβάνον· καὶ
 ὁ Οὐδυσσεὺς ἄξιός· ὁ γὰρ, ἅλλ'·
 ὅν· ἐν πολέμῳ μάχιδάϊ φησιν
 ἱστίασαι, καὶ οὐδὺς ἑμαῖ' ὡ μά-
 χιδάϊ δει. καὶ ὅν ἄλλω στρα-
 τιῶτ' ἡρόονεν, καὶ δ' ἄλλος, ὁ μὲν
 τις ἀκροβῶς ἀρμύσει τὸ ἑρ-
 σος, ὁ δ' ἢ θωρακίον ἐνδύεται, ὁ
 δ' αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπύσων
 τῷ πολέμῳ, ῥίμει· οὐτ' ὅτ' δὲ
 ἰδίᾳ τότε μέλας φαιδρῶ τῷ
 προσώπῳ· καὶ μίτα τὴν ἔφοδον,
 οὐδὺς ἐν πρώτοις διαγωνίσι-
 τας. ὁ δ' ῥίφωρ αὐτὸν, ὅπρι-
 σον ὑποτίτακται τῷ παρα-
 σίτῳ, καὶ κέν· αὐτὸν, ὥσπερ
 ὁ Αἴας τὸν Τεύκρον, καὶ τῷ
 σάκκῳ καλύπτει. καὶ τῶν βι-
 λῶν ἀριμελῶν, γυμνίσας
 ἑαυτὸν, τῶτον σκίπτει· βέλτε-
 γαρ ἑκείνων· πολλοὺς ὥφειν, ὁ
 ἑαυτὸν. ὁ δ' ἐν καὶ καὶ πῶσι πα-
 ράσιτος ἐν πολέμῳ, ὅκ' αὐτὸν
 αὐτῷ δὲ πρὸς ἑταίρους, ὅτι

στρα-

animo parasitum in bello
 esse putas? Nonne H sub
 initium talis curato probè
 corpore sumpto ientaculo
 prodit in acie, quemadmo-
 dum· O Vlysses fas esse
 contendit? Quippe cui sta-
 tim sub aurora exortum
 pugnandum erit, ille prius
 cibum sumat necesse est. Et
 quo tempore alij milites,
 præ metu, hic quidem ga-
 leam diligenter adornat, il-
 le thoracem curiose induit,
 alius aliud quiddam ma-
 lum belli suspicans trepi-
 dat: parasitus uultu pror-
 sus bilaro· exporrecto
 indulget epulis: ac mox
 postquam in aciem progres-
 sus est, inter primos fortif-
 simè dimicat: ceterum qui
 alit parasitum, tum in or-
 dine subsequitur, quem il-
 le non secus atque I Aiax
 Teucrum, clypeo defendit.
 Cupit enim impensius suum
 seruare alumnum parasi-
 tus, quam seipsum tueri incolumem. Quòd si etiam in bel-
 lo cæsus parasitus occubuerit, neque imperatorem, neque
 milium

πρατιώτης ἀσχυθῆναι, μὴ γὰρ
 λῶν τι ὄντι νικρῶ, καὶ ὡς πρὸς ἐν
 συμποσίῳ καλῶ κατακειμή-
 νῳ ὡς ἄξιόν γε, φιλοσόφου νῦν
 πρὸς ἰδῆναι, ἴδῃ τῷ παρακίμῳ
 ξυρῶν, ὅτι πάντα, μακρὸν πο-
 γώνιον ἔχοντα, προτιθινύτα
 τὸ μάχης, ἀδρῆ ἄνθρωπον.
 τίς ἐν αὐτῷ καταφρονήσει ταύ-
 τος τὸ πόλεως, ἴδῃ ὑπασπιστῆς
 αὐτὸ ἔτι κακοδαίμονας ἑρῶν;
 τίς ἔτι ἐν αὐτῷ εὐάσσει, χλωρὸς καὶ
 κομῆτας ἑρῶν ἀνθρώπινος
 δειμύνης, τίς πόλιν ἀπορῶ-
 σαι συμμάχων, τὸς ἐν τῇ ἀρε-
 κτῇ κακέρχως ἐπιλῦσαι τῷ πο-
 λέμῳ; τοῖστοι μὲν ἐν πολέμῳ,
 πρὸς ῥύτορας καὶ φιλοσόφους ἐ-
 σὶν οἱ παράσιτοι, ἐν εἰρήνῃ ἔ-
 γαστέρ μοι δοκᾷ καὶ διαφύγειν
 παρασιτικὴν φιλοσοφίαν, ὅσον
 αὐτῇ ἐν εἰρήνῃ πολέμῳ, καὶ πρῶ-
 τον, ἐν δοκῇ σκοπῶμεν τὰ ἐν
 εἰρήνῃς χωρία. Τυ. ἔπειτα

ξυνίμμι

lo esse precij? Tales equidem sunt in rebus bellicis pa-
 rasiti, cum philosophis atque rhetoribus comparati. Cæ-
 terum κ in pace, tantum præcellit philosophiam, parara-
 sitica, quantum ipsa pax bello præstat. Ac primum, si ui-
 detur, pacis loca atq; studia contemplemur. TY. Nondum

militum quenquam pudore
 afficit, tantum existens ca-
 dauver, quali corporis digni-
 tate quondam in symposijs
 accumbere solitus est, adeò
 ut indignum sit facinus, phi-
 losophi cadaver huic appo-
 sium conspici, aridum et
 sordidum, prolixo barbicio
 informe, hominē prorsus mi-
 serandum, et qui ante ini-
 tum prælii mortuus sit, im-
 bellis atq; inualidus. Quis ue-
 rò eam civitatem nō extre-
 mē contineret, cuius tam
 miserādos atq; infelices cer-
 neret satellites? Quis non eā
 urbē cum robustis, tū ani-
 mosis auxiliatoribus egere
 existimet, qui adeò pallidos
 et comatos homunciones
 inter militum cadauera di-
 spersos intuitus fuerit, eos-
 que qui in excubijs statio-
 nes agitant, nullius in bel-

ξυνίκοι δ, τι τοῦτό πως βύ-
λῃται, σκοπῶμεν δι' ὅπως.

Παρ. οὐκ οὐρ ἀγορᾶν καὶ δι-
καστήρια, καὶ παλαίστρας καὶ
γυμνάσια, καὶ κωπηγίαια,
καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίλω
αὖ, πόλλαι χωρία: Τυχ.
πάνου μὴ οὐν. Παρά, ὁ τοῖς
πῶ παράσιτος ἄς ἀγορᾶν
μὴ καὶ δικαστήρια οὐ πά-
ρασις, ὅτι, εἶμαι, τοῖς συ-
νοφάνταις πάντα τὰ χωρία
πάντα μάλλον προσήκει,
καὶ ὅτι ἐδὲν μέγιστον ὅτι τῶν
ἐν τοῦτοις γιγνόμενων τὰς
δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυ-
μνάσια καὶ τὰ συμπόσια διδο-
ται, καὶ κοσμῶμεν ἑταίρ.
ἐπὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσο-
φῶν ἢ ῥήτωρ ἀποδύει, ἄξιον
συγκριθῆναι παρασίτου τῶ
σώματι: ἢ τίς ἐν γυμνασίᾳ
τούτων ὀφθαλμοῖς, ἐν αἰσχίων
σὺ χωρίον μάλλον ἔτι: καὶ
μὴ ἐν ὀρημαῖς τούτων οὐδὲς
κὼν ἵσταται θυρίον ὁμοίαν ἵδν,
ὅτι

parafili corpore? Aut quis illorum conspectus in gymnasio,
non potius probro atq; dedecore locum afficeret? Atqui ne
in deserto quidem illorū quispiam irruentis alicuius beluae
impro

teneo quid hæc tua sibi uelit
oratio. consideremus tamē.
PARAS. Igitur forum &
iudicia, & palæstras, & gy-
mnasia, tum uenationes &
symposia ego ciuitatis loca
esse dixerim. TYCHI. Et
recte sanē. PARAS. Quod
autem parasitus in forum
causas acturus non prodit,
quodque in iudicijs nulli cli-
entulorū uocatus patronus
præstò est: banc ego subesse
causam opinor, quod ista lo-
ca magis sycophantis & ra-
bulis illis forensibus pateant
atque conueniant, quodque
nihil moderati in illis fieri
soleat: palæstras uerò atque
gymnasia unà cum sympo-
sijs parasitus frequentat se-
dulò, quibus solus ille orna-
mento est, atque decori. quo-
niam quisnam philosopho-
rum aut rhetorū exutus ue-
stimentis in palæstra, aigne
componendus esset cum pa-

ἢ δὲ παράσιτος αὐτά τι ἰσίων
 τα μὲν, καὶ δίχεται βραδίως,
 μιμναιστικῶς αὐτὸν ἐν τοῖς δέο
 πτοῖς καταφρονῶν, καὶ ὅτ' ἔλα
 φ' ὅτι οὐδ' αὐτὸν ἐκπλήττει
 πικρῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν
 βούσ τὸν ὀδόντα θύγει, καὶ ὁ πα
 ράσιτος ὕδ' τὸν σὺν αὐτιβή
 γει. τὸς μὲν γὰρ λαγῶς διώ
 κει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ
 δὲ συμποσίῳ τίς αὖν κῆρυκα
 λήσαστο παρασίτου, ὅτοι πάσι
 ζονται ἢ ἐδιδόντι; τίς δ' αὖ μάλ
 λον δύφρασαι τὸς συμπότας,
 πότ' ὅσον ποτὶ οὗτος ἔδωκε καὶ
 σκώπτειν, ἢ αὐτῶν μὴ γι
 λῶν, ἐν δὲ βωνίῳ ἡμέλει, εἰς
 γὰρ ὅσον, ὅσπερ ὕδ' πίνουσι,
 ἔχει συμπίσιον ἡκων; καὶ ἔμοι
 γι δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσο
 φος τοῖσδε ὄντι, οἷον ἐν βαλα
 νείῳ κύων. φέροι δὲ ταῦτα ἀφ' ἐν
 ἴδου, ἐπ' αὐτὸν ὕδ' βαλίζωμεν τ
 βίον τ' παρασίτου σκοπεύοντος
 ἡμᾶ καὶ παραβάλλοντος ἐν α
 νθρωπῶν. πρῶτον τοίνυν ἰδοις τίς αὖ
 νισσέτ' ἢ Ac mihi profecto tale quiddam in symposio uide
 tur esse philosophus, quod canis in balneo. Sed age istis
 positebuntis, ad ipsam parasiti uitam nos conferamus, excu
 tientes atq; comparantes illū. Primum igitur quis est qui

impetum sustineret: at para
 situs earundem uim atque fe
 rociam fidenter expectat,
 ac sine negotio compefcit,
 quippe qui easdem in conuiuio
 uis contemnere didicerit.
 Sed neque ceruus neque sus
 fetis inhorrescens parasitiū
 conserret, sed sue aduersus il
 lum dentes aciente, parasiti
 us aduersus suam contrā a
 cuit terribilis. Cæterum le
 pusculos magis infectatur,
 quam ullus canis uenaticus.
 Porro autē in conuiuio quis
 cum parasito certamen susci
 peret, aut iocos ciente, aut
 comedente? Et quis magis
 conuiuarum tristitiam di
 scutit? an ille cantillans ri
 dicula, & ludens diſſerens:
 an homo potius nihil ridens,
 in sordida tritaq; lacenna ac
 cumbens, terram tristis in
 tuens, quasi ad luctum, non
 ad symposium uocatus ue
 nit?

τὴν μὴ παρῶνται, ἀὰ δι-
 ξει καταφρονέτω, καὶ ἔλ-
 ρωται αὐτῷ, ὅρ ἰὶ αὐτῶν
 οὐκ ἔστι. πρὶ ῥήτορας ὅ καὶ
 φιλοσόφους ἔχει τις αὐτῶν, ἡ τι-
 νας, ἀλλὰ πάντας, καὶ τῶ-
 νδε καὶ διξας ῥήτορας, καὶ ἡ
 διξας μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ τότε
 αἰσχρὸν ὄντων, καὶ ἀργύρου. καὶ
 ὁ μὴ παρῶνται οὗτος ἔχει
 πρὸς ἀργύρου, ὡς ἐκ αὐτῶν
 ἔδει πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγια-
 τοῖς ψαλίδας ἀμύλας ἔχει,
 καὶ ἔλιν αὐτῷ ἀπὸ δια-
 φῶρας τὸ χρυσίον τῷ πυρί.
 οἷ γε μὴν ῥήτορας, καὶ ὁ δα-
 νιφόρος ἔστι, καὶ ὁ φιλοσο-
 φῶν φάσκοντος, πρὸς αὐτὰ
 οὕτω διακρίνεται καὶ διαμεί-
 νεται, ὅτι τῶν μάλιστα τῶν δὲ
 δοκιμῶντων φιλοσόφων (πρὶ
 μὴ γὰρ τῶν ῥητόρων, τί δὲ λῆ-
 γαν;) ὁ μὴ δυνάμενος δι-
 αλέσθαι, ἀλλὰ ἐκ αὐτῶν ἑλ-
 λει, καὶ μὴ δὲ σιφιστεύει, ὡς
 πρὸς τῶν μάλιστα αὐτῶν.

non videt parasitū utquam
 non contemptorem esse glo-
 ria, quippe cui nihil curae
 est quam de se homines opi-
 nionem obtineant? At uerò
 ipsos rhetores atque philo-
 sophos non saltem illos omnes
 aliquos, sed in uniuersum
 omnes, fastu atque gloria
 transuersos agi quispiā in-
 uenerit, ac non tantum glo-
 riae deditos, sed quod adhuc
 turpis est, argenti suentis-
 simos. Sedenim parasitus
 hoc erga pecuniā affectus
 est animo, quo non aliquis
 negligentiore erga lapillos
 passim proiectos in litorē
 animatus est. Ac nihil illi
 inter aurum & ignem ui-
 detur esse discriminis. Rhet-
 ores autem, & quod ab-
 surdum est, etiam illi qui phi-
 losophiae professione se uen-
 ditant, tam auide argento
 inbiant, quasi hac ratione

Tertium

ὁ δὲ παρὰ τῷ βασιλεῖ ὑπὸ
 τῷ σωάνῃ ἰμοῖος μισθὸν αἰ-
 τᾷ, καὶ ἐκ αἰσχυρῶν. ἔτι περι-
 ούτης αὐτὸν διὰ τὸ τοῦ ἀποῦ
 μᾶ, καὶ μισθοφορῆ, καθάπερ
 Ἰσδοὺς ὁ Σκύθης αἰχμάλωτος·
 καὶ ὁ δὲ αὐτὸ τὸ ἔνομα αἰσχυ-
 ρίται, ὅτι μισθὸς ὁ λαμβάνει.
 ὑποῖς δ' αὖ ὁ μόνον ταῦτα
 περὶ τούτου, ἀλλὰ καὶ ἀλ-
 λὰ πάθη, εἰς τὸν λυπᾶται καὶ ἐρ-
 γᾶς καὶ φθίνους, καὶ παυτοί-
 ας ὑποθυμίας. ὁ γὰρ μὲν παρὰ
 σιτοῦ ἔξω τούτων ὄχι μὲν ἀπάν-
 των· ἔτι γὰρ ἐργίζεται διὰ ἀ-
 νεικῆς κακίας, καὶ ὅτι ἐκ ἑστῆς αὐ-
 τῷ ὅτῃ ἐργιᾶται. καὶ ὁ ἀγα-
 νακίᾳ αἰετὶς δέπειται, ὁ ἐργῆ αὖ
 τῷ χαλιπρῶν μὲν, ὁ δὲ σκυ-
 βρωπῶν ὁ δὲ μὲν ἀποφράζεται,
 μᾶλλον δὲ γίγνεται, καὶ οὐα
 φράσσεται τὰς ξυώντας. λυπᾶ-
 τῇ γὰρ μὲν ἡ πῖστα πᾶσι, ἔτι

Tertius à rege similiter pre-
 mium flagitat, non ob aliud
 nisi quòd cum illo conuersa-
 tionē societ. nec pudore suf-
 funditur. Est præterea alius
 qui iam ætate confectus,
 non ob aliud peregrè profi-
 ciscitur, quàm ut lucrum fa-
 ciat, aut stipendio mercat,
 non aliter atque Indus qui-
 spiam aut Scythia captiuus.
 Neque eundem pudet nomē
 nis, quòd merces sit illud
 quod accipit. Non ὁ solū
 uerò his uitijis eos inuenies
 obnoxios, sed sunt adhuc a-
 lij degeneris animi affectus,
 quibus sunt plenissimi, nem-
 pe molestæ perturbationes,
 iracundia, inuidencia, ac
 omnis generis concupiscen-
 tia. Parasitus autem his o-
 mnibus uacans affectibus,
 neque irascitur, propter animi tolerantiam, tum etiam
 q. illi nemo sit cui irasceretur. Atq. etiā si quando uictus mē-
 tis impotentia indignatur, nihil tamen mali aut iniuriæ, i-
 racundiæ impulsu designat perperā: quin potius risum o-
 mnibus eius excandescencia excutit, ac oblectamēto est con-
 uersantibus. Minime uerò omniū perturbatur, tristitia aut
 ulla mentis molestia discruciat. Etenim tam præsens illi
 para-

ἢ τίχνη παρασκευάζουσιν
 αὐτῷ, ἢ χρησιμεύουσιν, μὴ ἔχον
 ἐκ τῆς λυπηθείας. ἔτι γὰρ χρὴ
 μάλιστα εἶναι αὐτῷ, ἔτι οἷον, ἔτι
 τι οἰκίτης, ἔτι γυναικός, ἔτι πα-
 τέρων, ἢ διαφθερομένων, πάσης
 τούτων αὐτῷ ὅτι λυπηθείας τὴν
 ἔχοντα αὐτὰ, ἢ τὰ ταῦτα ἀ-
 ηόλμαται. ἰδιθυμὸς ἢ ἔτι δὲ
 ἔτι, ἔτι χρημάτων, ἀλλ' ὁ-
 λή ὁράειν τινός. Τὸ, ἀλλ', ὁ
 Σίμων, αἰνέει γὰρ ἰνδράδην ῥο-
 φῶν λυπηθῆναι αὐτὸν. ῥα, ἀ-
 γνῶναι, ὁ τυχεύειν, ὅτι δὲ ἀρ-
 χῆς ἐστὶ παρασιτός ἐστιν ὁ-
 τῶ, ὅτι ἀπορῶ ῥοφῶν· ὁ δὲ
 γὰρ ἀνδρὶ, ἀπορία ἀν-
 δρίας ὅτι ἀνδρὶ, ὁ δὲ φρό-
 νιμος, ἀπορία φρονῶν ὅτι φρό-
 νιμος· ἄλλως γὰρ ἐπὶ παρα-
 σιτῶ αὐτῷ ἐστὶν. περιέεται ἢ ὁ
 μὴ περὶ παρὰ σίτου ἵκταιν ὁ-
 τῶ, ὅχι μὴ ὄντῶ. ἀλλ' ὁ μὴ ὁ
 ἀνδρὶ, ἄλλως, ὁ παρὰ σίτου
 ἀνδρὶ, ὁ δὲ φρόνιμος, ὁ
 μὴ, παρὰ σίτου φρονῶν, μὴ
 ποῦ. Nos enim de eo qui re ipsa parasitum agit, loqui-
 mur, nō de eo qui solū parasiti nomen falsō obtinet. Iam si
 fortis nō alia ratione, q̄ presente fortitudine fortis, & sa-
 piens presente sapientia sapiēs habendus est; sequitur, neq;

parasitica suppeditat adue-
 sus omnes molestias remedi-
 um, ut nulla etiam causa ex-
 sistat quamobrem afficia-
 tur tristitia. Neque enim illi
 sunt opes, neque domus, neq;
 famulus ullus, nō uxor, nō li-
 beri, quib. pereuntibus habē-
 tem discrucari animo omni-
 no necesse est, si borū iactu-
 ram fecerit. Atqui neq; glo-
 ria ullius est appetens, neq;
 opulētia: sed nec formosum
 quenquam desiderat. TYC.
 Veruntamen, ὁ Simo, planē
 consentaneum est, illum ob
 uictus indigentiam pertur-
 bari animo. P A R. Ignoras,
 ὁ P Tyciade, statim inuid
 hunc nō esse parasitū, qui-
 cūq; laborat uictus inopia.
 Neque enim p̄ fortis, inopia
 fortitudinis fortis perhiben-
 dus est: neque sapiens, sapi-
 entia penuria sapiens putan-
 dus: alioqui parasitus esse nō
 posset.

parasitum

ὁ παράσιτος δὲ, παρσίς τῷ
 παρασιτῶν παράσιτος ἵσται.
 ὡς ἂν γὰρ τὸ μὴ ὑπάρχει αὐ-
 τῷ, πρὶ ἄλλοις τινὲς, καὶ ἔχει
 παρσίς τῷ τῷ σκελετῷ. Τῷ. ὅ
 αὐτὸν ὁ δὲ ποιεῖ ἀποφύγει παρσί-
 σιτος ῥοφῶς. π. α. λ. οὐκ, ὡς
 ἔσ' ἰδιὸς τῷ, ἔσ' ἰπ' ἄλλῳ ἰ-
 στήν, ὅτ' ἡ λυπηθῆναι αὐτὸν. καὶ μὴ
 καὶ πᾶσι τοῖς ὁ μὴ φιλόσοφοι καὶ
 ῥήτορες φοβῶνται μάλιστα, τὸς
 γὰρ τοὺς πλάττει αὐτὸν ἔργου τις
 αὐτὸν μὴ ξύλα προέχοντες, ἐκ
 αὐτὸν δύνει, αὐτὸν μὴ ἰσχυρῶς,
 ὡς πλομενὲς καὶ τὰς θύρας
 αὐτὸν μάλιστα ἰσχυρῶς ἀποκλεί-
 οντας, καὶ τις αὐτὸν νύκτωρ ἰ-
 σχυρῶς αὐτὸν αὐτὸν, διδόν-
 τας ἵδ' αὐτὸν ἰσχυρῶς τῷ δομα-
 τὶς προσέθωπον, αὐτὸν καὶ τὸ
 ὡς μὴ ὑπὸ αὐτὸν αὐτὸν ἰσχυρῶς.
 γρημὸν ἵδ' αὐτὸν νύκτωρ, ὁ δὲ
 καὶ μάλιστα θορυβῆται, αὐτὸν
 γρημὸν. καὶ αὐτὸν ὁ δὲ ἰσχυρῶς
 ἵδ' αὐτὸν, αὐτὸν ἰσχυρῶς ἰσχυρῶς
 φοβῶνται

parasitum, nisi parasitandi
 facultas suppetat, parasitum
 esse posse. Quare nisi hoc il-
 li suppetitum fuerit ab alio,
 nequaquam parasitus exi-
 stimandus est. TY C. Proin
 de parasitus nunquam ali-
 menti laborabit inopia?
 P A R. Ita quidem apparet.
 Itaque neque huius neq; alte-
 rius cuiuspiam rei gratia dis-
 cruciatur animo. Verum om-
 nes ad unum philosophi
 pariter atque rhetores, ma-
 ximo semper in metu sunt.
 Illorum igitur plurimos ple-
 runque ligno armatos in pu-
 blicū prodire uidemus: quod
 procul dubio non facerent,
 nisi armatos metuerēt. Quid
 quod etiam ianuas probe op-
 pessulatas concludunt, metu-
 entes ne quis noctu domum
 ingressus, illis perniciem ma-
 chinetur. At parasitus edi-
 culæ suæ ianuā quidem clau-

dit, sed planè incuriosè & temere, ne uidelicet uenti uiolen-
 tia irruens aperiat. Caterū noctu orto tumultu, nō ma-
 gis animo timore cōcutitur, q̄ si nullus exiisset. Præterea
 per sola loca iter faciens, nullo accinctus gladio ambulat.

nihil

φοβάται γὰρ ἔδην ἑδάμῃ. φι-
 λασίφης δὲ πολλῆς αἰσιν
 γὰρ, ἑδραῖος ὄντος δεινῷ, τίς α
 ἰνδοκασαμένους· ξύλα μὲν γὰρ
 ἔχουσι, καὶ εἰς βαλανείων ἀπιδύ-
 τες, καὶ ἐπ' ἀφίστην. παρασίτοι
 τὸ μὲν τοὶ ἑδῆς ἔχου κατηγε-
 ρῆσαι μοιχεύειν ὁ βίαν ἢ ἀρπα-
 γήν, ἢ ἄλλῃ τι ἀδικήματα ἀ-
 πλάσσειν ὅτι γὰρ τοῦτο, ὅτι αὐ-
 τὸν παράσιτος, ἢ αὐτὸν
 ἰκάνει ἀδικαῖα, ὅτι εἰ μὲν χυ-
 σαι τύχῃ, ἅμα τῷ ἀδικήμα-
 τι, καὶ τὸνομα μεταλαμβάνει
 τὸ ἀδικήματι. ὅσοι δὲ
 ὁ κανὼν, ὁ τὸ ἀγαθὸς, ἀλλὰ
 φαῦλος ἔστι λαμβάνει, οὗ-
 τως, οἷμα, ὁ παράσιτος, ἰαν-
 τι ἀδικῶν αὐτὸ μὲν τὸτο, ἐπὶ ὅ-
 δῃ, ἀποβάλλει, ἀνὰ λαμβά-
 νει δὲ, ὁ ἀδικῶν, ἀδικήματα
 καὶ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλο-
 σοφῶν ἀφθοναὶ ὁ μόνον ἰσχυ-
 ροῖται

nihil enim prorsus usque
 gentium metuit. At ego se-
 penumero vidi philosophos
 nullius periculi ne suspicio-
 ne quidem existente arcus
 apparantes. Semper enim
 baculis et armati incedunt,
 atque etiam si quando in
 balneas lotum abeunt, aut
 uocat; ad prandium. Nullus
 uero est, qui parasitum aut
 adulterum, aut uolentiam, aut
 rapinam, aut alterius cuiuspi
 am delicti insimulare possit:
 quoniam qui talibus uitis esset
 contaminatus, iam non am-
 plius parasitus foret perbi-
 bendus, sed se ipse grauissi-
 mæ iniuriæ exponeret. Ita-
 que adulterium flagitiosè
 committens, unâ cum perpe-
 trato delicto etiam flagitij
 nomen incurrit. Quemad-
 modum autem qui impro-

bis fuerit, non bonus sed malus habendus est: sic quoque pa-
 rasitus si quid turpiter in se admiserit, illud ipsum quod sue-
 rat abhincit, assumit autem id quod deliquit per flagitium.
 Caterum eius generis praua facinora permulta extant à
 philosophis et rhetoribus turpissimè perpetrata, quæ non
 nobis tantum comperta sunt; utpote quæ nostro tempo-

αὐτοῖς γιγνόμενα καὶ ἡμᾶς,
 ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολοῖα
 ἡμετέρᾳ ὑπομένεμα ἔχμεν
 ὅν ὁ δίκασαν. ἀπολογία μὲν γὰρ
 Σωκράτους ὄντι, καὶ Αἰσχίνου καὶ
 Υπερίδου καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν
 κλέστων σχεδὸν τι ῥητόρων καὶ
 σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀ-
 πολογία. ἐὰν ἔχῃ τις ἀπάν-
 κλιον πρὸς παρῆσιτόν τινα γι-
 γραμμένον. Τὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ Δία,
 ὁ μὲν βίβει τὸ παρασίτου κρέ-
 των ὄντι τὰ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν
 φιλοσόφων, ὁ δὲ βάναται φαν-
 λότορος Πά. πάντων μὲν ὅν
 τὸν αὐτίον, παρασίτου δὲ δα-
 μοσύτορος. φιλοσόφους μὲν γὰρ
 ἰσμεν ἀπαντας, ἢ τὸς πλά-
 γους, κακῶς κακῶς ἀποθανόν-
 τας· τὸς μὲν κατὰ δίκην κα-
 λυπότες ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀ-
 δικήμασι, φαρμάκων, τὸς δὲ
 καθάπερ δύνανται τὸ σῶμα ἀ-
 παῖν, τὸς δὲ ἀπὸ δυσείας φθι-
 νύσαν.

exploratum habemus, philosophos fere omnes, aut il-
 lorum maximam partem, malo extinctos esse exitio;
 nonnullos condemnatione iudicij in maximis flagitijs ma-
 nifesto, deprehensos, & sumpto ueneno: alios toto cor-
 pore exustos, plerosque urinandi difficultate absumptos;

Κκκ alios

re saltem designata forent;
 sed libris editis relicta monu-
 menta habemus eorum faci-
 norum quorum illi auctores
 extiterunt. Extat apologia
 Socratis, extat Aeschinib; at-
 que Hyperida, neque nō De-
 mosthenis. Ac ferme pluri-
 morum rhetorū atque phi-
 losophorum defensiones e-
 tiam hodie leguntur. At nul-
 la extat parasiti apologia;
 nec ullus est qui pro uero
 affirmare possit; parasitō
 iniuriarum scriptam esse
 dicam. TYC. At Y per Io-
 uem parasitus meliori quā
 rhetores atque philosophi
 uiuendi conditione fruuntur,
 fato tamen deteriore ab-
 mitur. PAR. Equidam lon-
 ge diuersum est quod dicis:
 nam ex fato multo felicio-
 re functus ē uiuis migrat pa-
 rasitus. Quippe compertē

νίσσοντας, τὲς δὲ φυγί-
 τας. παρασίτου ἢ θανάτου ἢ
 δαίς ἔχει τοῦτον ἀπὸν, ἀλ-
 λὰ τὴν σὺδαιμονίστικον, φα-
 γίντω ἢ πίντω, ἢ δὲ τις
 καὶ δοκῇ βιάσθαι τιτυλοτυκί-
 οναι δανάτῳ, ἀπικτήσας ἀπὶ
 θανά. Τυ. ταῦτα μὲν ἰκανῶς
 διαμειλλομένους τὰ πρὸς τὴν
 φιλοσόφου, ἀπὸ τῶ παρασί-
 τῳ, λοιπὸν ἢ, ἢ καλὸν ἢ δυ-
 σαιτίας ὅτι τὸ κτῆμα τῶν τῶ
 κρίνοντι, παρὼ λίσσιν, ἰμοὶ
 μὲν γὰρ δυνάσιν, ὡς παρὼ οὐ-
 βγυτῶντις ἢ χαρὶς μὲν, κρί-
 νει αὐτὸς εἰ πλεονέξῃ, ἢ ἂν
 ἴστω αἰσχυρῶν τῶν φερεμένων.
 Γα. ὡς ἡλίθια γινώσκῃ, ὡς Τυ-
 χιάδῃ, ταῦτα εἰ μὴ δυνάσθαι
 γινώσκων, ὅτι πλεονέξῃ ἢ
 οὐκ, ἢ ἢ τὸ γύγῃ χρυσίου ἔχει,
 μόνῃ ἰδίῳ, πένες ὅτι, καὶ
 πρὸν αὐτὸν παρασίτου, πλε-
 ονέξῃ δοκῇ, ἢ ὡς παρὼ στρατιώτου
 χαρὶς ὅπλων, ἀτιμότης ἢ
 ἰδίῳ αὐτὸν πορφύρας, καὶ
 etiam si Gygis opulentiam possideret, solum edentem esse
 pauperem? Atque ille progrediens in publicum non comitan-
 te parasito, mendicus est. Et quemadmodum miles sine ar-
 mibus habetur despectior, et uestis sine purpura nilior, et
 equus

alios ex fuga retractos
 atque occisos. At quis
 tandem tali quopiam exitio
 parasitum sublatum esse re-
 ferre potest? sed mors feli-
 cissima ferè illi contingit e-
 denti atque bibenti. Quod
 si quis etiam uiolenta morte
 defungi uidetur, mortuum
 auolasse creditur. TYC.
 Hæc X equidem satis superæ
 que tibi pro parasito cōtra
 philosophos decertata sunt.
 Superest ut et illud expli-
 ces, num honesta et utilis
 sit hæc alenti possessio. Si-
 quidem opulentiores mihi
 uidetur parasitos alere, tan-
 quam officiosi, et beneuo-
 lè gratificantes illorum te-
 nuitati: quod ego ei qui ali-
 tur, dedecus esse existimo.
 P A R A. Quam simplici-
 ter fatuum te esse constat, o
 Tychiade, si hoc nequeas in-
 telligere, hominem diuitem
 equum

ἵπποις αὖν φαλάκρῳ, ὅταν καὶ
 πλάσι· αὖν παρσιότες, ἢ
 πεινέει τις, καὶ οὐτιλὴ φαίνε-
 νται· καὶ μὴ δὲ πλάσι· καὶ
 σμάτῳ ὡς αὐτῷ, τὸν ἢ πα-
 ράσιτον πλάσι· καὶ ἀδικοῦσι καὶ
 σμά, ἄλλως τὶ οὐκ ὀνειδὲς αὐ-
 τῷ ἔστιν ὡς οὐ φησ, τὸ παρα-
 σιτῶν, ἐκείνῳ δαλονότι, ὡς
 ἐπείτῃν χάριον. ὅπως γε
 μὴ τῷ πλάσιῳ τῷ λυσιστι-
 λῆς ὅτι, τὸ τρίτον τὸν πα-
 ράσιτον, ὃ γε μετὰ τὸ κα-
 σμᾶσαι ὡς αὐτῷ, καὶ ἀσφα-
 λῆσαι πολλὰ ἐκ τῷ τέτῳ δαρυφο-
 ρίας ὑπάρχοντι γὰρ μέγαν ἢ
 διὰ αὐτῶν ἀδικοῦσιν τῷ
 πλάσιῳ, τὸν ὅτιν παρασιτῶναι
 ἀλλ' ὅτι αὐτὸν ἀποβάλλει φαρμά-
 κῳ ἀδίκῳ, ἔχον παρασιτόν·
 τίς γὰρ αὐτὸν ἐλμύσσει ἐπιβλασ-
 σά τινι, τέτῳ προειδόντος καὶ
 προπίνοντος· ὡς δὲ πλάσιος
 ὡς κασμάτῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ
 ἐκ τῷ μεγίστῳ κινδύνῳ ὑπὸ
 τῷ παρασιτῶν ὁφείτῃ. οὕτω
 μὴ δὲ παράσιτος διὰ φιλο-
 mandente atque praeibente? Itaque diues non tantum
 à parasito ornatur, sed eius quoque opera à maximis pe-
 riculis tutus cōservatur. Ita enim parasitus propter chari-

equus sine phaleris leuior
 sic etiam diues egregie
 ampliter nummatus, longe
 apparet sine parasiti satellē
 tio humilior atque contem-
 plior. Atqui parasitus quo-
 que non parum ornamento
 est diuiti, diues parasito nō
 item. Alioquin neque probriū
 est, ut tu ais, huic parasita-
 ri, ut praestantiori deterio-
 rem. Quod autem opulento
 utile sit parasitum alere,
 praeterquam quod ornāmē-
 tum non uulgare illi adiun-
 git, etiam securitatem mul-
 tam parasiti praesentia
 comitatus diuiti suppeditat.
 Neque enim quispiam teme-
 re pugna adoriētur diuitē,
 qui hunc illius lateri assis-
 tentem conspexerit. Sed ne
 que metuendum est eum ue-
 neno periturum, qui parasitū
 conuiuam habuerit.
 Quis enim auderet insidijs
 petere quempiam hoc prae-

τρυφᾶν, πάντα κινδυνὸν ἐ-
 πορεύεσθαι, καὶ ἐν αὐτῷ παραχρη-
 σάσθαι τῷ πλεονεξίᾳ φαγῶν μό-
 ρον, ἀλλὰ καὶ ἀπειθεῖν αἰ-
 ρᾶται συμφαγῶν. Τυ. πάντο-
 τε μοι δεικνύς, ὦ Σίμων, διὰ τοῦ
 φιλοῦν, ὅς σε φέρει εἰς τὴν τῆς
 σκηνῆς τύχης, ἧς ὁσπότης αὐ-
 τὸς ἱκανός, ἀμύλητος ὢν,
 ἀλλ' ὁσπότης αὐτὸς τις καὶ τῶν
 γυναικῶν γυναικασμῶν καὶ
 πόνων, ἢ μὴ αἰσχίον αὐτὸ τὸ ἐν
 σκηνῇ εἶναι τῆς παρασκευῆς,
 ἀδύνατον καὶ ἄνθρωπον. ΠΑ. ὅρα δὲ τίς
 ἀπόκορπος, ἵνα σοὶ ἱκανὸς ἴ-
 γναι δεικνύς, καὶ παρὼν πᾶσι
 αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς
 τὸ ὁρωτὸν μου, ἢ ἄριστον εἶναι.
 φέρει γὰρ, ὅς σίτην οἱ παλαιὸν
 εἰς καλῶς. Τυ. ῥηδὴν. ΠΑ.
 τίς, ὅς σιτῶσθαι ἐχέῃ τὸ ἰδίον.
 Τυ. ναί. ΠΑ. ἐν αὐτῷ καθαρῶς
 τὰ τὸ παρασκευάζειν, ὅτι ἐν αὐτῷ
 καὶ ἐστὶν. Τυ. τὴν γὰρ, ὦ Σίμων,
 ὅσον, ὅς αἰσχρὸν φαίνεται. ΠΑ. ὅ-
 ρα δὲ, πάλιν ἀποκρίναί μοι πρὸς
 κάβυλον. ΠΑ. Quid autem σιτῶσθαι, nonne alere? TY. Sane
 uero. PARAS. Est ergo in confesso, neque aliud esse pa-
 rasitari. TYCH. At illud ipsum Simo est, quod tur-
 pe esse apparet, PAR. Age iterum mihi responde, quid tibi

tatis affectum qua diuitem
 ex animo cōplectitur. omni-
 bus semet obiectat periculis.
 Neque tantū concedit solum
 cibū sūmere, sed unā quoq;
 edens exoptat oppetere. TY.
 Omnia mihi, ὦ Simo, satis di-
 ferte diffusiisse uideris, nec
 quicquam quod ad artem tu-
 am commēdandam pertinet
 pratermisisti: neque ut tu di-
 xisti, ad hanc rem inexerci-
 tatus accessisti, sed planē o-
 mnium instructissimus atq;
 exercitatissimus. Q. Quod re-
 liquum est, scire gestio an pa-
 rasiti compellatio nō turpis
 & dedecorosa habenda sit.
 PA. Vide quod responsionem
 à me exigas, si sufficienter su-
 per his uerba tibi fecisse ui-
 deor. Responde uerò mihi
 uicissim ad questionē, si re-
 ctè factum existimas. Age
 σίτην prisca illi quo uocantur
 nomine? TY. Alimentum uo-

discrī-

πρόσωπὸν σοὶ δοκῶ διαφθεῖναι, καὶ
 προκαλεῖσθαι ἀμφοῖν, πότε-
 ρον αὐτὸν τοῖς ἑλλοῖς, ἢ ἄρα γὰρ τὸ
 πλῆν, ἢ τὸ παραπλῆν; Τυ.
 τὸ παραπλῆν ἰσχυρῶς. Πα. τί
 ἦ, τὸ βίχην, ἢ τὸ παραβί-
 χην; Τυ. τὸ παραβίχην.
 Πα. τί ἦ, τὸ ἱπποσύνην, ἢ τὸ
 παραἱπποσύνην; Τυ. τὸ πα-
 ραἱπποσύνην. Πα. τί ἦ, τὸ ἀκον-
 τίστην, ἢ τὸ παρακοντίστην;
 Τυ. τὸ παρακοντίστην. Πα. ὅ-
 κῃς ὁμοίως ἴδ' ἑλλοῖς καὶ τῷ ἑ-
 ὄντι μᾶλλον τὸ παρασιτῆρ.
 Τυ. ὁμολογῶν ἀνάγκη. καὶ σοὶ
 λοιπὸν, ὡς πρότερον πᾶσι δὲ, ἀ-
 φίσταμαι καὶ ἰὼ, καὶ μετ' ἄρι-
 στον, μαθησόμεθ' ὅτι τὸ
 χυλὸν, οὐδ' ἂν με αὐτὸς διδάσκει
 διδάσκων ἀφίσταται, ἵνα καὶ
 πρῶτον μαθητὴς σοὶ γίγνη-
 μαι. φασὶ ἦ καὶ τὰς μετῴκους
 μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν
 τίκτων.

mihi tibi ero discipulus. Perhibent autem
 tres primam prolem adama-
 re impensim.

discriminis esse uidetur, aut
 utrisq; propositis utrum ele-
 cturus esses, num nauigare,
 an adnauigare? TY C. Ego
 quidem eligerem adnauiga-
 re. PAR. Quid autem, cura-
 rere, an adcurrere? TY. Ad-
 currere. PAR. Quid autem
 equitare, an adequitare?
 TY. Adequitare. PAR.
 Quid autem, iaculari, an ad-
 iaculari? TY C. Ad iaculari.
 PAR. Proinde non alia quoq;
 ratione pro edere parasi-
 tari sat scio quoque eligeres.
 TY C. Velim* nolim sen-
 tentiæ tuæ refragari nō pos-
 sum. Ac te quidem in poste-
 rum, ueluti pueri, et sub au-
 roram et a prandio acco-
 dam, arti tuæ perdiscendæ
 operam daturus. Tu uerò eo-
 andem docebis citra inui-
 diam, ingenuè, quoniam pri-

ANNOTATIONES. GILBERTI COGNATI

Annotationes.

ARGUMENTVM.

Lucianus hic in argumento ἀδίστατος ἀνὴρ, exercendi ingenij gratia ludit. quod ueteres sophistas facere solitos esse scribit Gellius, ut ostenderet nihil esse tam incredibile, quod non dicendo fiat probabile, & nihil esse tam horridum, tam incultum, quod non splendescat oratione, & tanquam excolatur, teste Cicerone. Persuadet autem & astruit, parasiticam esse artem non inhonestam & incommodam, si quis ea rectè uti nouerit. Cuius usum si quis requirit, à Terentiano Gnathone discat, ut quicquid dixerint homines, laudet: & si quid negarint, neget, & illis ultro arrideat. Denique ipsemet sibi imperet omnia assentari, quando hic quæstus nunc est longè uberrimus: donec etiam multo usu abstrusiora huius artis mysteria cognoscat. Nemo iam ueritatis est patiens amplius, quia acerba auditu est. Deponat itaque omnem illam priorem cui assueuerat, libertatem, ac præter genium suum omnibus. Euge illud dulcisonum occinat, & illud: Dixti pulchrè, præterea: Facetè, lepidè, lautè, nunquam uidi melius. Breuiter ut homo erit, ita morem gerat, ita se ad eius mores attemperabit. Parasiti porro nomen apud ueteres honorificum erat, ac minime ignominiosum. Id quod ex Plutarcho licet intelligere. Sic enim ille scribit in Solone: ἰδιὸν δὲ τοῦ πολῶντος, καὶ τὸ περὶ τῆς ὑποδημοσύνης τῆς αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸς παρασίτην λέλειπεν: id est, Est autem & hoc à Solonis institutis in publico, plebi conuiuium exhibere, quod is appellat παρασίτην, quasi dicas, ad cibum sumendum accumbere. Athenæus item lib. 6. Dipnosophιστῶν, auctoritate Polemonis Samij, Heraclidis, Mopseatis ac aliorum cōplurium, ostendit parasiti nomen non aspernandum, nec inglorium apud ueteres extitisse, quod & ex uarijs & antiquis inscriptionibus probat, quarum & hæc una fuerit, ἀρχοντὶς ὁ παρασίτοις ἀνιδόσῃ. Cætera studiosus apud Athenæum inueniet. Huc pertinet quod Thomas magister scribit in Aristicis: παρασίτης ὁ τοῦ δημοσίου σιτηρίωνος ἐν ᾧ πρῶτον ἀνὴρ ἀτῖνοι, οὐ μόνον τοὺς ἐν ταῖς τοῦ δημοσίου τραπεζαῖς παραιτησόμενος λέλεπεν: id est, parasitos non tantum appellabant Attici adulatorces

adulatores illos qui apud diuitum mensas nutriunt, sed & eos, qui ob rem egregiè gestam publico sumptu in Prytaneo alebantur. Cuius & interpretes Aristophanis in Equitibus meminit, οὐδὲ μὲν οὐκ ἐπίσταται: id est, ne musicam quidem scio. Apud eundem in Aribus Sycophanta similiter excusat suam professionem: τί γὰρ παῖς, σκαπτήρ οὐκ ἐπίσταται: id est, quid quæso facerem, quando fodere nescio. Idem in Vespis: εὐγνώστῃ, ὡς δὲ γὰρ οὐκ ἐπίσταται: id est, ignosce, neq; enim canere edoctus est, quasi dicat, resiquarum imperitus artium, furto tantum rem parat. Diogenes cùm uideret mures ad mensam suam accurrentes, exclamabat: Ecce & Diogenes suos habet parasitos. Legitur Epigramma Ioan. Alexandri Brassicani nostri, quod cum huius dialogi argumentum ferè habeat, hæc dignum duxi ut ascribatur.

*Quæ Plauti scortum, nitidi quæ Gnatho Terenti,
Per cuneos multo sæpe lepore mouent.
Omnia nempe assentari quæstum esse probatum:
Tum digiti ad crepitum cuncta negare leuem.
Esse itidem incundum alienam inuisere mensam:
Vsq; eadè multis uina aliena placent.
Luciani illa hilaris Simon dum singula confert,
Longè equidem melius, si: sius atque docet:
Immo etiam expressum uideas de musca elephantum,
Adde & Socraticis cuncta probata modis.
Vsq; eadè nihil esse potest tam uile iacensq;,
Quod non ingenij tollere dona queant.
Ingenium credas imponere posse Colosso,
Pigmeum adiuncti uiribus eloquij.
Cætera Lucianus per se tibi dicet abundè,
Dum uarijs miscet seria ubique iocis.*

a Siue serui, siue ingenui.) Summa personarū diuisiō hæc est. Serui aut nascuntur, aut fiunt! Nascuntur, qui ex ancillis nostris nobis gignuntur. Fiunt aut iuregentium, id est, ex captiuitate, aut iure ciuili, ueluti quum homo liber maior uiginti annis, ad participandum precium se uendundari passus est. Ingenui sunt, qui simulac nati sunt, liberi sunt, nondum seruitutis iugum experti, ut Libertini.

b Tum alijs sunt utiles.) Plato in Epist. ad Arch. Tarent. *ἄλλοι μακρὶνο ἅτι σὶ ἐνθυμείσθαι. ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὐτῷ μόνον γιγνόμενος, ἀλλὰ τῆς γένεσις ἡμῶν τὸ μὲν τι ἡ πατρίς, μὲν γέται, τὸ δὲ τι οἱ γέννησαντες, τὸ δὲ τι οἱ λοιποὶ φίλοι:* id est, uerū, & hoc te considerare cōuenit, neminem omnino nostrū sibi solum natum esse, sed ortus nostri partem sibi patriam uendicare, partem parentes, partem etiam amicos. Quam sententiam & Cicero in Officia sua retulit. c Videlicet musicæ. Antiquitās nihil eruditum habebatur sine musica. Vnde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primū instituebantur iuuenes Athenis, teste eodem Luciano in Gymnasijs. d Medicinæ. De huius artis excellentia, uide Abdicatum Luciani, paulo ante finem, & Erasmi nostri Encomium medicæ artis. Homerus Iliad. A. cū medici dignitatem explicare uult, ait:

Ἰατρός γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξεται ἄλλων. id est,

Vnus homo medicus multis equandus honore.

e Geometriz.) Hanc Lucianus in Hermotimo uocat admirandam. f Nam à philosophiæ studio.) Philosophiæ hypotyposis graphica habetur in Piscatore: laus, in Nigrino. g Architectonicam.) Architecturam disciplinam tanquam libero homine dignissimam, Vitruuius libro 1. capite 1. multis laudibus euehit. Architecturam porro pulchræ domus, habemus in Encomio domus. h Inopinata.) Id est, admirabilis. Cicero libro 3. Academicarum quæstionum 4. paradoxa interpretatur admirabilia, Quintilianus lib. 9. Inopinata. Extat hoc nomine libellus Ciceronis inscriptus. Hæc autem quia discrepant ab opinione populari, admirabilia uidentur. Vide Aul. Gellium libro 17. cap. 12. i Insaniam deam.) Pulcherrimum ac uerè Lucianicum commentum. Nam quemadmodum Homericus quidam horoes omnem noxam ac perniciem in Athenæ reiciunt, ita insanus si quid parum rectè fecerit, statim habet cui peccatum imputet, nempe insaniz, quæ mystas suas nonnunquam à grauib. supplicijs liberat. Onidius Tefiphoni furis comites adiungit, Insaniam, Terrorem, & Pauorem. k Phidiam statuarium.) Phidias Atheniensis fuit statuarius insignis: floruit autem Ol. mciade 83. Plin. lib. 14. Naturalis historiæ. l Phidias Ioue à se fabricato.) Pomponius Mela libro 2. In Achaia, inquit, quondam Pise Oeno-

mai, Elis & numen delubrumque Olympij Iouis, certamine Gymnico & singulari sanctitate, ipso tamē simulachro quod Phidiaz opus est, maximè nobile. Plinius de Ioue Olympio: Què nemo, inquit, æmulatur: propter scilicet excellentiam. Et alibi, hoc est lib. 36. Phidiam, inquit, clarissimum esse per omnes gentes, quæ Iouis Olympij famam intelligunt, nemo dubitat. Sedenim de Ioue Olympio omnia plena: nam non modò poetæ, sed & cæteri scriptores, ut Vitruvius, ut Strabo lib. 8. ut Valerius Maximus lib. 3. capite De fiducia sui: & Macrobius libro 5. Saturnalium. Phidias cum simulachrum Iouis Olympij præstantissimè absoluisset, interrogatus ex quo exemplari uultum Iouis tam insigniter expressisset: respondit, se Homericis uersiculis tanquam magistro usum fuisse. Extant autem ij Iliad. α.

ἢ Ἐλευθέρῳ ἢ Ἰπὸ ὀφρύσιν μὲν ὁ Λερναῖον.

De Phidia alia quædam annotauimus in Imaginib. m Dio-
mi philosopho.) Dion Alexandrinus natione, præcipuam in
philosophia laudem est consecutus. De cuius præstantia le-
ge Suidam Philostratum in Sophistis, & Synesium in libello
de laude Caluitij. Huius quoque mentionem fecit Lucianus
in Peregrino. n Ad hunc enim modum (speciatim.) Hoc
Plato docet in Cratylo, & post eum Cicero noster lib. 1. Offi-
ciorum. o Ars est.) Confirmatio à finitione artis, quæ est
apud Aristotelem libro 6. Moralium. Hanc Diomedes libro
2. Ciceroni adscribit. Hac proposita parasitus argutissimè
inde colligit, Parasitice esse artem. Deinde probat mino-
rem, secundum partes finitionis. p Ollæ uitiosæ.) Vt ærea
uasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Itaque
Diogenes aiebat sibi uideri mirum, quòd cùm ollam aut o-
perculum non emerent homines nisi pulsu ac tinnitu explo-
ratum, in emendo homine solo aspectu essent contenti: si-
gnificans hominem nulla ex re melius cognosci quàm ex ora-
tione. Ut igitur qui uas fictile teruncio parant emere, digi-
to pulsan, atque ex tinnitu reddito dignoscunt, sit ne inte-
grum, probæ argillæ, ac bene coctum: ita priusquam minis
emant hominem, oportebat ad dicendum prouocare, atque
ex oratione deprehendere qualis sit. Huc allusit Persius Sa-
tyra tertia:

-- Sonat uitium percussa malignè.

Kkk 1 Respon-

Respondet uiridi non cocta fidelia limo. Et rursus in 5.

-- Pulsu dignoscere cantus

Quid solidum crepet, & picta tecloria lingæ.

q Argentarios, seu nummularios.) Ἀργυροπικῆς argentarius, uulgò menfor & mēfarius, à Græcis νομματοδότης, & nūmularius & trapezita ferè idem significāt, nisi quòd argentarius maior negociator dicitur in Pandectis, de edendo, qui multorū pecunias acceptas custodit, quū opus fuerit redditurus, & cuius officium publicum est. Plaut. in Cūrc. nummularium & trapezitam pro eodē accipit Argentarius porrò non tam is qui pecunias publicas exigit est, quàm argēti opifex. Vide Alcibiad. lib. 1. ca. 24. Parerg. 1. Adulterinos homines.) Quod simplex nō est, neq; sincerum, id uulgato uerbo Græci λιβδολιαν uocant, hinc ducto uocabulo, quod aliud præ se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθερ τὸ Λιλον, uel φ Athenienses ob summū in Chios odiū, si cui malè uellent, huius nomen nominati solent insculpere, addita litera, ijsq; in terrā abiectis dira impre cari παρὰ τὸ τοὺς χιούς βολύπιφμ. Sed propriè nummū subzratum λιβδολιαν appellant. Et λιβδολιαν in sinceritatē seu corruptelam, uelut Aristoph. πολλὰ ἀφίλι τοῦ βίβλιβδολιαν. i. corruptionē uitæ ademit plurimam. Et λιβδολιαν corrupte re fuco, & qui pallent λιβδολιαντας appellant, φ aliquid morbi utijq; subesse uideat. s Qui cōuiuas.) Hæc Plat. sententia extat in dial. qui inscribit Gorgias, siue de Rhetor. t Quod arte caret.) Socrates in Gorg. Plat. μὴ δ' ἔχρη τῶν αἰτίαν, ἵνα δ' ἵχνιω οὐ καλῶ. u Finem.) ὅρον finem interpretatur, pro quo definitionem malim. x De fine.) Huc pertinent ea quæ Cic. scribit in lib. de Finibus bonorū & malorum. y Atqui abundē.) Comprobatio finis ab auctoritate Homeri quæ est Odyss. 1. in principio. z Sedenim.) Amplificatio testimonij à circumstantijs. A Philocteten.) Est apud Philostratum in Heroicis & Homer. in catalogo Nauium meminit. B Græcos compescuit.) Homerus Iliad. α. τὸν δ' ἀθανάτεις πίπαιρ ἱερὴν ὁσσεὶ πυρσας, &c.

C Indecoris uulneribus.) Hoc ipsum Ph lostratus in Heroicis commemorat. Et apud Ouid. libro 3. Metamorph. Ajax in Vlyssēm inuehitur. D Porrò Epicurus.) Confutatio Epicureorum finis ac uoluptatis à studio & cura illorum & finitio ac uoluptatis. E Porrectis & manibus.) Homerus Odyss. α.

αὐτὸς δὲ πρὶν ἢ αὐτὸς καὶ πρὶν καὶ πρὶν πρὶν αὐτὸς.

F Reliquum est.) Transito per diuisionem. **G** Sua antei-
re præstantia.) Conatur ostendere, parasiticā omnib. artibus
præstare, idq; uariè ab accidentibus, effectu & sine cōfirmat,
& primū in genere. **H** Etenim uniuscuiusq; artis studium.)
Aphthon. in **Chria** : **Isocr.** doctrinæ radices amaras esse dice-
cebat, fructus uerò dulces. **Amator**, inquit, eruditionis à labo-
ribus auspicatur, sed laboribus desinentibus inutilitatē, quod
quā philosophicè dictū ab eo sit, hinc licet perspicere. **Qui**
enim bonarum artium amore capiuntur, hij sanè cum pro-
fessoribus ac studiorum ducibus conuersantur, ad quos ac-
cedere formidolosum est. Et pueri quidem nunquam me-
tu uacant. Succedunt præceptoribus pædagogi formida-
biliore, qui etiam priusquam uerberent timentur. **Hiero-**
nimus in primum **Hieremæ** caput : Et quomodo nux siue a-
mygdalum amarissimum habet corticem, & testa durissima
cingitur, ut detractis austerioribus & duris, fructus dulcissi-
mus reperiatur : sic omnis corceptio, & labor continentie,
amara quidem uidetur ad præsens, sed fructus parit dulcissi-
mos. Vnde & uetus illa sententia est, **Literarum** radices a-
maræ, fructus dulces. **Chrysostomus** in **Epistolam** ad **He-**
bræos, **Homilia** trigesima : **Etsi** uirtus amara sit, tamen fru-
ctus profert dulciores, ut in arboribus cortex penè semper
amarus & asper est, fructus autem ipsi suauitate iucundi sunt.
Hieronymus aduersus **Rufinum** : **Literæ** marsupium non se-
quuntur, sudoris comites sunt & laboris, sociæ ieiuniorum,
non saturitatis, continentie, non luxurie. **I** His potissimū
honore.) In eandem sententiam **Horat.** dixit :

-- *Olim dant crustula blandi.*

Doctores, elementa uelint ut discere prima.

K Multo sudore paratæ dulcem fructum subministrant.) Si-
mitem sententiam protulit **Hesiodus** r. **Georgicōn** : **Asperam**
esse ad uirtutem uiam dicens, acumen uerò molle. Nam idem
quod **Isocrates** docuit. **Hesiodus** enim uiam, **Isocrates** autem
radicem appellauit, diuersis uerbis eandem uterq; sententiā
demonstrantes. Vide adagium : **Difficilia** quæ pulchra. **Cic.** **Vir-**
tutem sudori dii immortales anteposuerunt, longa autem est
& ardua uia ipsa, & aspera primū, ubi in cacumen uentum
est, facilis est, quæ dura existerat. **Basilii** de exhortatione.

ad Ba.

ad baptismum: Quis dormiens trophæum fixit? quis in detestatis actibus corona fortibus uiris debita ornabitur? Nullus minimè currens brauium assequetur. Labores gloriam pariunt, & angustiarum periculaque coronas promerentur. L. Poesis.) Plato in dialogo cui titulus Ion, siue de furore poetico, Lucianus in Encomio Demosthenis in principio. Atque huc facit illud Ouidij:

Est deus in nobis, agitante calescimus illo.

M Plantam inserit manibus.) Est locus Homeri Odyss. 9. de Cycloperum & Insularum fortunatarum terra:

Οὐτὶ γῆρας οἱ χερσὶν φύτεν οὗς ἀροῦσιν,

Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπερα καὶ ἀνέροτα πάντα φη σῖται. id est,

— Nec manibus terra plantaria fingunt,

Vomere nec segetem proscindunt: quin ea cuncta

Nullo semine, & nullo nascuntur aratu.

De iisdem insulis Horatius in Odis:

Reddit ubi Cererem tellus inarata quotannis,

Et imputata floret usque uinea.

Hinc sumptum est & natum, ut quæ citra nostram operam casu nobis eueniunt, ἄσπερα καὶ ἀνέροτα contingere dicantur.

N Itaque.) Epilogus. O Age nunc deinceps.) Transitiō.

Hactenus in genere cum omnibus artibus comparauit parasiticam, & speciatim philosophiæ ac rhetoriæ præfert.

P Primum quantum.) Argumentum à certitudine & constantia artis, collatione cum utraq; facta. Q Plerique.) Quintilianus lib. 2. cap. 17. & Plato in Gorgia.

R De philosophia opinio.) Hoc elegantissimè docet Max. Tyrius Platonicus ferm. 19. Nimirum quosdam philosophiam artium omnium

constantissimam in multos populos distraxisse, &c. S Porro autem.) Collatio parasitiæ.

T Quod autem.) Aliud à signo & studio sectantium. V Ego tibi.) Exemplo philosophorum, qui parasiticam sectati sunt, quorum omnium mentionem facit, quos Lucianus hic commemorat. Suidas in di-

scipione αἰγιονόκος. Idem Laertius, qui inter dialogos Aeschinis scribit, Miltiadis titulo quendam inscriptum fuisse. X Aristippus.) Genere Cyrenaicus, maximè uoluptarius fuit, canis

regius à Diogene nominatus, & assentaretur Dionysio, ad hunc Stratonem, uel ut alij, Platonem dixisse tradunt: Tibi

solij

foli & chlamydem & uestem reiſculam ferre datum eſt. Erat enim ei ingenium facile, ut ſe accommodaret loco, tempori, perſonæ, & omnem euentum ſine triſticia ſerebat. Vitam eius Diogenes Laertius deſcribit libro 2. Chlamys autem grammaticis uestem purpuream ſignificat. Itē Valerius Maximus libro quarto, capite tertio. Et Horatius lib. 1. Epist. ad Scaurum.

*Si pranderet olus patienter regibus uti
Nollet Ariſtippus ſi ſciret regibus uti,
Faſtidiret olus. --*

¶ Nicia) Siquidem à Syracuſanis in carcerem coniectus ſibi mortem conſciuit, ut Plutarchus & Iuſtinus copioſè ſcribūt. Lucianus ad Siciliam alluſit, in qua Plato paraſiticam inſeliter exercuit. Nicia autem aduerſa cum fortuna pugnavit. Z. Ariſtoſenus Muſicus.) Muſicus dictus fuit à patre, Muſicæ præcipuo magiſtro, autore Suida. Stephanus de Urbibus in diſtione Tarentum, ſcribit hunc fuiſſe patria Tarentinum, quem & inter celebres Pythagoricos commemorat. Hunc etiam Cicero & Gellius ſæpe citant. α Nelei paraſitus.) Hunc Athenæus lib. α. Aupnoſophiſt. Sn. inter eos reges commemorat, qui bonorum voluminum immenſam copiam, ac inæſtimabiles theſauros congeſſerint. β Euripides apud Archelaum.) Hoc abundè docet Suidas & Gellius libro 15. Is cum in conuiuio formoſum Agathonem amplecteretur deoſculareturque, cui iam barba prouenire cœperat: Archelaus amicis dixit: Ne miremini, nam pulchrorum etiam autūmnus pulcher eſt. Ciuilit̃er excuſauit amicum apud amicos. Pſuſanias in Græcia Attica (qui primus illi liber eſt) eum recenſet inter eminentiſſimos quosque uiros, qui cum regibus familiariter uixerunt. Siquidem apud Polycratem Sicilia tyrannum uixit Anacreon, cum Hierone Aechylus & Simonides, cū Dionyſio qui poſterior tyrānus fuit in Sicilia, Philoxenus, cum Antigono Macedonum rege, Antagoras Rhodius & Aratus Solenſis, &c. γ Anaxarchus apud Alexandrum.) Huius extat hæc improba ad Alexandrū uox. qui, ut Arrian prodit, conſolaturus Alexandrum, uino & ira, conſultoribus peſſimis ſucumbentem, atque ſe ob Cliti necem diſcruciantem: Antu Alexander ſapientes, inquit, ueteres ignoras, ideo aſſidentem Ioui iuſticiam feciſſe, ut quicquid à Ioue decretum ſancitum

fancitumque foret, id iure factum uideretur? Ita magni acta & gesta regis primum quidem ab ipso rege, deinde ab alijs iusta censenda sunt. Sed mea utique sententia, si approbentur ista, ut ab sapiente ac uerè prorsum enunciata, bone deus quantum inde erumpet malorum? Qui calamitatum laxabitur sinus? Documento sit ipse Alexander, quem ita Anaxarchi præcepto imbutum proditur memoriæ, ad id uersanæ productum ut iam diuinos sibi deposceret honores. Quid ita adulanter insinuas Anaxarche, assidere Ioui iusticiam. Imò uerò si coniectatio non me fallit, non assidet iusticia Ioui: sed ipsa iusticia est, ac fas ipsum, & legum uetustissimus omnium, ac perfectissimus Ita certè ueteres prædicant, edocentque absque iusticia nec ipsum quidem Iouem rectè posse imperare. Ea uerò iuxta Hesiodum incorrupta uirgo est, pudoris ac castitatis, utiliumque conturbernalis. Proinde reges item ad id est, castos uenerabilesque nuncupare poetæ solent. Hinc ergo colligendum, regiam facultatem esse sublimam, præcellensam, multis uirtutibus circumseptam constipatamque, curis innumeris anxiam, & omnino uitam censei laboriosissimam; si incumbentem oneris magnitudinem rectè metiaris, gerasque pro ratione & dignitate. Proinde Seleucum regem dicere solitum scimus: Si multi scirent quantum sit negocij, tantummodo tot epistolas scribere ac legere: nec humi proiectum diadema tollerent. Quin & Philippus in regione speciosa castra metaturus, cum moneretur illic non esse pabulum pro iumentis: O Hercules, inquit, qualis est nostra uita, si etiam ad asinorum commoditatem uiuere cogimur? Certè Anax ueteribus rex dicebatur, quod Plutarchus tradit & repetit Eustathius, quia anacos dicitur medela, quod illis subditorum cura incumbat. Anaxarchi mensinit etiam Laertius & Theodoritus Cyrensis Therapeutices libro octauo. A Sunt in uita.) Ab usu eorum qui ipsas profitentur, uiribus per diuisionem temporum belli ac pacis. t Annunciatum est.) De tempore belli: & quales circa hoc philosophi ac rhetores. ? At dux belli denunciat ut ad delectum faciendum iuuenes.) Qui de militari disciplina libros posteri reliquere, eos haud serè quèquam minorem septè aut decem annis, aut sex & quadraginta maiorem, militiæ & tyrosinio adscribi uoluisse constat. Idque à Seruio Tullio ue-

vere censione cautum fuisse primum, quod a quo subsequente à Caio Graccho lege sacra sancitum fuit. Causa autem hæc est, quod citra eam ætatem aut supra, uelut immaturos aut præduros, & effectos militiæ rudimentis minimè idoneos putarunt. Ideo uetus constitutum erat, iuuenes nisi post pubertatem, & primo flore ætatis dum per ætatem laborem militarem ferre possent, florentes uiribus, & ex urbana, sæpius agresti iuuentute rusticis operibus duratos, militari sacramento & muneri adigere, singulosq; militiæ per numerum in iuniorum tabulis adscribere, qui catalogi dicti: illosque ex corporis habitudine si apti militiæ, si lato pectore, si cervice erecta, si fortis & strenuus: quæ species, qualisq; uigor, & quod robur uirium foret internoscere, ut illorum forti fidelique opera resp. uti possit. Nam nimis pinguem, deformem aut mancū, desidem aut uecordem, tanquam minus utiles militiæ non adscribebant. Quippe j Cato Censorius pinguem militem uelut reipub. incommodum iure incescit: cuius inter guttur & inguen cuncta sub uentris dominio forent. In qua semel adscriptus nisi propter demerita exautoratus foret, ipso nolente deleri nequibat. In quo id sedulo cauebatur, ut primum militiæ uinculum putarent, sacramenti religionē: secundum, singulorum amorem uelut inexplicabilem nexum, cum his qui unā morerent: tertium, deferendi nefas. Εἰς τὸν κατάλογον.) Suidas: (κατάλογος ἡ ἀπογραφὴ τῶν ὀφειλόντων στρατεύεσθαι, καὶ ἡ ἐξερρίθμωσις ὁ πῶς ἑφ' οὗ ἐνέγραφοι τῶν ἐκκατανομένων τὰ ἐνέματα, id est, Catalogus est descriptio illorum, qui in militiam delecti sunt, siue connumeratio aut album, in quo describuntur militum nomina.

• Nunquid non.) Collatio Parasitorum. • Priorum philosophorum atque rhetorum.) Demochares dixit, quemadmodum nemo possit è thymbra, siue satireia facere bonam lanceam, ita nec è Socrate probum militem. Sentiens militibus conuenire ferociam, quā Socrates esset omnium iniuriarū tolerantissimus. Quidam hoc tribuunt Crateti. Vide Athen. lib. 5. Dipnosoph. • Equidem ex rhetorū numero Isocrates) Notū est, Isocrati desuisse τὸ λκαμ εἰς φωνῆς μέγεθος, τὰ λυριώτερα τοῦ γήτορος (ut inquit Dionysius) à gerenda igitur repub. abstinere coactus est. Hinc dixit, se mille drachmis docere: sed à quo ipse doceretur audaciam & uocis magnitudinem

gnitudinem illi se decies mille drachmas numeraturum. Is fo-
renses causas fugisse testatur in oratione de permutatione sa-
cultatum, cum inquit: Me uero nemo unquam uidit, nec in
conciliabulis, nec in iudicijs, nec in pratorijs, nec apud ar-
bitros: sed ita hæc omnia fugio, ut nullus ciuis alius. Cicero
in Bruto, siue de Claris oratoribus, dicit eum forensi luce ca-
ruisse. Sed eam gloriam inter parietes aluisse Suidas ὁ δὲ
μὴ τ' ὄνως τῶν ἀπορίων δίκας οὐκ εἶπεν, id est, propter uocis
defectum causas non egit. Tzetzes ἀλλέταρ' ἀνθρώπων δ' ἢ
ἰσοπαῖτος πάντων. i. Isocrates omnium hominum timidiss. Per-
contanti quis fieri posset, ut quum ipse non esset ad dicen-
dum acedmodus, alios redderet idoneos? Quoniam cores, in-
quit, ipsæ quidem secare non possunt, ferrum tamen reddunt
acutum. Hoc uidetur imitatus Horatius:

— *Fungar uice cotis, acutum*

Reddere quæ ferrum ualet, exors ipsa secandi.

Demades, Aeschines, Philocrates, Hyperides, Demosthe-
nes, Lycurgus, Isocrates.) Hos omnes antiquos rhetores si-
mul Athenis ætas una tulit, quorum uitas posteris reliquit
Plutarchus, de quorum dicendi charactere abundè Hermo-
genes περὶ τοῦ πολιτικοῦ λόγου. Cicero de Claris oratoribus.
Quintilianus libro primo. Plutarchus quoque in Phocione
hæc longè fufius describit. Antesignanus illorum atque
coryphæus.) Nempe Demosthenes: quod & Plutarchus scri-
bit in Demosthene. Demosthenis claritatem atque uirtutem
memoriæ, animis quæ hominum commendauit etiam Lucianus
in Encomio Demosth. μ. Philippus Macedonum exitium.)
Verba sunt ex Philippicis Demosthenis, qui ad dicendum,
quàm pugnandum instructior fuit: v. Abiecto clypeo au-
fugit.) Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat,
ἀτάκῃ τυχῆ, id est, bona fortuna. Attamen cum ad pugnam
uentum esset, illico proiecto clypeo aufugit. Id quum illi
probro daretur, quod ῥιψαπίς esset, elusit euulgato uer-
siculo:

Ἄντ' ἂν φεύγω ὁ παλιν μαχίεσθαι: id est,

Vir qui fugit, rursus redintegrabit prælium.

Indicans uilius esse patriæ, fugere quàm prælio mori: mor-
tuis enim non pugnat, at qui fuga quaerit salutem, potest
in multis

in multis prælijs patriæ usui esse. Græcis autem prouerbiali conuicio dicuntur *ῥιψάσιδες*, ignaui ac timidi, qui que in acie locum deferunt, ac clypeum obijciunt. Usque adeo uero probrosum habebatur antiquitus clypeum abijcere, ut Lacedæmonij Archilochum è finibus suis iusserint excedere, quod descripsisset, satius esse clypeum abijcere, quàm interire, teste Plutarcho in Apophthegmatis Laconicis. Id Archilochi distichon refertur ab Aristophane in fabula cui titulus, *εἰσηνη*, cistque huiusmodi,

Ἀσπίδι μὴ σάκωρ τις ἀγᾶλλεται, ἢ παρὰ θυμῷ.

Εὐτος ἀμώμιτον ἑλλήκρον οὐκ ἐβλάρω. id est,

Scuto aliquis gaudet Saiorum ego quod bene pulchrum

Deserui nolens, inter opata rubi.

Interpres admonet, Saios esse Thraciæ populos, aduersus quos bellans Archilochus fugerit, abiecto clypeo. Cuius ex plurimum postea secutus est Demosthenes, cui Aeschines in apologia obijcit, *ὡς ἐν γράφῃ λυποταξίῃ* id est, quod illi dies esset dictus ob desertum ordinem. At ille eum qui diem ipsi dixerat, ad extremum adegit diem, occiso eo Aristarchi præsidio, quemadmodum ibidem criminatur Aeschines. § Solus autem sapiens.) Athenæus libro quinto dipnosophistῶν, Socratis innumeras *ἑυδολογητίας* descripsit. o At si uidetur.) Contraria exempla parasitorum. π Nestor ille.) Huic Homerus, ut tria secula, ita plusquàm mellitam quandam facundiam effingit. Sic enim ait in Iliad. α.

-- *Τοῖσι δὲ Νέστωρ*

Ἡλυπῆς ἀνέρου λίγῃς πυλίων ἀροατῆς

Τὸν καὶ ἀπὸ γλώσσης μελίτῃ γλυκίῳ ῥέει ἀνδρῇ.

Post hos assurgit Pylus dux ille disertus

Nestor, cuius ab ore fluit uox melle liquenti

Dulcior --

Quem locum imitatus Theocritus, auctore Plutarcho, scripsit in Bucolicis,

Οὐνεκὰ οἱ γλυκὴ μούσα κατὰ σόματ' ὅχι νίκταρ. id est,

Propterea quod in os illi prædulce Camæna

Infudit nectar. --

¶ Iam confectus.) Illi tres ætates attribuit Homerus Iliad. α. & in Odyss. β.

Τρις γὰρ δὴ μὴ παύσιν ἀνθρώπων γέν' ἀνθρώπων. id est,
Illum iam exegisse hominum tria secula fama est.

Et Iuuenalis:

-- Atq; suos iam dextra computat annos.

Tertiam ætatem indicans. ο Idomeneus atq; Nestor.) *Uli. β. Νίσσα μὴ πρῶτοντα καὶ ἰδούμηναν ἀνέκτα, &c.*

† Apud Cræna atq; Exadium.) Nestor Iliad. lib. α. dicit se cū
 præstantissimis uiris uixisse, nēpe Perithoo, Driante, Cæneo
 & Exadio. Sic autem, inquit, *Κούριον Ἐφάδιον τε, &c. υ* Ete-
 nim Hectorem.) Hæc omnia Homerus describit luculenter
 Iliad. lib. α. ο At Achillem Paris.) Id quod Quint. Calaber
 lib. 7. Paralipomenon. i. derelictorum ab Homero, & Ouid.
 lib. 12. Metam. elegantissimè describunt. χ Duo uiri.) id
 est, Hector & Euphorbus. † Cadauer eius.) Iliad. χ. sic
Σάμα δ' οὐκ ἔστιν ἔμπεδον αἰώνων πάλιν, &c.

• Si mihi uiginti.) Iliad. †. cum sequentibus uersibus. A Υ-
 psūm, β Tychiade.) Comprobatio ab etymologia appellatio-
 nis. B Merionem.) De Merione quis & qualis fuerit, uide
 Hom. Iliad. †. † Marti æqualem.) Iliad. γ. & in catalogo na-
 uium. Δ Thucydides.) Locus in sexto est, ubi ἀριστογίτων
 ἐν τῷ τῶν ἀσπέρων ἐστὶ πολίτης, pro ἀμολιτικός, πολίτης ponit,
 pro πῶντος, μίση. Caterū latenter parasitū per Aristogonita
 innuit. ἀριστογόνος enim prandii, & γίτων uicinus prandio; quæ-
 admodum παρίωνος, ἀ παρὰ & οἷον. E Armodij.) Armo-
 dij copiosè meminit Thucyd. lib. 6 belli Pelop. Z Et nunc
 in foro stat.) Antipho Rhamnusius, quum apud Dionysium
 quæreretur, quod æris genus esset omnium optimum? Ex quo,
 inquit, Athenienses statuas fecerunt Harmodio & Aristogi-
 toni. nimum liberè significans tyrannos è medio tollendos.
 Nam ob eiectos tyrannos Athenienses illis statuas erexerūt.
 Autor est Philostratus in Sophistis. Hoc, nī me fallit memo-
 ria, Diogeni Cynico ascribit. H Nōnne sub initium.) Effi-
 cio parasiti ad prælum euntis. ο Vlysses fas esse conten-
 dit. Vlysses Iliad. lib. τ. multis uerbis ostendit, militem ieiunū
 nequaquam in aciem esse adducendum. Ad hæc Theocrit. in
 Syrac. *παράμωρος ἰχθυόων* id est, Impera satur. Cicero scri-
 bit populo saturo nihil esse latius aut alacrius. At diuersum
 sentit Lucianus, dum inquit:

-- Nescit plebs ieiuna timere.

1 Nom

¶ Non secus atque Ajax.) Homerus Iliad. 6.

Τὴν δ' ἄ' εἶναι τὴν ἁλὸς παλάνθονα τίττα τιταίνωρ

Στὴν δ' ἄ' ὑπ' αἰάντος στίκτι τλακμωνιάδων.

¶ Cæterum in pace.) Transito ad tempus pacis, & quis in eo usus rhetorum, philosophorum & parasitorum. A Parasitus non in forum prodit.) Anacharsis Scythæ aiebat forum esse locum nutuis hominum fraudibus ac rapinis destinatum. Notans mores uendentium, per fas nefasq; lucra uenantium. Plutarchus in libello de Fœnore, esse forum dicit ἀσκήδην χάριν: id est, impiorum regionem. Ex quo arbitror Marc. Catonem censuisse, forum muricibus sternendum Sed & moderatius Columella: Ne caninū quidem, inquit, sicut dixi re ueteres, studium præstantius, locupletissimum quemq; allatram dī, & contra innocentes, ac pro nocentibus neglectū, à maioribus, à nobis etiam concessum intra mœnia & in ipso foro latrocinium. Quod nisi cupedijs suffarcinatus, & ferentarijs onustus libellis pergas, quibus dorophagos expleas, sordidosque ac nummarios, inditur opera, &c. Qui plura de fori uituperatione uolet, legat Cælij cap. 9. libri lectionum antiquarum uicesimi octauī. M Quod canis in balneo.) Vtitur eo adagium Lucianus in Sermonē aduersus indoctum, libris tumentem. ut enim in balneo nullus est omnino canum tūsus, sic philosophus in conuiuio prorsus est inutilis.

N Sed age.) Vita priuata & domestica. ¶ Primum igitur.) Ambitio, & auaricia. O Non solum.) Affectus & perturbationes animi. P Ignoras.) Obiectio. P Neq; enim.) Elusio à coniunctis. Σ Baculis armati incedunt.) Pallium, pera, baculus Cynicorum insignia sunt. Herculi enim se similes dicebant, quod baculum ferrent, ut ille clauam, uerū etiam quia cum in totum se imitari profitebantur. T Nullus uerò.) Adulteria, rapinæ, &c. publica crimina. Y Ac per Iouem.) Exitus uitæ & mors, quam offert cū exitu rhetorū & philosophorum. φ Sumpto ueneno.) Athenienses Socratem Apol. oraculo omnium mortalium sapientiss. iudicatū, ueneno necarūt. ab ijs eodem supplicio Phocion est interemptus qui boni appellationem meruit, Aeschines κατὰ τίμαρ Socratem ab Atheniensibus ueneno sublatū refert. φ Critiā unū ἐξ ο tyrannis, popularis status euersorib. erudisset. De eius accusatorib. & morte, plura annotauimus in Bis accusato. Erga Themistocle

quoq; Aristen, Alcybiaden, Tyrtæum, Homerum, & alios per multos viros illustres, Athenienses fuere ingratiſſimi & crudeliſſimi, ut autor est Laertius. X Hæc equidem.) Commendatio parasitices ex locis finalibus. Y Gygis opulentiam.) Ex Snida, Herodoti Clío, Cicerone Offic. 3. Iustini primo, notissimus est Gyges, quem locupletissimum fuisse ex Strabonis quoque & id. scimus. Ω Quod reliquum est.) Quod etiam nomen parasiti honestum, ab etymologia & analogis. * Velim nolim.) Conclusio.

ΦΙΛΟΠΕΥΔΗΣ, Η ΑΡΙΣΤΩΝ.

PHILOPSEVDES, SIVE
Incredulus.

Thoma Moro interprete.

ARGUMENTVM.

Disputatio est de vi magica, de incantamētis, de spectris, & mortuorum animis, an eæ uidelicet super terram ambulent, seseque quibus libitum fuerit, ostendant: cuiusmodi & hodie quædā superstitione atq; illusionibus dæmonū uexati pleriq; credunt. Quamquam autem alia quadam ratione adductus Lucianus (cum enim intelligo sub Tythiadis persona sententiam suam hæc exponere) omnia ista pro nugis & imposturis ducat, nempe Democriti auctoritatem (ut ipse innuit) secutus, qui animas à corporibus segregatas nihil esse censuerit, illa tamen interim contendit, quæ & nostræ ætatis ac religionis homines saniores paulo, ac prauis superstitionibus minus dediti plerique sentiunt: uidelicet spectra atque phantasmata huiusmodi omnino nulla esse, aut si quæ etiam sint, dæmonum illusiones quasdam esse, quæ ueritate ac rectis opinionibus munitis haudquaquam nocere possint. Deinde autem & magicas vires, & incantationes, non aliud quam mæcras præstigias esse, quibus imperitorum oculi ac mentes circumue-

circumueniantur. Fingitur autem res apud Eucratem philosophum agi, quod uidelicet iterum philosophorum uanitatem persequatur, ut qui ueritatem ac sapientiam apud alios proficentes, ipsi interim apud sese nugis & incredibilibus huiusmodi rebus animo adhæreant, nullis certis rationibus innitentes, sed febricitantium apparitionibus ac somnijs, & meris anicularum fabulis fidem dantes. Tota enim confirmatio philosophorum exemplis & apparitionibus constat, quæ Tychiades partim ridendo, partim ab inconsequentibus & causarum defectu diluit. Exordium ab admiratione sumitur, quæ ille affectum mentiendi in plerisque præsertim philosophis & sapientiæ professoribus nulla probabili causa impellente, miratur. Titulus ab utraque parte impositus est, hinc ab eo qui rebus huiusmodi fidem negat: illinc, ab ijs qui mendacia talia astruunt, & ex ijs quasi quandam uoluptatem captant.

ΤΥΧΙΑΔΟΥ ΚΑΙ

ΦΙΛΟΚΛΕΟΥ.

TYCHIADES AC

Philocles.

Eχας μοι, ὦ Φιλόκλειε ἀπὸν, τί ποτε ἀρχὴ τοῦτο ὄντι, ὃ τοὺς πολλοὺς ἅς ὑδιδυαίκα τοῦ ψεύδεσσι προέχεται, ὥς αὐτοὺς τι χεῖρον μάλλον ὅγινε λίγουτας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διηξιοῦσι μάλα τὰ προέχον τὸν νόον; ΦΙΛ. πολλὰ, ὦ Τυχιάδε, ὅστι, ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίοις ἀνγκάζει τὰ ψεύδεσσι λίγειν, ἵς τὸ χεῖροισιν ἀποδίδονται. ΤΥ. ἴδω πρὸς ἑσπεῖ [χῶτα φωνήν],

POtes mihi Philocles dicere, quidnam id tandem sit quod multos in mentiendi cupiditatem adducit, ut pariter gaudeant quum & ipsi nihil sani loquantur, & his qui talia narrant, maxime animimum intendant? PHIL. Multa Tychiade sunt, quæ nonnullos mortales mentiri compellunt, quia in rem uident conductere. TYCH. Nihil ad rem hæc, ut aiunt:

Lll 3 ne p

οὐδὲ πρὶ τούτων ἡρόμεν, δε-
 ψόμεναι τῆς χάριτος ἵνα καὶ ψυ-
 χήν τινα. συγγνώμῃς τειγα-
 ροῦν οὗτοι γὰρ μάλλον, καὶ
 ἐπὶ αὐτοῦ τινὲς αὐτῶν ἄξιον,
 ἐπὶ οὗτοι ἢ πολλοὶ μὲν ἔχουσιν
 τὸν αὐτὸν φαρμάκον ἔχουσιν
 τοῖς αὐτοῖς, εἰς πολλο-
 ῶν καὶ οὐδὲν αὐτοῖς ἰσχυρὸν, τὸ
 τι αὐτοῦ ψυχῇ ἀντιμετα-
 στῆναι τὸν νότον τῶν ἰσχυρῶν.
 ἀλλὰ πρὶ ἐκείνων, ὅς τις
 εἴη φημί, εἴ αὐτὸ αὐτῶν τῆς
 χάριτος τὸ ψυχή. πρὶ πολλο-
 ῶν τῆς ἀληθείας τίθεται
 ἡ ἀντιμεταστῆναι τὸν νότον, καὶ
 διακρίνει τὸν νότον ἐκείνων πρὶ
 φησὶ αὐτοῖς. τὸν νότον
 οὗτο ἰσχυρὸν ἔστιν, τὸν νότον
 γὰρ οὗτο τοῦτο ποιεῖται. φη-
 σὶ καὶ. ὅς τις καὶ τὸν
 νότον ἔστιν τινὲς τινὲς
 τοῖς, εἴς τις ἔστιν ὅς τις
 τοῖς ὅς τις τὸν νότον
 Τυχάρη. καὶ μάλλον πολλο-
 ῶν αὐτοῖς εἴ τις τινὲς. φη-
 σὶ. τίς τις ἔστιν ἄλλος, ὅς τις
 αὐτοῖς αὐτοῖς αὐτοῖς αὐτοῖς
 καὶ τὸν νότον αὐτοῖς αὐτοῖς αὐτοῖς

neque enim de his rogabz.
 qui quum usus postulat, mē-
 tiuntur. Venia nimirum hi,
 imò laude plerique eorum
 digni sunt, quicūque uel ho-
 stes fefellerunt, uel ad salu-
 tem tali quopiam pharma-
 co usi sunt in necessitatibus,
 cuiusmodi multa Vlysses eti-
 am fecit, ut uitam suam,
 sociorum reditum redi-
 meret. Sed de illis ur opti-
 me dico, qui nulla necessita-
 te mendacium ipsum uerita-
 ti longè anteponunt, ipsa re
 uidelicet delectati, atque in
 ea sine ulla idonea occasio-
 ne uersati. Isti ergo scire cu-
 pio cuius commodi gratia,
 istud agunt. PHIL O. An
 alicubi tales aliquos iam de-
 prehendisti, quibus hæc insi-
 ta sit mentiendi libido?
 TYC. Et quidē admodum
 multi sunt huiusmodi. PH.
 Quid aliud ergo in caussa
 sit quod mentiuntur, nisi de-
 mentia? si quidem rem peso-
 simam optimæ loco præcon-
 guntur.

γυναικῶν, καὶ ὡς δι' ἑρμῆα, ὁ
 Ζεὺς ταύρῳ ὃν ἔκρινεν ἱγνί-
 σεν, καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τῆς ἱ-
 ὄρνου ὃς ἐστὶν ἀφ' ἧς μεταπίσσο-
 ῖται δι' Πηγᾶσας, καὶ Χειμᾶ-
 ρας, καὶ Γεργόνας, καὶ Κύν-
 κλοπας, καὶ ὅσα τούτων, πᾶ-
 νυ ἀλλόκοτα, καὶ τὸράτια
 μυθία, πάσι δυνάμει κα-
 λῶν διωτάμενα, ἐστὶ τὴν Μεγα-
 μῶν, καὶ τὴν Λάμψακον ἀνδρί-
 των, καὶ τοὶ τὰ μὲν τῶν ποιε-
 τῶν ἰσως μίσηται· τὸ δ' καὶ πρὸ
 αὐτῶν ἦεν, καὶ ἴδμεν πολλὰ λοι-
 πῶν καὶ Λαμοῖα ψεύδιαι,
 πῶς ἐγενόθη· ἡ Κρήνη δ' ἔ-
 τῃ Διὸς τάφου διακινουμένη,
 ἐκ ἀσχεύοντα· ἡ θωῶσι δὲ
 τὴν Εργασίαν ἐκ τῆς γῆς ἀν-
 δροῦ καὶ φασί, καὶ τὸς πρῶ-
 τος ἀνδρῶν ἐκ τῆς Ἀττι-
 κῆς ἀναφῶναι, καὶ ἀπ' αὐτῶν
 λάρνακα, πολλοὺς οὐκ ὀνόμα-
 οῦσι τῶν Θουρίων, οἱ δ' ἔφ-
 ης ἐλόντων, Σπάρτης τινας
 ἀνδρῶν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου.
 ὁ δ' αὖ ἐκ τούτων, καταγί-
 νεται ὅσα, μάλιστα ἀληθῆ ἔ-
 ναι, ἀλλ' ὑποφάνους ἀνδράσιν
 γὰν. quod si quis hoc, quum

gædian: quo pacto ob
 amorem Iupiter in taurum
 & cygnum uersus sit: &
 quemadmodum ex muliere
 quissiam in auiculā uersa-
 ue mutatus sit: Pegasos
 præterea, Chimerasq; &
 Gorgonas, ac Cyclopes, at-
 que id genus omnia, admo-
 dum absurdus monstrosasq;
 fabulis, & quæ mentes af-
 ficere puerorū queant, qui
 laruam adhuc lamiāque
 metuant: quanquam poeti-
 ca sint fortasse tolerabilia:
 at urbes iam gentēsque to-
 tas una uoce ac publicitus
 mentiri, an non hoc ridicu-
 lum? ueluti cum Cretenses
 sepulcrum Iouis ostendere
 nō pudet: b Athenienses E-
 richthonium editum ē ter-
 ra ferunt, primosque illos
 homines in Attica olerum
 more ex terra emerfisse. Hi
 tamen multo uerecundio-
 res quàm Thebani, qui ex
 serpentis dentibus saturos
 quosdā progerminasse nar-
 rant. quod si uerum, uera esse non
 edat

συμπαύτα, Κοροίβς τινὸς, ἢ
 Μιχρίτς νομίζοι τὸ πάβιδαι,
 ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι διὰ τὸ
 αἰσθῆναι, ἢ Δρακόντων ὑπο-
 πτόλιν, ἢ Πάνα ἢ καὶ ἢ Αρ-
 καδίαν, σύμμαχον ἐς Μαρ-
 αθῶνα, ἢ Ωρείθυαν ὑπὸ τοῦ
 Βορείου ἀνερπαδῶσαι, ἀσπο-
 βῆς ἢ τὸς γιγνέσθαι αὐτο-
 τοῖς ἐδοξεν, οὕτω προδύλως
 καὶ ἀληθεῖς πράγμασι πε-
 πιστῶν. ἐς τοσούτον ὑδινκρατῆ
 τὸ ψεύδεται. ΦΙΛ. ἀλλ' οἱ
 μὲν ποικίλαι, ὡς Τυχιάδην,
 καὶ αἱ πόλεις διὰ συγγνώ-
 μης τυγχάνουσιν αὖ, οἱ μὲν
 τὸ ἐκ τῆς μύθου τέρπινον ἵππο-
 γωγύτατον ὅν ἐγκάταμεινῶν
 τὸν τῆ γράτῃ, οὐ πόρ μάλι-
 λις αἰσθάνονται πρὸς τοὺς ἀ-
 κροατὰς. Αἰσθάνονται δὲ καὶ
 Θωάδοι, καὶ εἰ τινὲς ἄλλοι
 λοι, σιμνοτέρως ἀποφάνον-
 ται τὰς παρίδας ἐν τῶν
 ποιούτων. εἰ γὰρ τις ἀφίλοι
 τὰ μυθῶνα τῶντα ἐν τῇ
 ἑλλάδι, ἢ δὲ αὐτὸν ἑλάνει
 μὴ τὸς πρηνεγὰς αὐτῶν
 δια-

credat, sed ea prudenter e-
 xaminans, Coracibi cuius-
 spiam, aut Margitæ exis-
 stimet esse, si quis aut Tri-
 ptolemum credat in alatis
 draconibus per aerem ue-
 ctum esse, aut c Panæ
 quendam ex Arcadia in
 Marathonēuenisse auxilio,
 uel a Orithyiam à Borea
 raptam esse, impius nimirū
 hic atque insanus uideatur
 eis: quippe qui tam manife-
 sta ueraq; non credat. us-
 que adeo obtinet mendaciū.

PHIL. At poetis Tychia-
 de, urbibusq; fuerit fortas-
 sis ignoscendum: nam illi de-
 lectationem illam quæ ex
 fabula proficiscitur, ut quæ
 maxima sit illecebra, poe-
 matibus suis immiscent, qua
 potissimum erga auditores
 opus habent. Athenienses
 uerò, Thebaniq;, & si qui
 sunt alij, patriæ suæ plus
 maiestatis ex huiusmodi fig-
 mentis conciliant. Quod si
 quis fabulas auferat è Gra-

cia, nihil obstitit quod minus earum narratores fame

διαφθαρῶνται, καὶ ἀμείδι τῷ
 ξύμῳ τὰ λυσιτελεῖ ἀνέστη ἰδιω-
 σάωνται. εἰ δὲ μηδὲν ἴσως ἐν-
 πα τειχύνει αὐτίς, ἵμῳ
 χείροντες τῷ ψόσῳ, παρὰ
 γίμῳ ἀνέστη δονεῖται αὐ-
 τυ. αὐτὸς γὰρ ἰσχυρὰ παρὰ
 εὐκράτους ἔκαστος, τῷ πᾶν,
 πολλὰ τὰ ἔπιτα καὶ μυθώ-
 δα ἀνέστη· πολλὰ δὲ μετα-
 γνῶν λιγυμῶν ἀπὸ ὧν, ὡς
 μῶν, ὁ φέρων τῷ πρῶματι
 πῶν ὑπερβολῶν, ἀλλὰ μὴ ἄρ-
 πῶν αἰ ἐβλινύθη δὲ βλάστω,
 πολλὰ τὰ πρῶτα καὶ ἀλλήματα
 ἀνέστη. φι. λαί τοι, ὦ τυ-
 χιάδε, ἐξίππτος ὁ εὐκράτης
 ἐστὶ. καὶ ὁ δὲ αὐτὸς πρῶτος
 σαρ, ὡς ἰκάν, ὡς βα-
 θλὼ πῶν καὶ καὶ μῶν, ὡς
 ξυνοπῶν αὐτῶν, ὡς καὶ φιλο-
 σοφία ξυνοπῶν τὰ πολλὰ, ὑπο-
 μῶν αὐτῶν καὶ ἄλλοι τινὲς ψο-
 δῶν ἀνέστη παρὰ ὧν, ὡς ἰ-
 πῶν αὐτῶν τι τολμῶναι τει-
 τῶν. τυ. ὡς ἰδῶν, ὡς ἰταῖν,
 ὡς ἰ, ἀπῶν, ὡς αὐτὰ ὡς
 πῶν αὐτῶν, ὡς καὶ ἰπῶν αὐτῶν
 TYCH. At nescis amice qualia referebat: tum ea quam
 constanter affectabat: præterea quam sanctè in plerisque
 iurabat,

intereant, quando iam ne-
 mo futurus sit hospitum,
 qui uerum uel gratis audi-
 re uelit. At si qui nulla tali
 causa, gaudent tamen men-
 dacio, hi omnino ridiculè
 meritò uideantur. TYC.
 Rectè dicta. nam ego protin-
 nus ab Eucrate illo celebri
 uenio, ubi multa incredibi-
 lia ac fabulosa quum audiso
 sem, imò uerò medio in ser-
 mone discepsi, non ferens
 narrationem tam supra fi-
 dē, sed me uelut furie quæ-
 dam abegerunt, dum mon-
 strofa multa atque absurda
 referrent. PH. Atqui Ty-
 chiade uir grauis Eucrates
 est, et nemo certè credide-
 rit illum tam promissa bar-
 ba, uirum sexagenarium,
 et qui præterea sit pluri-
 mum in philosophia uersa-
 tus, sustinuisse ut aliū quen-
 quam audiret se præsentē
 mentientem, nedum ut ipse
 tale quicquam audeat.

πλάσσει, παρασκευάζει μὲν
τὰ παιδία ὥς τιμιὰ καὶ ἀπο-
βλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα
ἔννεον, ὅσ τι μὲν, ὡς μιμήναι,
καὶ ἔτι καὶ ἡ κατισχυάτις, ὅσ
τι δ', ὡς γὰρ ὅν, ὅσ τι τῶν
χρόνῳ ἐκείνῳ, καὶ τῇ
ἀντιγὰρ γὰρ τινα πείρα
παρασκευάζει. οὕτως ἔτι
ἀντιγὰρ. Φι, τίνα ταῦτα,
πρὸς τῆς ἑστίας, ὡς Τυχία-
δης; ἰδίῳ γὰρ ἀδελφῇ, ὡς τῷ
καὶ τῷ ἀδελφῷ καὶ τῷ ἰδίῳ
καὶ τῷ πᾶσι τοῖς ἐκείνῳ. Τυ.
ἰδίῳ μὲν καὶ ἄλλοις, ὡς φιλό-
κλῃς, φησὶν πρὸς αὐτὸν, ὡς
ποτα πολλὰ τῶν σχολῶν ἔ-
χει. τῶν δ' ἀντιγὰρ
συγγενῶν ἀδελφῇ (ἰδίῳ
καὶ ἡμι, ὡς ἰδίῳ) ἀντιγὰρ
πρὸς τῷ παιδί, ὡς πρὸς ἑὸν
καὶ τῷ ἰδίῳ ἀπὸ τοῦ, νε-
στιῶντα ἰδίῳ καὶ τῷ μὲν, ἀμ-
φοῖν ἑνὶ καὶ, ὡς καὶ τῷ Ἀν-
τιγὰρ συγγενῶν, ἰδίῳ
καὶ τῷ ἰδίῳ (ἰδίῳ καὶ
γὰρ, ὡς νοσίου) παρασκευά-
σαι πρὸς αὐτὸν. οὕτως δ'
ut & Leontichum conuenirem, & Bucratem uiderem
(ignor alicam autē quod agrotaret) ad eum peruenio. At

iurabat, admetis etiā filijs,
adeo ut ego quum cum re-
spicerem, uaria mecū cogi-
tarem, interdum quidem il-
lum insanire, neque animo
constare: interdum uero ua-
cogitabam fugisse me quod
impostor esset, ac tantum
temporis sub leonis pelle ri-
diculam quandam simiam
circumtulisset: adeo absurda
narrabat. PHI. Quā nam
illa per Lares sunt Tychias
de? nam cupio cognoscere
quānam praestigiarum
sub tam longa barba occu-
luerit. TYC. Solebam quid-
em etiam alias Philocles
aliquoties cum interuiscere,
si quando uidelicet multo o-
cio abundarem. Hodie uero
quam opus esset mihi con-
uenio Leonticho (est autē,
ut scis, amicus mihi) edoctus
a puero eum se ad Bucratē
manere cōtulisse, ut eū morbi
inspiciendi causa uideret:
amborum nomine, nempe
ut & Leontichum conuenirem, & Bucratem uiderem
(ignor alicam autē quod agrotaret) ad eum peruenio. At
Leonti-

αὐτοῖς τὸν μὲν Λεοντίχου ἐν
 ἔτι, ἰσθάνει γὰρ, ὥς ἱρασκὸν
 ἐλπίου προξικληθὲς, ἀλ-
 λως δὲ συχρὲς, ἡ οἷς ἐλπίς
 ἀμείβετι τὴν, οἷα τῷ πρι-
 πᾶτι, καὶ ἀνόμενῳ ὁ Στω-
 κός, καὶ ἰσὺν. οἷδα τὸν ὠδὶ
 τοῖς πλάτωνος λόγους θαν-
 μάξιδας ἀξιοῦντα, ὥς μόνον
 ἀπὸ τοῦ καταστροφικῶτα τῶν
 γνώμων τὸν ἀνδρὸς, καὶ τοῖς
 ἀλλοῖς ὑποφύδουσι δυνάμει
 καὶ, ὅπως οἷς αὐτῶν οἷα φη-
 μι, πανσέφης καὶ παναγί-
 ατος, ὅτι πρὸς τὸν ἐνθάδε αὐ-
 τὸν, ὅς ἐκείνους προαρίσας,
 αἰσίουσις ἡ παύσας, καὶ μὴ
 ποτε καὶ φοβρὸς τῶν πρίστων.
 ἔτι καὶ ὁ ἰατρὸς Ἀντίγονος κα-
 ρὴν κατὰ χάριν, οἷμαι, τῶν
 νόσων ἐπιπληθύνει. καὶ ἔτι ἡ
 δόκει ἡ δὲ ἔχων ὁ Εὐκράτης.
 καὶ τὸ νόσημα τὸ σωφρόνῳ
 τὴν τὸ νόσημα γὰρ ὅς τὸς πρὸς
 ἀσφαλῆς αὐτῷ κατεπληθύν-
 θαι. καθ' ἡδὲ αὐτὸν μὴ παρ' αὐ-
 τὸν, ὠδὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης
 τῶν ἰατρῶν, ὅς μὴ ἔχων
 τῶν τῇ φωνῇ ὅς τὸ ἀδύνατον,
 ἔτι ἐν τῷ ἑσπέρῳ, ὅς μὴ ἔχων

Leontichum ibi iam nō in-
 uenio (nam paulo ante, ut
 dicebant, exiuerat) alios ue-
 rō confertos reperio, in qui-
 bus erat & Cleodemus Pe-
 ripateticus, & Dinoma-
 chus Stoicus, & Ion, nosti
 uirum? illum dico qui ex
 Platonica doctrina magnā
 sui admirationē expectat,
 ut qui solus mētem uiri de-
 prehenderit, quique eius o-
 racula alijs quoque possit
 enarrare. Vides quos tibi
 uiros nomino, nimirum o-
 mni sapientia atque omni
 uirtute præditos, utpote ip-
 sum ex quaque secta caput,
 reuerendos hercle omnes,
 atque aspectu propemodū
 terribiles. Aderat præterea
 medicus Antigonus, ut usui
 in morbo esset aduocatus o-
 pinor. Et melius iam habe-
 re se uidebatur Bucrates: ac
 morbus quidam ex famili-
 aribus erat. humor enim
 rursus in pedes ei descende-
 rat. Sedere me ergo Bucra-
 tes in lecto iuxta se iussit nocte, languidulē remissa paululū
 quum

ὅπου ἔειμι, καὶ τοὶ βοῶντες
αὐτῷ, καὶ διατενέμεναι τὴν μίαν
ἐν αἰσῶν, ἐπὶ κένον. καὶ γὰρ μά-
λα πεφυλαγμένη, καὶ μὴ ψαύ-
σαιμι τὴν ποσὶν αὐτῷ, ἀπολο-
γασάμενες τὰ σωθέντα αὐτῶν,
ὡς ἀγνοήσομαι νεώτερον, καὶ ὡς
ἐπὶ ἡμέτερον, διὰ μὲν ἑλθοῖν
μι, ἐκαστὸν ἐμὴν πλοῖον, οἱ δὲ
δὴ ἐν τῷ γένει ἐμὴν ἐπὶ τῷ το-
σόνματι, τὰ δὲ ἔδωκεν ὡς ἐρε-
κτόν, καὶ ἡ ἡγεσία διεξίεν, ὅ-
τι ἡ καὶ βραχέας τινὰς ἐκασ-
τος ἐποδῶλλον, ὁ γὰρ Κλέ-
δμου, ἐπὶ τοίνυν, φουοί, τῇ ἀρι-
στῆτι αἰνέμεν, καὶ χαμέ-
θου τὸ δόλον, τὸ μυγῶν, οὐ-
τω φονουθῶν, ὡς προῖπον,
ἐνδύσας εἰς δέρμα λέοντος,
πρὶν ἀποδερῖν, καὶ αἶτα πρὶν
ψῆν πρὶν τὰ σκέλη, αὐτὴν παύ-
σαι τὸ ἀλγος. ὅχι εἰς λέοντος,
ἐφ' ὃ Δινόμαχος, ἐγὼ ἔκτισα,
ἐλάφου ἢ θηλείας, ἐπὶ παρβύν-
ει ἀβάτη. καὶ τὸ πρῶτον οὕτω
πεπαισῶνται, ὅτι γὰρ ἡ ἐλα-
φ, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐν
τῶν

quam me conspiceret: quam
quam interim dum ingrede-
rer, uociferantem cum ac
uocem intendentem audie-
ram: tamen ego admodum
curiose cauens ne pedes eius
tangerem, ubi me uulgarioribus
isli uerbis purgaueram
quod cum agrotare nesciue-
rim: quod ubi rescissem, cur
iculo uenerim: ad sedi pro-
pe. Et illis quidem sermo
iam de morbo erat, quæ
dam iam antè dixerat, quæ
dam uerò etiam tunc nar-
rabant: præterea medica-
menta quædam quisque pro-
ferebat. Cleodemus igitur:
Si quis ergo (inquit) sinistra
manu tollens humo muste-
la dentem, sic interfecit, ut
antè dixi, in leonis pellem
alligauerit, nuper excoriati
ac deinde circum crura po-
suerit, illico sedatur dolor.
Non in leonis pellem, inquit
Dinomachus, ut ego audiui,
sed in ceruæ potius fœmellæ
uirginis adhuc, et nondum inite. Et res quidem magis
est hoc pacto credibilis: uelox enim cerua est, maxime quæ
ualeb

τὴν ποδῶν, καὶ ὁ λίων ἄλιμνος
 ἦν, καὶ τὴν λίπην αὐτῷ, καὶ ὁ χεῖρ
 ὁ δεξιὰ, καὶ αἱ ῥίχθες ἐκ τῆς
 πάγων αἱ ὀρθαί, μεγάλα
 δύναντο, ἃ τις ἐπίσταιτο αὐ-
 τοῖς χρῆσθαι μετὰ τοῖς οἰκίαις
 ἐκ μὲν ἐκαστῷ. ποδῶν δὲ ἴσος
 σιν ἔκαστα παγγέλλεται. καὶ
 αὐτοῖς, ὅς ἐστι Κλειόδωμος,
 ὅτω πάλαι ἰγύνυσκον, ἰλά-
 φη χελῶνα τὸ δόρυμα εἶναι, διό
 τι ὑπὸ ἰλαφῷ ἐναγχεῖ δὲ
 τίβους αὐτῶν σφῆς τὰ τοιαῦτα
 μετιδίδαξιμι, ἀπὸν ἀκνυτί-
 ρης εἶναι τὴν ἰλαφὸν τὴν λίον-
 τας ἁμέλαι, ἴφρ, καὶ αἰρῶσιν
 αὐτὰς δύναντες. ἐπὶ νύκτωρ οἱ
 παρόντες, ὡς ἔν ἀπέντε τῷ
 Λίβῳ ἰγὼν, οἰκίαι γὰρ, ἐο-
 φλῶ, ἐκ μὲν αὐτῶν τισι τὰ τοιαῦτα
 παύειναι, ὃ τοῖς ἐξωθεν
 παραρτέμασι, τῷ κακῷ ἰνδῶν
 διαφύοντες: ἰγύναντο ὑπὸ τῷ
 λόγῳ, καὶ δύναντο ἔσαν κατι-
 γνωσόντες μὲ πολλὴν τὴν ἀ-
 νομίαν, ἐκ μὴ ἐπισταμένῳ τὰ
 περιδεήματα, καὶ πόρῃ ὦν
 αὐτὸν οὐδὲν φρονῶν αὐτάποι-
 γναι δαμνάβαντες ἀμεντίαν, καὶ
 quibus nemo qui sapiat, contradicat

ualet pedibus: Leo quidem
 fortis est, pinguedo quoque eius,
 ac manus dextra, pilique
 qui recti è barba prominēt
 magnam uim obtinent, si
 quis uti nouerit cum pro-
 prio cuique carmine: at peo-
 dum curam minimè polli-
 centur. Et ipse quoque, in-
 quit Cleodemus, olim sic pu-
 tabam ceruina pelle uten-
 dum, propterea quòd cerua
 uelox esset. at nuper uir qui
 dam Libycus, peritus profe-
 ctò in rebus huiusmodi, con-
 trà me docuit, ceruis ostē-
 dens uelociiores esse leones:
 quippe qui eas, inquit, etiā
 persequendo capiunt. Lau-
 dabant qui aderant, tan-
 quam rectè dixisset Liby-
 cus ille. Tum ego: Putatis,
 inquam, incantamētis qui-
 busdam sedari talia? aut fo-
 ris admotis appendiculis,
 quum intus malum grasse-
 tur? Riserunt hunc sermonē
 meum: palàm in me ma-
 gnā
 quin

μή ἔχ' οὕτως ἔχειν. ὁ μὲν τοι
 ἰατρὸς Αντίγονος ἰδίᾳ καὶ μοι
 ἐδιδόκει τῷ ἔρωτι μέγα πᾶ-
 λαι γὰρ ἡμιλύτο, εἴμαι, βο-
 θῆναι ἄξιόν τῳ Εὐκράτει μετὰ
 τὴν τέχνην, οὐκ ἂν παραγγί-
 λαι ἀπ' ἰχθυῶν, καὶ λάρκασι
 σιτῶσθαι, καὶ ἔλως ὑφαίρειν
 πᾶσι τόνον. ὁ γοῦν Κλισίδης ὑ-
 πομεδιστὴρ ἄμα, τί λήγεις, ἔ-
 φη, ὦ Τυχιάδην, ἀπιστοῖν ἂν αἰ-
 σοῖ Δεκῆν, τὸ ἐν τῶν τοιοῦ-
 των γίγνεται τινας ὑφιλῶ-
 ας ἐς τὰ νοσήματα; ἡμοῖγε,
 ἡὼ δ' ἰγὼ, ἐκ μὴ πάντων τῶν
 φῖνα κεῖνται μετὸς αἵων, ὡς
 πιστεύουσιν τὰ ἔξω, καὶ με-
 δὲν βουνοῦντα τοῖς ἰνδελθόν
 ἐπιγάρουσι τὰ νοσήματα,
 μετὰ ρηματίων, ὡς φατέ, καὶ
 γυντάσας τινὸς ἰνδελθόν, καὶ
 τῶν ἰατρῶν ὑδριπέμπερ προ-
 σαρτέμεντα· τό δ' ἐν αὐτῷ γίνοι-
 σθαι, ἐστ' ὅν ἐς τὸ Νιμῶος λίαν
 τοῖς τὸ δόγμα ἰνδελθόν τις ἐκ
 ακάδικα ἔλως μυγάλας. ἰγὼ
 γὰρ αὐτὸν τὸν λίοντα αἶσαν
 πολλῶν χυλόντων καὶ ἀλ-
 νελ ἐν Νιμείῳ λεονὸς πελὸν sedecim mustelas integras in-
 fuerit. Ego profectō leonem ipsum ē doloribus saepe clau-

quin sic se habeant. At meo
 dicus certē Antigonus delea-
 ctari mihi uisus est hac ro-
 gatione mea. iamdudum au-
 tem neglectui habitum fue-
 rat, opinor, quum epem Eu-
 crati ferre ex arte uellet, de-
 nuncians uidelicet uino ut
 abstineret, atque oleribus
 uesceretur, & uigorem ani-
 mo omnino minueret. Cleo-
 demus ergo subridens inte-
 rim: Quid aū, inquit, Tychi-
 ade? incredibile tibi uidetur
 esse ut ex rebus huiusmodi
 parentur quaedam aduersus
 morbos remedia? Mihi cer-
 te uidetur, inquam ego: nisi
 naribus adeo mucosis sim,
 ut credam ea quæ foris ap-
 plicantur, nihilque cum his
 quæ morbos excitant, intus
 communicant: per uerbula
 tamen, ut dicitis, ac prestigi-
 aturam operari: & quæ
 appenduntur, sanitates im-
 mutere. id profectō nunc
 quam fieri possit, nec si quæ
 dicantem

γιγόντων, ἢ ἐλομαι, τῷ αὐ-
 τῷ θύματι· πᾶν γὰρ, ἰδιώ-
 τει, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, ἃ, καὶ
 τὰ τοιαῦτα ἐκ ἐμῶν σοὶ ἐκ-
 μαθῆναι, ἢ τινὰ ῥόπον ὧν
 λαοῖς νοσήμασι προσφύμα-
 ναί. καὶ μοι δεκάς δ' ἢ τὰ προ-
 φανέστατα αὐτῷ παραλέξασθαι
 ταῦτα, τ' ἐκ πρῶτος πυρρῶν
 τὰς ἀποπομπὰς, καὶ τ' ἱερῶν
 τὰς ὑπερβολὰς, καὶ βελώνων
 ἰάσεις, καὶ τὰλλα, ὅποσα ἐγὼ καὶ
 γὰρ ὅδε ποιεῖν. ἃ δ' ἐκ
 να γίγνεται ἀπαντα, τί δὲ πο-
 τε δ' ἔχ' ταῦτα εἶσθαι γίγνεται
 ὑπὸ τ' ἐμοῖον· ἀπείρωτα, ὡς
 δ' ἐγὼ, ξυμπράττειν, Δεινόμα-
 χι, καὶ ἄλλοι, φασί, ἐκρούειν τ'
 ἄλλον· ὅδε γὰρ, ἃ φησὶ, ταῦ-
 τα δὴ λαμψὲς τοιαύτης δυνά-
 μως γιγνόμενα. ὡς γὰρ μὴ
 πάσης, πρῶτον ἐπάγων τ'
 λόγον, δίδωμι φασί, ἔχει γίγ-
 νεται, τ' ἐκ πυρρῶν καὶ τ' εἰδημα-
 τ' ἀδιδότ' ὅτι νομα βισπί-
 σιον, ἢ ῥῶσιον βαρβαρικῶν ἁγῶ-
 δια τ' οἷον τ' βελώνων δραπέ-
 τῶν, ἔτι σοὶ γραῶν μύθοι
 aut nomen aliquod diuinū, aut dictionem aliquam barba-
 ricam, ob idq; ex inguine fugiat: aniles adhuc fabule sunt

dicantem uidi in uniuersa
 sui ipsius pelle. Nimium i-
 diota es, inquit Dinoma-
 chus, neque unquam tibi cu-
 ra fuit, ut disceres quonam
 modo res istiusmodi aduer-
 sus morbos quum adhiben-
 tur, conferunt: ac mihi uide-
 ris ne notissima quidem ista
 recepturus, febrium uideli-
 cet istarum profligationes,
 quæ certo quodam ambitu
 recurrunt, tum serpentum
 demulSIONES, ac bubonum
 sanationes, & cætera quæ
 cunque anus etiam iam faci-
 unt. quod si illa sunt omnia,
 quæ tandem non putabis
 hæc etiam similibus rebus
 fieri? Infinita congeris, in-
 quā, Dinomache, clauum-
 que, ut aiunt, clauo extrudis,
 Neque enim constat ea quæ
 commemoras, eiusmodi ui-
 fieri. Quamobrem nisi redo-
 dita ratione persuderis pri-
 mum natura fieri posse, ut
 febris tumorque uereatur,

τα τὸ σῆμα. ἀναδύντι γὰρ
αὐτῷ τὰ λώματα, καὶ ταῖς χά-
ραξι περιπλέκοντι, προσο-
πύσαν τὸ βερίον δακτύρ κα-
τὰ τὸ μέγαν δακτύλον. καὶ τὸ
πρὸ φάσμα, καὶ καταδύει αὐ-
τίς ἐς τὸ φάσμα τὸ ὁμιώσαν,
ἀπειλόμενον καὶ ἀλγυδόνον.
ταῦτά τι ἔρ' ἀπαγγέλλει, καὶ
τὸ Μίδαο ἐμφύμῳ αὐτὸν ὡς
ἐκίμπιδος καὶ τῶν ὁμοδύ-
μων προσκομιζόμενον, ἵλον
φθασκότα, πλειδόν, μυδών-
πα τὴν ἐπιφάνειαν, ὁλίγον ἔ-
τι ἐμπνύντα. λιλυπεμένον
δὲ τῷ πατρὶ τὸ φίλον τις πα-
γῶν, θάρρε, ἴφ' ἰγὼ γὰρ σι-
αύδρα Βαβυλώνιον τὸ Χαλ-
δαῖον, ὅς φασιν, αὐτίκα μέ-
σαιμι, ἐς ἰάσιν τὸ αὐθροπον.
καὶ ἵνα μὴ διαφύβῃ λίγην, ὁ-
κρὸς ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνίστα-
ται Μίδαο, ἡμῶν τινε δακτύ-
λου τὸ ἵον ἐν τῷ σώματι, ἵτι
αὐτὸν προσκαρτέσας τῷ ποδὶ
πεθνηκίας παρβύς διδον αὐ-
τῷ τὸ

re ueneno quadam incantatione, et ad pedem eius ap-
penso uirginis defunctae lapillo, quem ē columna exci-
derat. Atque istud quidem haecenus forsan mediocri
fuerit.

facile erire. Etenim dum ē
garet palmites, ac uallis cir-
cumplicaret, adrepentem
bestiolam maximum ei pe-
dis momordisse digitum.
Tum illam quidem illicō au-
fugisse, et sese rursus in la-
tebram condidisse. Illum ue-
rò ciulare perditum ē dolo-
ribus. Hæc ergo quum nux-
ciarentur, iam Midam ip-
sum uidebamus lectica do-
mum à conseruis appor-
tari, inflatum totum, liuidum,
ac superficie tabefactū, uix
iam spirantem. Pater ergo
quum id molestie ferret, a-
micorū quissiam, qui tum
fortē aderat: Bono animo
es, inquit. Ego enim uirum
quendam Babylonium ex
Chaldaeis quos uocant, pro-
tinus huc adducam, qui sa-
nabit hominem. et ne di-
em narrando conteram, ue-
nit Babylonius, ac Midam
restituuit, effugato ex corpo-

σχαλῇ καὶ βάδῳ· εὐ ταῦτα, ὡς
 δ' ἰγὼ, ἀδδὲ τὴν Ὑπερβόρειον
 αἰώρα πρὶ μέλιον, ὃ ἰδὲ τ' ὕ-
 δατο· βιβνύτα· καὶ μάλα, ὃ
 δ' ἰς, ὑπερδιδυμένον γὰρ καρβα-
 τίνες, οἷα μάλα τὰ ἐκάνει ὑπο-
 δύντα. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ ταῦ-
 τα τί χρεὶ καὶ λίγην, ὅσα ἐπε-
 δύνοντο ὄρεσας ἐπιπύμπην,
 καὶ Λαίμονας ἀνάγην, καὶ νι-
 κρὸς ἰώλως ἀνὰ κελῶν, καὶ
 τὴν Εὐκλῆν αὐτὴν ἐναργῆ
 παρτάς, καὶ τὴν σιλλῶν ἡσ-
 τασπῶν· ἰγὼ γὰρ διευρύσομαι
 ὑμῖν, ὅ ἂν γὰρ γροῖ μὲν καὶ
 αὐτὴν ἱερὰ λυκίς τ' ἀλεξικλῆς.
 ἀρτί γ' ὁ Γλαυκίης, τὸ πα-
 ρὸς ἀποθνήσκον, παραλα-
 βὼν τὴν ὄσιαν, ἤραδ' αὖ Χρυ-
 σίδ' τῆς Δημεινίτης θυγα-
 τὸς· ἡμεῖς δὲ διδασκάλῳ ἰ-
 χρεῦτο πρὸς τὸς λόγους. καὶ
 ὅ γι μὴ ὁ ὄρων ἐκάνει ἀπὸ
 σχολῆς αὐτὸν, ἀπαντα αὐ-
 τῷ τὰ τὰ πορπῆτας ἠπίσκα-
 τοῖς καὶ ἰκτωρσι Ληκάιτης
 ὦν ἀδελφῇ, καὶ τὴν φυσικῶν
 ἀρετῶν.

Εἰρινὰν περδιδίκετο, ut qui octo et decem quam es-
 set annorum, iam absoluerat Analytica: tum physicam

que lentè ac sensim? Tunc,
 inquam ego, ista uidebas, ui-
 rum Hiperboreum uolan-
 tem, aut super aquisambu-
 lantem? Et maxime, inquit
 ille, carbatis induit, quo
 calceamenti genere illi po-
 tissimum utuntur. Nam mi-
 nutula ista quid attinet re-
 ferre, quæcunque fecit, quo
 pacto amores immiserit, ac
 demones exegerit, mortuos
 que marcidos in uitam reuo-
 cauerit, atque Hecaten ip-
 sam palam conspectibus ex-
 hibuerit, lunamque e celo
 detraxerit? Quin ego uo-
 bis referam quæ ab eo fieri
 conspexi in Glaucia Alexio-
 di filio. Glaucius hic quum
 patris nuper defuncti sub-
 stantiam suscepisset, Chry-
 sidem amabat Demæneti
 filiam: ac me quidem præ-
 ceptiore in disciplina uteba-
 tur: ac nisi amor ille à stu-
 dio deduxisset eum, uniuersam
 Peripateticorum doctrinam

ἄλλοιόν τι φάντασίμευον. τὸ
μὲν γὰρ πρῶτον, γυναικὶς
αὐτοῖς ἐπιλάκνυντι, ἅτα
βῆς ἰγίντο πάγκαλόν, ἅτα
σκόλαξ ἰφάννι. τίμῳ δ'
ἔμ' ὁ Ὑπερίων ἐκ πελῆος
εὐτόιον τι ἀναπλάσας, ἀπὸ
δὲ, ἰφν, καὶ ἄγι Χρυσίδα. καὶ
ὁ μὲν πελὸς ἔπιπτετο. καὶ με-
τὰ μικρὸν δὲ ἐπίστα ἑσπύσα
τίμῳ ὑβρανίαν. καὶ ἀσπίδ'
σα περιβάλλει τὴν Γλαυκί-
αν, ὡς αὐτὴ μανίστατα ἔρῃ-
σα, καὶ σωλῶ, ἄχρι δὲ ἀλι-
πρύουτον ἀκίστα μὲν ἐλόν-
τιον. τότε δὲ ἦτο σιλήων αὐ-
τῇ τοῖς τὴν ὑβρανίαν, καὶ ὁ Εὐά-
τα ἰδὺ κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ
ἑλμα φάσματα ἐφασίδου, καὶ
τίμῳ Χρυσίδα ἔπιπτε μὲν
πρὸ αὐτῇ πε σιλήων τὸ λυ-
πώγι. ἅ ταῦτα ἰδὼν, ὡς Τυ-
χιάδου, ἐκ αὐτῇ ἐπίστασας, αὐ-
τὴ πολλὰ ἐν ταῖς ἐρωδῶς χρο-
σιμα. ὡς λίγας, ὡς δὲ ἰγὼν ἰ-
πίτσον γὰρ αὐτῇ, ἄγι αὐτὸν αὐ-
τῇ. νῦν δ' ἐν γυνώμῃ, οἶμα, αὐ-
τῇ

aliud apparebat. Primum
quidem muliebrem formā
referebat: deinde in uac-
cam formosam uertebatur:
postremo uero catula uide-
batur. Hyperboreus ille tan-
dem quam finxisset quondā
ē luto Cupidinem: Abi, in-
quit, atque huc perducas
Chrysidem, Ac lutum qui-
dem protinus euolabat: pau-
lo post autem affuit illa, pul-
sans ostium. Tum ingressa
Glauciam complectitur, e-
um quā infanissime depe-
riens: Cum eo uersata
est quoad gallos canentes
audiuimus. Tum uero luna
subuolabat in cœlum, atque
Hecate subiit terram, cete-
ræque spectra disparuerunt:
Cum Chrysidem tandem e-
misimus circa ipsum ferme
diluculum. Hæc Tychiade
si conspexisses, haudqua-
quam amplius dubitasses
esse multa in carminibus io-
stis cōmoda. Bene dicis, in-
quam ego. credidissem e-

quidem, si uidissem ea: nunc uero ignoscendum mihi puto,

M m m 4 si quas

ἡρώμελιν σι, τί πρίν τῶν φῶς,
 ἔσοι τὸς δαμονῶντας ἀπαλ-
 λάτῃσι τῶ δαμάτωρ, ὅτω σα-
 φῶς ὁξέδοντες καὶ τὰ φάσμα-
 τα, καὶ τὰυτα ἐκ ἐμὴ χρὸ λί-
 γον, ἀλλὰ πάντων ἴσασι τὸν
 Σύρον, τὸ καὶ Παλαιστίνης, τὸ
 ὠδὶ τῶν σιφιστῶν, ὅσους πα-
 ραλαβὼν καὶ ἀπὸ πλῆθος πρὸς
 τῶν σιλλῶν, καὶ τὸ ὀφθαλ-
 μὸ διαστρέφοντας, καὶ ἀφ' ὧν
 μιπλαμενὸς τὸ σόμα, ὁ-
 μως αἰτήσιν, καὶ ἀποπύ-
 πει ἀρτίως ὠδὶ μηδὲν μεγάλην
 ἀπαλλάξας τῶν δαμονῶν. ἵπαι
 δαὶ γὰρ ὠδὲ καμελῶν, καὶ
 ὄρνιθας, ὅθεν ἀσπιδόδασι
 αἱ τὸ σῶμα· ὁ μὲν νοσῶν αὐ-
 τὸς σιπῶ, ὁ δαίμων δ' ἀπο-
 κρίνεται, ἐλλογίζων δ' ἐχθρο-
 ρίζων, ὁ ὅθεν αὐτὸς τὸς ὅπως
 τι, καὶ ὅθεν ἐπὶ ἄλλων ἐς τὸ αὐθρο-
 πον, δ' ὅρως ἐπάγων, αἱ δ' μὴ
 πειδῶν, καὶ ἀπειλῶν ἐξελῶ-
 σαι τὸ δαίμονα. ἴην γ' ὅν καὶ
 ἂν ἴδον ὁρίοντα μέλαρα, καὶ κα-
 πνύδα τῶν χροῖαν. ἡ μέγα,
 ὦ

ergo rogauerim quid de his
 respondeas, qui demonia
 eos liberant erroribus, adeo
 manifeste spectra illa caro-
 minibus eicientes. Atque
 hæc me dicere nō opus est,
 uerū omnes nouerunt, Sy-
 rus ille ex Palestina, qui ha-
 rum rerū artifex est, quāta
 multos mortales suscipiat
 qui ad lunam concidant, o-
 culosque distorqueant, spu-
 mæque os opplean, quos ta-
 men erigit, ac sanos remit-
 tit, magna accepta merce-
 de diris eos malis liberans.
 Etenim quum iacentibus in-
 stet, rogaueritque unde sint
 in corpore ingressi, ægrotus
 quidem ipse tacet: at dæmō
 uerò respondet, aut lingua
 Græca loquens, aut barba-
 rica, aut undecunque fuerit
 ipse: & quomodo & unde
 intrauit in hominem. Ille ue-
 rò adiurans eum, ac ni pa-
 ruerit, minitans etiam, ex-
 pellit abigitque dæmonem.

Quin ego quoque dæmonem quendam excurrentem uidi, ni-
 grum certè, & colore fumidum. Non magnum erat,

πὶ τῷ ἀνδραγάλῳ, ὃ δ' ὅς ἐστι
 Εὐκράτης, ἅπασιν τοῖς ἐν
 τῇ οἰκίᾳ, ὅσαι τῶνδε φα-
 νέρηται καὶ παῖσι καὶ να-
 υῖαι καὶ γόρυες· τότε ἔπαρ-
 ῖμ' ἴμεν ἀνύσσει αὐτὸν, ἀλλὰ
 καὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀ-
 παύτων. ποῖς, ὡς δ' ἔγω, αὐ-
 δραγάλῳ; ἐχίωρακας, ἴρε,
 αἰσιῶν ἐν τῇ αὐτῇ ἰτακῷτα,
 πάγκαλον ἀνδραγάλῳ; ἀνο-
 μοβίς ὄργον τῷ αὐθρηπε-
 ποιῷ; μὲν τὸν δισκοβόλον,
 ὡς δ' ἔγω, φῆς, τὸν ὑδρακιν-
 φῶτα κατὰ τὸ χρῶμα εἰ ἀφί-
 σις, ἀπισταμμένον ὡς τὸν
 δισκοβόλον, ὅρμα ὀκλάζον-
 τα τῷ ἰσχυρῷ, ἰοικτα ξυμμε-
 νουμένῳ μετὰ τῆς βολῆς·
 ἀπ' ἑαυτοῦ, ὃ δ' ὅς ἐστι, ἐπὶ τῶν
 Μύρωνῳ ὄργον ἐν καὶ τῷ
 πύθῳ, ὃ δισκοβόλος, ἐν λῆ-
 γαις ἐπὶ τὸν παρ' αὐτὸν φημι,
 τὸν διαδύμενον τὸν λιπα-
 ρὸν τῇ ταυνίᾳ τὴν καλὴν πολυ-
 κλάτῃ γὰρ τότε ἔργον. ἀλλὰ
 πῶς μὲν ἐπὶ τὰ διὰ τὰς οἰκί-
 των ἀφ' ὧν ἐν οἷς καὶ τὰ Κερτίου
 Polycleti opus est. verum eas quæ à dextra sunt egredi-

statua, inquit Eucrates, quæ
 omnibus qui in domo sunt,
 singulis noctibus apparet
 tum pueris, tum adolescenti-
 bus, tum senibus, hoc, in-
 quam, non à me dubitaxat
 audieris, verum etiam à no-
 stris omnibus. De qua sta-
 tua, inquam ego? Non uidis-
 si (inquit) quum ingredere-
 ris, statuam quandam in a-
 trio collocatam, sanè quàm
 pulchram, opus Demetrii,
 qui statuas humana specie
 fingere consuevit? Nonne
 illam dicis, inquam, quæ di-
 scū iacit, quæ inclinata est
 ad emissuri gestum, reflexa
 in eam quæ discum fert, al-
 tero pede modicè inflexo,
 quæq; se erectura uidetur
 unà cū iactu? Non, inquit:
 nam unum est ex Myronis
 operibus ille disci iactator
 quæ dicis. Sed nec eam quæ
 est ei proxima: eam loquor,
 cui tenijs caput uinctum
 est, formosam illam: nam id

Nesiotæ

αὐτῶν προσώπων πλασματα ἰ-
 γαρ, οἱ τυραννικόνι. σὺ
 δ', ἄνθρωπε παρὰ τὸ δαυρὶ τὸ
 ἰδιόρριον ἄλλο πρῶτον.
 φασκεύειας, ἐμύγνυνται τῶ
 πρῶτον, ὡς μὲν ἔστι τὸ
 γὰρ τὰς φέχας ἰνίαι, ἐκ
 πρῶτον τὰς φέχας, αὐτοὶ
 αὐτῶν ὁμοίαι, ἡμῶν ἰ-
 γαρ, πάλιν, ὁ Κορίνθιος ἔρα
 τῶν αὐτῶν ἀνδρῶν. τὸ δ'
 αὐτῶν ἰγὼ, αὐτῶν τῶν ἰδὲ τὰ
 δεξιὰ τῶν Κρόνῳ, τῶν αὐτῶν, ἡ
 πρῶτον ἔχοντες ἰσχυρὰ, ἡ
 χρυσὴ μὲν πινυλὶς τὸ σὺ
 δ', ἰγὼ δὲ, ὁ Εὐκράτης ἴσθι,
 ἡμῶν ἰσχυρὰ, ὁπότε μ' ἰσ-
 χυρὰ διὰ φέχας, ἐκ τῶν ὁ
 πρῶτον ἀπὸ μὲν. ἡ γὰρ
 ἡ δὲ ἰσχυρὰ, ἡ δὲ ἰγὼ, ὁ βί-
 νος, ὅτ' ἰσχυρὰ; ἰσ-
 χυρὰ μὲν ἐκ τῶν, ὁ δ' ἰσχυρὰ
 πρῶτον, ὅτ' ἰσχυρὰ, ὁ δὲ
 πρῶτον ὁ δὲ. οἱ αὐτῶν
 ἰσχυρὰ αὐτῶν ὅτ' ἰσχυρὰ, ὁ δὲ
 σὺ γὰρ μὲν αὐτῶν, ὁ δὲ
 νομίζεις τοῦ αὐτοῦ ἄνθρωπον, ἡ
 ἐκ τῶν αὐτῶν ἰσχυρὰ, οἱ αὐ-
 τῶν, ὁ γὰρ ἡ δὲ ἀπὸ μὲν
 πρῶτον ἡμῶν αὐτῶν ἰσχυρὰ, ἡ δὲ ἰγὼ ἰσχυρὰ αὐτῶν, ὁ δὲ ἰσχυρὰ,

Nefiota plasmata. tu uero
 an nō ad aquam illam quæ
 influit, quamquam uidisti
 uentre prominulo, caluam,
 seminudatam, uulsi quibus
 dam barbæ pilis, insignibus
 uenis uero homini simili-
 mam? Pelichus dux Corin-
 thius esse uidetur. Per Io-
 nem, inquam, uidi quādam
 à dextera Saturni, quæ tæni-
 as coronasque aridas habe-
 bat, pectoreq; folia quædā
 inaurata. Ego, inquit Bucra-
 tes, ea inauravi, quam me
 sanasset triduo, febre per-
 euntem. Bratne igitur etio-
 am, medicus, inquam ego,
 optimus iste Pelichus? Est.
 neque ride, inquit Bucrates
 aliqui homo te haud mul-
 to post inuadet. Noui ego
 certè quantum ualeat hæc
 quam tu ridet statua. An nō
 eiusdem putis esse immit-
 tere febres in quos uolue-
 rit, quandoquidem potis est
 eicere? Propitia, inquit pla-
 cataq; sit hæc statua mihi,
 ut

οὐτως ἀνδρῶν ὅν. τί δ' ἔρ-
 ηγεί ἄλλω ποιῶντα ἐργάτι αὐτοῦ
 εἰς ἀπαρχὴν οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ
 ἰπποδάμο τάχιστα, ἴφρ, νύξ γ' ἔ-
 σται, ὃ ἡ καταβάς ἀπὸ τῆς
 βάσιος, ἴφ' ἡ ἵππου, πρὶν
 οὐρ ἐν νύκτι πλὴν οἰκίας, καὶ
 πάντας ἰντυγχεύουσιν αὐτῷ,
 ἰσίοτι καὶ ἔδοντι, καὶ ἐκ
 τῆς ὅν τινὰ ἡ δίκη οὐκ ἐκρί-
 νωται γὰρ καὶ μόνον, ὃ ἡ πρὸ
 ῥόχιστ', μηδὲν ἰσχυρότας τῶν
 ἰδόντας, καὶ μὴ καὶ λήνται τὰ
 πολλὰ, καὶ πάσαι δὲ ἴλας νυ-
 κτὸς, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡ δαίτης
 ψαφῶν. ὅρα τοίνυν, ὡς δ'
 ἰγὼ, μὴ ὅχι Πίλιχ', ὃ αὐ-
 θρίας, ἀλλὰ Τάλας ὁ Κρήτης, ὃ
 ἡ Μίνως ἡ καὶ γὰρ ἰσχυρὸς καὶ
 αὐτὸς τῶν, ὃ Κρήτης πρὶν
 αὐτοῦ. καὶ μὴ χαλκῷ, ὡς Εὐκρά-
 νης, ἀλλὰ ξύλῳ ἐπιποιήτο, ὃ
 δὲν αὐτὸν ἐκάλυψε ὃ Δαμν-
 ρίς ὅρ' γινώσκων, ἀλλὰ τῇ δαί-
 τας τιχουμάτων. Δραπι-
 σόφ' γὰρ, ὡς φησὶ, ἀπὸ τῆς βά-
 σιος καὶ οὐδ' ἴφρ, ἴφρ, ὡς Τυ-
 χάδα, καὶ σοὶ μεταμύθεον τῷ
 σκώμ-

tiam ista fugit. Vide, inquit, ὁ Τυχιάδε, ne te posthac
 scoms

qua tantum valeat. Quid-
 nam ergo aliud facientem
 eam viderunt omnes qui in
 domo sunt? Quum primū
 nox est, inquit, hæc ē base
 descendens in qua steterat,
 in orbem totam domum
 circumibit, et omnes occu-
 runt ei interdum etiam ca-
 nepti: nec quisquam est
 quem unquam læserit. di-
 uertere enim tantum oporo-
 tet, illa uero præterit nihil
 intuentes infestans, quin et
 lauat sæpe, et tota nocte
 ludit, ut ex ipso aquæ strepi-
 tu licet audire. Vide ergo,
 inquam ego, ne forte nō Pe-
 lichm hæc statua sit, sed Ta-
 lus potius Cretensis, qui a-
 pud Minoem fuisse dicitur.
 nam et ille æreus quidam
 Cretæ custos erat: quod si
 non ex ære, sed ex ligno fa-
 cta esset, nihil eam probi-
 beret quin non opus Demo-
 trij, sed una potius ex Dæ-
 dali machinis esse uideatur.
 ē base namque, ut ait, eo

ἔσθ' γὰρ τῆς νυκτὸς πρῶτα
 ἐν κύκλῳ τῶν αὐλῶν, ἄβυσσος
 θύλακον ἢ δολομήνη, ὥς
 πρὸς Λαβύρινθον ἱμνιστῶν,
 ἄχρ' αὖ καταλύθης, ἔχον τὰ
 φώτα, γρημελὺς τῆς ὁμίας
 ἑκ' ἐλίγας ἱλαθῶν αἰλόνε, οὐ
 πολλὴν ἢ ἰδιόθεν χρόνον, κα
 κὸς κακῶς ἀπίδαι, ματι
 γέμελος, ὡς ἐλίγι, κατὰ
 τὴν νύκτα ἱκάντω, ὥστ' ἡγεῖ
 μύλωνας ἐς τὴν ἐπιτοσσο
 φαίνεσθαι αὐτῇ ἐπὶ τῷ σά
 ματι. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυο
 χιάδην, καὶ τὸν Πίλιχον σὺ
 πῆ, καὶ μὲν, ὥσπερ τὸν Μί
 νου ὀλιγιώτῳ, παραπαί
 αμ ἔδει δόλαι. ἀλλ', ὦ Εὐκρά
 τες, ὡς δ' ἐγὼ, ἵς' αὖ ὁ χαλ
 κὸς πῆ χαλκός, τὸ δ' ἔργον Δι
 μόβητος ὁ Αλωπικῶθεν ἀρ
 γασμῶν ἢ, ἢ βιοποιός τις,
 ἀλλ' ἀνθρωποποιός ὢν, ἔπει
 τι φοβέσσομαι τὸν αὐδραύτη
 Πίλιχον, ὃν ἐδὲ ζῶντα παύσι
 διδίων, ἀπυμνωτά μοι, ἐπὶ
 νύκτις Αντίγονος ὁ ἱατρὸς ἄ
 π' ἐκείνοι, ὦ Εὐκράτες, ἰω
 ποκράτης ὅτι χαλκός, ἵσον

ta nocte atrium obambu
 labat in orbem miser, ex
 xire non valens, tanquam
 in Labyrinthum incidisset,
 quoad orta die iam depre
 hensus est ea tenens quæ
 furto abstulerat: ac tē qui
 dem comprehensus, plagas
 non paucas recepit, nec tē
 poris multum superstes ma
 lus malè perijt, uapulans, ut
 dicebat, singulis noctibus
 adeò ut uibices postridie ap
 parerēt in corpore. Inunc,
 & post ista quoque Tychi
 ades Pelichum ride, ac me
 tanquam coætaneum Mi
 noi tam delirare puta. At ô
 Bucrates, inquam, ego, quā
 diu es erit es, operisque
 plasles Demetrium Alope
 census fuerit, qui non deos,
 sed homines fingere consue
 uit, Pelichi nunq̃ statuā ue
 rebor: quippe qui nec ipsum
 etiā uiuentē, si mihi minare
 tur, admodū timuissē. Ad
 hæc medicus Antigonus: Et
 mihi ô Bucrates, inq̃t, Hip
 pocr, ærens est magnitudine
 ferus

περὶ αὐτῷ τὸ μέγιστον, ὅς μὲν
 περὶ παιδῶν ἢ θορυλλῆς ἀπο-
 σβῆ, πρὶς αἰσι τῶν οἰκίαν ἔλ-
 λω ἐν κύλῳ, ψοφῶν, καὶ τὰς πυ-
 ξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρ-
 μακα συγχέων, καὶ τῶν δό-
 ρων πρὶς ἑκαστοῦ καὶ μάστιγα ἰ-
 παιδῶν τῶν θυσιῶν ὑπερβαλὼν
 μὶδα ὡς κατὰ τὸ ἐπὶ ἱνα-
 στον αὐτῷ θυμῷ. ἀξιοὶ γάρ,
 ὡς δ' ἰσθῶ, καὶ Ἱπποκράτης ἦ-
 δ' οὐδ' ἰατρὸς θυεῖναι αὐτῷ, καὶ
 ἀθανατῶν, ὡς μὴ κατὰ καί-
 ρον ἀφ' ἱερῶν τελέων ἱσταθῆ,
 ὅν ἴδα ἀγαπᾶν, ἢ τις ἱναγί-
 σαιεν αὐτῷ, ἢ μάλιστα ἐπι-
 σπάσαι, ἢ τιφάνῃσαι τῶν
 λιπαρῶν; ἀλλὰ τοῖσι νῦν, ἵφθ' οὐ
 Εὐκράτης, τότε μὲν καὶ ἡδὲ μαρ-
 τύρων, ὃ πρὸ ἐγὼ πέντε ἔσθον.
 ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ βρυγνέον
 τοῖς ἴσθ' ὅν, ἐγὼ δ' ἀμφὶ τ' αἰετὸν
 μισέον καὶ ὑμόρην, βρυγνέ-
 τας ἀπὸς τὰς ὀργῆτας, κατ'
 ἱμαστὲρ εἰς τῶν ὑλλῶ ἀπείκην,
 μεταξὺ φροντίσεων τι, καὶ αἰὲς
 σκοπέμενον. ἵππ' ἢ ἐν τῇ συ-
 νερῇ ὡς, τὸ μὲν πρῶτον ὑλα-
 λος ἀβιβᾶν, cogitans interim quiddam atque confide-
 rans. At postquam in salū perueni, canum primò latra-

ferme cubitali: qui tunc
 duntaxat quā lucerna ex-
 tincta sit, totam in orbem
 domum ambit, perstrepsens,
 ac pyxides euertens, phar-
 maca que commiscens, at-
 que ostia circumuertens:
 maximè que si quando sacri-
 ficia pratermittimus, qui-
 bus in singulos annos ei sa-
 crificamus. Postulat ergo,
 inquam ego, etiam Hippo-
 crates medicus iam ut sibi
 sacrificetur: indignaturque
 nisi in tempore iustorum sa-
 crificiorum epulis accipia-
 tur: quem nimirum dece-
 bat boni consulere si quis ei
 libauerit, aut mulsum in-
 sperferit, aut caput coronā
 uerit? Audi ergo, inquit Bu-
 crates, istud certè etiam te-
 stibus probauero, quod an-
 te annos quinque uidi. Brat
 ferme uindemiæ tempus. Ego
 uerò in agrum circa me-
 ridiem uindemiatum dimis-
 sis operarijs, in syluam so-

γμῖς ἰγνέτο λιωνῶν. καὶ γὰρ
 Μνάσων τὸ υἱόν, ὡς
 πορ αἰθεῖαι, παῖσιν καὶ λιωνο
 γιτῶν, ἀς τὸ δάσιον μιτὰ τῇ
 ὀλιγωρίᾳ παρελθόντα, τὸ δ'
 ἐκ αἵματός τ' ἄλλα μὲν δ-
 αῖον σαματὶ τινος γρομελὲς,
 καὶ βοῦς, εἰς ἐκ βροντῆς, γυο
 νάσων δὲ προσεῖσαν, φοβή-
 ραν, ἡμισυαῖαν σχῆδον τὸ
 ὄψ', αἷμα δὲ καὶ δάδα ἐν τῇ
 ἀριστερῇ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δε-
 ξτερῇ, ὅσον ἀποσάπην. καὶ τὰ
 μὲν ἐν ὄψεσιν ἐφίπνεσεν ὡς, τὰ
 δὲ αὖν γογγύον ἐμφόρως, τὸ
 βέμμα φημι, καὶ τὸ φρικτὸν δό-
 τος προσέφωτο. καὶ αὐτὶ δὲ
 λέμμε, τὸς δρᾶκοντας βοτρύ-
 χου πρὸς ἵκετο, ὡς μελὲς
 πρὸ τὸν αὐχίνα, καὶ ἡδὲ τῇ
 ὤμῳ ἐν ἵπῳ ἰσπαρμελὲς. δ-
 ρᾶτι, ἴφ', ὅπως ἴφρ' ἔφα, ὡ
 φίλοι, μεταξὺ διγυγμῶν.
 καὶ ἡμεῖς λίγυρ, ἰδάννυσιν
 ἰδυράτις τὰς ἡδὲ τοῦ πῶ-
 χος ῥίχας, πᾶσιν ὁρδᾶς
 ἐπὶ τῷ φέβῳ. εἰ μὲν ἔρ' ἀμφὶ
 τὸν ἰωνα, καὶ τὸν Δανόμαχον
 καὶ τὸν Κλειόδημον, λιχνητό-
 τι. Ion ergo ac Dinomachus & Cleodemus uebemenō

tus insonuit. Ego uerò
 Mnafona filium meū cum
 equalibus uenientem, lude
 re uenarique (quemadmo-
 dum solebat) conijciebam.
 At res haudquaquam sic se
 habebat: uerū paulo post
 factō terramotu, sonoque
 uelut ē tonitru, mulierem
 aduenientem uideo terribi-
 lem, proceritate ferme se-
 mistadiali. Habebat autem
 in sinistra facem, in dextra
 uerò gladium uiginti circi-
 ter cubitorum. Et infernè
 quidem pedibus erat ser-
 pentinis, supernè uerò Gor-
 gonem referens, uultu uide-
 licet, atque aspectus horro-
 re: pro coma quidem draco-
 nibus tanquam cæsarie cir-
 cumcinēta, alijs collum am-
 plectentibus, alijs etiā per
 humeros sparsis. Videte, in-
 quit, amici, quo pacto etiā
 inter narrandum exborruī,
 & simul hæc dicens Bucra-
 tes, ostendit omnibus bra-
 chij sui setas erectas me-
 N N ter

ἀτρεῖς, προσήχον αὐτῷ γί-
 ροντες αὐδρόν, ἐλκόμενοι θή-
 ρινες, ἄρματα προσωνύοντες ἑ-
 τως ἀπίθανον Κολοσσόν, ἑμι-
 σταδιαίαν γυνῶκα, Γίγαντα
 τῶν τε μορμολύκαων. ἐγὼ δὲ
 ἑνὶ ὄντι μεταξὺ, οἷον ὄντος αὐ-
 τοῖ, οὖν τις τὸ ἐμὲ σιμῶν ἰδὼ
 σφί, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάσειν
 τὰ, μόνῃ τῇ πολίτῃ, καὶ τῷ πᾶ-
 γανι διαφθόντος τῷ βρισηῶν·
 τὰ δὲ ἄλλα καὶ αὐτῶν ἑκόντων
 διαγυγίστῃσι πρὸς τὸ ψεύδες.
 ὁ γὰρ Δινόμαχος, εἰπὼς μοι, ἔ-
 φη, ὦ Εὐκράτης, οἱ λεῶντες ἢ τῷ
 θεῷ πυλῖνοι τὸ μέγεθος ὄσαν;
 ἡλεφάντων, ἢ δὲ ἑς, ὑψηλότε-
 ροι τῷ Ἰνδικῷ, καὶ μέλανες καὶ
 αὐτοὶ, καὶ λάσσι, πινναφό-
 ροι αὐχμώσῃ τῇ λάχρῃ. ἐγὼ
 μὲν ἔμ' ἰδὼν ἔστην, αὐατρί-
 φας ἅμα πῶς σφραγίσαι, λέ-
 γει ὁ Ἀραβὶ ἰδιώτης, εἰς τὸ εἶ-
 σω τὸ λακτύλον. ὁ Ἑκάτη δὲ,
 πατάξασα τῷ δρακοντῶν
 ποδὶ τοῦ Διαφ, ἐποίησεν
 χάσμα παμμίγυθον, ὅλι-
 γον, quod Arabs mihi dederat, sigillo. Hecate ergo pe-
 cussit draconicis illis pedibus solo, hiatus effecit ma-
 ximum, & qui immani magnitudine penitus aqua-
 re

ter inbiantes auscultabant
 eum, uiri senes, tanquam
 naribus traherentur, ado-
 rantes apud sese tam incre-
 dibilem Colossum, mulie-
 rem semistadialem, Gigan-
 teum quoddam Mormoly-
 cium. Ego uero considera-
 bā interim cuiusmodi erant
 hi qui cum iuuenibus sapi-
 entiae nomine uersentur,
 uulgoque in admiratione
 habebantur: quum sola nimi-
 rum canities barbaque ab
 ipsis differant infantibus,
 ceterum etiam illis ipsis fa-
 cilis ductiles ad credenda
 mendacia. Dinomachus er-
 go, dic mihi, inquit, Bucra-
 tes, illi canes deæ, quanta
 magnitudine erāt? Elephan-
 tis, inquit ille, proceriores
 Indicis, nigri & ipsi, hirsu-
 tique, sordido squalidoque
 uillo. Ego igitur quum uide-
 rem, restiti, inuerso protin-
 us in interiorē digiti par-
 tem, quod Arabs mihi dederat, sigillo. Hecate ergo pe-
 cussit draconicis illis pedibus solo, hiatus effecit ma-
 ximum, & qui immani magnitudine penitus aqua-
 re

κιν Ταρταρόν τὸ μέγας, αἱ
 παύχιστοι μὲν ὀλίγον ἄλλω
 νηὶς τὸ αὐτό, ἐγὼ δὲ θαρσύνω
 ἐπὶ κύνες λαβόμενοι δένδρε
 τινὲς, πλεῖον πεφυκότες,
 ὥς μὴ σκοτεδινίσας ἐμπύσει
 με ὑδὶ λιγαλλῷ, ἅτα ἰσχυρῶν
 τὰ ἐν Ἀδῶ ἀπαντὰ τὰ πυρρῶν
 γίνοντα, πλὴν λίμνῳ, τὸ Κέρβε
 ρον, τὰς νεκρὰς, ὅστις γινώρι
 ζειν ἴναι αὐτὸ. τὸ γὰρ πατὴρ
 γὰρ ἄδον ἀκρωτῆς, αὐτὰ ἐκ
 να ἴτι ἀμπιχόμενον, ἐμοὶς
 αὐτὸν κατελάφμεν, τί δὲ ἱ
 πστῶν, ὁ ἴων ἴφρ, ὃ Εὐκρά
 τος, αἱ ψυχὰς, τί ἄλλο, ὅδ' ὅς
 ὃ ἡτα φῶλα καὶ φρήδας, με
 τὰ τὰ φίλων καὶ συγγενῶν δια
 φέουσιν ὑδὶ τὸ ἀσφοδελὸν ἡα
 τακίμενοι; αὐτὸν γίττοσαν
 ὅν ἴτι, ὅδ' ὅς ὁ ἴων, οἱ ἀμφὶ
 τὸν Εὐκράτον τῷ ἰσχυρῷ Πλά
 τῶνι, καὶ τῷ πατρὶ τῶν ψυ
 χῶν λόγῳ. οὐδὲ μὴ καὶ τὸν
 Σωκράτη αὐτὸν, καὶ τὸ Πλά
 τῶνα ἄδον ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸ
 Σωκράτη ἐγὼ γινώσκω, ὅδ' ὅς, ὅδ' ὅς
 τὸν σαφῶς, ἀλλὰ ἀνάγκη,
 ἵψον Πлатὸν ἐμὲν καὶ οὐδὲν ἵπ
 σον, ὅδ' ὅς, ὅδ' ὅς, ὅδ' ὅς, ὅδ' ὅς

ret Tartarum. deinde pau
 lo post abijt in eum desili
 ens. Ego uerò prasente ani
 mo porrecta ceruice incli
 natus, inspexi apprehensa
 arbore quapiam quæ uici
 na stabat, ne obortis mibi
 tenebræ ac uertigine, in ca
 put præceps inciderem: de
 inde conspexi ea quæ in in
 ferno sunt omnia, Pyriphle
 geihontem lacum, Cerbe
 rum, manes: adeò ut quos
 dam etiam eorum agnosce
 rem. Patrem ergo meum
 manifestè cernebam adhuc
 his ipsis amictum quibus eū
 sepeliuimus. Quid agebant
 (inquit Ion) ὁ Bucrates ani
 mā? Quid aliud, inquit ille,
 quàm per tribus familiās
 que cum amicis cognatis
 que uersantur, in Asphodea
 lo collati? Contradicant er
 go etiam nūc (inquit Ion)
 Epicurei sacro Platoni, e
 iusq; de anima rationibus.
 At tu nōne Socratem etiā

ἐτι φαλακρὸς καὶ προγὰστωρ
 ὢν. πλάτυνα ἢ ἐκ γινώρισα·
 χρὴ γὰρ, εἶμαι, πρὸς φίλους αὐ-
 θρας τελευτῆ λήγειν. ἅμα γὰρ
 ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῆς ἰώρα
 καὶ, καὶ τὸ χάσμα συνίμιν, καὶ
 τινὲς τ' οἰκιστῶν ἀναστάντες
 με, καὶ πυρρίας ἔστος ἐν αὐτοῖς,
 ἐπίσκησαν, ἔπω τίλιον μινυ-
 πτόν τ' χάσματ'· ἀπὶ πυρ-
 ρία, ἐ δὲ λυθὴ λήγων. νῦν Δ' ἴφθι-
 ῶ πυρρίας, καὶ θλακῆς ἢ ἔκστα
 θιά τ' χάσματ'· καὶ πῦρ τι
 ὑπελάμπειν ἀπὸ τ' ὀφθαλμοῖς
 ἰδόναι, καὶ ὡς ἱγίλασα, ὑδμὶ
 φέσκατ'· τ' μάρτυρ'· τίω
 θλακῶν καὶ τὸ πῦρ. ὁ Κλεόδω-
 μ' δ' ἐ κενὴν, ἔπειτα, ἐδὲ ἄλ-
 λους ἀόρατα ταῦτα εἶδον· ἰο-
 παὶ καὶ αὐτὸς ἐ πρὸ πολλοῦ νο-
 σήσας, τοιοῦν δὲ τι ἰθιασά-
 μιν. ἰπισνόπα δὲ με, καὶ ἑθρά-
 ποντο Ἀντίγον' οὐτ'· ἐδ-
 δόμην μὲν ὁ μὲν, ὁ δ' ὡς πρη-
 πός, οἱ καύσων σφοδρότε-
 ρ'· ἅπαντες δὲ με ἀπολι-
 πόντες ἐπ' ὀρηκίας, ἐπιπλε-
 σάμενοι τὰς βύρας, ἔξω πρὶν
 μῆνιν·

ieci, quoniam calum ac
 uentricosus erat. Platonem
 uerò non cognoui: nam a-
 pud amicos nimirum uera
 fateri oportet. Simul ergo
 atque ego omnia conspexi,
 & hiatus coijt, & ex fa-
 mulis meis quidam quæren-
 tes me, atque in his Pyrrhi-
 as hic, superuenère biatu
 nondum plenè obdueto. dic
 Pyrrhia, an non uera nar-
 ro? Per Iouem (inquit Pyr-
 rhias) & latratum audiui
 per hiatus: & ignis quo-
 dem à face mihi suffulgere
 uidebatur. Tum risi ego
 profecto, teste latratum i-
 gnemq; in cumulum adden-
 te. Tum Cleodemus: Haud-
 quaquam noua ista, inquit,
 neque alijs inuisa uidisti.
 Nam & ipse haud ita pri-
 dem quum agrotarem, tale
 quiddam conspexi. Prospi-
 ciebat mihi curabatq; Anti-
 gonus hic, ac septima dies
 erat, febrisq; ô qualis in-
 cendio certè uehementior.

Omnes ergo me relinquentes solum, clausis foris ma-
 nebant.

μέγαν· ἔτι γὰρ ἐκίλευσας, ὃ
 Ἀντίγονι, ἃ πως δυνάμην ἔς
 ἔπυσεν βίβηθαι. τότε ἔμ' ἐφί-
 σταί μοι νεισίας ἐγρηγορό-
 τι, πάγκαλ' ὅ, λουνὸν ἱμά-
 τιον περιβιβλημένον· ἄτα ἀ-
 νασύσας, ἄγχι διὰ τιν' ὅ χά-
 σματ' ἐς τ' Ἀδ' ὡς αὐτίω
 καὶ γυνώρεια Τάνταλον ἰδὼν
 καὶ Τίτυν, καὶ Σίσυφον, καὶ τὰ
 μὲν ἄλλα τί αὖ ἑμὶν λίσσοιμι; ἴο-
 πόν τ' ἢ κατὰ τὸ δικασθέμεν ἐ-
 γινόμην (παρὼν) καὶ ὁ Λιακὸς
 καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι καὶ αἱ
 Εἰρινύες) ὁ μὲν τις, ὡς περ βα-
 σιλεὺς ὁ πλοῦτων μοι δοκῶ καὶ
 θύτο, ὅπλιτόμην τ' ἑταίρων
 φορέων τὰ νόματα, ὃς ἔδου
 ὑπὲρ μέδους τ' ἰωθῆς συνίβαι-
 νον ἄναι, ὃ τ' νεισῖνος ἐμὶ φέ-
 ρων, παρὶς τούτου αὐτῷ, ὃ τ' Πλού-
 των ἡγεμόνων τότε, καὶ πρὸς
 τ' ἀγαγόνταί μοι, ἔπειτα πικρῶ
 παῖ, φρεσὶ, τὸ νῦν αὐτῷ, ὡς
 ἀπὶ τῷ. σὺ τ' ὃν τ' χαλκία Διὸς
 μύλον ἄγχι, ὑπὸ δ' καὶ τ' ἄρ-
 κτον ἔδου βίον. ἰσχυρὸν ἄσμενον
 ἀνδραμόν, αὐτὸς μὲν ἔδου

at ergo. Tu uero fabrum Demylum adduc: iam siquidem
 ultra colum uiuit. Tum ego letus recurrens, ipse quidem

nebant. Sic enim iusserat
 Antigone, si quo pacto pos-
 sem obdormiscere. Tunc in-
 gitur affuit mihi iuuenis
 quidam uigilanti, pulcher
 admodum, ueste circum-
 mictus candida. Ac me quā
 excitasset, per biatum quen-
 dam ducit ad inferos, sicuti
 illico cognoui, Tantalum
 quum uiderem ac Tityum
 Sisyphumq̃. At cætera uo-
 bis quid commemorē? Post
 quam uerò ad tribunal per-
 ueni (aderat autem et Aea-
 cus, et Charon, Parcaeque
 atque Brinnyes) quidam ue-
 lut rex (Pluto certè mihi ui-
 debatur) assedit singulorū
 nomina percensens, qui mo-
 rituri erant, quos diem iam
 uitæ præscriptum præte-
 rixisse contigerat. Iuuenis er-
 go me adducens illi exhi-
 buit. At Pluto tunc incandu-
 it, et ad eum qui me ducea-
 bat: Nondum illi comple-
 tum est stamen, inquit. abe-

ἀπύριτο· ὡς, ἀπὸ γαλακτοῦ δὲ
ἀπασιρ, ὡς τὸ θνήσκειαι Δαμύ-
λῳ. ἰν γατένωρ ἢ ἡμῖν ὤκεις,
νισῶν τι καὶ αὐτὸς, ὡς ἀπυγο-
γύλλαιτο. καὶ μετὰ μικρὸν ἡμέτε-
ρος οἰμωγῆς ἐδυσχελεύων ἐπὶ
αὐτῷ. ἰδὲ δουραστὴν, ἀπὸ τοῦ Ἀν-
τίγονος· ἰγὼ γὰρ εἶδα τινὰ με-
τὰ ἀποτέλλει ἡμετέραν, καὶ ἰτάφει,
ἀνατάσσεται, θορακιστὴς καὶ
πρὸ τοῦ δουράτου, καὶ ἐπὶ αὐτῇ,
καὶ ἀνδραπομῶν, καὶ πῶς, ὡς δὲ ἰ-
γὼ, ἐν ἀποσιρ ἡμέτερος ἔτι ἰ-
μύδουσι τὸ σῶμα, καὶ ἄλλως
καὶ ἡμεῖς διεφθάρημεν; αἱ μὲν τι-
νά γε ἐπιμαρτυροῦν γινώσκου-
μεν. ἅμα ταῦτα λεγόν-
των ἡμῶν ἐπασηλθὼν οἱ τοῦ
Εὐκράτους υἱοὶ ἐν τῇσι παλαιά-
ταις, ὁ μὲν ἦεν καὶ ἐφύδων, ὁ
ἢ ἑτέρῳ ἀμφὶ τῇ πονητικῇ
δικαίῃ, καὶ ἀσπασάμενοι
ἡμᾶς, ἰκαίνοιτο ὑπὲρ τῆς ἐλπί-
δος, πρὸς τῷ πατρὶ, ἡμῶν ἢ ἐ-
σικρομίδου ἐφόντο. καὶ ὁ Εὐ-
κράτης, ὡς πρὸς ἀνὰ μνηστῆρας
πρὸς τῇσι ὄψιν τῶν ἡμεῶν, οὕτως
τερ quindecim. Tum salutatis nobis iuxta patrem adsidebāt
in lecto, ac mihi quidem sella illata est. Tum Bucrates tan-
quam ἐ conspectu filiorum admonitus: Sic hūc frui mihi

iam febre liber eram denū-
ciabam uerò omnibus quòd
Demylus esset moriturus.
Manebat autem nobis in
uicinia ægrotans etiam ip-
se nonnihil, ut renunciatum
est. Ac paulo post audimus
eiulatum eorum qui luge-
bāt eum. Quid miri est, in-
quit Antigonus? Ego ete-
nim quendam noui post ui-
gesimum diem quàm sepul-
tus est, resurrexisse. Nam
hominem & antequàm mo-
reretur, & postquam re-
surrexit, ipse curauī. Et quo
pacto (inquam ego) in die-
bus uiginti neque tabuit
corpus, neque præterea sa-
me corruptum est, nisi for-
taßis Epimenidē quempiā
tu curasti? Hæc quum dice-
remus, protinus ingrediebā-
tur Eucratis filij, ἐπαλῆσθρα
redeuntes. Alter quidē iam
ex ephebis excesserat, alter
uerò annos natus erat circi-
ter quindecim. Tum salutatis nobis iuxta patrem adsidebāt
in lecto, ac mihi quidem sella illata est. Tum Bucrates tan-
quam ἐ conspectu filiorum admonitus: Sic hūc frui mihi
continua

ἐν αἰμῶ, ἰφῆ, ἴττωρ, ἐπιβαλὼν
 αὐτοῖν τὴν χεῖρα, ὡς ἀλλήλῃ, ὃ
 Τυχιάδην, πρὸς εἰ ἴδῃ. τὴν μὲν
 παρίττω μὲν γυναικὶ τὴν τῶ-
 τωρ μετόβρα, πάντες ἰσασιν,
 ὅπως ἠγάπησα· ἰδὴ ἡμῶς δὲ,
 οἷς περὶ αὐτῶν ἔπραξα, ὃ ἴω-
 σαν μόνον, ἀλλ' ἐπὶ καὶ ἀπίστα
 νι, τὸν τανύσμου ἄποστα συγ-
 κατακαύσαι, καὶ τὴν ἰδοῦσα ἢ
 ἴδῃ ἔχαιρον. ἰδὸς μὲν ὃ μετὰ
 τὴν τελευτὴν ἡμέρας, ἐγὼ μὲν
 ἐνταῦθα ἰδὼν ὅτι κλίνει, ὥσπερ
 νῦν, ἐν αἰμῶ παραμυθόμενος
 τό γι πῖνθ'. αὐτογύνεσκον
 γὰρ τὸ περὶ ψυχῆς τῷ Πλάτῳ
 νῦν βιβλίον ἐφ' ὅσυχίας. ἰπα-
 σόρχεται δὲ μετὰ τὸ ὃ δημα-
 νίτη αὐτὴ ἐκίνη, καὶ καθί-
 ται πλοσίον, ὥσπερ νῦν Εὐ-
 κρατίδης ἄποσι, λαβὼν τὸν
 νεώτερον τὸν ἡῖον, ὃ ὃ αὐτῶ
 καὶ ἐφ' ἐξελάνθαι παιδικῶς, καὶ
 πάσαι ὅδ' ὡς ὅς τῳ πρὸς τὴν
 δέησιν. ἐγὼ δὲ, ὃ δ' ὅς ὃ
 Εὐκράτης, ὡς εἶπω, περὶ-
 πλα-

contingat, inquit, simulq;
 manum eis iniicit, ut apud
 te Tychiades uera narra-
 bo. Felix memoria ux-
 rem meam horum matrem
 nouerunt omnes quo pacto
 dilexerim. Nam declaravi
 his rebus quas in eam feci,
 non modo dum uiueret, ue-
 rum etiam postquam uita
 functa est, quippe qui mun-
 dum eius uniuersum, uestiq;
 qua dum uiueret oblecta-
 batur, in rogam illius iniece-
 rim. Septima uero post
 mortem die, ego quidē hic
 in eundem lectum incumo.
 bebam, quemadmodū nūc,
 lectum cum mihi committi
 gans, quem de illa concepe-
 ram. Legebam enim taci-
 tus Platonis illum de anima
 libellum. Ingreditur inte-
 rim Demanete ea ipsa, at
 que adsidet iuxta, quem-
 admodum nunc Bucra-
 tides hic, minorem desi-
 gnans filium. Hic uero

illuc tremuit admodum pueriliter, ac dudum ad nar-
 rationem pallebat. Ego uero (inquit Bucrates) ut conspexi,

πλακῆς, αὐτῇ ἰδία χρυσὸν ἀ-
ναγκύσας. ἡ δὲ οὐκ ἔλαβε-
ν, ἀλλ' ἠτιᾶτό με, ὅτι τὰ
ἄλλα πάντα χαρισάμενος
αὐτῇ, δάτορον τοῖν σαυδά-
λιον, χρυσοῖν ὅστοιον, οὐ κα-
τακύσαιμι· εἶναι δὲ αὐτὸ
ἰφασκι, παραπίσιν ὑπὸ τῇ
λεῖωτῳ, καὶ διὰ τοῦτο ἡμῶς
οὐχ οὐρόντος δάτορον μέ-
νον ἰκαύσασμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν
διαλιγομένων καταράτμεν τι
λεῖωδιον, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν,
μυλταῖον ὑλάκτισσον· ἡ δὲ
ἠφραδίᾳ πρὸς τὴν ὑλακίαν.
τό μὲν τοι σαυδάλιον οὐρί-
θῃ ὑπὸ τῇ λεῖωτῳ, καὶ κα-
τακύθει ὕπορον. ἔτι ἀπιστᾶν,
τούτοις, ὦ Τυχιάδε, ἄξιον
ἐπαργίειν οὐσι, καὶ κατα-
τὴν ἡμῶν ἐκείτῳ φαινο-
μένοις; μὰ Δί', ἐγὼ δ' ἴγω,
ἐπεὶ σαυδάλῳ γε χρυσῷ ἐ-
τὰς πυγὰς, ὥσπορ τὰ παι-
δια, παύειναι ἄξιον ἂν ἄρ-
σι ἀπιστοῦντος, καὶ οὕτως ἀ-
παισχωτοῦντος πρὸς τὴν ἀ-
λήθειαν. ἐπὶ τούτοις ὁ Πυθα-
γόρας Ἀρίγνεται ἀσπλῆον,
resistant. Interca Pythagoricus intrabat Arignatus co-

amplexus eam singulatim
lachrymabā. Illa uerò me
uociferari non patiebatur,
uerum incusabat me, quòd
quum ei fuisset in reliquis
gratificatus omnibus, e san-
dalijs aureis alterum non
cremaueram. superesse au-
tem id dicebat, quod sub ar-
ca ceciderat; atque ob id
nos quum nō inueniremus,
alterum tantum cremaue-
ramus. Nobis autem adhuc
differentibus, scelestissimus
quidam caniculus qui mihi
in delicijs erat, in lecto cu-
bans allatrabatice uerò ad
latratum euauit. At sanda-
lium sub arca repertū est,
posteaq; à nobis incensum.
An hæc etiam Tychiades
recusabis credere, quū tam
sint euidentia, quotidieque
obseruentur? Per Iouem, in
quā ego, digni fuerint qui-
bus aureo sandalio nates
puerorum more feriantur,
si qui ista non credant, atq;
usq; adeò impudenter uero
matius

πολλῶν ὑπὸς γῆς, καὶ φαίνο-
νται οἷς ἰδέναι· ἰγὼ μὲν
ἔμ' ὁρυσάμενα, καὶ ἑλάνθοντες
καὶ ἀδιδάσκοντες τὸν Ἀρίγνωτον·
ὅς, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ
τῶτο φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν
βιαιῶς ἀποθανόντων μύνας
ψυχὰς περιεσφῶν οἷον ἂ τις
ἀπύγχατο, ἢ ἀπικέλευ τῶν
φαιλῶν, ἢ ἀνίσκοιτο· ἰδὼν, ἢ ἑλ-
λῶν γὰρ τῶ βρόχῳ τοῖς τῶ ἀπύλο-
θον ἐκ τῆ βίου, τὰς δὲ τῶν καὶ
τὰ μοῖραν ἀποθανόντων ὑκί-
ναι. ὡς γὰρ τῶτο λέγει, ὅτι πάν-
τες ἀπὸ βλάστη φύσει. μὴ δ' ὅτι, ὅτι
ὁ Δινομάχος, ἀλλ' οὐδὲ
ἄλλος ἄνθρωπος τοιαῦτα, οὐδὲ
σιωπῶντα ὁρᾶν οἷσιν. πάν-
τες λέγει, ὅτι ὁ Ἀρίγνωτος,
διότι μὴ ἀπὸ τῶν αἰσθημάτων, ὅτι
πάντες, πάντων ὡς ἀπὸ
ὁρῶντων· ἀπὸ τῶν λέγειν, ὡς
ὅτι ἰγὼ, ὑπὸς ἑμῶν, ὅτι μὴ
πρόσω, διότι μὴ ἀπὸ τῶν
πάντων αἰσθημάτων, ὅτι ἰγὼ, καὶ ἰσ-
τάμενος αὐτὸν διὰ τῶν, ὅτι πρὸς ὑ-
μῶν. ἀλλὰ, ὅτι ὅτι, ὡς πο-
τε. nam solus omnium nō uideo. quod si uidissem, profectō et
credidissem, quemadmodum & uos. Atqui, inquit ille,

mas super terrā obambula-
re, & sese, quibus libitū fue-
rit, ostendere? Ego igitur e-
rubui, uultumq; deiecti reue-
ritus Arignotum. At ille, Vi-
de (inquit) Bucrates, num
hoc dicat Tychiades, eorū
tantum qui uiolenter inte-
rierint, animas errare, uelu-
ti si quis suffocatus, aut capi-
te truncatus, cruciue suffo-
xus fuerit, aut alio quopi-
am istiusmodi modo è uita
discesserit: eas uerò quae fa-
tali morte naturalique dis-
cesserint, haudquaquā am-
plius oberrare. Nam si hoc
dicat, non usque adeò absur-
da dixerit. Per Iouem, in-
quit Dinomachus, ne esse
quidem istiusmodi, nec prae-
sentia cerni putat. Quid ais
inquit Arignotus in me tor-
uē aspiciens, nihil horum
tibi uidetur fieri? praesero-
tim quum omnes (ut ita dis-
cam) uideant? Ignoscas, in-
quam ego, mihi, si non cre-
do. nam si quando

si quando

ἐς Κόρινθον ἔλθεις ὁρᾷ ἐνθάδε ἵ-
 στην ὃ Εὐβατίαν οἰκίαν· καὶ ἰ-
 πευμένον σοι δευτέρῃ παρὰ τὸ
 Κράνιον, παραλῶν ἐς τὴν
 τῶν, λίγῃ πρὸς τὸν θυρωρὸν
 Τίβιον ὡς ἰδίῳις ἰδίῳι, ὅθεν
 τὸν δάμονα ὁ Πυθαγορεὺς ἀ-
 γίγνωτ'· αὐτοῖς ἀπύλατοι,
 καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰκῆσαι
 τῶν οἰκίαν ἰποῖναι. τί δὲ τῶ-
 το λῶ, ὦ Ἀρίγνωτ'; ἔργα δ' Εὐ-
 κρατές. αἰεὶ γὰρ λῶ, ὅδ' ὅς
 ἐκ πολλῶν καὶ λαμάτων, ἃ δὲ
 τις οἰκῆσει, οὐδὲς ἐκπλα-
 γαῖς ἐφ' οὐρανὸν, ἐκδιωχθεὶς καὶ
 πιν'· φόβῳ καὶ ταραχῶδες
 φάσματ'· σωπικτῆρ' ἔνθ' ἔ-
 λθῃ, καὶ ὃς ἐν κατάρρεσι, καὶ ὅ-
 λωι, ὅθεν λῶ ὁ βαρύνων πα-
 ραλῶν ἐς αὐτῶν. ἰγὼ δ' ἐπὶ
 τῶν ἡμετέρων, τὰς βίβλους λαβὼν
 (αἱ δὲ μοι Αἰγυπτίαι μέλα
 πολλὰ πρὸς τὸ τοῖόν τιν' ὅσον
 ἐς τῶν οἰκίαν πρὸς πρῶτον ὕ-
 πνον, ἀποβήντω· τὸ ξύπνιον,
 καὶ μόνον ὡδὲ λαμβανόμενος,
 ἐπὶ ἐμαυτῷ οἰκῶ δὲ σίμῳ, ἐς
 πρῶτον κακόν, ὡς ὤντο. ἰγὼ
 hortante hospite, ac ferme detinente, postquam didicerat
 quod iturus essem, in certum, ut putabat, exitium. At ego

siquando Corinthum ue-
 neris, roga ubi sit Eubati-
 dae domus. Atque ubi tibi
 fuerit indicata, nempe cir-
 ca Craneum, in eam ingres-
 sus, dic ianitori Tibio, uelle
 te uidere unde. *daemonem*
Pythagoricus Arignotus
quum adduxisset, abegerit,
ac deinceps habitabilem
domum reddiderit. Quid-
nam hoc erat Arignote? ro-
gabatur Eucrates. Inhabitalis
erat, inquit ille, diu pro-
pter terricula. quod si quis
inhabitasset, expauescens
illico fugiebat, exactus a
quodam horrendo ac terri-
bili spectro. Deciderat er-
go iam, tectumq; rumpeba-
tur, neque quisquam erat
omnino qui in eam ingredi
fuerit ausus. Ego uero ubi
haec audiui, libellos sumens
(sunt autem Aegyptij mihi
de talibus rebus admodum
multi) ueni in domum cir-
ca primam uigiliam, deo
sumpta

δι' ἰσχυρὸν λαθὼν, μόνῳ δ' α-
 νίρχομαι, καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ
 οἰκῷ καταβάς τὸ φῶς, ἀ-
 νιγίνωσκον ἑσυχῶ, χαμᾶς
 καθίζομαι, ἐφίεται δὲ ὁ
 δαίμων ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν
 ἦσαν νομίζων, καὶ διελθὼν
 πᾶσι ἐλπίσων, ὥσπερ τὸς ἄλ-
 λους, αὐχμηρὸς καὶ κομῆτος, καὶ
 μελάντερος ἢ ἴσος. καὶ ὁ μὲν
 ἰδὼν τὰς, ὑπερᾶντο μοι παρὰ
 χεῖρας προσβάλλον, ἢ παρὰ
 κρατῆσιν, καὶ ἄρτι μὲν λύων, ἄρ-
 τι δὲ ταῦν γιγνόμενον, ὃ λί-
 ον. ἰγὼ δὲ προσχειρῶμαι
 τῷ φεμωδιστάτῳ ἐπὶ ῥη-
 σιν, Αἰγυπιάζων τῇ φωνῇ, συ-
 νήλασα κατέδωκεν αὐτὸν ἅς τι
 θαυμάσιον σκοτεινῷ οἰκῷ μα-
 τῶν, ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἷ κατέδωκεν,
 τὸ λοιπὸν ἀνταπόμεινε. ἰσθῶν
 δὲ πάντων ἀπυγνῶστον, καὶ
 νεκρὸν δρῆσαι μετ' οἰόμενον,
 καθάπερ τὸς ἄλλους, προσλῶν
 ἀπρὸς δόκον ἀπασιν, πρόσθε
 μετ' Εὐδατίδην, διαγγελλόμενος
 αὐτῷ, ὅτι καθάραν αὐτῷ,

sumpta lucerna, solus ingre-
 dior, atque in uastissimo a-
 trio collocato lumine, bu-
 mi sedens tacite legebam.
 Adest uero daemon ille, cum
 quopiam ē uulgo se con-
 gressurum ratus, ac me quo-
 que, quemadmodum alios
 perterriturum, squalidus,
 hirsutus, ac tenebris nigri-
 or. Atque hic quem adsta-
 ret, undique me adfultim-
 petens tentauit si quā pos-
 set expugnare, ac modò in
 canem, modò in taurum,
 modò in leonem uerteba-
 tur. At ego correpto in ma-
 num quammaximè horrē-
 do carmine, simulq; uocem
 imitatus Aegyptiam, et in-
 cantans eum, in domicilij
 tenebrosi angulum quen-
 dam compuli. Ac quum ani-
 maduertissem ubi se in ter-
 ram condidit, tum destitui.
 Mane autem desperanti-
 bus uniuersis, ac me quem-
 admodum alios mortuum

sese reperturos putantibus, præter omnium spem progre-
 diens, Eubatidē adeo, feliciter illi annuncias q. puram sibi

καὶ ἀδύματον ὅλη ἔφη τῶν
οἰκίαν οἰκῶν. καὶ παραλαβὼν
αὐτὴν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολ-
λὰς (ἄπειτο γὰρ τῷ παραδόξῳ
ἔνικα) ἐκίλευεν ἀγαγὼν ἐπὶ
τὴν τέποιον, οὗ καταδιδυκέναι
τὴν δαίμονα ἰωράειν, σκό-
πῃ λαβέντας διηέλας καὶ
σκαφῆς. καὶ ἐπειδὴ ἰοίοντο,
δίδου ὡς ἐπὶ ὄργῃ κατόρη
ρυγμῶν· τίς τινεῖς, ἱμεῖς,
μῖνα τὰ ἑστὰ κατὰ σχῆμα σου
κέμεν· ἐκάνον μὲν ἱδύ-
ψαμην ἀνυρῶντος, ὃ οἰκίαν
ἢ τὸ ἄπ' ἐκάνον ἐκάνοντο ἐν
χαλμῶν καὶ τῶν φασμάτων.
ὡς ἢ τῶντα ἄπειρ ὁ ἀρίστους,
αὐτὸς δαμόνιος τῶν σοφίαν, καὶ
ἄπασιν ἀδίσσιμ·, ἔδωκεν ὡς
ἐτι τὴν παρόντων, οὗ ἐχὶ κατιγί
εννοήμας πολλῶν τῶν ἀνοιῶν,
τοῖς τοῖσιν ἀπὸ τῶν ἐπὶ, καὶ
ταῦτα ἀργυρῶντι λήγοντι· ἐ-
γὼ ἢ ἑμῶς ἐδὴν βίοντες ἐτι
τῶν κέμεν, ἐτι τῶν δόξαν τῶν
πρὶ αὐτῶν, τί τὸτ' ἐφῶ, ὃ Ἀ-
ρίστους, καὶ σὺ τοῖσιν ἑδωκεν
ἑμῶν ἐκπῆς τ' ἀληθείας, καὶ

πνύ

τε? Etiam tu talis eras, in quo mihi sola spes fuit, fumo
plenum

ac spectris liberam domum
iam liceret incolere. Atque
illum assumens, aliosq; mul-
tos (sequebantur autem hu-
ius inopinatae rei gratia)
quum ad locum duxissem
ubi condentem se demonia
conspexeram, iussi ut sumo-
ptis ligonibus matulisq; suf-
foderent. Atque ubi id fece-
rant, inuentum est fere ad
passum defossum cadauer
quoddam marcidū, ossibus
tantum humana specie co-
herentibus. Illud igitur ef-
fossū sepeliuimus, domum
uerò postea turbari prodigijs
desijt. Hæc ubi narrauit
Arignotus uir prodigiosa
sapientia, ac reuerendus o-
mnibus, nemo erat ex his
qui aderant, qui non multā
mibi imputaret insaniam,
qui talia non credam, nar-
rante præsertim Arignoto.
Ego tamen nihil ueritus ne
que comā, neq; illam quam
de eo habebant opinionem;
Quid hoc, inquam, Arigno-

πυν μισθὸς καὶ ἰσχυράματα;
 τὸ γὰρ τοῦ λόγου ἐκάνο, αὐ-
 θρακὲς ἡμῖν ὁ θεσκούρος, πῶ-
 φηνας. σὺ δὲ, ἦ δ' ἐστὶ Ἀρί-
 γυναιξ, ἃ μήτε ἡμοὶ πιστεύει
 λίσσονται, μήτε Διονυσία, ἢ
 Κλειδμήνῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ
 Εὐκράτει, φέρει, ἀπὶ τίνα πω-
 ρὶ τῶν τοιούτων ἀξιοπιστέ-
 ρον ἔγῃ, ταύτην ἡμῖν λίσ-
 σονται; νῦν δὲ, ὡς δ' ἐγὼ, μά-
 λα θαυμαστὸν αὐδρα, τὸν Α-
 βδαρδόν ἐκάνον Δημόκρι-
 τιν, ὅς οὕτως ἀπὸ ἐπίπαιστο
 μηδὲν οἶον τι εἶναι συσλῶαι
 τοιούτων, ὥς γε ἰππεὶς καθάρ-
 ξας ἑαυτὸν ἐς μῦθον, ἔξω πυ-
 λῶν, ἰσταῦθα διητίλει γρά-
 φων καὶ σωτάτῳ, καὶ νύ-
 κτωρ, καὶ μὴδ' ἡμέραν, καὶ
 τινεῖ τ' νικασίῳ ὀρεσχιλῶν
 βολόμενοι αὐτὸν καὶ δαιμονίων τε
 λάμβροι νεκρῶν, ἰδοῦν τι μι-
 λάνος καὶ προσωπίδος ἐς τὰ κρα-
 σία μεμιμημένους πρὸς αὐτὸν
 αὐτὸν πρὸς ἐχθρόν καὶ πρὸ πυ-
 νῆ τῇ βίᾳ αἰσπυρῶντος,
 ὃ ἢ ἔτι ἰδοῖσιν τίς προποῖνα

σιν

plenus ac simulacris? Il-
 lud ergo nobis in te; quod
 dici solet, euēnit, ut the-
 saurum quum speraueri-
 mus, carbonēs offenderi-
 mus. At tu, inquit Arigno-
 tus, si neque mihi credis nar-
 ranti, neque Dinomacho;
 aut huic Cleodemo, neque
 ipsi Eucrati, dic age, quem-
 nam digniorem cui his de
 rebus fides habeatur, existi-
 mas, qui nobis dicat cōtra-
 ria? Per Iouem, inquam ego
 uirum apprimè mirabilem,
 Abdera oriundum illum De-
 mocritum, cui tam firmiter
 erat persuasum eiusmodi ni-
 bil esse in rerum natura
 posse, ut quum se in moni-
 mento extra portas clausis-
 set, ibiq; degeret dies noc-
 tesq; scribens atque compo-
 nens, iuuenēsque eum qui-
 dam illudere cupientes, ac
 perterrefacere, nigra ueste
 in modū cadaueris ornati,
 ac personis in capita affi-
 elis circumstantes illum cir-
 cumsilirent, crebrò subsilientes: hic neque eorum commen-
 ta per-

οὐκ αὐτῶν, οὐτε ἴσως ἐνέ-
βληψι πρὸς αὐτὸς, ἀλλὰ με-
ταξὺ γράφων, παύσαιμι, ἴ-
φκ, πᾶσι γὰρ οὐκ. οὕτω βιβλῆς
ἐπίσταται μηδὲν εἶναι τὰς ψυ-
χὰς εἶναι, ἔξω γυναικῶν τῶν
συνμάκτων. τοῦτο φησὶ, ὃ δ'
ὅς ἐστι Εὐκράτης, αὐτὸν τινὰ
ἀνδρα καὶ τὸν Διμόκριτον
γυναικῶν, ὡς οὕτως ἐγίγνω-
σκεν. ἐγὼ δὲ ἡμῖν καὶ ἄλλοι
διγύνομαι, αὐτὸς παθὼν,
οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας· τάχα
γὰρ αὐτὸ καὶ σὺ, ὡς Τυχιάδης,
ἀκούων προσβιβαδύας πρὸς
τὸν ἀλκίμαν τὸν διγύμναστον.
ὅποτε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διγύ-
γουν, ἔτι νῦν ὧν, ὑπὸ τῷ πα-
τρὶς ὅπῃ παιδείας περιέλασεν
ἀποσταλάς, ἐπιθύμουςα ἐς
Κόπτον ἀναπλῶσας, ἐκεί-
θεν ἐπὶ τὸν Μίμνονα ἔλθων,
ἀκούσας τὸ θαυμαστὸν ἐκείνου
ἔχοντα πρὸς ἀνίσχοντα ἢ
ἄλιον. ἐκείνου μὲν ἔρ' ἔκαστα, ὃ
κατὰ τὸ λεινὸν τοῖς πολλοῖς
ἁσιμόν τινὰ φωνῶν, ἀλλὰ
μοι καὶ ἐχέουσιν ὁ Μίμνων
non hoc vulgari modo quo audiunt alij sonum quem-
piam inanem, sed mihi oracula etiam edidit Memnon

ta pertinuerit, neque eos
omnino respexerit, sed in-
ter scribendum, desistite, in-
quit, ineptire. Adeo firmi-
ter credidit animas nihil
esse postquam e corpori-
bus exierint. Hóccine aĩ,
inquit Eucrates, demen-
tem quempiam uirum esse
Democritum, si quidem sic
existimaui? Ego uero uos
bis etiam aliud referam,
quod mihi ipsi contigit,
non quod ab alio accepe-
rim. fortassis etiam tu Ty-
chiades quum audieris, con-
pelleris accedere, ipsa nara-
tionis ueritate coactus.
Quum in Aegypto uersa-
rer adhuc adolescens, a pa-
tre uidelicet doctrina gra-
tia transmissus, cupiebam
nauigio profectus in Co-
ptum, illinc adiens; Memo-
nonem, miraculum illud au-
dire, eum uidelicet sonum
reddentem ad orientem so-
lem. Illum igitur audiui
ipso

αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐ-
 πισημιπῆα, καὶ ἔγιγνετο
 τὸν ὥ, αὐτὰ αὖ ὑμῖν ἔπει-
 τὰ ἔπη, κατὰ ἧτ' ἀνὰ πλοῦν,
 ἔτυχευ ὑμῖν συμπλήων Μιμ-
 φήτης αὐτῆρ, τῶν ἱερῶν γραμ-
 ματέων, θαυμασίου τῶν σο-
 φῶν, καὶ τῶν παιδείων πα-
 σαν εἰδώς τῶν Αἰγυπτίων. ἰλίο-
 γιτο ἧτ' ῥία καὶ ἔκισιν ἔπη ἐν
 τοῖς ἀδύτοις ὑπόγειοις ὠνικί-
 ναι, μαγδύων παιδοδέμῃος
 ὑπὸ τ' Ἰσίδος. Πανκράτιω, ἔ-
 φη, λίγαις, ὁ Ἀρίγυντος, ἰμὸν
 διδάσκαλον, ἱερὸν αὐτὰρ ὄβυ-
 ρμένον ἐν θοοῖσι, νόημα,
 λεβαρῶς ἐλλωίζοντα, ὀπιμό-
 πη, σιμὸν, πρόχειλον, ὑπόλι-
 πτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ὃ δ'
 δεῖ, ἱκάνον τὸν Πανκράτιω, καὶ
 τὰ μὲν πρῶτα ὕμνον ὅστις ὥ,
 ἔπειτ' ἧτ' ἰώρων αὐτὸν, εἴ ποτε ὄρ-
 μίσαιμεν τὸ πλοῖον, ἀλλὰ
 πε πολλὰ τινάσσει ὄργαζέμε-
 νον, καὶ δὴ καὶ ἐπὶ ἱεροκοδεί-
 λων ὀχέμενον, καὶ σωνόντα
 τοῖς θεοῖσι, τὰ ἧτ' ὑποπλάσσει
 τα καὶ σάενοντα ταῖς ὀρεῖς, ἔ-
 γνων

ipse aperto ore septem uero
 sibis: quod nisi esset super-
 uacaneum, ipsos nobis uera
 sus recenserem. Inter navi-
 gandum uero incidit in nos
 una nauigans uir Memphi-
 ticus quidam ex sacris illis
 scribis, mirabili sapientia,
 & qui uniuersam Aegy-
 ptiorum doctrinam calle-
 bat. Dicebatur autem tres
 ac uiginti annos in adytis
 subterraneis mansisse, ma-
 giā interea doctus ab Iside.
 Pancratem dicis (inquit Ae-
 rignotus) præceptorem me-
 um, uirum sacrum, rasum,
 lineis indutum, doctum, pu-
 req; lingua Græca loquen-
 tem, procerū, simum labijs
 promissis, cruribusq; graci-
 libus. Illum ipsum, inquit il-
 le, Pancratē. Ac primū quis-
 dem quis esset ignorabā: at
 postquā uidi eū, siquando
 in portū appulissimus, cum
 alia multa miracula facien-
 tem, tum crocodilis insiden-
 tem agitasse, & cum feris

uersantem: illas uero reuerentes cum, caudisq; adulantes,

agno-

ἐν τῷ ἰδρὸν τῆς αὐθροπορ' ἔν-
 τ' ἐκ. κατὰ μικρὸν φιλοφροσὺν
 μέλο', ἑλθὼν ἰταῦρ' αὐτῷ,
 καὶ σωφρονεὺς γυμνέλο', ὥστε
 πάντων ἐκινῶναι μοι τῶν ἀ-
 πορρήτων. καὶ τίλλ', πάθει
 με τὸς μὲν οἰκίτας ἀπαύτας
 ἐν τῇ Μίμφιδι καταλιπὼν,
 αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολυθῶν
 μετ' αὐτῷ, μὴ γὰρ ἀπορή-
 σαι ἡμᾶς τῶν διακονήσομε-
 νων, καὶ τὸ μετὰ τῷ τοῦ δει-
 τομέου. ἰπείδῃ ἃ ἔλθοι μὲν ὥς τι
 καταγῶγιον ἐλαβὼν αὖτ' αὐτῷ
 τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ὃ τὸ κό-
 ρυθρον ὃ καὶ τὸ ὑπόρριον, πορι-
 βαλὼν ἱματίοις, ἰπείδῃ τινὰ
 ἐπὶ πλάτῃ, ἰπείδῃ βαλίστρην, τοῖς
 ἄλλοις ἀπασιν αὐθροπορῶναι
 δουρῶντα. τὸ δὲ ἀπὸ λθὼν, ὅδωρ
 εἰ ἀπὸ λῶται, καὶ ὡφύωναι, καὶ
 ἐκαστὸν αἰ, καὶ ἐκαστὸν δεικνύς
 ἐκπύρειται, καὶ δεικνύειτο ἡμῖν.
 αὐτὰ δὲ ἰπείδῃ ἄλλος ἔχει τῆς
 διακονίας, αὐτὸς ἐκαστὸν
 τὸ κέρυθρον, ὃ ὑπόρριον τὸ ὑ-
 πόρριον, ἄλλω ἐπὶ πλάτῃ ἰπεί-
 δῃ, ἰπείδῃ αὖ. τῷ τοῦ πᾶν
 ἰπείδῃ

aliud recitans carmen, reddebat: Hoc ego uebementer

Ὁ αὖ συνέ

agnoui sacrum quætipiam
 uirum esse: paulatimque
 comitate mea me in eius
 amicitiam ac familiaritas
 tem insinuaui, adeo ut o-
 mnia arcana mihi commu-
 nicaret. Ac tandem mihi
 persuadet, ut famulis omni-
 bus in Mempbide relicto, se
 solus sequeretur. neque enim
 defuturos nobis ministros:
 atque ex eo tempore sic ui-
 tam duximus. Quum in di-
 uersorium quoddam ueniret
 mus, homo accepto pistillo,
 scobinaue, aut pessulo, uesti-
 bus implicans, quum in id
 carmen quoddam dixisset,
 effecit ut ambularet, utq; a-
 lijs omnibus homo uidere-
 tur. Illud ergo abiens, & a-
 quam hauriebat, & coena
 parabat, instruebatque, at-
 que in omnibus commodè
 subseruiebat ministrabat-
 que nobis. Deinde postquā
 iam satis huius ministerij
 fuit, scobinam rursum scobi-
 nam, ac pessulum pessulunt,

ἔσπουδακός, ἐν ἄγρῳ ὅπως ἐν
 μέθομῳ παρ' αὐτῷ· ἰδόντων
 γὰρ αὐτῷ, καὶ τοι πρὸς τὰ ἄλλα
 προχερότατ' ὅρ'· μὴ δὲ
 ποτε ἡμέρᾳ λαβῶν, ἐπύκ-
 σατῆς ἐκπῶς, ὡς ἢ βροχῶ.
 λαβῶν, σχιδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑ-
 ποτάς, καὶ ὁ μὲν ὤχετο ἐς τὴν
 ἀγορὰν, ἰντελάμεν' ὅτ' ὁ ὑ-
 πέρω, ἃ ἰδὼν ποιῶν ἰγὼ ἢ ἐς
 τὴν ὑποδαίαν, ἐκῆν τι κατὰ
 τὴν ἀγορὰν πραγαζομένην,
 λαβῶν τὸ ὑπόρου, σχηματί-
 σαι, ὁμοίως ἐπαπὼν τὰς συν-
 λαβὰς, ἐκείνου ὑδροφορῶν. ἰ-
 πὼ ἢ ἰμπισθόμεν' ὅτ' ἰμφο-
 ρία, ἐκείνῳ πίκανον, ἴφλω,
 καὶ μὴ κίτῃ ὑδροφορῇ, ἀλλ' ἰδί-
 αῦθις ὑπόρου τὸ ἢ ἐκίτῃ μοι
 πείθεσθαι ὕβριση, ἀλλ' ὑδροφό-
 ρῳ αἰ, ἄχρι δὲ ἐνέπλησεν ὑ-
 μῖν ὕδατ' ὅτ' τὴν οἰκίαν ἵπαν
 τλῆν. ἰγὼ ἢ ἀμυχασθῶν τῷ πρὸς
 γματι (ἰδὲ δὲ ἰερὸν γὰρ, μὴ ὁ Πάγα-
 κράτης ἰφασθῶν ἀεσσανκτῇ
 σῇ, ἐπὶ ὅτ' ἰγὼ ἵντε) ἄξιόν ἐστι λα-
 βῶν, διακονῶν τὸ ὑπόρου εἰς
 δὴς μόρ'· τὰ ἢ ἐκείνου τὸ
 rem, timebam autem ne Pancrates reuersus (id quod e-
 tiam euenit) irasceret, correpta securi pistillum in duas

conatus nō reperiebam quo
 pacto ab illo expiscarer.
 Nā id mihi inuidebat, quan-
 quam in alijs esset facilli-
 mus. At quadam die in an-
 gulo quodam tenebricoso
 clam illo delitescens, subau-
 scultaui propius incantatio-
 nem illam. Erat autem trio-
 syllaba. Tum ille quum pi-
 stillo mandasset quæ curan-
 da erant, abiit in forum. At
 ego postridie illo apud fo-
 rum occupato, acceptum pi-
 stillum quum ornasssem, syl-
 labas illas simili modo pro-
 nunciatis, aquā iussi ut hau-
 riret. Tum impletam am-
 phoram quum tulisset: Desi-
 ste, inquam, neque aquam
 amplius haurito, sed rursus
 esto pistillum. At illud mihi
 haud amplius iam obtempe-
 rare uolebat, sed aquam
 hauriebat. continuè, quoad
 hauriendo totam domum
 nobis impleret. At ego quā
 resistere huic rei non uale-
 rem
 partes

μήτ', ἀμφοτέρω λαβύτα,
 ὑδροφόρα, καὶ αὐτ' ἑνὸς
 δύο μοι ἱγύνοντο οἱ διάκονοι
 καὶ ἐν τούτῳ, καὶ οἱ παγ-
 κράτες ἐφίσταται, καὶ συ-
 σάει τὸ γυρόμενον, ἰκάνει
 μὲν αὐτοῖς ἐπείγουσι ξύλα, ὅσ-
 περ ἔω περὶ τῆς ἐπιθλῦσε· αὐ-
 τὸς δὲ ἀπολιπὼν με, λα-
 βὼν, οὐκ οἶδ' ἵποι ἀφωχέας
 ἄρχιτο, ἀπὼν. νῦν ὅν, ἴφν
 ὁ Διονόμαχος, οἶδ' αὖτε ἱ-
 κάνει αὐτοῖς πικρὰν ποταμὸν ἐν τῷ
 ὑπέρῳ: ἐν δ' ἴ, ὅτ' ὅς ὁ
 ἑμισάει γι· ἐνκίτει γὰρ ὡς
 τὸ ἀρχαῖον οἶον τί μοι ἄγειν
 αὐτόν, ὥς ἀπαξ γίνονται ὑ-
 δροφόροι, ἀλλὰ δίδουσι ἑ-
 μῖν ὑδὴ κλειδίῳ τιῶν οἰκίαν
 ἰσχυροῦ μελέων. οὐ παύσῃ,
 ὥς δ' ἴγῳ, τὰ τοιαῦτα τι-
 ρατολογεῖν, γάρ οὐδὲν
 αὐτοῖς: ἀ δὲ μὴ ἀλλὰ ἱκάνει
 μετακλίω τῶν ἐνικα, ὡς
 ἄλλοι ἱκάνει ὑπερβάλλουσι
 τὰς παραδίξας ταύτας, καὶ φο-
 βρὰς διηγέσας, μὴ πως λάβω
 σιν ἑμῖν ἐμπλαδύνοντες δαίμα-
 τιν, καὶ ἀλλοκότων μυθολογ-
 μῶν. φέρεται δὲ ἔν τῳ αὐτῷ

partes dissecto. At utraque
 pars amphoram sumens
 hauriebat aquam, iamque
 unius loco duo mihi ministri
 esse coeperunt. Interea Pano-
 crates superuenit, ac re in-
 tellec̃ta, illas quidem in li-
 gna rursus, quemadmodum
 ante carmen erat, mutavit.
 At ipse me clanculum relin-
 cto, nescio quò clanculum se
 subducens abiit. At possis i-
 stud etiam nunc, inquit Di-
 nomachus, hominem ex pia-
 stillo facere? Per Iouem, in-
 quit ille, dimidia ex parte
 scio: nam in priorem formam
 nunquam à me restitui po-
 test, postquam semel aquarum
 esse coeperit, sed de scien-
 da nobis domus esset aquae
 iam impleta. Non desistitis,
 inquam ego, huiusmodi mō-
 strofa narrare uiri senes?
 Alioqui horum saltem adole-
 lescentium gratia incredibi-
 les istas ac terribiles fabulas
 aliud in tempus omittite, ne
 clanculū terroribus ac pro-
 digiosis fabulamentis imple

ἔξῃς, ἃ ἢ παρὰ γὰρ αὐτῶν
 καὶ ἔκαστα ἢ πατρίοις. δε
 πότε γὰρ ὁ Αἰγύπτῳ ἰσχυρὰν
 οἰκασίαν, ἀκούειν τὸ ἢ Μαλλῷ
 πῶτο μυστήριον ἐπιφανίσαντες
 τι καὶ ἀλλοτρίαν ἀνὰ, καὶ
 χρεὶν ἰσχυρῶς, πρὸς ἵπτοις ἀπὸ
 κρινόμενον, οἷς αὐτὸν ἰγγράψαι
 τις ὡς τὸ γραμματικόν, πα
 ραδῶ τῷ προσφύτῃ, καλῶς αὐ
 ἴχον ὁκασίαν, ἢ παρὰ πῶ
 παραδῶ αὐτὸν χρευσίαν, καὶ τι
 πρὸς μὲν ὅτι συμβουλεύ
 σασθαι τῷ δῶ. ταῦτα ἴτι
 τοῦ Εὐκράτους λήγουν, ἢ
 δῶν οἱ τὸ πρῶτον προχω
 ρῶσαι ἱμῶν, καὶ ὡς οὐ πε
 ρὶ μικρῶς ἰσχυρῶς τῆς πρὸς
 τὰ χρευσίαν τραγῳδίας, οὐ
 δὲ καὶ οἰκασίαν δῶν μὲν αὐ
 τιλίσαν ἀπασιν, ἀπὸ πῶ
 αὐτῶν, ἴτι διαπλύνειν ὁ Αἰ
 γύπτῳ αἰς πῶ Μαλλῶν (καὶ
 γὰρ οὐκ ἴτι μοι ἀχθόνται
 παρίντι, καδὰ πρὸς αὐτοῖς
 φῖς τῶν ψευδμάτων) ἀλλ' ἢ
 γὰρ ἀπασιν, ἴφῳ, Λώντιχον
 ἐπιστῆσαν. δῶμαι γὰρ αὐ
 τῷ

inquam, quasiurus Leontichum. nam opus habeo cum

dine & quæ uidi in Perga
 mo, & quæ audiui in Patao
 ris. Itaque quæ ex Aegy
 pto redirem domum, audi
 remq; illud in Mallo uatici
 niam apertissimam simul ac
 uerissimam esse, tamen sic
 oracula dare, ut ad rem re
 spondeat his quæcunq; pro
 pheta quispiam in schedu
 lam inscripta tradiderit, reo
 esse me facturum putavi, si
 dum prætérta nauigare, ex
 perirer oraculum, dumq;
 de futuris quippiam consule
 rem. Hæc adhuc Eucrate di
 cente, quum uiderem quàm
 longe res esset processura,
 quodq; non breuem incepis
 set de oraculo tragœdiam,
 ratus non expedire uti solus
 contradicerem omnibus, re
 linquens cum ex Aegypto
 adhuc in Mallum nauigante
 tem (nam & intelligebam
 molestam illis esse præsen
 ti am meam, utpote qui dissen
 tirem, reselleremq; eorum
 mendacia) Atqui ego abeo,

τῷ τι συγγράται. ὑμᾶς δέ,
 ἐπεὶ οὐχ ἱκανὰ ὄγῳ διτὰ αὐ
 δρώματα ἄναι, καὶ αὐτοὺς
 ἔδωκε τοὺς διῶντες καλεῖται συ.
 επιληψιμελῶντες ὑμῖν τῶν μυ
 θολογουμένων. καὶ ἅμα λίσ
 γων ἔχουσιν. οἱ δὲ ἄσμενοι, ἰ
 λανθρίας λαβόμενοι, ἀτρί
 σον, ὡς τὸ αἰεὶ, αὐτοὺς, καὶ
 ἐνιφοροῦντο τῶν ψευδμάτων.
 τοιαῦτα σοι, ὦ φιλόλαος, πα
 ρὰ Εὐκράτει ἀκούσας, ἔκω, νῦ
 τὴν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλοῦ
 κους πτόντες, ἱμπεφυσυμῖς
 νῦν τίς γαστέρα, ἱμῶντος διό
 μων. ὅστις δ' αὖ ποθεν
 ἰδίῳ πολλῷ ἐπιδάμω λυθιδά
 νον τι φάρμακον, ὅν ἔκυσας,
 ὡς μή τι ἱακὸν ὀργάσινταί με
 ὁ μὲν αὐτῶν ἐννομεροῦσα.
 τὸν γὰρ γοῦν, καὶ δαίμονας,
 καὶ ἑκατὰς ἑξῆς μοι δεικνύ
 σι. καὶ αὐτοὺς, ὦ Τυχιάδε,
 τοιοῦτόν τι ἀπῆλυσας τῆς
 διευγύσιντος φασί γ' οἱ μὴ μό
 νον λυτῆρ, καὶ τὸ ὅδωρ φασ
 βῆδαι, ἵπτιος αὖ οἱ λυτῶν
 τὸν λυθὸν δάκνυσιν, ἀλλὰ
 λῆρ

co congregari. At uos, quando
 quidem parum sufficere uo
 bis res humanas putatis, ip
 sos etiam deos denique in fa
 bularum uobis partem uoca
 te. Atque hæc simulac dixi,
 disceßi. Illi uero alacres iam
 libertatem nacti, ut est ueri
 simile, mutuo sese epulis acci
 piebant, ac mendacys ingu
 gitabant. Talibus, ὦ Philo
 cles, apud Bucratē audiit,
 uenio per Iouem inflato uen
 tre, non aliter quàm hi qui
 musto poti sunt, opus habēs
 uomitu. Tum libenter ali
 cunde magno emerim phar
 macum aliquod quod mihi
 obliuionem induceret eorū
 quæ audiui, ne me nonnihil
 earum rerum lædat inhæ
 rens memoria, nempe mōx
 stra, dæmones, atque Heca
 tas mihi uidere uideor.

PHIL. Quin mihi quoque
 ὦ Tychiade tale quiddam
 hic sermo tuus attulit. aiunt
 etenim non solum in rabiem
 uerti, atque aquam formi
 dare, quoscunque rabidi canes mordcant, uerum etiam si
 quem

ἄμ τινα ἰ δαχθεὶς αἰθρου-
 πῶ δάκη, ἴσα τῷ λιγυρὶ δού-
 νανταί τὸ δόγμα, καὶ τὰ αὐ-
 τὰ κακὰ πῶ φιδάται. καὶ οὐ
 τοίνυν ἴσικας αὐτοῖς, ἐν Εὐ-
 κράτους δαχθεὶς ὑπὸ πολλῶν
 ψευδισμῶν, μεταδιδασκί-
 ναι καμὲν τοῦ δόγματος, οὐ
 τῷ δαιμόνι μαι τὴν ψυχὴν
 ἐνέπλησας. Τυ, ἀλλὰ δαρῶ-
 μιν, ὃ φιλότις, μέγα τ' τοιού-
 των ἀλιξιφάρμακον ἔχοντο
 τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ πᾶ-
 σι λόγον ἱερὸν, ὃ χρωμέους
 ἡμᾶς, ὃ δὲ οὐ μὴ ταραξὴ τ'
 ἡρώων καὶ μεταίων
 τούτων ψευ-
 σμῶν.

uānīs stultisq; mendacīs turbabimur.

quem mordicūs homo moro-
 sus momorderit, illum moro-
 sum quoque nō minus cani-
 no ualiturum, atque eum co-
 tiam eodem modo formida-
 turum. Quin tu ergo uideris
 quum sis ipse apud Bucra-
 tem à multis mendacijs mor-
 sus, mihi quoque morsum il-
 lum communicasse, adeò mi-
 bi mentem demonibus im-
 pleuisti. TYC. At bono a-
 nimo simus amice, quum
 magnum aduersus huiusmo-
 di res remedium habemus,
 ueritatem, rectamq; omni-
 bus in rebus rationem: quo
 si utamur, nullis huiusmodi

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

A R G V M E N T V M.

Philopseudes non sine Socratica ironia totus persas-
 tur (id quod titulus ipse declarat) in ridenda coarguendaq;
 libidine: dialogus nescio certè lepidiorne an utilior. in quo
 non ualde me mouet, quod eius animi fuisse uidetur, ut non
 satis immortalitati suæ confideret, atque in eo fuisse erro-
 re, quo Democritus, Lucretius, Plinius, plurimiq; itidem alij.

ooo 4 Quid

Quid enim mea refert quid sentiat his de reb. Ethnicus quæ in præcipuis habentur fidei Christianæ mysterijs? Hinc certè fructum nobis afferet iste dialogus, ut neque magicis habeamus præstigijs fidem, & superstitione careamus, quæ passim sub specie religionis obrepit: tum uitam ut agamus minus anxiam, minus uidelicet expauescentes tristitia quæpiam ac superstitionis mendacia. quæ plerumque tanta cum fide atque auctoritate narrantur, ut Augustino uiro grauissimo, hostique mendaciorum accerrimo, nescio quis nam ueterator persuaserit, ut fabulam illam de duobus Spurinis, altero in uitam redeunte, altero decedente, tanquã rem suo ipsius tempore gestam pro uera narraret, quam Lucianus in hoc dialogo, mutatis tantum nominibus, tot annis antequam Augustinus nasceretur irrisit. Quo minus mireris, si pinguioris uulgi mentes suis figmentis aficiant ij, qui se tum demum rem magnam confecisse putant, Christumque sibi deuinxisse perpetuo, si cõmenti fuerint, aut de sancto aliquo uiro fabulam, aut de inferis tragœdiam, ad quam uetula quæpiam aut delira lachrymetur, aut pauida inhorreitas. Itaque nullam serè martyris, nullam uirginis uitam prætermiserunt, in quam non aliquid huiusmodi mendaciorum inferuerint: piè scilicet. alioquin enim periculum erat ne ueritas non posset sibi ipsa sufficere, nisi fulciretur mendacijs. Nec ueriti sunt eam religionem cõtaminare figmentis, quam ipsa ueritas instituit, & in nuda uoluit ueritate consistere: nec uiderunt usque adeò nihil istiusmodi fabulas conducere, ut nihil perniciosius officiat. nempe ubi admixtum subolet mendacium, ueritas ilicò minuitur ac labefactatur auctoritas. Vnde sæpe mihi suspicio suboritur, magnam huiusmodi fabularum partem, à uafis ac pessimis nebulonibus confictam, quibus studium fuit, partim ex incauta, simplicium potius, quàm prudentium credulitate, uoluptatem capere, partim fabularum fictarum commercio, fidem ueris Christianorum historijs adimere: quippe qui frequenter quædam, his quæ in sacra scriptura continentur, tam uicina confingunt, ut faciliè se declarent, adludendo lusisse. Quam obrem quas scriptura nobis historias diuinitus inspirata cõmendat, eis indubitata fides habenda est: ceteras uerò ad Christi doctrinam tanquam ad Critolai regulam applicantes, caute & cum iudicio aut recipiamus, aut respuamus, si carere uolumus,

nolumus & inani fiducia & superstitiosa formidine. Nolo hęc damnatę magię, cuius inuentorem Mercurium ferunt, uanitatem, seu potius impietatem pluribus coarguere: ne rem per se satis detestandam, in dubium uocare uidear: neue uno exciso capite, innumcrabilia (quod de Lernę peste legitur) mihi denud obtruncanda exoriantur. Sunt enim istius imposturę mille species, milleque ludificandi modi.

a Nam ueteres illi.) Veteres Gręcos, præcipuę quę Herodotum, Ctesiam, quę Cnidium, atque his superiores, & Homerum denique etiam scriptis mendacia conseruasse testatur, nõ modò ut ad eos, quib. sua ipsi recitabant, sed ad posteros quoque, quasi per manus tradita, pulcherrimis uerbis, metrisque seruata peruenirent. Idem cùm in campis Elysij diuersa nocentium genera grauissimis pœnis affici se uidisse referat, acerrimè eos qui in uita mentiti essent, apud illos puniri ait, quorum Herodotum Ctesiamque principes ponit facetissimè, æquo se id animo spectasse subiungens, quippe qui nullius sibi mendacij esset conscius. De ijs scriptoribus Luciani iudicium non est improbandum: cùm & alij Gręci complures in eadem fuerint sententia, Strabonę ac Diodorus Siculus non semel eos nugatos ailerant, quorum auctoritati innixus Iuuenalis ita de Gręcis historicis scribit decima Satyra:

-- Creditur olim

Velificatus Athos, & quicquid Græcia mendax

Audet in historia, -- &c.

Demetrius Phalereus in libel. de Elocutione, Ctesiam, quem carpit Lucianus, merito poetam dicendum dixit. b Athenienses.) Isocrates & Pausanias Erichthoniũ Vulcano, & Terra generatum opinantur c Pana quendam.) Pan, cùm Athenienses duce Miltiade, cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Gręcis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit Theocritus in Syringe, & plura annotauimus in dialogo Panos & Mercurij.

d Orithyam.) Orithyam Erechthei Athenarum regis filiam, rapuit Boreas: raptam tulit in Thraciam, & ex ea Zeten & Calain suscepit. Homeri scholiastes ad calcem Odysseę & Apollonius primo Argonaut. e Aesculapius.) Socrates moriens Phædonem admonuit, ut uoto se liberans Aescula-

pio gallum persolueret, perinde quasi sumpto pharmaco, iam sanitatis beneficium sentiret cum exiret e corpore, unde omnes animi morbi sciant ac pullulant. Putabatur enim hic deus salutem hominibus conferre. f Circa plenum forum.) Quodd maxima olim populi, circa horam (ut antiqui illi numerabant) sextam, id est meridiem, in foro esset frequentia, hoc à Græcis hominibus tempus ἀμφὶ πλὴθους ἀγορᾶν uocabatur. g Lunam e cælo.) Incantatrices Lunæ cursum etiam remorari credebantur, ut Virgilius:

Carmina uel cælo possunt deducere Lunam.

h Mulierem.) Hecates descriptio, de qua in Mortuorum dialogis, & in Necyomantia. i Adiens Memnonem.) Neque dubium est, quin e toto ferè terrarum orbe omnes ad hunc Memnonem uidentium audiendumque concurrerint huiusmodi rerum studiosi. Namque ut Aelius Spartianus testatur, Seuerus Imperator e Parthica expeditione reuertens, quum Syriam & Aegyptum, aliasque quasdam regiones lustrasset, gratiam sibi eiusmodi peregrinationem propter religionem Dei Serapidis, animaliumque ac locorum (ut eius uerbis utar) nouitatem fuisse semper postea ostendit: quando & Memphim, & Memnonem, & Pyramides, & Labyrinthum inspexit. De Memnone etiam aliquid in Toxaride annotauimus.

ΠΡΟΣΑΛΛΙΑ, Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ALLOGVTIO, SEV BACCHVS:

Vincentio Obsopeo interprete.

ARGVMENTVM.

Præfatio quædam est, quales & nostri homines in enarrandis auctoribus, aut alijs rebus tractandis, ipsis operibus præmittere solent. Et extat sanè etiam Cic. quædã ad idem exemplum compositæ. Monet autem Lucianus auditores suos, ne solum compositionis nouitatem in scriptis suis spectent, nèue ideo pro paruis aut contemnendis illa habeant, quia comica ac satyrica quædam sub dialogi grauitate tractet: sed ma-

gio

gis ipsam rem spectent: ne idem illis, quod Indis olim, acci-
dat, dum Bacchi exercitum ut muliebrem, & à re militari alie-
num contemnunt. Deinde autem & ueniam precatur ætati, si
paulo uerbosior & loquacior nonnullis fortè uideatur, factū
suum etiam hęc collatione quadam Indorum cohonestans. O-
mnino autem multum gratiæ habet huiusmodi prelationes,
siue cui allocutiones eas uocare magis libet, ubi collationi-
bus atque similibus suis ipsa hypothesis aptè responderet.

Ο Τὸ Διόνυσος ἐπ' ἰν-
δὸς στρατιᾶν ἤλκει
(ὡσὼς γὰρ ἔειπεν, οἰ-
μαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγέσα-
σαι Βακχικόν) φασὶν ὅτω κα-
ταφρονῆσαι αὐτὴ τὰ πρῶτα
τῶν αὐτῶν περὶ τὸς ἱνδοὺς, ὥστε κα-
ταγλιᾶν ἐπίεντι, μᾶλλον ὃ
ἡλιᾶν τὴν τέλει, ὥς αὐτὴ κα-
μᾶλα συμπατεῖτο: μὲν γὰρ
τῶν ἡλιφάντων, καὶ αὐτὴ τὰ φῶς.
Ἦκουσιν γὰρ, οἶμαι, τῶν οὐρανῶν
ἀλλόκοτα ὑπὸ τῆς στρατιᾶς
αὐτοῦ ἀγγιλλόντων: ὥς ὁ
μὲν φάλαγξ αὐτῶν, καὶ οἱ ἡ-
χοι, γυναικῶν ἀφ' ἐκφόροντος
καὶ μεμνησῶν, καὶ τῶν ἱερῶν
καὶ, νεβρίδας καὶ νεμελίας δέξαι
τά

toribus, absurda & monstrosa de illius exercitu re-
nunciantibus, quemadmodum eius phalanx & co-
hortes ex mulieribus infans & furentibus collectæ
forent, thyrso redimitis, pelles ceruinæ indutis, & bac-
chas

Quo tempore Baco-
chus aduersus In-
dos ducere exer-
citum instituit (nihil enim
prohibet, ut mea fert opi-
nio, fabulam uobis Bacchi-
cam percensere) ferunt us-
que adeo eum in initio ab In-
diæ incolis fuisse contem-
ptui habitum, ut accedentē
etiam subsannarent. Magis
autem temerariam illius au-
daciam miseratione prose-
quendam esse opinabatur,
tanquam actutum ab ele-
phantis proculcandum, si
acie instructa illis occurrisset.
Siquidem inaudiuerāt,
ut ego existimo, ab explora-

τά τινα μικρὰ ἔχοντα, ἀσπίδα
 γὰρ, λιτῆσιπίατα καὶ ταῦτα,
 καὶ τινὰ πυλτοῖα κῶρα, βομ
 βῶντα, ἃ τις μόνον προσέψα
 το (ἀσπίτοι γὰρ ἄλλα ἐν καὶ τὰ
 τύμπανα) ὀλίγους δὲ τινὰς ἀ
 γροῖκας παρόντας ἰνῶναι, κυρ
 τῶν, λίσσασθαι δρχυμένους, ἔργα
 ἔχοντας ἑσπέρους, οἷα τοῖς ἀφ
 τι γυνεῦσιν ὄρεται ὑποφύ
 νται. καὶ τὸν μὲν στρατὸν ἑλ
 λῶν αὐτῶν ἐφ' ἀρμάτας ἔχον
 τας, παρδάλιμιν ὑπὲρ θυμῶ
 νων, ἀγίνετον ἀσπίδας, ἃ δ' ἐπ'
 ὀλίγον χεῖνόντα τῶν παρὰ δ',
 ἑσπέρους, βορρῶν ἐστὶν α
 σπίδων, μίσην τῶν νόμων
 ἀναδιδόμενον ἐν πορφύ
 ρῃ, καὶ χεῖνόν ἐμβάδην ὑποστ
 ραῖν ἢ δὴ, ἵνα μὲν τινὰ βρα
 χύν παρδύτῃ, ὑπέπαχυν,
 προγῶστρα, ῥινόσιμον, ὥτα μι
 γάλα ἔρδρα ἔχοντα, ὑπέρε
 μιν γάρβον ἐπὶ σπείδμενον,
 ἐπ' ἵνι τὰ πᾶσα ἐπὶ πόνοντα

stas quaspiam paruas ge
 rentibus nulla acie ferri a
 cuminatas, & illas ex thy
 so confectas tum scuta qua
 piam leuia, & resonantia
 si quis saltem uel leuiter at
 tigisset. Quippe clypeis as
 milabant & tympana. esse
 præterea in exercitu iuue
 nes quospiam agrestes &
 nudos, qui saltarent corda
 ca, caudas habentes & cor
 nua, qualia ferè hædis re
 center natis solent succe
 scere. Ipsum autem ducem
 illorum in curru uehi iun
 ctis pardalibus, imberbem
 admodum, ac ne tantillum
 quidem per genas herbeo
 scente barbitio pubescen
 tem, cornigerum, racemis
 coronatum, mitra purpu
 rea comam inuoluuium, ac
 aureos cotburnos indutum.
 Ceterum secundas ductas
 di exercitus partes obire
 duos alios, & unum quidem brevis staturæ senunculum,
 corpore, perobeso & uentricoso, simijs naribus defor
 mem auribus magnis & arreclis, tremulum, scipioni
 innitentem, pandion asellum ut plurimum equitantem,
 amictum

τιδαι ἑξισῶν, ἀλλ' ἂν ἄ-
ρα τὰς γυναικας ἱπαφύσειν
αὐτοῖς αἱ πλεῖστον γίνοντο,
σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχροῦ
ἰδέσθαι, καὶ φρονέειν γυναικας
μειννόμενα, καὶ θαυμάζειν ἀρ-
χόντα, καὶ μόνον σμικρὸν
γρόντιον, καὶ ὁμιστρατιώτην
ἄλλον, καὶ γυμνότητας ἐρχο-
σας, πάντας γιγίσκους. ἐπεὶ
οὐκ ἔγγυλλετο πυρπολῶν ὁ θεὸς
ἤδη τὴν χώραν, καὶ πό-
λεις αὐταύδρους καταφλέ-
γων, καὶ ἀνάπτεον τὰς ὕ-
λας, καὶ ἐν βραχεῖ πᾶσαν
τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς ἱμπε-
ρᾶν. ἱπποὶ γὰρ τοὶ Διὸς
νυσσιανὸν τὸ πῦρ, παρῶν
αὐτῷ ἡμᾶν τοῦ ἱερανοῦ· ἐν
ταῦτα ἤδη σπονδῆς ἀνελήμ-
βατον τὰ ὄπλα, καὶ τοὺς ἐ-
λπίαντας ἱπιστάσαντας καὶ
ἐγκαλινώσαντο, καὶ τοὺς
πύργους ἀναδέμενοι, ἐπ' αὐ-
τοὺς ἀντιπεξέβησαν, καταφρο-
νοῦντο μὲν καὶ τότε, ὀργισθε-
μένοι δ' ὁμῶς, καὶ σωφρίσαι
σπου-

ciem, etiamdum hostilem exercitum extremè contem-
nentes, & iracundo animo ferocientes, neque non ele-
phantis

uiam procedere illis delibe-
ratum erat, sed reputabant
si comminus muliercula in
eos impressionem ac impe-
tum essent factura, illis &
uincere turpe esse, & muli-
eres insanientes neci dare
una cum duce effeminato,
ac sene modico & uinoso,
adiuncto etiam alio semini
romilite, nudisq; saltatori-
bus per omnia ridiculis, fa-
cinus esse parum memora-
bile. Postea uerò quàm Bac-
chus regionem incendijs de-
uastare, & uiris deuictis ci-
uitates igne absumere, ac
sylvas incendere annunciat-
us est, iamq; in breui tem-
poris spacio tota Indorum
regio flammis conflagraret
(etenim ignis Baccho iam
usque à fulmine paterna
sunt arma) ibi iam citra mo-
ram armis induti, coactis
elephantibus & infrenatis
& turribus desuper positis
aduersus illos mouerunt a-

πωδύλοντες αὐτῷ στρατοπέ-
 δω τὸν ἀγένορον ἱκάνον στρα-
 τηλάτῳ. ἰπὰ δὲ πλεονίον ἐγί-
 νοντο, καὶ ἄδον ἀλλήλους, οἱ
 μὴ ἰνδαί, προτάξαντες τὰς
 ἐλπίσοντας, ἐπὶ γερτῶ φάσ-
 λαγγα, ὁ Διόνυσος ἦ, πὸ μι-
 σον μὴ αὐτὸς ἄχι, ἔλεός τις
 ἦ αὐτῷ τὸ δειῖν μὴ ὁ Σηλη-
 νὶς, ἦ δυνάμεις ἦ ὁ Πανὸν ὄρου-
 πο. λοχαγοὶ ἦ καὶ ταξίαρχοι,
 Σάτυροι ἱκνασθέντες. καὶ
 τὸ μὴ σὺν ὅνμα ὡς ἅπανσι τὸ
 εὖ οἱ. σὺν δὲ τὰ τύμπανα
 ἐπαταγῆτο, καὶ τὰ ὑμνα-
 λα τὸ πολυμικρὸν ἐσήμεναι.
 καὶ τῶν Σατύρων τις λαβὼν
 τὸ λίρας, ἐπὶ ὕλας τὸ ἔρβιον.
 καὶ ὁ τὸ Σηληνὸς ὄν, ἐνυά-
 λιν τι ὀγκίσσας. καὶ αἱ Μαινά-
 δες οὐδὲν ἰσχυρῶς ἐνιπύθισαν
 αὐτοῖς, δράκοντας ἐκίψασμι-
 ναι, καὶ τῶν δούρων ἄ-
 κρων ἀπογυμνοῦσαι τὸν σί-
 ληρον. οἱ ἰνδαί δὲ καὶ ἐλπίσαν-
 τες αὐτῶν, αὐτὶνα ἐκκλίναν-
 τες,

phantis comminuere atque
 proterere properantes ipsis
 cum castris imberbem illū
 imperatorem. Postquam ue-
 rò propinquiores facti sunt
 & utraque acies utrique es-
 set spectaculo: Indi locatis
 ante exercitum elephantis
 phalangem adegerunt. Cae-
 terum Bacchus ipse in meo-
 dio strenui imperatoris fun-
 gebatur officio, cuius dex-
 trum cornu Silenus, sinistrū
 Pan regebat. Porro autem
 Satyri manipulares consti-
 tuti ordinibus instruendis
 erant intenti. Signum omni-
 bus erat Euobae. Statim ue-
 rò percussa tympana instre-
 puerūt, ipsaq; cymbala clas-
 sicum cecinerunt. Ac ē Saty-
 ris quispiam correpto cor-
 nu carmen quod Orthium
 dicitur, occinebat. Tum Si-
 leni asellus hianti atque di-
 ducto rictu martiū quiddā
 atq; terribile derudijt. Ipsae

uerò c Menades cū ululatu facto in eos impetu incurserūt,
 succinctae draconibus, atque ex summis thyrsis ferrū denu-
 dantes. Indi autem & elephantēs illorum illicō declinan-
 tes,

τοῦ, οὐδ' ἐλατὶ λόσμεν ἔσονται,
 γὰρ, οὐδ' ἐντὸς βίλους γρά-
 δαι ὑπομέναντο· καὶ τί-
 λω, κατὰ κράτος ἐπαλάσ-
 σαν, καὶ αἰχμαλῶται ἀπύ-
 γοντο ὑπὸ τῶν τίνος καταγι-
 λωμένων ὀργῶν μαδόντο, ὥς
 ἐκ ἐχθρῶ ἀπὸ τῆς πρώτης ἀ-
 κούς καταφρωνῶν ξίνων στρα-
 ποπύλων. ἀλλὰ τί πρὸς τὸν
 Διόνυσον ἔτ' ὁ Διόνυσος;
 ἄποι τις αὖ. ὅτι μοι δοκῶσι
 (καὶ πρὸς Χαρίτων, μὴ μὲν
 κορυβαυτιᾶν ἢ τιλίως μινύ-
 ειρ ὑπολάβητι, εἰ τὰ μὲν εἰ-
 κάζω τῆς θύης) ὁμοίον τι πά-
 σχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς ἑκα-
 τοὺς τῶν λόγων τοῖς Ἰνδοῖς ἐο-
 κένοισι, οἷον καὶ πρὸς τοὺς
 ἡμῶν. εἰδόμενοι γὰρ Σατυρι-
 κὰ, καὶ γιλοῖά τινα, καὶ κο-
 μικὰ καμικά παρ' ἡμῶν ἀ-
 ποῦναι, τοιαῦτα πεπισθού-
 πασιν οὐκ εἶδ' ὅτι δόξαν αὐ-
 τοῖς ὑπὸ ἡμῶν. οἱ μὲν οὐδέ-
 τι μὲν ἀρχῶν ἀφίχοντο, ὥς
 οὐδὲν δέον παρέχειν τὰ ὡ-
 τα

tes, nullo servato ordine
 in fugam se dederunt, ne
 que intra teli iactum confi-
 stere sustinuerunt. Ad po-
 streum autem omni vi
 capti atque subacti sunt,
 et captivi abducti ab his
 quos paulo ante contempnim
 subsannauerant, re ipsa ex-
 pecti quam non oportuerit
 prima statim fama addu-
 ctos, peregrinum exercitū
 continere. Sed quid ad Bac-
 chum ille Baccus, dixerit
 aliquis? Quia permulti mi-
 hi videntur (ac per Gratiis
 uos oro, ne me insanire aut
 prorsus temulentum esse su-
 spicemini, si mea cum Dijs
 immortalibus contulero) i-
 dem erga orationum novi-
 tates cū Indis perpeti, quem
 admodum et erga meas.
 Existimantes enim Satyri-
 ca et ridicula quaedam ni-
 miūmque comica apud nos
 audiri, talibus fidem habue-
 re: atq; haud scio quam illi

de me opinionem inducunt. Alij ne exordians quidem asse-
 quuntur, quasi nihil necesse sit praeberet mentis et la-
 scivae

ἡ δὲ μοι εὐακείας, καὶ σιγῇ
 τῶμασι Σατυρικοῖς, καταβάν-
 τας ἀπὸ τῶν ἱερῶν, οἱ δὲ, ὡς
 αὐτὸ τοῦτο τι ἤκουσθε, ἀντὶ τῆς
 μετῴσσης οὐδυνος, ὁρῶντες, ὅτι ἂν
 τῶς ἱππικῆς τοῦ μῦθου, τῶ πα-
 ραδόξῳ τῷ πράγματι τῶν
 ἐνδεχόμενων, ἀλλὰ θαρρῶν ἰπαγ-
 εῖσθαι αὐτοῖς, ὅτι ὡς νῦν,
 ὡς πρότερον ποτὶ, πῶς τι-
 πῶν ἐνδεχόμενον ἐπιδῶν πολ-
 λάν τις καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ
 παλαιὸν συμπόται δῶμασιν
 ὡς τῶν τότε λατρῶν, καὶ μὴ
 καταφρονήσωσι τῶν Σατύ-
 ρων καὶ Σαλκυῶν, πῶς οἱ
 ἐς κέρως τῷ κρατῆρι τῶν
 ἐνδεχόμενων καὶ αὐτῶν, καὶ
 πολλάν τις μὴ ὡς ὅσον τὸ
 αὐτὸ. ἔντοι μὴ οὖν (ἰσχυρί-
 σθαι γὰρ ἀκούει) τοιοῦτον ὅ, τι
 καὶ φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδή-
 ποτὶ ἐν ἰσχυρίσθαι, ἐνδε-
 χόμενον καὶ ἄλλο ὅμῃ διηγέσθαι
 δαί τι τῶν ἐνδεχόμενων, οὐκ ἀπορ-
 ριόνιστον ὅτι αὐτὸ, ὅτι ὡς
 quid animo suo gratum fuerit, faciant. at ego postea-
 quam adhuc in India peregrē uersantur, statui & a-
 liud quiddam earum rerum quæ illic aguntur, quod non
 valde à Baccho abhorrebit, neque à presenti instituto

sciis mulierculis, & sal-
 tationibus Satyricis ab ele-
 phantis descendentes. Alij
 uerò, tanquam alicuius rei
 gratia uenissent, thyrsi lo-
 co inuento ferro, neque sic
 laudare audent, inaudita
 rei nouitate perterriti. At
 ego fidenti animo illis an-
 nuncio, quòd si in præsenti-
 a quoque, ut antea facere
 consueuerunt, festiuitatem
 spectare saepe uoluerint, ac
 ueteres compotores recor-
 dati fuerint conuiuiorum
 Bacchanalium tunc tempo-
 ris celebratorum, neque Sa-
 tyros aut Silenos contem-
 pserint, sed æquo largius ad-
 satietatem usque ex crate-
 re illo hauserint, & illos
 Bacchico numine afflatos
 indecorè insanituros, neque
 non per sepe nobiscum Eus-
 he dicturos. Itaque illi (libe-
 rum enim est audire) quicquid

ποῖόν μιν ἄλλότῳ, ἐν Ἰνδοῖς
 τοῖς Μαχλαίοις, οἳ τὰ λαῖα τῷ
 Ἰνδῷ ποταμῷ, ἀ κατὰ τοῦ
 αὐτοῦ βλέπεις, ὑδινιμυλῆσι,
 μέχρι πρὸς τὸν Ὀκεανὸν ἡα-
 βήκται· πρὸς τέτοις ἄλλοις
 ὄχθῃ ἐν πορὶ φράκτω. ὁ πᾶν
 μεγάλη χάρις, σωρηφῆ δέ,
 ἡ τῆς γὰρ πολλὸς καὶ ἄμ-
 πύκται, σύσκιον αὐτὸ ἀκρῶς
 ποιεῖσιν, ἵνα αὐτὰ πηγὰς εἰ-
 σοῖ βῆς, καλλίστην καὶ διει-
 γάτα ὕδατος, ἢ μὴ Σατύ-
 ρου, ἢ ἢ Πανί, ἢ ἢ Σηλῶ. καὶ
 ἀσφῶνται εἰς αὐτὸ εἰ Ἰνδοὶ
 ἀπαξ τοῦ ἔτους, ἱερτάζοντες
 τῷ θεῷ, καὶ πίνουσι τῶν πη-
 γῶν ὅχ' ἀπασὼν ἀπαντῶν, ἀλ-
 λὰ καὶ ὁλίαν τὰ μὴ με-
 γάλια τῆς τῶν Σατύρων, οἳ
 ἀσφῶν ἢ τῆς Πανί, τῆς
 δὲ τοῦ Σηλῶ οἳ κατ' ἐμὴ.
 ἢ μὴ οὐκ ἀσφῶν οἳ πᾶν-
 δος, ἢ πειθεῖν πίνουσιν, ἢ οἳ
 οἳ ἀσφῶν τολμῶσι, κατεχό-
 μῃνοι τῷ Πανί, μακρὸν αὐτῷ
 λίσσιν.

ῥὸ ex Sileni fonte ἢ qui in mea aetate constituti sunt. Ita-
 que quæ pueris de fonte bibentibus accidunt, aut qualia de-
 signent viri iam numine Panos afflati, per longū esset enu-
 merare.

alienum erit percensere. In-
 ter Indos quos Machlaeos
 uocant, qui laeuum Indi flu-
 minis litus, si ad fluxum il-
 lius respexeris, incolunt at-
 que depascunt usque ad O-
 ceanum porrecti. apud hos
 lucus est in loco sepibus ob-
 turato, & angusto, circum-
 lecto tamen, quippe thyrso-
 rum & uitium ubertas ibi
 prouenientium, locum opu-
 citate sua pulcherrimè inū-
 brat. Eo ipso in luco tres
 fontes sunt aquæ elegantissi-
 mæ & limpidissimæ: quo-
 rum unus Satyris, secundus
 Pani, tertius Sileno sacer
 est. Ingrediuntur uerò in lu-
 cum Indi quotannis semel,
 diei solennitate deum cele-
 brantes, bibuntque de fonti-
 bus, non tamen indiscrimi-
 natim omnes de omnibus,
 sed iuxta ætatem. Nam iu-
 uenes ex eo qui Satyris sac-
 cer est, uiri ex Panico, por-
 ro ex Sileni fonte ἢ qui in mea ætate constituti sunt. Ita-
 que quæ pueris de fonte bibentibus accidunt, aut qualia de-
 signent viri iam numine Panos afflati, per longū esset enu-
 merare.

ἄγαμ. ἃ οἱ γόρποντόν ποιοῦ-
 σιν, ὅταν μυθωδοῖσι τῷ ὕδα-
 τῳ, ἐν ἀλλότριον ἀπαρ. ἰ-
 παιδανὶ πῖν' ὁ γόρπον, καὶ κα-
 τὰ σκελὴ αὐτὸν Σαλλωῖς, αὐ-
 τῖνα ὑδραπόδ' ἀφηνός ἐστι, καὶ
 μαρυβαρουῶτι καὶ βίβασι μι-
 σθ' ἰοικε. ἅτα ἀφην φωνά τι
 λαμπρά καὶ φθιγματέρην, καὶ
 πρῶτον λαγυρὸν ἐγγίνετα αὐ-
 τῷ καὶ λαλίστα. ὅς ἀφηνό-
 τάς ἐστιν. ἢ ἂν ὑδραπομί-
 σαι, παύσαι αὐτὸν μὴ ἐ-
 χέ σιωπῇ λαλῆν, καὶ ῥέ-
 σαι μακρὰς σιωδῶν. σιω-
 τὰ μὲν τοι πάντα, καὶ κόσμια,
 καὶ κατὰ τὸν ὁμέρον ἐκάνον ῥή-
 τορα, νιφάδας γὰρ ἰοικέτα καὶ
 μετῆσι διεξέρχοντες. ἢ ἂν ἀπο-
 χρεύσει σιωπῆς κατὰ τὴν
 ὁμιλίαν ἀνίστασθαι αὐτὸς, ἀλλὰ
 τιτ' ἰγνώσκεις τι πικρὸν καὶ ἰ-
 πύροχον σιωπῆσι, ἄχρι βα-
 θύας ἰσπύρας. τὸν τὸ ὕδρ' δέ,
 ἢ ἂν ἀφιδείσας αὐτοῖς τῆς
 μέθης, σιωπῆσι, καὶ πρὸς

merare. Caterum qualia se-
 nes faciunt ubi iam aqua
 pota inebriati fuerint, non
 alienum esse opinor narra-
 re. Senex simul atque bau-
 stam de fonte aquam bibe-
 rit, ac eundem iam Silenus
 ipse inuasit, illico ad pro-
 digium usque obmutescit,
 hominem cui graue sit ca-
 put, aut ebrium, per omnia
 referens. Post id ex impro-
 uiso uoce clara, et loque-
 la graui, tum spiritu dolci
 rumpit silentium, ac subito
 e mutissimo fit loquacissi-
 mus. Sed nec obturato o-
 re illum compescueris quo-
 minus continuus uerbis dif-
 fluat, longasq; orationes co-
 texat. Et profecto quaecun-
 que dixerit, prudenter et
 ornate dicta sunt, ac iuxta
 Homericum illū rhetorem
 hybernis niuib' consimi-
 lia differit. Neque uero suf-
 ficienter eos cygnis secundum
 etatem conferre possis,
 sed uocum densitate cicadas
 imitantur ac referunt, ac ro-
 tundum quiddam componunt
 in profundam usque uespe-
 ram. Inde iam discussa ab illis
 ebrietate cōticescunt, et ad

τὸ ἀρχαῖον ἀνὰ βίχχοι. τὸ μὲν
 τοι παραδοξότατον ἐδέχην ἄ-
 πορ. ὡς γὰρ ἄτιλῃ ὁ γόρῳ μι-
 ταξὺ κατελίπει ἐν διεξέει τὸν
 λόγον, δούτῳ ἑλὶς ἑωλυ-
 θὰς ὑπὸ πύρας αὐτὸν ἱππο-
 ξιλῶν, ἐς νύκτα πινὼν, αὐδισ-
 ῖν ἡννα σιωπῆς, ἃ πύρρῳσι λή-
 γοντα ἢ μέθῃ αὐτὸν κατελίπει.
 ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον
 αἰς ἱμαυτὸν ἀπισινώφθω, καὶ
 μὰ τὸν Δία, ἐκ αὐτοῦ ἐπα-
 γάγοιμι τὸ ὑπὸ μύθῳ· ἐρεῖτε
 γὰρ ὅτι καὶ ὅτι τῷ μύθῳ ἴσοι
 κα. ὥστε ὡς μὲν τι παραπάλαι-
 μόν, ὃ μέθῃ αἰτία· αἱ δὲ πι-
 νυτὰ δόξαι τὰ λεγόμε-
 να, ὃ Σαλλῶδες
 ἄρα ἦν ἱ-
 λως.

affabulationem adducam. Iam enim bauddubie uideis me
 fabulæ esse persimilem. Quare, si quibus in rebus delin-
 quentes hallucinati sumus, in caussa fuit ebrietas.

Sin prudenter & cordate dicta sunt quæ
 produximus, constat Silenum no-
 bis fuisse placatum &
 propitium.

antiquum morem redeunt,
 Caterum quod inter hæc
 maxime omnium admiran-
 dum est, nondum exposui.
 Quod si senex imperfectā
 quam inchoauit orationem
 reliquerit, neque, solis oc-
 casu interueniente, & tem-
 poris angustia exclusus, ean-
 dem ad finem deduxerit, de-
 gustata iterum in annum
 subsequenter aqua, deinceps
 cætera percurrrens o-
 rationi inchoatæ adiungit,
 quæ superiori anno dicen-
 tem non in tempore, desti-
 tuerat ebrietas. Isthæ ego me
 ipse scōmatibus Momi in-
 star ludere nolui. Et per Io-
 uem, nequaquam amplius

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Vnum quidem.) Sileni descriptio, de quo Diodorus Siculus in quinto tradens, Bacchi studiorum formatorem fuisse afferit. Eras. etiam in Alcibiadis Sileno. b Hominem monstrosum.) Pan Bacchi socius, & particeps rerum gestarum, in expeditione Indica dicitur fuisse miles & dux belli: fuit studio & amore rerum militarium incensus. de quo suprâ in Panos & Mercurij dialogo habuimus, & in Pseudomante, c Menâdes.) Mulieres bacchantes. à Græco uerbo *μαινομαι*, id est insanio. Hæ passim capillis instar furentium celebrabant Bacchanalia.

ΥΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ, Η ΠΕΡΙ

Ἀποφράδος.

PSEVDOLOGISTA, SIVE DE

Apophrade, hoc est die atro.

Iacobo Miccylo interprete.

A R G V M E N T V M.

Inuectiua est in eum à quo derisus fuerat quòd Apophradis uerbo usus esset, ipsumq; diei atro comparasset. Continetur autem tota oratio duabus partibus, quarum priore ostendit, nomen Apophradis Græcum, & usitatum Græcis esse, & se rectè eo usum quoque esse: idq; exemplis aliorum, qui similibus nominibus etiam alios nefarios ac detestabiles probrosè appellarunt. In altera autem uitam & mores, & item sermonem ac dicendi genus illius insectatur, ostendens illum meritò ac dignè ista uoce cognominari, utpote atrum ac detestabilem, & ab alijs quoque similibus antea appellationibus eodem modo passim notatum: afflicta etiam prosopopœia linguae expositulantis cum illo super abusu & sœdo ministe-

Ppp 3 rio

rio cui adhibeatur. Exordium longius paulo est ad attentionem ac docilitatem pertinens, captata interim & beneuolentia instituto suo, ab exemplo Archilochi, qui se eodem modo uultus fucrit post exordium προτοπορῶα Flenchii ex Menandri prologis inducitur, qui argumentum rei & occasionem scripti huius exponit. Titulus alter à materia de qua tractatur, alter ab ipso qui accusatur effectu, siue opere sumptus est, quoddam salid de uoce Ἀποφραδὶς iudicarat, eamque quasi peregrinam ac barbaram deriderat. Est enim λογιστής examinatus, ἱστῶτης & κριτής seu δοκιμαστής, ut Hesychius indicat.

S C H O L I A.

Ερωμολόγος à βρομᾶσαι fortasse, quod rudere significat, & λήρη προπομαδλῆτας, μιᾶλῆτα uoce etiam Aristophanes utitur pro futili & nequam: unde hic προπομαδλῆτα finxit. εἰσιμι τῶν pro perorare uidetur ab affectatoribus poni. ἀντοκρατῆς, fortassis pro ἀντοφροῖν. Vnde ἀντοφροῖα festum Proterpint. σφινδλῆσις, obscurum an à σφινδλῆ, cum oculorum partem que pupillam cingit, significat, accipiendum pro innuere, ut faciunt puellæ petis oculis: an ab eadem uoce cum fibulam & ornamentum muliebri significat. χερσὶν ἀμῶν est manibus contristare papillas mulierum, id quod βλημάς quoque per se significat. Logiū Mercurius cognomine dicitur, quasi eloquentiæ præses. De Ialemo Erasmus in Pronerbijs. De Philxide supra in Amoribus quoque mentio facta est. λυβιζῆς & φοινικῆς, obscænarum rerum uerba sunt, à moribus Lesbianarum & Phœnicum sumpta. Tricararum, arx siue castellum fuit Argiuorum, ut Suidas, Pollux, Philasius. φιλῶν τῶν πινῶν, Alterum amicorum: sed φιλῶν neutrum est, cum πινῶν masculino genere ponatur. ἀτῆς nominatio casu dicitur pro ὁ ἀτῆς, non pro τῆς ἀτῆς. τριῶν μηνῶν, Triū mensium tempestas, uolo, effundo. In quibus dum affectat Atzicus uideri, & numeros confundit, & uerbis obsoletis utitur. Bis Coracis. Alludit ad significationem κῆρα, id est, corui. Fūere autem Tisias & Corax primi inuentores artis Rhetorices, ut & Cic. meminit. Euripides dicere solitus.

Versiculi Euripidis sunt in Bacchis, ἀχάλι-

νην σωματῶν ἀνομοντ' ἀφροσύνας
τοῦ τῆς Δυσυχίας, &c.

ΑΛ' ὅτι μὴ ἐνόνει
 τὸνμα τῶν ἀπο-
 φράδα, πᾶσι πεν
 διήλον. ὡς γὰρ αὐτῶν βαρ-
 βαρον ἀνά με τῶν φωνῶν, ἐπ'
 αὐτῶν ἀπέντα ὑπὸρ σὺ, ὡς ἀ-
 ποφράδα ἰμοι. αὐκ. τ' γὰρ ῥό-
 πον σὺ νῆ Δία μέμνημαι, ἀπὸ
 φας τῇ τοιαύτῃ ὁμῶς, εἰ μὴ καὶ
 παυτάπκσιμ πύθης. ἡ δὲ αὖ
 ἐνδματ. ἰγὼ ὅτι τῶν μὲν ἀπο-
 φράδα, εἰ τι καὶ βέλτε ἀπαι, δι-
 δάξω σὶ μικρὴν ὕψρον. τὸ ὅτι
 Αρχιλόχῃ ἐκᾶν ἡ δὲ σοι λέγω,
 ὅτι τίτ' ἰγα τ' ὑπὸρ σιωαίλο-
 φας. ἂν τινὰ ποιστῶν ἰάμ-
 βων ἀκούεις Αρχιλόχον, Πάριον
 τὸ γέν. αὐδρα νομιδὲ ἰλσὺ.
 θ. ρον, καὶ παρῆς ἰα σιώντα,
 μηδὲρ ὁκνοῦντα ἐνελίσειν, εἰ
 καὶ ὅτι μάστιγα λυγρὰν ἰμολο-
 λει τὸς περὶ τῆς ἰσομελούς
 τῇ σχολῇ τ' ἰάμβων αὐτῶ. ἐκᾶ
 ν. τοίνυν πρὸς τιν. τῶν
 τοίνυν ἀκούσας κακῶς, τίτ-
 τιγα ἰφν τ' αὐδρα αἰσφίγαι
 τοῦ ὑπὸρ, ἀπὸ τῶν ἰαυτὸν τῶ
 τίτ' ἰ-

occurrent. Ille igitur cum malè à quopiam istorum audisset, cicada
 ait comprehendisse hominem alis: comparas seipsum

AT quod ignora-
 bas nomen a Apo-
 phradis (hoc est ei
 ei atri) cuius facile patet.
 Quomodo enim accusares
 me ceu barbarum lingue
 ob hoc quod de te dixi, Apo-
 phradi similem esse te (nam
 mores tuos memini me cum
 tali die conferre) nisi pror-
 sus ne audisset quidem no-
 men hoc? Ego uerò ipsam
 quidem Apophradem, quid
 sibi uelit, quidque significet
 paulo post docebo te. In
 presentia autem Archilo-
 chi illud tibi dico, quod ui-
 delicet cicadam ala b com-
 prebenderis, si modò de poe-
 ta quodam iambico Archi-
 locho audisti aliquando, què
 genere quidem Parius fue-
 rit, ceterum homo supra
 modum liber et dicax, ne-
 que conuiciari unquam ue-
 ritus, etià si quammaximè
 molestus futurus esset ijs qui
 in Iamborum ipsius oculi in-

τίτ' ἔστι δ' Ἀρχίλοχος, εὖ σοι ῥὴ
 λάλῳ ὄντι, καὶ αὐτοῦ τινὲς ἀ-
 νήκευ, ὁπότεον ἢ καὶ τὸ πρῶ-
 τόν λαφύει, γιγνόμενον βῶν-
 τι. καὶ σὺ δέ, ἔφη, ὦ Λικύ-
 δαιμον ἀνδραπέ, τί βελόμε-
 νος, ποιητῶν λάλῳ παρεξέ-
 νας ἰδὼ σικυτὸν, αἰτίας ἡ-
 τάντα καὶ ἐποθέσας τοῖς ἰάμ-
 βοις; ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀ-
 πελῶ, εἰ μὴ τὸν Δία τῷ Ἀρχί-
 λόχῳ ἀνέβην ἑμαυτὸν πό-
 θον; πολλὰ γὰρ καὶ Διὶ, σοι ἢ
 μυσία σικυδῶς; ἰάμβων ἄ-
 ξια βελιωμένα, πρὸς ἃ μοι δο-
 κῆ δ' ἂν ὁ Ἀρχίλοχος αὐτὸς
 διακρίσει, προσπαρεκλήσας
 καὶ τὸν Σιμωνίδην καὶ τὸν Ἱπ-
 πόνειον συμποιεῖν μετ' αὐτῶν.
 καὶ ἔν τι τῶν προσόντων σοι
 λικύων. οὐτὼ σὺ γὰρ πάντας ἀ-
 νήκευς ἐν πᾶσι βολιυρίαι,
 τὸν Οροδαικιδίην, καὶ τὸν Λυ-
 κάμβην καὶ τὸν Βύβαλον, τὰς
 ἑμῶν ἰάμβους. καὶ τοῖσι θε-
 ῶν τις ἰδὼ χάλας ἀγαγῆν σοι
 quod eorum quæ in te sunt malorum describant. Adeo ceu
 pueros quosdam tecum collatos, malicia superasti, &
 Orodæciden, & Lycamben, & Bubalum, quibus iam-
 bos ille suos consumit. Atque adeo uidetur deus quispiam

cicadæ Archilochus, inse-
 cto, uidelicet naturâ quidē
 strepero, & nulla cogente
 necessitate, uocali: quoties
 autem etiam ala compre-
 henditur, altius quiddam
 stridenti. Tu quoq; igitur,
 inquit, homo infelix, quid
 tibi uis, qui poetam loqua-
 cem contra te ipsum irritas
 alioqui caussas & materi-
 am iambis suis quærentem?
 Atque hæc tibi quoque nūc
 interminor, baud equidem
 per Iouem me ipsum cum
 Archilochō cōferens unde.
 enim hoc possem, ut qui lō-
 ge' adeo inferior illo sim?
 sed quod tibi conscius sim,
 innumera quædam iambis
 digna abs te in uita perpe-
 trata esse, ad quæ mihi ui-
 detur ne Archilochus ipse
 quidem sufficere, assumpto
 etiam Simonide & Hip-
 ponacte, ut uel unum ali-
 risum

πότε τὸν γέλωτ ἰδὼς τῇ ἀπο-
 φράδι ληθίσθῃ, ὡς αὐτὸς μὲν
 Σκυθῶν καταφανίσθῃ, ὃ γέ-
 νοιο, νομιδὴ ἀπαίδευτος ὢν,
 καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν
 σοσίμῳ ἀγνοῶν, ἀρχὴ δὲ ἡ ὑλο-
 γον παρὰ σοὶς τὴ κατὰ σὲ λό-
 γον ἀνδρὶ ἱκανοθῆναι, καὶ οἱ-
 κοβῆν σε ἀκριβῶς εἰδόντι, καὶ
 μηδὲν ὑποσπασμένῳ τὸ μὴ ἐ-
 χεῖ πάντα θεικῆν. μᾶλλον δὲ
 ληθίσθαι, ἀπράγῃς νῦν τῶν
 καὶ μὴ ἐμδύσασθαι καὶ νῦν, ἰδὼς
 πολλοὺς τοῖς πρὶν ἱκάνους.
 καὶ τὸν μάταιον ἴσως, καὶ πρὶν
 τὸν, ἐν παιδείας νόμῳ παρρη-
 σιάζειν πρὸς σὲ ἔτι γὰρ αὐ-
 τὸς ποτε βελτίων γένοιο
 πρὸς τὴν ἐπιτίμησιν, ὃ μᾶλ-
 λον, καὶ λανθάνῃ μεταπειδῆναι
 αὐτὸν, μή τι τοιαῦτα λυλινθῆναι,
 ἀπαξ αὐτοῖς σκυδύς γινώμε-
 νος. ἔτ' εἶναι τινα νομίσω
 τὸν ἀγνοῶντα εἶναι τὰ ὑπὸ σὲ
 τοιοῦτον, καὶ ἂν γέγων

risum istum tunc labijs tuis
 immisisse, quando Apophra-
 dis huius mentio facta est:
 quò uidelicet ipse quidem
 Scythbis manifestior fieres,
 quòd indoctus summopere
 esses, & communia hæc
 & ante c pedes posita i-
 gnorares, principium au-
 tem commodum atque a-
 ptum orationis cōtra te in-
 stituendæ suppeditares bo-
 mini libero, & iam olim fa-
 miliariter te, idq; exactè no-
 scenti, nihilq; uerituro quo-
 minus omnia foràs eloqua-
 tur: imò uerò præconū mo-
 re proclamat, quæcunque
 agis noctu & interdium, eti-
 am adhuc nunc post multa
 illa superiora ac uetera. At
 qui frustra fortassis & su-
 peruacuum fuerit, certo at-
 que erudiendi modo, ad te
 dicendi libertate uti. Ne-

que enim ipse unquam melior futurus facilè es ex ea ob-
 iurgatione, non magis quàm scarabæus si monitus sit,
 ut ne amplius in stercora huiusmodi uolutet, cum ille sca-
 mel istis assueuerit. Neque etiam quenquam esse arbitror,
 qui adhuc ignoret ea quæ tu ausus aliquando fueris, quæq;

θάρσει παρρησιαῖς διὸς, οὐχ
 ὁ ἀσχυράται· τῶν δὲ τῶν
 σωλῶν ἀναβαινόντων, μόνους
 ὑμῶν ἐχθρὸς, τοῖς διδασκῶσι
 τῶν γλωττῶν αὐτοῦ, πάντα
 καὶ ἀλόγους, καὶ σαφῶς δι-
 ξίστηται, ἵπτα ὑμῶν σὺναι-
 σι. χάρις τοῦ τοῦτο γίνεσθαι
 αὐτῶν, ὃ ἐθαύμαζον ὑμῶν προ-
 σιλῶν οὗτοι διευκρίναται
 τοῖς διατάξαι σύμματα τοῦ
 δράματος· τὸ δὲ λόγῳ. ἄγχι τοῖ
 σιν, ὃ προλόγῳ καὶ δαιμόνων
 ἀρίστη ἰδύσθαι, ὅρα ἵπτα σα-
 φῶς προδιλάξῃς τὸς ἀκού-
 ντας, ὡς ὃ μάλιστα, ὃ δὲ φιλαπι-
 χθιμόνους, ὃ δὲ αὐτοῖσι πο-
 οῖ κατὰ τῶν παροιμιῶν, ἐπὶ
 τῶν δὲ τὸν λόγον ἀπλωτέστα-
 μόν, ἀλλὰ καὶ ἰδιόρ τι ἀμυ-
 νόμῳ, καὶ τὰ λοιπὰ με-
 σωτέρως τὸν αὐτῶν περὶ ἐπὶ τῇ
 βολυρίας. ταῦτα μόνον ἀπὸν,
 καὶ σαφῶς προδιηγασάμενος,
 ὅπως ἀπὸ τοῦ ἐν ποσὶν, τὰ
 δὲ ἄλλα ὑμῶν κατὰ λέγει με-
 μεσόμεθα γὰρ σι, καὶ διελί-
 γομεθα

fatius, ac planè elocutus, propitius abi iterum è medio, ca-
 tera uero nobis relinque. imitabimur enim te, & coargue-

tatis, & libertatis deus,
 baudquaquam obscurissi-
 mus ille quidem eorum qui
 in scenam ascendunt, solus
 uobis inimicus qui linguam
 ipsius formidatis, & scien-
 tem omnia, & planè enar-
 rantem, quorumcunque uo-
 bis conscius est. Plausibile
 igitur hoc fuerit, si ille uolu-
 erit, ante nos ingressus, ex-
 ponere auditoribus uniuersam
 fabulae rationem. Pro-
 inde age ô Prologorum atque
 deorum optime Elenche,
 uide ut planè doceas atque
 informes auditores, quod
 uidelicet non frustra, neque
 odij conciliandi gratia,
 neque etiam illotis, quod
 aiunt, pedibus ad orationē
 hanc peragendam accessi-
 mus: sed cum ut priuatum
 quiddam ulcisceremur, tum
 quia illud quod commune
 est, hominem ob maliciam
 ac uanitatem odio prosequemur.
 Atque hæc sola præ-

πὰ ἰκ τοῦ βιβλίου, λέγει τῶν
 σωήθων τινός (ὡς δὲ ἰκ πα-
 τρῶν ἰκάνει, ἀμφὶ δίκας ἰα-
 χορ τὰ πολλὰ) ἰκπαδὸν ἀ-
 τῶση τινός ὑποβίβασαι τοῖς λό-
 γοις, τὸν πυθαγόρην αὐτῷ
 προελθῶν, καὶ εὖτως ἀνὴρ ἰα-
 πόησεν, καὶ συνίπαισε τὸ βίβ-
 λον ἀκούειν τῶν ὑπὸ τοῦ
 πυθαγόρου ἰκάνειν λόγον. ὡς
 δὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ ὁ μὲν πάν-
 ἀπίθαι ἰκ τῇ ἀποκρίσει,
 σωείρων, εἰς αἰὸς, ἰκ πο-
 λὺ ἰσκιμμελὴ καὶ μιμη-
 τημένα, ἰκ καὶ ὅτι μάστιγας
 ἀναισχυωτικά εἶναι, ἰκ ὁ μὲν
 νι, καὶ χάρᾳ ὄρεγι, καὶ σω-
 γωνίῃ τοῦ αὐτῷ γέλωτος δὲ πο-
 λὺς παρὰ τῶν ἀκούντων. καὶ
 οἱ μὲν ἰκ τὸν πατρίαν ἰκάνειν
 μεταξὺ ἀπεβλήκοντο, ὑπὸ
 δόλου, ὡς εὖ λήλυθε συμ-
 πράξας αὐτῷ πλὴν ῥαδιουργί-
 ας, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρί-
 ζοντο

ex notis ac familiaribus quæ
 dam rogat (erat autem ho-
 mo ille Patrensis genere,
 circa lites & actiones for-
 renses plerumque uersatus)
 ut postquam dicendi argu-
 mentum aliquod postulaf-
 set, Pythagorā ipsi statim
 subijceret. Ac ita tum fecit
 homo ille, & persuasit the-
 atro, ut orationem illam de
 Pythagora audirent. Erat
 igitur, id quod consequens
 tum fuit, iste quidem ad ar-
 gendum & exprimendum
 gestu sermonem, ualde inco-
 ptus, & à ratione alienus,
 connectens & agglome-
 rans, ut par est, ea quæ lon-
 ge antè meditata atque ex-
 exercitata habuerat, tamen
 si impudentia, quæ quàm
 maxima erat, auxiliabatur
 quoque, ac manum porri-
 gebat, & cum eo unà cer-
 tamen obibat. Risus au-

tem ab auditoribus undique multus. Ac alij quidem ad
 Patrensem illum interea aspicientes, significationem
 dabant quòd haudquaquam clam ipsis esset quòd illius o-
 pe fallacia & techna hæc composita esset: alij aut etiam
 ipsæ

ζουτόδ τὰ λεγόμενα, παρ
 ἑλλω τῶν ἀκρόασιμ διττίλι
 σαι, ἐν τούτῳ μέντοι ἄργον
 ἔχοντόδ, ἀλλήλων περιώμι
 ναι, ὅπως μύμης ἔχουσι πρὸς
 τὸ διαγιγνώσκειν, ὅτου ἵκα
 σον ὡ τῶν ἐλπίων πρὸ ὁ
 μῶν εὐδοκίμιασάντων ἐπὶ
 πάσι καλουμένων μελίσταις
 σοφιστῶν. ἐν δὲ ταύτοις ἀπα
 σι, καὶ ὁ τὸν λόγον τὸν δι
 συγγράφας ὡ ἐν τοῖς γιγνώ
 σι καὶ αὐτός. τί δ' οὐκ ἐμίλ
 λαι γιγνώσκειν ἐφ' οὗτω περιφανῶ
 καὶ ἀπιδάσκει καὶ ἀνασχέ
 τῃ τοιμήματι; καὶ πῶς (ἐ
 σι δὲ ἀκράτῃς γέλωτ) ὁ
 μὲν τῶν φωνῶν ἐνρίψας εἰς
 μίλ, ὡς ὤτε, δρῆνός τι
 ναὶ πῆυλαι τῷ Πυθαγόρῃ. ὁ δ',
 τοῦτο δὲ τὸ τοῦ λόγου, ὅσον
 λιθαρίσειν περιώμιον ὁρῶν,
 αἰνκάχκοι μάλα ἐδὴ, ὁ
 ποιητὴς οὗτ' ὁ ἐμὸς. ὁ δὲ ἄ
 λον ὁπταφῆς, τὸτο δὲ πῶς
 μῶσι, τότε αὐτὸς ἐναγχε. ἐν
 θεν δὲ ὡ μὲν ὁ τῶ ἔτους ἀρχῇ,
 μάλλον

ipsa ea quae recitabantur,
 agnoscentes, per iocum il
 lud auscultandi tempus ua
 num hoc opus agebant, ut
 se mutuo explorarent quo
 modo quisque memoria tes
 neret & dignosceret, unde
 quicque ex his Sophistis qui
 paulo ante nos celebres fue
 re, in declamationibus siue
 meletis quas uocant, desum
 ptum esset. Porro inter haec
 omnia etiam is qui oratio
 nem hanc scripsit, inter ri
 dentes & ipse erat. Cui
 autem non rideret ob mani
 festum adeo & ineptum ad
 que impudens facinus? Ac
 fortè (est enim risus intem
 perantior paulo) cum ille
 uoce ad canticum deflexa,
 lamentationem quandam,
 ut ipsi uidebatur, Pythago
 ra, decantaret: hic meus po
 eta, illud quod uulgò dici so
 let, A sinum ad lyram, ui
 dens, in cachinnū admodū
 suauē solutus est: quod aliter
 conuersus aspexit. Et hoc est q
 illos paulo ante inter se ini
 micos reddidit. Atque hinc erat quidem anni principium,
 imò

μελλαν δὲ ἔσ' ἀπὸ τῆς μεγάλης
 νεμελίας ῥίπα· ἢ οἱ Ρωμαῖ
 οὐ κατὰ τὴν ἀρχαίαν δόξαν
 πρὸς αὐτοὺς ἔχουσιν ἄσπονδοι
 τὴν δὲ οὐχ αἰτίας, καὶ δύνανται,
 Νουμᾶ τῷ βασιλεῖ κατασκευά
 σαι τὴν ἰσορροπία αὐτοῖς,
 καὶ πεποιθὸς αὐτοῖς διὰ τὴν
 ἐκείνην μάστιγα τῇ ἡμέρᾳ χρη-
 ματισμῶν τοῖς οὐχ ἐκείνοις, ἢ
 τοιαύτη τὸν αὐτὸν ἰσορροπία,
 ἢ τὴν γὰρ αἰτίας ἢ οὐ
 λυμπίαν καὶ τοῖς, ὑπὲρ τῶν ὑπο-
 βολιμαίων πρὸς αὐτοὺς ἰδὼν προ-
 σείοντα τὴν κατὰ τὴν ἡμέραν
 αἰσθάνουσα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων
 λόγων ὑποκρίτω (ἐν γὰρ αὐτῇ
 δὲ καὶ τὴν ῥόπον ἀκριβῶς
 διδῶν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἀλ-
 λῶν ἀσφάλειαν, καὶ μισθῶν
 τοῦ βίου, καὶ ἂν ποιῶν ἡλί-
 πτο, καὶ ἂν ποιῶν κατὰ τὴν ἡμέ-
 ραν ἡμῶν, ἢ οὐ πρὸς τινὰ τῶν
 ἰταίων, ἢ πρὸς τινὰ τῶν
 σάτυρων τῶν δὲ αἰτίας, ἢ οὐ
 καὶ τοῖς τῶν ἡμῶν ποιῶν.

τὸν

lum relinquere. Nam homo iste obuiā nobis factus, uidetur
 suauissimum hunc diem in apophradem nobis conuertere.

imò uerò tertia dies à noui
 lunio magno, quando Ro-
 mani iuxta ueterum consue-
 tudinē & ipsi preces quas-
 dam pro toto anno faciunt,
 & sacrificia peragunt pro
 eo ac ipsis rex Numa sacri-
 ficandi ritus hos constituit,
 persuasitque sunt quòd eo po-
 tissimum die uotis ac preci-
 bus Dii uacent, atque ani-
 mum aduertant. In hoc igi-
 tur festo, & calendis solen-
 nibus ridens Olympiæ tum
 ille, sub Pythagora isto sup-
 positicio conspicatus acce-
 dentem execrabilem & ar-
 rogantem istum alienarum
 orationum histrionem (no-
 rat autem & mores eius e-
 xacte, & reliquam nequi-
 tiam, atque impuritatem ui-
 tiæ, & quæ facere dicere-
 tur, & quæ faciens depre-
 hensus fuerat) tempus ad
 quendam amicorū inquit,
 uobis est discedere, atque
 hoc inauspicatum spectaculu

τοῦτ' ἀκούσας ὁ σοφιστὴς πῶς
ἀποφράδα, ὡς τί ξένον καὶ
ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων ὄνο-
μα, ἰγίλα σὺνδύς, καὶ τὴν αὖ
δρα τῶ πάλαι ἐκάνει γίλω-
τ' ἡμῶν τε, ὡς γὰρ ᾔετο, καὶ
πρὸς ἀπαντας ἔλεγεν, ἀποφ-
ράς. τί ἢ τοῦτ' ὄστι, καρπὸς
τις ἢ βοτάνης τις, ἢ σκεῦος;
ἀφ' αὐτῶν ἰδιωμένων ἢ πινομέ-
νων τί ὄστιν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν
ᾔτε ἤκουσα πώποτε, ἢ τ' αὖ συ-
νίλω ποτὶ ὃ, τι καὶ λέγοι. ταῦθ'
ὁ μὲν ᾔετο κατὰ ταῦτα δι-
ξίναι, καὶ πολλὴν ἐπύχει τῇ
ἀποφράδι τὴν γίλω, ἐλελύ-
θει δὲ κατ' αὐτὸ τὸ ὕστατον
τελευτήριον ἀπαίδουσίας ἐκφί-
γων ἐπὶ τέτω'. τὸν δὲ τ' λόγον
συνέγραψεν, ἡμὶν προεισπίμα-
ψας ὁμῖν, ὡς δέξαι τ' ἀείδει-
μον σοφιστῶν, τὰ κοινὰ τ' Ἑλ-
λήνων ἀγροῶν, καὶ ὅποσα καὶ
οἱ ἐπὶ τῶν ὀργαστηρίων καὶ
τῶν καπηλείων εἰδῶν. ταῦ-
τα

Quo audito sophista ille
mox uerbum Apophradis,
ueluti peregrinum atque
alienum à Græca lingua ri-
dere cœpit, & hominem
pro superiore illo risu uicif-
sim ultus est, ut quidem ipse
putabat, & ad omnes dice-
bat: Hui Apophras? quid
hoc autem est? fructus, an
herba aliqua, an instrumen-
tum? num igitur comeditur,
an bibitur? quid tandem est
Apophras? Nam ego qui-
dem neque audiui unquam,
neque intelligo facile quid
nam etiam sit quod ille di-
cit. Atque hæc tamen ille
quidem putabat se contra
hunc ualde acerbè dixisse,
ac multo adeò risu Apo-
phradē ipsam arripiebat:
ceterum non animaduerte-
bat quòd interim extremū
contra seipsum inscitia te-
stimonium proferebat. Hu-
ius igitur gratia orationem hanc scripsit is qui me huc ad
uos pramissit, ut uidelicet ostenderet, celebrem istum sophi-
stam, cōmunia illa Græcorum, & quæ illi etiam qui in offi-
cinis atq; tabernis sedent, scire solent adhuc ignorare. Hæc
Ctenus

οὐδ' ὅ (ἅπαντα γὰρ οἶδα τὰ τ' Ἀθηνάων) θύκλεισας ἔτε δὲ
 οὐτε, καὶ θύκλεισας ἔ' ἑλλω-
 πῆ καὶ ὁ γίλωις ὑδὶ ἴστω, ὅτι βαρ-
 βαρίζω, καὶ ξερρίζω, καὶ ὑπερβαίνω
 τὸς ὅρας τὸς Ἀττικῆς. καὶ μὴ
 τί ἄλλο ὅτως Ἀθηνάοις ἐπιχό-
 ρου, ὡς ἴσθι ἴννομα, φαῖνον αὖ,
 οἱ γὰρ σὲ μᾶλλον τὰ ἰοιῶτα ἐ-
 δίδωκε; ὥστε θάτορον αὖ Εὐρυχθία
 καὶ τ' Κίκροπα, ξένος ἀποφύ-
 ραις, καὶ ἐπ' ἡλυδὸς εἶναι τ' Ἀθη-
 νῶν ἢ τίνι ἀποφράδα δαίφρας,
 ἐκ οἰκίαν καὶ αὐτόχθονα τ' Ἀτ-
 τικῆς. πολλὰ μὲν γὰρ ἔστιν, ἀ καὶ
 αὐτοὶ ἑκτὰ ταῦτα τοῖς πᾶ-
 σιν ἀνθρώποις ἐνομάζουσιν, ἀ-
 ποφράδα δ' ὅ μόνον ἱκανοὶ τίνι
 μικρὰ καὶ ἀπὸ κτλῶν, καὶ ἀπαί-
 ρου καὶ ἀπρακτορ, καὶ οἱ ὁμοί-
 ου ἡμόρην, ἰδὲ καὶ μιμάθυκας
 ἡδὲ ἰδὲ παρρηγορ τί βέλτε αὖ
 τοῖς ἡ ἀποφράς ἡμόρα, ὅταν
 μῦτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζουσι,
 μῦτε εἰσαγώγιμοι αἱ δίνουσι ὡ-

οι,

atram, & abominabilē, & inauspicatam, & nefastam, ti-
 biq; similem diē uocant. Ecce didicisti iam obiter quoq; si-
 gnificationē Apophradis, & quis dies atcr uocetur: quan-
 do uidelicet neq; magistratus de rebus consultant publicē,
 neq;

tu uerò (cuncta enim Athe-
 nensium cognita habes)
 exclusisti illud continuo &
 uelut per præconem ē ciui-
 tate Græcorum eiecisti: &
 ex eo risus iste uidelicet,
 quòd barbarè ac peregri-
 no modo loquor, & trans-
 gredior terminos Atticos.
 At uerò quid aliud Atheni-
 ensibus ita familiare ac pa-
 trium, uti hoc nomen? dixe-
 rint illi qui huiusmodi me-
 lius, quàm tu, sciunt. Qua-
 propter citius Erechtheum
 aut Cecropem peregrinos
 & aduenas apud Atheni-
 enses esse probaueris, quā
 Apophradis nomen osten-
 deris nō proprium, aut non
 inibi natum, & genuinum
 Atticæ esse. Nam multa qui-
 dem sunt quæ & ipsi eodē
 modo cum cæteris homini-
 bus omnibus appellant: A-
 pophradem autem soli illi

ἔτι, μήτε τὰ ἰσθὰ ἰσθουγγύ-
 παυ, μηδ' ὄλως τι τῶν αἰσί-
 σην τιλῆται, ὥστε ἀποφράς
 ἡμέραν. ἰνομίδια δὲ τοῦτο ἄλ-
 λους ἐπ' ἄλλαις αἰτίας. ὃ γὰρ
 αὐτὸ ἐπὶ τῆς ἐνδοῦ μάχης μι-
 γάλας, ἵππατα ἱταξαν ἱνάο-
 νας τὰς ἡμέρας, ἢ αἶς τὰ
 τοιαῦτα ἐπιπύθουσιν ἀπρά-
 πτους καὶ ἀνύρους τῶν ἰνυό-
 μων πράξιων ἔναι, ὃ καὶ νῦν
 Δία, καὶ τοὶ ἀνδρείων ἴσως. καὶ
 ἐξουρίμ γινώσκω, γόροντα αὐ-
 δραμιτα παιδύσαν, καὶ ἀ-
 ναδιδάσκων τὰ τοιαῦτα, μη-
 δὲ τὰ πρὸ τούτων ἀδύτα. πάλ-
 λου γοῦν τῶν ὅτι τὸ λοιπὸν,
 ἡδὲν ἰκμάτης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν
 ἀδύς ἴσως. πόθεν γὰρ, ὃ οὐδ' ὅτι
 τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἡδὲν ἀγνοῦ-
 σαι, συγγνώμη, ὅποια ἔξω τῶ
 πολλοῦ πάλαι, καὶ ἄδυνα-
 τοῖς ἰδιώταις· τίς ἀποφράδα ὃ
 ὅτι βλαβὴς αὐτῶν, ἄλλως εἶποις.
 ἢ γὰρ τῶτο καὶ μόνον ἀπάν.

de enim heus tu? Nam cetera quidem etiamsi ignora-
 re ignoscendum sit, ea uidelicet quæ extra cōmunem uiam
 posita, & obscura hominibus priuatis atque indoctis sunt:
 diem tamē atrum, etiamsi uolueris, nominare aliter quàm
 Apophrada non poteris. Nam hōs unū ac solum nomen o-

neque lites in foro disceptā-
 tur, neque sacrificia pera-
 giuntur, neque quicquam eo-
 rum quæ more & auspicio
 solent, tractatur: is di-
 es Apophras siue ater dicitur.
 Atque huiusmodi dies
 apud alios alijs de causis in-
 dicti sunt. Aut enim pugna
 aliqua magna ac graui su-
 perati sunt, ac dies exinde
 tales quibus cladem eam ac-
 cepere, pro nefas & in-
 auspiciatis ad res legitimas
 gerendas habendos censue-
 runt: aut mehercle etiam.

Atqui ineptum fortassis &
 intempestiuum utique iam
 fuerit dedoceri, ac denique
 discere talia uirum senem
 adeo, ne illa quidē quæ his
 priora sunt, scientem. Pro-
 inde hoc omnino reliquum
 est, & si didiceris ipsum, om-
 nia exinde nobis scies. Un-

την τῶνομα ἴσα, φησὶ τις. ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὴ λικτία, τὰ δ' ὅ, ἐπὶ οὖν αὐτῶν μὴ σωῆσθαι τοῖς πολλοῖς ὥς μὴ ταραττοῖ μὴν τὰς ἀκούας καὶ τὴν ὄψιν αὐτῶν σωόντων τὰ ὅσα. ἐγὼ δ' ὅ, ὡ βίβλῃσι, πρὸς μὴν οἱ ἴσους ταῦτα περὶ σὺ ἀπὸν, ὅ μυχρον· ἐοχρῶν δ', ἐχρῶν δ' κατὰ τὰ Παφλαγόνων καὶ Καππαδοκῶν καὶ Βακτριῶν πάτρια διακρίνω σοι, ὥς ἐκμάθῃς τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκούειν ὁ δέκα, τοῖς δ' ἄλλοις ἑλλασιν, οἷμα, καὶ δ' ἑλλάδα γλῶτταν σωῆσαι χρῆ. ἅτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρέοντις τινὰς πολλὰ ἐν βιβλίῳ τῇ τῆς αὐτῶν φωνῆς, τῶτο ἐν τοῖς μάστιγα τῶνομα διττὸ λούον οὗτος ἀεὶ, καὶ πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον. ὅπερ αὖ καὶ τὸ πρὸ ὁμῶν λιχρεμῶς τῶ ὀνόματι, ἀ μὴ καὶ ταύτην σε διατράξαιμι· ἱμῖλλον, ξίνα

mnium positum esse dixerit quispiam. At uero uetustorum uerborum alia quidem usurpanda sunt, alia autem non item, quaecunque eorum uidelicet non ita multis confecta atque usitata sunt, ut ne perturbemus auditum, & uulneremus intelligenti um aures. Ego uero, uir optime, si ad te quidem uerba fecissem, de te ita dicēs, peccassem fortassis. Decebat. n. decebat inquam, aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum uerbis consuetis ac patrijs tecum loqui, si intelligere deberes quae dicerentur, & audiendo uoluptatē aliam quam capere. Ceteris, autem Graecis, opinor, secundum Graecam linguam conuersari decet. Deinde etiā Atticis per successionē temporum multa uariantibus

in lingua sua, hoc nomen inter praecipua mansit, hoc modo semper & ab omnibus ipsis dictum. Ac sanē commemorarem etiam eos qui ante nostram aetatem eodem nomine usi sunt: nisi & isto modo perturbaturus te essem, peregrini-

ξίνα σοι καὶ ἄγνους ποιοῦν καὶ
 ῥητόρων καὶ συγγραφέων ὀνόμα
 τα διεξιόν. μᾶλλον ἢ ἐδ' ἰγνώ
 σοι τὰς ἀπόψεις ἄρ' οὐ πάντες
 γινώσκουσιν· ἀλλὰ σὺ μοι ἔνα τ'
 πάλαι δέξας ἐκ χειρὸς μύθου
 τῷ νόμῳ, χρυσῶς, φασὶν, ἐν
 Ὀλυμπίᾳ τεθῆναι. καὶ τοὶ ὅτις
 γόρου ὄν, καὶ ἀρῆαι τὰ τοιαῦ
 τα ἄγνοια, δοκῶ μοι, ὅτι καὶ Ἀ
 θλώαι πόλις ὄσιν ἐν τῇ Ἀττικῇ.
 καὶ, καὶ Κόρινθος ὡς ἰδὲ ἰδὲ μὲν,
 καὶ Σπάρτη ἐν ἡριπονομήσῃ,
 μὴ δίδου. λοιπὸν ἴσως, ἐκῶ
 νό σοι λίγαν, ὥς τὸ μὲν νομα
 ἔδεις, τίς ἢ χρῆσιν αὐτοῦ ἔο
 καιρον ἡτιέσω. φάσι δὲ, καὶ ὑ
 πὲρ τῶν πρὸς σὲ ἀπολογώσε
 μαί τὰ ἀνότα· σὺ ἢ πρόσχει
 τὸν νόμον, εἰ μὴ πάντ' ὀλίγον σοι
 μέλει τοῦ μηδὲν ἰδέναι. εἰ οἱ
 πάλαι πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡ
 μῶν ἀπὲρρίψαν ἐς τὰς τοὶ ὁ
 μοίους ἑκάστοι τὰς τέτι· ὅσα
 γὰρ καὶ τότε, ὥς τὸ ἀκὲς, βδελυ
 ροὶ τινὲς ἐς τὰ ἔθνη, καὶ μισ
 ροί,

uidearēt. Nam & ueteres huiusmodi multa ante nos in
 eos qui tibi similes erāt tū, iactarūt. Erant enim tūc quoq;
 (ut est uerisimile) moribus abominabiles quidam, & imo

peregrina & ignota tibi
 poetarum, oratorum & hi
 stororum uerba recensē
 do. Imò uerò ne ego quidem
 tibi eos dicam, qui illud u
 surparunt, omnes enim no
 runt: sed tu contrā si mibi
 unum aliquem ex ueteribus
 ostenderis, qui nomine hoc
 usus non fuerit, aurem, ut
 aiūt, in Olympia statueris.
 Atqui si quis senex adeò &
 etate confectus, huiusmodi
 ignorat, uidetur idem mibi
 quòd Athenæ ciuitas est At
 ticæ, & Corinthus in I
 sthmo, & Sparta in Pelo
 pōneso, ignorare. Superest
 igitur fortassis illud tibi ut
 dicas, ipsum quidem nomē
 apophradis nosse te, cate
 rorum usum eius ut intempe
 stiuum accusasse. Age ita
 que & de hoc respondebo
 tibi consentaneum: tu uerò a
 nimus aduerte, nisi omni
 no parui facis si nihil scire

ροί, καὶ μακρόθεν ἔβριον, καὶ ὁ
 ῥῆς Κόδορνον τινα ἄγρον, ἐκεί-
 σαι αὐτῷ ἔβριον, ἀμφιβολοῦν-
 να τοῖς τοῖς τοῖς ὑποδήμασιν·
 ὃ ἢ Λυπάλλω, ὅτι τὰς ἑκκλησί-
 ας, θερμώδους ῥύτωρ ὤν, ἐπιτέ-
 ρατῆρ· ὃ ἢ Εβδόμω, ὅτι ὡς πε-
 ροὶ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμας,
 ἡμέρῃς· ἐν ταῖς ἑκκλησίαις
 ἐπαυεῖ, καὶ διγύλα, καὶ πα-
 λίασιν· οἷον τὴν σπαλὴν τῆ
 δόμῳ. μὴ δὲ ἐν καμνοῖς, πρὸς
 Ἀδωνιδῷ, ἀνάσαι παμπό-
 νηρον αὐθιγγοῦ, ἀπάσῃ κα-
 κίᾳ σὺν βορρῇ, ὑμῶν δυσφύ-
 μω καὶ ἀπιστίᾳ· ὅπως καὶ τὰς
 χαλὰς τῷ δεξιῷ ἐκρίβηται,
 καὶ μάστιγι, ἢ ἑσθρὸν ἰδοιμὲν
 αὐτὸς. ἡμῶν εἰς τις βάκκλον ἢ
 σὺν ὕμῳ ἰδοί, ἢ πῖθον, σὺ-
 λῆς θιγῶν Ἀεικίᾳ, ὅτι πόδα
 αὐατρίφει, καὶ ἐκαστὸν ἔχεται,
 ἐκ ἀγαθὰς μακροθυμίας·
 καὶ ἰσχυρῶς ἐκάνει πρὸς
 ἑστῆς ἰσχυρῶς αὐτῷ, ὡς πονηρῷ
 τῷ

eunuchum aspexerit, aut simiam quoque egressus domo
 statim, conuerit pedem, & regreditur: ominans sibi haud
 quaquam prosperas dici illius res atque actiones fore,
 præ malo hoc primo & inauspicato omine. A principio
 autem

puri, & perditu ingenijs.
 Atque alius quidem e Co-
 iturnum quendam appel-
 labat, uitam illius compara-
 tione hac perstringens, ut
 inconstantem & ambigu-
 am, perinde ut calciamenti
 genus hoc est. alius autem
 Lypaen, f quod conciones
 turbare solebat, orator tuo
 multuosus existens. rursus
 alius Hebdomā, quod pero-
 inde ut pueri septimanis di-
 ebus solent, etiam ille in con-
 cionibus luderet & ride-
 ret, & seriū studiumq; pleo-
 bis pro ludo ac ioco habe-
 ret. Ne dederis itaque &
 mihi, per Adonidem, com-
 parare hominem perditum
 & omni maliciā innutri-
 tum, dici atro & inauspica-
 to. Nam g nos & claudos
 ad dexterā declinamus, ac
 maximè si manè uideamus
 ipsos. Et si quis spadonē aut

πρῶτον καὶ δυσφύμῳ λαλοῦ-
 νίσματι, ἐν ἀρχῇ ᾧ, καὶ ἐν βύ-
 ραις καὶ ὑπὲρ τῇ πρώτῃ ἐβύδῳ, καὶ
 ἑωθρῷ τῷ ἀπαντῶντες ἂν τις
 ἴδοι κίναιδον καὶ ἀπόρρητα ποι-
 οῦντα καὶ πάσχοντα, ἐπίσημον
 ὑπὲρ τῶν καὶ ἀπὸ ῥωγῶν, καὶ
 μονονυχὶ τῶνομα τῷ ὄργῳ αὐ-
 τῶν νομαζόμενον ἀπαλῶνα,
 γέντα, ἐπίσημον, ὀλιθρον, κύ-
 φωνα, δαφνερρον, μὴ φύει. μήδ'
 ἀνάσσει τῶτον ἀποφράδι ὑμεί-
 ρα; ἀλλ' ὅχι σὺ τοιοῦτος; ἐν αὐ-
 τῷ ἐξαρῶν γίνεαι, εἰ γὰρ τῶν αὐ-
 τῶν οἶδα τῶν σῶν, ὅς γιγνέ-
 μιν φρονεῖν ἐπὶ τῶν μοι δο-
 κῶν, ὅτι μὴ ἀποδουναί σοι ἡ
 δόξα τῶν ὄργῳ. ἀλλὰ πᾶσι
 δὴ καὶ ἂν, καὶ πρὸς ὅντι. εἰ ᾧ
 καὶ ὁμοῖοι χωρήσεις, καὶ ἀρνη-
 σαι μὴ τοιοῦτος εἶναι, τίσι πι-
 στὰ ὄρεται; τοῖς πολιταῖς τοῖς
 σοῖς; (καὶ βρῶν γὰρ ἀρχιερεὶ δι-
 καιον) ἀλλ' ἴσασιρ ἐκείνοι τὰς
 πρώτας σε βροφάς, καὶ ὡς πα-
 ράδος σιαυτὲρ τῷ ὀλιθρῷ
 κένω στρατιώτη, συμπεριφέ-
 ρει.

autem, & in foribus, & in
 primo egressu, & mane pri-
 mo totius anni, si quis uideat
 cinædum, & nefaria perpe-
 trantem pariter & patien-
 tem, notum ob hæc, et enec-
 uatum, & tantum non ipso
 nomine quæ agit, præ se fe-
 rentem, deceptorem, præsti-
 giatorem, periurū, pestem,
 catastam, barathrum: non
 effugiat, neque talem diei
 atro comparet? An uero tu
 talis non es? Haudquaquam
 negabis, si modò noui forti-
 tudinē tuam istam, qui cer-
 te & animum attollere ob
 hæc mihi uideris, uidelicet
 quòd tibi gloria ista rerum
 tuarum non prorsum perit.
 Sed omnibus notus es, &
 passim celebris. Quòd si au-
 tem etiam contrà ieris, &
 inficiaberis talē te esse, cui
 quæso credibilia ista dices?
 An ciuibus tuis? nam hinc
 ordiri æquum est. at non

runt illi prima tua incu-
 nabula, & quo pacto tradideris teipsum perduto illi mili-
 ti, & cum eo unā turpissimè ac flagitiosissimè oberrauit.

ρε πάντα ὑπεριτῶν, ἄχρι δέ
 σι, τὸ τὸ λόγου τῆτο, ῥάκῃ
 πολυσχιδὲς ὄργασάμενῃ,
 θήωσι. ἡκάναν μίμνηται, ὥς
 πὸ αἰὸς, ἃ πρὸς τὸ διάβρον.
 ἱναυσίου, τοῖς ὀρχηστῆς ὑ-
 ποκρινόμενῃ, καὶ σωτα-
 γματαρχῆς ἀξιῶν εἶναι. ἔδωκε
 γυνὴ πρὸ σὺ αὖ ἀσπλυνθῆναι
 τὸ βάβρον, ἔδωκε αὖ ἐμύνησθαι
 ὃ, τι τῆνμα τῷ δράματι, ἀλ-
 λὰ σὺ κισμῶς πάνυ, χερσῶς
 ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἰοδῆται τυ-
 γαννικῶν, πρὸς ἐπίμνου, συ-
 μελίσσας αἰτήσων παρὰ τοῦ
 διαβρόν, σιφάνους νομίσων,
 καὶ κρῖτον ἀπιδῶν ἢ δὲ τιμῶ-
 μενῃ πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ
 νῦν ῥήτωρ, καὶ σοφιστὴς, καὶ
 διὰ τῆτο, ὡς πῶθενταί ποτε
 πὰ τοιαῦτα ἄντ' οὐ ἰκάνοι,
 πῶτε δὲ τὸν τ' ἔραγωδίας,
 δύο ῥ' ἡλίας ὄργῃ δοκῶσι, δι-
 σῶς ἢ θύβας καὶ πρόχειρον αἰ-
 πασιρ δὴ τὸ, ἑκάνῃ, ὃ τὸ
 πρὶ, καὶ μετ' ἰκάναν. τοιγαρτοί
 talia de te illi, istud ex Tragœdia uidelicet, Et solem gemi-
 num, & duplices se ostendere Thebas putabunt: & in
 promptu atq; in ore tum omnibus statim notum illud erit:
 Hiccinne ille, qui tum? & quæ post illa sequuntur. Proinde

ris, omnia obsequens ac pe-
 tiens, donec te, iuxta pro-
 uerbum, pannum lacerum
 detritum & confectum ex-
 trusit. Etiam illa memine-
 runt, ut est consentaneum,
 quæ in theatro adolescens
 egisti, quando saltatoribus
 ac mimis subseruiebas, &
 in ducendis ordinibus seu
 choris quasi quidam dux es-
 se cupiebas. Quippe nemo
 ante te theatrum ingredie-
 batur, nemo ne nomen quo-
 dem fabulæ quod esset, re-
 nunciabat, sed tu ornate ad
 modum, subligatis aureis cre-
 pidis, & indutus ueste ty-
 rannica, ante ceteros im-
 mittebaris, qui beneuolenti
 am à theatro postulares, co-
 ronas ferens, & cum plau-
 su rediens, honore tandem
 ab ipsis affectus. At nunc
 orator es, & sophista: &
 ob hoc si audiât aliquando

ἢ αὐτὸς οὐ ποιεῖν, ἐκ ἐπιβί-
 οντος τὸ παρ' αὐτοῦ, ἐδ' ὀπιχω-
 ρήσεις αὐτοῖς, ἀλλὰ φύγεις
 ἐκὼν παρ' ἑαυτοῦ· ἔτι χαῖμα κα-
 κῶν, ἔτι θόρυβος ἀργαλίου, ἀλλὰ
 διαλλίστω καὶ μεγίστω τ' ἐν φοι-
 νίκη ἀπασιῶν. Τὸ γὰρ ἐλγυχεῖν
 καὶ τοῖς εἰδοῖσι καὶ μνημονεύσει
 τ' πάσαις ἐκείνων σωθῆναι, βρό-
 χος ὡς ἀλυσθῆς ἴσθαι σοι. καὶ τοι
 τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ αὐτὸν αἰ-
 διόδειξας σὺ; τί δ' αὐτὸν αἰσχροῦ
 ὑγέσαιο τ' ὑσάτωρ; πωθάνο-
 μαι ἢ καὶ κτήματα ἐν αἰ σοι με-
 γάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύστυχον
 ἐκείνο πυργίον, ὡς τ' ἔστι Κινω-
 πῖως πῖλον, πλὴν Διὸς αὐτὸν
 εἶναι πρὸς αὐτό. τὸς μὲν δὲ πο-
 λίτας ὑδαμὴν ὑδαμῶς μεταπέ-
 σεις αὐτὸν, μὴ ἔχῃ τ' ἀπάντων
 βδελυρώτατόν σε ὑγῆσθαι, ὅντι
 δ' οὐκ οὐκ ἀπάσῃ τῇ πόλει.
 πῶς δ' αὐτὸς ἄλλως τὸς ἐν
 τῇ Συρίᾳ προσλάβοις ὁμοψύ-
 χον, ἀλέγοις μὲν πονηρὸν,
 μὴ δὲ ἐπαίτιον βδελυγῆσαι σοι.
 ὥστε, ut non omnium detestabilissimum te credant, & com-
 mune adeo totius ciuitatis dedecus. Fortassis autem &
 cæteri habitantes in Syria, eadem de te cum illis testabun-
 tur si te dicas nihil mali aut reprehensione dignum fecisse.

& ipse rectè facit, qui o-
 mnino non ascendis ad illos
 neque in patriam crebrò
 uentitas, sed fugis illam ul-
 trò: quanquam neque hys
 me malam, neque æstate
 molestā nimis, sed pulcher-
 rimam & maximam omni-
 um in Phœnicia ciuitatum.
 Nam coargui, & cum ijs
 qui uetera illa sciunt ac me
 minerunt, conuersari, la-
 queus reuera tibi est. Sed
 quid ista frustra nugor?
 Quem enim tu unquam ue-
 ritus fueris? aut quid turpe
 putaueris eorum etiam quæ
 extrema sunt? Audio autem
 & possessiones esse tibi a-
 pud illos magnas: nimirum
 miseram illam turriculam,
 cum qua Sinopensis illius
 dolium collatum, Iouis atri-
 um uideri queat. Proinde ci-
 uibus quidem tuis haudqua-
 quam ullo modo persuase-
 ris, ut non omnium detestabilissimum te credant, & com-
 mune adeo totius ciuitatis dedecus. Fortassis autem &
 cæteri habitantes in Syria, eadem de te cum illis testabun-
 tur si te dicas nihil mali aut reprehensione dignum fecisse.

Ἡράκλειε, ὃ μὲν Ἀντιόχεια
 καὶ τοῦτο γὰρ αὐτὸ ἔειπε, ὅτι
 τὸν Θαρσίτην ἔκοντα ἰκάνειν
 πενήθειαν ἀπαγαγὼν, ἀλλὰ
 καὶ αὐτοδράμην αὐτὰ, αἰσχροῖν
 ἴσως ἰμοί. πλὴν ἀλλὰ ἰσασί
 γι, καὶ μίμνῃται εἰ τότε ὑ-
 μῖν ἰδὼς αὐτόν, καὶ σὶ μὲν ἰε-
 γόνου συγκαθήμενον ἰδόντων,
 ἰκάνειν ἢ πῶς ὃ, τι καὶ ποιῶν-
 τα, ἀ μὴ παντάπασιρ ἰδὼν
 σμῶν τις εἶ, ἀλλ' εἰ ἐν Αἰγύ-
 πτῳ ἴσως ἀγνοῶσί σε, εἰ μὲν
 τὸς ἐν Συρίᾳ βασιμασὺς ἄλλος
 ἰκάνειν ὑποδιδάμενοι φού-
 ροντα, ἰφ' οἷς ἔπειρ, καὶ τῶν
 ἑματιοκαπῆλων διωκόμε-
 νον, παρ' ὧν ἰδὼτας πολλο-
 τλήεις περιέρχου, ἰφ' οἷα
 ἔχουσ. ἀλλ' ἐκ ἐλπίου σοὶ ὃ Κ-
 αλεξάνδρεια συνείδω, ἔδει μὲν
 Δι' ἰχθῦν λούεσθαι ὅτι Ἀντι-
 χέας λικνῶσαι αὐτὸν. ἀλλ'
 ἦτι ἀπολασίαν γυμνοσίαν, καὶ
 ὃ αἰσχρογυγία σοὶ ἐκ ὅτι μαν-
 σίαν, καὶ τὸνομα ἰδὼς τέτοις
 μέσων, καὶ ἐπὶ πᾶσιρ ἀπά-
 λυπ'

teruitas ista tua manifestior, & turpitudine flagitiorū insa-
 nior illic fuit, & nomen ob hæc maius, et super omnia ca-

Nam mehercule Antiochia
 quidem etiam ipsum istud
 opus uidit, quando adole-
 scentem illum Tbarso ueni-
 entem abduxisses. Sed &
 detegere ipsa inhonestum
 fortassis mihi fuerit. Verum
 tamen norunt & memine-
 runt illi qui tum adstabant
 uobis, atque aspiciebant te
 quidem in genu inclinatum,
 illum autem nosti quid facio
 entem quoque, nisi omnino
 perpetua rerum obliuione
 laboras. At in Aegypto illi
 fortassis non norunt te, qui
 te post præclara ista in Sy-
 ria certamina, fugientē in-
 de ob ea quæ modò dixi, su-
 sciperunt, cum te uestiarij
 insequerentur, à quibus ue-
 stibus preciosis comparatis,
 uaticum tum habebas. Sed
 non minus Alexandria quo-
 que conscia tibi est. Et per
 louem haudquaquam poste-
 riorem eam Antiochia cen-
 seri decebat, nisi quòd pro-

λυπῶ ὁ λιπαλὴ. εἰς μέ-
 νον αὖ ἐπίστυσι σοι, θάρ-
 νον γιγνόμελόν μεδὲν τοιού-
 τον ὀργήσασθαι, καὶ βου-
 δὼς αὖ κατίσθαι τειλονταῖον
 μιδοδότης αὐτὸν ἐν τοῖς ἀ-
 γρίστοις Ῥωμαίων· τοῦτομα δὲ
 αὐτὸ δώσας ἀπισιωπῆσαι
 μοι, καὶ ταῦτα, πρὸς πάν-
 τας ἀδότης ἐν λίγω. ἐκεί-
 νον τοῖσι, τὰ μὲν ἀλλὰ,
 ἐπίσας ἐτλη ἐν τῇ συνουσίᾳ
 τωλμυδίντα ἐκ σοῦ, τί χρὴ
 λίγω; ἀλλ' ἐνίκασι κατί-
 λαβι τῷ μερακίῳ, τῷ οἰνοχόῳ,
 τοῦ οἰνοπίωνον ἐν γένεσι λέ-
 μνον, τί οἶα, ἐπίστυσεν αὐ-
 σοι μὲν ἄναι τοῦτο, αὐτὸ τὸ
 ὄργον ὀργῶν; οὐκ, εἰ γὰρ μὲν παρ-
 τάπασι τυφλὸς εἶμι, ἀλλ' ἐ-
 δέλωσι τίω γνώμῳ, αὐτίκα
 θηλάσας τῆς οἰκίας, καὶ κα-
 θαρσίον γὰρ, ὡς φάσι, πῶριγεν
 κῶν ἐπὶ τῇ σῇ θηλάῃ. Ἀχαιοί
 μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέ-
 πλεται τῶν σῶν ὄργων, καὶ ἂν
 ἐπ' αὐτοῖς δόξας, καὶ ὄναι γι-
 γνόμενα

chaia quidem et Italia tota referta est operibus tuis, & fa-
 ma ea quae ob illa consecuta est. et sane gratulor tibi ob tam
 praeclaram

put adaptum. Unus tantū
 fuit qui crederet tibi inficias
 eunti, quod nihil tale com-
 misisses: ac postremus auxi-
 liator tibi fuit, is qui stipen-
 dium dabat, uir inter præci-
 puos Romanorum. Nomen
 autem ipsum permittes mi-
 hi ut taceam, & hoc apud
 omnes eos qui sciunt quemo
 dicam. Ille igitur cætera qui-
 dem quaecunque sustinuit in
 conuersatione illa à te per-
 petrata, quid attinet dicere?
 At uerò quando te depre-
 hendit in genibus adolescen-
 tuli pocillatoris Oenopionis
 iacentem, quid putas? credi-
 dit ne tibi talem te non esse,
 cum ipsum opus aspiceret?
 Haudquaquam opinor, nisi
 prorsus cæcus fuit: uerum as-
 pertam uoluntatis atque a-
 nimi significationem dedit,
 cum te statim ex ædibus eie-
 cerit, & eas expiamentis
 quibusdam lustrauerit post
 exitum inde tuum. Nam A-

ἄλγος, καὶ ὁ ἰατρὸς ἐποκλι-
 θὲς ἐπύμνησεν, ἀπὸ ᾧ ἔπαυσε.
 λήματος, καὶ ἔτι ἰδὲ κένον, τίς αὖ
 ὁ ἰατρὸς ὃ βρωμοῖς προσέλθει;
 τίς δ' αὖ θιὲς ἐπακρύσειεν ἐκ
 δύχεμελός; πόσων περὶ ῥαυτι-
 γίων, πόσων ποταμῶν δα; καὶ
 τοιῶν αὐτὸς ὢν, κατιγίλας
 ἔτι ἄλλα περὶ ἐνόμασι καὶ ῥήμα-
 σιν ὄργα τοιαῦτα καὶ τηλικαῦ-
 τα ὀργαζόμενος. καὶ τοι ἐγὼ
 ῥῆσι πεφράδα μὴ εἰδώς, ἡσχυ-
 σάμενος αὖ μάλλον, ὅχι ὅπως εἰ-
 πὼν ἀρνηθῆναι αὖν. σὶ ἡ δὲ
 ἡτιέσματο ὁμῶν, βρωμολόγους
 λέγοντα, καὶ ῥοσιμαδιήτας,
 καὶ ῥοσιμετρεῖν, καὶ Ἀθηνῶν,
 πρὸ Ἀθηνῶν ἰδιθυμῶν, καὶ αὐτο-
 κρατῶν καὶ σφουδρινίσαν, καὶ
 χειροβλημῶν, καὶ κακῶν κακῶς
 σὶ ὁ λόγος. Ἐρμῆς ἐπιβρίψας
 αὐταῖς λόγοις. ποῦ γὰρ ταῦ-
 τα τῶν βιβλίων οὐρίσκεαι;
 ἐν γωνίᾳ πρὸ τάχα τῶν ἱαλίο-
 μων τιθὲς πικρῶν κατεργου-
 γμελῶν, οὐρῶν καὶ ἀραχνίων
 μετὰ, ἥπου ἐκ τῶν Φιλανίδος

omnis dolor, & medicus
 accersitus facile illum depu-
 lerit: à tuo autem osculo,
 & ueneno isto, quis quæso
 uel ad sacra uel ad aras ac-
 cederet? Quis autem deus
 exaudiret etiam precan-
 tem? quàm multis lustratio-
 nibus, multisq; fluminibus
 opus foret? At talis ipse cum
 sis, derides alios ob nomina
 ac uerba, cum tu interim fa-
 cinora talia ac tanta perpe-
 trare soleas. Atqui ego qui
 dem si Apophradis uocabu-
 lum ignorarem, erubescere
 potius: nedum si dixis-
 sem, inficias irem. Te uero
 nemo nostrum accusauit ad-
 huc, quòd βρωμολόγος dixe-
 ris, & ῥοσιμαδιήτας, &
 ῥοσιμετρεῖν, & Ἀθηνῶν, pro
 Athenas desidero, & αὐτο-
 κρατῶν, & σφουδρινίσαν, &
 χειροβλημῶν. Malū te ma-
 le perdat Mercurius Logio-
 us, unā cum ipsis uerbis. Vo-

quos

δαίτην, ἄς διὰ χειρὸς ἔχεις,
 σοῦ μὲν τοι, καὶ τοῦ σοῦ γέ-
 ματ' ἄξια. ἰπὰ δὲ τοῦ γέ-
 ματ' ἰμνήσω, τί φάινε-
 σθ'· εἰ σὶ ὑ γλώτῃα ἄς δικα-
 γήριον προκαλίσσας (ὅσο
 μὲν γὰρ οὕτως) ἀδικήμα-
 τ', ἢ τὸ μετρίωτατον, ὅ-
 βριως δεινῶσι· λέγουσα· ἰγώ
 σι, ὦ ἀχάρισι, πίνετα καὶ ἀ-
 πορον παραλαβῶσα, καὶ βίου
 διόμνηον, τὰ μὲν πρῶτα ἰμ
 τοῖς διάφοις εὐδαιμονίᾳ ἰ-
 ποίνοσα, νῦν δὲ Νινον, νῦν δὲ
 Μυτίοχον, ἅτα μετὰ μικρὸν
 Ἀχιλλεῖα τιθῶσα· μετὰ ταῦτα
 ἕ, πᾶδας συλλαβίζον διδά-
 σκουῖα μακρῷ χρόνῳ ἱέσκον.
 ὕδην ἕ καὶ τὸς ἄλλοις τὰς
 τὰς λόγους ἀπεκρινόμενον,
 σιφιστὴν εἶναι δοκῶν ἐποίη-
 σα, καὶ τὴν μηδὲν προσή-
 κουσαν δόξαν περιῖψα. τί
 τοίνυν τεληκοῦτον ἔχωρ ἰγνα-
 ρῶν τοιῶντά με διατίθης, καὶ
 ἰδιότατ' ἰδιόταγματα αἰ-
 σχισα, καὶ ὑπεργίας κατα-
 πύπτως; οὐχ ἰκανὰ μοι τὰ
 εὐτομelioσε me tractas, & iniungis mihi mandata quædā
 turpissima, et ministeria execratione digna? Non satis mihi

quos in manibus crebrò ha-
 bes: uertuntamen te atque o-
 re tuo digna. Quia autem o-
 ris mentionem feci, quid di-
 ceres quæso si te in ius uoca-
 ret lingua? Fingamus enim
 hoc pacto, ut te iniuriæ, aut
 quod modestius paulo foret,
 contumeliæ accusaret, ita di-
 cens: Ego te, ingratiſſime,
 pauperem atque inopem su-
 scepsum, & uictu quoque
 carentem, principio quidem
 in theatris celebrem feci,
 nunc quidem Ninum, nunc
 autem Metiochum, deinde
 paulo post Achillem quo-
 que exhibens. Post hæc au-
 tem docentem pueros sylla-
 bas necere, longo tempore
 alui. Iam autem & alienas
 istas orationes uelut in sce-
 na exhibentem, sophistam
 uideri feci, eamq; gloriam
 tibi, quàm minimè conuenie-
 bat, adaptaui. Quid igitur
 tantum habes quod imputa-
 re mihi possis, ob quod aded

sunt

ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳς ὄργα, ψεύδειν δὲ αὖ
 καὶ ἐμπορῶν, καὶ τὰς τοσού-
 τας ὕβρεις καὶ λῆρας διακοτῶν,
 μᾶλλον ἢ τὸν βόρβορον τῶν λῶ-
 γων ἐκείνων ἐμαῖν; ἀλλ' οὐ-
 δὲ τυκτὸς τίνι κακοδαίμονα
 σχολῶν ἄγειν ἔσθ, ἀλλὰ μόνον
 σοὶ πάντα ποιῶ, καὶ πατῶ-
 μαι, καὶ μαινόμεαι, καὶ ἀντὶ
 γλώττης, ὅσα καὶ χερσὶ χρῶ-
 δαι δειγνύσκας, καὶ ὥσπερ
 ἀλλοφρίαν ὑβρίζεις, καὶ ὑδῖκνύ-
 ζεις τοσούτοις λυκοῖς. λαλῶν
 μοι ὄργον ὅτι μόνον, τὰ δὲ
 τοιαῦτα ποιῶν καὶ πάσχων,
 ἄλλοις μίτρις προσέτακται·
 ὡς ὦφιλι καὶ μὲ τις, ὥσπερ
 τίνι τῷ φιλομήλει, ἐκ τιμῶν.
 μακαριώτερά μοι αἰ
 γλῶτται τῶν τὰ τέκνα κατι-
 δουλοκότων, πρὸς διῶν, ἢν λί-
 γη ταῦτα ἢ γλῶτται, ἰδίᾳ αὖ-
 τῇ φωνῇ λαβῶσα, καὶ τὸ πῶ γιν-
 να σωήγορον ἐπικαλισαμένη.
 τί αὖ ἀποκρίναιο αὐτῇ; ἐκεί-
 να δουλοῦντι, ἢ καὶ πρὸς τὸν
 Γλαῦκον ἐναγχεῖ ἐξητά-
 σοι, ἐπιπαραγμένη ὅλη τῷ
 ἔργῳ

Glaucum nuper abs te dicta sunt, cum ille te ob opus iam
 actum

sunt ea quæ per diem fiunt ope-
 ra nefaria, mentiri puta, et
 peierare, & tot nugis at-
 que ineptiis exhaustire: imò
 uerò cœnum uerborum isto
 rum euomere: sed neque no-
 ctu me miseram ocium duce-
 re sinis, sed sola ego omnia
 tibi facio, & proculcor, &
 contaminor: ac lingua per-
 inde ut manu uti decreuisti,
 & quemadmodum alienam
 contumelia afficis me, tan-
 tumq; malis obruis. Loqui,
 meum opus solum est: talia
 autem facere ac pati, quæ
 tu cogis, alijs partibus iniun-
 ctum est. Quare utinam &
 me aliquis, ceu philomela il-
 lam, execuisse. Nam mihi
 beatiores illorum lingua ui-
 dentur, qui liberos suos de-
 uorarunt. Huiusmodi, per
 Deos, igitur si lingua dice-
 ret, propria aliqua assum-
 pta sibi uoce, ac barba tua
 uelut patrona aduocata,
 quid quaeso responderes i-
 psi? Illa scilicet quæ & ad

ἔργῳ αἰτιώμενον, ὡς ἂν τὸ
 τῷ ἰνδοξῷ ἐν βραχὺ, καὶ
 γνώμῃ ἀπασὶ γίνεσθαι.
 πόθεν αὖ οὕτω πόριθοντι ἐ-
 πὶ ταῖς λόγῳ χροόμενῃ; ἀ-
 γαπήτορ δὲ, ἐποσειῶν ἑλα-
 σίῳ καὶ ἰνομασίῳ ἄναι, ἀ-
 τα καταριθμῶσιν αὐτὴ τὰς
 πολλὰς σου προσηγορίας, ἐ-
 πόσας κατὰ ἔθνη προσέλη-
 φας. ὃ καὶ θεωμάζω, ὅτι τίω
 ἢ ἀποφράδα ἰδυοχόρδαναι
 ἀκούσας, ἐπ' ἰκάνους δὲ ταῖς
 ἰνομασίῳ οὐχ ὑπερῶντας.
 ἐν Συρίᾳ μὲν ροδολάφῳ
 ἑλκιδῆς, ἐφ' ᾧ δὲ, ὑπὲρ
 Ἀθλῶαν, αἰσχυρῶμασι δι-
 γῶσαι, ὥστε τὸ γὰρ ἐμὴ,
 ἄσκαφίς ἐτι ἔγω. ἐν Παλαι-
 στίνῃ δὲ φραγμὶς ἐς τὰς ἀ-
 πᾶσθαι τὰ πῶγων ὁ οἶμαι, ἐ-
 τι ἰνυπὶ μεταξὺ, ἐτι γὰρ ἰ-
 ξυρδὸς αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ
 στωάγῃ· πρόσθεν τῷ το. μισ-
 πρὸ γοῦν φασὶν ἀπὸ πινυλῶ-
 σι, καὶ τῇ τινὶ τῶν ῥιπρῶν

ἰντυ-

uero angina dictus es: quod per se manifestū est. Nam aiunt
 te propemodum suffocatum esse, cū in nauā quendam cras-
 siorem ex ijs qui in onerarijs atque maioribus nauibus sunt,
 inest-

actum accusaret, quod ob
 hoc celebris breui tempore
 et notus omnibus factus
 esses. Vnde ergo ita cele-
 bris? ob orationes ne reddi-
 tus? At sufficit quomodo cū-
 que clarum ac celebrem ef-
 se, deinde connumerare ip-
 si multas istas appellatio-
 nes, quas passim apud uari-
 as gentes adeptus es. Quo
 magis etiā miror quod cum
 Apopbradem audieris, e-
 gre tantopere tuleris, ob il-
 la autem nomina nihil in-
 digneris. Nam in Syria qui-
 dem Rhododaphne uocao-
 tus es: quam obrem autem,
 ita me Minerua amet, eru-
 besco dicere. quare quantum
 quidem in me est, obscurum
 etiam maneat. In Palesti-
 na autem, sepi nomine, ob
 barbae opinor spinositatē,
 quoniam inter opus punge-
 re solebat. adhuc enim ton-
 debas ipsam. In Aegypto

ἐντυχόντα, ὃς ἐμπιστῶν, ἀπὶ
φραξί σοι τὸ στήμα. Αθλῶναι
μὴ γὰρ βίλνισσι, αὐτιγματοῦ
δὲ δὲ δὲ, ἀλλὰ γράμματι
ἐνὸς προδίκου τιμῶσαντί σοι,
Ατίμαρχον ὀνόμαζον· ἴδεν γὰρ
ἐξ ἐκείνου τι πορίτ' ὅσον προ
σῆναι σοι. ἐν ἰταλίᾳ δὲ, βα
βαί, ἑρῳικὸν καὶ νῶϊσι πικρῶς,
ὁ Κύκλωψ, ἐπειδὴ ποτὶ καὶ πρὸς
ἀρχαίαν διασκευὴν, παρ' αὐ
τὰ τὰ ἑὶ ὁμῆρ' ἐκφράσσει,
καὶ σὺ τὴν αἰσχρὴν γλῶσσαν ἐπιβύ
μῃσας. καὶ αὐτὸς μὴ ἴκαιο
μυθῶν ὕλην, ἐκασύβιον ἔχον
ἐν τῇ χειρὶ, βινυτιῶν πολὺ φέ
με· νῆας δὲ καὶ ὑπόμειναι, ὃ
θὺν ἔχον τὸν ἄλκον, σὺ μάλα
ἠκονημένον, ἡδὲ σὶ Ὀδυσσεύς
οἷς ἐπῆε, ὥς ἐκκρότων τὸν ὀ
φθαλμόν·

Καὶ εἰς μὲν ἄμαρτι παρὰ τῇ
ἐράπῃ· ἔχον,

Αἰχμὴ δ' ἐβλήθη παρὰ νῆα
τον αἰδομένην.

Καὶ γὰρ ἔδιν' ἀτοκον, ὑπὸ σὺ
λίγον·

incidisses: qui tibi postquam
imposuisset, etiam ipsum os
obturauit. Nam Athenien
ses quidem, optimi illi, ob
scurius nomen nullum dede
re tibi, sed litera unius appo
sitione te honorantes, Ati
marchum appellarunt. De
cebat enim et illud affecta
tum ac nouum habere te. In
Italia autē, παρ', heroicū
illud, Cyclops uocatus es,
quod aliquando etiam adue
terem ornatum ac modum
illum, iuxta ipsa Homeri po
emata, uersibus peragere tu
quoque turpitudinem illam
affectasses. Ac ipse quidem
iacuisti ebrius iam, mulctra
le habens in manu, Polyph
mus uidelicet coire gestiens
adolescens autem mercede
conductus, rectum habens
uestem, probe admodum ac
culum, quasi Vlysses quidā
te inuadebat, excussurus ui
delicet oculum:

Quem tamen haud tenigit, iuxtaq; elabitur hasta,

Et ferit extremum uibrata cuspide mentum.

Neque enim absurdum aut ineptum puto fuerit, cum de te

Rrr uerba

λίσσεται ψυχρολογῶν. σὺ δὲ ἰ
 κύκλωψ, ἀναπτάσας τοτό-
 μα, ἡδὲ ὡς ἐνι, πλατύτατον
 λιχυνῶς, ἠνάχθῃ τυφλόμενον
 ἅπ' αὐτῷ τίνω γνάθον. μάλλον
 δὲ, ὥσπερ ὃ Χάρυβδις αὐτοῖς
 παύσει, καὶ πειθαίσει καὶ ἰστοῖς,
 ὅλον ξυτῶν καταπιεῖν τ' οὐ
 τιμ. καὶ ταῦτα ἰώρων καὶ ἄλλαι
 παρόντες εἰτά σοι ἐς τίνω ὕψι
 γαίαν μία λῶ ἀπυλογία, ἢ μέ-
 θη, καὶ ἐς τ' ἀνρατορ ἰνέφουγες.
 τοῖσιν δὲ καὶ τούτοις ἐνδο-
 μασι πλατῶν, αἰσχύνῃ τίνω ἀ-
 ποφράδα; πρὸς θῆωρ ἐπὶ μοι,
 τί πάσχεις, ἰπεῖδαν καὶ κῆρυκα
 λίσσιν οἱ πολλοί, Λεβιάας
 ζεῖται, καὶ φοινικίαν; ἄρα
 καὶ ταῦτα, ὥσπερ τίνω ἀποφρά-
 δα ἄγνοῖς καὶ οἷα τάχα' πον-
 ἐπαινεῖσαι πρὸς αὐτῶν; ὃ
 ταῦτα μὲν διὰ τὸ σῶν φρον
 οἶδα, τίνω ἀποφράδα ὃ, ὡς ἀ-
 γνῶτα, μὲν λω ἀτιμάζεις, καὶ
 ἀποκλείεις τῷ καταλόγῳ τῶν
 ὀνομάτων; τοιαυτῶν δὲ μεμπτάς.
 ὅμῃρ τίνας τὰς δίκας, ἀλλὰ
 An hæc quidem ut consue-
 ta familiaria nosti: Apophradem
 aut ut solam ignotā improbas, & à catalogo uerborū tuo-
 rum excludis? Proinde nō indignas pœnas nobis exoluis, sed
 etiam

uerba faciamus, frigidiora
 quoque paulo hæc dicere.
 Tu uero Cyclops ille, didu-
 cto ore, & quā latissime
 licebat, bians, sustinebas ab
 illo tum occacari tibi ma-
 xillam. Imò uero quemad-
 modum Charybdīs quære-
 bas unā cum ipsis nautis &
 clauis & uelis totum illum
 absorbere. Utin, h siue Ne-
 minem. Atque hæc tum affi-
 ciebat etiam cæteri qui a-
 derant. Deinde postero die
 una ea tibi defensio erat, e-
 brietas, & ad merum cono-
 fugiebas. His igitur ac tali-
 bus nominibus opulentus cū
 sis, pudore afficeris erga A-
 pophradem. Per deos itaq;
 dic mihi, quo pacto afficeris
 cum illa quoque dicunt ple-
 riq; ἰλιθιάζαν & κοινοί-
 ζαν: num igitur et hæc per-
 inde tu Apophradem igno-
 ras, & existimas fortassis
 etiam laudari te ab ipsis?

μήχρη καὶ τὴν γυναικωνίτιδα
 περιόοντα ἔστω, πρῶτον γὰρ, ἰ-
 περὶ αὐτὴν τινὰ γάμον ἐν Κυζικῇ
 μνησθῆναι ἐτόλμησας, καὶ μάλα
 ἐκπικνωμένην πάντα ὑβριτί-
 σιν ἰκέειν γυνῇ, ἐκ αὐτῆς προσά-
 μνω, ἴφρι, ἀνδρα, καὶ αὐτὴν ἀν-
 δρὸς διέμνημον. ἅτα ἐν τοῖς
 τοῖς ὄντι σοι ὀνομάτων μίλει,
 καὶ γιγῆς, καὶ τῶν ἄλλων κα-
 ταπύσεις; ἀκότως· ἔγὼ αὖτ'
 παρὰ τὸ ὁμοίαν σοι λήγην ἀν-
 ναμίβω. πῶς; τίς οὕτως ἐν
 λόγοις μεγαλότολμος, ὥς ὅτι
 μὴ τὸς βῆς μοιχῆς, αὐτὴν ξί-
 φος βίαιναν αὐτῇ. τὴν δὲ
 Θεόπομπον, ἰδὼ τῷ Τρικάρ-
 πῳ κρινόντα φάναι, βριγλώ-
 χην λόγῳ λαθρηκέναι αὐτὴν
 τὰς πρῶτας πύλας· καὶ
 πάλιν, ἐκβριγνῶσαι αὐτὴν
 τῷ Ἑλλάδα, καὶ εἶναι Κερβερον
 ἐν τοῖς λόγοις. πρῶτον γὰρ καὶ
 λῦχνον ἄψας, ἐξύτης ἀδελφόν
 τινὰ, οἶμαι, ἀπολωλότα· καὶ
 ἀλλὰ μυρία, ἔμ' ὅδε μιν μνησθῆναι
 ἄξιον, ἢ μόνον ἰκέειν, ἵνα οἱ
 paulo ante ὅτε lucerna accensa quærebas fratrem quen-
 dam, ni fallor, mortuum, ὅτε alia infinita, quorum ne men-
 tionem quidem facere dignū est, excepto solo illo, quod qui

etiam muliebri consortio,
 & ad Gynæcea usque no-
 tuis es. Nuperrime igitur cū
 nuptias quasdā Cyzici am-
 bire ausus esses, probè admo-
 dum explorata omnia ba-
 bens optima illa mulier re-
 spondit: Haudquaquam, in-
 quiens, uirum eum accepe-
 ro, qui ipse quoque uiro indi-
 get. Et tamen in talibus reo-
 bus cōstituto tibi, adhuc uer-
 borum cura est, & rides cō-
 spuisque ceteros. Meritò sa-
 ne. Neque omnes similia ti-
 bi dicere possumus. Vnde e-
 nim, aut quis adeò in uerbis
 audax foret, ut contra tres
 adulteros pro gladio triden-
 tem postulet? De Theopom-
 po. autem ob Tricarantum
 in iudicio agēte, dicat tricu-
 spide oratione ipsum confes-
 sisse ciuitates præstātiores.
 Et rursus tridente interfe-
 cisse ipsum Graciam: & ef-
 se Cerberū in oratione. Nā

ἀκούσαντες ἀπὸ μνημόνων.
 πλείους τις οἶμαι, καὶ δύο πέντη
 τες ἦσαν ἰχθῆροι, ἅτα μεταξὺ
 πρὸς τὴν πλείους λέγων, ἀπέ-
 κτεινεν, ἴφας, δάτορον τὴν πι-
 στίαν. χυλασάντων δὲ, ὡς τὸ
 αἰὲς, τὴν παρόντων, ἰπαρορθε-
 μῆν. διὰ οὖν καὶ αὐατιβίμια
 καὶ τὸ διημαρτημένον, οὐ-
 μῆρου, ἴφας, ἀλλὰ ἄτρον αὐ-
 τῶν ἀπέκτεινεν. ἰὼ τὰ ἀρα-
 χῆα, τὸ βῆρ μίλωρ, καὶ τὸ
 αἰλινιμία, καὶ τὸ πῖταμα, καὶ
 τὸ ἰκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα λα-
 λὰ τοῖς σὺν λόγοις ἱκανοῦν. ἃ
 καὶ γὰρ ὑπὸ τῶν πρῶτων ἱκανοῦν
 καὶ πειῆς, Ἀδράστια φίλα,
 ἐκ αὐτῶν ἐνεδίσσαιμι. συγ-
 γνησά γάρ, ἢ τις λιμῶν πεισθε-
 μῆνος, παρακαταθέσθαι παρ
 αὐτοῖς πολίτη λαβὼν, εἴτε ἐπι-
 ὄρησεν, ἢ μὴ μὴ παρασιφε-
 ναι, ἢ ἢ τις ἀνασχύντω αἰ-
 τῇ, μᾶλλον ἢ προσαιτῇ, καὶ λω-
 πεδυτῇ, καὶ τιμωτῇ, ἢ δὲ λίγω
 ταῦτα. φθόνος γὰρ ὁδός, ἢ
 ἀπαντὶ ἀμύνεσθαι τὴν ἀ-
 πορίαν. ἱκανοὶ δὲ ἐκ ἐπὶ φορη-
 τῶν,

audierunt, memoria retulē-
 re. Diues quidam opinor,
 et duo pauperes erant in-
 ter se inimici: postea de diui-
 te loquens, occidit, inquit,
 δάτορον τῶν πινόντων. Ridē-
 tibus autem, ut par erat, ἡς
 qui tum aderant, corrigens
 uidelicet tu, et id quod er-
 ratum erat, restituēs: Haud
 quaquam, subijcis, sed ἀπο-
 ρον αὐτῶν occidit. Omitto
 antiqua illa: puta βῆρ μω-
 νῶν, et αἰλινιμία, et πῖτα-
 μα, et ἰκχύνειν, et quae al-
 lia praeclara in orationibus
 tuis effulgent. Nam quae pau-
 pertatis causa facis, ὁ χλα-
 ρα Adrastia, nemini expro-
 brauero. Ignoscendum enim,
 si quis fame coactus, deposti-
 to à ciue accepto, deiecit
 se illud baud quaquam acce-
 pisse: aut si quis impudenter
 postulat, imò uerò mendicat
 et furatur, et publicano-
 rum more rapit: baud equi-
 dem ista dico. Neque enim
 inuidia ulla est quoquo mo-
 do depellere inopiam. Sed illud intolerabile tandem, pau-

πὲρ, τίς τῶν σιγῶντα, ἵς μὲν
 τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχῶν
 τὰ ἐν τῷ αὐτοσχευώμεναι πρὸς
 γνῶμεναι. πολλὸν δὲ γὰρ καὶ ἵπαι
 νῆσαι μοι δώσεις πάντων ἀσέως
 ὑπὸ σὺ πικραμένον, ὅπως τῷ
 Τισίῳ τὴν τέχνην εἶδῃ, ὡς τὸ
 Διονύσιον ὁ δὲ γὰρ αὐτὸς ἐ-
 ποίησας, ἀνέπαυσας τὴν αὐτὴν
 τὴν ἐκείνου πρὸς τὴν χρυσῆς
 ἀκούσας. ὅς τῳ τῷ Τισίῳ, αὐ-
 τὸν βιβλίον, πρὸς τὴν καὶ
 πλῆθος οὐκ ἐξίστησι, κατὰ σφί-
 δας. πολλὰ ἐτι ἔχω ἀπὸ αὐ-
 τῶν, ἅλλα ἐκ τῶν ἀφ' ἑμῶν σοι,
 ἐκ τῶν ὅς μόνον προσέλω. πρὸς
 τῶν αὐτῶν, ὅπως σοι φίλον, καὶ
 μὴ παύσαιο τὰ τοιαύτα ἐς ἡμῶν
 τὸ παροῦν, ἐκ τῶν ὅς μὴ κίτι.
 ἀπαγορεύω γὰρ ὅς σοι, ὑπὸ τὴν αὐ-
 τῶν ἑστῶν τὰς ταῦτα διατι-
 θέντας καλῶν, καὶ φιλοτιμίας
 προπίνειν, καὶ ὅς τῳ αὐτῷ ἡ-
 πιδῶναι. ἀλλὰ μὴ ὅς ἐκ τῶν ἐστῶν,
 τὸ ὑπὸ τοῖς λόγοις φησὶν ἡμῶν,
 καὶ ταῦτα, πρὸς τὰς ὅς πρὸς πολ-
 λὰ ἀποφράδα σοι ὅς γὰρ ἀσάμι-
 νος τὸ γόμα. κατὰ ἀπὸ αὐτῶν

per cum sis, in solas huius-
 modi uoluptates omnia ea
 profundere, quæ per impu-
 dentiam istam acquiris. Nisi
 si quid utique etiam lauda-
 re mihi concesseris admodum
 urbanè abs te factum, quan-
 do cum Tisia artem noris,
 bis Coracis opus ipse peregi-
 sti, subreptis stulti illius senis
 triginta aureis. Ille autem
 propter Tisiam pro libro
 septingentis & quinquaginta
 drachmas exoluit, de-
 ceptus uidelicet. Multa ad-
 huc alia possem dicere, sed
 tamen cætera quidem uolens
 remitto tibi: illud autem so-
 lum adhuc uerbis addam.
 Age ista quidem fac ut tibi
 lubet, necue desieris huiusmo-
 di in te ipse debacchari: ab
 illo autem caue. Non enim
 pium aut fas est, eandem Ve-
 stem, eos qui talia commit-
 tunt, inuocare, & amicitiam
 præbiberere, eademq;
 obsonia attingere. Sed ne-
 que illud, ob uerba uidelicet oscula: idq; cum his qui tibi non
 multo antè apophradem ipsum os effecere. Ac postquam
 Rrr 3 semel

ἅπαξ φιλιππῆς παραίνουσι
 ως ἡρξάμην, ἡ ἀκάννα, εἰ δὲ
 κἄν, ἀφίλι, τὸ μύρω χρίσθαι
 πᾶς πολίτης, καὶ τὸ πικρῶσαι
 μόνον ἡκάννα. εἰ μὴ γὰρ νόσος
 τις ἐπάγει, ἅπαν τὸ σῶμα θί-
 ραποσύττω. εἰ δὲ μηδὲν νο-
 σῆς τοιούτου, τί σοι βόληται κα-
 θρῆναι καὶ λῆα καὶ ἐλιδὴν καὶ ὄργην
 ζῆσαι, εἰ μηδὲ ἐργάζεσθαι θέμις
 ἡκάννο σοι μόνον σοφὸν, εἰ πο-
 λιά, καὶ τὸ μηκέτι μελαινέειν
 ὡς προκαλυμμά εἰς τὴν βελυ-
 ρίαν. φάσκει δὲ αὐτὸς πρὸς Δίον
 ἡκάνν τὸν καὶ μάστιγα τὸ πῶς
 γινώσκων αὐτὸν, μηδὲ μίαν ἔτι,
 μηδὲ ὕβρις, εἰ γὰρ καὶ νυκτὶ
 γιγνώσκων σὺν σκότητι τὸ ἥμισυ ἡμέ-
 ραν, ἅπασι, καὶ μηδὲ ἄγριον, καὶ
 θυριδοδύον. ἐργάζεσθαι ὡς αἰμενον ἡκάν-
 νοι, ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν
 ἡκάνν, μηδὲ καταγλιᾶν τὴν ἀπο-
 φράδα, ἥ σοι ἀποφράδα τὸν
 βίον ἔλας ἐργάζεσθαι, ἥ ἔτι πρὸς
 Δίον

semel admonitionem amicā
 exorsumus, etiam illa, si ui-
 detur, abs te amoue, unguen-
 to puta canos istos inunge-
 re, & pice sola illa quæ scis
 uelli. Nam si morbus quidē
 aliquis urgeret, totum cor-
 pus curandum foret: nunc
 autem cum nihil ægrotas tu
 huiuscemodi, quid attinet
 pura ac leuia & glabra illa
 tibi reddi, quæ ne aspici qui-
 dem fas erat? Illud tibi unū
 relictum est, qui doctrinam
 ac sapientiam præ te feras,
 cani uidelicet, & non am-
 plius nigricare. Id tanquam
 operculum quoddam mali-
 ciæ ac detestabilitatis istius
 sit. Proinde parce ipsis per-
 Iouem, cum in hoc, tum ma-
 xime in barba ipsa, neque
 polluas hanc amplius, neque
 contumelia afficias: aut si
 prorsus hoc nequeas, noctu

saltem, & in tenebris interdiu aut apage. est enim omnino
 ferum, ac bestiale. Vidēsne quanto satius fuerat tibi¹ Cama-
 rinam immotam relinquere, neq; Apophradem deridere,
 quæ tibi Apophradem & atram totam uitam reddiderit?
 An etiam amplius aliquid desideras? Nam quod ad me at-
 tinet,

Δῶ τιν' ὅς, ὡς τό γε ἡμῶν οὐ
 ποτ' ἠλλάξα. ἔλεπον γοῦν
 οἶδα, ὡς ἑλῶ πῶν ἐπισπά-
 σῃ, Δίον ὃ παπάλημα καὶ
 λίναιδ' ὅ, ὑποπλάσσει, εἰ τις
 αὐτὸν Διόους, καὶ τὸ το δὴ τὸ
 ἀρχαῖον μελάμπιγ', Δριμὺ
 μόνον εἰς οἱ ἀποβλέπει. ἴσως
 ἔδῃ καὶ ταῦτα γιλάσῃ, τὴ πα-
 πάλημα καὶ τὸ λίναιδ' ὅ, ὥσ-
 σπ' ὅ τιν' ἀντίγματα, καὶ γρί-
 φος ἀνέσας· ἄγνωστα γὰρ σοι
 τῶν σῶν ὄργων τὰ ὄνματα.
 ὥς ὥρα ἔδῃ καὶ ταῦτα συνε-
 φαντῶν, εἰ μὴ τριπλὴ καὶ τε-
 τραπλὴ σοι ἢ ἀποφράς ἰκτέτι
 καὶ. αἰτιῶ δ' αὖ σκαυτὲρ ἐπὶ
 πᾶσι· ὡς γὰρ ὁ καλὸς Εὐρι-
 πίδης λέγειν ἔκαστον, Ἀχαλίν-
 των τομάτων, καὶ ἀφροσύ-
 νης καὶ αὐτομίας τὸ τέλ', δυ-
 συχία γίγνεται.

tinet, nunquam quicquam
 deficiam. Nondum igitur
 scis quod totum attraxisti tibi
 biplaustrum, cum conue-
 ret, ὁ παπάλημα (id est o-
 mnifariam scelerate) atque
 cinæde, uereri te si quis ho-
 mo hirsutus, & iuxta anti-
 quum illud, Melampygos,
 acerbè solum intueretur te.
 Fortassis iam hæc quoque
 ridebis, παπάλημα quod dia-
 xi, & cinædum, perinde ut
 ænigmata quadam & gri-
 phos audiens. Ignota enim
 tibi sunt tuorum operum no-
 mina. Quare licet tibi iam
 etiam hæc cauillari, nisi tibi
 tripla atque etiam quadru-
 pla Apophras id parta est.
 Accuses autem teipsum ob
 hæc omnia, licet. Nam ut

præclarus ille Euripides dicere solitus fuit: Oris
 indomiti, & stulticiæ & iniquita-
 tis finis, infelicitas esse
 consuevit.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Apophradis nomen.) Apophradis uocabulum in usu est. Heniochus enim Comicus fabulam cōscripsit, cui titulus est ἀποφρας, id est, dies inauspicatus. Αποφραδης ημερα, id est nesciti dies. Olim uocabantur inauspicati, & quibus publica non licebat agere: unde receptum, ut homines execrandos & abominandæ maliciæ ἀποφραδης appellarent, teste uersiculo;

ανθρωπος ἀποφρας, εὖ βλιπῶρα πισίαν:

Homo nefastus, & ore perfidum tuens.

Eadem est autem Græcæ uocis etymologia, quæ Latinæ, παρὰ τὸ φραζω: quoddam hanc dictionem ἀποφρας perinde ac barbaram usurpasse Lucianus notatus est à quodam, quam uel hoc uno argumento ἑλλωικοτάτην probare possemus, quoddam eam Plato νόμῳ ζ. in ore habuerit. Item Plutarchus & Dionysius Halicarnas. b Ala comprehendisse.) Archilochus poeta Iambographus, & ad maledicendum egregiè instructus, ad hunc modum respondisse fertur cuidam, à quo fuerat conuicio prouocatus: τὴν τιτῆρα πτεροῦ σωμαίνεσθαι: id est, cicadam ala corripuisti, & me minime ex usu tuo prouocasti. Est autem huius insecti mira quædam & prodigiosa loquacitas, maxime efferuescente sole. Ergo quemadmodum si cicadam naturâ garrulam ala prehendas, clarius obstrepet, ita si poetico homini præbeas similitudinis occasionem, non modò non tacebit, sed clarius obstrepet, & omne bilem chartis illinet atris. Proinde Platonem aiunt admonuisse, ne quis hominem poetam sibi faceret inimicum. Et Horatius:

— *Genus irritabile uatum,*

dixit. Strabo libro 10. dicit ex Paro natum esse Archilochum. Est autem Paros Cycladum una in mari Aegeo. c Ante pedes) Passim obuia. Nam ante pedes esse dicitur, quod obuiv, quodque præsens adest, uel imminet. Terent. Istuc est sapere, non quod ante pedes modò est, uidere: sed etiam illa quæ futura sunt prospicere. d Iuxta Aesopi.) Aesopi graculus dicitur qui aliena sibi usurpat, aliorumque bonis sese uendicat. Extat Aesopi Apologus inter alios. e Cothurnum.) Hoc nomine notatus fuit Theramenes, de quo Xenophon li-

pro 2. f Lypaen.) Α λυπηρ uidelicet deducta uoce, quod mo-
lestare & uexare significat. g Nam nos & claudos.) Cū uario
superstitionum genere priscorū hominum animi à pueris sta-
tim imbuerentur, tū ea mira in modum illos stulticia occupa-
bat, ut si deformi cuiuspiam uiro Aethiopi, Eunuchō, manē do-
mo exeuntes primū occurrerent, inauspicatum omen puta-
rent. Idem alibi, *Δυσκοιωνιστόν τι καὶ δυσχύντων θαμά, καὶ τις ἐ-
σθ' ἴστωρ ἐκ τῆς οἰκίας* Eunuchum fortē fortuna uiderit, existi-
mat. Apianus Alexandrinus *ἐμφυλίῳ* A. Plutarchus in Bruto:
Imperator quoque Adrianus ex Mauri occursu maximam si-
bi calamitatem impendere præsagiu. Eadem quoque infe-
sti uanitate, sepulchra declinabant. Ammianus lib. 31. Aedifi-
cijs nullis unquam recti, sed hæc uelut ab usu communi discre-
ta, sepulchra declinant. Hodie sunt, qui sic monachos auer-
santur, ut eorum aspectum non ferant, eos crebrō *κακὸν οἶον*
σμά uocitantes. h Vtin, siue neminem.) Cū Polyphemus
ab Ulyssē lumine priuatus cū percunctaretur, quod ei nomē
esset, οὐτις (inquit) *ἰμοίγ' ὄνομ' ἔστι*, ut tradit Odyss. 9. Hom.
i *λεσβιάζειν*.) ἢ *λεσβίζειν*. Hoc Latini capitibus illudere, aut
econtrā ore morigerari appellant. Sunt qui pro polluere
aut conspurcare accipiunt. Sumptum à moribus Lesbiorum.
Erasinus in Chiliad. k *φοινικίζειν*.) Dicebantur uulgō pue-
rorū obscenis amōribus dediti. Ortū est aut adagium à spur-
cissima Phœnicum libidinae, quam Græci merito *ἀρρήτων μίξιν*
nominant, in primis Plutarchus in uita Cæsaris. l Cama-
rinam immotam, &c.) Id est, malum tibi non accersere, uel cœ-
num admodum contingere fœtidum. Natum est adagium à
palude iuxta oppidum eiusdem nom. nis in Sicilia. Hęc quum
plim pestem genuisset, uetuit eam Deus moueri penitus, ora-
culo consulto. Illi non obtemperantes diuino respon-
so, eam repurgarunt. Cessauit quidem pestis, sed
per eam ingressis hostibus pœnas negle-
cti oraculi dederunt. Vide E-
rasmum in hoc a-
dagio.

DISSERTATIO CVM HESIODO,

*Luciani, & Hesiodi:**Vincentio Obsopæo interprete.*

A R G V M E N T V M.

Cauillatio quædam poetarum est, qua Hesiodum uanitatibus atque mædacijs coarguit, quod cum iactauerit se à Musis accepisse munus hoc, ut carmine celebraret & præterita, & quæ futura essent, nihil de futuris, quod quidem extet, naticinatus fuerit: siue hoc inuidia quadam fecerit, communicare nolens alijs, quæ ipse accepisset: siue uanitate aliqua, quæ cum nihil tale à Musis didicisset, ad uulgus tamen huiusmodi de se iactaret. Ad hanc accusationem fingitur postea, Hesiodus respondere, ac primum translatione tueri sese, quæ cõmuniter poetæ omnes uti solent, causam eius rei in Musas reijciendo, si quid nouum, aut incredibile, aut cuius euentus consecutus non sit, carminibus suis fortè insertum habeant. Nam id instinctu illo atque poetico furore fieri, & multa sæpe, metrorum quoque gratia, dum in cursu opus est, eodem spiritu illo assumi, quorum ratio interdum reddi satis non possit. Deinde autem & absolute se defendere, recitando ex carminibus suis quædam, ubi futurorum rationem & prædictionem nonnihil attigerit. Quæ tamen iterum refutans Lucianus, posteriora quidem ostendit non satisfacere definitioni & officio uaticinandi, cum quiuis agricola eiusmodi quoque possit, qualia ille prædixerit: priora autem quæ de poetico furore, & de Musarum instinctu respõdit, aliquo modo recipit. Porro fabula unde occasio cauillationis huius nata est, in principio Theogoniæ habetur. Ibi enim de seipso ait Hesiodus, pascenti sub

Helicone oues, astitisse Musas, & dato sceptro ex Lauro, inspirasse canendi uim, *ἡ δὲ μοῖρα τῶν ποιητῶν* inquit, καὶ ἰσχυρὰ τὰ

ἔργα μου. hoc est, ut carmine

celebraret futura pariter

& acta.

A T

Αλλὰ ποιεῖτ' ἄνθρωποι μὲν
 ἀφ' ἑστέων ἀνέσσει, Ἡ
 σίοδι, καὶ τότε πα-
 ρὰ Μουσῶν λαβὼν μετὰ τῆς
 δάφνης, αὐτὸς τι δεικνύεις,
 ἢ εἰς ποιῆς (ἐνθα γὰρ καὶ
 σιμνὰ πάντα) καὶ ὑμῖν πρὸς
 πόνον οὕτως ἔχειν ἐκείνο ὃ
 ἀπορῦσαι ἄξιον, τί δὲ ποτε
 προσπῶν ὑπὲρ σαυτῶ, ὥς διὰ
 τοῦτο λάβοις τὴν θεοπίσιον ἐκεί-
 νην ὥσπερ παρὰ τῶν δεινῶν, ἐο-
 πως κλέους, καὶ ὑμνοῖς τὰ
 παρεκλυβότα, καὶ θεοπίσις
 τὰ ἐσόμεθα. | δάτορον μὲν
 καὶ πάντων ἐντελὲς ὀφειλόμενος,
 θεῶν τι γροῖσαι διγυμνῶν,
 ἄχει καὶ τῶν πρώτων ἐκεί-
 των χάους, καὶ γῆς, καὶ ἑρᾶς,
 καὶ ὀρώτων, ἔτι ὃ γυναικῶν
 ἀρετὰς καὶ παραίνσεις γινώ-
 σκας, καὶ ἴσα πρὸς πλεῖσ-
 των, καὶ ἴσα πρὸς λιγυῶν
 ἀρότας καὶ ἀμύτας καὶ πλεῖν, καὶ ἐο-
 λως, τὴν ἄλλων ἀπάντων θάτε-
 ρον ὃ, καὶ ὃ χρησιμώτατον ὡς τῶ
 βίῳ

AT poetam præstan-
 tißimum esse te He-
 siode, & hoc ip-
 sum à Musis unà cum lauro
 te accepisse, cum ipse palàm
 in ijs quæ à te edita sunt in-
 dicas (sunt enim diuina, &
 admirationis plena omnia)
 tum nos rem ita se habere
 constanter credimus. Illud
 tamen non iniurià nos in-
 certet pendentes animi, quã
 nam re de teipso prædicta,
 quasi propter hoc diuinum
 illum cantum à deabus acce-
 peris, ut celebrares ac laudi-
 bus illustrares præterita, et
 futura prædiceres. Quippe
 alterum excellenter admo-
 dum extulisti, Deorum gene-
 alogiam percensendo, ad us-
 que primos illos, nempe cha-
 os, & terram, & cælum,
 & amorem. Præterea au-
 tem heroidum matrona-
 rumq; uirtutes, tum rei rusti-
 cæ instituta, ad hæc quæ-

cunque ad ortum & occasum uergiliarum, & arationis
 ac messis & nauigandi tempora attinent, breuiter o-
 mnia alia pulcherrimè executus es. Alterius autem, quod

βίῳ παραπολεῖ, καὶ θεῶν δια-
 γνῶς μᾶλλον ἰσικῶς. λίγω ὃ
 πλὴν τῷ μάλιστα προαγορεύ-
 σαι, ἐπεὶ πλὴν ἀρχῶν διαπίφ-
 ναι, ἀλλὰ τὸ μέγῃ τὸ τοῦ πᾶν
 λίθι παραδείδωκας, ἐδιδάμῃ
 ὅτι ποιήσεις ὃ τὸν Κάλχαν-
 τα, ὃ τὸν Τέλεφον, ὃ τὸν Πολύ-
 δειον, ὃ καὶ Φινέα μιμησάμε-
 νος, εἰ μὴ δὲ παρὰ Μουσῶν τέ-
 πε τύχοντο, ὅμως προειδί-
 σκισον, καὶ ἐκ ὧν καὶ χρεῖται τοῖς
 διωμένοις. ὥστε ἀνάγκη σοι, τῷ
 φηῶν τέτων αἰτιῶν μᾶλλον γὰρ
 πάντως ἐνίχθαι, ὃ καὶ ἰψό-
 σαι, ὃ καὶ μικρὸν ἀπᾶν, ἐχ-
 ῶς ὑποσχεμένους σοι τῶν Μυ-
 σων, καὶ τὰ μέλλοντα προέ-
 γαιρ διύκθαι· ὃ καὶ μὴ ἴδω-
 σαι, ὅσοι ὑποσχετο, σὺ ὃ
 καὶ φθόνῳ ἀπεκρύπτεις, καὶ
 καὶ ἐκείνων ἐφύλαττας πλὴν
 δωριανῶν, ὃ μεταδίδας αὐτοῖς
 τοῖς διωμένοις ὃ γέγραπται μέ-
 σοι καὶ τὰ τοιαῦτα πολλά,
 ἐπεὶ

multo intervallo homi-
 num vita erat accommoda-
 tius & utilius, Deorumque mu-
 nificentiae convenientius,
 dico autem futurorum præ-
 dielionem, ne principium
 quidem attigisti, uerum eam
 partem prorsus obliuioni tra-
 ditam silentio inuoluisti, nul-
 lo modo tua poesi aut Cal-
 chanta, aut Telephum, aut
 Polyidum, aut Phinea imita-
 tus: qui etsi uaticinandi peri-
 tiam à Musis non sunt conse-
 secuti, multa tamen prædi-
 xerunt, nec eosdem piguit
 respondere egentibus. Ita-
 que harum trium caussarum
 una te fuisse præpeditum &
 implicitum ualde uerisimile
 est. Aut enim mentitus es,
 quanquam dictu acerbum
 hoc sit, Musas tibi fuisse pol-
 licitas, fore ut futura queas
 prædicere. Aut illæ, quem-
 admodum pollicebantur,
 futurorum scientiam tibi præstiterunt, tu uero inuidiæ
 morbo adductus, acceptum munus à uirginibus celas, &
 in sinu seruus conditum, neque illius egentes participes
 reddere uoluisti. Aut ea de re multa tibi conscripta sunt,
 sed

ἔδωκεν ὃ αὐτὰ τῷ βίῳ παρα-
 δίδωκας, ἐκ οἷά τις ὄντα κα-
 γόν τινα ἄλλου ταμιεύμενος
 πλὴν χειρὶν αὐτῶν. ἰκάνει δὲ
 γὰρ ἐδὲ τοιμήσασθαι αὐτὸν ἔπειτα,
 ὥς αἰ Μῦσαι δύο σοὶ παρί-
 ξαν ὑποσχέμεναι, τὸ μὲν ἐκ
 δόσαν, ὃς ὑμῶσας αἰ αἰνὰ κα-
 λίσσαστο πλὴν ὑποχέειν· λί-
 γον δὲ πλὴν τῶν μιλόντων γνῶ-
 σιν, καὶ ταῦτα, προτρεῖται αὐ-
 τῶν ἐν τῷ ἔπειτα ὑποσχεμένῳ.
 ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου,
 ποῖοςδε, ἢ παρ' αὐτῶν σὲ μά-
 θει τις αὖ; πρότερον γὰρ αὐ-
 τῶν περ εἰ βούλοισθαι ἰάναι
 αἰσιν, οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν τοῖς
 φίλοις, καὶ μαθηταῖς αὐτῶν.
 μετὰ πάσης ἀληθείας ὃς γὰρ
 οἶμαι πορὶ ὧν ἴδεις, καὶ λῦσαι
 ὑμῖν τὰς ἀπορίας. ἦτοι, ἰ-
 νῶ μέν μοι, ὦ βέλτεσι, βαδίσ-
 αιν ἀποκρίσιν ἀποκρίνεται
 σοὶ πορὶ πάντων, ὅτι μηδὲν
 ὅστις ἔρραψεν διὰ μέν μοι ἰ-
 νῶ ἰδιὸν ἰμὸν, ἀλλὰ τὸ Μουσῶν.

καὶ

facile ac promptum responsum respondere super omnia
 bus quæ me interrogasti, nimirum nihil eorum quæ mi-
 hi carminibus decantata sunt, meum esse, sed Musarum.

Et

sed quæ nondum in lucem
 edidisti, baud scio in quod-
 nam tempus aliud horum
 usum promendum reservās.
 Illud autem nullo modo au-
 sim dicere, quod cum Musæ
 duas res se tibi præstituras
 promiserint, alterum reddi-
 derint, dimidium autem pro-
 missionis negando retracta-
 rint. Dico autem rerum fu-
 turarum cognitionem, ma-
 ximè uerò ista priores in
 promittendo partes obtinem-
 te. Itaque hac ipsa alicui ab
 alio potius quàm à te perdis-
 scenda sunt Hesiodæ. Valde
 enim consentaneum est, quæ
 admodum Dei bonorum lar-
 gitores sunt, sic et nobis
 amicis atque discipulis ue-
 stris quam uerissimè ijs de re-
 bus certitudinem exponero
 quæ uobis notæ sunt, ac o-
 mni nos animi hæsitacione
 liberare. HESIODVS.

Poteram equidem, ó bone,

καὶ ἰχρῶ σι παρ' ἑάντων
 τοὺς λογισμοὺς τῶν τι ἀρη-
 μένων καὶ τῶν παραλειπε-
 μένων ἀπαιτῶν. ἐγὼ δ' ἵπω ὅρ-
 μην ὦν ἰδία ἐπιστάμεν· λί-
 γω δὲ τοῦ νέμεν καὶ πειμάω
 νειν, καὶ δευλαύνειν, καὶ
 βλάλλειν, καὶ τῶν ἄλλων,
 ὅσα ποιμῶν ὄργα καὶ μα-
 θήματα, δίνουσι· αὐτὸν δὲ αὐ-
 πολογέειν· αἱ δὲ διὰ τὰς
 αὐτῶν δωρίας, οἷς τι αὐτὸν
 θέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον αὐτοῖς
 παρὰ καλῶς ἔχειν, μεταδιδά-
 σκειν. ὁμοίως δ' ἐκ ἀπορῆσιν πρὸς
 σὲ καὶ ποιητικῆς ἀπορρογίας·
 ἐγὰρ, οἷμαι, χρὴ παρὰ τὴν ποι-
 τῶν, ἐς τὸ λεπτότατον ἀκριβο-
 λογουμένους, ἀπαιτῶν κα-
 τὰ τὴν συλλαβὴν ἐκαστὴν ἐν-
 τιλῇ πάντως τὰ ἀρημέλια,
 ἡδὲν εἴ τι ἐν τῇ τῆς ποιή-
 σιος ὁρμῇ παραρρύνειν λάβη,
 πικρῶς τοῦτο δευτάειν. ἀλλ'
 εἰδέναι ὅτι πολλὰ ὁμοίως, καὶ
 τῶν μέτρων ἕνεκα καὶ τῆς
 συμφωνίας, ἐπιβάλλομεν. τὰ
 δ' καὶ τὸ ἐπ' αὐτὸ πολλάνισ,

λῆα

Et æquum fuerat, ut ab illis
 dictorum neque non omisso-
 rum rationem postulasses.
 Ego uero super his quæ mihi
 priuatim explorata sunt et
 comperta, dico autem peco-
 ra pascendi et regendi, et
 à stabulis agendi, et mul-
 gendi rationem, tum etiam
 si qua sunt alia pastorum o-
 pera et officia, me rectissi-
 me tueri possim: ceterum ip-
 sa deæ sua munera quibus-
 cunque uoluerint, et quan-
 tum ea rectè tribui posse ex-
 istimauerint, præstare con-
 sueuerunt. Neque enim opi-
 nor oportere à poetis ad ui-
 uum usque leuia quæque per-
 scrutanter postulare, ut syl-
 latim omnia exactissime
 et dicta et scripta sint. Et
 si in cursu poescos aliquid
 per imprudentiam influens,
 poetæ memoriam sefellerit,
 illud perpendere acerbum
 est. Sed nō ignorandum est,
 nos poetæ metrorum et
 concinnitatis gratia nonni-

hil supercruciū interfere. Quædam uero ipsius carminis
 tenor

λακῶντα, οὐκ οἶδ' ἵππας πα-
 ρείδεται· οὐδ' αὖ μίγιστον, ὅμ-
 ῖχον μιν, ἀγαθὸν ἀφαιρῆ ὑ-
 μᾶς, λίγην δὲ τὴν ἰλσὺδι-
 ρίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποταμῷ
 θουσίαν. καὶ τὰ μὲν ἄλ-
 λα οὐχ ἴσῃς, ἵσα τῆς ποιή-
 σιος κατὰ σπινδαλάμους
 αἶ, καὶ ἀκούσας τινὰς ἐ-
 κλίγας, καὶ λαβὰς τῇ συ-
 νοφροσίᾳ ἱτᾶς. ἀλλ' οὐ μέ-
 νει τᾶντα σὺ, οὐδ' αὖ κατ'
 ἐμοὺ μένου, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ
 ἄλλοι τὰ τοῦ ἐμοῦ τέχνην τοῦ ἐ-
 μοῦ Ὀμήρου κατακνίσουσι, λι-
 πῶν οὕτω κριμίδῃ καὶ μάλι-
 στα μικρὰ ἄτλα διξίνοντο. αἱ
 δὲ καὶ χρὴ ὁμοῖς χωρήσαν-
 τας τῇ αἰτίᾳ τὴν ἐρθεῖν αἰ-
 πολογίαν ἀπολογίσασθαι, αὐτὴ
 γυνεῖ, ὡς ἔστι, τὰ ὄργα μιν, καὶ
 τὰς ὑμῶν. ἔστι γὰρ, ἵσα ἐν
 τῷ ποταμῷ τούτῳ μαντι-
 κῶς ἀμὰ καὶ προφτικῶς προ-
 ρητοπιταί μοι, τὰς ἀποβάσεις
 προειλόντα τῇ γυναικὶ καὶ κα-
 τὰ λαοὺς πρᾶξι μόνον, καὶ
 τῶν

tenor sapennumero plana
 & polita existentia, baud
 scio quo modo recipiat. Ate
 nim tu maximo quo predi-
 ti sumus bono nos uiolenter
 dispolias, nempe libertate,
 ac ea qua in fingendo uti-
 mur facultate. Alios equidē
 ornatus poescos, quibus pas-
 sim culta & compta est, nō
 perspicis: palos autem &
 spinas quaspiam excerpis,
 ac ansas intentandae sycop-
 hantiae studiosē rimaris.
 Atqui hoc tibi non soli stu-
 dio est, neque me solum in se-
 ctaris, sed & alij non pau-
 ci eadem in Homero colle-
 gameo flagellant & ca-
 lumniantur, impensē tenuia
 & extreme modica quae-
 am calumniantes. Porro au-
 tem si caussa cedentem me
 oporteat rectissimam in me-
 dium afferre defensionem:
 age, ô amice, perlege Ope-
 rum & Dierum opus à me
 conscriptū. Planē enim com-

peries quāta in eo ipso poemate ē uatidico et prophetico spi-
 ritu praedicta sint, successus manifestante laborū recte atq;
 tanpe-

τὴ παραλειπόμενων τὰς ἡμέ-
ρας, καὶ τὸ, οἷσας δ' ἐν φερμῇ,
παῦροι δὲ σε βύσσοντες, καὶ πά-
λι, ὅσα ἀγαθὰ παρίστα τοῖς
ὀρθῶς γιγνέσιν, χοροῖσι μὴ ἄντι
ἐν τῷ βίῳ μαντικῇ νομίζοιτο.
Λυ. τῆτο γὰρ ἔμ, ὃ θαυμαστὴ ἡ-
σιδὴ, καὶ πάντων ποιητικῶν ἐ-
ρμηταῖσσι, καὶ ἰατροῖσιν ἐπι-
καστὴν τῷ Μουσῶν ἐκίπνοισι
αὐτὸς δ' ἀπολογῆσθαι ὅ-
πως τὸ ἱππῶν δυνάμει. ὅ-
μως ὅτι ἐκ τούτων τῶν μαντι-
κῶν παρὰ σὲ καὶ τῷ Μουσῶν πη-
ριμολόγηται, ἐπὶ τῷ τοιαύ-
τα, πολὺ μαντικώτεροι ὕμνων
εἰ γιγνέσιν, καὶ ἄριστα μαντικῶ-
σαιντ' αὐτοῖς ἐμὴν παρὶ αὐτῶν,
ὅτι ὕσαντο γὰρ τὸ διῶ, εὐθαρ-
κῆ ἵσαι τὰ δαίμονα, ὡς δὲ
αὐτοῖς ἐπὶ τῇ, καὶ διψύ-
χοισι αἱ ἀφύρται. ἐδμήια μὲν
χαρὴν μὴ ἔχει λιμὸν ἰπποκλον-
θῆσαι τῷ δὲ αὐτῶν. καὶ
ὅτι οὐ μισοῦντο δόξουσ, καὶ
ἀφ' ἑ

tempestiue factorū ac omis-
sorum dispendia. Et illud:
Demessas in corbe feres ino-
tra horrea fruges,
Et te spectabunt mirantes
tritica pauci.

Ac rursus, quanta bona con-
sequantur rus & agros reo-
ctē & in tempore colentes.
Et hoc sanē utilissimum in
uita uaticinium esse existi-
matur. L V C. Enimvero
hoc, ὁ admirande Hesiode,
nimium pastoraliter à te di-
ctum est, & uerè Musarum
inspirationem mihi referre
uideris, quando ipse uersicu-
los tuos aliter tueri nequeas.
Nos autem eiusmodi uatici-
nationem neque à te neque
à Musis expectabamus, quo-
niam talia longe certius no-
stri nouerunt agricolæ, ac
nobis de illis quam optime
uaticinarentur, fore ut si Iu-
piter largis imbribus ter-

ram irrigarit, manipuli uberes proueniant: si Solis ar-
dores sata exusserint, & arua sitierint, nihil ob stare
quo minus & fames illorum sitibundam siccitatem sub-
sequutura sit. Tum quòd aestate media terra aratro
subi-

ἄρῃ, ὃ ἐκ αὐτῆς ἰφίμῃ γίνε-
 το, ἀλλ' ἐκχυθῆναι τὸ σπέρμα
 τῶν, ὃ δὲ ἀμᾶν χλωρὸν ἐστὶ τὰ
 χυμῶν, ὃ ἑστὶν ἐκχυθῆναι τὸν
 καρπὸν· ὃ μὲν δὲ ἐκ τοῦ μαν-
 τῆος δῶται, ὡς ἐν μὴ καλῶς
 τὰ σπέρματα, καὶ θράπων μὴ
 ἀλλῶν ἔχον ἀδιφορὸν ἢ γῆς
 αὐτοῖς, κατὰ τὴν ἰστίαν τὰ ὄντα,
 καὶ προκαταδῶται τὴν ἀπασαν
 τὴν θύρας ἐλπίδα, τὰ γὰρ τοιαῦ-
 τα παραίνεσις ἢ καὶ ὑποθέ-
 κας λίγων ἐκ αὐτῶν ἀμαρτῶ-
 νοι· μαυτικῆς ὃ πάμπαν ἀ-
 ποδῶν μοι δοκῶ, ὃς τὸ ἔργον,
 τὰ ἀδύνα, καὶ ὁ δαμῶν δαμῶν
 καὶ φανερὰ προγγινώσκων, ὡς
 πρὸ τῶ Μίνωι προειπῶν, ὃ
 γὰρ τῷ τῷ μέλθοις πῶς ὁ πᾶς
 ἔστιν αὐτῷ ἀποπνεύσας· καὶ
 τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς προμηνύσαι τὸ
 ἀπόλλωνος ὄργης τὴν αἰτίαν,
 καὶ τῷ Διὶ ἀνὰ τῷ ἐκ αἰῶσι δαῖ-
 τῶν Μινωτῶν γὰρ ὃ μαυτικῆ.
 ἐπὶ καὶ τὰ τοιαῦτα ὃ τις αὐ-
 τῇ ἀνατίθεται, οὐκ αὖ φθάνει

subigenda non sit, propter
 rea quod nulla utilitas aran-
 di laborem exceptura sit,
 effusis temere seminibus.
 Neque spicas adhuc uirides
 esse demctendas, quippe fru-
 ctū inanem inueniuros esse
 rusticos. Sed neque illud ual-
 de eget uaticinio, quod nisi
 semina inuolueris, & mini-
 ster rastrum habens, terrā
 obducas illa, auiculis aduo-
 laturas, ac omnem futura
 messis spem intercepturas.
 Etenim talia si quis agricola
 rum adhortationes & do-
 cumenta dixerit, haudqua-
 quam à uero aberrabit: cæ-
 terum à uaticinio mihi lon-
 ge lateq; esse uidentur, cuius
 opus est, obscura ac nullo
 modo uspiā apparentia præ-
 cognoscere: exempli gratia
 quod Minoi prædictum est,
 in uase mellis pleno eius fili-
 um suffocatum iri. Tum A-
 chiutorum quoque proceribus, Apollinis iracundiae caus-
 sam præsignificasse, & annò decimo fore ut illum cæ-
 ptum à Danaïis excinderetur. Hæc equidem uaticinij
 officia sunt peculiariora: At si quis & ea quæ tu iactas,

ἡμὲν μάλιστα λίγων· προσβῶ
 γὰρ, καὶ προβοπιῶ, καὶ αὖθις καὶ
 παλίας καὶ ἀφρυνε, καὶ ῥίππο
 Διῶ Διελφικῷ, ὅτι αὖ θυμὸς
 ἔκρυνε πρηνιστῇ τις ὄντ'
 προσίτι, καὶ χαλασῶν· ἔθις,
 ἐπίπλο· ἔμικρὸς ὑδατισμῶν
 τῷ τοῖστῳ, καὶ τὸ ἔτι γιγνέ-
 μαστικώτερον, ὅτι καὶ θόρυ-
 μος ταῦτα, ὡς τὸ αἶμα, ὅπ-
 γροῦσται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοι
 αὐτὰ, ὅν γελοιὸν αὖθις μεμνῆ-
 σθαι, ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας
 ἀπολογίας καὶ μαυθείας ἀφού-
 κῆνο· ὃ, ὃ ἔρπικας ἐν ἀρχῇ, ἰ-
 σως παραδίχεται ἄξιον, ὡς
 ἔθις ἡδεῖς τῶν λιγεμῶν, ἄλ-
 λά τις ἐμπνεῖα δαμόνι· ἐνί-
 πρῖσι σοι τὰ μέγιστα, ἔσθ' αὖθις
 ἐκῆνο βίβας· ὅσα, ἔγχαρ
 αὖτὰ μὲν ἐπιτίλει τῷ ὑποχ-
 μῶν, τὰ δὲ ἀτίλῳ ἀπιδίμο
 παρῶν.

abs te dicta sunt, noueris, sed afflatus quispiam diuinus sug-
 gessit tibi uersiculos, neque ille admodum firmus exi-
 stens. Siquidem quaedā promissorum non
 plene perfecta reddidit, quaedam
 uerò inabsoluta pro-
 pus reliquit.

illi adscribere uoluerit, &
 ille me quoque uatem rectif-
 simè dicere poterit: prædi-
 cam enim & uaticinabor
 uel sine aqua Castalia, &
 lauro, et tripode Delphico,
 quòd si quis hyberno gelusa
 uiente, & ad hæc Ioue plu-
 ente & grandinante nudus
 obambulauerit, hunc algor
 non modicus inuasurus est
 & quod adhuc priorem ua-
 ticiniæ certitudinem longè
 exuperat, calores quoq; hy-
 berna frigora subsecuturos:
 aliaq; id genus permulta,
 quorum meminisse ualde ri-
 diculum est. Quare eiusmodi
 & apologias & uaticini-
 a missa facito: illud autè
 quod initio dixisti, fortasse
 indignum non est suscipere:
 nempe quòd nihil eorū que

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

Hic Hesiodum de se multa narrantem inducit, cum quæ opus suum Operum & dierum, ut uerè rusticum non uatem cecinisse festiuo suo more illudit. Quanquam enim profiteatur ἡνίπνεσσαρ δέ μοι αὐδὲν θεῶν ἴνα ἑλίσσεται ἱάσμενα πρότ' ἰόντα: nihil tamen fatidicum, sed præcepta duntaxat de moribus & agricultura leuia & peruulgata tradit.

ΤΡΑΓΟΠΟΔΑΓΡΑ.

TRAGOPODAGRA:

Ioanne Sinapio interprete.

ARGUMENTVM.

Argumentum fabulæ tale est. Peragunt encomium & laudes Podagræ, sacerdotes, potestatem deæ carminibus celebrantes. Ad quorum inuocationem cum ipsa quoque dea adesset, suumque numen ut insuperabile & inuictum prædicaret: nunciatur interea medicos quosdam Syros deam contemnentes, ac uires ipsius eleuantes, medicinam à patre uidelicet acceptam, contra illam uulgo polliceri. Indignata itaq; dea, arrogantiamque ac temeritatem hominum non ferens, immisit tortoribus suis, miserè illos excruciare atque uexare cepit. Qui cum medicina sua frustra adhibita doloris uehementiam atque acerbitatem ferre non possent, supplicantes deæ, uictos sese, artemque suam nullam esse confitentur. Exorata igitur dea tortores suos reuocat, ac uictrix palmam refert. Proloquitur podagricus quidam, malum & cruciatum immedicabilem detestans. Fabula uerò in uniuersum idem illud inuit, quod Ouidius cum inquit:

Tollere nodosam nescit medicina podagram.

tum quod & uanitatem Iudæorum ac Syrorum non nihil taxare uidetur, ut qui contra omnes morbos quantumuis incurabiles, medicinam pollicerentur:

quale & hodie quidam ex eadem

gente uulgo fa-

ciunt.

ΠΟΔΑΓΡΟΥ, ΧΟΡΟΥ,

Ποδάγρος, Αγγίλος, Ια-

τρών καὶ Βα-

σάνου.

PERSONAE:

Podagricus, Chorus, Podas-

gra, Nuncius, Me-

dici, Tor-

tores.

LOQVITVR PODAGRICVS.

Ω Στυγὴν ὄνομ', ἃ βί
οις στυγόμενον,
Ποδάγρα, πολυσίννα

κτι, Κυνυτὴ τίκνεν,

ὣν Ταρτάρου λουθμίσιν ἱερὰ
θυοκίονε,

Μίγαιρ' Ἐριννὸς γαστρὸς δι-
γάνατο,

μαρσίσι τ' διέθρεψε, καὶ μικρῶ
βρίσκει

αἰς χαλκῷ ἱσάλαξεν Ἀλκιδὴν
γάλα.

τίς τίλιν δυσώθυμὸν σε δαίμω
νον ἄρα

αἰς φῶς ἀνέκασε; ἤλθε δὲ ἀνθρώ-
ποις βλάβη.

αἰ γὰρ τιβητῶσι ἀμπλακισμέ-
των τίσις

βροτῶν ὀπιδή, τῶν Ἰξίωνα
ἱερὰ φάει,

καὶ Τάνταλον ποταίσιν, καὶ Ἰ-
ξίωνα

Trimetri Iambici.

Ο Triste nomen, δ
dijis odibile,
Podagra, lachry

mosa, Coccyto b sata,

In Tartari specubus opacis
edita,

Erynys utero quam Mega-
ra suo tulit,

Et uberibus aluit, cuique
paruule

Amarulenta, in os lac Ale-
cto dedit.

Ergo quis abominabilem
te demonum

Produxit in lucem exitio
mortalibus?

Quod si luunt errata ma-
nes mortui,

Siluce commissi rationem
nox petit,

Nec Tantalus siti, nec Ixion
rota

Volubi-

φροῦν τριβύτην, ἢ δὲ Σίσυφον
 πύρρον
 ἦ δὲ καλὰς αἰνὰς δέμοισι γλυ-
 τίνε,
 ἀπλῶς δὲ πάντας τὰς κακῶς
 διδρακίτας,
 τοῖς οὖτοι προσηλὸν ἀφ' ἑρπε-
 δισιν πόνοις.
 ὦ μὲν τὸ λυπρὸν, καὶ ταλαιπώ-
 ρον δέμας,
 χειρῶν ἀπ' ἀκρῶν, αἰετῶν
 ποδῶν βάσεις,
 ἰχθύος φύλιν, καὶ πικρῶν χυμῶν
 χολῆς,
 πνέουσι βιῶν τῶνδε δια-
 σφίγγον πόρον
 ἔτασι, καὶ μινυκὸς ἐπιτάνα
 πόνοις.
 σπλάγχχνον δὲ ἵπ' αὐτῶν, διὰ
 πυρρὸν φέχον παλόν,
 δίνουσι φλογμῶν σάρκα πυρ-
 ρολέμενον,
 ἐπὶ δὲ ἑρπύλλας μινυκὸς Αἰτναίου
 πυρρῶς,
 ὃ Σικελὸς αὐλὸν ἄλιπτον δια-
 σφάγγει,
 ἔπειθ' ἀνσιφίλκτα λυμματοῦ
 μένει,

σέβας

Volubilis, nec Sisyphus onus
 re Lapidis
 Cruciatibus in Stygijs fuit Di-
 tis domo:
 Tuus sed omnes omnium scelerum reos
 Aptare decuit membris fra-
 gis cruciatibus.
 Ut corpus affectum et
 fatigatum meum
 Manibus ab extremis ad in-
 firmas pedum
 Plantas, sanie tetra, fluctu-
 teq; fellea
 Per membra bile, et impe-
 tuoso flamine,
 Suis ubique stringitur me-
 atibus
 Porrigit; clausum me premis
 doloribus.
 Per ipsa currit ignea pe-
 stis viscera,
 Carnemq; uorticibus popu-
 latur ignium,
 Aetnae uelut crater facibus
 exastuans:
 Aut Sicula uallis aquorea-
 rum rupium,
 Aestibus inuolubilibus, ubi
 fluctuans

σῆραξι πρῶν σκαλὸς ἀλά-
ται λευδαῖρ.

ὃ δυσὶν μαρτεν πᾶσιν ἀνθρώ-
ποις τίλει,

ὥς ἄς μάλ' ἢ σὶ πάντες ἄμ-
φιθέλλομεν,

ἰλπίδι ματαίᾳ μὴρὰ βουκό-
λων.

Ulcere medicariq; cupimus, fallimur.

Sinuosa ruinas unda scopu-
lorum ferit.

O omnium mortalium
opinionibus

Incogitabile malum, ut o-
mnes perditē,

Quicunque uana spe stolidi,
te leniter

CHORVS.

Dimetri catalectici omnes.

Χο. αὐὰ Δίνδυμον Κυβέλης,

Φρύγες ἑνέουρ ἰαλερυῶν

ἀπ' αὐῶν τελέσειμ' Ἀττί,

ἡγεὶ πρὸς μίλ' ἰσχυρῶν,

Φρυγίᾳ κατ' ἔρια Τμῶν,

ἡῶμον βοῶσι Λυδαί.

παρὰ πλῆγος δ' ἀμφὶ ῥό-
π' ῥοις

ἡλιαδῶσι, κρατὶ ῥυθμῶ

ὀύμεν δ' ἀν' Κορύμπον.

ἡλάσει ἢ βριῖσσα σάλπιγγ',

Ἀρὶ κρείσσει δ' ἄρ' ὄρω

πολεμίας Ἀτλῶ.

ὁμῆς ἢ σοὶ ποδάγρα,

πρώταις ὄρα' ἢ ὄρας,

μύττα τελέμεν οἶκτες,

ἴτι

Ineunte uere, lucetis:

Iuga Dindymi Cybeles

Phryges ululante uoce,

Tencro frequentare Atti

Solent, modisq; fistri

Phrygij, super iuga Tmo-
li

Comon celebrare Lydi.

Et perciti furore

Resonant suis in armis

Euantiis orgia rythmis

Cretensibus c Coryban-
tes.

Clangit quoque tuba duro

Marti, modulans tumultus

Depressa bellicosos.

Sed nos tui podagra

Mystæ, tibi sacramus

ὅτι πᾶς χλωπῆται
 ποίαις τίβησι λαμῶν,
 Ζεφύρῳ δ' ἀνδρῶν ποταῖς
 ἀπαικίς κομῇ πινέλαις,
 ἃ δὲ δύο γὰμ' κατ' ἑ-
 κας
 μερόπων βροτῶν χλωπῶν,
 καὶ νύκτ' ἑκατ' ὕλων,
 τὸν ἵππον εἶναι λαμῶν
 Αἰθῆς γόοις ἀνδῶν.
 Vbi tristibus philomela.

Vbi graminifera passim
 Herbis uirere prata,
 Et in arboribus tenella
 Zephyro resiente frondes
 inceperint uigere,
 Male nupta; cum per aedes
 Hominum strepens d' birū-
 do,
 Nocturna perq; lucos
 Ilyn gemit, querelis

PODAGRICVS.

Trimetri Lambici.

Πο. ὦ μοι πόνην ἀργὴν, ὦ φί-
 τε ποδός
 μοιρᾷ λισσομένη βάντ' ἔστι
 ραδὶ με
 βάσειν ἔμμεσας, καὶ κατ' ἔσο-
 τον ῥίον,
 ἵχν' ἢ τι βαδὲν ὡς ἐπ' ἄσπε-
 ρον
 ἔσται τλῆμον γῆν δαμνίω ἔ-
 ποι,
 καὶ λῆπει μὲν ἄλλων τὴν ὑπὸ
 ροφῇ γίγλω.
 σκίδασον δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν νόχον
 ἄρ' ἢ βάδ',
 Nigramq; ab oculis excutiens caliginem,

O ægritudinis opifer
 comes mea,
 O tertij gerens c' Bacule ui-
 cem pedis,
 Tremulum mihi suffulcius
 oro gradum,
 Iterq; dirigas, leuia c' ue-
 stigia
 Firmes pedum, possint ut in-
 niti solo.
 Age miser ex stratis tua mē-
 bra corripe,
 Et culmen ædium re: r' que
 umbratile,

μαλὸν δ' ὄρασι, καὶ πρὸς ἥλιον
φάσ,

ἀθόλωτον αὖραν πνεύματι
φαιδρῷ σπῆσσαν.

Δικατον γ' ἦ δ' ἔττο πρὸς πῆμα
πῶ φάσι,

Ἢ εὖ βέβη σύγκληται, ἥλιον
δίχα,

δυνάεις ἔν' ἀσπρότοισι τέρεμα
δίμας.

Ψυχὴ μὲν ἔρ' μοι καὶ προθυμία
πᾶρα,

βᾶσαι ἀμάθειν ἰδὲ βύρας ὥρ
μημύνω,

Δίμας δὲ ναυθρὸν ἐχ' ὑπεριτὰ
πῶθεις.

ὅμως δ' ἐπάγχι θυμὶ γιγνώ-
σκων, ὅτι

πῶχ' ἔστι ποδαγρῶν, πορεῖα
θαῖν μὲν αὖ βέλαι,

καὶ μὴ δυνάμει, τῆτον ἔν' νε-
κροῖς τίβει.

ἀλλ' αἶα:

τίνας γ' οἱ δὲ βάν' ἔραυμαῖν
τῶν χοροῖν,

καρφύλα φύλλοις Ἀκτίας καὶ
τασιφῶς,

τίνα δαιμόνων ἄγχει λωμᾶ
τῶν χοροῖν:

Cuiusue dæmonum celebrant festum chorum?

Prodi foras, & ad rutilum
Solis iubar

Auram serenam spiritu la-
to trabe.

Ter quinque prateriere
nunc solidi dies,

A sole cum procul in tene-
bris abditis

Incomposito in lecto cu-
bans distorqueor.

Adest animus, adest uolun-
tas sapius

Vt in pedes me conijciam,
fores petens,

Sed corpus imbecille uota
deferit.

At enim propera mea mens,
quoniam te non latet

Egena uita podagrici, qui
cum uelit

Obambulare, non queat, ui-
uentium

Hunc exime numero, & re-
fer inter mortuos.

Sed cia.

At qui ueniunt hic qui bacu-
los manibus mouent?

Capita coronati folijs sunt
Ætea,

μῦθ' φέβῃ Παιὰν, σὺν γοραίῃ
σι σίβας;

ἀλλ' ἐτίφονται Δελφίδες φύλ
λῳ Δάφνης.

ὅ μὲ τις ὕμνῳ Βακχάων ἰν
μάβεται;

ἀλλ' ἐκ ἐπιγῆ Λισίην σφρα-
γὴς κέμας.

τίς ποθ' ὁμῖρ, ὃ ξίνοι βιβή-
κατι;

αὐδᾷτι, καὶ πρόοδι θυμῶν
λόγον.

τίς δ' ὅστιν, ᾧ ὕμνῳ τι, λίξαι;
ὃ φίλοι;

Χο. σὺ δ' ὅν τις, ὅμῳς κῆ τί-
σων προσφύπαι;

ὥς γὰρ σὶ βάκτρον καὶ βάσις
νύκτον,

μύσῳ ὁρῶμεν τῆς αὐτοῦ
διᾶς.

Πο. ὡς αἶμι παρὰ τῇ θῆς ἰ-
πάβῃ.

An Phœbe Pæan puoē ex-
tollunt tuum?

At Delphica nulla cingit il-
los laurea.

An fors canitur laus aliqua
Bacchanalium?

Sed non adest signum comis
hederaceum.

Age qui, uel undēnam ueni-
tis hospites,

Exponite nobis, ueraq; fa-
teamini:

Et quam deam celebretis a-
mici, dicite.

CH O. At tu quis es, uel
unde nos interrogas?

Vt enim baculus gressuq;
nobis indicant,

Mysten uidemus insupera-
bilis deæ.

POD. Vnus quidē ὃ e-
go sum, deam non dede-
cens.

CHORVS.

Dimetri partim catalectici, partim
acatalectici.

Χο. τὰν μὲν Κυπρίαν Ἀφρο-
δίταν,

Venerem sacra deam
Cypri

παγόνων προπύσσων ἀπ' αἰ
 θέρῃ,
 αὐθιγὲν ἄλτο κόσμιον ἄρμιστον,
 αἶμα δ' ἐνὶ κύμασι Νηροῦς.
 Τάν δ' Ωκεανῷ παρὰ παγῶν,
 Ζηλὸς παράκοιτιν Ολυμπίου
 λουκώλυσεν, σύρσει κέλποις
 κρασιτιθλῶατο Τηθύς.
 κορυφαῖσι ἤ κρατὶς ἐπαφλίτα,
 ἰλόχουσι κέρως ἄβρομον φανῶ,
 Κρόνιδας, μίγ' ἀρίστ' Ολυμ
 πίων,
 ταῦτι γυμνῶσαιμον Αθάσσαν.
 πάν δ' ἑμιτάρων θύρ' ἰδὲσαν,
 ὄχλων λιπαρῶσιν ἢ ἀγκά
 λαις,
 πρώτῃαν ἰλόχουσαν Οφίων.
 ὅτ' ἐπαύσατο μὲν σκότιον φάος,
 αὐτίκα δ' ἐτι λαμπύρει ἥως,
 καὶ παμφαῖς αἰλῆσι σίλας,
 τότε καὶ ποδάγρας ἰφάνη κρέ
 αται.
 ὅτι γὰρ λαγόνων σε τικῶσα
 Μοῖρα, κλυθὼ τότε ἔλασεν,
 ἐγίλασεν ἅπαν σίλας ἑρῶν,
 μέγα δ' ἐκλυπεν σῦδιος αἰὼ
 θέρ.
 ἧλ' δ' ἀνελκυστοῖς ἐνὶ μα
 ραῖσι,
 ἐρελθ' ἰβρίφατο πλάττω.

Ex ætheris ortam semine
 Nutriuit in æquoreis aquis
 Nereus decentē fabricam,
 Iunoq; coniunx & for
 ror
 Tonantis, ulnas candida,
 Apud Oceani fontes uagis
 In sinubus educata
 Nutrice fuit à Tetbydes
 Summoq; uertice cerebri
 Est uerginis interritam
 Enixus indolem, pater
 Cœlestium Saturnius,
 Virtute claram Palladem.
 Sed hanc deam beatam
 Primam cubitis Ophion se
 nex
 In delicatis protulit.
 Cum desyt tenebrosa lux,
 Et orta lucifera fuit
 Aurora, iubarq; lucidum
 Solis: podagræ tum simul
 Apparuit potentia.
 Te prodeuntem ex ilibus
 Parcæ, statim Clotho abluit
 Totusq; risit ætheris
 Fulgor, tonitruq; serenum
 Cœlum, beatu at aluit
 Hanc in papillis lacteis
 Largus pater ipse Pluton.

PODA-

PODAGRIVS ET CHORVS.

Πο. τίς ἄν τιταῖς ὀργιά-
ζει προσπόλεις;

Χο. ὀχλῶμα λάβρον προσχέου
μὲν ἀπὸ τέματ' οὐδ' αὖ
ἔριχες ἀφίτη λυγίζιτι τρο-
φῶσιν αὐχλῶν,

ἔδ' πολυκρότοις ἀτραγάλοις
πέπληγινύτα,

ἔδ' ὠμὰ λάκισα κρία σιτήμι
θα ταύρου. (πρὶν αὐτ' ὅτι)

ἔτι ὅτι πρὶν αὐτ' ὅτι βρύει τὸ λει-
πὺ πολυκίλαδος κέλευθ' ὠδῶ

ἑλάδισιν ἄδα,
πρὶν δὲ μιλίωρ ἔξ' ὀβελ' ὡς

πυγι μύσας,
ἀφανίς, κρύφιον, διδίκος ὑπὸ

μυχοῖσι γήμων,
πέδιλ', γόνυ, κοτύλλω, ἀτραγά

λως, ισχία, μηρὸς,
χεῖρας, ὠμοπλάτας, βραχί-
ους, κόρυνα, καρπὸς,

ἰδίαι, νῆματα, φέλογη, κρατῆ,
πυρρὴ μαλῶσει,

μέχρις αὖ ἔδιδε τὸν πόντον ἃ
ποφυγῶν κελύσσει. (μυλῶν

πρὶν αὖτ' ὅτι κατ' ὀργίαν
Inflamat, emollit, dea donec iusserit

Aufugere morbum, & esse modum doloribus.

POD. Ergo unus & ego, nescius licet, fui

POD. Sed qualibus sa-
cris ministros excitat?

CHO. Nihil cruoris ab
ore ferri fundimus,

Nec ulla feta de ceruice uel
litur, (sonantibus,

Nec terga talis perstreperunt
Nec frustra crudæ pasci-

mur carnis boum.
Cum uere florem tenuis ul-

mus germinat, (merula,
Et insidet ramis loquacula

Acuta tunc mystis sagitta
figitur

Per membra, clām, latens,
& intima penetrans,

Pedem, genu, cauosq; nodos
ossium,

Talosq; coxarumq; uerte-
bra, femora,

Manus, scapulis, & bra-
chia, & imas artuum

Cauernulus, tumidasq; digi-
torum bases:

Omnia uorat, depascitur,
urit, occupat,

Ἰλαθον ὑπάρχων, τοὶ γὰρ ἔκ-
 τα προσηύχοντες
 δαίμων φανῆσα, σὺ δ' ἰγὼ
 μύσας ἱμῶ
 ὕμνων πατρὸς, τὸ ποδαγρῶν
 ἄλκων μέλῃ.

Solitum podagricis modulaturus melos.

Dea sacrata numine tali
 percitus:

Ergo benigna ueniat appa-
 rens dea,

Simulq; cum Myſtis, & ego
 hymnos ordiar

CHORVS.

Dimetri.

Χο. σίγα μὲν αἶθερ, καὶ νύκ-
 τ' ἴτω,
 καὶ πᾶς ποδαγρῶν σύμφημάτω.
 ἰδὲ, πρὸς θυμίας λινοχαρὸς
 βάνει δαίμων, σκίμπωνι βᾶ-
 σιν περιβορέν.
 χαίροις μακρῶν πολυπρα-
 γάτῃ,
 καὶ τοῖς πρὸ πόλεος ἱλαθ' ἱλ-
 τοῖς,
 ὁμματι φαιδρῶν δόις ὃ πόντις
 λύσιν ὠκῆσιν,
 ταῖς δ' αἰσχυρῶς ὥρας.

Trāquilliter igitur & sine
 Ventis sit æther, quilibet
 Laudes canat podagricus.
 Bn strata diligens dea,
 Suas ad aras aduenit
 Baculo gradum suffulciens.
 Salue deūm mitissima,
 Tuosq; benigna respice
 Latante lumine famulos,
 Huimq; ueris tempore
 Paulum dolores mitiga,

PODAGRA.

Trimetri Iambici.

Πο. τίς τίν' ἀνίκητόν μιν διο-
 σπότην πόντων,
 ἐν οἷς ποδάγρας τ' ἰδίχθους
 γὰρ βροτῶν;

Quis est hominum, cui non
 ego insuperabilis
 Regina morborum Poda-
 gra nota sim?

Quam

ὥς ἔτι λυβάνου ἀτμίς θύλασθε
σκιτῶ,
ἔτι χυθὶρ αἶμα βωμίσις παρ
ἱμπύροις,
ἔναος ἕλβε πορικριμὸς ἀγάλ
μασιρ.
ὥς ἔτι πιασὺν φαρμάκοις νι-
κῶν δίνει,
πάντων ἱατρὸς τῶν ἱερῶν ἔραν
βιῶν,
ἔτι πᾶσι δ' οὐκὶν πελυμαθὺς,
ΑΣΚΛΗΠΙΟΣ.
ἔτι οὐ γὰρ ἱφύκω πρῶτον ἀνθρώ-
ποις γίνεσθαι,
πολυμῶσι πάντες τὰ μὲν ἱερά
λαὸν δίνεισθαι,
ἀνυκνῶντες αὐτὰ φαρμάκων τε-
χνύματα.
Ἄλλοι γὰρ ἄλλω ἱπ' ἱμὶ πηγά-
σαι τίχνην.
ῥίβεισιρ ἀρνόγλωσσας καὶ οἴα
νά μοι,
καὶ φύλλα θεμελάκων καὶ νι-
μαίων ἀνδράχνην,
ἄλλοι πηγάσιρ, οἱ δὲ ποταμο-
γάτοινα·
ἄλλοι λινίδας ῥίβεισιρ, ἄλλοι
σύμφυτον·
ἄλλοι φανὲς φέρουσι τὰς ἐν
τελμάσιν,

Quam nulla thura, nulla js
migatio,
Nec fissus apud aras tuor,
aut donaria
Suffensa templis diuitem
placabilem
Reddunt: nec ipse uincere
summus omnium
Pean decorum medicus arte
sua potest,
Apolliniue filius Aescula-
pius.
Ex quo siquidem mortali-
um fuit genus,
Omnes meas retundere ui-
res gestiunt,
Omnesq; turbant pharma-
corum industriam.
Plantaginem terunt, apijq;
semina,
Foliisq; lactucarum, & a-
greste pepilion,
Et marrubiū, amnicolamq;
potamogetona.
Alij Cnidas terūt, alijq; sym-
phyton.
Lentes alij de stercore le-
stos illinunt.

Hos

ταφύλας

σαφυλίνον ἰφθόν, οἱ δὲ φύλλα
Προικῶν,

ὕσσυαμον, μύκκον, βολβός,
σίδια,

ψύλλιον, λίβανον, ῥίζαν ἑλισβί-
ρον, σίβον,

σῆλην μετ' αἶνε, γυρίνῳ, κολ-
λαμφακόν,

ὑπεριερίνῳ λικίδα, γύβιν
λερίθινῳ.

ἑράμβιν ἀπὶ φθὺ φύλλα, γύ-
ψιν ἐν γάρῳ.

σπυράβιν ὀρέας αἰγίς, ἀνθρώ-
πον κίπρον,

ἀλουργα νυάμων, αὐτὸς ἁλὸς
λίβιν.

ἱψοσι φρύοντες, μυγαλάς, σάυ-
ρας, γαλάς,

βαράχας, ὑαῖνας, τραγιά-
φας, ἀλώπεκας.

πῶτον μέταλλον ἐκ πύργων
βροτοῖς,

τίς ἐχὶ χυμὸς, πῶτον ἐκ λινδῶν
δάκρυ;

ζῶων ἀπάντων ὅσα, τοῦρα,
διδόματα,

Cuius metalli non pericla sumpta sunt?

Quis non probatus humor est mortalibus?

Aut cuius inexplorata lachryma est arborum?

Animalium omnium ossa, nerui, tergora,

Hos coëta *passinaca*, folia *per-*
sica,

Hyscyamus, *parauer*, &
bulbi iuuant,

Cortexque pomi punici, *ma-*
licorium,

Et psyllion, *thus*, *ellebori ra-*
dix, *nitrum*,

Et mixta uino telis, & *col-*
lambacos,

Et gyrene, simulq; *galla cu-*
pressina,

Et panis hordeaceus, atque
brassicæ

Crudæ folia, *gypsus gari li-*
quaminis,

Et stercora sylvestris capræ
simus hominû,

Farina fabarum, *flos quoq;*
lapidis Asij.

Alij rubetas, quique uocantur
aranei

Mures, *lacertas* atque mu-
stelas coquunt,

Ranas, *hyenas*, *tragela-*
phos, *uulpeculas*.

Adeps,

τῶν, αἶμα, μυελὸς, ὄφθ, ἀπὸ
 πατῶ, γάλα.
 πίνουσιν οἱ μὲν τὸ διὰ τὰ ἀ-
 ρμα ἄνθρωποι,
 οἱ δὲ τὸ δι' ὀκτώ, τὸ δὲ δι' ἑπτά
 πλείονες.
 ἄλλος δὲ, πίνων τὴν ἱερὰν, κα-
 θάρνεται,
 ἄλλος ἐπ' αἰσδῶς ἐπιβιῶν
 ἑμπαίσι.
 Ἰουδαῖος ἑτορὸν μωρὸν ἐξέδωκε
 λαβών.
 δὲ δὲ θόρακός ἐστι παρὰ τὸ
 ἑρῶν.
 ἔγωγε δὲ τούτοις πάνσι οἰμώσαν
 λίγω,
 καὶ τοῖς ποιῶσι ταῦτα, καὶ πα-
 ρῶσι με
 ἀντὶ τῶν ἀπαντῶν μᾶλλον ὀργι-
 λωτόν,
 τοῖς δὲ φρονέσι μηδὲν ἀντίφρον
 ἰμοί,
 ὅπως ἴχνη νῦν, δὲ μὴ τί γι-
 γνομαι.
 ὅχι μεταλαβὼν τῶν ἐμῶν μν-
 θυρίων,
 πρῶτον μὲν εἰδὼς εὐτε μὲν
 διδάσκοντες,
 ὁρῶντες ἅπαντας, εὐφρανέμεν
 λίγων λόγους.

Adeps, cruor, medulla, loti-
 um, merda, lac.
 Bibunt alij numero quatero
 no pharmacum,
 Alij per octo, per ἑπτά septem
 plurimi.
 Alius bibens sacram, repur-
 gari studet,
 Aut carminibus animum ad
 bibens illuditur.
 Iudæus excantat fatuum na-
 ctus alium.
 Rursus alius à fonte remedi-
 um petit.
 Sed omnibus illis nil gni
 si plorare impero:
 Et sic facientibus uel irri-
 tantibus
 Occurrere soleo magis ira-
 cundior.
 Qui uerò contra me nihil
 eius cogitant,
 Illis facilem ὦ τραχέabi-
 lem me præbeo.
 Nam qui meis communicat
 mysterijs,
 Primum quidem statim bo-
 na uerba dicere
 Docetur, oblectare ἑ salu-
 bus ὦ iocis

Διέτις

πᾶσι δ' ὁράται μετὰ γυῖν.

Ἐκ καὶ κρότῳ.

ὅτι ἰδὶ λυτὰ φορέμεν βα-
τάϊται.

Ἀτὼ γδ', ὡς ἄρα Ομηρῷ,
ἦ δ' ἂμ' ἐγὼ,

βαίνωσ' ἐπ' ἀνδρῶν κῆρα, καὶ
βάσεις ποδῶν

ἀπαλὰς ἔχουσα, παρὰ ᾧ τοῖς
πολλοῖς βροτῶν,

Ποδάγρα καλῶμαι, γιγνομένη
ποδῶν ἄγχα.

ἄλλ' ἅα μύθαι πάντες ὁρ-
γισμῶν,

γροῦρεθ' ὕμνοις τῷ ἀνίκυ-
τον Διᾷ.

Sed agite Mystra, qui mea colitis sacra,
Celebrate laudibus insuperabilem deam.

Dictisq; facitis se salutantet
solet.

Deinde cum gestatus intrat
balnea,

Fit ridiculus, fit et uoluptas
omnibus.

Aten h enim quam dixit Ho-
merus, illa sum

Ego, per hominum capita
molliter ambulans,

Plantas pedum teneras ha-
bens: ueruntamen

Pleriq; me mortaliū poda-
gram uocant,

Quoniam pedum captura
sum, ποδῶν ἄγχα.

CHORVS.

Dimetri Anapestici.

Χο. ἀδαμάντινον ἔθ' ἔχουσα
λέγα,

πολυδυνῆς, δειμόθυμι θιά,
ἑλνὲ σῶν ἱερῶν μούσων ἐνε-
πᾶς.

ῤῆγα σὺν κρᾶτ' ἰλβιόφρον
Ποδάγρα,

τῶν καὶ Διὸς ὠκυπέρι καὶ βίβης·
Quam Iouis horret pernix telum;

O nympha ingenium ad-
damantinum habens,

Multi potens, animo dea ua-
lido,

Audi uota tuorū supplicū.
Magna potentia, uis tua ma-
gna,

O regina opulenta Podagra;
Quamq;

Quamq;

ῥομίῃσι δὲ σὺν ἑμῇ αἰὲς βα	Quamq; profundi fluctus
δαίνε,	pelagi
ῥομίῃσι βασιλῆς ἰσθμῶν δι	Trepidant, quam quoque
δαι,	trepidat, sceptrā
ἐπιδοσμοχαρὶς, κατακλυθα	Qui gerit infera Stygius
τις,	Pluton,
ἑμὴν σὺν ῥομῇ, βασαναστρα	O i gaudens nodis, lectilia
γάλα,	grada,
ῥομῇ περὶ σπύρα, μογισαφί	Curfuetans, talorum tor
δάφα,	trix,
δοιδυκροφά, γονυλασσάγγ	Calcicrematrix, malchumi
πνα,	tanga,
ποδὶν οὐδὺν πορροφί,	O sitremenda, genufraga,
γονυλαμφί πικρῇ πεδά	pernox,
γρᾶ.	Articulus cruciandi cupida
Curvigenus flexa, potens Podagra.	

Trimetri Iambici.

PERSONAE.

Nuncios, Podagra, Medici, Tortores.

Ἄγ. Διοσκουίδης, καὶ ῥομῇ	NVN. Domina perop
σας ποδῇ,	portuna te fers obuiam
ἄντ' ἐπ' ῥομῇ ἰσθμῶν φ	Audi, neque enim tibi nunci
ρῇ,	um fero frivolum,
ἀλλ' ἔτι πρᾶξι τῶν νόμων	Sed socia uerbis ipsa res ada
σώμιν πρῶ,	iungitur,
ἄγῳ γδ, ὡς ἑταίρας, ἔρμιν πο	Nam ciuitates, ut statueras
δῇ	undique
ἑταίρας ἰσθμῶν, πάντας ἔρμιν	Lento pede uestigans, tibi
ποδὶν ἑταίρας,	scrutabar domos
	Tu Omnia

μαλᾶν ποτῶν, ἢ τις σὺν ἐτι
μᾷ κρᾶτος· (φρίνα

καὶ τῷ μὲν ἄλλωρ ὄσυχον ὄδον
οἰκωμένωρ, ἀνάσσει, σῶν βίης
χρᾶν,

δύο δὲ τῷδε φῶτι, τοῖσι μὲν θρά-
σιν,

ἰφραζέτω λαῖσι, καὶ κατωμένῳ
τῷ,

ὥς ἐκ ἑστὶ σὺν κρᾶτος σιδή-
μιον, (σὺν βίῃ

ἀλλ' ἐκβολῶν βρετῶν σι θῆσ-
διπρὸν κρᾶταις σιωχμάσας
δυσμῶν πόδα

πεμπῶναι δὲ καὶ, τῶν δὲ δια-
σας δύο.

Π. ὡς κραπνὶς ἐπ' ἑστὶ ἀγγέλωρ
ὥκιστά μοι,

τίνος δὲ καὶ γῆς ὁρᾶς δυσβά-
τιον,

ἥκας; σαφῶς μὲν οὖν, ὡς ἐν
δουλίᾳ.

Α. γ. πρῶτον μὲν ἔλεγον πέντε
βαθμῶν κλίμακα,

ἐν τῶν βίμωσιν διαλύτῳ σιν
ἀρμυαῖς,

Duros & inuios reliqueris, explica,

Clareq; refer, ut celeritatem intelligam.

N V N. Quinque graduum scalas reliqui primitus,
Tremulas quoque, luxatis trabium compagibus.

Cunctas, ut aduerterem si
quis tuam (re coleret,
Potentiam non debito mo-
Aliosq; tuarum, ui manuum
sat repperi

Regina domitos, mēte bona
quiescere.

Isti sed audaces duo, confi-
dencia

Freti sua nō desierūt dicere
Ac deicere, uim tuam uene-
rabilem

Non esse, sed exortem uo-
lunt mortalium

Te generis ac uitæ. Reli-
gans igitur pedes

Mox fascijs, uehementer ap-
properans, die

Iam denique quinta ueni,
lassus itinere.

Nam tota ferme duo stadia
pertransij.

P O D. Quàm subitus a-
des ô nuncie uelocissimè?

Sed cuius obsecro regionis
terminos

Deinde

ὄψιν με δέχεται κορυβαλλῶ-
 δδὲ πίδαρ,
 πηλὴρ οἰ ταρσείοις αὐτῶν δὲ
 κρέμασιν.
 ὅπρ' εἰκονύσας ἰχθυοῖν ἀλγι-
 νοῖς ἰγῶ, (δὴν
 ἰσχυρὸν μέτω χάλεξιν ἀσέβῳ δ'
 καὶ δυσπάτητον ὄξισιν κινῆσι
 λίθων.
 μὴδ' ὡς δλίδω πορπισῶν λά-
 αῖς ὁ δλῖς,
 ἰσχυρὸν δὲ τὸ πρῶτον, δλίδω
 τὸ δλῖς
 ἰσχυρὸν ἐπίσσω πηλὸς ἀδῖξῃ
 σφυρῶ,
 δλῖς πορπισῶντι νότιον ἰκμι-
 λῶν ἰδρῶς
 ἔρρει, βάσιν με σαθρὰν ἰκμι-
 λῶν. (κμκνῶτα
 ὄψιν με δέχεται πᾶν δλῖμας κα-
 πλατῆα μὲν κίλινον, ἀλλ'
 ἐν ἀσφαλῆς.
 τὰ μὲν γὰρ ἰσχυρὸν, τὰ δ' ἰκμῶν
 ἰχθυόματα
 ἡπιογῶ, ὡς ἀγκυρῶν, ἰσχυρῶ
 ῥίχων.
 ἰγῶ ὅς τοι δὲν ἰλαφρὰ κηφίω
 πίδαρ,
 δλῖμας ἰκμῶν ἀσέβῳ πῶ-
 ρων τῶν,

Deinde sternax me excipis
 mox area, (pulsibus.
 Duris renitens ad pedes imo
 Quod iter ubi confeci graui-
 bus uestigijs,
 Stratam filicibus ingredie-
 bar semitam, (ram,
 Itaq; scrupulis acutis aspe-
 Hinc incidens in lubricam
 planam uiam,
 Dum propere progredi, so-
 lutum retrahit
 Calces malè firmas illic
 cœnum retrò,
 Quà transeunti liquidus è
 membris mihi
 Sudor fluebat, a ger ut fes-
 sum gradus
 Deficeret: inde lassus omni
 corpore,
 Latam quidem, ast tutam
 minus infisto uiam,
 Varijs & hinc & inde me
 uehiculis
 Vt currerem cogentibus &
 urgentibus.
 Quare celeriter subleuans
 segnem pedem,
 Transuersus occursum fugi-
 ens, cessi loco,

ἕως ἀπλῶν παραδράμῃ ῥοχῶ
λατῶ.

μύτης γὰρ ὡρ σὺς, ταχὺ ῥί-
χιον ἔκιδρον.

Πο. ὃν αἰς μάτλω, βίλτισι, πρῶ-
ξις ἢ δὲ σοι

δρῶν· τίπρακτῇ, τῇ ᾗ σὺ πρὸ
θυμῆς

ἰαχοίμῃαις ἀντισπῆκῶς χά-
ειν. (τόδῃ,

ἔγω δὲ σοι δώρημα θυμῶδῶς
ἱεῖς ῥιπτίας παρὰ σὴν ἑσθῶν
πόνων.

ὑμᾶς ἤμιαροι καὶ τοῖς ἰχθί-
ταις,

τίνας τίς· ὅντος, καὶ τίνων πε-
φονέτος,

πειμᾶτι ποδᾶγρας ἀνθαμῖ-
λαῖσαι κρᾶται,

ὅτῃ δὲ ὁ Κρονίδας εἶδεν νεκρῶς
βίαι·

λέγει, ὃ Λάκιστοι· καὶ γὰρ ἑσθῶν
ἰγῶ

ἰδῶμαι πλάτης, καὶ γὰρ ἰπὶ
σαντῇ σεφοί.

Πρίαμ· ποδᾶγρας, ποδᾶ-
γρὸς ὡρ ἐκλήβετο.

ἔθαν· δὲ Ἀχιλλεύς, ποδᾶγρὸς
ὡρ, ὁ Πηλεΐς.

Perijt Achilles podagricus ille Pelei.

Donec citis quadriga trans-
ret rotis.

Mystes enim tuus nequibam
currere.

P O D. Non gratis hæc re-
stet tibi res gesta sit,

Mi nuncie. tuæ nanq; prom-
ptitudni

Parem rependam gratiam
precio pari.

Atque hoc adeò gratum tibi
sit premium,

Posthac triennio semel mo-
dò leues

Tentare te nostros dolores
perferam.

Sed uos scelesti, dijs ὦ
inuisissimi,

Quinam, uel à quibus paren-
tibus editi, (tentia,

Audetis obniti podagræ po-
Cuius superare uim nequit

Saturnius?

Heus dicite pessimi: quoniā
heroas ego

Quamplurimos domui, sapi-
entes ut sciunt:

Priamus pede celer ille, cas-
nitur podagricus.

Βελλεροφόντης, ποδαγρὸς
ὦρ, ἰακτόρφα.

Οὐδὲν δυνάτης, Οἰδίπυς, πο
δαγρὸς ὦρ.

ἐκ τῆ Πηλεπιδῶρ, ποδαγρὸς ὦρ
ὁ Πηλεΐδης.

Ποῖαυτῶ ὦρ, ποδαγρὸς ὦρ,
ἔρχε σόλκ.

Ἄλλῳ ποδαγρὸς, Θεσσαλῶρ
ὦρ ὑπεμῶρ,

ὅς ἐπέπρῳ πρῶτος Πρωτσίλαος
ἐν μάχῃ,

ὅμως ποδαγρὸς ὦρ, καὶ πονῶρ
ἔρχε σόλκ.

Ἰθάκῃς ἀνὰ πηλ, Λαερτιάδῳ
Οδυσσεῖ (ῥυγόνος.

ἔγῳ κατὰ πρῶτον, ἐκ ἀκροῦ
ὡς ἔτι χαίρεισιν τῶν, ὡς δυσδαί
μονος.

ἰσὺν πᾶσι δὲ κόλασιν, οἷς δὲ
δράκῃ.

Ἰα. Σύροι μὲν ἰσμερ, ἐκ Δαμῶ
σὺν τῷ γίνε.

Ἰαμῶ ἢ πολλῶ, καὶ πρὸς κρᾶτος
μῆροι.

γῶν καὶ θάλασσαν ἐφίπομῃ
πλανώμεροι,

ἔχοντες ἢ χρίσμα παρὰ ποδαγρ-
τον τίς,

Ἄβημις αὐτὸν ποδαγρὸν ἔδωκεν,

Et Bellerophontes podagri
cus me pertulit.

Podagricus & Thebanus
erat dux Oedipus,

Et ex Pelopidis podagricus
erat Plesthenes:

Et filius Pœantis etiam po-
dagricus (alius celer

Dux præfuit classi. fuit &
Dux Thessalorum, qui si-

mulatque prælio
Victus ceciderat Protefila-

us, præfuit
Classi, podagricus licet &

ager foret.

Ithacæ quoque principem
Laertæ filium

Vlysses, ego, non spina ne-
cui trigonos.

Nunquam ergo gauisuri ô
calamitosissimi,

Pœnâ patiamini meritis me-
stris parem.

M E D. Syri quidem gene-
re Damasceni sumus:

Multa fame uerò coacti &
inopia,

Terram & mare peragra-
mus, errantes, uagi.

ἐν ᾧ παρηγορεῖσθαι ἀλγύντων
 πό. τί δὲ τὸ χρίσμα, καὶ τίς ὁ
 σκόπος, φράσον.
 ΙΑ. μὴ τῆς μεσιγᾶς ῥῆμα ἐν
 ἐμῇ φράσει,
 καὶ λοῖδοις ἀνύσκοντο ἐν το-
 λῇ πατρὶς,
 οὐκ ἔταξι κούθειν φαρμάκῳ μέ-
 γα δίνω,
 ὃ καὶ σὶ πάσης οἰδῶς ὄγγει-
 μενέτω.
 ΠΟ. αἶτ', ὃ κατάρταται, καὶ κα-
 κῶς ἀλέμηναι,
 ἔτι μ' τίς ἐν γῇ φαρμάκῳ ἀρᾶ-
 σις τίσκει,
 ὃ χειρὶ οἰδῶς τίνω ἐμὴν πᾶν
 σαι βίω;
 ἀλλ' ἴα τίνδε σύμβουλον σου
 θύμινα,
 καὶ παρὰ σωματι, ἅτε φαρμά-
 κῳ δίνω
 ἐπὶ στήθεσιν πίφουκεν, αἶτ' ἐμὰς
 φλόγας.
 Αἰδοῦ', ὃ σκυθρωπῶς, πάντε-
 βον ποτὶ μέλας.
 βιάσονται, παύσειν τῶν ἐμῶν
 βασχυνμάτων,
 πλάσσειν ἄσπερον. καὶ οὐ μὲν
 πρὸς δὲ μ' ἀνέρεθ'

Per hoc mala consolamur
 egrotantium.

POD. Cedo, quod unguen-
 tum? quis illius habitus?

MED. Sacrum tacendi
 mihi iurandum datū,
 Me talia dicere tibi plane
 non finit,

Nec ultimum morientis edi-
 tum patris,
 Qui iussit hanc celare nos
 uim pharmaci,
 Quod sciuientem te quoque
 scit comescere.

POD. An igitur, ὃ exe-
 crabiles, male perditū,
 Vilius usquam tanta uis est
 pharmaci,

Meam quod inunctum uim
 sciat comescere?
 Sed sine, paciscamur age ta-
 li fiedere,

Et experiamur anne uirtus
 pharmaci (mea mea.

Futura sit superior, an flammā
 Huc ὃ seuer a statim undi-
 que conuolantia

Tormenta, praesides mea
 uasania, (firmis

Ocyus adeste, tuq; soleis ire
 Pedumq;

φλέγματι τάρσος, δακτύλων
πιδῶν ἄχει·

σὺ δ' σφυρίσ ἱμβαίνῃ, σὺ δ' μη
ρῶν ἄπο,

ἔς γόνατα λαβὴ πικρῶν ἰχθῶ
ρων βάσις, (ῥίτι.

ὕμῃς δ' χειρῶν δακτύλους λυγί
βά. ἰδ', ὡς ἱταξας, πάντα σοι

διδράναμεν.

ἑάντ' ἑοῦντοδ' εἰ ταλαίπυροι
μῆλα,

ἅπαντα γῆα προσβολῇ τριβλῆ
μῆλοι.

πο. φέρετ', ἅξινοι, μάθε μὲν ἅ
βικίτατον,

ἂ χειρὶν ὑμᾶς φάρμακον
τόδ' ὀφιλῇ.

ἔς γ' σφῶς τόδ' ὄζον ἀντί-
ξερῖμοι, (μειχθόντες,

λιπῶσα γῆαν, ἄς μυχῶς ἅ-
δισθ', ἀφανὺς, πύματ' ἅταρ

τάρσος βάθου.

ἰα. ἰδ', κίκριται, καὶ χαλῆ φλο
γῶν ἀόνων.

οἱ μοι παπαί γι, ἱάρομαι, δὶδλ
λυμαι,

ἅπαν πῖπαρμαι γῆον ἄσκη-
πω κακῶ.

Podagricus. Heu prob dolor, heu tabesco miser atq; pereco.
Omnia populatur membra mea cæcum malum.

Pedum, sub ipsos usque digi-
tos urito:

Tu calcibus insili, profun-
dam tu riges

A fœminibus ad genua ta-
bem felleam:

At uos manuum repente fle-
Etite digitos.

T O R. En imperata sin-
gula tibi fecimus.

Iacent, miseriq; clamitant
grauissimè,

Per omnia torti membra tu-
is complexibus.

P O D. Nunc agite ô ho-
spites, uideamus optime,

An illitum uos nunc muniet
hoc pbarmacum.

Nam si palàm aduersum fu-
erit illud mihi,

Mundum relinquens, abdi-
tos terra sinus

Subibo, & infimos abyssos
Tartari,

Obscura & ignota omni-
bus mortalibus.

M E D. En unximus, leuat
neque dolores tamen.

ἔ Ζεὺς ἱερᾶν τούτων αἰῶν
βίλῃ.

ἔ δ' οἷς δαλῶσιν ταῖα μαινεται
λευνέων.

ἔ δ' οἷς σφραγίσθαι καὶ λαμπρὸν τόσον
βίαν.

μή κάρχαρον περὶ μὲν δῶμα
Κέρβερος;

μή τις ἐχιδνὴς ἰὺς ἀμφιβόσκῃ
ται,

ἔ διαδρεχθῇ ἰχθῶρ λευγαύρῃ πᾶσι
πλῆ;

ἔ κ' αὖθις αὖθις φάρμακον γὰρ
ἔτ' ἰμὸν,

ἔτ' ἄλλο δύνωται σὸν ἀναχακίῃ
σας ἀρέμον,

ψύχοις ἢ πάσαις πᾶσι ἔνθ' ὅπου
νικᾷς βροτῶν.

πο. πᾶσι τὰ δὲ βάσανοι, καὶ πᾶσι
νικᾷς μειώσασθαι

ἔ μετανοούντων αἰς ἐμὴν ὄρεον
μολᾷ.

γινώσκω τὴν πᾶσι τις, ὥς μὲν
νικᾷς βροτῶν

ἔτι γὰρ ἔσας, φαρμάκοις ἢ
πᾶσι βροτῶν.

Non Iuppiter fert tale telus
fulminis,

Non ulla sic procella seuit
aequoris,

Non impetuosus tanta vis est
turbinis.

An asperos sustineo morsus
Cerberi?

Num uirum Echidnae mem-
bra mea depascitur?

An tunica sanie tincta Nes-
si sanguinis?

O dea misererere: nam neque
meum pharmacum,

Nec aliud inhibere poterit
cursum tuum:

Victrix sed omnium omnia
bus es suffragijs.

P O D. Desinite nunc tor-
menta, dolores cedite:

Mecum quia coepta litis il-
los pœnitet,

Et norit unusquisque me so-
lam omnium

Illachrymabilem & imme-
dicabilem deam.

C H O R U S.

Hexametri μέτροι & Anapaestici Dimetri.

Χα. ἔτι Διὸς βροντῶν Σαλμὼν
ἔτι ὕμνος βίαν,

Non vis k Salmonei contem-
dere cum tonitribus,

Ausa

ἦν ἔθαι, ψολόγῃ δαμῦσαι
 διῶφρῖνα βίλει.
 ἦν ὀρίσας ἰχάρη φοιβῶ Σάτυ-
 ροι Μαρσύας,
 ἀλλὰ λιγὺ φαίρει κένυς πορὶ
 δέρμα πίτυς.
 πίνῃσι δ' ἀμνηστον δι' ὄρεν το
 κὰς ἔχει Νιδῶ,
 ἀλλ' ἔτι μυρομένης προχέει πο
 λὺ δάκρυ Σιπύλῳ,
 Μαυονία δ' ἀράχην Τριτωνία
 δ' ἔλθον εἰς ὄρεν,
 ἀλλ' ὀλίσασα τύπον, κὺ νῦν ἔ-
 τι νήματα πλίνει.
 ἦ γ' ἴσον μακάρων ὀρίσας θρά-
 σος ὄρεϊ μόρσιον,
 ὡς Διὸς, ὡς Διὸς, ὡς Πάλλ-
 αδος, ὡς Πυθί.
 ἦ πῖον, ὡς αὐδῆμι φίρις ἄλλο
 γημα Ποδάγρα.
 πῶρον, ἰλαφρόν, ἀδριμυ, βρα-
 χυλαβίς, αὐδῶδων,
 αὐφορον, αὐκλυτον, ὀλιγοδρα-
 ρίς, οὐπερίπατον.

πολλὰς

Ausa Iouis, pœnas euadere
 salua potuit:
 Verùm animo repressa, re-
 penteq; fulmen Dei
 Fumigero Stygias detru-
 dit iſta ſub aquas,
 Nec ſatyru Phœbo congreſ-
 ſus Marſya tulit
 Inde uoluptatem, cum diris
 pit undique cutem
 Pythius illius, non præmia
 grata referens
 Litis habet memorem, luo
 Etu quoque facta Niobe
 Namq; et adhuc lugēs Sipy-
 lum rigat uda lachrymis
 Mœonis in ad lites Ara-
 chne, quia Pallada uocat
 Perdita, nūc ſcelus id teſtan-
 tia ſtamina plicat.
 Impar enim eſt diuorum af-
 ſectibus humana uis:
 Vt Iouis, ut Latona, ut Pal-
 lados, ut Pythi.
 Mites ergo feras cruciatum
 atque faciles,

O celebris, cunctisq; locis dea nota Podagra,
 Ferq; leues, & acutos, & breuiter noxios
 Abſque dolore, nec intolerabiliter, bene ſuos
 Qui teneant fines, ſint exiguumq; ualidi,

Tit 5 Quiq;

πολλὰ μορφαὶ τῶν ἀτιχοῦν-
των.

Μυλῖται γ' ὀνύχου καὶ τὸ σὺ-
νθετόν.

τὰς ποδαγρῶντας παραμυ-
θεῖται.

ἔθ' οὐδ' ὀνύχου, ὃ συναναύκληροι
λέγουσι.

ὀνύχου, αἱ τὰς ἀποκρίνεται ἐκ τῆς
λῆθης.

τοῖς δ' ἀδελφεοῖς πόδ' οὐκ ἔστι
διός.

πᾶς ἀν' ἑλπίδι τῶν πασχόν-
των.

ἑμπαίξιμ' οὐ καὶ σκωπῶμι
ν.

τοῖς γὰρ ἑστὶν τίς τις πρᾶγμα.

Quisquis es hic cui morbus grauis est,

Te ludi rideriq; feras.

Nam hæc huius ludi natura est.

Quiq; gradum non impedi-
ant facientibus iter.

Multa sunt formæ misero-
rum,

Sed podagricos soletur
morbi

Exercitium et consuetudo.

Quare æquanimitèr nobi-
scum

On quotquot in hac estis
naui,

Cruciatu ex animo eijci-
te.

Quòd si quæ placeant, non
fiunt,

Bt iter non placitis dij inue-
niunt.

GILBERTI COGNATI

Annotationes.

a Podagra.) Morbus est qui initium à pedibus sumit, unde etiam nomen accepit. ποδαγρᾶ autem laqueum significat, quasi ποδὸς ἄγρᾶ, id est pedis captura. b Cocyto (sata.) Podager Podagram Cocyti filiam nominat, articularis morbi dolores impiorum cruciatibus non leuiiores esse subindicās. Aetius Serm. 12. ex cruditatibus ebrietate immoderato ac intempestiuo rei Venereæ usu, podagram nasci scribit. Extat incerti auctoris epigramma in fine libri 2. Epigram. Græcorum,

rum, in quo inuenies Podagræ naturam scitissimè descriptâ, nempe quòd unguentis, quòd uino, quòd coronis gaudeat, quarum rerum omnium inopia laborant pauperes. Quæ de causa τῆς πωνίας χέλιον οὐδὲν auersatur, hinc μισοπλήχον appellat, id est, odio habentem pauperes, & tantum in locupletum ædes diuertit. Podagram hodie diuitum morbū uulgu quoque nostrum appellat, qua tamen eorum diuitiæ domantur, cū quibus abundant, frui nequeunt. Sed hoc loco libet ascribere Podagræ & Aranæ apologum, à Cæl. Secundo Curiōne nostro in suo Araneo cōfictum. Aranæ olim peregrè proficiscenti se Podagra comes adiunxit, tametsi passibus ambiguis admodum ægrè illam sequeretur, iamq; diei unius itinere confecto, constitutū inter eos est, ut diuersum hospitem utraq; experiretur. ac Aranea oppidum ingressa, ueteris adhuc memor hospitij, in opulenti cuiusdam spaciosas ædes diuertit, ubi statim sua incipit tapeta, aulæq; præpandere. adfuerē protinus furæ quædam conuertentes, & quicquid crudita operatione texebat dissipantes, adeò, ut uix oculatas trygodæmonum scopas posset euadere: misera planè, quæ in tanta rerum omnium affluentia sola egebat, atque in tam amplis atrijs ne angulum quidem tutum inueniebat. Podagra uerò pedibus capta, cū ultrà progredi nequirit, in primas se eius oppidi casas dedit: ubi nil non miseriarum experiri, apponi cœnaturienti panis ater cum holuscūlo uix sale condito: in potum uappa propinari, nisi è proximo riuo petere mallet, undè sitim restingueret. Sic igitur accepta, lectum sibi poscit exhiberi. Torus ille pro plumæa culcitra, stramine plenus ostenditur. In eo suspirans & gemebunda, se utcūq; componit. Sed ô quàm malè membris mollibus & delicatis, cū tam horridis stragulis, tam duris & barbaris uillis conuenit. Orto igitur angustō illo fidere, quod omnia patefacit, Aranea pariter & Podagra rursus conuenerunt: & prior Aranea magnopere de diuitis illius barbarie conquesta est: Podagra contrà de hospitis sui egestate, duroq; uictu multa commemorat, Irum cum appellitans. Aranea commontrat liuidas uibices, quas senticosa sulcratenellæ cuticulæ impresserant. Quæ de re posteaquam maturè deliberatum inter ipsas fuit, in hanc pedibus sententiam iucrunt, ut Aranea deinceps pauperum tabernas

bernas & tuguria, podagra uerò diuitum aulas, regumq; turres incolet. Itaque Podagra instituti nequaquam immemor, pedetentim numosi cuiuspiam domum ingressa, ad obseculi pedes procubuit. quam ubi conspexit hospes humanissimus, Dij boni qualenitate, quib. nominibus excepit? Substernuntur olorinæ culcitæ, puluinis, toralibusque Milesijs cubilium fulcra replentur, feruet culina, omnes sunt in officio ministri, qui dapibus mensas onerent (ut Poetæ uerbis utar) & pocula ponant. Huc capi pingues atque altiles phasiani, pationes, coturnices, turtures, ficedulae, & aues illæ quæ binis superbiunt cordibus, conuolant: rhombos, scaros, silurosque pretereo. Lucrina item conchilia, Abidena, ostrea, & quicquid mare lautum & delicatum mittit. Huc uina candida, nigra, purpurea, rubella dulcia, tenera, austera, Cecuba Falerna, Chia, Cretica plenis craeris infunduntur. Taceo mensas secundas à Tarentinis allatas. In summa nihil deliciarum, nihil cupediarum ac uoluptatum non exhauritur, ut tam potens dea (est enim Podagra Bacchi Venerisque filia) cum sororibus suis Chiragra atque Gonagra, molliter quiescat. At Aranea pauperis domum laxa petit, telas orditur, extrinse manibus & pedibus incumbit, uenatur nullas insidias, nullius iam formidat insultus, (ut dicam breuiter) uacua in aula dominatur. ac ne erga hospitem suum ingrata uideatur, cum à Podagræ insidijs (est enim bellua illa admodum insidiosa, ut quæ nomen non raro mentiatur, humique serpat) securum tutumque reddit. Si quando tamen Aranea aliud agente, seu callida, seu frigida in ædes irreperit, haud diu potest cum Aranea consistere. Non igitur mirentur diuites ociosi, si uarijs, & hoc uno præcipue morbo affecti sæpe decumbunt: cum nec medicum, nec uera medicamenta admittere uelint, laborem, industriam, frugalitatē. c Corybantes.) Cybeles cultores fuerunt, qui sacro correpti furore cymbala pulsabant, alios item in similem agentes rabiem. d Hirundo.) Hirundo sola auium in tectis uersatur, nullam adferens utilitatem: plus enim inepto garritu tædij adfert, quam uolupratis. Est .n. minimè canora, sed molesto quodā stridore obstrepit. e Bacule.) Baculos ferunt Podagræ quibus sustentantur. f Quam nulla thura.) Podagram nulla ratione posse curari, plerique putarunt. De quo ingeniosus poeta;

Solueret

Soluere nodosam nescit medicina pedagram.

g Nil nisi plorare.) Notum est Græcos ita loqui solitos, ut plorare iuberent eum quem à se contumeliose diuiterent, ut pluribus annotauimus in prouerbio. Præter plorare nihil. Aristophanes in *παιδοις*: *ἔγω γὰρ οἶμαι* (sup. *ἀγῶνας*) & infra: *καί τις ἔγω γὰρ οἶμαι* *ἀγῶ*. Lucianus usus est hac uoce in primo Nericorum dialogo. h Aten enim.) Ate dea noxæ, damni & turbarum, quæ *ἀναφύει καὶ ἀπρίσκει*, id est, ualida & uelox, longè antè præcurrit, & tam multa suscitât mala, ut ijs sanandis *ἄλλα* ponè sequentes nunquam sufficere possint. i Nodis gaudens.) Nodosa ab Ouidio & Horatio appellatur, ab alijs lapidosa, propter tumores, qui in modum lapidis indurantur. k Salmonci.) Salmonæus Acolis regis Elidis filius, quum diuinos honores petulantius quæreret, Iouemq; struictio xneo ponte, tonando & iaciendis fulminibus imitaretur, ab eo fulminatus in infernum detrusus est. Vide Virgil. lib. 6. *Aeneid.* & quæ ascripsimus in principio Timonis. m Mæconis ad lites Arachne.) Puella quædam Lydia olim fuit, nomine Arachne, quam Minerva nendi omne, suendi, texendiq; artificium docuerat. quibus dotibus illa superbiens, negabat se à Minerva doctam, ac eò processit arrogantix, ut Palladi se non uereretur xquare, deamq; in certamen uocare. Idcirco indignata Dea uenit, uirginemq; acriter oburgata, opus miris imaginibus intertextum ac uariū radio discidit. Quod uirgo xgerrimè ferens, laqueo uitam finire decreuerat. Sed Pallas illius casum miserta, non quidem statim eam mori uoluit, sed ita tenuissimo funiculo pendentem in araneam transformari:

Atque ita niue quidem, pende tamen improba, dixit,

Lexq; eadem pœnæ, ne sis secura futuri,

Dicta tuo generi, serisq; nepotibus esto,

Mæonis, &c. --

Nam Lydia aliter uocatur Mæonia. Ouid. lib. 6. *Metamorph.*

Mæoniaq; animum satis intendit Arachnes.

n Quotquot in hac estis naui.) Id est, in communi morbo & periculo. Siquidem ad eos, qui eodem uehuntur nauigio, periculum naufragij communiter pertinet: neque magnopere refert in prora sint, an in puppi, an in carina, cum nihilo magis ab-

gis absint à discrimine. Cicero Epistolarum familiarium secundo ad Curionem: Etsi ubicunque es, ut scripsi antea, in eadem es naui, tamen quodd abes gratulor. Idem alibi: Hoc miror enim, quororūque, quenuquam hominem ita pessundare alterum uelle, ut etiam nauim perforet, in qua ipse nauiget: hoc est, ut rempublicam euertat, cum qua sit etiam ipsi pereundum. Aristophanes in Vespis, *πρὶ τῆς πόλεως γὰρ ἴσι, τοῦ σκαφῆς ὅλας*, id est, de ciuitate est, naue de tota puta. Est autem familiare poetis à nauibus ad Rempublicam similitudinem mutuari.

Ο Κ Υ Π Ο Υ Σ.

Ο C Y P V S:

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

Ωκύπυς, Ποδαίρις καὶ Ἀσασίας υἱὸς ἱγνέτο, κάλλι καὶ
διωάμει διαφύρον, γυμνασίων τὴ καὶ λιωγισίων μὴ ἀμιλῶν.
πολλάκις ἢ διωρῶν τὸς ἰχομελὺς ὑπὸ φιλίᾳ γὰρ ποδάγρας,
καταγύλα, φάσκων μὲν ἴσως εἶναι τὸ πάθος. ἢ διὸς τείνω
ἀγαναστῆ, καὶ διὰ ποδῶν ἀτρίχα, τῶ δ' αὐτόνως φέρονται,
καὶ ἀρνημὲν, ὑπὸ ἰσως τίθεται ἢ θύος. Ἡ μὲν οὐκὼν τὸ δρᾶ-
ματὶ ὑπὸ κηται ἰρ Θύβαις. ἢ ἢ χερὲς σωίστηκα ὃς ὑπὸ κη-
ρίων ποδαγρῶν, σωλιγχόντων τὸ Ωκύπυς. Τὸ ἢ δρᾶμα τῶν
πάντων ἀτάων. Τὰ δ' δρᾶματὶ πρόσμπα, ποδάγρα, Ωκύπυς,
Τροφὺς, λαφὺς, Πόνος, Ἀγγίλ.

V Ocypus Podalirij & Astasiz filius fuit, pulchritudine ac uiribus præstans, gymnasiorumque & uenationum in primis studiosus. Hic cum sæpe uideret eos qui à rigida Podagra detinerentur, irridere illos cœpit, dictitans nihil esse prorsum, cur illi tantos dolores præ se ferrent. Indignatur itaque dea; ac pedes illius inuadit. Qui cum ab initio constanter ferret;

ac morbum detrectaret, tandem à dea totus prosternitur, & supinus decumbit. Scena quidem, siue actio fabulæ apud Thebas esse intelligitur. Chorus autem ex popularibus eius loci podagricis constituitur, qui omnes Ocypum pariter coarguunt. Fabula est ex ijs quæ pro ualde urbanis habentur. Interlocutores fabulæ sunt. Podagra, Ocypus, Nutritor, Medicus, Labor, Nuncius. Proloquitur autem Podagra. Poema imperfectum & mendosum est, & ut Erasmus addit, ne micam quidem Lucianici salis habens.

Προλογίζα ὁ Ποδάγρα.

 Εἶν' ἢ ἰν' βριταῖσι,
 ἢ δυσώνυμοι
 Ποδάγρα ἱκκλημαί,
 λαὸν ἀνθρώποις·
 ἄδωμ' ἢ νοσίνουσιν τὸς πό-
 दाας βρόχοις,
 ἀφ' ὁροισιν ἀσδραμῶσα, μὴ νο-
 μέν.
 γὰρ ἢ τὸς πλεονέκτας ἔω' ἰ-
 μῶ,
 καὶ μὴ λίγιντας ἀφ' ἡμῶ τῆς
 συμφορᾶς·
 ἀλλ' εἰς ματαίαν πρὸς φασιν
 ὀξυπελὺς·
 ἀπαι γὰρ αὐτὸν βυκολῶ ψυδο-
 τομῶν,
 ὡς ἰσοσηκὺς, ὃ πρὸς νόσας
 τοι βράσιμ,
 λόγῳ φίλοισι, μὴ φράσας τίω
 αὐτίαν.

ὁ μὴ

 Ravis hominibus,
 & inauspicatè
 nominis
 Podagra uocor, mortalibus
 dirum malum :
 Quæ uinculis adstringo ner-
 uorum, pedes,
 Ingressa clàm sub artuum
 compagines.
 Ridere uerò soleo eos quos
 torqueo,
 Dum proloqui ueram malè
 causam haud uolunt,
 Aliamq; fictam in promptu
 habent, qua se tegant.
 Quilibet enim se decipit mæ-
 dacio,
 Luxatum alicubi, aut graui-
 ter allisum pedem
 Dum dictitat, ueramq; causam
 suppressit.

Quod

ὃ μὴ λίγη γὰρ, ὥς δοκῶν λα-
 θᾶν τινὰς,
 χρεὼν ὃ δὲ γ' ἔρπων μίλυνά,
 ἡδὲ μὴ θίλῃ.
 καὶ τότε διαμαρτύνει, ἐνομάσας
 με τέννομα,
 πᾶσι θρίαμβόν, ἡμὲν δ' ἀστρακτῆ
 φίλοις,
 πόνον δὲ μοι σωδρόγος ὅστις ἔ
 λακκῶν.
 ἐγὼ γὰρ ὁ δεινὸς αἶμα τότε δίχας,
 μέντοι.
 οὗτ' ἔρ δ' ἀκνεί με, καὶ φρενῶν
 λαθ' ἀπ' ἑστῆ.
 ὅτι τὴν ἀπασιν αἵτιαν πόνον
 κακῶν,
 ἀδᾶς κακῆργοις λοιδορεῖ βλα-
 σφημίαις,
 ἀλλὰ κατ' ἡμῶν πέμπας δι-
 σφύμας ἀράς,
 ὥς διαμὸν ἑλπίσαντο δὲ ἰκνῶν
 γὰρ ἡμῶν.
 οἱ ταῦτα φλυαροῦν, καὶ λίγη τίς
 ὃ χάρις
 πάρεμι, μὴ φέρσας τίνω ἡμῶν
 χολῶν.
 ὁ γὰρ δόλων γρηναῖον, ὁ θρα-
 σὺς Ωκυππε
 φρενῶν καθ' ἡμῶν, καὶ δεινὸν αἶμα
 μίτι λίγη,

Quod enim ipse celat, & la-
 tere alios cupit,
 Hoc tempus inuito arguit eō
 post tamen:
 Ac tum domitus, ueroq; no-
 mine me uocans,
 Gestatur ab amicis, triumphus
 phus omnibus.
 At uero ad hanc rem adiu-
 tor est Labor mihi.
 Neque enim sine hoc ego so-
 la quicquam potuero.
 Proinde mordet me illud,
 & praeordia
 Tangit mihi, quod cum ille
 caussa sit omnibus
 Malorum, & omnes excru-
 ciet; nemo tamen
 Incessat ipsum maleficis cō-
 uicijs,
 Sed ab omnibus (ita est de-
 mentia)
 Me prosequuntur imprec-
 ationibus,
 Quasi hoc mea modo effu-
 gere possint uincula.
 Verum quid ista nugor, &
 non protinus
 Qua gratia buc adhaenerim
 ad nos, proloquor,

ὅς δ' ἔσθ' ἀργυρῆς, ὡς γὰρ δὴ
 ἀνυμνῶν,

καὶ τίδ' αὖ τῆτον ἀθροάπαι-
 τον εὐσέχους,

ὡς ἡ ἰσθμῶν, καὶ δὴ πάλιν
 δὲ τυχεῖν.

ὅς δ' ὁ δεινὸς πόντος ἔχει λι-
 πὸν τέκνον,

καὶ τίς βᾶσις νυγμῶσι φε-
 ρῇ τίς κἄν,

ὅς δ' ὡς δρόμοισιν ἢ πάλιν πλά-
 ξας ἔχουσιν,

πλοῦτος γόροντα, παιδαγωγὸν
 ἄβλιον,

καὶ κλίσχολον πόδα τίνας ἰ-
 χθυόεντα,

δύσλως αὐτὸς ἐν δόμῳ προ-
 σέρχεται.

ὅς δ' ὁ δεινὸς κατὰ πο-
 δῶν εὐτὶς παρῶν,

ἢ καὶ μῆτις, ἢ βία, ἢ πα-
 τὶς πόντος;

ἢ ἄνθρωπος ἢ ναῦται, οἷα τεξέμενος ἄ-
 νθρωπος,

Sed biliosum agrè mouens captum pedem
 Progreditur infelix domo ipsius huc foràs.

OCYP. Vnde autem acerbus iste per pedes mihi

Sine uulnere improvius accidit dolor,

Qui neque gradi me, neque loco stare patitur?

Intendo uerò neruum, ut arcum olim solet

Iram euomens hanc intus
 omnem, ut est, meam?

Nam cursor hic (si dñs pla-
 cet) generosus,

Elatum animo prater alios
 Ocypus

Contemnit, & nullam esse
 me demens ait.

Ego autem, ut mulier, ira
 acerbè percita,

Illū uicissim acerbo & im-
 medicabili

Adorta malo, ut mos est
 meus,

Isti illic talum pedis certo
 petens.

Ac nunc quidem dirus la-
 bor locum eum tenet,

Plantamq; terebrat infimā
 stimulis suis.

At ille, ceu cursu aut palæ-
 stra offenderit

Pedem, magistrum decipit,
 miserum senem,

Vuu Laculator

βίῃ προήμπτω, καὶ λίγα
βιάσῃ,

τὸ τ' αὐτῶν ἰσχυρόν σοι.
καὶ χρόνον.

Τρο. ἵπαιρε σάντον, ὃ τίκτον,
καὶ κούρην,

μέπως με πῖπλων καταβάσ
λης σὺ χυλὸς ὢν.

Ω. ἰδὲ κρατῶ σε δίχα βάρυς,
καὶ πάρομαι,

καὶ τὸν πονῶντα πόδα τιθῶ,
καὶ παρτόρῳ

νιτωρῷ γὰρ αἰσχρὸν παίσιν
αἶν,

ὑπερήτας ἀδιώατο, γογγύ-
ζων γρόων.

Τρο. μὴ, μὴ τι ταῦτα μωρὲ, μὴ
με λισπόμεναι.

μὴ μ' ὡς νῖο νόμπαζε, τὸτ'
εἰδὼς, ὅτι

ἐν ταῖς ἀνάγκαις πᾶς γρόων
ὄξυ νῖο.

πᾶς λίγαντι, τὸ πόδας αὐ
ὑποσπάσω,

ἐστω ὁ πρῶτος, σὺ δ' ὁ νῖο
πῖπλος χαμᾶι.

Ω. κ.

Ac crede dicenti, ultimum hoc si subtraham,
Stabo senex, at tu iuuenis cades humi.

O C Y P. At tu, parum si offenderis, senex, cades,

Iaculator, inde dum sagit-
tas emouet:

Cogitq; tandem uis iniqua
proloqui.

Cedit dolentium ultimum
iam tempori.

N V T R. Attolle te ipsum
quaso fili, & alleua,

Ne forte concidens pro eo
atque claudus es,

Tecum pariter & me tra-
bus prouum solo.

O C Y P. En teneo te absq;
pōdere, & tibi pareo:

Aegro pedi insists, dolo-
remq; opprimens.

Nanq; iuniori turpe, pueros
inter, est

Obmurmurans minister, in-
ualidus senex.

N V T R. Ne ne quid huius
stulte, ne mihi obijce,

Ne fastuose me laceffe uti iu-
uenis, (qui uis senex,

Illud sciens, quod iuuenis est
Quoties necessitas & opus

hoc postulant :

μυδρὶ λήγοντὸς τίω ἀλάθει-
αι φίλων.

οὐδ' ἀσφαῖς ἀπαντα δὲ
ὁπὼν ὁ ἱελίξας ἱμνωῖς
διατρίφει.

Ἰα. ποῖ, ποῖ καθύρην κλεινὸν
Ωκύπερ φίλοι,

τὸν πόδα πονῶντα, καὶ βάσιμ
παραμύειν;

ἰατρὸς γὰρ ὦρ ἱκλυον ὑπὸ φίλου
τινός,

πᾶσχοντα δεινὰ τῶτον ἀσά-
τῃ πάθει

ἀλλ' αὐτὸς οὗτος ἰγγὺς ὀμμά
τυν ἱμῶν,

κῆται κατ' ἐνὸς ὑπὲρ βι-
βλημλῖ.

ἀσπάζομαι σὺ πρὸς διῶν, ηχοῖ
σὸν *

τί τῶτο, λῖξον Ωκύπου τά-
χα. *

αἰ γὰρ πάθειμι τυχὸν, ἴσως ἰά-
σομαι

τὸ δεινὸν ἄλγος, τὸ πάθος
τίω συμφορᾶν.

Ωκύ, ὁρᾷς με σωτήρη, καὶ πάλιν
σωτήρη;

σάλ-

Fatēdo ueritatem amico ne
mini.

At nunc uides ut cuncta
Quassansq; facile intorquet
huc illuc labor.

MED. At ubi, ubi repentiā
inclytum Ocypum, uiri,

Ex pede laborantem, ὅ
uacillantem gradu.

Medicus enim cum sim, ex
amico quoriam

Audiui eum uehementer af-
fici malē

Dolore, qui consistere pede
ipsum baud sinit.

Sed ipse hic propē iacet
ante oculos meos

Stratus supino per cubile
corpore.

Saluere iubeo per deoste,
ac tuum.

Quid istud Ocype? dic mihi
forsan

Si forte enim cognoro, for-
san remedium

Adhibebo tam sēuo dolori,
atque istius

Tantum mali causam leua-
bo scilicet.

OCYR. At me uides, cō Soter, ὅ Soteriche

Τυβα

σάπιγγ' αὐτ' ὄνομ' ἔχον,
σούτρουχι,

δανὺς πίν' αὐτῷ πῶδες δα
κνὴ κακῶς,

δαιλὺν ὃ βῦμα, λῆχ' ἀπλῶν τι
βῶ ποδὶ.

ια. πῶδες; τί παθών; μὴν
σου, ὃ ποῖω ῥέπῃ;

μαθών γὰρ ἀλίσθαισι ἰατρὶς
ἀσφαλῶς,

ἐρᾶτ' ὅσον πρίσασσι, σφάλματα
ὃ μὴ μαθών.

Ωκ. Ἀρόμωρ τίς; ἀσπῶν κ' ἢ τί
χρῶν γυμναστικῶν,

δανὺς ἐκλύγῃ ὑπὸ φίλων ἰ-
μυλίων.

ια. πῶς ἔρ' ἀπ' αὐτοῦ ἢ παρ' ἑσ-
φιγμινῶν,

τίπερ κατ' αὐτῶν, λῆχ' ἔχεις τίς
ἰμδουχίῳ;

Ωκ. ὃ γὰρ εἶγω τὰ δόματα τῶν
ῥιπιδίων,

δύμορφιαν ἄχρηστον ἄς ποιο-
λὸς καλλῶ.

ια. τί ἔρ' δὸκ' αὐτοῖς, κατακτῆ-
σω σε τὸν πόδα;

αὐτὸ γὰρ παρὰ σοῦς μοι, γιγνώ-
σκουσιν οἱ χεῖρ,

MED. Quid ergo tibi uidetur? incidam pedem?
Nam si hoc feres, scias licet quamplurimum

Tuba ipsius nomen gerens,
Soterichbe.

Sensus dolor pedem mihi ar-
rodit male,

Gressumq; timide facio, &
baud planum pede.

ME. Vnde, aut quid accidit
expedi, aut quibus modis?

Nam medicus audiens rem
ut est, dempto metu

Melius adit: non audiens, er-
rat ferē.

O C Y P. Dum genere cur-
sus nescio quo exerceor

Arti studeo gymnastica,
plagam tuli

Percussus à quodam meorū
æqualium.

MED. Cur tristis igitur
cessat inflammatio

Locum per ipsum? aut cur
neque imposuisti habes

Tinctas salubri fascias a-
sspergine?

O C Y. Quoniā baud amo-
ex lana illigata uincula,

Vt quæ afferant deformitao-
tem inutilem.

ὡς ταῖς τομαῖσι πλῆθος αἵ-
μας ἐχῶ.

Ωπ. ποῖσον, ἄνθρωπε, καὶ ἐν ὅσῳ
ῥῶν ἔχεις,
ἔν ὅσῳ δαίμων ἐκ πεδῶν παύ-
σει πόνον.

Ικ. ἰδὲ σιδερέϊ χαλκὸν ἐπὶ σί-
ρῳ τομῶν,
ἔξελκασ, αἰμὸς δὲ ψορ, ἡμιστρή-
γυνον.

Ωπ. ἰα, ἰα.

Τρο. σῶτ' ἢ τί ποιῆς; μὲ νό-
χαις σωτηρίας,
τελμῶς σιδερέϊσιν ἀκροῖς ἐπιβα-
λῶν πόνον,
μυθεύματα δὲ, προσφθόρας
κακῶν ποσὶ.

Ψευδὴς γὰρ ἐκλυθεῖς, ὦρ ἀκύνε-
ας ὄρεγ'·
ὃ γὰρ πάλαστρον ἢ δρόμοισιν,
ὥς λέγῃ,
ἀσκήσῃ ἐπ' αὐτῷ. ἔτ' οὖν γὰρ ἀκύνε-
μῶ.

ἤλθ' οὖν μὲν ὅρ' τὸ πρῶτον ὕγι' ἔ-
στιν δόμοισιν,
φαγῶν δὲ πολλὰ, καὶ πινὼν ὃ δυν-
ευσχέει,

καί-

Post autem edens multum, & bibens miser,

Exbauitiam tibi secādo san-
guinem.

O C Y P. Fac quicquid in-
uenire nunc nouum po-
tes,

Ut me hoc pedum dolore
quān cito liberes.

M E D. Et sectionem acu-
tam, & ariferrēam,
Cruoribibulam, semucurūā
infero tibi.

O C Y P. Heus, sine, sine.

N V T R. Soter quid agis?
ut ne tibi Soteria
Contingat ulla, qui facinus
istud facis.

Adhibere ferris atum labo-
rem sustines?

Malum quippe nil planē sciens,
infers pedi?

Falsus etenim audisti opera
quae audisti modō.

Nam neque palaestra iste,
neque cursu, ut dicti-
tat,

Certando laesus est. id ex me
ergo audias.

Principiō enim saluus qui-
dem uenit domum,

ἄλνυε θηρὲς καταπίων,
 ὑπνὸν μόνον,
 ἔπειτα νυκτὶς λυπνίσας, ἔ.
 κραύσσων,
 ὅς τε λαίμνι πλεγαῖς, καὶ
 πάντα φέβον λαθεῖν.
 ἔλξι δ' οἱ μοι, πύθον ἔχον κα-
 κλὴν τύχῳ:
 λαίμνυρ τάχα κρατῶν ἔξω πο-
 δὲς.
 πρὸς ταῦτα, νυκτὶς ἀεὶ κακὴ
 μὲν μόνον.
 ἐποῖα κῆρυξ θειθεύουσα τὸν πέ-
 δα.
 ἐπ' αὖ δ' ἀλκτωρ ὁμῶραν ἰσά-
 πισον,
 ἔτ' ἐπὶ πρὸς ὕλῃ, χῆρα θάϊς ἰο-
 μὸν περὶ αὐτόν,
 θρῆνων, πυρίαν, ἐπ' ἡμοὶ βῆ-
 ρον.
 ἂν πρὶν δὲ σοὶ κατὰ πῖ πάντ'
 ἰψύσσας,
 τὰ δ' αὖτὰ κρύπτωρ τῆς νόσου
 μυθήματα.
 Ωκ. γόρου μὲν αὖ τοῖς λόγοις
 ἐπλήττω,
 ἡσυχώμεν δ' ἐν ταῖς πάντα, με-
 δέειν δύνωμ.
 matus omnis semper est,
 Nil iactitans non, ast opere praestans parum.

Solus, super lectum cadens,
 somnum capit:
 Ac deinde noctu expergesca-
 tus occipit
 Clamare quasi perculsus a-
 liquo demone,
 Vt omnibus clamore eo in-
 cuteret metum.
 Dicebat autem, Vnde hoc
 malum mihi? heu mi-
 ser.
 Fortasse daemon potitur ali-
 quis pede.
 Noctu insuper solus quoque
 residens toro,
 Ceu praeco, lamentando pro-
 sequitur pedem.
 Ast ubi diem iam gallus ino-
 tonat tuba,
 Accessit, & tristem mihi
 imposuit manum,
 Plorans, febricitans, corpo-
 ri innitens meo.
 Tibi uero, quae dixit prius,
 mentitus est,
 Saeva haec uolens morbi te-
 gere mysteria.

Ο C Y P. Verbis senex ar-

ἰ γὰρ πονῶν τι, καὶ φίλοις ψου-
δῇ λίγων,
πεινῶντ' ἰοικε ματίχῳ μας
σμελῶ.

Τρο. πλανῶς ἀπαστας, ἅλλῃ
δ' ὅζ' ἄλλῳ λείπεις,
λίγων πονῶν μὲν, ὃ ᾧ πινῶς,
ἔγω λίγους.

Ωκ. πῶς ἔρφράσω σοι τ' πά-
θεις τίῳ συμφορᾷ;
πᾶσιν γὰρ, ἔδην οἶδα, πλὴν
πονῶ μόνον.

Ια. ἴσταν ἀφ' ἑμῆς δίχα πονῶ
τις τὸν πόδα,
πλάσσει τὸ λοιπὸν, οὐκ εἶλεν,
λεγνὸς λέγεις,
αἰδῶς τὸ δεινὸν, ᾧ σωρίζουκτ'
κακῶ.

καὶ νῦν μὲν ἀκμὴν εἶς. *
ἵππῶν δ' καὶ τῶν ἑτορῶν αἰγῶ
σης πόδα,

φίλων δακρύεις, ἦν δὲ σοι φρά-
σαι θέλω, (μὴ θέλεις
τὸτ' ἔσ' ἵππῶν, καὶν θέλεις, καὶν
Ωκ. τί δ' ἔσ' ἵππῶν γ', αἶπι, καὶ
τί λυγίστα;

Ια. ἔχει μὲν ἄνομα, συμφορᾶς,
γίμων διπλῆς.

Ο C. Quod illud autē? quòdue nomen habet? cedo.

N V T. Nomen quidem habet ἐ' duplici factum malo.

Nam qui dolet, falsumq; a-
micis differit,
Similis edenti mastichen sa-
melico est.

M E D. Deludis omnes tu,
aliaq; alijs implicas,
Dicens dolere te, aſt ubi do-
leas, tacens.

Ο C Y P. Quonā ergo pa-
ſto edifferā cauſſam tibi
Huiusce morbi, qui doleo
grauiter quidem,
Verūm nihil ſcio, niſi quòd
doleo modò?

M E D. Atenim abſq; cauſa
cū dolet aliquis pedem,
Poſthac inania uerba ſin-
git, ut lubet,
Sciens graue illud, quo im-
plicatus eſt malo.

Ac nunc quidem conſiſtis in
acie malis

Vbi uerò & alterum pedē
inuadet dolor,
Flebis gemens. at dicere unū
tibi uolo,

Hoc illud eſt, nolis, uelis, hoc
illud eſt.

Ο C Y P

Ωκ. οἶμαι, τί τῷτο; λίξον, ὦ,
 δέσμα, γόδων.

Ια. ἰα τ' τίπτε μῆ, οὐ πονῶν, ἀρ
 χῶν ἔχει.

Ωκ. ποδὸς μ' ἀρχῶν ἔνι μ' ἔ-
 χει, καθὼς λίγαι.

Ια. τῷτῳ σὺ πρόδιδε ὑδὶ τίλει
 δεινὴν ἄγρην.

Ωκ. καὶ πῶς μὲν δύτλων ἔτι;

Ια. δεινὴ πόρ' ἔσται· φάδιν γὰρ
 ἔδρας.

Ωκ. σωτὴρ τί λίγαι, τί δέ μοι;

Ια. ἀφ' οὗ μοι μικρὸν, ἡλόγημα
 σὺ χάριν.

Ωκ. τί δ' ἔστι δεινὸν, ὃ τί σὺ μὲν
 βίβηκί σοι;

Ια. εἰς δεινὸν ὑπ' ἡρώτων πό-
 νον ἔλθεις ποδός.

Ωκ. ἐκὼν μὲν δ' αὖ πρόχωλον ἰ-
 ξαυτῶν πόνων;

Ια. χολὸς μῆ αὖ ἢς ἔδιν ἔστι
 μὴ φόβος.

Ωκ. τί δ' ἔστι χάριν;

Ια. ἀμφὶν ποδῶν σε συμπε-
 διδιδύαι μέλει.

Ωκ. οἶμαι, πῶς σε μοι πᾶν δὲ αὖ-
 σπλῆζν πόνος

ποδὸς δι' ἄλλης, καὶ μοι συμ-
 πᾶσχα πᾶν;

Etiam alterum pedem, huicq; compatitur malus?

OCY. Hei mihi, qd hoc dic
 obsecro te, dic senex.

NV. Ab eo loco principii
 habet, ubi nunc doles.

OC. Pedis igitur principii
 habet, quantum dicis.

NVTR. Huic adde seuæ
 nomen Agræ, Doricum.

OCYP. Quæ me ergo pa-
 ёto miserum adhuc?

NVTR. Est seuæ nempe
 namq; parcit nemini.

OCYP. Soter, quid ais?
 quid me autem?

MED. Sine me parū, stul-
 te, tui ego gratia.

OC. Quid hoc mali aut, aut
 quid tibi accidit graue?

MED. In graue malum
 incidisti & incurabile.

OC. Proin claudicante ui-
 uere hinc necesse me est?

MED. At esse claudū, ni-
 hil erat, necue hoc time.

OCY. Quid prius autem?

MED. Iacere utroque te
 impeditum pede etiam.

OCYP. Heu, unde nouus
 inuasit hic mihi dolor.

Vuu s Quæ-

ὃ πῶς ἔλκευ σίκαγα, μεταβῆ
 ναι δίλωρ;
 Δειλύνουμαι δὲ πολλὰ μεταβῆ
 ναι πόδα,
 ὑπὶ τοῦ, ὅπῃ αἱ βρέφες, ἄφρον
 φέρεται.
 ἀλλ' αὐτὴ καὶ σὺ πρὸς θεῶν,
 Σωτήριχε,
 ἔπειρ' εἴχῃ σὺ δυνάτα, μη
 δευφρονῶν,
 βράπουσον ἡμᾶς, ἃ ἢ μὴ, δίδ
 χομαι.
 πάσχει γὰρ ἄφρονες, κατὰ τοῦ
 δῶν τοξόνομα.
 ἰα. τὸς μὲν πλανήτης πόρι
 λῶν λόγος ἰγῶ,
 τὸς τ' ἰατρῶν τῶν ἐμειλντων
 μόνον,
 ὅργη δὲ μηδὲν αἰδέτωρ σωτή
 ριον,
 τὰ πάντα σοὶ πάσχοντι, σω
 τόμως φράσω.
 ἀφελκτον ἔλκετο πρῶτον ἰε
 πάλῳ κακῶν.
 ἐγὼ σιδερέπια τὸν ἐκιδύσω
 βάσειν
 ὅ τοις κακῶν οὐκ ἔστιν ἰαμῇ
 ριον,
 δεινὸν ἢ, καὶ κρυφαῖον, αἰ
 πάστα κακῶν,

Quoniam penitus modo obri
 gui ut ire hinc uolo?

Formido uero dimouere pe
 dem nimis,

Stultus, quasi infans derē
 pentē exterritus.

Sed obsecro te per deos So
 teriche,

Ut si quid ars potest tua, ni
 hil inuidens

Medcāre mihi: sin minus, eo
 go pereō funditus.

Nanque intus excrucior, do
 leoq; per pedes

Tanquam sagitta fixus ex
 arcu leui.

M E D. Equidem remota
 ambage uerborū procul

Hac, qua medici alij solent
 uti modo, (re opem,

Ipsaq; re nullam salutis fer
 Cuncta patienti breuiter ex

ponam tibi:

Principio ineuitabile in ma
 lum miser (pacilem

Planē incidisti: nō enim cō
 Ferroq; fictam pede subisti,

compedem,

Sed seuam & abditam o
 manibus prorsus malam,

Cuius

ὅς ἐν αὐτοῖσι δ' ἔχθ' αἰθρῶ
 πῶς φύσις.

Ωκ. αἰ, αἰ, αἰ, αἰ, οἱ μοι, οἱ μοι,
 πόθεν μοι βυπᾶ τὸν πόδα
 λευκῶς πόνει;

Διχαδὶ χάρτες τὰς ἑμὰς πρὸ
 τῆ ψισάν,

ἐπὶ δὲ Σάτυροι βραχίους ὑπ' ὠ
 λένες.

Τρ. γέρον μὲν ἄμει, πλὴν ἰδὲ,
 σὺ παύομαι,

ἐν τὸν πόδα σε χειρὶ αὐγᾶ, πρὶς
 οὖτος ἄρ.

Cuius hominum natura nō
 tulerit onus.

O C Y P. Eheu miser, ue
 ua mihi,

Vnde hic mihi tacitus pedē
 terebrat dolor?

Suscipite me manibus prius
 quam concidam,

Perinde uti Satyri sub ulnas
 Baccicos.

NVT. Equidem senex sum:
 at ecce tibi pareo tamē,

Iuuenemq; te longæcum ipse
 manu rego.

Cætera deficiunt.

GILBERTI COGNATI AN.

notationes.

ARGUMENTVM.

Inducitur hîc podagrosus iuuenis, qui tamen affectabat ui
 deri ὠκίστος, id est, celeripes. Is rogatus à sene, unde accidisset
 pedis dolor, respondet se, cū magna celeritate curreret, dis-
 traxisse talum, atque hinc esse cruciatum.

a Denuò igitur curre.) Alumnus hîc admonet Celeripedē
 Podalirij filium, podagram qua discruciabatur infician-
 tem, ut cursu malum dissimularer, aut pateretur sibi reme-
 dium adhiberi. Quem locum sic uertit Hadrianus Ju-
 nius: Vel desidens, cuelle barbam sub tonsorum brachijs.
 Porro uide de hoc loco Erasmi Prouerbio: Curre denuò.

b Parembolā.) Quid Parembolæ inter Palæstritas propriè sit,
 alibi nō reperio. Videtur tamē æquiocatione hîc uti, & prio-
 re loco tacitam & subdolan Iuuantium interstitutionem pedē
 significare: posteriore aut uel uallū uel cohortem aut magnam
 subsidia.

subsidiariam, quæ in ipsa pugna cæteris omnibus inferitur: de qua significatione Suidas & Hesychius meminerunt, & Pol lux quoq; c. O Soter.) Id est Saluator: sic enim demulcendi causa medicum uocat, & Soterichus à Soter deducticium est, aliàs quoque proprium,

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ ΘΕΟΥ.

DE SYRIA DEA:

Iacobo Miscyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Argumentum operis ipse titulus indicat. Describit enim Syriæ deæ & templum, & sacra, & effigiem quoque, facto narrationis initio à collatione reliquorum templorum sacrærumque quæ in Syria sunt. Ac primum quidem in genere commendat templum deæ huius à sanctitate, miraculis, & opulentia. Deinde speciatim commemorat & de origine eius, quando uidelicet, & à quibus conditum tradatur, & quænam ipsa dea esse à plerisque putetur. Post hæc de æde templi, à quibus ea extructa fuerit, quæ eius forma, qui situs sit. Item de signis ac statuis quæ tum intra ædem, tum extra uisuntur. Postremò autem & de sacerdotibus deæ, de lacu & piscibus sacris, ad quos simulachra deorum ueluti per pompam quandam uisendi causa quotannis exeunt. Præterea & de Panegyricis cōuentibus qui ibi celebrentur, de Gallis, & eorum ceremonijs, de quæ sacrificandi ritu ac legibus, insertis suo loco & Antiochi & Combabi historijs, quorum alter Stratonicem nouercam amauit: alter ob euitandam eiusdem rei suspicionem sibi ipsi uirilia præcedit. Atq; in his nonnulla, ut uidelicet illa de arca Noe (quem Lucianus, ut cæteri Græci quoque, Deucalionem hæc uocat) de Gallorum & sacerdotum purificatione, de uetito porcorum esu, & id genus alia ita traduntur, ut propemodum credi possit ex ludæorum obseruationibus ac sacris pleraque illa transumpta, sed tempore postea usque adulterata ac deprauata fuisse, siue hoc populorum uicinitate atque commercio factum

factum demus, siue Barbari isti ad eorū exempla quæ à Iudæis tunc cum in Assyria captiui erant, uidebant fieri, suos quoque ritus conformarunt. Assyriorum enim & hæc ciuitas fuit, in qua tam prodigiosa dea culta est, ea parte quæ Cœlesyria à Plinio dicitur, condita: cuius nomen Stephanus quidem Hieram, hoc est sacram absolutè, Strabo autem & Plinius iuncta uoce Hierapolin uocāt, quod hñc Lucianus Ionica dialecto, qua per totam hanc descriptionem utitur, in polin Hieram, hoc est, ciuitatem sacram, per tmesin diuisit. Eandem autem & Bambycem iidem, & Edessam, quod posterius nomen Strabo addit, & à Syris ipsis Magog, ut Plin. habet, appellari tradunt, ipsamque deam quam Lucianus simpliciter Syriam uocat, proprio nomine Atergatin, & à Græcis Derceto quoque nominari scribunt. Cæterum de Atergatide non alienum opinor fuerit etiam illa huc apponere, quæ apud Athenæum leguntur, quando & ipsa ad uberiorem intellectum eorum quæ hñc à Luciano dicuntur, nonnihil facere uidentur. Verborum eorum sententia hæc est: Antipater Taršensis, inquit, professione Stoicus, libro *ὑπὲρ τῆς ἀστροφικῆς*, hoc est, de religione quarto, dici à quibusdam tradit, quod Gatis Syrorum regina ita gulæ dedita fuerit, ut per præconem edixerit, ne quis piscem aliquem absque Gatide comederet. Per ignorantiam igitur plerosque Atergatin ipsam uocare, atque à piscibus abstinere. Mnaseas autem in secundo de Asia ita ait: Mihi quidem Atergatis uidetur regina adeo intolerabilis fuisse, ac multa duriter populis suis imperasse, ita ut lege quoque cauerit illis, ne quem piscem ederent, sed ad ipsam afferrent, eo quod hoc cibi genere delectaretur. Atque inde etiam in sacrificijs solenne hoc mansisse, ut quoties deam precarentur, pisces illi argenteos aut aureos offerrent. Sacerdotes uero etiam tota die ueros deæ pisces in mensa paratos ac coctos apponere, elixos pariter & assatos, quos ipsi postea sacerdotes deæ absumant. Ac paulo post idem addit, Atergatis autem, quemadmodum Xanthus ille Lydus tradit, à Mopso quodam Lydo capta unà cum filio Ichthye, in lacu Ascalone contumeliæ causa submersa, & à piscibus deuorata est. Hæc Athen. lib. 8. Præterea neque illud omittendum uidetur, quod Edessam tradit Volaterranus eam esse urbem, in quam Tobias olim filium suum ad Gabelum quendam, apud quem pecuniam deposuerat, mis-

fit. Quod si uerè ab illo traditur, eademq; Edeffa & Hierapōlis dicitur, ut Straboni placet: manifestum iam ex eo apparet, & Iudæos ibi captiuos uixisse, & illorum obseruationum uestigia quoque quædam eodē loco hæsisse. Sed hæc in medio relinquamus.

ΕΣΤΙΝ ἐν Συρίῃ πόλις,
ἢ πολλὰν ἀπὸ τῆς Εὐφράτης
ἢ ποταμοῦ, καλεῖται ἢ
Ἰρὺ, καὶ ἐστὶν ἰρὺ τῆς Ἥρας τῆς Ἀσσυρί-
ας· ἰσχυρὰ δὲ μοι, τόδε τὸ
ὄνομα, ἐκ αἵματος τῆς πόλεως οἰκω-
μένων ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ πρὸς ἀρ-
χῶν ἄλλο ὡς, μετὰ δὲ σφοδρί-
ας ἰρὺν μεγάλην γιγνομένων,
ἐς τόδε ὅτι πονηρίᾳ ἀπικέτο.
πρὸς ταύτης ὡς τῆς πόλεως ἢ
χομαὶ ὄριον, ὁπόσα ἐν αὐτῇ ἐ-
στὶ ὄριον ἢ καὶ νόμος. τοῖσι ἐς τὰ
ἱρὰ χρίοντες, καὶ πονηρίας,
τὰς ἀγασί, καὶ θυσίας, τὰς ἐπι-
τελείουσι. ὄριον ἢ, ὁπόσα καὶ πρὸς
τὴν ἱερὴν εἰσαμένων μυθελο-
γίαι, καὶ τὴν νῆδον, ὅπως ἐγένετο.
γράφω ἢ Ἀσσύριος ἱερὸν, καὶ τὴν
πηγισμαί, τὰ πρὸς αὐτοφῆμα
θῶν, τὰ ἢ παρὰ τῆς ἱερῆς ἰδῶ-
ν, ὁπόσα ἰδὲ ταῖς ἐμὸν πρὸς.

templum hoc cōsecrarunt, et de æde ipsa quo pacto cōdita fuerit. Scribo autē Ἀσσύριος ipse existens: & eorū quæ narro, alia quidem ipse coram uidi, alia uerò à sacerdotib. edo-
ctum sum. Quæcunq; igitur antiquiora me sunt, ab ijs narra-
tionem

ΕST in Syria ciui-
tas non longè ab Eu-
phrate flumine: no-
catur autem Sacra, & est
quoque sacra lunonis Ἀσσυ-
ρία: caterum nomen hoc ui-
detur mihi nō statim ab ini-
tio urbi, cum condita est, im-
positum fuisse, sed antiquis
quidem aliud fuisse, po-
stica uerò cum sacra ibi ma-
gna subinde peragerentur,
in hoc cognomentum eua-
sisse. De hac igitur ciuitate
uenio dicturum, quæcunque
uidelicet in ipsa sunt. Dicam
autem & leges quibus in sa-
cris utuntur, & solennes cō-
uentus quos celebrant, &
sacrificia quæ peragunt.
Dicam autem & quæcun-
que de illis traduntur qui

ἄνθρωποι, ἰγὼ ἰστέον. Πρῶτοι μὲν
 ὅν ἀνθρώπων, τῇ ἡμῶν ἰδέσθην,
 Αἰγυπτοῖσι λέγοντι θῶν τι ἐν-
 νοῖω λαβῆναι, καὶ ἰρὰ ἑσκαδαί,
 καὶ τιμίνα καὶ πανηγύριος ἀπο-
 δίδει. πρῶτοι δὲ καὶ ἐνόμαζα ἰρὰ
 ἰγνώσαν, καὶ λόγους ἰρὰς ἔλεξαν,
 μετὰ δὲ πολλοὺς χρόνους, παρ
 Αἰγυπτίων λόγον Αἰγύπιοι ἐν-
 δὴς ἔκκασαν, καὶ ἰρὰ καὶ νῦν ἔο-
 γασαν, ἐν τοῖσι καὶ ἀγάλμα-
 τα ἔβριτο, καὶ ξίαντα ἐστήσαν-
 το. τὸ δὲ παλαιόν, καὶ παρ
 Αἰγυπτίοισι ἀξίωμα ἐν τοῖς ἱ-
 σασιν. καὶ ἐστὶ ἰρὰ καὶ ἐν Συρίῃ,
 ἡ παραπολεῖ τοῖς Αἰγυπτίοισι
 ἰσοχρόνιστα, τῇ ἰγὼ πλεῖστα ἔ-
 ποπα. τό γιγνῆς Ἡρακλῆος, τὸ
 ἐν Τύρῳ. ἡ τῶν τῶν Ἡρακλῆος,
 τὸν ἑλλενδοῦ ἀείδουσι, ἀλλὰ
 τὸν ἰγὼ λέγω, πολλῶν ἀρχαῖ-
 ων, καὶ Τύριος ἡρῶς ἐστὶ.
 ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλο ἰρὸν ἐν Φοινίκῃ
 μέγα. τὸ Σιδωνιοὶ ἔχουσι, ὡς
 μὲν αὐτοὶ λέγουσι, Ἀστάρτης
 ἐστὶ. Ἀστάρτη δὲ ἰγὼ δοκίωσι
 ἡλικίω

ego dico, multo uetustior est, et Tyrus heros. Est aut et al-
 iud templum in Phœnicia, magnū, quod Sidonij celebrāt.
 Astarte^b, ut quidam ipsi dicunt. Astarten aut ego puto Lu-

tionem incipiā. Primi itaq;
 hominum, quos nos scimus,
 Aegyptij, dicuntur et deo-
 rum noticiam percepisse,
 et templa constituisse, lu-
 cosq; et cōuentus solennes
 edidisse. Primi autem et
 nomina sacra intellexerūt,
 et sermones sacros docue-
 runt. Deinde uerò non mul-
 to tempore post, ab Aegy-
 ptijs Assyrij doctrinam da-
 dijs acceperunt, et sacra
 templaq; crexerunt, in qui-
 bus et simulacra posuerūt
 et statuas dedicarunt. An-
 tiquitūs autē etiā apud Ae-
 gyptios absque simulacris
 et statuīs tēpla erant. Et
 sunt in Syria quoq; templa
 non multo Aegyptijs etate
 posteriora, quorum ego plu-
 rima ipse uidi. Herculis uti-
 que æquæum est illud uide-
 licet quod Tyri est: non bu-
 ius Herculis quē Græci ce-
 minibus celebrant: sed quē

ἡλωαίῳ ἱμελῆσαι, ὥς δὲ μοί
 τις τῶν ἱρίων ἀπηγγέτο, Εὐ-
 ρώπης ὅτι τῆς Κάδμου ἀδελφί-
 φους. ταύτην δ' εἶδον Ἀγέ-
 νειος τὸ βασιλεὺς θυγατέ-
 ρα ἰπειδὴ τι ἀφάνους ἐγγίνε,
 οἱ φοίνικες τῷ νοῦ ἐτιμώσαν
 το καὶ λόγον ἱρὸν ἐπ' αὐτῇ ἔ-
 λιξαν, ὅτι εἶδον καλὴν Ζηνὸς
 ἐπίβη, καὶ τὸ αἶδ' ἐς ταῦ-
 ρον ἀμαψάμενος ἔρπασε,
 καὶ μιν ἐς Κρήτιν φέρων ἀο-
 πίκτε. τάδε μὲν καὶ τῶν αἰ-
 λων φοινίκων ἤκαρον, καὶ τὸ νό-
 μισμα τῷ Σιδώνιι χρίονται,
 τὴν Εὐρώπην ἐφισομελύν ἔχει
 τῷ ταύρῳ τῷ Διὶ· τὴν δὲ νῦν
 ὅν ἐκ ὁμιλογίης Εὐρώπης
 ἱμελῆσαι. ἔχεισι δὲ καὶ ἄλλαι
 φοίνικες ἱρὸν, ὥς Ἀσσύριον,
 ἀλλ' Αἰγύπτιον, τὸ δὲ Ἡλιόπο-
 λιος ἐς τὴν φοινίκην ἀπικέτο.
 ἔγω μὲν μιν ἀνέκωπα, μέγα
 ᾗ καὶ τόδε, καὶ ἀρχαῖον ὅτι. αἶδον
 ᾗ καὶ ἐν Βυβλὶ μέγα ἱρὸν Ἀφρο-
 δίτης Βυβλίνης, ἐν τῷ καὶ
 τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνιν ἰδῆτι-
 εγο quidem ipse nō uidi, sed tamen magnum etiam hoc
 peruectū est. Porro et Bybli uidi templū magnū Veneris
 Bybliae cognomento, in quo ritus quosdā in c Adonidē

nam esse. Ceterum ut mihi
 ex sacerdotibus quidam nar-
 rauit, Europa illud est, Cad-
 mi sororis. Hanc autem fuisse
 ferunt Agenoris regis fili-
 am: postquam amplius
 non comparuit, Phœnices
 ipsam templo honorarunt,
 sermonem de ea sacrum
 euulgarunt, quod uidelicet
 pulchra cum esset, Iupiter
 amore eius captus fuerit, et
 mutata in taurum forma,
 rapuerit eam, in Cretā
 inde abiens deportarit. Atq;
 hæc quidem etiam à cæteris
 Phœnicibus audiui: nom-
 misma quoque quo Sidonij
 utuntur, Europam habet in-
 sidentem tauro, Ioui uideli-
 cet. Ceterum ipsam ædem
 non omnes confitentur Eu-
 ropæ esse. Habet autem aliud
 templum Phœnices, non
 Assyrium, sed Aegypti-
 um, quod ex Heliopoli in
 Phœniciam peruenit: quod
 peragunt.

κρίσει· ἰδὲ δὲ καὶ τὰ ἔργα.
 λίγες γὰρ δὲ ὅν τε ὄργον τὸ
 ἐς Ἀδωνίην, ὑπὸ τῆς οὐρῆς, ἐν τῇ
 χώρα τῇ σφιδρῇ γρηθῶν καὶ
 μνημῶν τῷ πάθῳ, τύπτονται
 τῇ ἰσχύϊ· ἐν τῇ, καὶ θρηνῶσι, καὶ
 τὰ ἔργα ἐπιτελῶσι, καὶ σφι-
 σι μεγάλα πένθη ἀνὰ τὴν χώ-
 ρην ἵστανται. ἰππῶν δὲ ἀποτύψου-
 σαι τι, καὶ ἀποκαύσονται, πρῶ-
 τὰ μὲν καταγίγνεται τῷ Ἀδωνίδῃ,
 ὅπως ἴοντι νίκην, μετὰ δὲ, τῇ
 ἑτέρῃ ἡμέρῃ, ἴστανται τι μὲν μνη-
 λογῶσι, καὶ ἐν τῇ ἑτέρα πένθησι,
 καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρῶνται,
 ὅπως Αἰγυπῆσι, ἀπὸ τῶν
 σφιδρῶν Αἰγύπτου. γυναικῶν δὲ, ὅσοι
 σαι ἐκ ἰσχυρῶν ξυρῶνται, τοιο-
 ῦτως ἐν τῇ ἐκτελῶσι. ἐν μὲν
 ἡμέρῃ ὑπὸ πρῶτος τῆς οὐρῆς ἵσταν-
 ται, ὃ δὲ ἑξῆς μένει· ξάνοισι
 παρακίανται· καὶ ὁ μὲν ἐς τὴν
 Ἀφροδίτῃ δυνάμει γίγνεται. αἰ-
 σὶ δὲ ἐν τοῖς Βυβλίῳ, εἰ λίγου-
 σι παρὰ σφίσι τὸ πάθος τὴν
 οὐρανὸν τὴν Αἰγυπῆσιν, καὶ τὰ
 faciendum prostant. forū autem illud solum peregrinis ex-
 bibetur: & quod inde mercedis auferunt, hoc Veneri in sa-
 crificiū datur. Sunt autē ex Byblys nōnulli qui dicunt apud
 se se humatum esse Osirim Aegyptium, luctusque & ritus

peragunt. Cognoui autē &
 ipse ritus eos. Dicunt igitur
 factum illud quo ab apro
 percussus Adonis fuit, in sua
 terra contigisse, & in me-
 moriam rei uerberantur an-
 nis singulis, & lamentan-
 tur, et ritus solēnesperagūt,
 ac ipsis magni aded luctus
 per totam regionem indi-
 cuntur. Postquā autem iam
 uerberandi ac deplorandi
 finis factus est, principid
 quidē inferias Adonidi per-
 agunt, perinde ac mortuū
 tum existenti, postea autem
 sequenti die & uiuere ipsum
 dilitant, & in aerem sur-
 sum mittunt, & capita e de-
 tondent, quemadmodū Ae-
 gyptij quando apud ipsos A-
 pis mortuus est. Ex mulieri-
 bus autem quæcunque ton-
 deri non uolunt, talem pœ-
 nam exoluunt: unum quidē
 diem ad quæstum corpore

xxx bosē

πίνετα, καὶ τὰ ὄργια, ἐκ τῆς τῶν
 Ἀδωνιδῶν, ἀλλ' ἐστὶ ὁ σιγῆν πᾶν
 τα πρὸς αὐτοὺς. ὁρῶν δ' ἐκείθεν
 καὶ τὰ ἐν πύλαις δοκίμοι, κεφαλὴν
 ἐκείνου ἔτι καὶ Αἰγύπτῳ ἐστὶν
 Βύβλῳ ἀπικινύεται, πλῆθος
 τὸν μεταξὺ πλῆθος ἐπὶ τὰ ἡμέ-
 ρων, καὶ μὴ οἱ αὐτοὶ φέρου-
 σι τὰς ναυτιλίας, ῥίπεται δὲ
 ἑδάμῃ, ἀλλ' ἐστὶ μόνον τὴν Βύ-
 βλῳ ἀπικινύεται, καὶ ἐστὶ τὸ σὺν
 πᾶσι, θωῦμα. καὶ ἔτι ἐκείνου ἐ-
 ριθὶ γίνονται, τὸ καὶ ἡμῶν παρι-
 οντὶ ἐν Βύβλῳ γίνονται, καὶ τὴν
 κεφαλὴν ἰσχυροῦ μὲν Βυβλί-
 πλῶ. ἐν δὲ καὶ ἄλλο θωῦμα ἐν τῇ
 χώρῃ τῇ Βυβλίῃ, ποταμὸς ἐκ τῆς
 Λιβάνου τῆς ἑρῆς ἐστὶν τὴν ἄλ-
 κηδίδι· ὄνομα τῷ ποταμῷ
 Ἀδωνιδῶν ἐπικινύεται, ὁ δὲ ποτα-
 μὸς ἐκείνου ἐστὶ καὶ αἰμάσσεται,
 καὶ τὴν χροίαν ὀλίγου, ἐσπί-
 πται ἐκ τὴν θάλασσαν, καὶ φοινί-
 σαι τὸ πολλὸν τῆς πλάγης, καὶ
 σημαίνει τοῖς Βυβλίῳ ἐπὶ πέν-
 θα. μυθιοῦται δὲ, ὅτι ταυτησὶ
 τῇσι ἡμέραισι, ὁ Ἀδωνιδῶν ἀνὰ
 τὴν Λιβάνου τερψομένηται,
 καὶ

hosce non Adonidi, sed Osi-
 ridi omnes fieri. Dicam au-
 tem & unde fidem eius rei
 sibi faciant. Caput unoquo-
 que anno ex Aegypto Byblū
 defertur, septē diebus, quan-
 tum spaciū ex illa in hanc est
 enatans. Ac uenit ipsum fe-
 runt diuina quadam remi-
 gatione. Veritur autem nus-
 quam aliō, sed solum Byblū
 perfertur, & est in sum-
 ma mirum quiddam. Et hoc
 quouis anno fit, quemadmo-
 dum & me præsente tum
 Bybli factum est, & caput
 ipsum spectavi ē papyro es-
 figiatum. Est autem & ali-
 ud miraculosum in terra By-
 bliorum. fluuius quidam ex
 Libano monte in mare deo-
 fertur: fluuii nomen est A-
 donis. Hic quotannis cruo-
 re inficitur, & colorem a-
 mittit, & in mare exiens,
 ipsum quoque pelagus ma-
 gna ex parte purpureum ef-
 ficat, Byblisq; lugendi tem-
 pus indicat. Fabulantur au-

tem quod illis tum diebus Adonis per Libanum sauciatur,

καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδαρ ὄρχος
 μένον, ἀλλάσσει τ' ποταμὸν,
 καὶ τῷ ῥόῳ τίν' ἱππονεμίῳ δι-
 δῶι. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέ-
 γουσι, ἐμοὶ δὲ τις αὐτὸν Βύ-
 βλις, ἀλλὰ θία δοκίμω λέγειν,
 ἐν ὅρῳ ἀπηγύιτο τὸ πάβλις
 αἰτίῳ, ἔλγι ἢ ὠδ' ἰ Αδωνίς δ'
 ποταμὸς, ὃ ξάνη δια τὸ Λιβάν-
 ον ἐρχέσθαι, ὃ δ' Λιβάνος παρ' Ἰα-
 ξαυθόγως ἔστι. αὐτοὶ μὲν φη-
 χίδ' ἐκάνησι φ' ἑμῶν ἰστά-
 μενοι, τίν' γὰρ τῷ ποταμῷ ἱ-
 ποφῶνται, ἔσαν ἐς τὰ μάλι-
 στα μιλιώδεια, ἃ δὲ γὰρ μιν
 αἰμώδεια τίθουσι, καὶ τὸ δὲ
 τὸ πάβλις οὐ τὸ αἷμα, τὸ λή-
 γουσι, ἀλλ' ὃ χώρῳ αἰτία, ὃ μὲν
 μοι Βύβλις τοσαῦτα ἀπηγύ-
 το. ἃ δὲ ἀρρίκινε ταῦτα ἔλ-
 γι, ἐμοὶ μὲν δοκίμα παρτα
 θάν καὶ τοῦ αὐτοῦ ὃ σιω-
 πησίη. αὐτὸν δὲ καὶ ἐς τὴν
 Λιβανὸν ἐκ Βύβλου, ὅδ' ὁ ἑμί-
 φος, πωθόμενος αὐτόθι ἀρχαῖς
 ἐν ἱερῷ Αφροδίτης ἱμνῶναι,
 τὸ Κινύρας ἀσάτο· καὶ αὐτὸν τὸ

ἱερὸν,

num' ex Bybli, itinere unius diei, cū audissem ibi antiquum
 templū Veneris esse, quod Cinyras dedicasset. Ac uidi sanē

et cruor illius in aquam de
 latus, fluminis colorem mu-
 tet, eidemque nomen præbe-
 at. Atque hæc quidem uul-
 go dictitant: ceterum mihi
 uir quidam Byblius, qui ue-
 ra dicere uisus est, aliā quan-
 dam huius rei causam nar-
 rauit. Dicebat autem hoc
 pacto: Fluvius hic Adonis, ὃ
 hospes, per Libanum deser-
 tur. Libanus autem ipse ter-
 ram habet admodum rube-
 am. Ventī igitur uehementi
 ores illis tum diebus exori-
 entes, terram in fluuium de-
 ferunt, quæ tum maxime
 minio similis est. ea postea il-
 lum cruentum uideri facit.
 Atque ita rei huiusce caus-
 a haudquaquam cruor est,
 uti ferunt, sed terra. Ac By-
 blius quidem tantum narra-
 bat. Quod si autē uera ista
 dixit, mihi quidem uidetur
 diuinus adeo etiam uētī iste
 tum ortus indicere. Cete-
 rum ascendi et in Liba-

xxx 2 temē

ἱερὸν, καὶ ἀρχαῖον ὡς. τὰ δὲ μέ-
 γιστα τὰ ἐν τῇ Συρίᾳ ἀρχαῖα καὶ
 μεγάλα ἱερά. Ἰουδαίων, ἡ
 ἡμῶν διοίκησις, ἡ δὲ ἐν τῇ ἱερῇ
 πόλει μέγιστον ἐμμελῆσαι, ἡ δὲ νεὶς
 ἀλλὰ ἀγνώστου, ἡ δὲ χόρη
 ἀλλὰ ἱστορίας. ἐν τῇ καὶ ὁδῷ ἐν
 αὐτῇ πολυτελείᾳ, καὶ ἀρχαῖα ἀ-
 ναθήματα, καὶ πολλὰ θούμα-
 τὰ, καὶ ξείνασθαι πρὸς τὰ, καὶ τοῖς
 δὲ κάρτα αὐτοῖσι ἐμφανίζουσι.
 ὁ δὲ ὧς γὰρ δὴ ὅς περ ἀπὸ σφίσι τὰ
 ξείνασθαι, καὶ λυσίστην καὶ χρυσῶν
 γοργίαι, καὶ βού δὲ πολλὰ καὶ ἐγὼ
 οὐκ ἐν τῷ νεῷ, κλειδίον τὸ
 ἱερὸν, καὶ πολλοὶ ἔκαστος. καὶ μὲν
 καὶ ἄλλοι περὶ, ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα,
 περὶ τὸν δὲ πολλὰ γὰρ αὐτοῖ-
 σι ἀπικνύνται χρύματα, ἐν τῇ
 Ἀραβίᾳ, καὶ φοινίκων καὶ Βα-
 βυλωνίων, καὶ ἄλλα ἐν Καπ-
 παδοκίᾳ, τὰ καὶ καὶ Κίλικας φέ-
 ρουσι, τὰ δὲ Ἀσύριοι. ἡ δὲ ἐν
 γὰρ καὶ τὰ ἐν τῷ νεῷ λάβει
 ἀποκρίματα, ἡ δὲ πολλὰ,

καὶ

feruntur ipsis opes tum ex Arabia, tum à Phœnicibus
 et Babylonijs, et alia item ex Cappadocia, et quaecumq;
 Cilices afferunt, et quaecumq; Assyrij. Vidi autē ego etiam
 ea quæ secretò in aede posita sunt, vestes videlicet multas, et
 alia

templum, eratq; peructu-
 stum. Atque hæc quidem in
 Syria sunt templa antiqua,
 et magna. Quæ cum mul-
 ta adeò sint, nullum tamen,
 quantum mihi uidetur, ma-
 ius eo est quod in Sacra ciui-
 tate habetur, neque etiam
 aedes alia sanctior, aut ter-
 ra magis sacra uspiam est.
 Sunt autem et opera in eo
 preciosa, et donaria anti-
 qua, et miraculosa multa,
 et statuæ religiosæ, et di-
 quoque ex ipsis manifestam
 adeò sui significationē dan-
 tes. Siquidem et sudorem
 ipsis emittunt statuæ, et mo-
 uentur, et oracula edunt,
 et clamor sæpenumero in
 aede coortus est cum templū
 iam clausum esset, multiq;
 audierunt. Iam uerò et di-
 uitijs inter ea quæ quidem
 ipse uidi, primū atque præ-
 cipuum est. Nam multa af-

καὶ ἄλλα, ὁποῖα ἐς ἀργυρίου
 ἢ ἐς χρυσοῦ ἀποκρίνεται. ἰερ-
 τὰ μὲν γὰρ καὶ πανηγύριοι
 ἑορταῖς ἀλλοῖσι ἀνθρώπων
 ποσάδε ἀποδίδεσθαι. ἰσο-
 ρῶντι δὲ μοι ἰτέρῳ πρὶν, ὁπό-
 σα τῷ ἱερῷ ἔστι, καὶ τίνι διὰ
 αὐτοῦ, ὡς τινα δοῦναι, πολ-
 λοι λόγοι ἰκάνονται· τῶν οἱ μὲν
 ἱερῶν, οἱ δὲ ἱμφακίδων, οἱ ἢ καρ-
 πα μυθώδων, ἢ ἄλλοι βάρβαροι,
 οἱ μὲν τοῖσι Ἕλλησι ὁμο-
 λογούντων, τὸς ἐγὼ πάντας
 μὲν ὁρῶ, δέκαμαι δὲ ἑδαιμά.
 οἱ μὲν ὅν πολλαὶ Δευκαλίω-
 να τὴν Σκύθια τὸ ἱερὸν ἡσα-
 δαί λένουσι, τῶν Δευκαλίω-
 να, ὡς δὲ τὸ πολλὰν ὕδαρ ἰγί-
 οντι· Δευκαλίων· ἢ πρὶν λό-
 γον ἐν Ἕλλησι ἔκκευκα, τὴν Ἕλλη-
 νος ἐπὶ αὐτῷ λένουσι. ὁ ἢ μύ-
 θος ὡς ἔχει· ὅτι ὁ γένος, οἱ
 οὖν ἀνθρώποι, ὁ πρῶτος ἰγί-
 οντο, ἅλλ' ἱκάνη μὲν ὁ γένος,
 πάντων ἄλυστο, ἔπειτα δὲ γί-
 νος τὸ δευτέρου ἀσὶ, τὸ αὐ-
 τῷ

alia quaecumq; argento aut
 auro seorsim deputata sunt.
 Nam festa quidem & solen-
 nes conuentus haud ullis a-
 lijs hominibus aequè multū
 peraguntur. Porro inquire-
 ti mihi de annis, quā diu
 templum hoc durasset, &
 de dea, quāmnā ipsi eam
 esse putarent, multi sermo-
 nes ferebantur, quorum alij
 sacri tradebantur, alij aper-
 ti ac plani erant, alij contrā
 ualde fabulosi: rursus alij
 Barbari, alij cum Graecis cō-
 sentientes: quos ego omnes
 quidem referam, haudqua-
 quā autem approbo. Com-
 plures igitur Deucalionem
 Scythiam illum tradunt tem-
 plum hoc consecrasset, cum
 puta Deucalionē cuius tem-
 poribus aquarum diluuium
 fuit. Ceterum de Deucalio-
 ne inter Graecos sermonem
 quem illi de eo referunt, au-
 diui. Habet autem sermo il-

le hoc pacto: Hanc hominū generationē quae nūc est ab ini-
 tio haudquaquā fuisse, sed eam quae tum fuit, totā interiisse.
 Hos autē homines qui nūc sunt, secūdi generis esse, eius quod

τις ἐκ Δουκαλίων· ἰς πλε-
 ον ἀπίκτο. ἐκάνων δὲ πλε-
 οὶ τῶν ἀνθρώπων, τὰ δὲ μυ-
 θιοῦνται, ὑβριστὰ καὶ τὰ ἰν-
 πόν, ἀδίκιστα ὄργα ἐπρα-
 σον. οὔτε γὰρ ὅρκια ἐφύλασ-
 σον, οὔτε ξάνους ἰδίκοντο,
 οὔτε ἰκτιῶν ὑπέχοντο, αὐτ-
 ῶν σφίσι ἢ μεγάλα συμφε-
 ρέει ἀπίκτο, αὐτίκα ἢ γὰρ πολλὰ
 ὕδωρ ἐκιδιδόει, καὶ ὄμβροι με-
 γάλοι ἐγίνοντο, καὶ εἰ ποτα-
 μοὶ κατέβησαν μέγανδρ, καὶ
 ἢ δάλασσα ὕδρ πολλὰν ἀνί-
 βη, ἐς ὃ πάντες ὕδωρ ἐγί-
 νοντο, καὶ πάντες ὄλοντο.
 Δουκαλίων δὲ μόνος ἀνθρώ-
 πος ἰλίπτε ἐς γροῖον δολι-
 χόν, εὐδελίης τὴ καὶ τὸ οὐσι-
 βίος ἰνίκα. ἢ δὲ οἱ σωτηρία
 ὕδρ ἐγίνετο· λάρνακα μεγά-
 λην, πῶς αὐτὸς ἐχί, ἐς πάντων
 ἰσοβίαν καὶ πᾶσι τὴ καὶ
 γυναικας ἰωντοῦ, ἰσίδρ. ἰσ-
 φαίνοντι δὲ οἱ ἀπίκοντο οὐδ-
 καὶ ἰσπαι, καὶ λόντων γί-
 νη, καὶ ἰσφιδρ, καὶ ἄλλα, ὅσα
 ipse habebat, impositis in eam καὶ liberis καὶ uxore sua con-
 scendit. Caterum cum ipse ingrederetur, uenerunt eodem
 καὶ apri, καὶ equi, καὶ leonum genera, καὶ serpentes, aliaque

rursus à Deucalione in tan-
 tam multitudinē excreuit.
 De illis autem hominibus,
 huiusmodi quedam tradun-
 tur: Cum cōtumeliosi admo-
 dum essent, nefaria opera
 eos perpetrassē. Neque enim
 iusiurandum obseruassē, ne-
 que hospites recepissē, neque
 supplicū misertos esse. Ob-
 eam rem, maximam cala-
 mitatem ipsos mox consecu-
 tam esse. Statim enim τε-
 tellus multam aquam effu-
 dit, τε imbres magni fue-
 runt, τε flumina solito ma-
 iora decurrerunt, τε mare
 quoque in multum ascendit
 eò usque, dum omnia aquis
 inundarentur, atque omnes
 perirent. Deucalion aut so-
 lus hominū relictus fuit, in
 secundam uidelicet genera-
 tionem, prudētiae simul τε
 pietatis gratia. Seruatus au-
 tem fuit hoc pacto: Arcam
 quandam magnam, quam
 quacunq;

ἐν γὰρ ἑμὸνται, πάντα ἐς βού-
 για. ὃ ἢ πάντα ἰδάντο, καί
 μιν ἐκείνουντο, ἀλλὰ σφισι
 μεγάλη Διόδωρ φίλῃ ἰγίνι-
 τε, καὶ ἐν μὴ λάρνακι πάσ-
 τὸν ἐκλυσσων, ἐς τι τὸ ὕδωρ
 ἐπικράτει. τὰ μὲν Δουκα-
 λίων ὅτι ἐλλῶνις ἱστορί-
 σι. τὰ ἢ ἀπὸ τούτου, λίγεται
 λόγῳ ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἱρῇ πό-
 λει, μεγάλης ἄξιον δου-
 μάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφισὶν ἡρώ-
 ρη, χάσμα μίγα ἰγίνιτο, καὶ
 τὸ σύμπαν ὕδωρ κατεδίξ-
 τε. Δουκαλίων δὲ, ἰπὰ τά-
 δι ἰγίνιτο, βωμούς τε ἴδιτο,
 καὶ νῆρ ὡδὶ τῇ χάσματι ἡ-
 ρε ἄγιον ἰσάσαστε. ἐγὼ δὲ
 καὶ τὸ χάσμα ἄδωρ, καὶ ἴτι
 ὑπὸ τῇ νῆρ κάρτα μικρὸν, ὡ
 μὲν ὅρ πάλαι καὶ μίγα ἴδωρ,
 νῦν τοιόρ δὲ ἰγίνιτο, ἐκ οἷδα. τὸ
 ἢ ἐγὼ ἄδωρ, μικρὸν ὅστις σῆμα
 ἢ ἱστορίας τόδε πρῶτον, δις
 ἐκάστῃ ἴτιον ἐκ θαλάσσης

ὕδωρ

quæcunque tellure pascom-
 tur, bina ex unoquoque ge-
 nere cuncta. Ille autem rece-
 pit ad se omnia, atque ea ip-
 sum baudquaquā lædebāt,
 sed magna inter eos, loue i-
 ta dispensante, concordia co-
 rat, unaq; in arca omnes na-
 uigabant quamdiu aqua su-
 perabat. Atq; hæc quidem
 de Deucalione Græci tra-
 dunt. De ijs autem quæ mox
 consecuta sunt, fertur alius
 quidam sermo ab ijs qui Sa-
 cram incolunt ciuitatem,
 magna certè admiratione
 dignus: quòd in ipsorum ui-
 delicet terra biatus quidam
 factus fuerit, ac totam illam
 aquam absorbuerit. Deuca-
 lion autem, ubi hæc ita fa-
 cta sunt, ὅτι aras constituit,
 ὅτι ædem supra biatum illæ
 Iumoni sacram erexit. Ego
 uerò etiam biatum uidi, ὅτι
 est sub æde illa, admodum

exiguus quidam. Vtrum autem antiquius etiam maior fue-
 rit, ὅτι nunc in tam paruum redactus sit, equidem nescio. Is
 utiq; quem ego uidi, paruum est: signum autem quo fidem hi-
 storia huic faciāt, hoc peragūi: Bis uno quoq; anno ex m tri

XX 4 aqua

ὕδωρ ἰς τὸν ἁγίον. φέ-
 ροι δὲ ἔχ' ἱέρει μόνον, ἀλλὰ
 πάντες Συρίᾳ καὶ Ἀραβίᾳ, καὶ οἱ
 ἐξ ἑστέ Εὐφράτι, πολλοὶ αὖ-
 ῥωποι ἐκ βάλκασαν ὀρχοντῆ,
 καὶ πάντες ὕδωρ φέρουσι. τὸ πρῶ-
 τόν μιν ἐν τῷ νεῷ ἐκχέουσι, μετὰ
 δὲ ἐν τῷ χάσμα κατέρχεται, καὶ
 δίκνυται τὸ χάσμα μικρὸν ἰόν,
 ὕδατος χοῦμα πολλόν. τὰ δὲ
 ποιεῖντες, Δουκαλίωνα ἐν τῷ
 ἱερῷ ἵον δι νόμον θέναι θέουσι,
 συμφερῶς τῇ καὶ σύβυσσος μόνῃ
 μαίμεσθαι. ὃ μὲν ὦν ἀρχαῖον
 αὐτοῖς λόγος ἀμφὶ τῷ ἱερῷ τοῖς
 ἄλλοις. Σιμίραμιν πάλιν
 Βαβυλωνίῳ, τῷ δὲ πολλὰ ὄρε-
 γα ἐν τῇ Ἀσίᾳ ὄντι, ταύτῳ καὶ
 πόδι τὸ ἱερὸν ἡσκαδαι νομίζε-
 σαι, ἐκ ἧρ καὶ ἡσκαδαι, ἀλλὰ καὶ
 ῥέιντες, τῷ Δερκετῷ ὄνομα.
 Δερκετὸς δὲ ἄλλοι ἐν Φοινίκῃ
 ἰθυσάμην, δειμα ξίνον. ἡμι-
 σία μιν, γυνή, τὸ δὲ ὀνόμαζον ἐκ
 ῥῶν ἰς ἀκρὸς πόδας, ἐκ τῷ
 ὄρεϊ ἀποτείνεται. ὃ δὲ ἐν τῇ ἱερῇ
 Derceto fuit. Dercetus autem imaginem in Phœnicia uidi
 spectaculum planè peregrinum, altera quidè parte mulie-
 rem, altera uerò quantum à femoribus ad imos pedes pro-
 tēditur, in piscis caudam desinentem. At hæc quæ in Sacra

aqua in ædem defertur. Fe-
 runt autem illam non sacer-
 dotes modò, sed tota Syria,
 & Arabia, & qui trās Eu-
 phratem incolunt. multi ho-
 mines ad mare descendunt,
 atque omnes inde aquam
 afferunt. Ac primò quidem
 in æde effundunt illam, po-
 stea autem in biatum deflu-
 it, recipitq; lacus ille quam-
 uis exiguus immensam uim
 aquæ. Atque hæc ita facien-
 tes, Deucalionem ritum ac
 legem templi istam institu-
 isse ferūt, ad testandam cla-
 dis pariter & beneficij me-
 moriam. Vetustior igitur
 sermo de templi origine ta-
 lis quidem fertur. Alij autè
 Semiramidem Babyloniam
 illam, cuius multa passim o-
 pera per Asiam extant, etiā
 hanc sedem consecrassè pu-
 tant, cæterum non Iunoni,
 sed matri suæ, cui nomen
 ciuitas

πίλα, πᾶσα γυνὴ ὄντι. πί-
 τισθε δὲ τοῦ λόγου αὐτοῖσι
 οὐκ ἀπὸ ἱμφανέως. ἰχθύ-
 ας, χερμαῖον νομίζουσι, καὶ
 οὐκ οἶδον ἰχθύων ψαύουσι. καὶ
 θρηνῖδας τοὺς μὲν ἄλλους
 σιτίονται, περισθῶν δὲ μέ-
 νων οὐ σιτίονται, ἀλλὰ σφί-
 σι ἔστι ἱερὸν. τὰ δὲ γινώ-
 σκεται δοκίμα αὐτοῖς ποιεῖ-
 ναι. Δερκετοὺς καὶ Σιμι-
 ράμιον ἵστανται, τὸ μὲν, ὅτι
 Δερκετὼ μορφῶν ἰχθύος ἔ-
 χεται, τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σιμιρά-
 μιον τέλει ἐς περισθῶν
 ἀπικνέται. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν
 ἵσταν, ὅτι Σιμιράμιον ἱερ-
 γόν ἔστι, τάχα κεν δίκνομαι,
 Δερκετοὺς δὲ τὸ ἱερὸν ἱμνί-
 σαι, οὐδ' αὖτε πᾶσι δοκίμα.
 ἰ. πᾶσι καὶ πᾶσι Αἰγυπτίων ἱ-
 σιοῖσιν αἰσι, οἳ ἰχθύας οὐ σιτί-
 ονται, καὶ τὰς οὐ Δερκε-
 τοῖς χαρίζονται. ἐπεὶ δὲ καὶ
 ἄλλοι λόγῳ ἱερῷ, τὸν ἐγὼ
 σοφῶν ἀνδρῶν ἤκουσα· ὅτι
 ὁ μὲν θεὸς, Πισθεῖ, τὸ δὲ ἱ-
 ερόν, Ἀττίω ποιεῖται. Ἀττίης δὲ
 γίνεσθαι

ipsa dea Rheasit, templum autem Attæ opus. Porro Attæ

civitate est, tota mulier est.
 Porro argumenta quibus
 huic narrationi fidem facia-
 unt, non ita clara habent:
 Pisces rem sacram existi-
 mant, neque unquam pisces
 attingunt. Deinde et aves,
 alias quidem edunt, colum-
 bam autem solam non edunt,
 sed hæc sacra ipsis est. Et
 quod hæc ita fiunt, placet
 ipsis Dercetus et Semira-
 midis gratia fieri: alterum
 quidem, quod Derceto pi-
 scis formam habet: alterum
 autem, quod Semiramidis ad
 postremum in columbā uer-
 sa est. At ego ipsam quidem
 eadem Semiramidis opus es-
 se, fortassis permiserim, Der-
 cetus autem sacram esse haud
 quaquam credo: quando et
 apud Aegyptios nonnulli
 sunt qui piscibus non uescun-
 tur, idque in gratiam Derce-
 tus minime faciunt. Fertur
 autem et alius sermo sacer,
 quem ego à sapiente quoddā
 viro audiui: quod uidelicet

γίνῃ Λυδὸς μὲν ἢ, πρῶ-
 τῷ ἢ τὰ ἔργα τὰ ἐς Ρίῳ ἰδε-
 δάξατο. καὶ τὰ Φρύγῳ καὶ Λυ-
 δῷ καὶ Σαμόθρακος ἡμετέρας
 οἱ, Ἀττικὰ πάντα ἱμάθειον. ὡς
 γὰρ μὲρ ὅ Ρίῳ ἴταμι, βίη μὲν
 ἀνδρῶν ἀπὸ πάσης, μερ-
 φῶν δὲ θυλῶν ἡμέψατο, καὶ
 ἰδὼτα γυναικῶν ἐνδύσασθαι,
 καὶ ἐς πᾶσαν γλῶ φρεῖν,
 ἔργα τι ἱπτικῶν, καὶ τὰ ἱ-
 παθεῖ, ἀπυγῖτο, καὶ Ρίῳ ἡμε-
 δῷ, ἐν τοῖσι καὶ ἐς Συρίῳ ἀπὶ-
 κίτο, ὡς ἢ οἱ πόρῳ Εὐφρέ-
 τῳ ἀνθρώποι εὐτὶ αὐτὸν εὖ
 τε ἔργα ἰδύοντο, ἐν τῷ δὲ
 τῷ χώρῳ τὸ ἔργον ποιήσατο. οὐ
 μῆτις ἢ ἡ θύς τὰ πολλὰ ἐς Ρί-
 ῳ ἀπινύταται. λύντο γὰρ
 μιν φόρῳ, καὶ τύμπανον
 ἔχει, καὶ ἰδὼ τῇ κεφαλῇ πυργό-
 φορίᾳ, ἐπὶ ῳ Ρίῳ Λυδοὶ ποί-
 οἱ. ἰδὼ δὲ καὶ Γάλλων πῶ-
 οἱ, οἱ αἱ ἐν τῷ ἔργῳ, ὅτι Γάλλοι
 Ἡρῇ μὲν ὁδομαῖ, Ρίῳ δὲ
 τίμνεται, καὶ Ἀττικὰ μίμναι

et tympanum habet, et coronā in capite turritā gestat,
 qualem et Lydi Rheam effigiant. Dicebat autem et de
 Gallis idem qui in templo sunt, quod Galli Iunoni quidem
 haudquaquam, Rheae autem castrari soleant, et Atten imi-
 tentur.

genere quidem Lydus fuit,
 primus autem sacrorum ri-
 tus quibus Rheae coleretur,
 tradidit. Ac quibus Pbr-
 ges et Lydi et Samothra-
 ces in sacris utuntur, ea o-
 mnia ab Atte acceperunt.
 Postquam enim ipsum ca-
 stravit Rheae, uitam quidem
 uirilem agere desijt, formā
 autem foemineam assumpsit
 uestemque muliebrem indu-
 it. Atque ita per omnē ter-
 ram obambulans, et sacra
 peragebat passim, et quae
 passim esset, narrabat, Rhe-
 amque celebrabat. Inter quae
 et in Syriam uenit. Cate-
 rum cum illi qui trans Eu-
 phratem incolunt homines
 neque ipsum, neque sacra eo-
 ius receperint, hoc in loco
 templum constituit. Ac mul-
 ta signa adsunt deae, quae ip-
 sam Rheam uideri faciunt.

Nam et leones ipsam ferūt,
 et coronā in capite turritā gestat,
 qualem et Lydi Rheam effigiant. Dicebat autem et de
 Gallis idem qui in templo sunt, quod Galli Iunoni quidem
 haudquaquam, Rheae autem castrari soleant, et Atten imi-
 tentur.

όνται. τὰ δὲ μοι σύμπληρα
 μὲν δοκίμα ἱμελῆσαι, ἀλγῆκα
 ἢ οὐ, ἐπὶ καὶ τῆς τομῆς ἄλ-
 λω αἰτίῳ ἕκαστα πολλὰν πε-
 ποτῶμαι. ἀνδάνει δὲ μοι τὰ
 λίγυσι τῷ ἱερῷ πόρῃ, τοῖσι Ελα-
 λησι τὰ πολλὰ ἱμελογίζοντο·
 τίῳ μὲν δὲν, Ἡρῶ δὲ κίων-
 τοῦ, τὸ δ' ὄργον, Διονύσου τοῦ
 Σιμίλῃς ποίημα· καὶ γὰρ δὲ
 Διόνυσος ἐς Συρίῳ ἀπίκατο,
 δῶντο ὁδὸν, τίῳ ἔλθῃ ἐκ Αἰθιο-
 πίας. καὶ ἔτι πολλὰ ἐν τῷ ἱερῷ
 Διονύσου ποικίλῳ σέματα,
 ἐν τοῖσι καὶ ἰδῆτο βάρβα-
 ροι, καὶ λίθοι Ἰνδοί, καὶ ἱλι-
 φάντων κίρκα, τὰ Διόνυσος
 ἐξ Αἰθιοπίας ἤνεκεν. καὶ φαλ-
 λοὶ ἢ ἔσῃσι ἐν τοῖσι περὶ
 λαίοισι, δύο κάρτα μεγάλοι,
 αὐτὸ τὸ ἐπίγραμμα τοῖον ἢ ὅτι
 γέγραπται·

Τὸς δὲ φαλλῶς Διόνυσος Ἡρῇ
 μάρτυρ ἀδίδουκα.

Εμοὶ μὲν ὦν καὶ τὰ δὲ
 ἀρκία, ὅρῳ ἢ καὶ ἄλλο, τί ἔστι
 ἐν τῷ καὶ Διονύσου ἔργον.

Φάλα

tentur. Cæterum hæc mihi
 conuenientia quidem uiden-
 tur esse, uera autem nō, quo-
 niam de castratione aliam
 quoque audiui caussam, mul-
 ta hac fide digniorem. Pla-
 cent uerò mihi hæc quæ de
 templo dicunt, in quibus cū
 Græcis consentiunt, deam
 quidem Iuonem putantes
 esse, ipsum autem opus Dio-
 nysij, eius qui ex Semele na-
 tus fuit. Nam & Dionysius
 in Syriam uenit, eo uideli-
 cet itinere, quo in Aethiopi-
 am est profectus. Et sunt
 multa in templo eius indicia
 quæ ipsum auctorē compro-
 bant: inter quæ & uestes
 Barbaræ, & lapilli Indici,
 & Elephantorum cornua,
 quæ ille ex Aethiopia tulit.
 Etiam Priapi stant in uesti-
 bulis, duo admodum magni
 qui tali Epigrammate in-
 scripti sunt:

Hos posui Bacchus tibi Iu-
 no nouerca Priapos.

Ac mihi quidem uel ista sufficiunt. Cæterum dicam &
 aliud, quo ritu uidelicet Dionysij sacra in ade peragant.

Priapos

φάλλες ἑλλήνων Διονύσιον
 γάρουσι, ὡδὲ τῶν καὶ τοιῶν
 δέ τι φέρουσι, ἀνδρας μικρὰς
 ἐκ ξύλων πεποιημένους, μεγάλαι
 αἰδέσθαι ἐχούσας, καὶ οὐκ
 ἔτι τὰ δὲ νεύειν παύσασθαι. ἔτι ἢ καὶ
 πέδον, ἐν τῷ ἱερῷ, ἐν διεξίᾳ τοῦ
 νεῦς κίβηται συμκρῖς αὐτῆς
 χέλαι, ἔχον αἰδέσθαι μέγαν.
 τοσαύτη μιν ἀμφὶ τῷ οἰκιστῶν
 τῷ ἱερῷ μοδεύονται. ὅδον δὲ
 ὄρου καὶ τῷ νεῦς πῶς ἐλπίσας τι,
 ὅπως ἐγίνετο, καὶ ὅς τις μιν
 ἐπεισάσσει, λίγας δὲ τὸν τὸν
 πρὶν ἰόντα, μὴ ἐμμελῆσαι τὸν
 πρὶν ἀρχῶν γιγνησμένον, ἀλλ'
 ἐκείνου μὴ καθαιρεῖσθαι χρέ-
 ον ὕψος, τὸν ἢ νεῦς ἰόντα,
 Στρατονίκης ἐμμελῆσαι ποίνο-
 μα, γυναικὸς τῷ Ασσυρίων
 βασιλῆϊ. δούκει δὲ μοι ὁ
 Στρατονίκα ἰκάνη ἐμμελῆσαι,
 ὅτι πρὶν ἢ ἡρῆσασθαι, τῷ ὅ-
 λῳ γὰρ τῷ ἱερῷ ἐπὶ τοῖς ὡς γὰρ
 μιν ὁ συμφορῶν κατέλαβεν, ἀμ-
 χαρίων τῷ πατρὶ, αἰσχροῦ δὲ-
 κίοντι,

quæ à privigno amata fuit, cuius amorem medici indus-
 tria deprehendit. Postquam enim ipsum ægritudo hæc
 inuaserat, dubiis animi, propterea quod illi malum

Priapos Græci (quos & Phal-
 los ipsi dicunt) Dionysio eri-
 gunt, in quibus et tale quid-
 dam portant, viros puta exi-
 guos ex ligno effigiatos, ma-
 gna virilia habentes. Vocan-
 tur autem h Neurospasta
 hæc. Est igitur & hoc in tē-
 plo illo. Nam ad dextram æ-
 dis partem sedet exiguus uir
 ex ære factus, habens virile
 magnum. Ac tantum de illo
 quod ad conditores templi
 attinet, tradunt. Iam uerò
 & de æde dicam, & de sio-
 tu eius, quo pacto ædificata
 sit, & quisnam illam ædifi-
 cauerit. Dicunt igitur ædem
 illam quæ à principio fuit,
 haudquaquā eam esse quæ
 nunc est, sed antiquiorem il-
 lam quidem successu tempo-
 rum collapsam esse, hanc
 autem quæ nunc est, Strato-
 nices opus esse, uxoris regis
 Assyriorum. Videtur autem
 mihi Stratonice illa esse,
 606

αἰώντι, καὶ δ' οὐκ ἔλινον.
 ἵνα το δὲ ἀλγὺν ἐδίδε, καὶ αἰ
 ἔτι χροὶ πάμπαν ἔβριπτο,
 καὶ τὸ σῶμα δὲ ὑμῖνος ἱμα-
 ραίνετο. ὃ ἢ ὑπὸς, ὡς αἰδὲ μιν
 ἐδίδε ἱμαρῶν ἀρρώστια,
 ἔγνω τὴν νόσον, ἔρωτα ἱμ-
 αρῶν. ἔρωτα δὲ ἀφανέως
 πολλὰ συμῖα, ὁφθαλμοὶ τε
 διδρύνοντο, καὶ φωνὴ, καὶ χροὶ,
 καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ ταύ-
 τα ἰππῖν, χροὶ ἢ τῇ διέβη ἔχε
 τὸ νειώσκει τὴν καρδίαν. ἰ-
 πάλιν δὲ τὸς αὐτὰ τὴν οἰκίαν
 πάντας. ὁ δὲ τῶν μὲν ἄλ-
 λων ἰσίωντων πάντων, ἰπ ὁ
 γαίῃ μιγάδῃ, ὡς ἢ ὁ μιν
 φωνὴ ἀπῖπτο, τὴν τι χροὶ
 ἔλλεξετο, καὶ ἰδρῶν ἀρξάτο,
 καὶ ῥόμῳ ἔχετο, καὶ ὁ καρδίῃ ἀ-
 πῖπτο. ἰπ ἢ γιγνόμενα, ἱμ
 φανία τῇ ἰπῇ τὴν ἔρωτα ἰ-
 πῖν. καὶ μιν ἦδὲ ἴσατο,
 καλῶς τε νειώσκει ἢ πα-
 τῖα

summa quiete iacebat: at ubi nouerca adueniebat, tū demū
 et colorem mutare, et sudorem emittere incipiebat, tre-
 moreq; corripiebat, et ei cor subsultabat. Quæ cum ita
 fierent, manifesta amoris indicia medico præbebant. Ac in
 ipsam hoc pacto sanitati restituit. Advocato adolescentis pa-
 tre,

boc turpe uideretur, silentio
 rem premens, morbo decū-
 bebatur. Iacebat autem nullo
 quidem certo dolore affe-
 ctus, ueruntamen et color
 eius omnino immutabatur,
 et corpus indies marcesce-
 bat. Medicus autē ut ipsum
 aspexit, nullum manifestum
 morbi indicium præsefe-
 rentem, amorem esse mor-
 bum cognouit. Amoris autē
 occulti multa indicia sunt:
 oculi uidelicet languentes,
 et uox, et color, et la-
 crymæ. Quæ omnia cum
 ille in hoc animaduertisset,
 huiusmodi quædam facit.
 Manu quidem dextera ado-
 lescentuli cor tenebat: eos
 uerò qui in domo erant, o-
 mnes intro in cubiculum uo-
 bi ille decūbebat, uocabat.
 Ille igitur cæteris quidē in-
 gredientibus omnibus cum

τίρα, κάρτα ὀρθώματα ἔδει
 ἔνοος, ἴφρ, τίς ὁ πάς ὁ δὲ
 ἀρρώστει, ἔνοός ἐστι, ἀλλὰ ἀ-
 δικίη· ὁ δὲ γὰρ τοι ἀλγίος μὲν ἐ-
 στί, ἔρως δὲ μιν καὶ φρεσὶν ἁ-
 βάν ἔχει. Ἐπιθυμῶν δὲ, τὸ ἔλα-
 μῆ τούτῳ, φίλων γυνάικα
 ἐμὴν, τίς ἔγωγε τί μεθύσομαι.
 ὁ μὲν ὦρ τοι ἔδιδε σοφίην ἐφ' οὐδὲν.
 ὁ δὲ αὐτίκα ἰλίσσεται, πρὸς τὴν
 σοφίην καὶ ἰνέριον, μὲν μιν
 παῖδα ὀλίγους· ἐγὰρ ἔβλαψεν
 ταύτην συμφορὰ ἔσχεν, ἀλλὰ
 εἰ ἔνοος ἀκούσιν, τῇ σὺ μιν
 λαμῶν ἡλευτῶν, πίνων
 ἔχει πᾶσαν βασιλείην, μη-
 δὲ ἰσθὺς ἰών, φόνον προξενί-
 ας ἰνέριον. ὁ μὲν, ὡς δὲ ἀ-
 γνῶς ἰών, ἰδίῳ, ὁ δὲ μιν αὖ-
 τος ἀμέλιτο, αὐόσια σπύ-
 δας, γάμον ἔμιν ἀπαυρόμε-
 νος, ὁ δὲ ἰνέριον αὐτῶν διώμενος.
 σὺ δὲ πῶς αὖ αὐτὸς ἱερνέας, ἔ-
 τοι οὖν γυνάικα ἐπὶ, ἱμῶν
 τάδε

inurere medicinae. Atque hoc pacto ignarus ille, tamen pre-
 cabatur. Alter autem respondens ei rursus: Nefaria, in-
 quit, moliris, coniugem meam à me auferre quærens, &
 homini medico uim faciens. Tu uero quoniam pacto ipse af-
 fectus esses, si quis uxoris tuæ desiderio teneretur, quando
 nunc

tre, qui admodum tuum filij
 causa sollicitus erat: Hic
 morbus, inquit, haudquaquã
 morbus est, sed iniuria qua
 dam. Nam ille quidem dolo
 re neutiquam premitur, sed
 amor ipsum & uerborum te
 nent. Expetit autem ea quæ
 illi haudquaquam assequi
 licet. Vxorem enim meã a-
 mat, quam ego minime di-
 missurus sum. Atque hac il-
 le tum prudentia mentieba-
 tur. Pater autem continuo
 precari cœpit: Per pruden-
 tiam ego te tuam, perq; ip-
 sam medicinam obtestor,
 ne mihi perditum eas filiũ.
 Non enim sua sponte hoc
 malo tenetur, sed morbus il-
 li inuito hic accidit. quare
 tu nequaquam æmulando
 uelis luctum toti regno con-
 ciliare, neue, medicus cum
 sis, hanc homicidij notam

τάδε δόμω· ὁ δὲ πρὸς τὰ-
 δ' ἐλθὼν, οἱ δ' αὐτὸς αὐτὸν
 γνωσκὼν ἐφάσκει, ὅτι πα-
 δὲ σὺν τῷ ἐφθόνῳ, ἀπὸ
 τοῦ μητρὸς ἐπιθύμῃ· ὁ γὰρ
 ὁμοίως σὺν τῷ ἐμμελῶν, κα-
 μιντὼν ὁ παῖς ἀλῆσται. ὅς δὲ
 τὰδε ὁ ἐφθόνος ἔκκεται, τί τοι,
 ἔφη, ἐμὲ λίσσεται; ἡγὼ γὰρ τοι
 σὺν γνωσκὼν παῖς· τὰ δὲ
 ἐλθὼν ἐγὼ, πάντα ἔγω φέβο-
 δισαί· πάθεται μὲν ταῖσι τοι,
 καὶ τῷ μὲν πατρί· λάττω καὶ γυ-
 νῆκα καὶ βασιλῆα, αὐτὸς
 δὲ ἐς πᾶν Βαβυλωνίῳ χύ-
 δῳ ἀπικέτω, καὶ πάλιν ἐπὶ τῷ
 Εὐφράτῃ ἐπὶ σὺν τῷ ἐμμελῶν
 ποιήσεται, ἐνθάδε οἱ καὶ ἐλθὼν
 τὸ ἐγίνετο, ὅτι μὲν ὁ ἐφθόνος
 ἐρωτᾷ ἐγὼ καὶ καὶ ἔσεται, ὅτι δὲ
 ὅς ὁ Στρατονίκῃ, ἐπὶ τῷ προ-
 σέω αὐτῷ σὺν τῷ ἐμμελῶν, ὅς
 σαρ· τοῖον δὲ ἐμμελῶν, ὅς
 μὲν ὁ ἡρὸν ἐμμελῶν ἐγὼ καὶ οἱ
 τὸν ἐμμελῶν ἐμμελῶν, ὅς ὁ
 ἀπὸ τοῖοι, πολλὰ οἱ, καὶ καὶ ἀ-
 πάτω, ὁ δὲ τὰ πρῶτα ὅτι

nunc ista à me postulasti Tū
 ille ad hæc respondit, quod
 neque ipse uxori unquā par-
 surus fuisset, neque filio salu-
 tem inuideret, etiam si no-
 uerca desiderio teneretur.
 neque enim parem iacturā
 esse, uxorem, ac filium amit-
 tere. Quæ cum medicus au-
 diffet: Quid igitur me, ino-
 quit, obtestaris? Etenim tu-
 æ ille uxoris desiderio tene-
 tur. Et quæ ego tibi modò
 dicebam, omnia falsa fuere.
 Adducitur itaque hifce pa-
 ter, ac filio quidem, & uxo-
 rem relinquit, & regnum:
 ipse uerò in terram Babylō-
 niam abiit, & ciuitatem su-
 pra Euphratem, cognomi-
 nem ipsi, condidit, ubi &
 mortem postea obiit. Atque
 hoc quidem pacto tum me-
 dicus amorem cognouit, &
 curauit. Stratonice uerò
 hæc, cum adhuc priori ma-
 rito cohabitaret, somnium
 somnij

μῖνον ἤρλω ἱποίετε, μιτὰ δέ,
ὥς μιν μεγάλη νύσθ' ἔλα-
βι, τῷ τε αὐτῷ τῶν ἑψιν ἀ-
πυθόσκατο, καὶ τῶν ἡρῶν
ἰλδοκίτε, καὶ τήσιν τὸν
σηὸν ἐπιδίξατο. καὶ αὐτί-
κα ὑγία γυρομένοιο ὁ αὐτὸς
ἐς τῶν ἡρῶν πόλιν ἐπιμπε,
οὐδ' αὖτε καὶ χρήματα, καὶ
τρακτιῶν πολλῶν, τοὺς μὲν
οἰκοδομίας, τοὺς δὲ τοῦ ἀ-
σφαλῆς εἰναικα. καλίστας δὲ
τίνα τῶν ἡνυῖα φίλων τιλώων,
κάρτα καλὸν, τῷ οὐνεμα ἴω
Κομβάβ'· ἰγὼ τοι, ἴφθ, ὃ
Κομβάβι, ἰδὼν ἰόντα, φί-
λῳ τὴν μάλιστα φίλων ἡμῶν,
καὶ πάμπαν ἡπαινίον σοφίης
τι, καὶ οὐνοίης τῆς ἐς ἑμίας,
τῶν δὲ ἐπιδίξατο. οὐδ' αὖτε
χρῆμα μεγάλην πίστιν, τῷ
οἱ δὲ ἡνυῖα ἡμῶν ἰσπὸ-
μνησιν. ἔργον τί μοι ἐπιτε-
λίσαι, καὶ ἰρὰ τιλίσαι, καὶ
τρακτιῶν ἐπιπρατίαν· οὐδ' αὖτε
πικρομνησιν ὃς ἡμῶν τιμὴν μι-
γῆαν ἰσπὸν. πρὸς δὲ τὰς δὲ Κομ-
βάβις

somnij huius rationem hab-
buit: postea autem ut ipsam
gravis morbus corripuit,
et uxorem uisionem exposuit,
et lunonem placare coepit,
ademiq; se illam coedituram
esse promisit. Ac statim ubi
conualuit, maritus ipsam in
Sacram ciuitatem misit, cū
ipsa autem unā et pecunia
as, et exercitum magnum,
partim edificandi caussa,
partim etiā securitatis gra-
tia. Vocato autem quopiam
ex amicis, bomine adolescē-
te admodum formoso, cui
nomen erat Combabo: Ego
te, inquit, Combabe, utpote
probum, ex omnibus amicis
diligō maximē, et cū ob
prudentiam, tum ob bene-
uolentiam erga me tuam,
quam et praestitisti, laudo
in primis. In praesentia autē
opus mihi est magna fide:
quare te uolo cū uxore mea
hinc profectū, et aedificiū
absoluere mihi, et sacra
peragere, et exercitui praesse. Ceterū ubi reuersus fue-
rit, magnis à nobis honoribus afficietur. Ad haec igitur Com-
babi

βάβη αὐτίκα λίσσεται, πολλὰ
 λιπαρίων μὲν ἐκπέμπων,
 μετὰ πιστῶν οἱ τὰ πολλὰ
 ἰουτῶ μίσση χρῆματα, καὶ
 γυνῶνα, καὶ ἄρχειν ἰέρη. τὰ δὲ
 ἀρρώδην, μέγα οἱ ἐπὶ λατοκίῃ
 χρόνῳ ὑπερβῆς τῷ Στρατο-
 νικῶν γίνετο, τῷ μῆνι ἀπὸ
 ξερῆς ἡμέρας ὡς ἡ ἑδμήϊα
 διτο· ὃ ἡ ἰουτὴ δούρειε ἀ-
 πῆλ, δυνάει χρόνον ἐπὶ τῷ
 μῆνι, μετὰ ἡ, ἀποσταλαί μιν
 τίκισαντά τε, τῶν μάλιστα
 δυνάει, τυχὼν ἡ ῥιπίδης, ἡ τῶν
 ἰουτῶ οἶκον ἀπικνύται, καὶ
 πιστῶν χαμᾶσι, τοιάδῃ δυνά-
 ειτο· ὡς δυνάει, τί μοι ταύ-
 τες τῆς πίστεως; τί μοι ὁ
 θεοῦ, τῆς τῆς ἡδὲ δυνά-
 μαι; οἱ μὲν ἰγὼ, καὶ γυν-
 ναι καὶ ἡ ψομαι; τὸ δὲ μοι
 μεγάλη συμφορὴ ἰουτῶ, ἡ μὲν
 ἔγωγε πᾶσαν αἰτίαν κακοῦ
 ἀποδύσσομαι. τῷ με χρόνῳ
 γὰρ ἄρχειν ἀποτιλέσαι, τὸ
 μοι πάντα φέβον ἰούται.

scens equidem ego, & cum muliere formosa proficiscar?
 Hæc mihi magna uerò calamitas erit, nisi omnē mali cau-
 sam à me amoueam. Quare necesse est magnum peragere
 me facinus, quod mihi metū omnē hunc subleuet ac curet.

babys statim precari cœpit,
 multis obtestans Regem, ne
 se mitteret, neue sibi crede-
 ret pecuniam multo suis fa-
 cultatibus maiorem, deinde
 uxorem, et opus sacrū.
 Caterū illud formidabat,
 ne quādo progressu tempo-
 ris zelotypia erga Stratonē
 cen ipsi pareretur, ut quam
 solus inde abducturus erat.
 Caterū ubi illum baud-
 quaquam permouit, suppli-
 care iterum cœpit, quo sibi
 spacium septē dierum per-
 mitteret, ac deinde ubi ea
 perfecisset quibus maxime
 opus haberet, ablegaret,
 Quod cū facile impetras-
 set, domum suam abit, &
 procidens in terram, bœu-
 scemodi quædam cum fletu
 eiulauit: O me miserū, quò
 mihi hac fides? quò mihi au-
 tem uia ista, quam nunc po-
 stremit afficiam? Adole-
 scens equidem ego, & cum muliere formosa proficiscar?

τάδε εἰπὼν, ἀτιμία ἰωυτὸν ἰ-
ποίη, καὶ ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἵς
ἀγγύιον μικρὸν λατῖβιτο,
θυμῶν τι ἄμα καὶ μέλει, καὶ ἄλ-
λοισι θυώμασι, καὶ ἵππειτα σφν-
γίδι, πλὴν ἰσθρί, συμνηάμενος
τὸ βρωμα ἱστο, μετὰ ᾧ, ὥς μιν
ἐδιδόκειν ἰδόντι, ἀπικέμενος
ἵς τὸν βασιλῆα, πολλῶν πα-
ρῶντων, διδοῖ τι ἄμα τὸ ἀγγύ-
ιον, καὶ λαγὺ ἔδωκε· ὃ δὲ ἴσποτα,
τὸ δὲ μοι μέγα χαρίεσσιν ἔν-
τοισι εἰκίοισι ἀπικέμενος, τὸ ἔχον
καρθὰ ἰπθόνων, νυνὶ ᾧ, ἵππῃ με-
γάλῳ ἔδωκε δρόμονα, παρὰ σοὶ
τόδε θέσομαι, σὺ δὲ μοι ἀσφα-
λείως ἔχειν· τόδε γὰρ μοι χερ-
σὸν βέλτερον, τόδε μοι ψυχῆς
ἱμῆς αὐτάξιον, σὺ γὰρ δὲ
ἀπικέμενος, ὅσων αὐτίς ἀπεί-
σομαι. ὃ δὲ διέξμενος, ἱπ-
πῃ σφνγίδι ἰσθρί μάλιντο, καὶ τοῖ
σι ταμίῃσι φρεσίαν ἱπτάλα-
το. Καμβάβη μὲν ὦν, τὸ αὖ
πρὸ τῆς ἀσφαλείας ἰδὼν ἔννυ.
ἀπὶ.

Hæc ita effatus, se ipsum in-
utilem ac mæcum reddidit,
amputatisque uirilibus, in
angustum quoddam uasculū
ea inclusit, myrrha pariter
et melle, alijsq; odoramen-
tis additis. Deinde ubi et an-
nulo quem gestare solebat,
obsignasset illud, uulnus cu-
rabat. Postea uerò cum ipsi
iam tēpus uideretur ut pro-
ficisceretur, ad regem ueni-
ens, multis alijs præsentibus
dat illi pariter et uasculū,
et dicit in hunc modum :
Hoc ego uasculum, Domi-
ne, inter preciosissima domi
repositum habui, idque in
primis amabam. Nunc au-
tem, quando magnum adeo
iter ingredior, apud te depo-
nam. Tu uerò fac ut tutum
ac custoditum mihi præstes.
nam hoc auro potius mihi
est, eodemq; precio cum ani-
ma ipsum æstimo: ut postea
quæ rediero, saluum et inco-

lume iterum recipiam. Ille uerò acceptū altero quoq; annu-
lo obsignauit, et quæstoribus asseruandū et custodiendum
tradidit. Cōbabit igitur post illa securum iter peragebat.

Cate-

ἀπικόμενοι ἤ ἐς τὴν ἱερὴν πό-
λιν, σπεύδῃ τὸν νυκτὸς οἰκοδό-
μουν· καὶ σφισι βία ἔτια ἐν τῷ
ἔργῳ θιγέμενοι, ἐν τοῖσι ἀπὲς
βαινὶ τὰ πρὸς ὁ Κομβάβου ἐρρώ-
σθη, ὃ Στρατονίκη γὰρ χρόνον
ἰδίᾳ πολλὸν σκωδύμενα μιν πο-
θείην ἀρχέτω, μετὰ δὲ οἱ καὶ
κάρτα ἐπιμήνατο· καὶ λίγα-
σι οἱ ἐν τῇ ἱερᾷ πόλει, τὴν Η-
ερὼν τῆς αἰτίας ἐβόλουν σκε-
πεῖν, Κομβάβου ἰδίᾳ μὲν
ἰόντα λαθεῖν μηδὲ μὲν, Στρα-
τονικῇ δὲ τίσεσθαι, ὅτι ὁ ῥῆς
ἰδὼς τὸ νυκτὸς ἐπὶ σκεπτοῦ, ὃ ἢ τὰ
μὲν πρῶτα ἰσχυρόντι, καὶ τὴν νύ-
κτι ἐκρυπτεῖ· ὡς δὲ οἱ τὸ κακὸν
μῆλον ὁσυχῆς ἔχοντο, ἐς ἡμέ-
ρας ἐν τῇ ἱερᾷ ἐλατύνοντο· διὸ μί-
ρης, καὶ Κομβάβου ἀνικακίαν,
καὶ οἱ πάντα Κομβάβου ἰδίᾳ, τί-
λε· δὲ, ἀμνηστύνουσα τῇ συμ-
φορῇ, ὁπρὸς πᾶσι ἐκείνῳ ἐλπί-
στο. ἄλλω μὲν ὅν τὸν ἑρῶτα ἐμο-
ubi malum illi hoc in maius quam ut regi silentio posset ac-
crevit, manifeste adeo conficiebatur, flebatq; continue,
ac Combabum uocabat. Atque illi tum omnia Combabus
erat. Postremo autem cum inopia consilij nullum huic ma-
lo remedium inueniret, honestam atq; idoneam cōpellandi
illius uiam quærere cœpit. Proinde cum alteri quidem ulli

Caterum cum iam ad Sac-
ram ciuitatem uenissent,
ædem summa cura extruxe-
runt: atque ipsis dum in ope-
ra sunt, anni tres elabuntur
intra quos illa quæ Combab-
us tantopere metuerat, e-
uenire. Nā Stratonice, post
quam ille multo iam tempo-
re cū ea conuersaretur, ama-
re illum cœpit, mox etiā gra-
uiter in illum ex amore insa-
nit. Et ferunt, qui Sacram
ciuitatem incolunt, Iunonē
eius rei causam extitisse: ac
Combabum quidem ut bo-
num uirum haudquaquam
latuisse: Stratonicen autem
ultam esse, eo quod non sta-
tim ac facile ædem illā pro-
misisset. Porro illa princi-
piō quidem modestē ac tem-
peranter se gerebat, mora-
bumq; celabat: postea uerò

λογίαν ἱφυλάσσετε, αὐτὴ δὲ
 ἔπαχερίην ἢ δάϊον, ὑδινείας ὤρ-
 τειάδε, εἰνὼ ἰωντίῳ μινύσα-
 σα, ἱε λόγος οἱ ἰδὲν. ἅμα ὃ
 δὲν ἰστέντι παρρησίᾳ ἢ ἰσθῶ-
 χεται, καὶ ὃ ἀποτυχία ὃ καὶ τα-
 αἰσχυρὸν, ἀλλὰ τῶν προκασιμί-
 των ἵκαστα ἱε ἀγνοίῳ αἰασ-
 χωρίαι. ὡς δὲ οἱ ἰδὲν, καὶ ἱ-
 ποίει τὰυτα καὶ ἱπὰ ἐκ δά-
 πνυ ἰγίνοντο, ἀπικνυομένη ἱε
 τὰ οἰκίαι, ἱν τοῖσι Κομβάδ
 αὐλίστο, λίσαιτό τι, καὶ γύνων
 ἅπιτο, καὶ τὴν ἱρῶτα ὁμο-
 λόγι. ὁδὲ τὸν τε λόγον ἀπν-
 υῖως ἀπιδέκνιτο, καὶ τὸ ἱργον
 αὐαίνιτο, καὶ οἱ τῶν μέλλω ἱ-
 νικάλι. ἀπαλδους ὃ μίγά τι
 πακὸν ἰωντίῳ ὀργάσαθαι,
 δάισας, πάντα οἱ λόγον ὀζι-
 φνι, καὶ πᾶσαν τῶν ἰωντοῦ
 πᾶθλῳ ἀπαγῆσαστο, καὶ τὸ
 ἱργον ἱε ἱμφασίς ἐνεκί, ἰδὲν-
 σα ὃ ὃ Στρατονίκα, τὰ οὐ-

ποτι

opus detrectabat, deniq; e ebrietatē illi exprobrabat. At
 uerò cū illa nescio quod magnū malū in se ipsam facturā es-
 se se minitaretur, adductus metu, totam illi rem manifestā
 fecit, e quicquid à se ipse passus esset, enarrauit, ipsumq;
 opus in lucem protulit. Vidēs igitur Stratonice ea quæ nun-
 quam

amorem fateri abborreret.
 ipsa autem aggredi illū co-
 ram uerecundia prohibere-
 tur, huiusmodi quædam
 animo cogitare cepit, ut
 postquam uidelicet uino sese
 inebriasset, in colloquium
 cum illo ueniret. Pariter au-
 tem cum uino ingrediente,
 e loquendi fiducia acce-
 dit, e non impetrasse quod
 postularis, non ita magnus
 pudor est, sed eorum quæ a-
 guntur, singula in obliuionē
 retrò abeunt. Postquam igitur
 apud se ista constituerat
 faciebat quoque: e cum
 cæna peracta discessissent,
 ad ades in quibus Comba-
 bus diuertebatur, ueniens,
 obtestabaturq; illum, e ge-
 nua eius prehensabat, e
 amorem fatebatur. Ille autē
 orationem eius ægrē ac dif-
 ficulter admittebat, ipsumq;

ποτε ἴκντο, μᾶλλον ᾧ ὅτι
κάντες ἰσχυτο, ὅρως ᾧ ὅδα-
μᾶ ἰκντο, ἀλλὰ πάντ' αὖ
συνῶσα, ταύτῃ παραμυθίῳ
ἰκοῖτο ὅρως ᾧ ἀπρήκτοιο.
ἴσι δ' ὅρως ὅτι ἰν τῇ ἰρῇ πῶ-
λαι, κῆ ἴτι νῦν γίγνεται, γυναι-
κὸς γὰρ ἄλλων ἐπιθυμῶσι, κῆ γυ-
ναῖς γὰρ ἄλλοι ἐπιμαίνονται, ἵερο-
τυπία ᾧ ὅδα, ἀλλὰ σφοῖσι τὸ
χρῆμα κατὰ ἴσον νομίζεται,
τάδ' ὅν ἰν τῇ ἰρῇ πῶλαι ἀμφὶ
τῷ Στρατονίκῳ ὅδαμᾶ ἡ βα-
σιλῆα κίλνθι, ἀλλὰ πολλοὶ ἀ-
πικνυόμενοι κατηγίριον, καὶ
τὰ γινόμενα ἀπυγόντο. ἰ-
πὶ τοῖσι περὶ αὐτῶν, ὅς ἀτι-
λίῳ τῷ ἱεροῦ Κομβάβου μίτιο
κάλι. ἄλλοι ᾧ λῆγσι λόγον ὅ-
τι ἀληθία, τῷ Στρατονίκῳ,
ἰπιδὸν ἀπίτυχε τῶν ἰδύ-
το, αὐτῷ γράψασα ἰς τὸν
αὐτῶν, τὸ Κομβάβου κατη-
γορίαν, πᾶσι οἱ ἐπικαλῶ-
σαν.

census, ab opere quanquā adhuc imperfecto Combabū re-
uocauit. Alij autem sermonem quendam neutiquam uerum
recensent, quod uidelicet Stratonice postquam ea consequi
quæ expetiuerat, nō potuisset, ipsa ad uirum scribens, Com-
babum ultrò accusarit, tanquam qui ad stuprum ipsam soli

quam futura putaret, à fu-
rore quidem illo in præsens
ita destituit, amoris autem
haudquaquā oblita est, sed
per omnia conuersando illi
hanc quasi quandam conso-
lationem amoris, cuius affe-
ctum consequi nequiuerat,
quarebat. Est autem amor
hic in Sacra ciuitate, & e-
tiam nunc durat, ut Gallos
quidem concupiscant muli-
eres, & uicissim Galli in
mulieres depereant, neque
tamen quisquam zeloty-
pia siue emulatione aliqua
commoueatur, sed ipsis res
hæc in primis sacra cense-
tur. Porro hæc in sacra ciui-
tate circa Stratonicē ita ge-
sta, regem haudquaquam
latuere, sed complures ueni-
entes, accusabant illos, &
quæ facta essent, commemo-
rabant. Quocirca dolore ac

φαν, καὶ τὸ Ἑλλήνων Σθενείοις
 καὶ πόρι λίγαισι, καὶ φαίδρῳ ὁ
 Κνωσίῳ, ταυτὶ καὶ Ασσύροις
 ἐς Στρατονικῆν μυθολογίαισι.
 ἐγὼ μὲν ὦρ ὅδε Σθενείοις πεί-
 θομαι, ὅδε φαίδρῳ τοιαύτην ἐπι-
 τεύουσαι, εἴ τι ἰσχυρότερον ἀφ' ἡμέ-
 ρας ἐπὶ φάιδρῳ. ἀλλὰ τὰ μὲν
 ἐχέτω οὕτως καὶ ἐγίνετο, ὥς ἡ
 ἀγγελίῃς τὴν ἐρῶν πόλιν ἀπο-
 πίκτο, ἐγὼ μὲν ὁ Κομβάβος τὴν
 αὐτὴν, βαρύνων τὴν ἡμέραν, ὅτι εἰ
 ἡ ἀπολογία οἴκει ἐλάττω. καὶ
 μὲν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτί-
 κα μὲν ἰδούσας, καὶ ἐν φρεσὶ
 ἔχει, μετὰ δὲ παρόντων οἱ τῶν
 φίλων τοὶ καὶ τότε συμπροσέ-
 οντο Κομβάβῳ παριγένοντο, πα-
 ραγαγὼν ἐς μέσον, καταγορή-
 σεν ἄρχων· καὶ οἱ μοιχῶν τί
 καὶ ἀπολαοίῳ πρὸ φρεσὶ, καὶ τὰ
 δὲ δαυοπαθῶν, πῶς τὴν καὶ φι-
 λῶν ἀδικαίῃς, λόγων βίαια
 Κομβάβῳ ἀδικίῃς, μοιχῶν τι-
 λόντα, καὶ ἐς πῶς τὴν ὕβρι-
 σάντα, καὶ ἐς θύρ' ἀσβέροντα,

citasset. Et quod Græci de
 Sthenebœa dicunt, & de
 Phædra Cretensi, hoc idem
 et Assyrij de Stratonice cō-
 fitentur. Ego quidem igitur
 neque Sthenebœam credo,
 neque Phædræ talia per-
 petrasse, si modò Hippolytæ
 Phædra uerè amauit. sed
 hæc in medio, ita ut sunt, re-
 linquamus. Ceterū ubi nun-
 cius in Sacram ciuitatē per-
 uenit, Cōbabus & causam
 reuocationis agnouit, & a-
 nimo fidere ad regem abiit:
 nam illi defensio domi reli-
 cta erat. Ac ueniētem ipsum
 continuo rex comprehendi
 iussit, & in custodia tenuit.
 Postea autē præsentibus a-
 micis, qui tum quoque unā
 adfuerant quando Comba-
 bus emittebatur, adductum
 illū in medium accusare cœ-
 pit, adulteriumq; & intem-
 perantiam uitæ obiecit. Ad
 modum autem grauiter cō-

motus, & fidem inuocabat & amicitiam, dicens triplicis
 ter Combabum iniuriam fecisse, ut qui & adulterium com-
 misisset, & fidem fregisset, & in deam impius fuisset, in

τῆς ἐν τῷ ἔργῳ τοιαύτης ἐπεξε-
 πολλοὶ δὲ παριστῶντες ἠέλω-
 χον, ὅτι ἀναφανδὸν σφίνας ἀλ-
 λήλοισι σωζόντας ἔδοον. πα-
 σὶ δὲ τίλη ἐδόκει, αὐτίκα
 θύσκειν Κομβάβου, θανάτου
 ἄξια ἀργασμεύον. ὁ δὲ τίως
 μὲν ἰσχύει, λίγων ὅδε· ἵππῳ
 ἢ ὕδαϊς τὸν φόνον ἤγειτο, φθεγ-
 ξατό τε, καὶ τὸ λαιμήλιον ἤ-
 τι, λίγων ὡς ἀναιρέει μιν ὀχ-
 ὕβρις, ὅδε γάμων ἀνικα, ἀλ-
 λά ἐκῶν ὠδισυμίων, τὰ οἱ
 ἀπὸ τῶν παρθύνατο. πρὸς τὰ
 δὲ βασιλεὺς καλίσας τὸν τα-
 μίω, ἐκέλευε ἵνα καὶ, τὰ οἱ
 φρουρίαν ἰδούκε, ὡς δὲ ἵνα καὶ,
 λύσας τὴν σφραγίδα ὁ Κομ-
 βάβος, τὰ τε ἱσχύοντα ἐπίδει-
 ξει, καὶ ἰωντὸν ὅποια ἐπιπύον-
 δι, ἡλιξί τι· ὃ βασιλεὺς τὰ
 δὲ τοι ἐγὼ ὁρῶ δέω, εὐ τί με
 ταύτῳ ἰδοὺ ἐπιμπό, αἰε-
 κων ἦτον. καὶ ἐπὶ με ἀναγο-
 ναίη μιγάλη ἐκ οἰο κατέλαβι,
 τοιαύτη

fuerant, commonstravit, & quæ ipse passus esset, expo-
 suit, atque ita dixit: Nimium ista, ὦ rex, ueritus ego quan-
 do me primum ad hoc iter suscipiendum mittebas, inuitus
 ibam: ac postquam magna necessitate à te compulsus fui,

cuius opere huiusmodi per-
 petrasset. Multi autem ado-
 stantes coarguebant ipsum,
 quòd uidelicet manifestè ui-
 dissent ipsos mutuò congre-
 dientes. Omnibus itaque po-
 stremo uidebatur quamprì-
 mum morte afficiendus esse
 Combabus, ut qui capitalia
 peregisset. Ille uerò hacte-
 nus quidē stabat nihil dicē-
 postquam autē ad suppliciū
 & cædem iam ducebatur,
 tum demum loqui cœpit, &
 depositum uasculum repopo-
 scit, illud addens, quòd non
 contumeliæ aut nuptiarum
 causa interficeret ipsum
 rex, sed quòd ea quæ abiens
 apud illum deposuisset, hoc
 pacto retinere cuperet. Ad
 hæc igitur rex, uocato quæ-
 store, iussit asferre ea quæ
 custodienda ei tradidisset. Il-
 le ubi attulit, resignato Co-
 babys sigillo, ea quæ inclusa

τοιὰδε ἐπιτίλισα, ἰδὼ δὲ ᾧ ἐστὶ
 δισπότια, ἡμεῖς ᾧ ἐκ στυχία,
 τοις δὲ μενέτοι ἰὼν, ἀνδρὸς
 ἐπ' ἀδινίῳ ἱγκαλίωμαι. ὁ δὲ
 πρὸς τὰδε θαμβώσας, παρὶ
 βασιλῆος, καὶ ἀστυνῶν ἀσ-
 μαίλει, ὃ Κομβάβι, τί μὲν
 γὰρ κακὸν ἀργάσας; τί δὲ σι-
 φωντὸν ἔστω ἀεικλίον ἔργον μὲν
 οὐδ' αὐδρῶν ἱπρυξας; τὰ δὲ
 πᾶσι πομπῇ παύσας, ὃ στίλβει,
 ὅς τοιὰδε ἔταυς, οἷα μὲν σὶ
 παθῆεν, μὲν ἐμὶ ἰδὼ δὲ ὃ
 φιλῶ γὰρ μοι ταύτης ἀπολα-
 γήν ἐστιν. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων
 τοιὰδε ἔβηκε, πρῶτα μενέτοι
 τίσις δὲ ἡμῶν ἵσταται, αὐτῶν
 στυφονοτήτων δὲ θάνατος, με-
 τὰ δὲ ἡμεῖς ἀστυνῶν ἀπὶ ξίται,
 χρυσὸς τε πολλὸς καὶ ἀργυρὸς
 ἀπλοῦς, καὶ ἰδὼ δὲ ἰσχυροί,
 καὶ ἱπποὶ βασιλῆος, ἀπὶ ξίται
 δὲ παρ' ἡμῶν ἀστυνῶν ἰσχυροί,
 ὁ δὲ τις ἀπὶ ξίται σὶ ἡμῶν
 τίσις ἔστι. ὁ δὲ ἡμῶν ἰσχυροί
 ἡμῶν ἀστυνῶν. τὰδε ἐπὶ τῇ
 ἡμῶν

taliam peregi, utilia quidem
 domino, mihi uero non ita
 felicia ac bona. At uero ta-
 lis cum sim, tamen contume-
 lia in uirum coniugem accu-
 sor. Ille autem ad hæc stupe-
 factus, amplexatus pariter
 ipsam est, & dixit: O Com-
 babe, cur magnum hoc ma-
 lum perpetrasti? cur autem
 te ipsum indigno adeo faci-
 nore solus uirorum defor-
 masti? Non ita prorsum lau-
 do hæc, ὁ infelix, qui talia
 quidem sustinuisti, qualia u-
 tinam neque te pati, neque
 me afficere unquam conti-
 gisset. Neque enim ista apo-
 logia mihi opus erat. Verum
 tamen quando deus quispi-
 am hæc ita uoluit, principio
 quidem tibi ultio à nobis e-
 rit, mors uidelicet ipsorum
 sycophantarum: postea au-
 tem maxima dona tibi ueni-
 ent, aurumq; multum, & ue-
 stes Assyriæ, & equi regij. Accedes autem ad nos in-
 uocatus, neque te quisquam à nostro conspectu prohibe-
 bit, ne si cum uxore quidem unà concubam. Atque hæc
 quidem

stes Assyriæ, & equi regij.
 vocatus, neque te quisquam à nostro conspectu prohibe-
 bit, ne si cum uxore quidem unà concubam.

ἡμα, καὶ ἐποίησεν, καὶ οὐ μὲν αὐ-
τίκα ἐς φόρον ἔγοντο· τῷ δὲ
τὰ δῶρα ἐδίδοτο, καὶ ὃ φίλιν
μίσων ἱγυόνει. ἰδόντι δ' ὁδῶς
ἐτι Ασσυρίων, Κομβάβω σοφί-
λω καὶ Ὀρδαμονίλω ἐκίλησθε.
μετὰ δ' αὖτε σάμην ἐκτελί-
σαι τὰ λάποντα τῷ νεῷ, ἀ-
τιλία γὰρ μιν ἀπολείπει,
αὐτὸς ἐπέμπτο, καὶ τὸν τι-
νεὺς ἐβέντισεν, καὶ τὸ λοιπὸν
αὐτοῦ μὲν. ἰδὼν δὲ οἱ ὁ
βασιλεὺς ἀρετῆς τι καὶ σύφ-
ρασις ἔτιλα, ἐν τῷ ἱερῷ ἱστά-
ναι χάλκιον. καὶ ἐτι ἐς τι-
μὴν ἐν τῷ ἱερῷ Κομβάβω χάλ-
κιον, Ερμονίου τοῦ Ροδίου
ποίημα, μορφῇ μὲν ὁμοίῃ
γυνὴ, ἰδῶντα δὲ ἀνδρῶν ἰλω
ἔχει. λίγεται δὲ τῶν φίλων
τὸς μάστιγα οἱ δυνόοντες, ἐς
παρὰ μὲν τῷ πᾶσι, καὶ
πᾶσι ἰδέσθαι τῆς συμφορῆς·
ἐτι μὲν γὰρ ἰωυτὸς, καὶ δίαο
ταο

quidem dixit pariter & fe-
cit. Ac illi quidem continuo
ad supplicium & eadem du-
cebantur, huic autem dona
dabantur, amicitiaq; hæc
maxima conciliata fuit. Vis-
debatur autem nullus Assy-
riorum amplius Combabo
neque sapientia neque felici-
tate similis esse. Postea uero
cum postulasset ut sibi lice-
ret ædem, quantum eius reli-
quum erat, absolueret, im-
perfectam enim ipsam reli-
querat, rursum mittebatur:
ac ædem quidem ille absol-
uit, & reliquam ætatem i-
bi peregit. Dedit autem illi
rex, uirtutis pariter et bene-
ficentia causa, ut æreus in
templo statueretur. Stat io-
taque præmij & honoris
caussa in templo Combabus
æreus, Hermoclis Rhodij o-
pus, forma quidem mulieri
similis, uestitum autem uir-
ilem gerens. Feruntur autem & amici illius, qui ma-
ximè erga ipsum beneuolentia affecti fuere, in solatium
eius quod passus ille fuit, eiusdem affectionis societas
em ultro sibi elegisse. Nam & seipsos castrarunt, &

ταν πῶ αὐτῶν ἐκάνω δια-
 τίοντο. ἄλλοι δὲ ἰδολογί-
 ονσι ὑδὶ τῷ πρῆγματι, λί-
 γυστόν, ὥς ἡ Ἡρμ φιλεύσας
 Κομβάβον, πολλοῖσι πῶ τε
 μὲν ὑδὶ νύκτ' ἱβαλλεῖ, ὥς μὲν
 μούνη ἐπὶ τῇ ἀνδρῶν
 λυπώτο. τὸ δὲ ἰδὲ τοῦ
 τοῦ, ἰπειδὴ ἀπαξ ἴνεντο, ἴτι
 πῶ μέλει. καὶ πολλοὶ ἐκά-
 στου ἴτι ἐν τῷ ἱρῷ τάμνον-
 ται, καὶ δηλώνονται, ἴτι
 Κομβάβον παραμυθιόμενοι,
 ἴτι καὶ Ἡρμ χαριζόμενοι.
 τάμνονται δ' ὦν, ἰδὲ τὰ
 δὲ οἶδε οὐκ ἴτι ἀνδρῶν ἴ-
 χουσι, ἀλλὰ καὶ ἑματὰ τε
 γυναικῶν φορέουσι, καὶ ὅρα
 γὰ γυναικῶν ὑδὲ τίλινθοι.
 ὥς δὲ ἰγὼ ἤκουον, ἀνακί-
 ται καὶ τούτων ἐς Κομβά-
 βον ὁ αἰτίη· σιωπῆς γὰρ
 οἱ καὶ τὰδε. ἔσθην γυνὴ ἐς
 πανόγυρον ἀπικαμένη, ἰδοῦ-
 σα καλὴν τι ὄντα καὶ ἰδὲ τὰ
 ἴτι ἀνδρῶν ἴχοντα, ἴσχυι μι-
 γάλῳ ἴσχυτο, μετὰ ᾧ μαθοῦ-
 κονuentum ueniens, cum uidisset & corpore formosum
 esse, & uestem præterea uirilem habere illum, magno
 eum amore capta est. Postea autem ubi cognouit euiratum

eandem cum illo uiuendi cō-
 suetudinem tenuerunt. Alij
 autē inter sermones sacros
 de hoc facto ita tradunt di-
 centes, quod Iuno quā ama-
 ret Combabum, multis ca-
 strandi cupiditatem in men-
 tem inamiserit, ne uidelicet
 solus ille ob uirilitatē amif-
 sam lugeret. Cæterum con-
 suetudo illa postquā semel
 cœpit, etiam nūc manet, &
 multi quotannis in templo
 hoc castrantur & emascul-
 lantur, siue Combabum hoc
 pacto consolantes, siue etiā
 Iunoni gratificātes. Castrā-
 tur autem illi, uestitum uerò
 uirilem amplius non habēt,
 sed & muliebria indumētia
 gerunt, operaque mulierum
 perficiunt. Cæterum ut ego
 audiū, refertur & huius rei
 causa in Combabum. Nam
 illi etiam hoc accidisse tra-
 ditur. Peregrina qua-
 dam mulier ad solennem
 atque

σα ἀτελὴ ἐόντα, ἐκιντὼν διαρ-
γάζατο. ὡδὲ τοῖσι Κομβάβῃ
ἀθυμίῃ, ὅτι οἱ ἀτυχῶς τὰ ἱε-
ροδοτίῳ ἔχει, ἐδῶτα γυναι-
κίῳ ἐνδύσατο, ὅπως μάλιστα
ἐτόρῃ γυνὴ ἰσα θάπατίετο.
ἦ δὲ αὖτις Γάλλοις πολὺς θυ-
λάκις. Κομβάβῃ μὲν μοι πρὸς
τοσάδε ἐρήδῃ. ἄλλων δὲ αὖ-
τις ἐγὼ λόγῳ ὑπερῷ μνησά-
μαι, τομὴς δὲ κιντῶν, ὅπως ἴα-
μνοντ', καὶ ἱαφῆς, ἐκκοίλῃ θάπλου-
τ', καὶ ὅτου ἐνικαίς τὸ ἱερὸν ἐκ-
εὐρέχοντ'. πρὸ τῶν δὲ μοι θυ-
μὸς, ἀπὸν βίσιός τε πῆρι τ' υἱὸς
καὶ μεγάβης, καὶ δῦτα ἐρῶ. ὁ μὲν
χῶρ' κιντὸς ἐν τῷ τὸ ἱερὸν ἱ-
ερύται, λόφῳ δὲ ὄρεϊ, κίαται δὲ
κατὰ μέσον μέλισσα τ' πόλιος,
καὶ οἱ τεῖχρα διὰ πρηνίαται.
τῶν δὲ τεχνῶν τὸ μὴ ἀρ-
χῶν, τὸ δὲ ἔσπετον ἑμῶν
πρὸς ὑπόθετον. τὰ δὲ προπύ-
λαια τὸ ἱερὸν ἐκ ἀνέμου βορίῳ
ἀποκίονοντ', μέγαθ' ὅσον
τὸ ἱερὸν ὄργῳ ἐν τῷ τοῖσι

atque inutilem esse, sibi ipsi
mortem consciuit. Ob quæ
Combabius mærore affectus
quod ea quæ ad Venerē per-
tinent, infeliciter illi cedo-
rent, ueltem muliebrem in-
duit, ne qua mulier posthac
eodē modo deciperetur. Et
hæc causa est cur Galli ue-
ste muliebri utuntur. Ac de
Combabo quidem tantum
mibi dictum sit. De Gallis
autem iterum in sequenti-
bus mentionem faciam, pu-
ta de castratione ipsorum,
quo pacto execentur, & de
sepultura, quali sepeliātur:
præterea & cuius gratia in
templum non ingradientur.
Prius autē animus mibi est
& de positu ædis dicere,
& de magnitudine. Atque
igitur dicam. Locus quidem
ipse in quo templum conse-
cratum est, modicus quidam
collis est. Iacet aut in media
quasi ciuitate, cingiturq; muro duplici, quorum alter quidē
uetus est, alter autem non ita multo ante nostram ætatē
factus. Vestibula uerò templi uersus Aquilonē uentū scor-
sim directæ sunt, altitudine centum propē passū. In his &
Priapi

τοῖσι προκυλάουσι καὶ οἱ φαλλοὶ ἱστάσι, τὸς Διόνυσος ἱστάσκει, ἡλεκίῳ καὶ οἴῳ βίβησιον ἐργάζων. ἐς ταύτων τὸν ἕνα φαλλὸν αὐτὸν ἱκάνει ἔτιος δις ἀνέρχεται, οἴκει τε ἐν ἀκρῇ τοῦ φαλλῷ χεῖρας ἐπὶ τὰ ἡμέρων, αὐτῇ δὲ οἱ τὸ αὐτὸς ἡλεκίῳ λίγεται· οἱ μὲν πολλοὶ νομίζουσι, ὅτι ὅψοι τοῖσι θύοις ὁμιλεῖ, καὶ ἀγαθὰ πᾶσι Συρίᾳ αἰτία, οἱ δὲ τὸν ἀρχαῖον ἀγχιθῆν ἱπαύουσι. ἄλλοις δὲ δοκίαι καὶ τὰς Δουκαλίωνος εἴματα ποιεῖν, ἡκάνει ξυμπορεῖς μνύματα, ὁπότι οἱ ἀνθρώποι ἐς τὰ ἔρια, καὶ ἐς τὰ περιμέμνηται τῶν δούλων ἥσαν, τὸ πολλὸν ὅσων ὁρῶντες. ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ πᾶσι ἀπίθανον, δοκίον γὰρ μὴ Διονύσῳ σφίσι καὶ τὰς ποιεῖν. συμβάλλομαι δὲ ταῖσι φαλλοῖς ἵσαι Διονύσῳ ἑσέρας ἐν ταῖσι φαλλοῖσι, καὶ αὐτὰς ξυπνεκκαδίζουσι· ὅταν μὲν εἴπω, ἐγὼ ἐν ἔριω. δοκίαι δὲ ὦν

μοι

Priapi stant quos Dionysius dedicauit, trecentorum etiā isti circiter passuum. In horum unum uir quispiam singulis annis bis ascendit, habitatque in summitate eius per tempus septem dierum. Ascensus autem istius causae talis refertur: Complures quidem putant quod in sublimi cum dijs sermones cōferat, & toti Syriæ bona ab illis postulet. Nam illos ex propinquo preces facilius exaudire. Cæteris autem placet etiam hæc Deucalionis gratia fieri, in memoriā eius calamitatis, quando homines passim in montes & in altissimas arborum ascenderūt, aquarum inundationem metuentes. Mibi quidē igitur etiam ista non satis uerisimilia uidentur. Existimo enim certē Dionysio ipsos etiam ista facere. Coniecturam autem inde capio,

Phallos siue Priapos quicunque Dionysio erigunt, in ipsis etiam uiros quosdam ligneos collocant. cuius id autem gratia, in præsentia nō dicam. Videtur mihi itaque etiam hic adimitæ

μοι καὶ ἰδοὺ ἐς ἱκάνου μυρία
 σιρ τοῦ ξιλίνου αὐδρὸς αὐγ-
 χαδαυ. οἱ δὲ ὁ αὐτοῦ τοῦ-
 δε· σερῇ μακρῇ ἰωυτόν τε
 ἄμα καὶ τὸν φαλλὸν περιβά-
 λει, κατὰ δὲ ὑπεβαίνει, ξύ-
 λων προσφυῶν τῷ φαλλῷ, ὁ-
 νόσον ἐς χόρῳ ἄκρον νο-
 δὸς, αὐτῶν δὲ ἄμα ἀνα-
 βάλλει τῷ σερῷ ἀμφοτέ-
 ρωθεν, ὅπως περιένιοχώρ.
 ἀλλ' οἱ τοῖς μὲν οὐκ ὕπνωσι,
 ὕπνωσι δὲ φοινικεβατίοντας,
 εἰς Ἀραβίῃ ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ
 ἄλλοθι, οἱ δὲ τὸ λέγω. ἰ-
 πταὺν δὲ ἐς τέλος ἵσταται τῆς
 ἰδοῦ, σερῷ ἱτίρῳ ἀφ' αἰ-
 τῶν αὐτὸς ἔχει, μακρῷ ταύ-
 τῳ, αὐτῷ δὲ τῶν οἱ θυμὸς ξύ-
 λα καὶ ἄματα καὶ σκάνια· ἀ-
 πὸ τῶν ἱερῶν σιωδῶν, ὁκοί-
 λω ἱακίλῳ, ἱξάνει, μέμνει τὴν
 χρόνον, τὸν ἔπον. ὑμῶν
 πολλοὶ δὲ ἀπικινύμενοι χρυ-
 σόν τε καὶ ἀργύρον, οἱ δὲ
 χαλκὸν νομίζουσι, ἄτ' ἀφ' οὗ

ἱκάνου

perinde ac nidū aliquē, in illa se collocat, manetq; ad id tē-
 pus dierū quod dixi. [Multi autem uenientes, aurumq; &
 argentum, quidam etiam aes afferunt, deinde ante illum
 appositū

imitationem lignei illius ui-
 ri ascendere. Porro ascensus
 iste in hunc modum illi fit
 Catena longa seipsum pari-
 ter & Priapum circumdat:
 deinde ascēdit in ligna qua-
 dam ex ipso Priapo promi-
 nentia, spacio, quantum ad
 summum capiendum pedē
 sufficit. Ascendens autem pa-
 riter & catenam utrinque
 attollit, hanc perinde ut au-
 riga habenas, moderans.
 Quod si uero quispiā istud
 non uidit, uidit autē eos quā
 palmas conscendunt, siue in
 Arabia, siue in Aegypto, si-
 ue alio aliqua loco, intelligit
 facile quod dico. Ceterum
 postquam ad summum per-
 uenit, aliam quandam cate-
 nam, quam ipse secum ha-
 bet, demittens, longam quā
 dem illam, attrahit sursum
 quaecunque libet, ligna uide-
 licet, & uestes, & uasatex
 quibus sedem componens,

ἰκάνει πρόδι κέρμενα, ἀπιά-
 σι, λίγοντόν τ' ἀνόματα, ἵκα
 τ' ὅτι παρσιῶς ἢ ἄλλ' αἰὲν
 ἀγγίλλαι. ὃ δ' ἀνέμω τ' ὅτι
 νίμα, εὐχολῶν ἱεῖνατον ποί-
 νται. ἅμα ἢ εὐχόμενος προ-
 τει ποίημα χέλευμα, τὸ ἀεί-
 δει μέγα καὶ φησὶν, λινιόμην
 νον, ὡς δὲ δαμάσῃ. ὡς γὰρ
 μιν ὕπν' ἔλθ' ὡς τὸ σκορπίος
 αὐτῶν ἀνιγέρει τι, καὶ ἀει-
 κία ὀργάζεται, καὶ οἱ ὅδε ὃ
 ἡμῖν τῷ ὕπνῳ ἐπικύπτει. τὰ
 μὲν ὅν ἐς τὸν σκορπίον μυ-
 θίζονται, ἱράτι καὶ θροπρία,
 ὃ δὲ ἀφικία ὄρε, εὐκ ἔχω ἱ-
 ρίαι. δοκίαι δὲ μοι, μέγα ἱε
 ἀγρυπνίῳ συμβάλλεται καὶ
 τῆς πόσεως ὃ ὀρῶδιον. φαλ-
 λοβατίων μὲν δὲ πόρε τοῦ
 σαῦτα ἀρκίαι. ὃ δὲ νῆς ὀρίαι
 μὲν ἱε ὀρίαι αὐτόντα, ἅδ' ὃ
 ἢ καὶ ὀργασίῳ ὄρε, ὀρίαι νῆς
 ἱε ἱονίῳ ποίεσι. ἱδρὺς μέγα-
 λα αὐτῆς ἱε, μέγα ὃ ὀρ-
 γῆς νῆς, ὡς δὲ ὃ νῆς ἐπι-
 κία,

appositis atque ibi relictis il-
 lis abeunt, unusquisque no-
 men suum edentes. Adstans
 autem alius quidam, sursum
 renunciat. Ille igitur acce-
 pto nomine, preces pro uno
 quoque facit. precando au-
 tem pariter & areū quod-
 dam tintinabulum pulsat,
 quod motum, grauiter atq;
 asperè sonat. Dormit autem
 haudquaquam. nam si som-
 nus ipsum capiat aliquando
 Scorpius ascendens excitat
 ipsum, atq; indignè afficit.
 & hæc illi pœna somni pro-
 posita est. Quæ igitur de
 scorpio tradunt, sacra qui-
 dem sunt, & dijs conueni-
 entia: utrum autē uera sint,
 dicere non possum. Caterū
 quantum mihi uidetur, non
 parum ad uigilantiam con-
 ducit & cadendi metus. Ac
 de consensoribus Priapi tā-
 tum dixisse satis est. Porro
 ædes ipsa ad solem quidem
 aspicit orientem: forma autem & opere talis est, qua-
 les sunt quas in Ionia ædes ædificant. Basis magna pro-
 tenditur, altitudine duorū passuū, supra quam ædes posita
 est.

κίετα·, ἀνδρῶν ἐς αὐτὴν
 λίδου πικροῦται, οὐ κάρτε
 μακρῇ. ἀνελδόντι δὲ θυμὸς
 μετ' ἡγῶν πρὸν· μίγα πα
 ρίχεται, δύρησι τε ὕσκηται
 χρυσοῖσι. ἐνδοθεν δὲ ἡ νῆς
 χρυσεῖ τε πολλοῦ ἀπολάμ
 πνεται, καὶ ὁ ἱεροφῆ πᾶσα χρυ
 σία, ἀπὸς δὲ αὐτοῦ ὁ δμῶν
 ἀμβροσίη, ὁποῖα λίγεται τῆς
 χώρας τῆς Αραβίας, καὶ σοι
 πηλόθεν ἀνιόντι προσβάλλει
 πνοιῶν κάρτε ἀγαθῶν, καὶ
 ὅν αὐτὶς ἵππικη, εὐδαμῶς
 λάμπεται, ἀλλὰ σου τὰ τι ἔμ
 ματα ἐς πολλὸν ἔχει τῶν
 πνοιῶν, καὶ οὐ ἐς πάμπαν
 αὐτῆς μνήσεται. ἐνδοθεν δὲ ἡ
 νῆς ἐκ ἀπλόου ὄρεϊ, ἀλ
 λά ἐς τὸτον δάλαμον ἄλ
 λου πικροῦται, ἀνδρῶν, καὶ
 ἐν αὐτῷ ὁλίγη, δύρησι ἡ οὐκ
 ὕσκηται, ἀλλ' ἐς αὐτίον ἅπας
 ἀναπύεται. ἐς μὲν ὅν τὸν μί
 γαν νῆν πάντες εἰσέρχοντες,
 ἐς δὲ τὸν δάλαμον οἱ ἱερεῖς μῶ
 νοι, ὃ μὲν τοι πάντες ἱερεῖς,
 ἀλλὰ

est. Ascensus autem in i
 psam lapideus est, nō ita lon
 gus: uerū ubi ascenderis,
 admirationem quidem et
 porticus ante aedem non par
 uam præbet, ianuisq; exor
 nata aureis est. Intus autem
 ipsa aedes auro multo resplē
 det, et tectum totum auri
 um est. Odorem autem ef
 fragrat diuinum quendam,
 qualis fertur et terra Ara
 bia esse. Ac tibi à longē a
 scendenti auram aspirat ad
 modum suauem, et si rur
 sus inde abeas, haudquaquā
 cessat: sed et uestes tuæ in
 longum usque eandem reti
 nent, et tu in perpetuū qua
 si quandam memoriam eius
 tecum referes. Cæterum i
 psam aedes intus simplex non
 est, sed et penetrale quod
 dam alterum in ira se factū
 habet, in quod et ipsum a
 scensus modicus est. Foribus
 autem exornatum non est,
 sed exaduerso totum patet.

In magnā igitur aedē omnib. ingredi licet, in penetrale autē
 siue cellam illam solis sacerdotibus, neq; uerò ijs omnibus,
 sed

ἀλλὰ τοῖς μάλιστα ἀγχιβυι τί
 εἴσι, καὶ τοῖσι πᾶσα ἰς τὸ
 ἱερὸν μιλίται θραπέει. ἦν ὃ
 τῷ δὲ ἑατὶ ἰὰ ἰδία, ὅτι καὶ ἡρε
 τὸν αὐτοῖ, Δία ἰόντα, ἰ-
 τέρῳ οὐνόματι λεπίθουσι. ἄμ-
 φω δὲ χερσὶν τί εἴσι, καὶ
 ἄμφω ἴθουσι. ἀλλὰ πῶς μὲν
 ἡρῶ λίσσεται φορέουσι, ὁ δὲ
 ταύροις ἐφίθεται. καὶ δὴ-
 τα τὸ μὲν τοῦ Διὸς ἄγαλα-
 μα ἰς Δία πᾶντα ἱρῶ, καὶ
 λευκαλῶ καὶ ὄμματα καὶ ἰο-
 δρῶ, καὶ μιν οὐδὲ ἰδίων
 ἄλλως ἀνάσσει. ὁ δὲ ἡρε
 σκοπῶντί ται πολυθεδία μορ-
 φῶν ἰκτανία, καὶ τὰ μὲν
 ξυμπᾶντα, ἀφικνεί λόγῳ ἡ-
 ρε ἔτι. ἔχει δὲ τε καὶ Ἀθρο-
 σκίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ
 Σελωάκης, καὶ Πένης, καὶ
 Ἀρτίμιδος, καὶ Νεμίσιδος,
 καὶ Μοιρίων. καὶ ὃ, τῇ μὲν ἰ-
 τίσῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ ἰτί-
 ρῃ ὃ ἀπραντον, καὶ ἰδὲ τῇ λε-
 φαλῇ ἀκτίνῃς τι φορέει καὶ πῶς
 γιν καὶ κιστὸν, τῷ μὲν πῶς
 οὐρα-

altera quidem manu sceptrum tenet, altera aut colum, et
 in capite radios gerit, et turrim, et cestū habet, quo solā
 Venerem

sed illis tantum, qui diuini
 maximè sunt, quibúsque o-
 mnis cura et studiū in tem-
 plum impenditur. In hoc au-
 tem adyto simulacra deorū
 posita sunt, Iunonis uideli-
 cet, et quem Iouem existen-
 tem ipsi alio nescio quo no-
 mine appellant. Ambo autē
 aurei sunt, amboq; sedentes
 finguntur. Sed Iunonem qui-
 dem leones portant, Iupiter
 autem tauris insidet. Atque
 adeo et Iouis quidem simu-
 lacrum per omnia Ioui assim-
 ilatum est, et capite, et
 oculis et sedendi habitu: ne
 que ipsum alteri, ne si uelis
 quidē, assimilare potueris:
 Iuno autem, si propius cono-
 templeris, haudquaquam uo-
 nius speciei formam præse-
 fert. Nam in uniuersum qui-
 dem, quod uerè dixeris, Iu-
 no est: ceterum habet quip-
 piam et Minervā, et Vene-
 neris, et Lunā, et Rheā,
 et Nemesis, et Parcarū. Ac

οὐρανῶν καὶ γαίης· ἐκ τοῦ
 δὲ οἱ χρυσεὶς τι ἄλλο περι-
 κείται, καὶ λίθοι καρτὰ περι-
 τέλει, τῶν οἱ μὲν λίθοι, οἱ δὲ
 ὑδατῶδες, πολλοὶ δὲ πυρ-
 ρῶδες. ἐπὶ δὲ θυρεοὶ οἱ Σαρ-
 δῶν πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι καὶ
 σμάραγδοι, τὰ φέρουσι λι-
 γύπτιοι, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθιο-
 πες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμενιοί,
 καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέγιστον
 ἔστι λόγος ἄξιον, τὸ τοῦ ἀπαγγέ-
 σμαι· λίθον ὡς τῇ λιπαρῇ
 φορέῃ, λυχνίς καλεῖται, ὅνο-
 μα δὲ οἱ τὸ ὄργανον ἢ σωτυχίον.
 ἀπὸ τῆς ἐν νυκτὶ σέλας πολ-
 λὸν ἀπολάμπνῃ, ὡς δὲ καὶ
 δυνεὶ ἀπὸ οἴου ὡς δὲ λυχνί-
 σι φαίνεται, ἐν ὁμοίᾳ δὲ, τὸ μὲν
 φέγγος ἀδινῆς, ἰδίῳ δὲ ἐ-
 χὲς καρτὰ πυρρῶδες, καὶ ἄλλο
 λο θυμῶς ὅστις ἐν τῷ ξιᾶ-
 ντι, ὡς ἴσως αὐτῷ ἰσορί-
 ης, ἵς οἱ ἴσως, καὶ μεταβάλλου-
 τι τὸ βλέμμα ἀπολυθῆς, καὶ
 ὡς ἄλλο ἰσχυρὸς ἰσχυρῶς,
 ἵσα

Venerem cognomento cœle-
 stem exornant: foris autem
 & aliud illi aurum circum-
 positum est, & lapilli valde
 preciosi, quorum alij quidē
 candidi, alij autem cœrulei,
 multi uerò etiam rufi. Præ-
 terea autem & Sardony-
 ches multi, & Hyacinthi
 & Smaragdi: quæ omnia
 afferunt Aegyptij, & Indi,
 & Aethiopes, & Medi,
 & Armenij, & Babylonij.
 Quod igitur maxime memo-
 rabile est, id dicam: Lapi-
 dem in capite gerit, qui Ly-
 cbnis uocatur. Nomen au-
 tem illi dedit operis effectus
 respondens. Ab hoc multus
 fulgor noctu resplendet, to-
 taque ædes ab eo perinde at-
 que lucernis collucet. Inter-
 diu autem ipsum quidem lu-
 men amarefcit, speciem au-
 tem præ se fert admodum
 igneam. Iam uerò & aliud
 admiratione dignum in i-

pso signo dea est. Si ex aduerso steteris, ad te aspicit:
 quod si inde transcas, visu te sequitur, & si alius quispiam
 aliunde ipsam intuetur, eadem erga illum quoque facit.

διῶσι, ἴσιν ἱμερῶν, ξόαν
 ποιεῖσαι· ἐγὼ σφιν ἱμερ-
 νία πάντοτε τὰ ἔθνη, ἥλιος
 ἢ ἡ σελήνη, πάντα ἐν αἰ-
 γύῳ, καὶ σφίσι πάντες ὄρνι-
 σι. κοῖν ὦν αὐτῶν ξοανργίαι
 τοῖσι ἐν τῷ ἡμέτερον μύθοις;
 μετὰ ἢ τὸ βρόνον ἔτερον λίσσεται
 ξόανον Ἀπόλλωνος, ἐπεὶ οὐδὲν ἰώ-
 θη ποιεῖσαι· οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι
 πάντες Ἀπόλλωνα νύοντι ἴσ-
 γλωται, καὶ πρωτόβλῳ ποιεῖσι,
 μὲντοι ἢ ἔτερον Ἀπόλλωνος γῆσι
 ἔτι ξόανον δεικνύουσι. καὶ τὰ
 διὰ ποιεῖν, ἰωτὸς ἢ ἱπαι-
 νύσι, ἑλλῶν ἢ κατηγορέ-
 σι, καὶ ἄλλων, ἐπὶ οὖν Ἀπόλλω-
 να πάντα θεμελίοι ἱλάσκουσαι.
 αὐτῶν ἢ δούκων αὐτοῖσι, ἀσο-
 φῖν μεγάλῃ ἱμερῶν, ἀτιλῶ
 ποιεῖσαι τοῖσι διῶσι τὰ ἔθ-
 νη, τὸ ἢ νύον, ἀτιλῶς ἐπὶ νομί-
 ζουσι. ἐν δὲ καὶ ἄλλοι τῷ σφίσι
 γὰρ Ἀπόλλωνι καυνοργίαι, μὲν-
 νοι Ἀπόλλωνα ἑμασι κοσμή-
 σι. ἔργον δὲ αὐτῶν περὶ πολ-
 formae ac species fingantur.

esse aiunt simulacra fieri
 neque enim illorum species
 aut formis manifestas o-
 mnibus apparere: Solem au-
 tem & Lunam omnibus ef-
 se manifestas, neque quen-
 quam illos non uidere. Qua-
 re quānam causam illo-
 rum effigiandorū esse, cum
 in aere appareant? Ac post
 solium hoc, signum Apolli-
 nis positum est, non quale
 uulgo consueuit fieri. Nam
 ceteri quidem omnes A-
 pollinem & iuuenem pue-
 rant, & cum prima lanugi-
 ne effingunt: soli autem isti
 Apollinis & barbati simula-
 crum effigiant. Atque hoc
 facientes, sibi ipsi laudi du-
 cunt, Græcos autem repre-
 hendunt, & alios quicumq;
 Apollinem puerum fingunt
 & colunt. Causa uero i-
 psis uidetur inscitia magna
 esse, cur imperfectæ deorū

καὶ μὴ ἔχῃ ἀπᾶν· ὅριον δὲ,
 τὸ μέγιστον θουμάζον ἄξιον.
 πρῶτα δὲ τοῦ μαντικίου ἐπι-
 μύσομαι. μαντικία πολλὰ
 μὴ παρ' Ἑλλήσιν, πολλὰ δὲ
 καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν, τὰ δὲ
 καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ἐν τῇ
 δὲ Ἀσίῃ πολλά· ὅτι· ἀλλὰ
 καὶ μὴ οὕτως ἴσως αὖτε οὕτε
 προφητῶν φηγγονται, ὅτε
 δὲ αὐτοῖς τι κινείται, καὶ
 τίς μαντικῶν ἐς τέλος αὐ-
 τουργία. ῥέπει δὲ αὐτῶς
 τοῖς δὲ· ὥτ' αὖ ἰδύλῃσι
 χροσμογυρίαν, ἐν τῇ ἰδρύῃ
 πρῶτα κινείται, οἱ δὲ μιν ἰ-
 ρίδον αὐτῶν ἀάγουσι, ὅν δὲ
 μὴ ἀάγουσι, ὃ ἰδρύσας, καὶ ἐς
 μέσον ἔτι κινείται. ὥτ' αὖ δὲ
 ὑποδυνάτω φέρουσι, ἀγαθή
 αἰς, πάντῃ περιδινίαν, καὶ
 ἐς ἄλλον δὲ ἰσχυρὰ μεταπηδέ-
 ων. τέλος, ὃ ἀρχομένους αὐ-
 τιάσας, ἐπὶρίσται μιν περὶ αὐ-
 πάντων πραγμάτων, ὃ ἵ, ὡς
 μὴ δύνῃσι πεισθῆναι, ἐπίστω αὐτῶν
 χυρία

circa uertendo sese, & ab alio in alium subinde transfilit.
 Postremo princeps sacerdotum supplicans interrogat illum
 de omnibus rebus. Ille uero si quid non uult fieri, retrò rece-
 dit:

dicere possim, sed tamen ea
 modo dicam, quæ maximè
 admiratione digna sunt.
 Principiò itaq; oraculi men-
 tionem faciam. Atque ora-
 cula quidem multa tum apud
 Græcos, tum apud Ae-
 gyptios sunt, multa autem
 & in Africa, & in Asia i-
 tem multa: sed illa quidem
 neque absque sacerdotibus
 neque absque interpretibus
 responsa dant: hic autem A-
 pollo & ipse per se moue-
 tur, & uaticinia ad plenum
 usque per se peragit. Modus
 autem eorum talis est. Post-
 quam illi placitum est uati-
 cinari, in sede sua primùm
 mouetur, sacerdotes autem
 ipsum continuò in sublime
 attollunt: quòd si non attol-
 lant, ille & sudorem emit-
 tit, & se in medium etiam
 emouet. At postquam illi su-
 beunt, portant ipsum, tum
 & illos secum agit, circum-

χωρία, ἃν δὲ τι παλαιὰ, ἀ-
 γαίς τὸ πρῶτον τοὺς προσφι-
 λοντας, ὅπως πρὸ ἐπισχίων.
 οὕτω μὲν συναγάγουσι τὰ θε-
 σφατα, καὶ οὕτως ἐξ ὧν πρῶ-
 γμα ἔδωκεν, οὕτως ἰδίῳ τούτου
 αὐτῶν ποίησιν. λίγαι ἢ καὶ
 τοῦ ἐπὶ τῷ πόρῳ καὶ τῶν ὁ-
 ρίων αὐτῶν πασίων, καὶ ὅ-
 κότε οὐκ ἴσονται. λίγαι δὲ καὶ
 τοῦ σιμίου πόρῳ, ὅκότε χρῆ-
 μις ἀποδημίῳ, τίς ἂν ποῦ αὐ-
 ποδημίῳ. ὁρῶν ἢ καὶ ἄλλο, τὸ
 ἑμὸν παρῶν τῷ ἐπὶ τῷ οἰ-
 κῶν μὲν ἰδίῳ ἀφροντοῦ ἐφί-
 λου, ὅ δὲ τοὺς μὲν ἐν γῇ κα-
 τὰ ἔλπει, αὐτὸς δὲ ἐν τῷ ὁ-
 ρῶ μὲν ἐφορῶντο. μετὰ ἢ τὸν
 Ἀπέλλωνα ξιανόν ὄντι Ἀτλα-
 ντῶ, μετὰ δὲ, Ἑρμῖον καὶ Εἰ-
 λαθύνη. τὰ μὲν ὧν ἑστὸς τῶ
 νεοῦ ὧν δὲ κινεσμέσται, ἔξω ἢ
 βωμός τι κίεσται μέγας, χάλ-
 κῳ. ἐν δὲ καὶ ἄλλα ξόανα
 μυρία, χάλκῳ, βασιλίων
 τι καὶ ἰρίων. καταλίξω δὲ,
 τῷ μάλιστα ἄξιον μνήσασθαι.

ἐν

ibi etiā alia simulacra innumera area regū, & sacerdotū.
 Recēsebo autē quæ mihi maximè memoratū digna vidētur.

Z z z 3 Ad

ἄγαλα Σιμιράμις, καὶ
 Κομβάβι, τὸ πατήριον, καὶ
 Στρατονίκης, κάρτα καλὴ, καὶ
 Ἀλεξάνδρου αὐτῶ ἐκείνου ἄκισ-
 λον. παρὰ δὲ οἱ Σαρδανᾶοι
 παλῶ ἱστῆκε, ἄλλη μορφῇ,
 καὶ ἄλλη τοῦ· ἐν δὲ τῇ αὐ-
 τῇ ἄφεται, νιμενται βόδι μι-
 γάλοι, καὶ ἱπποὶ, καὶ ἀντρί, καὶ
 ἀφῆτοι, καὶ λίοντες, καὶ
 αὐθρόπους ἐλεμῆ σίνονται,
 ἀλλὰ πάντων ἐπὶ τί ἄσι, καὶ
 χειροῦς. ἐξέει δὲ αὐτοῖσι
 πολλοὶ ἀποδιδίχαται, τῶν
 οἱ μὲν τὰ ἱρῶα σφάζουσι, οἱ δὲ
 σπενδλὼ φορέουσι· ἄλλοι δὲ
 πυρφόροι καλύνται, καὶ ἄλλοι
 παρὰ βώμοι. ἐπ' ἑμῶν δὲ,
 πλάγους καὶ φρικτοῦν ἐκ-
 τὴν δουρίῳ ἀπικάνοντο· ἐδὴ
 δὲ αὐτοῖσι πᾶσα λουκῇ,
 καὶ πῖλον ὑπὲρ τῇ κεφαλῇ ἵ-
 χουσι. ἀρχιερεὺς δὲ ἄλλος ἱ-
 πᾶς ἐστὶν ὑπὸ γίγνεται, πυρ-
 φορίῳ δὲ μὲν οὗτος φορεῖ,
 καὶ τὰ χρυσὴ αὐαδῶν· ἐστὶ
 δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ αὐθρό-
 πων

no surrogatur, solusq; hic purpuream uestem gerit, &
 pura aurea redimitur. Est autem & alia multitudo homi-

aliud Semiramidis simulacrum, & Cōbabi, id de quo
 iam antea dixi, & Strato-
 nices, admodum pulchrum,
 & Alexandri, ipsi illi simi-
 le. Iuxta autem & Sardana-
 palus stabat, alia quādā for-
 ma, aliāq; etiam ueste exoro-
 natus. Intra septa autem tē-
 pli, liberi ac dijs consecrati
 pascabantur boues magni,
 & equi, & aquila, et ursi,
 & leones: atq; illi homines
 baudquaquam ledunt, sed
 omnes & sacri sunt, &
 mansueti. Sacerdotes autem
 ipsis multi eliguntur, quorū
 alij quidē hostias mactant:
 alij autem libamenta ferūt,
 rursus alij flammiferi vo-
 cantur, et alij aræ ministri.
 Mea autem ætate plures eti-
 am trecētis ad sacrificia uen-
 titare solebant. Vestis au-
 tem illis tota cādida est, &
 pileum in capite gestant.
 Summus autem sacerdos a-
 lius ac nouus unoquoque an-

παρ' ἱρῶν, ἀνατίων τὴν συ-
 ρεσίωρ καὶ τῶν ἄλλων, καὶ γυναι-
 κες ἐπιμαρύνει τὴν καὶ φρεσ-
 βλαβίδος. θυσιῶν ἣν οἱ καὶ τῶν
 ἡμῶν ἀντιτίθεται, ἐς τὴν
 πάντων ἀπικνύοντι. Διὶ μὲν
 ὦρ καὶ θυσιῶν θυσιῶν, ὅτι αἱ
 ἀδονίδος ὅτι ἀντίοντος. ὡς
 αὖ ἣ τῇ Ἡρῇ καταρχωντῇ, αἱ
 αἰσὶ τὴν καὶ αὐλίσσι, καὶ κρότα-
 λαὶ ἐπιμαρύνει καὶ μοι τοῦτο
 πῶς σαρξὶς ὅτι ἀπὸν ἰδύ-
 σασσι. ἔτι ἣ καὶ λίμνῃ αὐτόθι,
 καὶ πολλὰν ἰκὰς τῶν ἱρῶν, ἐν τῇ
 ἰχθύος ἱρῶν βρίσκονται πολλοί,
 καὶ πολλὰν ἰκὰς γίγνεται ἣ αὐ-
 τῶν ἰκὰς καὶ τὰ μεγάλοι, ὅτι
 ἣ καὶ ἐνὸς αἵας ἰχθύος, καὶ ὅτι
 ἀλλοτρίοι. ἐπ' ἑμὸν δὲ, τὴν
 ἰκὰς ἐν αὐτοῖσι χρυσοφόρων,
 ἐν τῇ πῆρυγι ἣ ποικίλα χρύ-
 σιων αὐτίων ἀντικίαν, καὶ μὲν
 ἐγὼ πολλὰν ἰκὰς ἀμύλῃ, καὶ
 ἔχει τὸ ποικίλα. βῆθ' αὖ τῶν
 λίμνης πολλὰν, ἐγὼ μὲν ἐν
 ἰπείρῳ. λέγουσι δ' ὦρ καὶ

ἀν-

pforum suspendebatur: atq; ego illum sæpenumero uidi &
 habebat opus illud. Altitudo aut lacus magna est, quanquā
 ego experimentum eius non ceperim. Dicunt autem etiam

Lucen-

num sacrorum, tibicinum
 uidelicet, & fistulatorum,
 & Gallorum, & præterea
 mulieres furibundæ, ac mē-
 te captæ. Sacrificium autē
 his quotidie peragitur, ad
 quod omnes ueniunt. Ioui
 quidem igitur cum silentio
 sacrificant, neque cantātes,
 neque tibia modulantes. At
 postquam Iunoni primitias
 celebrant, & uoce modu-
 lantur, & tibijs canunt, et
 tintinabula pulsant. Ac de
 ea re planius mihi dicere
 nihil potuerunt. Est autem
 lacus ibi nō ita longē à tem-
 plo, in quo pisces sacri alim-
 tur, multi ac uarij nascun-
 tur autem ipsoꝝ nonnulli
 admodum magni, atque ἡ
 nomina quoque habent, &
 cum uocantur, præstō ueni-
 unt. Meis autem tempori-
 bus erat quidam inter ipsos
 aurum ferens: cæterum in
 pinna opus istud aureum i-

δεικασίων ὀργάνων πλείον ἐμ-
 μῆσαι· κατὰ μέσον δὲ αὐ-
 τῆς, βωμὸς λίθου ἀνίστησι, δεο-
 κείας αὐτῇ ἄφνω ἰδὼν πλώ-
 αιν τίμιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐ-
 ποχίεσθαι· καὶ πολλοὶ ὧδε
 νομίζουσι. ἐμοὶ δὲ δοκίμασεν
 ὁ ἐφιστὴς μέγας αὐχέν
 τὸν βωμόν, ἵσταται δὲ αὐτῇ,
 καὶ δυνάμει τὰ ἴχθυα, πολλοὶ δὲ
 καὶ ἰκάτης ὑμῖνος κατ' οὐ-
 χλὺς αὐτὸν νοχόμενοι, τι-
 φανφρίζουσι, γίγνεται ὅ αὐ-
 τίδι καὶ πανηγύρις τι μέγι-
 σται, καλῶνται δὲ ἐς τὴν λί-
 μνῴν καταβάσιν, ὅτι ἐν αὐ-
 τῇ ἐς τὴν λίμνῴν τὰ ἰχθῦ-
 α πάντα κατέρχεται, ἐν τοῖσι δὲ
 ἡρὴ πρῶτον ἀπικνύεται τὸ ἰχθυ-
 ον εἶναι, μὴ σφίος ὁ Ζεὺς
 πρῶτον ἰδῇ· ἢ γὰρ τόδε γε-
 νήσεται, λέγουσι ὅτι πάντες ἀπόλ-
 λυνται, καὶ οὕτως ὁ πᾶς ὄψεται ὁ φῶ-
 ρος, ὅ δὲ πρὸς ὁδοῦ ἰδαμνῶν,
 ἀπάρχει τίμιν, καὶ πολλὰ
 λιπαρίσσει, ἀποπέμψει. μέγι-
 σται δὲ αὐτοῖσι πανηγύρις,
 καὶ ἐς δάλασσαν νομίζονται,
 ἀλλ'

ducentorum amplius passu-
 um esse. Caterum in medio
 ipsius ara lapidea stat. Puta-
 res autem si ex improviso ui-
 deres, & natate illam, &
 in summa aqua uebi: &
 multi ita existimant. Mibi
 uerò uidetur columna subef-
 se magna, aramq; sustinere.
 Semper autem fertis coroa
 nata est, & odoribus cre-
 matur. Ac multi quotidie
 precandi caussa ipsam ena-
 tantes, coronas portant. Fi-
 unt autem ibidem & con-
 uentus solennes maximi, uo-
 canturq; descensus in lacū,
 quoniam in ijs ad lacum de-
 orum simulacra omnia de-
 scendunt: inter quæ Iuno pri-
 ma aduenit piscium gratia,
 ne Iupiter illos primus aspi-
 ciat. Nam si hoc fiat, ferunt
 omnes illos emori. Atque i-
 deo ille quidem uadit inspe-
 cturus, Iuno autem anterie
 loco stans, & prohibet
 ipsum, & precibus obtestā-
 do dimittit. Maximi uerò cō-

uentus ipsis illi sunt, & solenni instituto ad mare cōueniunt:

ἀλλ' ἐγὼ τοῦτον πρὸς σφίς
ἔειμι ἔχω ἄπασι· ἐγὰρ ἔλθω
αὐτοῖς, ἐλθὲ ἱππεύδων ταύ-
της τῆς ὁδοπορίας, τὰ ἥ ἱλο-
δόντες ποίεσαι, ἄδωρ, καὶ ἀπυγῆ-
σμαι. ἀγγήων ἐκ τς Θ ὕδα-
τι συναχθέν· μ φάρσοι· κρηῶ
ἥ τὰδε σισύμανται, καὶ μιν
ἐκ αὐτοῖς λυσάμενοι χιόνος,
ἀλλ' ἐτι ἀλίκρυων ἱρὸς, οἰκίῃ
ἥ ἡδὲ τῇ λίμνῃ, δεῖ πᾶσι σφίσι
διεῖται τὰ ἀγγήια, τίν τι
σφρηγίδα ἔρῃ, καὶ μισθὸν ἀρνύ-
μεθ·, αὐαὶ τὰς τὸν δι-
σμέν, καὶ τὸν κρηὸν ἀπατί-
σαι, καὶ πολλὰ μνίσθ ἐκ τα-
τίς τῇ ὄργῃ τῶ ἀλίκρυονι ἀ-
γάρουται· ἐνθα δὲ ἐς τὸν νυὲρ
αὐτοῖς ἐνέκρυπτον, σπένδουσι
τι, καὶ δύσαντο, ἐπισπᾶ-
πονσῖσι· ἱερτίων δὲ πα-
σίων, τῶν οἶδα, μεγίστῃ τοῦ
διερ· ἀρχομένῃ ἡδὲ τῇσι.
καὶ μιν οἱ μὲν πυρῶ, οἱ δὲ
λαμπάδα καλῖονσι· δυσίῳ
δὲ ἐν αὐτῇ τῷ ἰώσι ποιου-
σι· διδρα μὲν ἀλὶ ἰσῖσι
σις ἐν τῇ αὐτῇ ἰσῖσι, μετὰ

ἢ ἀγινόντες αἰγὰς τε καὶ οἰας,
 ἢ ἄλλα κτήνη ὥσπερ ἐν τοῖς
 ὄρεσιν ἀπαρτίουσι, ἐν ἧ καὶ ὄρνι-
 θες, καὶ ἄμφω, καὶ χεῖρας, καὶ ἀρ-
 γύρια ποιήματα ἱππῶν ἢ ἐν-
 τιλῶν πάντα ποιήσουσιν ὡς
 νύκαυσιν τὰ ἱερὰ πρὸς τὰ δέν-
 δρῶν, πυρὸν ἐνέουσι τὰ ἢ αὐτί-
 κα πάντα καίουσιν, ἐς ταύτων
 τῶν ἱερῶν περὶ αὐτῶν ἀνδρῶν
 ἀπικνύνται ἐν τῇ Συρίᾳ, καὶ
 τὸ πρὸς χερῶν πασῶν, φέ-
 ρουσι τὰ ἱερὰ ἐκείνην, καὶ
 τὰ σιμβόλια ἐκείνην ἐκείνην
 τὰ δὲ μεμνημένα, ἐν ῥητῇ
 ἢ ὑμῶν, τὸ μὲν πλεῖστον
 τὸ ἱερὸν ἀγέρνται· ὅσοι δὲ
 πολλοί, καὶ τὸς ἐκείνην, οἱ ἱερὰ
 ἀνδρῶν τιλῶν τὰ ἔργα, τὰ
 μνησθῆναι τε τὸς ψυχῶν, καὶ τῶν
 σι νύτοις πρὸς ἄλλους τύ-
 ποντες. πολλοὶ δὲ σφίσι παρ-
 σιῶσι ἱππῶν, πολλοὶ δὲ
 τύμπερα παταγῶσι, ἄλλοι ἢ
 αἰδῶσι ἐνθῶν, καὶ ἱερὰ ἄσμα-
 τα. τὸ δὲ ἄρχειν τὸς τὸν
 τίδω

autem adducentes capras
 & oves, aliaq; animantia
 bruta ex arboribus illis sus-
 spendunt, inter hæc autem
 & uolucres, & uestes, &
 aurea argenteaq; opera col-
 locant: ac postquam omnia
 perfectè ac ritè composue-
 runt, deorum simulacra cir-
 cum arbores portant, atque
 exinde pyram accendunt,
 illa autem continuo omnia
 cremantur. Ad hoc festum
 multi homines adueniunt,
 cum ex Syria, tum ex circū-
 iacentibus oris omnibus, af-
 feruntq; & sua quique deo-
 rum simulacra, & signa quæ
 ad imitationem illorum sin-
 guli facta habent. Diebus
 autem hisce solennibus mul-
 titudo quidem ad templum
 congregatur, Galli autem
 frequentes, & ij quos dixi,
 homines sacrati peragunt
 sacrificia, uulneranturque
 cubitis, & in terga à se mu-

tuo uerberantur. Multi autem adstantes ipsis tibys acci-
 nunt, & tympana pulsant, alij autem diuinitus inspira-
 ta sacraq; carmina cantant. Atque hoc opus extra ædem
 peragitur.

τόδε γίνεται, ὅτε ἰσχύου-
ται ἐς τὸν νοῦν, οἰκίσαι τὰδε
ποιήσουσι. ἐν ταύτῃσι τῇσι ὁ-
μίησι καὶ Γάλλοι γίνονται.
ἐπειὶ καὶ οἱ ἄλλοι ἀνέλυσί τι,
καὶ ὄρεα ποικίλονται, ἐς πολ-
λὰς ἡδὲ ὁμαλὰς ἀπικνύεται.
καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θίλω ἀπικνύου-
σι, μετὰ ἧ, τοιάδε ἐπρηξαν.
καταλίξω δὲ καὶ τὰ ποιή-
σαι· ὁ δὲ νῦν, ἵτω τὰδε ἀπο-
κίεται, ῥίψας τὰ ἔματα,
μεγάλη βοήθῃ μίσρον ὄρχιζ,
καὶ ξίφος αὐαερίεται· τὰ ἧ
πολλὰ ἔτια, ἐμοὶ δοκίει, διὰ
τοῦτο ἔσται. λαβὼν δὲ αὐτί-
κα, τέμνει ἑαυτὸν δίᾳ τι
διὰ τῆς πόλεως, καὶ τῇσι χερ-
σὶ φέρε, τὰ ἔταμι. ἐς οἰκίω
δὲ οἰκίω τὰδε ἀπορρίψας, ἐν
ταύτης ἰδὼν τὰ τι θηλέω, καὶ
εἰς μορ τὸν γυναικίον λαμα-
βάσει. τὰδε μὲν ἐν τῇσι τομῇ-
σι ποικίλονται. ἀποθανόντες δὲ
Γάλλοι ἐκ ὁμοίω ταφῇ τοῖ-
σι ἄλλοισι θάπτονται· ἀλλ'
καὶ ἀποθανόντες Γάλλοι, οἱ ἑταί-
ροι

peragitur, neque ingredien-
tur in eadem quicunque ista
faciunt. Hisce diebus Gal-
li sunt. Postquam enim cæ-
teri tibijs canunt, et sacrifi-
cia peragunt, ad multos ali-
os interea furor iste perue-
nit, et multi qui ad spectacu-
lum solummodo uenerant
postea eadem fecere. Recen-
sebo autem quæ faciunt
Adolescens quicunque forte
ad hoc paratus uenit, abie-
ctis uestibus magna uoce in
medium progreditur, atque
ensem distringit (hæc autem
multis annis, ut mihi uide-
tur, per hoc steterunt.) Ac-
cepto autem eo continuo se
ipsum secatur, curritque per ur-
bem, et manibus ea quæ re-
fecit, portat. In quacunque
autem domum hæc abiicit,
ex ea et uestem foemineā,
et ornatum muliebrem ac-
cipit. Atque hæc quidem in
castrationibus faciunt. Quā-
do autem moriuntur Galli,

baudquaquam eandem cum cæteris sepeliendi rationem
habent : sed postquam Gallus quispiam mortuus est, socij
sublatum

χρῆμα ἱρότατον, καὶ ὁδὸν ψαύ-
 σιν αὐτίκω δηγαιῶσι, καὶ ἢ
 αἰκοντες ἀψυνταί, ἱναγίς ἱ-
 κάνω πλὴν ἡμέτερον αἰσι. τὸν-
 κα δὲ αὐτίκοι σὺννομοι τί-
 ασι, καὶ ἐς τὰ οἰκίαι ἐσθρ-
 χονται, καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ
 ὑμονται. λίξω δὲ καὶ τῶν πα-
 νχυρσίων, τὰ ἱκάνοι ποίει-
 σι· αὐτὴν ὡς αὐτὸς ἐν πλὴν ἱπλὺν
 πόλιν πρῶτον ἀπικνύεται,
 κεφαλὴν μὲν ὅδε καὶ ὀφρύας
 θύρατο, μετὰ δὲ, ἱρόσας
 ἔιν, τὰ μὲν ἄλλα κριεργία τί,
 καὶ δὲ σὺχίται, τὸ δὲ νάκ-
 χαμαὶ δέμεν, ὅπῃ τάς ἐς
 γόνυ ἔσται· πόδας ἧ καὶ κε-
 φαλὴν τὴν κτίνι· ὡδὲ πλὴν ἱ-
 αὐτὴ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει,
 ἅμα δὲ σὺχόμεν καὶ αὐτίκα,
 πλὴν μὲν παρῆσαν θεοίω δι-
 κιδαι, μίση ἧ ἱσαῦτες ὑπὸ
 σχύεται. τελέως δὲ ταῦτα,
 πλὴν κεφαλὴν αὐτὴν τι εἴφει,
 καὶ τῶν ἄλλων, ἐκείνοι πλὴν αὐ-
 τῶν ὁδὸν ἀπικνύονται. ἄρας
 δὲ, ἀπὲρ τῆς ἰουτῆς ἰδοιπο-
 ρίας,

caput suum corona induit, itidemque aliorum omnium
 qui eandem cum ipso uiam proficiscuntur: atque ita attollens
 se,

res sanctissima esse, & ne
 tangere quidem ipsam fas
 habent. Quod si quando inui-
 ti etiam attingunt, scelerati
 & execrabiles illo tum die
 habentur. Ob quam rem &
 compascuae ipsis sunt, &
 ad domos ipsorum ueniunt,
 & plerunque in terra pa-
 scuntur. Porro autem & il-
 la dicam quae ab ijs qui ad
 conuentus solennes ueniunt
 factitantur. Vir quispiam
 quando primum in Sacram
 ciuitatem abit, caput ille
 quidem & supercilia tonde-
 re solet, postea autem ma-
 ctata oue, caetera quidem in
 frustra concidit, & conuiua-
 tur, uellus autem bumi ster-
 nes, super hoc in genua pro-
 cumbit: pedes autem & ca-
 put animantis, suo ipsius ca-
 piti imponit, & simul pre-
 cando postulat, ut praesens
 sacrificium acceptum sit,
 maiusque aliud in posterum
 pollicetur. His ita peractis,
 itidemque aliorum omnium

ρίαι, ὁ λαός τι ψυχροῖσι χερσὶ
 μέλει, λουτρῶν τι καὶ πό-
 σις εἶναι, καὶ ἐς πᾶν-
 των χρημοσιώων· οὐ γάρ
 οἱ οὐκ ἐπὶ βίῳ ἐστίν, πρὶν
 τῷ τι δόλον ἐκτελεῖν, καὶ
 ἐς τῷ ἑαυτοῦ αὐτὸς ἀπι-
 κίδαι. ἰσθὲν δὲ τῇ ἱερῇ πόλει
 ἐκδικηταὶ μὲν αὐτῇ ξεινο-
 δόλον ἀγνοοῦντα· οὐτεὶ γὰρ
 αὐτῶν ἑκάστη πόλις αὐ-
 τοῖς ξεινοδόκοι εἰσὶ, καὶ τὸ
 δὲ παρόθεν εἰκοὶ δύνονται.
 βαλόνται δὲ ὑπὸ Ασσυρίων
 οἱ διδάσκαλοι, ἐπεὶ σφίσι
 πάντα ὑπὸ γίνονται. οὐκ ἐστὶ
 ἐκ τῶν αὐτῶν τῷ ἱερῷ, ἀλλ' ἑ-
 πὶ αὐτὸν παραστήσει τῶν βασιλέων τὸ
 ὄρεον, ὑποδιαπύσσον, αὐτὸς δὲ
 γὰρ ἵσθαι ἐς τὰ οἰκίαι, ἐλθὼν δὲ
 κατ' ἑωυτοῦ οὐκ ἐστὶ, καὶ οὐκ ἐστὶ
 τὰ ἐστὶ καὶ ἄλλας θυοῖν ἐπὶ
 τῷ τοῖς δὲ σφίσι τὰ ἰο-
 ρήια ἵσθαι, ἐκ τῶν ποσειδάων ἢ
 πᾶσι, τὰ δὲ κατὰ ἐκτελεῖν, πᾶ-
 ντα θυοῖν. ἐνίοι δὲ καὶ
 πάντες

se, ex terra sua proficiscitur
 utens & frigidis aquis, la-
 uandi causa pariter & po-
 tus, & omnino humi quoque
 dormiens. Neque enim fas
 illi est conscendere lectum,
 donec iter illud peregerit,
 domumque suam reuersus ite-
 rum fuerit. In Sacra autem
 ciuitate recipit ipsum publi-
 cum hospes ignotum. Certi
 enim uniuscuiusque ciuita-
 tis hostes ibi sunt, et quod
 ex patria cuiusque uenit, id
 denuò apud se recipit. Ap-
 pellantur autem ab Assyrijs
 isti doctores, quoniam ipsis
 omnia exponunt & enaro-
 rant. Sacrificant autem nõ
 in ipso templo, sed postquã
 adduxit ad altare hostiam,
 libatione insuper facta, rur-
 sus eandem domum ducit:
 deinde uerò ubi redijt, secũ
 ipse domi sacrificat, & pre-
 catur. Est autẽ & alius qui-
 dam sacrificandi ritus talis.

Postquã animalia immola-

tioni destinata coronarũt, ex uestibulis templi ea demittũt:
 illa uerò precipitata, ex casu moriuntur. Quidam autẽ &

pueros

παῖδες ἰαυτῶν ἰν τοῦθ' ἀ-
 πιᾶσι, ἐχόμοις τοῖς κίων-
 σι, ἀλλ' ἐς πῆλιν ἰνθιμῆροι,
 χερσὶ κατὰγχοι, ἅμα ἃ αὐτί-
 σι ἐπικορτεμίνοντο, λίγχοι,
 ὅτι ὁ παῖδες, ἀλλὰ βίβδ' αἰσι.
 τίθενται ἃ πάντο, οἱ μὲν ἐς
 καρπὸς, οἱ ἃ αὐχίναι· καὶ
 ἀπὸ τοῦθ', ἀπαυτοῦ Λαύροι
 τιγματφορίσι. ποίησι ἃ καὶ
 ἄλλοι, μένοισι ἑλλώων Τροίῃ
 νόισι ὁμολογίνοντο. λίξω ἃ καὶ
 τὰ κῆνοι ποίησι· Τροίῃ
 νοῖσι τῇσι παρδίνουσι καὶ τοῖ-
 σι διθόισι νόμοι ἰποῖήσαντο,
 μὴ μιν ἄλλως γάμοι ἶναι,
 πρὶν ἰαπολύτω κῆμος ἑάρκα-
 δαι, καὶ ὅλι ποίησι. τῶτον
 καὶ ἐν τῇ ἰρῇ πόλει γίνονται, οἱ
 ἃ νιλώια τῶν γυνάων ἀπαρ-
 χονται, τοῖσι ἃ νόμοι πλοκα-
 μαι ἰρὸς ἐν γυντ' ἀπιδᾶσι, τὸς
 ἰπιδᾶν ἐν τῇ ἰρῇ γίνονται, τά-
 μαισι, καὶ ἐς ἄγνια κατα-
 δύνοντο, οἱ μὲν ἀργύρια, πολ-
 λοι ἃ χρύσια ἐν τῇ νηὶ προ-
 σελώ-

pueros suos ex eodem loco
 dimittunt, non tamen eodē
 modo quo pecudes, sed in pe-
 ram siue faccum inclusos,
 manu deducunt, simul autē
 & acerbē increpantes il-
 los, dicendo quod non pue-
 ri, sed boues sint. Certis au-
 tem notis compunguntur o-
 mnes, alij quidē in uola ma-
 nus, alij autem in ceruice. Et
 inde est quod cuncti Assyrij
 notas inuistas habent. Faci-
 unt autem & aliud quid-
 dam, in quo cum solis Gra-
 corum Træzenijs consenti-
 unt. Dicam autem etiā quæ
 illi faciunt. in Træzenij uir-
 ginibus & adolescentibus
 legem statuerunt, ne quis i-
 psorum connubio sese illiga-
 ret, prius quàm Hippolyto
 comas totōdissent, faciuntq;
 hoc pacto. Idem igitur &
 in Sacra ciuitate fit. Ac ado-
 lescentes quidem barbas su-
 as consecrant: iuuenibus au-
 tem capillos sacros à natiuitate usque consecratos demit-
 tunt: quos postquā in templo sunt, refecant, & in uasa deo
 positos, alij quidē argentea, multi uerò etiam aurea, in aedē
 affigunt,

ἐκλίσσασθαι, ἀπὸ τοῦ ἐπιγρά-
φασθαι ἵνα σοὶ τὰ ἐνέματα.
τῷτο ὃ καὶ ἐγὼ ἐτι νῦν ὡν
ἐπιτίλισκα, καὶ ἐτι μὲν ἐν τῷ
ἐγὼ καὶ ὁ πλάκα μὲν, καὶ τὸ
νῦμα.

affigunt, atque abeunt, in-
scripto uniuscuiusque nomi-
ne. Atque hoc ego quoque
cum iuuenis adhuc essem, fe-
ci, & in templo meus capil-
lus adhuc meumq; nomen
restat.

GILBERTI COGNATI AN-
notationes.

a Est in Syria.) Lucianus hīc de dea Syria varias recenset
opiniones. Cicero libro de Natura Deorum 3. Quarta Venus
Syria Cyroque concepta, quæ Astarte uocatur, quam Ado-
nidi nupsisse proditum est. b Astartæ.) Lucianus hīc ma-
nifestè in re admodum obscura deceptus est, ut prius animad-
uertit Francisc. Floridus in successiuis suis lectionibus, Astar-
tem deam eandem existimans esse, quæ Luna dicitur: cum A-
starte non Luna sit, sed Venus potius. Id probat testimonijs
sacre Scripturæ, Plauti & Suidæ. c Adonidem.) Adonidem
formosum pastorem, filium Cinaræ regis ex Myrrha filia
sua interemptum fabulæ ferunt, apri, dente inuidia Martis im-
missi, unde & Venus suam semper est abominata. Huius O-
uidius libro decimo Metamorphos. latè meminit, & Virgi-
lius in Gallo:

-- Formosus oues ad flumina pauid Adonis. --

Sed sacra & ritus illius Lucianus copiosè hīc ridet. d La-
mentantur.) Adonidem quotannis lugeri etiam sacra He-
bræorum testis est historia, quæ in loco multa Hieronymus.
Nec minus Macrobius in primo Saturnalium. e Capita
detondent.) Apud Aegyptios gentem præ cæteris natio-
nibus superstitioni altissimè immersam, à mortuo Api boue,
nemo non comam radebat, si uel puniceos Nisi concinnos (us
Luciani uerbis libro de Sacrificijs utar) illa superasset. itaque
alium quæsturi qui in extincti locum sufficeretur, uel ut pu-
blico luctu præpediti capita radebant, testante Plinio libro

octauo Naturalis historiz. Idem faciebant & Byblii in sacris Adonidis, ut hîc docet Lucianus. Nos eadem ferè annotauimus in lib. de Sacrificijs. f Quibus Rhea coleretur) Rheæ sacra magno cum tympanorum tibiarumque cantu fiebant. g Phallos.) Phallus erat effigies obscœni men.bri uirilis. h Neurospasta.) id est, Neruis mouentia, quo nomine & imungulæ uocantur apud Græcos, quæ fidiculis tractæ uel saltant, uel alios motus referunt. i Medicus autem.) Erasistrati medici mira prudentia, qui æqualis & socius studiorum fuit Niciz medici Milesij, & cum quo toties depugnat Galenus. k Barbati Apollinis.) Apollinē qui idem est & Sol, barbati colebant Hieropolitani, autore Fulgentio Mythologo. Syrios quoque Apollinis γυνήτιω, id est barbati simulacrum coluisse annotat Lucianus: quanquam alij νίον & πρὸς θεῶν coluerint, cui primum lanuginis flos erumpere inciperet, qualem & Callimachus facit:

-- οὐ πᾶσι φείβε

Θηλείας οὐδ' ὄσσον πίχνοθ' ἤλθε παρναῖς.

Nec uestit lanugo genas tibi Phæbe tenellas.

i Vrsi mansueti.) Martialis lib. i.

Quod freno Lyb. ci domantur ursi, &c.

m Træzenij.) Træzenij populi à Træzena regione minoris Asiæ. Est & Træzen Peloponnesi oppidum, in quo Pithæus regnauit, ut attestatur in Phædræ epistola Ouid.

Hic tecum Træzena colam, Pytheia regna.

Idem lib. Metamorph. 15.

Pittheiam profugo cursu Træzena petebam.

Apud Træzenios lege utebantur puellæ nubile & adolescentē connubio iungi, priusquam exsariem totondissent. Assyrijs etiam obseruatum hîc commemorat Lucianus.

K Y N I K O Σ.

C Y N I C V S.

Thoma Moro interprete.

ARGUMENTVM.

Disputatio est Luciani ac Cynici, qua alter Cynicam uitam ut sordidam atque ferinam, & à natura hominis abhorren-

tem reprehendit, alter ut frugalē & modestam, & uirtuti maxime conuenientem defendit. Luciani argumenta sumuntur à modo & descriptione uitæ uictusque Cynicorum, quod illi ut mendici incedant: ut canes, quibusuis reiectamenti uictitant: & ut feræ, nullas certas sedes, nulla certa habitacula teneant: deinde & contra naturā faciant, quæ ob id omnia creant, ut illis ad corporum alimenta, defensionem, & uoluptatem quoque utamur: quæ cum illi contemnant ac negligant, ipsam naturam ac Deum negligere atque contemnere uideri. Contrā autem Cynicus à finitione opulentiæ & inopię ostendit, se neque mendicum esse, neque quicquam sibi deesse. Deinde quod alter de natura & rebus omnibus ad usum nostrū creatis affert, id similitudine quadam diluit. Et primò, quod ad uictum attinet, ostendit, ut in conuiuio lauto nō omnia ab omnibus arripi & uorari, sic neque in rebus creatis omnia ab omnibus usurpari conuenire: alia ægrotantibus & inualidis, alia ualentibus & robustis magis accommodata esse. Atque eo loco in diuitias ut quæ magna molestia multisque periculis pariuntur, deinde & ipsæ uicissim multorum malorū causæ sint, inuehitur. Et quod alter de Cynicis usurparat, hoc in diuites ipse retorquet, uidelicet quod contrā quā à natura omnia creata ac facta sint, ipsi illis utantur. Denique uitam suam deorum etiam exemplo atque auctoritate comprobata. Deinde uerò, quod ad habitum & cultum pertinet, ostendit ea quoque parte naturam magis sequi sese, quā diuises, ex officio & sine uestium, cæterarumque id genus rerum. Nam se, quatenus usus postulat, illis uti: contrā diuites ut cinēdos & mulieres incedere, glabros & delicatos, & perinde ut torrente aliquo, sic libidine sua præcipites ferri. Postremo etiam deos plerosque barbatos ac nudos fingi, sibi quā diuitibus illis habitu ac cultu similiores apparere.

Λυκίνα.

Cynicus.

Τί ποτε, ὦ ἴντε, πώ-
γυσαι ᾧ ἔχας καὶ νό-
μῳ, χίτωνι ἢ ἐπ' ἔχῃ
καὶ γυμνοδραῖ, καὶ ἀντιδου-
τῆς, ἢ ἀλάντῳ καὶ ἀπαόθρου-
πον βίον καὶ θυρίδου ἐπιλεξά-
μεθα, καὶ ἀνὰ τοῖς ἱκανοῖς τὸ
ἴδιον δέμας, ἔχῃ ὡς οἱ πολλοί,
διαχρυσάμεθα, πόρνευσ-
άμεθα, ἀλλὰ καὶ, καὶ οὐκ ἀναξί-
μοι ὡς ξερῶ δαπνίσθῃ, ὡς ἄ-
λλοι πάμπολλοι τὰ τὸ φιδῶ
βιον πόρνον, ὃ μὲν τοι καὶ τὸ το
δαπνόν, ὃ δὲ μαλακὸν ὃ δὲ ἀν-
θυρόν; ΚΥ. ὃ δὲ γὰρ δέομαι,
τοιοῦτον δὲ, ὅποιον αὐτὸ πορ-
δαῖν ῥᾶτα, καὶ τῷ κτεσάμε-
νῳ πράγματι ὡς ἰλάχιστα πα-
ρίχον· τοιοῦτον γὰρ ἀρκῶ μοι.
Οἱ ἢ πρὸς θεῶν ἀπὶ μοι, τῇ πε-
λυτσίᾳ ὃ νεμίσεις κακίαν
προσθῆναι; ΛΥ. καὶ μάλα. ΚΥ.
τῇ δὲ οὐτελσίᾳ ἀρτύνω; ΛΥ.
καὶ μάλα. ΚΥ. τί ποτ' ἔρῃ
ῥῶν ἢ μὲ τῶν πολλῶν οὐτελί-
τῶν διατώμενον, τὸς ἢ πε-
λυτσίᾳ.

quum me videas viventem frugalius quàm vulgò faciunt
homi-

Quid tu tādē? bar-
bam quidem ha-
bes et comam, tu
nicam non habes, nudus con-
spiceris ac sine calceis, de-
sta nimirum uaga inhumas-
naq; ac ferali uita: tum pro-
prio corpore contrā quàm
faciunt ceteri, semper usus
incommodē, nunc buc, nūc
illuc circumis, in arido præ-
terea solo cubās, adeò ut plu-
rimum etiam sordium, tri-
tum isthuc pallium referat,
alioqui nec ipsum uel tenui
filo, uel molle, uel florulen-
tum. CYN. Neque enim in-
digeo, si quid est huiusmodi,
ut comparatur facillimè, do-
minoq; minimum exhibeat
negocij: id inquam, mihi suf-
ficit. At tu per deos dic mihi
putāsne esse in luxu uitium?
LVC. Imò admodū. CY.
Contrā in frugalitate uirtu-
tem? LVCIA. Admodum.

CYN. Cur igitur tandem

λυσιδίττον, ἐμὶ αἰτίᾳ, καὶ ἐκ
 ἱκανότητος. Λυ. ἐπὶ ἐκ λυσιδί-
 ττον μοι, μὰ Διᾶ, τῶν πολλο-
 ῶν διατασσάμενοι δοκῶς, ἀλλ'
 ἐνδιδίττον, μάλλον ἢ τιλῶς,
 ἐνδιδῶς καὶ ἀπέρους διαφύσει
 γὰρ ἔδωκεν τὸ πῶχον, εἰ τῶν
 ἐφύμερον βροτῶν μεταίτεσι.
 Κυ. βέβαιον ἔστι δόμῳ, ἰσχυρὸν
 λαλῶν ἐν ταῦτα ὁ λόγος, τί
 τὸ ἐνδιδῶς, καὶ τί τὸ ἱκανότητος;
 Λυ. ἄρα σοι δοκῶ. Κυ. ἄρ' ἔστι
 ἱκανότης ἢ ἱκανότης, ἢ ἰσχυ-
 ρότης πρὸς τῶν ἱκανῶν χάριον,
 ἢ ἄλλο τι λήγας; Λυ. ἴσως τὸ-
 τε. Κυ. ἐνδιδῶς ἢ, ἢ ἰσχυρὸν ἐν-
 διδίττον ἢ ἢ χάριον, καὶ μὴ ἰ-
 σχυρὸν πρὸς τὸ δίδωμι; Λυ.
 ναί. Κυ. ἔδωκεν ἄρα τὸ ἐμὸν ἐν-
 διδίττον ἢ ἢ ἰσχυρὸν, ἢ,
 τι ἢ τῶν χάριον ἐκπληροῖ τῶν
 ἐμῶν. Λυ. οὐκ ἔστι λήγας; Κυ.
 ἰσχυρὸν σκοπῶς, πρὸς ἢ, τι γίγ-
 νεται ἰσχυρὸν, ἢ δίδωμι, οἷον
 εἰς ἡμᾶς, ἢ ἢ ἰσχυρὸς; Λυ. ναί.
 Κυ. τί δὲ ἰσχυρὸς, τοῦ χάριον;

ἀρα

homines, eos uero sumptuo-
 sius, me non illos arguis?
 L V C. Quia non frugalius
 per Iouem uideris mihi, sed
 egentius uiuere, imò uitam
 omnino egenam atque ino-
 pem. Nam tu nihil à men-
 di-
 ci differis, qui cibum mendi-
 cant in diem. C Y N. Vis er-
 go uideamus (quandoquidē
 hic processit oratio) a quid
 nam inopia sit, quidq; rur-
 sus copia? L V C. Si tibi qui-
 dem ita uidetur. C Y N. Nū-
 quid ergo satius id cuique est,
 quicquid ipsius explet ne-
 cessitatem? an aliud quippe
 am dicis? L V C I A. Esto i-
 stud. C Y N. Indigentia ue-
 rò, quicquid cuiusquam usus
 deest, nec eò quò sit necesse,
 peruenit? L V C. Scilicet.
 C Y N. Nihil igitur meis in-
 rebus deest. Nihil enim in-
 his est quod necessitatem nõ
 expleat meam. L V. Quo
 pacto illud ais? C Y N. Sci-

es, si consideres in quem usum eorum quodque paratum
 est, quorum egemus, ut domus: an non tegumenti gra-
 tia? L V C. Maxime. C Y N. Quid uestis, cuius gratia?

ἄρα ὅχι αὐτὸ τῆς σκίπης;
 Λυ. ναι. Κυ. τῆς ἧς σκίπης αὐ-
 τῆς, πρὸς θεῶν, τίν' ἰδέ-
 σθαι ἐνικα, ὅχι ὥς τι ἄμα-
 νορ ἔχειν ἢ σκίπιδος; Λυ.
 δοκῇ μοι. Κυ. πότ' ἔρ τὸ πῶς
 δὲ κἀμοὶ ἔχειν δοκῇ σοι; Λυ.
 ἔπειτα. Κυ. ἀλλ' ὅπως αὐτὸν μά-
 θεις, τί ποδῶν ἐστ' ὄργανον; Λυ.
 ποροῦντι. Κυ. κἀμοὶ οὐκ
 ποροῦν. Δαί σοι δοκῇ τι εἶ-
 μοι πόδ' εἶναι, ἢ εἰ τῶν πολλῶν;
 Λυ. τά τοι μὲν ἐκ ἰσως. Κυ. ὅ
 ποίνω, ὅχι ἢ χεῖρον ἔχουσιν ἢ
 μὴ χεῖρον, τὸ ἑκαστῶν ὄργανον ἁ-
 ποδοῦσιν; Λυ. ἰσως. Κυ.
 τὸς μὲν δὲ πόδας ὅσον φαίνοσ-
 μοι χεῖρον διακρίνεται τῶν
 πολλῶν ἔχειν. Λυ. ἐν ἰσ-
 κας. Κυ. τί δὲ, τὸ μὲν σῶμα
 τῶν λοιπῶν ἄρα κἀμοὶ; ἢ γὰρ
 κἀμοὶ, καὶ ἀδελφίτ' ὅσον ἁ-
 ρτὸ γὰρ σώματ', ἰσχύς. ἄρ'
 ὅσον τὸν ἐμὸν ἀδελφίτ' ὅσον; Λυ.
 ὅ φαίνεται. Κυ. ὅ ποίνω ὅτι
 οἱ πόδες φαίνονται μοι σκίπης
 ἐνδὲς ἔχειν, ὅτι τὸ λοιπὸν
 σῶμα

nōne tegumento etiā ipsa?
 L V. Sane. C Y N. At ipso
 per deos tegumento, cuius
 rei gratia indiguerimus, nō-
 ne ut melius se habeat id
 quod tegitur? L V. Mibi qui
 dem sic uidetur. C Y N. V-
 trum igitur tibi peius se ha-
 bere uidentur pedes? L V.
 Nescio. C Y N. Atqui hoc
 pacto didiceris: quod nam
 pedum officium est? L V. In-
 gredi. C Y N. An deterius
 ergo ingredi pedes tibi uide-
 tur mei, quā aliorū? L V.
 Istud uerō fortasse nō. C Y.
 At non possent seu sese meo-
 lius seu deterius haberent,
 officium suum praeſtare?
 L V. Fortasse. C Y N. Pedi-
 bus ergo nihil peius affe-
 ctus uideor, quā alij? L V.
 Non uideris. C Y. Quid cor-
 pus uerō meum? Num dete-
 rius quā reliquorum? Nē
 pe si deterius se haberet, es-
 set idem imbecillius: corpo-
 ris quippe uirtus robur est.

An meum ergo debilius? L V C. Non uidetur. C Y N.

Neque pedes ergo tegumento uidentur egere, neque res
 liquum

σῶμα. ἀ γὰρ ἐνδύως ἄχον,
 κακῶς αὖ ἄχον. ὃ γὰρ ἐν-
 δύα, πανταχὺ κακόν, καὶ
 χαῖρον ἔχειν πρὸς ταῦτα,
 οἷς αὖ προσή. ἀλλὰ μὴ δ-
 δι βίβιδάι γι φαίνεται χα-
 ρον τὸ σῶμα τέρειν, ὅτι αὖ
 πρὸ τῶν τυχόντων βίβεται.
 Λυ. δὴλον γὰρ. Κυ. ὃ δὲ σύ-
 ριστον, ὃ κακῶς ἰβίβετε.
 λυμαίνονται γὰρ αἱ πονηραὶ
 τροφαὶ τὰ σώματα. Λυ. ἔστι
 ταῦτα. Κυ. πῶς οὖν, ἀπὶ μοι,
 τούτων οὕτως ἰχόντων, αἰτιᾶ-
 μου, καὶ φαυλίζεις τὸν βίον,
 καὶ φῆς ἀδλιον; Κυ. ὅτι νῦν
 Δία τῆς φύσεως, καὶ σὺ τιμᾶς,
 καὶ τῶν διῶν γῆν ἐν μίση
 κατατιθενότων, ἐκ δὲ αὐ-
 τῆς ἀναβιβαστικῆς πολλὰ
 καγαθὰ; ὥς τ' ἔχειν ὑμᾶς
 πάντα ἄφθονα, μὴ πρὸς τί-
 λω χρεῖαν μένου, ἀλλὰ καὶ πρὸς
 ὀδυνῶν, σὺ πάντων τού-
 των ἢ τῶν γε πλείων ἄμοι-
 ρος αἶ, καὶ οὐδὲν ἐκ μετέχεις
 αὐτῶν, ὅτι μᾶλλον, ἢ τὰ θε-
 ρία.

liquum corpus. Quippe sic-
 gerent, malè haberent. Ege-
 stas etenim omnino mala,
 ac peius habere se facit, ea
 quibuscunque adfuerit. At
 ne ali quidem deterius cor-
 pus uidetur meum, quod qui-
 bus licet cibus alitur. L V C.
 Manifestum est id quidem.

CYN. Nam nec uegetum
 esset, robustumq; si aleretur
 malè; mala siquidem alime-
 ta corpus tabefaciunt. L V.
 Ista quidem ita se habent.

CYN. Quo pacto igitur,
 dic mihi, his ita se habenti-
 bus me arguis, uitamque im-
 probas meam, ac miseram
 prædicas? L V C. Ideo per-
 louem, quod cum natura
 (quã tu colis) ac superi ter-
 ram in cõmuni statuerint,
 ex ea multa nimirũ ac bona
 ediderint, ut nobis omnia
 superessent abundè, non in
 necessitatem modò, uerũna
 in uoluptatem quoque: tu tu-
 men horũ omnium aut ma-
 ximæ saltem partis expers

es, nec eorum quoquam frueris nihilo certè magis, quàm

ρία. πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ἐ-
 πόρ καὶ τὰ θυρία· σιτὴ δὲ,
 ἐπόρ αὖ δύρις κινεῖς, ὡς πόρ οἱ
 λυῶνός, δυνὼν ἢ ἰδίῳ ἰσχύϊ
 τὴν λυῶν ἔχεις· χέρτερος γὰρ πα-
 ρακῇ σοι, καὶ ἀπόρ ἰκάνεις.
 ἔτι δὲ ἰμάτιον φορεῖς, ἐδὲν
 ἔπιπλεῖς τοῖς ἀκλήροις, καὶ τοῖς
 αἰσὶν τῶν αἰσθημάτων· ὅς
 ὅπως φρονήσεις, ὁ βίος ἐκ ὁρῶν
 ἐπαύσει, τὸτο μὲν, πρόβατα
 ποιήσεις ἱμακῶν, τοῦτο δ',
 ἀμπέλους ὕδωρ κινεῖς, τοῦτο
 δὲ, τίς ἄλλος παρασκευῶν
 θαυμαστῶς ποικίλῳ, καὶ ἰ-
 λαίῳ, καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα,
 ὡς ἔχεις μὲν ἑμᾶς σιτία πα-
 τοδαπὰ, ἔχεις δὲ ποτὶν ὕ-
 δωρ, ἔχεις ἢ χρέματα, ἔχεις
 δ' ὀνὼν μαλακίαν, ἔχεις ἢ οἶ-
 κίας καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα πάν-
 τα θαυμαστῶς κατισκονομή-
 σα. καὶ γὰρ αὖ τὰ τῶν τεχνῶν
 ἔργα, ὧσα τῶν θῶν ὄντι, τὸ ἢ
 πάντων τέτων ἢ ἀπιστοῦ
 μέλιος, ἄβυσσος μὲν, αἰ καὶ ἄλ-
 λὰ τινὸς ἀπιστοῦ, καὶ ἀπόρ
 ψα quoque artium effecta deorum dona sunt. At uiue-
 re omnibus huiusce bonis priuatum, id fuerit profectò
 miserum, etiam si ab alio quopiam priueris: quemad-

modum
 fera. Nempe aquam bibis,
 quam etiam bibis fera: co-
 medis uerò quicquid offen-
 deris, quemadmodum canes
 tum cubile nihilo melius ca-
 nibus habes: quando quidem
 gramē tibi sufficit, quemad-
 modū et illis: pallium præ-
 terea circunfers nihilo men-
 dico decentius. Quanquam
 si tu bis contentus, recte sa-
 pis, tum Deus profectò neu-
 tiquam recte fecit, primum
 quòd oues effecit pingues,
 deinde uites dulcis uini fera-
 ces, ac reliquum deinde ap-
 paratum uarietate mirabi-
 lem, et oleum, et mel, et
 reliqua omnia, ut nos habe-
 remus, edulia quidem omni-
 gena haberemus, potum dul-
 cem haberemus, pecunias
 haberemus, mollem lectum
 haberemus: præterea pul-
 chras domos, ac reliqua de-
 mum omnia mirum in mo-
 dum præparata. Nam et io-

modum

ἐν τοῖς διαμνηταῖς. πολὺ
 ἢ ἀβλαύτορον, εἰ τις αὐτὸς ἐ-
 αὐτ' ἀποστρίψει πάντων τ' κα-
 λῶν, μακρὰ τε ἔσται τῷ γίσκε-
 φέι. Κ. ἀλλ' ἴσως ἐρῶς λίγας.
 ἐκείνο δὲ μοι ἀπὶ, εἰ τις αὐτοῦ
 ἐρὸς πλεονεξία προθύμως καὶ φι-
 λαοφρόνως, ἐπὶ τὴν φιλοφρόνως
 ἐπιβύπτει, καὶ ἐξοφλοῦνται πολο-
 λὲς ἅμα καὶ παντοδαπὲς, τὸς
 μὲν ἀδικοῦσι, τὸς δὲ ἐρρωμένους,
 καὶ πάντα παραβύπτει πολλὰ
 καὶ παντοδαπὰ, πάντα ἀρπά-
 ζει καὶ πάντα ἰδίῳ, μὴ τὰ πλε-
 ον μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω,
 τὰ τοῖς ἀδικοῦσι παρισκοῦσα-
 σμένον, ὑγιαίνον αὐτὸς, καὶ
 πάντα, μίαν μὲν κοιλίαν ἐ-
 χων, ἐλίγαν δὲ, ὥς τι βραχὺ
 ναὶ διόμην, ὑπὸ τῶν πολ-
 λῶν ὑπερβήσασθαι μέλλων,
 οὗτοι δ' αὐτὸν ποῖος τις δοκᾷ
 σοῦ εἶναι, ἀρὰ ἐφρόνιμος; ΛΥ.
 οὐκ ἐμοίγε. ΚΥ. τί δ', σῶφρων;
 ΛΥ. οὐδὲ τοῦτο. ΚΥ. τί δὲ, δὲ
 οὐκ ἐμὴν οὐδ' αὐτὸς ταύτης
 βραχίστες, τῶν μὲν πολλῶν
 εἶναι ἐστὶν; probusne? LVC. Non mihi quidem. CYN.
 Quid uerò, num temperans? LVC. Ne id quidem. CYN.
 Quid uerò si quis eiusdem mensæ particeps, multa illa

modum hi qui seruantur in
 uinculis: longè uerò miseri-
 us, si quis ipse sese omnibus
 bonis priuet. Nam ea deinceps
 manifesta insania est. CY.
 Et rectè quidem fortasse di-
 cis. Verùm isthuc dic mibis
 Si quis diuite quopiam alio
 critter atque humanè, quin
 prolixè quoque exhibente
 cōuiuium, tum hospites ex-
 cipite et multos simul, et
 omnigenos, alios quidem im-
 becillos, alios autè robustos:
 deinde apponente multa at-
 que omnigena: si quis, in-
 quam, omnia corripiat, om-
 niaque deglutiat, nō ea tan-
 tum quæ uicina sunt, sed ea
 quoque quæ procul absunt,
 preparata uidelicet inuali-
 dis, ipse tamen ualens, cum
 unum duntaxat uentre
 habeat, nec multis ut nutria-
 tur indigeat, diutius tamen
 quā alij multi immoretur:
 hic uir cuiusmodi tibi uide-
 tur? LVC. Non mihi quidem. CYN.
 Quid uerò, num temperans? LVC. Ne id quidem. CYN.
 Quid uerò si quis eiusdem mensæ particeps, multa illa

καὶ ποικίλων ἀμικῶ, ἐν δὲ
 τῶν ἑγγύτα καμμένων ὑδίων.
 ἐκ μὲν δ' ἰκχυὼς ἔχων πρὸς
 πῶν αὐτῷ χρέων, τῶν ἰδίοι
 κοσμίως, καὶ τῶν μόνων χρῶ-
 το, τοῖς ἡμέλεις δὲ προσβί-
 ποι, τῶν δὲ ἐκ ὅγῃ σωφρονίσι-
 γον καὶ ἀμείνων αὐτῶν ἰκάνου;
 Λυ. ἔγωγε. ΚΥ. πότῳ οὖν ἔρ
 νίης, καὶ ἰμὶ δὲ λίγαν; Λυ. τὸ
 πότῳ; ΚΥ. ὅτι ἐμὴν διὸς τῷ
 ἐξοφίοντι καλῶς ἰκάνω ἵοικε,
 παρατιθεὶς πολλὰ καὶ ποικίλα
 καὶ παρτοδοπῶν, ἔπειτα ἔχω-
 σιν ἀρμόζοντα, τὰ μὲν ὑ-
 γιάνουσι, τὰ δὲ νοσῶσι, καὶ τὰ μὲν
 ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀδυνάτοις,
 ἔχονα χρώμεθα ἅπασιν πάν-
 τῶν, ἀλλ' ἵνα τοῖς κατ' ἴα-
 τον ἰκαται, καὶ τῶν κατ' ἴα-
 τον, ὅτι πρὸς αὐτὸν τύχει μάλιστα
 διόλου. ὑμῶς δὲ τῷ δὲ ἀ-
 πλασίαν τι καὶ ἀπρασίαν ἀρ-
 πάσονται πάντα, ἵνα μάλιστα
 ἵοικαται, πᾶσι χρῶμαι ἀ-
 ξιοῦνται, καὶ τοῖς ἀπαντα-
 χῶ,

ac varia negligat, unoquo-
 quam ex his quæ proximè
 apponuntur, electo, cum sa-
 tis in suam habeat neces-
 sitatem, id deceter edat, eoq;
 solo utatur: cetera illa ne re-
 spiciat quidem, an nō hunc
 temperatiorem & melio-
 rem uirū illo putabit? L V.
 Ego certè. CYN. Virum
 ergo iam intelligis, an me
 oportet dicere? LVC. Quid
 nam? CYC. Quod Dem illi
 quidem pulchre conuiuium
 instruenti similis est, ut qui
 apposuerit multa ac uaria,
 atque omnigena, uti essent,
 quæ cuique conuenient, alia
 quippe ualentibus, alia rur-
 sus ægrotantibus, atque alia
 quidem robustis, alia uerò
 inualidis: non ut omnibus ua-
 tamur omnes, sed ut his utā-
 tur singuli, quæ suæ cuius-
 que naturæ conueniunt, &
 ex his ipsis, quacumq; re ma-
 ximè quenque indigere con-
 tingerit. At uos illum qui per

insatiabilitatem atq; incontinentiam omnia corripit,
 refertis, ut qui rebus uti uelit omnibus, & undecumq;
 partis,

χεῦ μὲ τοῖς παρ' ὑμῖν μό-
 νον, οὐ γὰρ, οὐ βάλασαν
 τίω κατ' αὐτοὺς αὐτὰ κη-
 νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ πλε-
 ονείων γῆς ἱμποροῦμενοι
 τὰς ἐλπίδας, καὶ τὰ ἐξου-
 κὰ τῶν ὑπερχορίων αἰετ' ἐπι-
 τιμῶντες, καὶ τὰ πολυτι-
 λῆ τῶν οὐτιλῶν καὶ τὰ δυ-
 σπείετα τῶν εὐπορίων,
 κατέλου δὲ, πράγματα καὶ
 λιπαρὰ ἔχον μᾶλλον ἰδίονο-
 τός, ἢ δίκαια πραγμάτων
 ἦν. τὰ γὰρ δὴ πολλὰ καὶ
 τίμια, καὶ δολαιμονικὰ πα-
 ρασκευάσματα, ἵφ' οἷς ἀ-
 γάλλοι, διὰ πολλῆς ὑμῖν
 ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ
 ταλαιπωρίας παραγίνονται.
 σκόπει γὰρ, εἰ βούλει, τὸν
 πολυδύκτην, χρυσὸν καὶ
 τὸν ἀργυρὸν· σκόπει τὰς
 οἰκίας τὰς πολυτιλῆς· σκό-
 πει τὰς ἰατρίας τὰς ἰ-
 σπουδασιμίας· σκόπει τὰ
 τοῦτοις ἀκόλουθα πάντα,
 πόσων πραγμάτων ὅσι ὡ-
 νία, πόσων πόνων, πό-
 σων λινδιῶν, μᾶλλον δὲ, αἵματι καὶ θανάτῳ, καὶ διαφθο-
 ρᾷ ἀνθρώπων πίστες, ἢ μόνον ὅτι πλείοντες ἀπὸ μωροῦ διὰ

partis, non solis cōtenti prae-
 sentibus, existimantes pro-
 priam quidem neq; terram,
 neque mare sufficere, sed
 importantes ab ipsis usque
 terrae finibus voluptates, pa-
 trijsq; rebus peregrina prae-
 ferentes, sumptuosaq; fruga-
 libus, atque ea quae difficile
 comparantur, his quae sunt
 cōparatu facilia in summa,
 denique molestis, malaeque
 potius eligentes, quàm abs-
 que molestijs uiuere. At isti
 quidem plurimi ac preciosi
 beatijs apparatus, quibus e-
 xultatis, per magnā ad uos
 miseriam, et umnamq; per-
 ueniunt. Aurum ipsum tam
 optabile, si libet, argentūq;
 considera: domus considera
 sumptuosas, uestes operosas
 considera: atque eius gene-
 ris omnia, quanto negotio
 emuntur, quot laboribus, pe-
 riculis, imò sanguine ac cae-
 de, quantoq; hominum inte-
 ritu: non ideo solum, quòd

ταῦτα πολλοὶ, καὶ ῥητῶν τε καὶ
 ἀμειβῶν τε, ἀναπείσχυ-
 σιν, ἀλλ' ὅτι καὶ πολυμάχητά
 ἔστι, καὶ ἐπιβελούοντες ἀλλήλους
 διὰ ταῦτα, φίλοις φίλοι, καὶ πα-
 τράσι πατέρες, καὶ γυναικίαι ἀν-
 δράσι. ὅπως οἶμαι καὶ τῶν Ε-
 ρεφύλων, διὰ τὴν χρυσὴν, πρὸς
 ἀνταρτήσαντες ἀνδρά. καὶ ταῦτα μέ-
 τι πάντα γίγνεται, τῷ μὲν ποι-
 κίῳ ἱματίῳ ἐδὲν τι μάλ-
 λον δάπερ δωματρίῳ, τῷ ἕ
 χρυσοφόρῳ ἀκίῳ ἐδὲν τι
 μάλλον σκεπασμῷ τῷ ἕ ἱμ-
 νάτῳ τῷ ἄργυρῳ ἐκ ἀφίλου
 τῶν τὸν πότον, ἐδὲ τῷ χρυσῷ
 ἐδὲ τῷ ἱερφαντίνῳ ἀνὴρ κλινῷ
 τῷ ὑπνῳ ἐδὲν παρεμβόλῳ.
 ἀλλ' ὅψα πολλάκις, ἡδὲ φιλί-
 φαντίνος κλίνης, καὶ τῷ πολυ-
 λῶν σκευάτῳ τὸν οὐδαίμο-
 ναε ὑπὸ λαχρῶν ἐδωμάτῳ.
 ἔτι ἢ καὶ αἱ παντιδαπαὶ περὶ
 τὰ βρώματα πραγματικῶς ῥί-
 φου μὲν ἐδὲν μάλλον, λυμῶ-
 νονται δὲ τὰ σώματα, καὶ τοῖς
 σώμασι νόσος ἱμνῶσι. τί δὲ
 δὴ λίγα, ὅσα τῷ Αφροδισίου
 quin tabefaciunt potius corpora, hisdemque morbos inge-
 nerant. Quid autem dicere attinet, libidinis gratia quan-

dum nauigant, propter ista
 pereunt complures: ac dum
 quaerunt, parantque, grauias
 perferunt: sed ob id quoque
 quod digladiationes multas
 pariunt, quodque ob ea insidi-
 antur inuicem, et amicis
 amici, et parentibus liberi,
 et maritis coniuges. Sic opi-
 nor Briphylum quoque auri
 gratia prodidisse maritum.
 Atque haec quidem omnia
 fiunt, quum tamen uestes il-
 le uariae nibilo magis quic-
 quam queant calefacere, au-
 rataque illa aedificia nibilo
 prorsus magis tegant, nec po-
 cula illa argentea potui quic-
 quam magis conducant. Sed
 nec aurei illi, nec eburnei i-
 tem lectuli, somnum suauio-
 rem praebeant: imò uidebis
 frequenter in eburneo lecto
 sumptuosisque stromatibus,
 beatis illis somnum contige-
 re non posse. Praeterea o-
 mnigena illa circa edulia
 cura, nibilo magis alunt,
 fat

ἄνεκα πρὸς ἅμα πρὸς τὴν
 καὶ πᾶσιν οἱ αὐτοὶ πρὸς καὶ
 τοὺς ἄλλους ὁρατοὺς τῶν
 τῶν ἐπὶ τῶν αὐτῶν, ὁ μὲν τις ἰδι-
 αὶς ἑαυτῶν, καὶ ὁ δὲ αὖτε τῶν
 ὁ μανία καὶ διαφθορὰ φαίνεται
 τοῖς ἀνθρώποις ἀρκῶν· ἀλλ'
 ὅθεν καὶ τὸ ἐν τῶν χερσὶν ἀ-
 ναστρέφουσιν, ἰσχυρὰ χρώμενοι
 πρὸς ὃ μὴ ἴσχυον, ὥς πρὸς ὃ
 τις αὐτὸ ἀμάξιος ἰδίῳ τῇ κλί-
 νῃ χρώμεται, καθάπερ ἀμά-
 ξης. Λυ. καὶ τίς ἔστι; Κυ. ὁ μὲν
 οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἀπὸ τῶν
 εἰς τὸν χερσὶν ἐκτείνοντι τὸν αὐτὸν
 ὥς πρὸς ἀμάξιος τὰς κλῖνας,
 τοῖς βαρύνουσιν αὐτοὺς, αὐτοὶ δ'
 αὖτε κατὰ κλῖναις ἑαυτῶν, καὶ
 ἐκτείνον, ὥς πρὸς αὐτοὺς, ὅτι οὐκ ἔστι
 τοῖς ἀνθρώποις, τῶν τῶν, ἀλλὰ
 μὴ τῶν τῶν ἐκτείνοντι καὶ ἐκτείνον-
 τες, καὶ οἱ τῶν μάλιστα πρὸς
 τες, μάλιστα μακαρίζονται. οἱ δ'
 τοῖς κλῖναις, καὶ μὴ ἑαυτῶν χρώ-
 μενοι μόνον, ἀλλὰ καὶ βαρύνοντες
 καὶ ἐκτείνοντες οἱ αὐτοὶ οἱ γὰρ οἱ
 οἱ τῶν πρὸς τῶν βαρύνοντες, καὶ

tas molestias mortales
 faciunt, & patiuntur? quam
 facile est isti cupidita-
 ti mederi, nisi quis velit in-
 dulgere delitijs. At ne hac
 quidem insania corrupte-
 laq; sufficere uidetur morta-
 libus, sed iam verum etiam
 usum peruertunt, singulis re-
 bus ad id utentes, ad quod
 minimè paratae sunt, quæ-
 admodum lecto si quis uti
 carpenti loco velit, ac tan-
 quam curru. LV C. Quis-
 nam is est? CYN. Vos, in-
 quam, qui hominibus tan-
 quam iumentis utimini. Nā
 eos iubetis, ut lecticis tan-
 quam curru in cervicibus
 ferant. Ipsi uero in sublimi
 residetis delicati, atque il-
 linc homines perinde tan-
 quam asinos aurigamini,
 imperantes ut hac, non illac
 eant; & qui hac facitis ma-
 ximè, ijdem maximè beati
 uidemini. Tum hi qui pisci-
 um carnibus non tantum ut

alimentis utuntur, uerum tincturas etiam quasdam ex
 his machinantur, eos dico qui purpuram tingunt; nonne

χι καὶ αὐτοὶ παρὰ φύσιν χρώνται
 τοῖς τῷ θεῷ κατασκευάσμασι·
 Διὸς δὲ διαδύναται γὰρ βάσι-
 πται, ἐκιδίδιδαι μόνον τὸ πρὸς
 πορφύρας κρίας. Κό. ἀλλ' ἐ-
 πρὸς τὸτο γίγοντο, ἵνα καὶ τῷ
 κρατῆρι δύναιτο αὐτὸς τις βλάβη
 μὴν, ὥς περ χύτρα χύσασ-
 δαι ἄλλω ἐπρὸς τὸτο γίγο-
 ντο. ἀλλὰ γὰρ πῶς ἀπασαν
 τὴν τέττωρ τις καταδαμνίαν
 διαλῦν δύναται; τοσαύτη
 τις ἰσχύς. οὐδὲ μοι, διότι μὴ βέ-
 λωμαι ταύτης μετήχην, ἵνα κα-
 λῶς; ἦν δὲ, καθάπερ ὁ κόσμος
 ἐκῆστος, δυνάμενος τοῖς κατ'
 ἡμᾶς καὶ τοῖς οὐτιμωτέτοις
 χρώμενον. τῶν δὲ ποικίλων
 καὶ παντοδαπῶν ἐκ ἐφέμε-
 νον. καί περ δυνάμις βίον, βρα-
 χύων διόμνη, καὶ ἐλίγει
 χρώμενον, δοκῶ σοι ἦν. μιν-
 δυνάμεισιν οἱ θεοὶ καὶ τῷ θερίῳ
 εἶναι χείρονός, κατὰ γὰρ τὸν
 σὸν λόγον· ἐλπίδες γὰρ δύνανται.
 ἵνα δὲ καταμάθης ἀκριβέσι-
 ρον, τό, τι ἐλίγων καὶ τὸ πολ-

Dij profecto in periculum ueniunt, ne & ipsi sint feris e-
 tiam deteriores, quippe qui rei nullius indigent. Verum ut
 exactius intelligas, cuiusmodi horum utrunq; sit, uel paucis
 uidelicet

& bi prater naturam his
 utuntur quæ à deo prepara-
 ta sunt. L V C. Non per lo-
 uem, siquidem tingere etiã
 potest, non comedi tantum,
 purpura caro. CYN. At
 non in id tamen nata est.
 Nam & cratere quispiam,
 si prater naturam detorque-
 at, olle loco posset uti, nec
 in id tamen paratus erat.
 Sed quo pacto posset quissi-
 am uniuersam illorum infe-
 licitatem percurrere, quæ
 tanta est? At tu me quoque
 quòd nolo eius esse parti-
 ceps, incusas: uiuo ego tamẽ
 quemadmodum modestus il-
 le, his uidelicet duntaxat,
 quæ mihi apponuntur, ue-
 scens, ac frugalissimis utens
 uarijs uerò illis atque omni-
 genis minime inhiās. Ac de-
 inde quum paucis egeam, ac
 minime multis utar, feri-
 nam tibi uideor uitam uiue-
 re. Atqui hac ratione tua

λῶν δὲ αἰσῶν, πούδῃ τι ἐκείνῃ-
 ρον ὄψιν, ἐν νόσῳ, ὅτι δέον-
 ται πλείονων, οἳ μὲν παλαιότε-
 ρων τειλέων, αἱ καὶ γυναι-
 κες τ' ἀνδρῶν, οἳ ἵ νοσούντες
 τ' ὑγιαίνοντων· καὶ ὅτι ἵ, πᾶν
 ταχὺ τὸ χῆρον τ' κρείττον·
 πλείονων δέ ται. διὰ τῆς, θύ-
 ρῃς ὁ δυνός, οἳ δ' ἐγγιστα θύων,
 ἐλαχίστων δύναι. ὃ νομίζεις
 τὸν Ἡρακλῆα, τ' πάντων ἀν-
 θρώπων ἀριστον, θῆρον ἢ ἀνδρα
 καὶ θύων ὁρθῶς νομίζοντα, διὰ
 κακοδαμονίαν προνοσῶν γυ-
 μνόν, δόρυ μόνον ἔχοντα, καὶ
 κρηττόν τ' αὐτῶν ὑμῖν δέμι-
 νον; ἀλλ' ὃ κακοδαίμων ὢν
 ἐκείνους, ὅς καὶ τῶν ἄλλων ἀ-
 πέμνωι τὰ κακά· ὃ δ' αὖ πεί-
 νους, ὅς γὰρ καὶ θαλάττης ὕψα-
 χον. ἐφ' ὅ, τι γὰρ ὁρμήσας, ἀ-
 πανταχῶ πάντων ἐκράτει·
 καὶ ὃ δὲ τ' τότε ἐνίτυχον ὁ-
 μοίῳ ὃ δὲ κρείττονι ἰαυτ', μίχρη
 πορὶ ὃ ἀνθρώπων ἀπὸ λθόν. ὃ
 σὺ δὲ καὶ στρωμάτων καὶ ὑπο-
 δαμάτων ἀπὸ πρὸς ἔχειν,
 καὶ

qui se uel æquarit unquam, uel uicerit, quoad ex huma-
 nis excessit. At tu illi stromata putas calceosq; defuisse, atq;

uidelicet egere, uel multis
 considera quod pluribus e-
 gent primum pueri quam
 adulti, deinde mulieres quam
 uiri, tum ægroti quam ua-
 lentes: atque omnino in sum-
 ma, inferiora qualibet præ-
 stantioribus plurimum indi-
 gent. proinde. Dij omnino
 nullius egent reitiqui uerò
 ad deos accedunt proximè,
 quam minimis egēt. An Her-
 culem putas omnium hominum
 præstantissimum, quippe di-
 uinum uirum, deumq; rectè
 creditum, miserum tunc fu-
 isse, quum circuiret nudus,
 pelle duntaxat indutus, ha-
 rum rerum nostrarum nihil
 desiderans? At ille miser pro-
 fectò non erat, quippe qui
 miseriam ab alijs propulsa-
 bat: neq; rursus pauper, qui
 terra mariq; dominabatur.
 Nempe quocunque intendis-
 set impetum, omnes quaquā
 uersum superat: nec in quen-
 quam sui temporis incidit,

καὶ διὰ τὸ τοιοῦτον αἰετῶν;
 ἐκίστην ἀπ' αὐτῶν, ἀλλ' ἐγκρατὴς
 καὶ καρτερικὸς ὡς, καὶ κρατῆρ ἢ
 θύει, καὶ ῥυφῶν ἐκ ἐβλάτο. ὁ δὲ
 Θεοφίλος, ὁ τότε μαθητὴς, ὁ βα-
 σιλίδης ᾧ ὡς πάντων Αθλου-
 ων, ὅς ἐστι Περσείδης, ὡς φα-
 σισ, ἀφ' ἧς ὁ ἴκασθ' αὐτόν;
 ἀλλ' ὁμοῦ καὶ αὐτὸς ἔβλεπε ἀ-
 νυπιδνῆσθαι, καὶ γυμνὸς βα-
 λίσσειν, καὶ πῶγων καὶ κέλευ ἐ-
 χεῖν ἕρποντα αὐτῇ, καὶ ἐκ ἐκεί-
 νῳ μέντοι, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς
 παλαιῖς ἕρποντα ἁμάντες γὰρ
 ὁσοῦν ὑμῶν. καὶ ἐκ αὐτοῦ ἐπί-
 μεινοντο ὁδὸν αὐτῇ, ὁδὸν μάλ-
 λον, ὅτι τῶν λόντων τίς ξυρῶ-
 μιν. ὑγρότατα γὰρ, καὶ λεῖο
 ταῦτα σαρκὸς γυναιξὶ πρὸς πᾶν
 ἡγεῖται· αὐτοὶ δ' ὡς πρὸς ἑ-
 σασ, καὶ φαίνεσθαι αὐτοῖς
 ἔβλεπον. καὶ τὸν πῶγον, κέ-
 σμον αὐτῶν ἐνόμιζον, ὡς πρὸς
 καὶ ἵππον χαίτην, καὶ λόντων
 ἡγεῖται, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαίας καὶ
 κόσμου χάριν προσέθηκε τίνα,
 ἐταῖοι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι τὸν
 βαντῶν· ἀλλ' ἡ βαρβὰ quidem cultum uiri ducebant, quemadmo-
 dum in equis iuba, in leonibus barbā, quibus Deus splendo-
 ris quandam atq; ornamenti uenustatem dedit, sic et uiris
 barbati

ob id mundum obambulasse
 tantum uirum? Dicendum
 profectò non est: sed conti-
 nens erat ac fortis, et mo-
 deratè uiuere uolebat, nò in-
 dulgere delicijs. Quid Theo-
 phili eius discipulus? An non
 rex erat Atheniensium o-
 mnium, ac filius etiam, ut fe-
 runt, Neptuni, sua certè tem-
 pestate fortissimus? Atta-
 men ille quoque uoluit sine
 calceis esse, ac nudus ingre-
 di: barbāque et comam
 nutrire placuit ei: nec ei ta-
 men solum, sed omnibus eti-
 am ueteribus placuit: nem-
 pe meliores erāt quàm uos,
 atque adeò ne sustinisset
 quidem eorum quisquam a-
 liquid huiusmodi, nihilo pro-
 fectò magis quàm leo quispi-
 am sese tonderi. Siquidē car-
 nis à mollitiem ac leuorem
 decere mulieres existima-
 bant, ipsi uerò sicuti erant,
 ita uideri quoque uiri uole-
 bart

τί πάντα πυχλὸν ἔχει τίς ἐ-
 θυμίας τοῦ πλεόντος, ἀλλ' ἡ-
 μῶν αὐτῇ ἀπέειν, καὶ πλεον-
 ξίας μὴ ποτὶ ἐριχθείω, μει-
 νικτῶν δ' αὐτῆς δαίμων διωά-
 μω. τοιαῦτά σοι τὰ γὰρ ἡμίτι-
 στα, πολὺ δὲ πρὸς διάφωνα τοῖς
 τῶν πολλῶν βελήμασι. καὶ θαυ-
 μαστὸν ἔδειν, εἰ τῷ σχήματι
 διαφορομένη αὐτῶν, ὅπῃ
 καὶ τῇ προαίρεσι τασσέτω δια-
 φορομένη. θαυμάζω δὲ σου,
 πῶς ποτὶ λιθαρώδῳ μὲν τινα
 νομίζεις πολλὴν καὶ σχῆμα, καὶ
 αὐλατῶν, καὶ Δία, σχῆμα καὶ τοῦ
 ἁλῶν φραγῶδῳ, αὐτοῖς ὃ ἀγαθὸν
 σχῆμα καὶ πολλὴν ἐκ ἐπὶ νομί-
 ζεις, ἀλλὰ τίς αὐτῶν αὐτῶν οἶα
 δῶν ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦ-
 τα, τῶν πολλῶν κακῶν ὄντων.
 εἰ μὴ δὲ ἐνός ἰδίῃς σχήματος
 τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρόποι αὐτῶν μά-
 λον, καὶ τῶν δ' ὅπρ' ἀναιδέστατον
 μάλλον τοῖς ἀκολάστοις ὄντι, ὅ-
 πορ' ἀποσφύαντ' αὐτῶν ὅτοι μά-
 λιστα ἔχουσιν. ἐκείνῳ τὸ γὰρ ἡμῶν
 σχῆμα, τοιούτῳ ἔστιν, αὐχμηρο-
 ρὴν εἶναι, λάσσιον εἶναι, βίβω-
 να

omnia fontem habent plus
 habendi cupidinem. At hac
 à nobis abscedat procul, ne
 unquam plus satis appetam:
 minus uerò cum habeam,
 ferre æquo animo ualeam.
 Nostra quidem ita se ha-
 bent. Plurimum profectò à
 uulgi sententijs ista dissen-
 tiunt. Neque quicquam er-
 go mirandum est, si ab his
 differimus habitu, à quibus
 tantum differimus instituto.
 Sed te miror, quònam pa-
 cto, quum suam quandam
 citharcedo uestem tribuas,
 cultumq̃, atque adeò tibicio-
 ni suum, & tragædo suum:
 bono uiro cultum uestemq̃
 propriam nullā existimas,
 sed eandem ei cum uulgo
 habendam censeres, idq̃ quum
 uulgius malum sit. Quòd si
 bonorum cultus proprius de-
 bet esse ullius, quinam dece-
 at magis quàm hic meus,
 qui maxime luxuriosis pu-
 dendus sit, quemq̃ illi maxi-
 mè auersentur? Cultus ergo
 meus huiusmodi est, squalidum esse, hirsutū esse, tritum pal-
 luum

παῖχαρ, καμῶν, ἀνυποδητῶν.
 τὸ δ' ὑμῖν τὸν ἴμοιον τῷ τ' κα-
 καίω, καὶ διακρίναι ἔστιν ὡς
 αὐτοῖς, ἐπὶ χροίῳ τ' ὑμῶν, καὶ
 τῇ μαλακότητι, καὶ τῇ πλε-
 θῇ τ' χιτωνίσκων, καὶ τοῖς ἀμ-
 φίσμασιν, καὶ χιτῶνισμασιν, καὶ
 κατωσποῦν βραχίων, καὶ ὀδμή-
 καὶ γὰρ ἀπόβητι ἔστι παραπλύ-
 σιον ἱκάνους, οἱ δὲ δαμονίτα-
 τοι ἔτοι μάλιστα. καὶ τοι τί αὐ-
 δῶν τις ἀνδρὸς τῶν αὐτῶν
 τοῖς κινάδοις ὀδμήν ἔχοντες;
 ποιγαρὲν τὸς μὲν πόνους ἔδην
 ἱκάνων μάλλον αὐτοῖς, τὰς
 ἡ δὲ πόνους ἔδην ἱκάνων ἔττον,
 καὶ βίβητι τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοι-
 μάδι ὁμοίως, καὶ βαδίζει. μάλ-
 λον ἡ βαδίσαι καὶ ἰθὺς ἔ-
 ρημι, ὡς περὶ τὰ φορτία, οἱ
 μὲν ἄν' αὐτῶν, οἱ ἡ δὲ πόνους
 πτωχῶν, ἱμῖν ἡ δὲ πόνους φορ-
 σιν, ἔπειτα περὶ αὐτῶν δυνάμει κα-
 γὰρ μὲν ἱκάνους καὶ βίβητι αὐτοῖς
 δαι, καὶ βάλπος φέρει, καὶ τοῖς
 τ' ὅτιν ἐργαῖς μὲν δυσχεραίνει,
 διότι ἀλλοῖς αἰμὲν ὑμῶν ἡ δὲ, διὰ
 τῶν αὐτῶν δυνάμει, οὐδὲν
 καὶ calorem pati: eaq; quae dii obtulerint, minime molestè
 ferre, ideo videlicet, quia miser sum. Vos uerò propter hanc

lium indui, comam produce-
 re, ac sine calceis ingredi.
 Vester uerò, cinædorum or-
 natui simillimus est, nec dia-
 gnoscere uos quisquam ab
 illis possit neque colore uesti-
 um, neque mollitie, neque
 camistarum numero, neque
 lacernis, neque calceis, ne-
 que capillorum cura, neque
 odore. Nam & redoletis ut
 illi, iam praesertim uos, qui
 estis felicissimi. Et quidem
 quid facias, quum uir eun-
 dem cum cinædis odorem
 oleat? Etenim in ferendis la-
 boribus nihil illis praestatis,
 uoluptatibus uerò nihilo mi-
 nus quàm illi superamini:
 eadem comeditis, eodem mo-
 do dormitis atque inceditis,
 imò uerò incedere non uul-
 tis, sed gestari potius tan-
 quam sarcinae, alij ab homi-
 nibus, alij uerò à iumentis.
 At me pedes ipsi gestant,
 quocunque sit opus: egoq;
 & frigus tolerare sufficio,
 BBb 2 felicit-

[illegible]

felicitatem nulla estis fortis-
na contenti, sed omnium pœ-
nitet: ac praesentia ferre nō
potestis, absentia desidera-
tis, hyeme quidem optantes
aestatem, aestate rursus bye-
mem: atque in calore frigus,
in frigore uicissim calorem:
quemadmodum agrotātes,
morosi semper & queruli:
quod in illis quidem facit
morbus, in uobis uerō mo-
res. Atque hæc ita quā sint,
iam nos in uitam uestram
traducere æquum censetis,
nostramq; corrumpere, quā
sepe malè consulta sint quæ
facitis, ipsiq; sitis in uestris
ipsorum negocijs minimè
circumspecti, nihilq; eorum
iudicio ac ratione, sed cōsue-
tudinē cupiditatis faciatis.
Quamobrē nihil prosectō
differtis uos ab his qui torrē-
te feruntur. Illi quippe quo-
cunq; fluxus intēderit, eō ra-
piuntur: & uos itidem quo-
uidē nobiscū agitur, ut cū quo-
lerat. equus igitur uirū corrio-
iis iā desilire equo currēte nō
poterat.

ταβλῶν, ἔῃ παρὰ θυγατρὶ ἰδὺ
 πατρὶ. καὶ τις ἀπαντήσας, ὁρῶ
 πρὸς αὐτὴν, ποῖαν ἀπεισιν, ὃ ἢ
 ἀπερ, ἵππῃ αὐτῇ τῇ δακτύλῳ, δαι
 μνὺς τὴν ἵππον. καὶ ὑμᾶς αὖ
 τις ὁρῶν, πρὸς φόρῳ δι, τὰ
 λαβὴν ἐκίλουσιν λίγαν, ὁρῶν
 ἀπλῶς μὲν, ὅπου παρὰ αὐτῶν ἐπὶ
 θυμῷ δακτύλῳ, κατὰ μὲν ἢ,
 ὅπου παρὰ αὐτῇ τῇ ὁδῷ, ποτὶ δὲ,
 ὅπου τῇ δόξῃ, ποτὶ δὲ αὐτῇ, τῇ φε
 λοκρῶν δακτύλῳ. ποτὶ δὲ ὁ θυμὸς,
 ποτὶ ἢ ὁ φόβος, ποτὶ ἢ ἄλλο
 τῶν τοιούτων ὑμᾶς ἐκφόρειν φαί
 νεται. ὃ γὰρ ἐφ' ἑνὸς, ἀλλ' ἐ
 πὶ πολλῶν ὑμᾶς γὰρ ἵππον βε
 βηκόσιν, ἄλλοι ἄλλων, καὶ
 μαυτομελῶν πάντων φόρῳ
 σιν. τοιγαρὶν ἐκφόρῳ σιν ὑ
 μᾶς ὡς βαρὰ βαρὰ καὶ ἑρμῆς.
 ἵππῳ δ' ὁ δακτύλῳ, πρὸς πρὸς αὐτῇ,
 ὅτι πρὸς αὐτῇ μίλλεται. ὃ ἢ ῥί
 θον οὐτῷ, ἔῃ κατακίλῳ, καὶ
 ὃ κίλῳ, καὶ τὸ σχῆμα τὸ μίλῳ,
 τῇ κακῷ τῷ ἵππῳ δακτύλῳ,
 ὡς τῇ παρὰ ἵππῳ μὲν ἵππῳ ἐφ' ὃ
 συχῶς, καὶ πρὸς αὐτῇ, τῇ
 βόλῳ, καὶ συνόντι οἷς βού
 λεται.

præbeat: utq; agam quicquid uolo, uerserq; cum quibus

poterat. quidam uerò cum
 occurrisset ei, rogauit quò-
 nam tenderet. hic respondit,
 quocunque huic uidetur, e-
 quum demonstrans. Quòd
 si uos quisquam roget, quò
 feramini: si uerum uultis di-
 cere, dicetis in uniuersum
 quidem, quocunque uideat-
 ur affectibus: sigillatim ue-
 rò, interdum quocunque uo-
 luptati, interdum quocunq;
 ambitioni, interdum rursus
 quò lucri studio. Quin inter-
 dum ira, interdum metus, in-
 terdem aliud quippiam bu-
 iusmodi uos auferre uidetur
 Neque enim unum dunta-
 xat equum uos, sed multos
 insilientes, nunc hunc, nunc
 illum, furiosos quidē omnes,
 auebimini. auferūt ergo uos
 in barathrū, ac prærupta:
 uos tamen priusquam cada-
 tis, casuros uos esse nescitis.
 At hoc detritum pallium
 quòd uos ridetis, comaq; ha-
 bitusq; meus tantam habet
 uim, ut uitam mihi quietam

ποιμαι. τὴ γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώ-
πων ἢ ἀπαιδούτων ἰδὼς αὐ-
τοὶ μοι προσίνασι διὰ τὸ
σχήματι ἢ μαλακοῖ ἢ πάνυ
πρόρρωθ' ἐκπριπόντι, προσί-
ασι ἢ οἱ κομψότατοι ἢ ὑπευκί-
στατοι, καὶ ἀρετῆς ἰδιθυμῶν-
τες, οὗτοι μάλιστα μοι προσί-
ασι τοῖς γὰρ τοιούτοις ἐγὼ χαίρω
συνών, θύρας δὲ τὴ κοκκινύου
ἀνθρώπων ἐθραυσά, τὸς δὲ
χρυσῆς σφάντες, ἢ πλὴν πορ-
φύρας, τύφην νομίζω, καὶ τὴ
ἀνθρώπων καταγλιῶ. ἵνα δὲ
μάθῃς περὶ τὸ σχήματι, ὡς
ἐν ἀνδράσι μόνον ἀγαθοῖς,
ἀλλὰ καὶ διότις πρίποντι, ἐ-
πιστάτα καταγλιῶς αὐτῆ, σκί-
ψαι τὰ ἀγάλματα τὴ θῶν, πῶ
τόρά σοι δοῦσι οἰοίμην ἔχειν
ἡμῶν, ἢ ἡμοῖ καὶ μὴ μόνον γὰ
τὴ ἑλλάνων, ἀλλὰ καὶ τὴ βαρ-
βάρων τὸς τοὺς ἐπισκόποι
πορριῶν, πότερον αὐτοὶ οἱ θεοὶ
ἡμῶσι, καὶ γυναιῶσι, ὡς
ἐγὼ, ἢ καὶ ἀπὸ ὑμῶν, ἐ-
ξυρμύλοι πλάττονται, καὶ
γράφονται. καὶ μὲν τοι καὶ
ἀχίτωναι ἴσα τὸς πολλοὺς,
guntur. Quin plurimos etiā sine iunicis cōspicies, ut me nūc
esse

uolo. Nempe ex indoctis at-
que ineruditis hominibus ne-
mo me adire uoluerit, ob
hunc habitum: at molles e-
tiam qui sunt adhuc admo-
dum procul, declinant: con-
grediuntur uerò scitissimi
atque modestissimi, & qui
uirtutem cupiunt, hi potissi-
mum congregiuntur me-
cum. horum ego consuetudi-
ne delector. Borum uerò fo-
res qui homines uocantur,
non obseruo, tum coronas
aureas ac purpuram pro
fastu habeo, atque homines
ipso derideo. At ut cultum
hunc intelligis non bonos
modò uiros, sed ipsos etiam
deos decere, atque eum dein-
de, si libet, irrideas, deorum
statuas considera, utri ui-
deantur, uobisne, an mibi sa-
miliores. Neque Græcorum
solū, sed barbarorum etiā
templa circumspectas, utrum
ipsi dii, ut ego, comati bar-
batiq; sunt, an quēadmodū
uos, rasi finguntur atq; pin-
guntur. Quin plurimos etiā sine iunicis cōspicies, ut me nūc
esse

ὅς πρὶ μέ. τί αὖ οὖν ἴτι τολ-
μῶς πρὶ τῆς τῶ σχήματ'
αἴτης, ὡς φάσιν, ὅτι καὶ
θεοῖς φαίνεται πρέπον;

esse uides. Quo pacto igitur
audeas posthac hunc habi-
tum, uitio dare, quum deos
etiam decere uideatur?

GILBERTI COGNATI AN-

notationes.

ARGUMENTVM.

Dialogus hic lepidissimus asperam paruoque contentam
Cynicorum uitam defendit, mollem atque enervatam delica-
torum hominum luxuriam reprehendit : nec non eadem o-
pera temperantiam, frugalitatem, simplicitatem, denique ar-
ctam illam atque angustam uitam laudat. D Ioannes Chryso-
stomus, uir planè sanctus & incomparabilis, non ueritus est e-
ius partem in Homiliam quandam, quam in Ioannis Euange-
lium commentatus est, inferere. De Cynicis uerò habes apud
Laertium in uita Antisthenis & Diogenis : Lucianum in Vita-
rum uenditione, Arrianum Epist. περὶ λυσιγμοῦ & Athenæum
Dipnosoph. 13. Cynici appellati sunt, siue ob sordidam uitam,
siue quòd obuios quosque conuiciantes mordeant, & mendi-
cato uiuant, more canum.

a Quidnam inopia.) Inops dicitur, qui solus est, qui nec a-
micos, nec propinquos habet, quorum ope, id est auxilio
tutari se possit, unde inopia ferè in eadem re dicitur.

b Egestas omnia mala.) Egestas solet homines facilius ad sce-
lera perpetranda impellere. c Barbamque & comam nutri-
re.) Tam sacri quàm prophani scriptores in barba præci-
pium decoris & ornamenti argumentum esse prodiderunt.
Ita Cynicus hîc ponit & barbam uiro demere, & leoni tondo-
re iubar, detracto uidelicet utriq; peculiari suo de-
core.

d Molliciem.) Lactantius atque

Varro scribunt mulierem

à mollicie di-
ctam.

ΤΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ ΗΣΟ.

ΛΟΙΚΙΤΗΣ.

PSEVDOSOPHISTA, SEV

*Solœcista:**Iacobo Micyllo interprete.*

A R G V M E N T V M.

Quamquam neque hic dialogus, ut suprà Lexiphanes ille, pertendus fuerat, quodd singula commodè ac suo modo latine reddi non possent: pro suscepto tamen opere audendum ali. quid longius, & periculum qualecunque faciendum fuit. Quo æquiores nobis lectorem fore puto, si qua etiam hic offendet quæ expectationi ipsius non omnino respondebunt, præsertim cum ipsum quoque exemplar quo nos uertendo usi sumus, in quibusdam locis non ita sincerum & castigatum appareret. Tractat autem de Solœcismo Lucianus, quem ueteres Latini, ut Gellius indicat, sribiliginem uocarunt, Græci etiam Solœcon. atque illud innuit, haudquaquam ita expeditum aut obuium ciuiuis esse, planè ac purè dicere, & ab omni uitio sermonis temperare: idque exemplo cuiusdam quem pseudosophistam, à falsa, ut uidetur, facundia atque doctrinæ persuasionem, Solœcistam autem ab ipsa re appellat: qui cum profiteretur se & loqui purè, et multos in sermone peccantes deprehendere facillè posse, interim ipse etiam illa quæ nota ac manifesta sunt, ignorare fingitur. Ac principio quidem varias Solœcismi formas exemplis cum suis tum aliorum proponit: postremo autem & quædam explicat, & quod in quo pitium & peccatum sit, ostendit. Propriè autem ad grammaticos hic Dialogus pertinet: quem si multi illorum tam diligenter perpendere, quàm facillè sibi ipsi persuadent &

Latine & Græcè interim se scire, in ple
risq; haud dubiè minus ostensionis & arrogantia inesset.

LV CIA.

ΔΙΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΩΚΙΑΝΟΥ ΒΤ
ΛΟΙΚΙΣΤΑ.

ΑΡΑΓΙ Ο ΓΥΝΩΝΑΙ Τ ΣΟΛΩΚΙΣΤΑ ΔΕΙΝΟΣ, ΟΥ ΤΟ ΚΑΙ ΦΥΛΑΞΑΔΙ ΜΗ ΣΟΛΩΚΙΣΤΗ ΔΙΝΑΤΟΣ; ΣΟ. ΕΜΕΙ ΜΗ ΔΕΚΑ. ΛΥ. Ο ΔΕ ΓΙ ΜΗ ΦΥΛΑΞΑΔΙ, ΕΔΕ ΓΥΝΩΝΑΙ Τ ΟΥΤΩΣ ΙΧΥΝΤΑ; ΣΟ. ΑΛΛΗ ΔΙΧΕΙ. ΛΥ. ΟΥ Ξ ΑΥΤΟΣ ΦΗΣ Ε ΣΟΛΩΚΙΣΤΗ, ΕΩΣ ΠΩΣ ΔΙΧΟΜΗΝ ΠΙΣΤΙ ΣΟΥ; ΣΟ. ΑΠΟΔΙΔΟΥΤΟ ΓΩ ΑΝ ΕΙΛΩ ΣΟΛΩΚΙΣΤΗ ΜΗ ΔΕ ΤΟ. ΛΥ. ΕΝΕΡ ΜΗ ΤΕΡΗ ΦΩΡΑΣΑΙ ΔΥΝΗΘΗ ΤΩΤΟ ΔΕΥΝΤΑ, ΚΑΙ ΕΙΛΕΓΧΑΙ ΤΟΝ ΑΡΝΕΜΗΝ; ΣΟ. ΠΑΝΤΑ. ΠΑΝΤΙ. ΛΥ. ΕΙ ΜΗ ΝΥ, ΕΜΕ ΛΑΒΕ ΣΟΛΩΚΙΣΤΗ, ΑΡΤΙ Ξ ΣΟΛΩΚΙΣΤΗ. ΣΟ. ΕΝΕΡ ΑΠΙ. ΛΥ. ΑΛΛ' ΕΓΩΓΕ ΕΔΕ ΤΟ ΔΕΙΝΟΝ ΕΡΟΓΑΣΜΑΙ, ΟΥ ΔΕ ΕΝ ΕΠΙΓΝΩΣΙ. ΣΟ. ΠΑΙΣΤΕ ΙΧΥΝ. ΛΥ. ΜΑ ΤΩΣ ΔΙΩΣ, ΕΠΙ ΣΟΛΩΚΙΣΤΑ, ΕΛΑΘΕΡΟΙ, ΩΣ ΕΝ ΕΠΙΓΝΩΣΙ. ΑΥΤΙΣ ΔΕ ΟΚΙΠΕΙ. ΕΙ ΓΑΡ ΣΙ ΦΗΜΙ ΔΥΟΓΑΣΜΑ ΚΑΛΑΝΕΥΘΑΙ, ΕΠΙ Ε ΜΗ ΟΙΟΝ,

ΔΙΣ ΤΟ ΝΥΝ; ΛΥ. ΝΟΝ ΠΕΡ ΔΕΟΙ. ΝΑΜ ΣΟΛΩΚΙΣΜΟ ΚΟΜΙΣΣΟ ΛΑΤΙ ΤΕ, ΠΕΡΙΝΔΕ ΑΚ ΝΕΣΚΙΕΝ. ΡΥΡΣΥ ΑΥΤΕ ΚΟΝΤΕΜΠΛΑΡΕ. ΝΕΓ ΕΝΙΜ ΤΕ ΠΥΤΟ ΙΝΤΕΛΛΙΓΕΡΕ ΠΟΣΣΕ; ΚΟΝΙΑΜ ΑΛΙΑ ΚΙΔΕ

Solacista.

Ν Vm igitur qui agnoscere solacissantem potest, idem etiam cauere potest ne solacisset? S O L. Mibi quidem ita uidetur. L V C. Qui uero cauere non potest, ille nec agnoscere potest eum qui talis est? S O L. Recte dicis. L V C. Tu uero teipsum negas solacissare, aut quo pacto de te dicamus? S O L. Indoctus equidem essem, si cum tanta aetate sim, adhuc solacissarem. L V C. Proinde et alium deprehendere poteris qui hoc facit, et negantem convincere? S O L. Prorsus itaque. L V C. Age nunc convince me solacissantem. Iampridem enim solacissare gestio. S O L. Proinde dic. L V C. At equidem iam graue istud commisi: tu uero non agnouisti. S O L. Lu-

οἶδ', ἢ δ' ἐκ οἶδα. Σο. ἀπὲ
 μόνον. Λυ. ἀλλὰ καὶ νῦν οἶσσο
 λοίκεσθαί μοι, σὺ δ' ἐκ ἔγνων.
 Σο. πῶς γὰρ, εὖ μὲν λέγου-
 τῶ; Λυ. ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σε
 λοικίζω, σὺ δ' ἐκ ἔπειτα
 δρῶντι, ἐπεὶ ὀφείλω καὶ νῦν ἀνα-
 λαβεῖν διωχόν. Σο. θαυμαστὰ
 λέγεις ἢ μὴ διωχέσθαι κατὰ
 μαθῶν σοιοικισμόν. Λυ. καὶ
 πῶς αὖ διώσας τ' ἴνα μαθῶν,
 τὰς βῆς ἀγνοήσας; Σο. τίνας
 βῆς; Λυ. ὅλας ἀρτιγυράς.
 Σο. ἐγὼ μὲν σε παύσαιμ' ἁπλῶς.
 Λυ. ἐγὼ δὲ σε ἀγνοῶν τ' ἀμάρ-
 τάνοντα ἐν τοῖς λόγοις. Σο.
 καὶ πῶς αὖ τις μαθεῖ, μηδε-
 νὸς ἀρρηλόν; Λυ. κίλεκτ',
 καὶ σοι λοίκεται τὰ βῆς πλῆ,
 σὺ δὲ ἐκ ἔγνων. μίγα ἔμ' ἀ-
 θλον κατὰ πράξας αὖ, ἐπεὶ ἔο-
 γνως. Σο. ὅ μίγα βῆ, ἀναγκά-
 ον ἢ τῷ ἐμολογέσασθαι. Λ. ἀλλ'
 ἐδὲ νῦν ἔγνων. Σο. πότε νῦν;
 Λυ. ὅτι τὸ ἄθλον ἔφω σε κα-
 ταπρά-

cognouisti. Magnum igitur præmium confecturus fue-
 ras, si cognosces. SOL. Non magnum quidem, sed neces-
 sarium confitenti. LVC. Sed neque nunc cognouisti.
 SOL. Quando nunc? LVCIA. Quando præmium
 confecto

noſti, alia autem non noſti.
 SOL. Dic modò. LVC.
 Sed & nunc ſolæciſmus à
 me commiſſus eſt, tu uerò
 nō cognouiſti. SOL. Nam
 quomodo cognoſcerem, cū
 tu nihil dicas? LVC. Ego
 quidem dico, & ſolæciſſo:
 tu uerò non aſſequeris iſtud
 facientem: quoniam utinam
 etiam nunc aſſequi poſſis.
 SOL. Mira dicis, ſi neque-
 am ſolæciſmum quis fit, in-
 telligere. LVC. Et quo pæ-
 cto unū intelligeres, quando
 iam tres nō animaduertiſti?
 SOL. Quos tres? LVC.
 Totos recens natos. SOL.
 Ego te quidem ludere puto.
 LVC. At ego te ignorare
 eum qui in uerbis peccat.
 SOL. Et quomodo quis ino-
 telligat, quando nihil dictū
 eſt? LVC. Dictum eſt, &
 ſolæciſmus iam quadrifari-
 am commiſſus: tu uerò non

καταφάσαι. Σο. ἔκ οἶδά ὃ, τί λί-
γας. Λυ. ἔρως ἔχεις, ὃ γὰρ οἶ-
δα, καὶ πρὸς γὰρ τὸ ἐμπρο-
σθεν, ὃ γὰρ ἰδίως ἐπιδείκνυται. συ-
νέσω αὖ, ἐπὶ τὸν βέλους. Σο.
ἀλλ' ἐγὼ βέλους, σὺ δὲ ὃ δὲ
ἔπας ὅτι ἀνθρώποι σοιοκίζον-
τες λέγουσι. Λυ. τὸ γὰρ νῦν ῥη-
θὲν, μικρὸν τί σοι φαίνεται κα-
κὸν εἶναι; ὅμως ὃ ἀπολύτως
αὐτὸς, ἐπὶ ὃν ἐμαθὲν ὑπερα-
μένει. Σο. μὰ τὸς θεὸς ὃν ἐ-
γὼ γινώσκω. Λυ. ἀλλὰ μὴ μὴ
δὲν λαγὼ ταχέως, ἀρα παρῇ
ἔχεις; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔστιν ἰδὲν,
τὸν λαγὼν εἴ ἢ μὴ, πολλοὶ γινώ-
σκουσι λαγὼν, λέγουσι σὺν σο-
ιοκισμῷ πρὸς τὸν θεόν. Σο. ὃ λέ-
γεις. Λυ. μὴν ἔλαβόν γι.
Σο. θαυμάσιόν λέγεις. Λυ. σὺ
δὲ ὑπὸ τῆς ἡλικίας παιδείας
ἀνθρώπου, ὥς τι μὴ αὐ-
τῷ πρὸς τὸν σοιοκίζοντα κατα-
νοῦσαι; ὃ γὰρ πρὸς τὸν αὐτῷ
τὸ τίνα. Σο. ταῦτα ῥῆσιν οἶ-

δα

certe. SOL. Mira dicis. LVC. Tu uero præ nimia
eruditione corruptus es, ut neque ipsum hoc solæcissan-
tes intelligere possis. Deest enim ipsi distributiva uox τι-
νά, id est quendam. SOL. Hæc quidem non intelligo quo
facta

confecisse te dixi. SOL.
Non intelligo quid dicis.
LVC. Recte dicis, neque
enim intelligis. Ac procede
sanè in anteriorem partem,
non enim uis assequi. Intelli-
gam enim si modò uolueris.
SOL. At ego uolo: tu uerò
nihil dixisti eorum quæ ho-
mines solent cum solæcissi-
mum faciunt. LVC. An ti-
bi hoc quod modò dictum
est, paruum aliquod malo-
rum uidetur esse? Sed tamen
sequere denuò, quoniam nō
animaduertisti cursu digre-
dientem. SOL. Ita per De-
os, ego quidem non. LVC.
At uerò dimisi currere lepo-
rem celeriter. Num præte-
rissi? sed et nunc licet uide-
re leporem. Si uerò nō, mul-
ti inde lepores facti late-
bunt te in solæcismo iacen-
tes. SOL. Non latebunt.
LVC. At uerò latuerunt

δα πῶς λέγεις· ἵνα ὃ πολλὰς
 ἔδω σοδοικίζοντας καὶ νοῦσα.
 Λυ. καὶ μὴ τοίνυν ἡσυχάσῃς, ὅ-
 ταν τι τῷ παιδίῳ γίνῃ, τῶν
 τὰς τίθας θαλασσοπονητῶν ἢ αἰ-
 νῶν ἵκνους σοδοικίζοντάς με, ὅδε
 αὐτοῦ αὐτοῦτα παιδικὰ σοδοικί-
 σμῳ ποιῆσαι τῷ μνῆρι ἀδύ-
 νησι. Σο. ἀλλὰ λέγεις. Λυ. καὶ
 μὴν αἰ ταῦτα ἀγνοῦσθ μὴν, ὅ-
 δε γυνώσκεις τῷ ἵκνῳ, ἵνα
 ὃ τίς σοδοικισδὼν ἀπὸφυγί-
 σῃ, μὴ τοίνυν ἴτι λέγεις, ὥς ἵ-
 καὶ αὐτὸς αἰ κατιδῶν τῷ σοδοικί-
 σμῳ, καὶ αὐτὸς μὴ σοδοικίσει.
 καὶ γὰρ ἂν οὕτω. Σοκράτης ὃ δὲ
 ἀπὸ Μίφου, ὃ σωτηριώδην
 ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἱε-
 ρὰ ἀνταρξῶν, καὶ ἐκ ἡλικίας
 τῷ ἀμαρτάνοντα, πρὸς μὲν τοί-
 γῃ τῷ ὁρωτῆσαντα πλωίκα ἔξει-
 σι, τίς γὰρ αὖ, ἵφθ, ἀποκριθῆ-
 σαι περὶ τῷ τέμπερι, ὥς θιῶν;
 ἵφθ ὃ φῶσαντ' ἵκανὰ ἵχθ
 τὰ παρῶν, πῶς φῆς ἀπὸ
 coarguebat eum qui sic peccasset: uerūm ad eum qui in-
 terrogabat, πένια ἔχεις, hoc est quando exhibit? Quis
 enim, inquit, responderit tibi de hodierna die tanquam
 exiens? Alio autem dicente, ἵκανὰ ἵχθ τὰ παρῶν, id est sa-
 tis habeo paternorum bonorum: Quomodo ais, inquit,

facto dicas: ego uerò mul-
 tos iam solæcissantes perspe-
 xi. L V C. Et me igitur sci-
 es tunc, quando puer quispi-
 am eris, eorum uidelicet quæ
 mammam adhuc sugūt. Aut
 si nunc non cognouisti solæ-
 cissantem me, neque crescen-
 tes pueruli solæcissimum faci-
 ent nihil intelligenti. S O.
 Vera dicis. L V C. Atqui si
 hæc ignorabimus, nihil co-
 gnoscemus nostrorum pro-
 priorum: quoniam & hic
 solæcissimus quem nunc feci,
 fefellit te. Ne igitur dixeris
 amplius quòd possis perspi-
 cere solæcissantem, & ipse
 solæcissimum non committe-
 re. Atque ego quidem hoc
 pacto. Socrates autem, qui
 à Mopso genus ducebat, cui
 in Aegypto cōuersatus sum,
 huiusmodi dicere solebat cì
 tra inuidiam, neque aperte

αὐτῷ καὶ ὁ πατήρ σου· ἄλλῃ ὃ
 αὐτὸς λέγει· συμπατριώ-
 τῃς ἐστὶ μοι, ἰλαῦθ' αὐτὸν· ἄρ' οὐ
 μᾶς, ἴφκ, βάρβαρ· ὦν. ἄλλῃ ὃ
 ἀπέντ·, ὁ δ' ἀνὰ ἑστὶ μὲν-
 ους, μὲρὸς ἄπρ, ὃ πῶς λῶ-
 γας· ἰτίρ· ὃ λῶνται, διπλα-
 σίως, ἴφκ, τὸς λῶντας· ἀ-
 πέντ· ἡ τιν·, λῶμμα πᾶ-
 ρισιν αὐτῷ διὰ τὸ δῶ μμ, ὁ-
 πῶν, ἴφκ, λῶψιτ, ἡ λῶμμα αὐ-
 τῷ παρῖσιν. ἰτίρ· ὃ ἁπόντες,
 πρίσσιρ ὁ μάραξ, ἑμὸς φί-
 λ·, ἴφκ, λῶιδρῶς φῖ-
 λῶντα· πρὸς ὃ τὸν ἁπόντα,
 διδίστομαι τὸ αὐδρῶ, καὶ φόν-
 γῶ, οὐ, ἴφκ, καὶ ὅταν τινα ὠλα-
 βῶς, διώξῃ. ἄλλῃ ὃ ἀπέν-
 τος, τὸ φίλῶν ὁ κορυφαίτατος,
 χαρῖν γι, ἴφκ, τὸ δὲ κορυφῶ-
 πειῶν τι ἰπῶν. καὶ θῆρμῷ δῖ,
 τιν· ἀπέντ·, καὶ τίς θῆρ, ὁ-
 ἄπρ, ὃν θῆρμῶς· θῆρμι πολὺς
 rat, διδίστομαι τὸ αὐδρῶ, καὶ φόνγῶ, hoc est terreo, pro timeo
 uirū, et fugio: Tu, inquit, etiā quando timebis aliquem, per-
 sequeris. Alio autem dicente, τὸ φίλῶν κορυφαίτατ·, id est
 amicorū maxime summus: Festiuū sane, inquit, quod supra
 uerticem seu summam aliquid ultra etiam ponis. Et θῆρ-
 μῷ quopiam dicente, hoc est inuado siue irrumpo: Et quis-
 nam est, inquit, quem θῆρμῶς: hoc est impellis. Εἴπετο δὲ
 autem

an tibi pater mortuum est? Alio autem rursus dicente, συμπατριώτῃς ἐστὶ μοι, hoc est conterraneus meus est: Latuisti igitur nos, inquit, barbarus existens. Alio autem quodam dicente, ὁ δ' ἀνὰ ἑστὶ μὲν ους, hoc est, iste nescio quis ebrius est: Matrisonē, inquit, aut quomodo dicis? Alio autem, λῶντας: Dupliciter, inquit, leones. Cum autē quidam dixisset, λῶμμα παρῖσιν αὐτῷ, duplici uidelicet μμ, id est quaestus siue captura inest ipsi: Proinde, inquit, capiet, si captura ipsi inest. Alio autem dicente, πρίσσιρ ὁ μάραξ ἑμὸς φίλος, id est accedit adole- scens meus amicus: Et conuiuiaris illi, inquit, cum sit amicus? Ad eum autē qui dixerat, διδίστομαι τὸ αὐδρῶ, καὶ φόνγῶ, hoc est terreo, pro timeo uirū, et fugio: Tu, inquit, etiā quando timebis aliquem, persequeris. Alio autem dicente, τὸ φίλῶν κορυφαίτατ·, id est amicorū maxime summus: Festiuū sane, inquit, quod supra uerticem seu summam aliquid ultra etiam ponis. Et θῆρμῷ quopiam dicente, hoc est inuado siue irrumpo: Et quisnam est, inquit, quem θῆρμῶς: hoc est impellis. Εἴπετο δὲ autem

δὲ, τινὲς ἀπόντες, ἐκ τῆς
 ἐπιπολῆς ἤπρσ, ὡς ἐκ τῆς πι-
 θόκνης. λέγοντες δὲ τινὲς,
 σιωτάξατό μοι, καὶ λόχον,
 ἔφθ, Ξυροφῶν σιωτάξατο.
 ἄλλος δὲ ἀπόντες, πορίστην
 αὐτόν, ὡς τι λαθῶν, λαυμα-
 γόν, ἔφθ, ἀπὸ τοῦ πορίστου
 τὸν ἴνα. ἑτέροις δὲ λέγοντες, συ-
 νικρίνεις αὐτῷ, καὶ διικρίνεις
 πάντως, ἤπρσ, εἰσθε δὲ καὶ
 πρὸς τὰς σοφοκίχοντας Αἰ-
 κῶς παύσαι ἀνταχθῶς. πρὸς
 γὰρ τὸν ἀπόντα νῶι τῷτο δλο-
 κῶ, οὐ, ἔφθ, καὶ νῶν ὄρῃς, ὡς
 ἀμαρτάνομελο. ἑτέροις δὲ σπου-
 δῶ ἀπυγμῶν τι τῶν ὑδιχω-
 γίων, καὶ ἀπόντες, καὶ τῷ Ηρα-
 κλῆ μιχθῆσα, ἐκ ἀφ᾽, ἔφθ, ὁ
 Ηρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. κατῆ-
 ναι δὲ, τινὲς ἀπόντες, ὡς
 δλοκῶ.

autem quodam dicente, hoc
 est de superficie: subiecit, ἐκ
 τῆς ἐπιπολῆς ὡς ἐκ τῆς πιθό-
 κνης, hoc est ex superficie ut
 ex doliolo. Dicente autem
 quodam, σιωτάξατό μοι,
 hoc est composuit mihi, uel
 eiusdem ordinis mecum fuit:
 καὶ manipulum, inquit, Xe-
 nophon σιωτάξατο, id est
 coordinauit. Alio autem di-
 cente: πορίστην αὐτόν, ὡς τι
 λαθῶν, id est circumsteti, seu
 circumdedi ipsum, ut lateret:
 Mirum, inquit, si tu cum u-
 nus sis, πορίστεις, id est cir-
 cumsteteris unum. Alio rur-
 sum dicente, συνικρίνεις αὐ-
 τῷ, quod συγκρίνατο cum ip-
 so, significat: subiecit, καὶ
 διικρίνεις πάντως, hoc est

dijudicabatur seu dirimebatur quoque omnino. Solebat autē
 καὶ contra eos qui solæcismum Atticè loquendo committe-
 bant, eadem festiuitate ludere. Nam ad eū qui dixerat, νῶι
 τῷτο δλοκῶ, hoc est, nobis hoc uidetur: Tu, inquit, etiā νῶν δι-
 ces, ut peccamus. Alio autē seriò narrāte quippiam eorum
 quæ in patria sua acciderāt, ac dicente, Illa uerò Herculi μι-
 χθῆσα, hoc est cōcumbens: Non igitur, inquit, Hercules μι-
 χθῆσεν αὐτῇ, hoc est, ipse concubuit, siue commixtus fuit. Porro
 dicente

Διαιτο, τί γάρ, ἔφη, σοι δαὲν ἔργαται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ συγμομαχᾶν δέ, τιν' ἔστι, γινώσκεις, πρὸς τὸ ἰχθυῖον ἄπει, συγμομαχᾶς; ἑτέρος δὲ εἰπόντος βασανίσαι τὴν παῖδα αὐτοῦ τῷ νοσῶντι, ἰπὶ τῷ, ἔφη, ὃ τί βουλομένους τὸ βασανίσοντες; προκρίψει δέ, τιν' ἔστι, ἐπὶ τῷ, ἔφη, ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὃ δὲ Πλάτων, ἔφη, τότε ἐπιδιδόναι καλῶ. ὁρμηλὴν δὲ τιν' ἔστι, αἰμιλιτύσει ὁ δῖνα, πῶς ἔφη, ἔφη, ἰμὶ ὄρω, αἰμιλιτύσομαι, λίγας ὅτι ὁ δῖνα; Αἰμιλιτύσους δέ, τιν' ἔστι, καὶ τινὸς εἰπόντος ἡδὲ τὸ τρίτον, βίλιον, ἔφη, καὶ ἰνταῦθα μὴ Ἀττικισμὸν καταρώμενον. καὶ πρὸς τὴν εἰπόντα δέ, τοχάσομαι αὐτῷ, ἡδὲ τὸ φάσθαι αὐτῷ, μὴ τι, ἔφη, διήμαρτον.

dicente quopiam quòd habet et opus καρῶναι hoc est tonderi: Quidnam graue adeò, inquit, & quod dignū ignominia ista sit, abs te factum est? Et συγμομαχᾶν, hoc est (ut Hesychius exponit) cū domesticis & familiaribus contendere, dicente quopiam: Tūc aduersus hostem, inquit, συγμομαχᾶς; Alio autem quodam dicente puerū suum morbo decumbentem βασανίσαι, hoc est torque ri: Cuius gratia, inquit, torquetur: aut quid uult ille qui torquet? προκρίψει uero cum quidam diceret ἐν τοῖς μαθήμασιν, hoc est, proficit in disciplinis, respondit: At Πλάτο ἐπιδιδόναι, hoc est crescere, uocat. Interrogante autem quopiam, αἰμιλιτύσει ὁ δῖνα, hoc est an declamaturus nescio quis esset: Quomodo ergo, inquit, interrogās me an declamaturus sim, dixit ὁ δῖνα; hoc est in tertia persona iste. Volēte autem quodam Atticismum exprimere, & dicente, τινὸς εἰπόντος, hoc est, morietur in diem tertium: Satiū, inquit, foret etiam hic non Atticissare adeò te, quando malum imprecaris. Ad eū autem qui dixerat, τοχάσομαι αὐτῷ, pro φάσθαι αὐτῷ, hoc est parco ipsi: Nunquid, inquit, aberrasti iaculans

βαλὼν· ἀφιστᾷ δέ, τιν' αἰ-
 πόντ' ἢ τίς, ἀφιστάειν,
 ἄμην ῥ', ἴφρ, ἐκ οἴλα. πρὶς ᾧ
 ἔ' λίσσονται, πλὴν ἂ μὴ, ταῦτα,
 ἴφρ, διπλᾷ χαρίζοι. καὶ χρᾶ-
 σθαι δέ, τιν' αἰπόντ', ψου-
 δάττικον, ἴφρ, τὸ ῥῆμα. τῷ ᾧ λίσ-
 γοντι, ἱκτοτι, καλὲν, ἴφρ, τὸ
 αἰπᾶν ἐκπύουσι· ὁ γὰρ ρηά-
 των, εἰς ποτὶ λίγα. τῷ ᾧ ἰδοῦ
 ἰδὲ ἔ' ἰδὲ χρωμὲν τινὸς, ἱτρε-
 αὐδ' ἱτρεῶν, ἴφρ, σημαίνεις.
 αὐτιλαμβάνομαι ᾧ, ἰδὲ ἔ' συ-
 νίμι, λίσσονται τιν', θαυμά-
 ζειν, ἴφρ, πῶς αὐτιποιεῖσθαι
 ἔ' λίσσονται, φρεῖν αὐτιποιεῖ-
 σθαι. βράδιον δέ, τιν' αἰπὸν
 ἴφρ, ἐκ ἱστῆν, ἴφρ, ὁμοίον τῷ ἰά-
 χιον. βαρύν δέ, ἴφρ, αἰπύνει,
 ἐκ ἱστῆν, ἴφρ, τὸ βαρύνειν, ἢ νι-
 νόμιμας. λίλογχα ᾧ, τὸ ἄλχηα
 λίσσονται, ἰλίγον, ἴφρ, καὶ
 ceret: mirari se ait quo pacto ὁ αὐτιποιεῖσθαι ἔ' λίσσονται,
 id est qui cum dicente certaret, siue competitor eius foret,
 diceret, αὐτιποιεῖσθαι, id est concertare uel competere
 se. βράδιον autem dicente quopiam: Non est simile, inquit;
 uerbo τάχιον, quod celerius significat. Et rursum βαρύν
 pro grauari dicente quopiam: Non est, inquit, βαρύνειν,
 quemadmodum putasti. λίλογχα item pro ἄλχηα (id est sor-
 titus uel nactus sum) dicente quodam: Modicum, inquit, etiā
 apud

iaculando? Quodam uero
 ἀφιστᾷ dicente, ἔ' altero
 ἀφιστάειν, pro eo quod est
 ad defectionem sollicitare:
 Vtrunque, inquit, non noui.
 Ad eum autem qui dicebat
 πλὴν ἂ μὴ, hoc est, nisi si:
 Hac, inquit, dupla gratifi-
 cantur. Et χρᾶσθαι cum qui
 dam diceret: Pseudatticum,
 inquit, uerbum est. Rursum
 dicenti ἱκτοτι, pro ex eo tem-
 pore: Pulchrum, inquit, fue-
 rit ἔ' ἐκπύουσι, hoc est, ex
 superiori anno dicere. nam
 Plato ἄς ποτὶ, hoc est, in id
 tempus, dicit. Bi uero qui
 ἰδὲ pro ἰδὲ, hoc est uide, ute-
 batur: Alia pro alijs, inquit,
 significas. Cum quidam au-
 tem αὐτιλαμβάνομαι pro
 συνίμι (hoc est intelligo) di-

πᾶσι δὲ ἀμαρτάνει. ἵπτασθαι
 ἢ ἱπὶ τ' ὠτάσθαι πολλῶν λι-
 τόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πλίσσεως
 τοῦ νοῦ, σαφῶς ἴσμεν. πρὶς
 ρὸν δὲ τινος ἀπένε: ὅς δὲ
 Ἀττικὸν, καὶ τ' φαττὸν ἱρῶμεν,
 ἱφκ. φακὸν δὲ ἵπτες ἀπέντες, ἱ
 δοκίμαι, καὶ πῶς αὖν, ἱφκ, φα
 κόν τις φάει; ταῦτα μὲν τὰ Σω
 κράτεια. ἱπαιώμεν ἢ, ἱ δοκί,
 ὅτι τὴν ἀμειλιαν τ' προτίσμεν
 λέγουσιν, καὶ γὰρ μὲν καλὴ τὴς βιλ-
 τίσεως ἵνα ἴπτες, οὐ ἢ γνώρι-
 σον· οἶμαι γὰρ σὺ ἱπὸν νῦν δυ-
 νήσασθαι, τισόντων γὰρ ἱπαιώ-
 σαυτα τ' ἱφκ. λιγυμέλων. Σο.
 ἴσως μὲν ἢ δὲ νῦν δυνησόμεαι σε
 λέγοντες, ὅμως ἀπὲ. Α. καὶ πῶς
 φῆς ἢ δυνησάσθαι; ἢ γὰρ θύρε
 σχιδόν ἀνίωγί σσι τ' γινώσκει-
 ως αὐτ'. Σ. ἀπὲ τοίνυν. Α. ἀλλὰ
 ἄπορ. Σ. ἢ δὲ μετ', ὡς τι ἐμὲ μα-
 τῶν. Α. ν. ἢ γὰρ ἱμαθός, τὸ ἀ-
 νίωγος; Σ. ἢ ἱμαθός. Α. τί ἔρ-
 νερὸ cognitionē fac. Arbitror. n. uel nūc posse te, quippe qui
 tā multa ordine iā audieris. S. Fortassis ne nūc quidē potero
 te dicēte, sed tñ dic. L. Quomodo ais te nō posse? Nā cogni-
 tionis ipsoꝝ propē ianua tibi aperta est. S O. Dic igitur.
 L V. At iam dixi. S O. Nihil certē quod ego intelligā. L V.
 Annon intellexisti quod dixi ἀνίωγος (id est aperuit, pro a-
 perta est.) S O. Non intellexi. L V. Quid igitur pattemur,

apud quos peccatur. Multis
 autē ἵπτασθαι pro ὠτάσθαι
 (quod est uolare) dicētibꝫ,
 quod ἀπὸ τ' πλίσσεως (hoc est
 a uolatu) quidē uerbū hoc
 descendat, planē scimus. ἱφκ
 τῶν αὐτ' quodā dicēτε (hoc
 est columbū masculino gene-
 re) quasi hoc Atticū uerō
 foret, etiā τ' φαττ' (id est pa-
 lumbū masculino genere) dī-
 camus, inquit. Rursum dicē-
 te quodā (sc φακόν comedisse,
 (hoc est lēte) Et quomodo,
 inquit, φακόν aliquis come-
 derit? quod ὅ αἰγὰ, ὅ len-
 tiginē, ὅ uis quoddam un-
 guentariū, ὅ alia itē qua-
 dā significat. Atq; hæc qui-
 dem Socratica illa sunt. Re-
 deamus autē, si uidetur, ad
 certamē priorū uerborū. Ac
 ego quidē citabo ea quæ o-
 ptima uidentur esse tota, tu
 uerō cognitionē fac. Arbitror. n. uel nūc posse te, quippe qui
 tā multa ordine iā audieris. S. Fortassis ne nūc quidē potero
 te dicēte, sed tñ dic. L. Quomodo ais te nō posse? Nā cogni-
 tionis ipsoꝝ propē ianua tibi aperta est. S O. Dic igitur.
 L V. At iam dixi. S O. Nihil certē quod ego intelligā. L V.
 Annon intellexisti quod dixi ἀνίωγος (id est aperuit, pro a-
 perta est.) S O. Non intellexi. L V. Quid igitur pattemur,

πασι μὲν, ἀ μὲν νῦν ἀναλυθῶ-
σαι τοῖς λιγυμέλεισι· καὶ ται
πρὸς γὰρ κατ' ἀρχὰς βυθῆντα
ὑπὸ οὐ, ἰγὼ μὲν ὅμως ἰππῶσι ἀε
σιδίῳ καλῶν, οὐ ᾗ τὸς ἰππῶσι
καὶ νύκτας. ἀλλὰ ἰοικας ἔφρον
τίσιν τ' λόγων μάστιγα, ἔς νῦν
παῖα σφᾶς αὐτὸς διυλόμενος. Σ.
ἰγὼ μὲν φροντισῶ, οὐ ᾗ ἀδύλω
αὐτὸς διεξέρχῃ. Λ. πᾶν γὰρ ἂ
δύλω ὅτι, τὸ κατὰ σφᾶς αὐτὸς
ἔφ' ὅμων λιγυμέλῳ· ἀλλὰ τῷ
μὲν δῶλον, σὶ ᾗ ἐδῶς αὐτὸν ἀ-
γνοῦντα παύσει, πλὴν γὰρ Ἀ-
πώλων, μαντεύοντι γὰρ ἰκῶν
πᾶσι τοῖς ἱερῶσι, οὐ ᾗ ἐδῶ τὸ
μαντεύοντι κατινύσας. Σ.
μὰ τὸς βύς· ἔγδ' ἱμάθῳ. Λ. ἀ
ἀρὰ καθεῖς λαυθάνουσι περι-
ῖον. Σ. ἰοικασί γι. Λ. ὅτι καθεῖς
πῶς παρῆλθον; Σ. ἐδῶ τὸ ἱμα-
θῷ. Λ. εἰδὼ δὲ τίνα μνηστέρ-
μενον αὐτῷ γάμον; Σ. τί ἔν τ'
ῖος; Λ. ὅτι σιλικίσην ἀνέγκη τ'
μνηστέρμενον αὐτῷ. Σ. τί ἔν
πρὸς τῶν πρᾶγμα, ἀ σι-
τερῖ; Σ. Neq; hoc didici. L. Nosti autē quēpiā sibi ipsi γά-
μας μνηστέρμενον) hoc est, nuptias stipulantem uel respōden-
tē? S O. Quorsum igitur hoc? L V. Quod necesse est solacci-
smum committere τ' μνηστέρμενον αὐτῷ. i. eū qui sibi despo-
det. S. Quid igitur ad meū negociū hoc, si solaccismū cōmittit

si ne nūc quidem assequeris
ea quæ dicuntur? Atqui secū-
dum ea quæ ab initio abs te
dicta sunt, ego quidem puta-
bam te equites in campū pro-
uocare: tu uerò equites cogi-
taſti. Sed uideris nō curare
uerba, maximè quæ inter
nos ipsos profecuti sumus.
S O. Ego quidē curo, tu ue-
rò obscure ipsa prosequeris.
L V. Nēpe omnino obscurū
est, quod dixi, κατὰ σφᾶς αὐ-
τὸς, cum de nobis mentionē
facere. Sed hoc quidē mani-
festum est. Te uerò nullus
deorū ab ignorantia libera-
uerit, nisi fortassis Apollo.
Vaticinatur enim ille omni-
bus interrogantibus: tu ue-
rò neq; ipsum μαντεύοντι
intelligis. S O. Per deos equi-
dē. non enim didici. L V. Si
ergo καθεῖς latet te circum-
iens. S O. Videtur certē. L.
At καθεῖς iste quo pacto præ-
terijt? S. Neq; hoc didici. L. Nosti autē quēpiā sibi ipsi γά-
μας μνηστέρμενον) hoc est, nuptias stipulantem uel respōden-
tē? S O. Quorsum igitur hoc? L V. Quod necesse est solacci-
smum committere τ' μνηστέρμενον αὐτῷ. i. eū qui sibi despo-
det. S. Quid igitur ad meū negociū hoc, si solaccismū cōmittit
quis-

λοικίζῃ τις μητρυόμβῃ; Θ: Λ.
 ὅτι ἀγνοῶ ὃ φάσκων ἀδιναι· κῆ
 ἔτο μὲ ὅτως ἔχσθ. ἢ τίς τις λέγει
 σοι παρὰ τῶν, ὡς ἀπολάποι τῶν
 γυναικῶν, ἢ ἂν ὑπὸ ῥήτοις αὐτοῖς
 τῶν; Σ: τί γὰρ ἐκ αὐτῶν ἐπὶ ῥήτοις, ἢ
 φαίνεται ἀδινάμβῃ; Θ: Λ. ἢ ὅτι
 λοικίζω φαίνεται, ἐπὶ ῥήτοις αὐ
 αὐτῶν ἔτσι; Σ: ἐκ ἑνός. Λ. ὁρῶς
 γὰρ λέγεις· ἢ γὰρ ἐπὶ ῥήτοις σιλο
 κίζοντι τῶν φίλων, ἀλλὰ διδάκτῳ
 ὅπως ἔτσι μὲ πᾶσι τῶν. καὶ ἢ τις
 ἐκ αὐτῶν φοβῶν τῶν θύραν ἀσίου,
 ὃ ὅτι μὲν κόπτει, τί φάσκῳ σι
 παρὰ τῶν; Σ: ἡμῶν μὲν ἢ δὲν, ἢ καὶ
 νομῶν ἢ παρὰ τῶν βέλῃν, ὃ ὅτι
 νομῶν. Λν, σὶ ὃ ἀγνοῦντα τὸν κό
 ποντα, ὃ τὸν φοβῶντα, ἢ
 δὲν ἢ ἄλλως παρὰ τῶν ἀδιν
 μὲν ἀπαίδου τὸν ὄντα; Σ: ὅτι
 τῶν ἢ. Λ. τί λέγεις, ὅτι τῶν ἢ γὰρ
 αὐτῶν δὲ γυνήσους σοι διαλεγό
 μῃς; ἢ καὶ ὃ σιλοκίζῃ, τὸ αὐτῶν
 δὲ γυνήσους, σὺ δὲ ἐκ ἑνός.
 Σ: παῦσαι πρὸς τὸ Αθῶν, ἀλλὰ
 ἐστὶν ὃς παρὰ τῶν ἀδιν, nihil omnino accidisse putabimus in-
 docto adeo existenti? S O. Cōtumeliosus es. L. Quid dicis?
 Ego contumeliosus uerò nūc γυνήσους (i. fiam) qui tecū di-
 ssuto? Videtur autem solæcissare etiam ipsum, γυνήσους quo
 nunc usus sum: tu uerò non cognouisti. S O. Desine, quæso
 per Minervā: ac dic potius tale aliquid, quod etiā ego intelli-

quispiā despondēs? L. Quid
 ignorat is, qui se scire dicta-
 bat. Et hoc qd̄ ita se habet.
 Si uerò quispiā dicat tibi ac-
 cedens, ὡς ἀπολάποι τῶν γυ-
 ναϊκῶν, hoc est, q̄ repudiare
 uelit uxorem, nūc permittes
 hoc illi? S. Quid ni permittā
 si uideatur iniuria affectus
 esse? L. Si uerò solæcismū cō-
 mittere uideatur, etiā nō
 hoc permittes illi? S O L.
 Haud equidē. L V. Rectē
 dicis. Neq̄ enim cōcedendū
 amico ut solæcisset: sed docē-
 dus potius est, ut hoc ne pa-
 tiatur. Quid si quis autem
 nūc crepare faciat ianuam
 ingrediēs, aut exiens pulset,
 quid dicemus tibi accidisse?
 S O. Mibi quidē nihil: illum
 uerò uel exire uelle, uel in-
 troire. L. Tibi uerò, cū igno-
 rares τὸ κόντοντα, hoc est qui
 pulsat, aut τὸν φοβῶντα, hoc

ἀπὶ τί τοῦτο, ὡς τι καὶ με-
 δῶν, Λ. καὶ ὡς αὐτὸς λέγει· Σ. ἡ
 μοι πάντα ἐπὶ λόγοις, ὅσα φησὶ σε
 ἀδικίας ἐμὴ λαβῶν, καὶ παρ' ἐμὴ
 ἑκάστον σιτολοῖνται. Λ. μάλα-
 μῶς, ὃ χρεῖται μακρὸν γὰρ αὐτὸν
 ἔσται μὲν τὸ δικάζον. ἀλλὰ περὶ
 τοῦ τῶτον ἐξιστοῖ καὶ ἑκάστον
 αὐτὸν πυνθάνου. νῦν δ' ἐπεὶ
 ἄτ' ἐπὶ λόγῳ, ὃ δὲ καὶ καὶ πρὸ
 πάντων αὐτὸ τὸ αὐτὸ μὴ δια-
 σῶς, ἀλλὰ ψιλὸς ὁρμηγῶν, ὃς
 ὡς φαίνεται ῥηδὶν μετὰ τὸ ἔτ' ἐπεὶ
 σωτὶδὲ μὲν, μὴ γὰρ οὕτως ἄλλο
 γον ἐν αὐτῷ ἐπεὶ καὶ τὸ ὄφρως. καὶ
 μοι φησὶ ὄφρως, ὃ μὴ οὕτω λυγροῖ-
 μαι, ἀλλ' αἰεὶ σὶ φαίλω ἴδιον, ἐγὼ
 μὲν δὲ ἔχω ἀπὸν, ὅτι τὸ μὲν σὶ ὄ-
 φρῳ τὸ σῶμα ἐστὶ τὸ σῶν, ὅτι
 πλυγῶς, ὃ δὲ σῶμα, καὶ ἄλλο
 ὅφρως. τὸ δ' αἰεὶ σὶ, ὅταν αἰεὶ τὸ
 σῶν γίγνηται ὃ ὄφρως. καὶ γὰρ ὅς τις
 γνωαῖκα ὄφρως πῶν σῶν, αἰεὶ σὶ
 ὄφρως· καὶ ὅς τις πῶν καὶ φέ-
 λων, καὶ ὅς τις γὰρ εἰκνύω.

ego quidē nō possum dicere : quoniam σὶ quidē ὄφρως, hoc
 est te cōtumelia afficere, idē est quod corpus tuū, siue plagis,
 siue uinculis, siue etiam alio aliquo pacto. At αἰεὶ σὶ (hoc est in
 te cōtumeliosus esse dicor) quādo alicui tuorū cōtumelia fit.
 Nā et qui uxore tuā cōtumelia afficit, in te cōtumeliosus est,
 et qui praezum tuam, et amicū, et certe qui seruū quoque

gā. L V. Ac quo pacto intel-
 ligas? S O. Si n. ibi omnia is-
 sta percurras quā modō di-
 xisti a te cum solocismo di-
 cta, a me autem nō animad-
 uersa esse: et quo pacto in
 singulis peccatum sit, expo-
 nas. L V. Nequaquā ὁ opti-
 me. longū enim modō factu-
 ri essemus dialogum: sed de
 horū quidē unoquoq; licebit
 ubi singulatim quærere.

Nūc autem alia quādā per-
 sequamur, si uidetur. Ac pri-
 mum ipsum hoc αὐτῶν, absq;
 aspiratione, et cū tenui spi-
 ritu, utrū rectē uideatur di-
 ctū cum uerbo ἰσθρα cōposi-
 tum. Nō enim ita prae-ter ra-
 tionē fuerit. Deinde et τὸ
 ὄφρως, i. de contumelia, qua
 te a me affectū aīs, si nō hoc
 pacto dicā, sed αἰεὶ σὶ, hoc est
 in te cōtumeliosū (fuisse me
 scilicet) dicā, propriū id esse

Nam

πάλιν γὰρ περὶ τῆς πραγματικῆς οὐ
 πως ἔχει σοι, ἐπεὶ τὸ αἰετὸν πρᾶγ-
 μα ὑβρίζειν λίαν καὶ οὐδὲν ἐν τῷ
 παρρησίᾳ, ὡς ἐπὶ πλάτῳ φησὶν
 ἐν τῷ συμποσίῳ, Σ. κατανόη τὸ
 διάφορον. Λ. ἀρ' ἐν καὶ τῷ κατὰ
 τοῦτο, ὅτι τὸ ταῦτα ὑπαλλάτ-
 τειν, σολεικίζειν καλῶς; Σ. ἀλλ
 οὐκ οὕτως. Λ. αὐτὸ δὲ τὸ ὑ-
 παλλάττειν; Σ. ἡμεῖς μὲν ταῦτ' ἴ-
 γαρ δόξα. Λ. καὶ πῶς αὐτὸ ἔστι
 τὸ ὑπαλλάττειν τὸ ὑναλλάτ-
 τειν, ἀπὸ τοῦ μὲν ἑτέρου πρὸς ἑτε-
 ρον γίνεσθαι, καὶ μὴ ἑρῶς πρὸς τὸ ἑ-
 ρῶς, τὸ δὲ καὶ μὴ ὄντες πρὸς τὸ ὄν;
 Σ. κατὰ μάθαι, ὅτι τὸ μὲν ὑπα-
 λάττειν, τὸ μὴ κύριον αὐτὸ καὶ κυ-
 ρίον λέγειν ὅτι. τὸ δὲ ὑναλλάττειν
 ποτὶ μὲν τῷ κυρίῳ, ποτὶ δὲ τῷ μὴ
 κυρίῳ χρῆσθαι. Λ. ἔχει τινὰ καὶ
 ταῦτα κατανόησιν ἐν ἀχαρίῳ.
 τὸ δὲ σπινδαλεῖν πρὸς τινὰ, τῷ
 οἰκίᾳ ὡφείλειαν τῷ σπινδαλῶντι
 ἐμφαίνει· τὸ δὲ περὶ τινὰ, τῷ ὑ-
 κένῳ, περὶ δὲ σπινδαλεῖν, καὶ ταῦ-
 τ' οὐδὲν ἐστὶν ἑκείνου, ἀλλὰ τοῦ
 ἑτέρου, ὅτι τὸ σπινδαλεῖν, τὸ
 ἐκείνου ὡφείλειαν τῷ ἑτέρῳ
 ἐμφαίνει, καὶ τὸ περὶ τινὰ, τὸ
 ἐκείνου ὡφείλειαν τῷ ἑτέρῳ
 ἐμφαίνει.

Nā praeierquā de rebus, ita
 tibi se res habet: quoniā
 in res cōtumeliosum esse di-
 ctū est, ut in proverbiū, quē
 admodum Plato dicit in
 Symposio. S. Intelligo dif-
 ferentiā. L V. Nū igitur
 hoc intelligis, quod si dicā,
 ταῦτα ὑπαλλάττειν, solocis-
 mū uocāti? S. At nūc scibo.
 L. Ipsum autē dici debere
 ὑναλλάττειν. S O. Mibi qui
 dē uidetur idē utrunq; dice-
 re. L V. At quomodo idem
 fuerit ὑπαλλάττειν καὶ ὑνα-
 λάττειν, quādo illud quidē
 est alterū cū altero cōmuta-
 re, uidelicet id quod rectum
 nō est, cū eo quod rectū est:
 hoc autē, id quod nō est, cū
 eo quod est. S O. Intelligo
 quod ὑπαλλάττειν quidem sic id
 quod propriū nō est, pro eo
 quod propriū est, dicere: ὑ-
 παλλάττειν uero, aliquando
 quidē eo quod propriū est, aliquando uero eo quod propriū
 nō est, uti. L V. Habent quandā et haec considerationem nō
 iniucundā. σπινδαλεῖν autē πρὸς τινὰ. i. satagere uel obsequio-
 sum esse erga aliquē, propriā utilitatē eius qui satagit, indi-
 cat: cū autē dico περὶ τινὰ, circa aliquem, illius indicat, cir-
 ca quē quis satagit, siue obsequiosus est. Atq; haec quidem

ταῖς ἰσὺς μὲν ὑποσυνέκχυσεν, ἰσὺς
 ἣ καὶ ἀπερὶνεν παρά τισι βέλτι-
 ον ἢ ἀπερὶνεν ἰσάτω. Σ. ὁρῶν
 γὰρ λίγαις. Λ. τόγχι μὲν καθίσ-
 θαι καθίσεν, καὶ τὸ καθίσεν ἔ-
 κάθησε, ἄρ' οἶδ', ὅτι διφωλύ-
 χος. Σ. ἐκ οἶδα, τὸ καθίσθαι ἔ-
 κειν σου λίγαις, ὥς ἔγω ἰσχυ-
 ρον. Λ. καὶ ὁρῶν τι ἤκουσας, ἀλλὰ
 τὸ κάθισον, ἔκ αὐτοῦ διαφέρειν
 φημί. Σ. καὶ τῷ ποτ' ἂν εἴη δια-
 φέρον; Λ. τῷ τὸ μὲν πρὸς τ' ἰσῶ-
 τα λίγιστα, τὸ κάθισον τὸ δὲ
 πρὸς τ' ἀπερὶνεν, ὅσοι ξῆναι,
 ὅμως ἣ καὶ ἀλλοθι δόμον ἰδρην,
 αὐτὶ ἔκ μὲν καθίσθαι. Σ. πάλ-
 λιν ἂν ἐρήθαι, ὅτι τὸ τῶτα πα-
 ραλλάττειν, ἀμάρτανεν ἔστι, τὸ
 ἣ καθίσθαι, ἔκ καθίσθαι ἄρ' οἶ
 δοκῶ μικρῶ τι διαφέρειν, ἢ
 πρὸς τὸ μὲν ἰσῶν δρῶμεν, τὸ κα-
 θίσεν λίγαις. τὸ ἣ μόνος ὅμως
 αὐτὸς, τὸ καθίσθαι. Σ. καὶ τῶ
 τα ἰσῶς διελύθης, καὶ δὲ λί-
 γαις ἔγω γὰρ οἶδ' ἀπερὶνεν.
 Λ. ἰτίρως γὰρ λίγαις ἐκ κατα-
 νῆς, ἐκ οἶδα, οἶδ' ὅτι ξυγγε-
 γνὺς αὐτῶν. Σ. πάντων οἶδα γὰρ γι-
 νῆ. Atq; igitur dicita enim oportet te docēdo praeire. L. Nā me
 alio pacto dicēte, nō intelligis. Nō nosti quale sit ξυγγε-
 γνὺς; (hoc est, uir historiarū scriptor aut cōmētator.) S. Ad

fortasse cōfunduntur à quib-
 usdā, fortassis autē etiā ob-
 seruatur: melius autē est ob-
 seruare unūquēq;. S O. Re-
 ctē dicis. L V. καθίσθαι καὶ
 τὸ ἀ καθίσεν, ἔκ καθίσεν ἀ-
 κάθησε, scis quo pacto differ-
 rat? S O. Haud scio. καθίσθαι
 τι quidem audiui te dicere
 q. sit alienū. L. Et rectē qui-
 dē audisti. Sed κάθησε ἀ κάθι-
 σον differre aio. S O. Et quo
 tandē inter se differūt? L V.
 Quòd κάθισον quidē ad eū
 qui stat, dicitur: alterū autē
 ad eū qui sedet. ut, ὅσοι ξῆναι,
 ὅμως ἣ καὶ ἀλλοθι δόμον ἰδρην
 hoc est, Sede uel quiesce bo-
 spes, nos autē etiā alibi inue-
 niemus sellā. Rursum itaque
 dictū sit, quòd qui hac com-
 mutat, uitū incurrit. καθίσθαι
 autē ἀ καθίσθαι, nū tibi πα-
 ρά distare uidetur? Siquidē
 καθίσθαι dicendo, alterū sede-
 re facimus: καθίσθαι uerò,
 nosmet ipsos solos. S. Et hac
 sufficienter prosecutus es.

modum

ὅς ἀκούσας ταῦτα λίγους. Δ. ἢ καὶ τὸ κατὰ δὲ οὐ μὴ ἴσως ταῦτ' ἐκ καταδύσεως ὑπομένει, ἢ ὡς ἴδω διαφεραν ἐκ ἐκ γινώσκον. Σ. τ' ἀγνοῶ. Δ. ἔτι τὸ μὴ ἴσως, τὸ κατὰ δὲ οὐ μὴ αὐτῷ γίνωσκον. Σ. καλῶς λίγους. Δ. καὶ ἄλλα διδοὶ πολλά ὑπομένει μαυροῦν, ἢ πρὸς μὴ αὐτὸς εἰδέναι ἐκ εἰδὼς δέξαι. Σ. ἐκ αὐτῶν δέξαι. Δ. ἐκ δὲ τὰ λοιπὰ εἰδέναι ἀναβαλόμεθα, οὐκ ἀλλ' ἀνέσωμεν τὴν διάλογον.

facile. L V. Proin reliqua in posterum reijciemus, in praesentia autem dialogum dissoluamus.

S C H O L I A.

Graue istud cōmissi.) Fortasse quia dixit ὁριστολομῶς. i. modō vel paulo antē solæcissare gestio: nam Gaza id aduerbium cū prætérito cōstrui dicit. Solæcismus à me cōmissus est.) In eo, ut uidetur, quod dixit, ἃ μὲν & ἃ δὲ, ἢ τὰ μὲν & τὰ δὲ, alia quidē, alia uerō. Quando iam tres.) Tertius, cū dicit, ἐξ ἑλορ δὲ ὡς ἴδω. i. utinā possis: quoniā ἐξ ἑλορ, ut cætera optādī, cū optatiuo poni postulat. Quadrif. cōmissi.) Suprà ter, quartō aut in uerbo recens natos, opinor quod Græcē ὁριστομῶς dixit, pro ὁριστομῶς. Præmissi cōfecisse.) nā certamen cōfecisse dicere debuerat, hoc est in masculino genere ἀδελφῶν, non in neutro. Quod modo dictū est uidelicet, si modō uolueris. id enim Græcē dixit εἰ πρὶς βελισσῶς, præterito tēpore, cū præsentī uel futuro potius debuerat. At uerō latuerit.) Quoniam uox λαγῶ & singularis numeri & dualis est, & item pluralis, si subdas ἴδω. Deest enim distrib. uox τινα.) Quod dicendū uidelicet erat, λαγῶ τινα μεθῆκα. Aut si nūc nō cog. solæciss.) Vel quia dixit, ὅταρ τὶ τῶν παλαιῶν γινῶσκον, quasi in intellectu ibi peccatū sit. uel quia τὰς τῶν θηλαζόντων. i. nutrices sugentiū ἢ τιθῆα dixit. Hic solæciss. fecellit te.) In eo opinor cū dixit ἀνέσωμεν παιδίαν, actiuo pro passiuo

passiuus. Qui interrog. *πηνικαῖς εἴσι,* &c.) Exempla quæ sè
quuntur, Græcè omnia posui, ut quisq; per se uideat ac iudicet,
in quo uitii orationis siue solœcis sit. Sunt. n. huiusmodi quæ
dam, ut nō cuius statim appareat quid ubiq; ambiguū aut im-
mutatum, aut plus minusue dictū sit: quale statim à principio.
hoc est, q̄ reprehendit eū qui dixerat, *πηνικαῖς εἴσι,* & infrā *πρὸ
σινιστρὸς μίραξ* ὁ μὲν φίλος, & aliā quædā. Alio aut̄ *λίοντ.*) ui-
detur nonnihil deesse. *λῆμμα* *πρὸς σινιστρὰς*. uoluerat *λῆμα* di-
cere, quod prudentiam uel *φρονημα* notat. *τὸν φίλων* *λεορυφαί-
οι*.) Alludens eō quodd̄ superlatiuū à *λεορυφαί* fecerat Et
quissnā est, &c.) altero absolutè dicente, altero actiue accipien-
te, subiecit, *ἐκ τῆς ἐπιπολῆς, ἐκ τῆς πηβάκης*, quasi dicat uno iti-
dem ut altero utendū esse. *σωματοφατό μοι.*) Ad ambiguitatē re-
spiciēs uidelicet. Mirum si tu, &c.) Quasi non satis proprium
fuerit. *μίχθη* *αὐτῇ.*) Quasi hoc uerbū de uiris tantū, & nō de mu-
lierib. usurpandū fuerit. *βασανίζεσθαι.*) Quæ uerbo improprie
usus esset, ut suprā quoque & mox infrā. *πρὸς κῆρ* uerō) quasi
quod non satis Atticū foret. Dicis, ὁ *Διῖνα*, &c.) quomā Atticē
in secūda persona intelligatur. *σοχίζομαι αὐτοῦ.*) Nā *σοχίζεσθαι*
scopū petere significat, & aliās etiam obseruare & colere. *πρὸς
σινιστρὸν* aut̄ quodam, &c.) nō illi feminina quædā masculino gene-
re proferunt, ut ὁ *θιός*. *φακόν* comedisse) Eadē ratione ut suprā
πρὸς φακόν. Quod dixi *ἀνιῶχον*.) *ἀνιῶχον* uerbo medio dixit pro
passiuo. i. aperta est. *κατασφᾶς αὐτοῖς.*) *σφᾶς* tertiæ personæ
pro prima ponitur. Vaticinatur. n. &c.) *μαντεύεται*, quod de
chſulentibus, nō de respōdente dicendū fuerat. Si ergo *καθὼς*
latet.) Videntur uel abesse quædam, uel hæc ipsa corrupta es-
se id quod infrā appareret. Significat aut̄ *καθὼς* ut hic ponitur, i-
dem quod demittens uel descendēs. Ac primū ipsum hoc *ἀτῆα*
absq; aspiratione.) interdū. n. & aspirari solet, ut cū interroga-
tiuū est, ut *τὸς ὁ ἀτῆα* *Διῖνα*. i. quomodo & quēnā dixit?
Plat. in Symp.) Locus est statim à principio, ubi Hom. ait *ὕβρι-
σαι εἰς τὴν παρομίαν*. q̄ deteriores finxerit ad conuiuū melio-
ris inuocatū uenire: cū puerbiū sonet, bonos ad bono-
rum cōuiuia ultrō uenire. *κατ' ἐδῆτι.*) Et hinc
est quodd̄ suprā notauī, quædam uel a-
besse, uel corrupta es-
se uideri.